SAYI:518-529

CİLT 26

LeMan

SAYI: 518-529
26
LeMan

BAK POSTACI GELİYOOOR ŞARBON VERİYOOOR
BİTTİN AMAŞOKA BİTTİN BİTTİN GEN!
HOH HOH

ÜNİVERSİTELER BUZ KESECEK

OHAL-OH! HERŞEY YOLUNDA! ÇÜNKÜ BİZ HİÇ OLMAZ OHAL VERMEDİK!

YÖNÜ HAVAN

Gönlünüzden Ne Koparsa Abiler

DEVLET BU ÜLKE İÇİN SEVE SEVE SİLAHLANIN ÇAĞRISI YAPTI..
PAN
PAN

MANİSA'DA AÇLIKTAN ÇOCUK ÖLDÜ!
BİRİSİNİN BİRİSİNDE BEBEK OLDUĞU!..

İlkokulda 100 evli kız çocuğu!

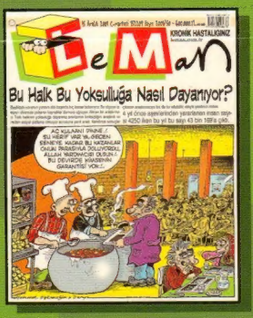
Bu Halk Bu Yoksulluğa Nasıl Dayanıyor?

Kriz, yoksulluk, açlık yurdum kadınını ne hale getirdi!
OLMAZ, ÖNCE IRKÇI OLMANIZ LAZIM!..

Bitsin Bu Felaketler, Dağılsın Karabulutlar Yeni Yılda
OF ANNA OF!
YENİ YILINIZ KUTLU OLSUN

YİNE Mİ TERLİK İSTİRAHATİ? YUH ARTIK, BU KAÇINCI! POSTALLAR AYAĞINI VURSA BARİ!
ALIŞIK DEĞİL OĞLUM BENİM PAMUK AYAKLARIM O MANTARLI POSTALLARA!

ARZU EDERSENİZ SİZE UYGUN ORTOPEDİK POSTALLARIMIZ VAR!

13 Ekim 2001 Cumartesi 152209 Sayı: 2001/41 - 550.000.TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-0

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

İlk bombardımanda Kabil Havaalanı'nın çevresindeki yerleşim birimleri yerle bir oldu(üstte). Celalabad'da ise 16 yaşındaki dondurma satıcısı Abdullah, patlayan bomba nedeniyle sol ayağı ile sağ elinin iki parmağını kaybetti. Afgan genç, tedavi için Pakistan'a götürüldü. (altta)

İŞTE SAVAŞ... Amerika, Afganistan'ı ve çocuklarını füzeleri, savaş uçaklarıyla bombalarken, kargo uçaklarıyla yiyecek, ilaç yardımı yağdırıyor... Afganistan'da ilk sembol fotoğraf; elleri ve bacağı bombardımanda kopan dondurmacı çocuk...

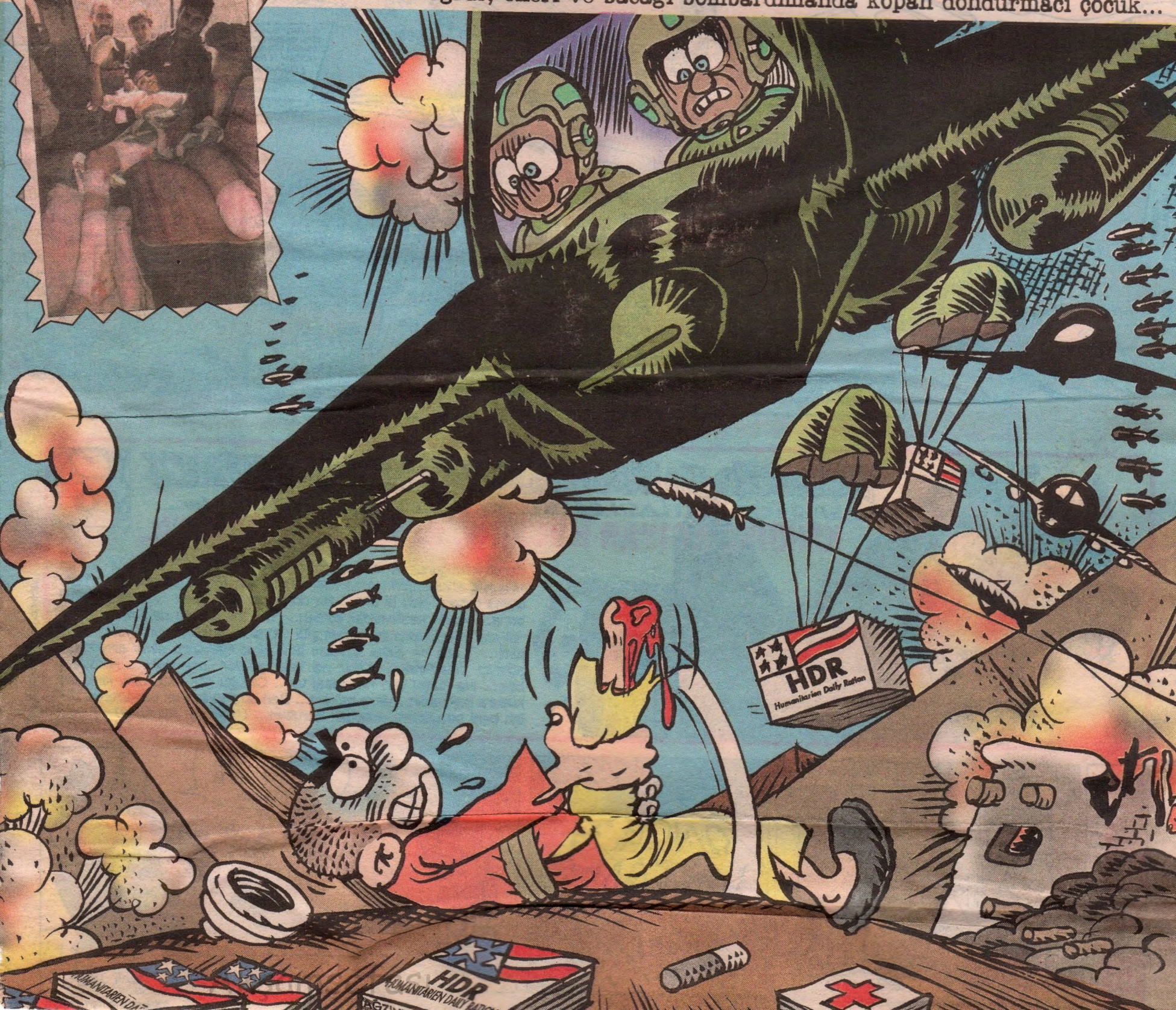

LM Muhabiri "Aslan Özdemir" Savaş Bölgesinden Üzülerek Bildiriyor

Alp Tamer

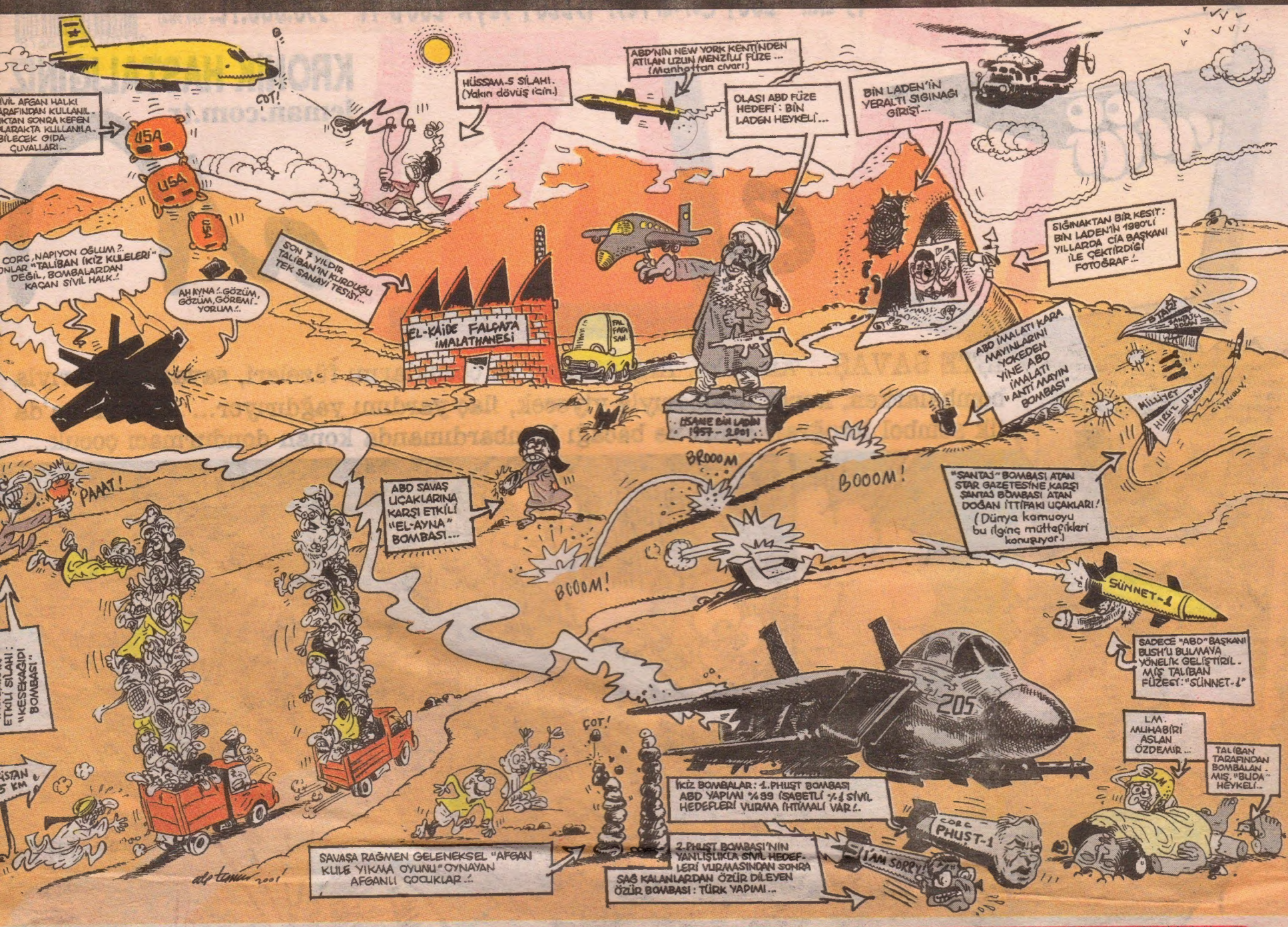

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

FLASH BACK! FLASH BACK!.. eş deli rüzgar.. anılar.. anılar..

KENDİNE AĞIYAN BÖCEĞİN, SEYİR DEFTERİNDEN...

Kendi kabuğunuzda raksettiğiniz olur... Geceleri "peri" olur... Peri... Kız arkadaşımın evi Ortaköy'deydi... Gece... Evdeyiz... Tartışma ortamı oldu bi ara... Bu durdu durdu.. "Seni öküzsün.." dedi bana.. bende kesiliverdim birden.. "E tabi, duyarlı değilim ki, Adanalıyım" diye kapıyı çarptığım gibi Ortaköy sahiline vurduydum kendimi... "Ulan ne güsel koydum lafı" diye martılara simit atıyordum ağlayıp zırlayarak... Yahu ne hale geliyor insanoğlu... Hikayeye bak... Ne kurgu var, ne mesaj var.. Olduğu gibi aktardım, kimseler kusura bakmasın.. Veya baksın... Beni düşmanlarımla başederim, Allah beni sevgilimden, dosttan korusun... (İnleroğlu Ateşbey)

bahadirboysal@yahoo.com

GEZGİN MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAKÇAK
daral@leman.com.tr

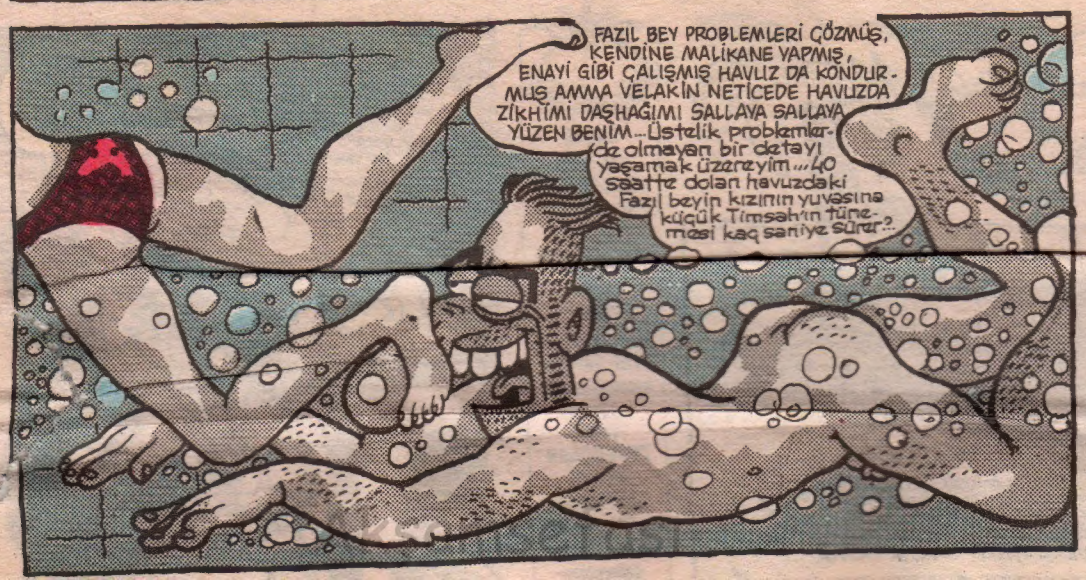

Açık Büfe met üst

kendini kötü hissetme günleri

- artık iyice anladım, hayatta, bu dünya'da başlayıp ve biten helalinden **'bir dönem'** yaşayamayacağız.. artık sonsuza dek, bu ne'yse işte o sürüp gidecek.

- **birinci dünya savaşı yılları olmalı, tüm büyük büyükbabalar ve büyük büyükanneler, kesinlikle bir kere 'artık, hayat bitti'diye düşünmüşlerdir..**

- ve fakat neden biz, niçin bir dönem.. bana ne amerika'dan, bize ne usame bin ondan bundan.. duvarlar yıkıldı, milenyuma girdik, bir kıyamet kaldı görmediğimiz... öyle bir zamanki şanslı mı sayalım kendimizi, şanssız mı.. şaşırdık, kaldık..

- **ikinci dünya savaşı yılları olmalı, tüm büyük büyükbabalar ve büyük büyükanneler, kesinlikle bir kere 'artık, hayat bitti'diye düşünmüşlerdir..**

- tanrım benden size bir tüyo: kara bulutları şöyle bir aralayıp dünyaya ve insanlara **'cee'** yapmanın, vallahi tam sırası.. herşey birbirine karıştı, kötülük tek kılavuz.. tanrım, n'olur, bir kere..

- **12 mart 1970 günleri olmalı,tüm anne ve babalar, kesinlikle bir kere 'artık, hayat bitti'diye düşünmüşlerdir..**

- fakat insan aklı değmemiş, insan aklıyla kirlenmemiş hiçbir yer, hiçbir şey de kalmadıki.. ne ummuştuk, ne bulduk.. biz bu dünyaya bir ömürlük tatile gelmiştik oysa..

- **12 eylül 1980 günleri olmalı, hepimiz kız-oğlan tüm akranlarım, kesinlikle bir kere 'artık, hayat bitti'diye düşündük..**

- kim, insanın aklına mukayyet olacak.. eskiden tabiatmış bir umut, şimdi o da uzatmaları oynuyor.. üstelik ekonomik kriz, deprem korkusu yetmezmiş gibi bir de artık sonsuza dek bitmeyecek bir akılsız savaş çıktı başımıza.. tanrım tam sırası vallahi bir **'cee'** yapmanın.. ilk ve son kez, bir kere..

- **11 elylül 2001 günleri olmalı, kız-oğlan tüm çocuklarımız, kesinlikle bir kere 'artık, hayat bitti'diye düşünüyorlar..**

LeMan

Amerikan halkının bir bölümü, yoksul Afganistan halkının üzerine milyon dolarlık füzelerle saldırı başlayınca sokaklarda sevinç naraları attı, zıpladı, oynadı dans etti..

Körfez savaşında bir koyup babayı alanlar..Yine savaş çığlıkları atıp ... Amerikanın amigoluğuna gönüllü soyundular.Hatta Amerikan medyasından daha ateşli bir şekilde...

Uzan ve Doğan grubu arasındaki söz düellosu mahalle kavgasına döndü...Dinlenen telefonlar..Çirkin pazarlıklar..İlkesiz yayıncılık...Ve etrafa saçılan kirli çamaşırlar..

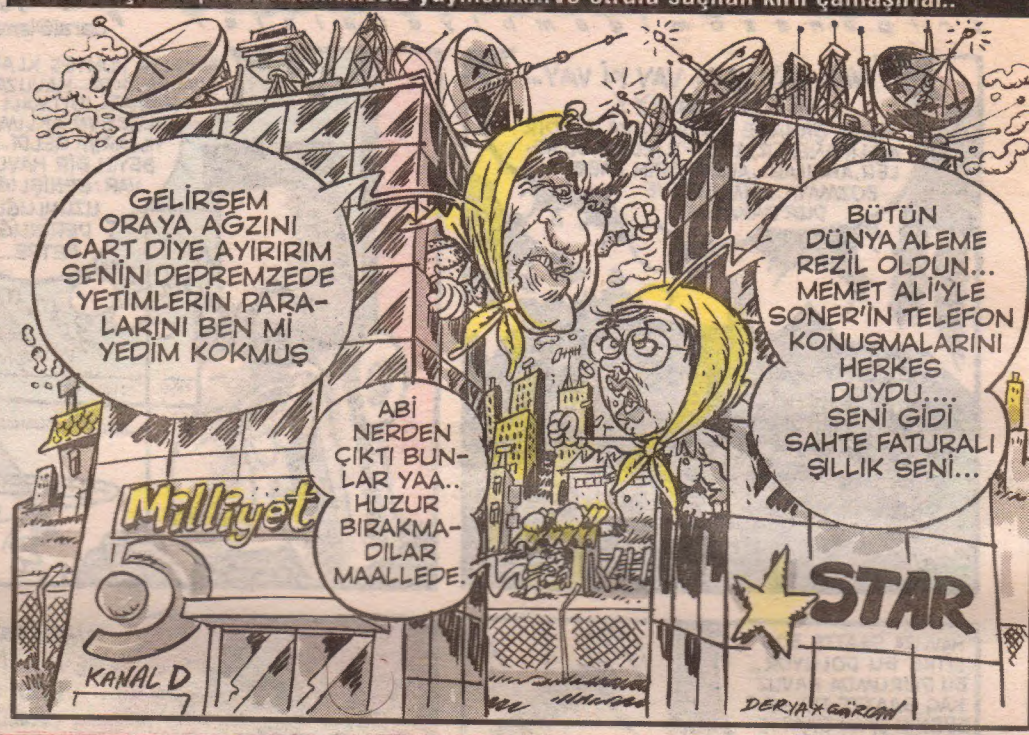

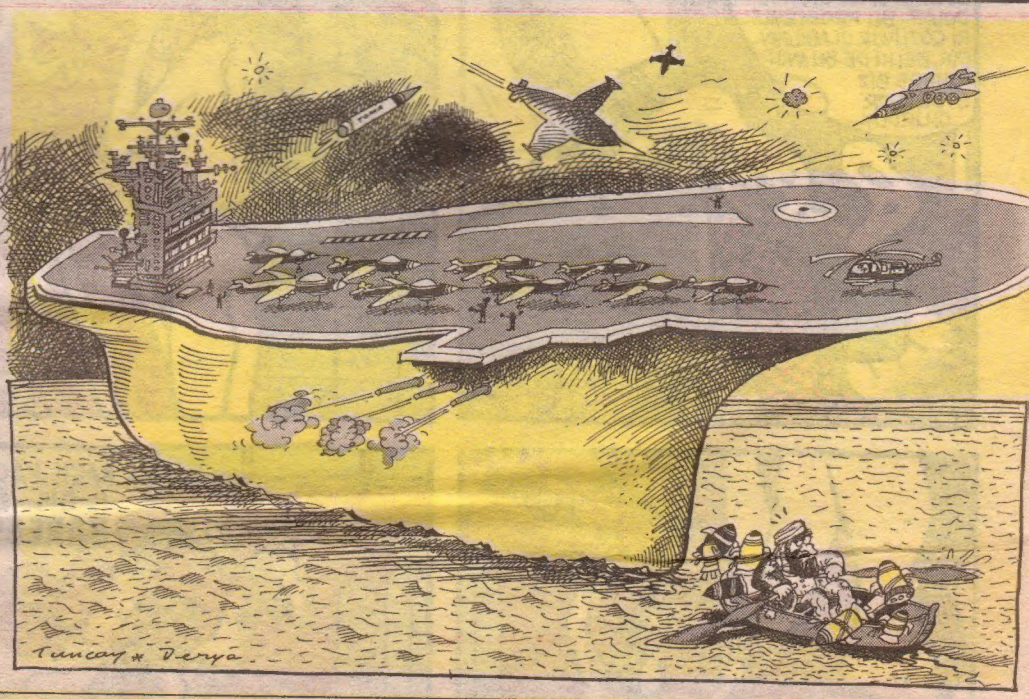

SAVAŞ KEHANET'LERİ!

(Nostradamus'un en yakın kankası Kukulates'in notlarından alınmıştır...)

• Güzel, yeşil, incirlik alan..: Adı da İncirlik... Ama orda incir yok, uçakları taşıyan irinin irisi bişey var... Lan n'olucak acaba?.. İnsan evladı iyice delircek galiba!.. Dur bakalım...

• Adını ağaçtan alıcak, bin adet... Sakallı kişi... Fransa, Cezayir müziğine hasta, bunun haberi yok... Totalde katı bi insan... Başına ödül konacak... Deli para... Şu yaşadığım çağda o parayla koloni kurulur, saray balolarına kombine bilet alınır, cennettende binyüz dönüm arsa alınır, hem de Peygamberler Sitesi'ne yakın... Ulan neler diyorum ben... Yok abi, Nostradamus vurdu voliyi, kehanet sektöründe ilk yediyüz yılı kapattı ibiş... O daha yanın ne olacağını bilmezken bizim dükkan dolup taşıyordu be... İyi çocuktur ayrı, çalıştı, uğraştı, bi terbiyesizliğinide görmedim... Kahin ortamına renk katmıştır, ben bile altılıda ona güvenip 'Kardinalin Canısı'na oynadım!.. "George Bush ve Oğulları Savaş Sanayii" on yılda bir çoşacak... Global askeri darbe... Mavi gezegende sayısız bot, içinde yarısı kadar insan... Şu köşedeki zırhıda parlatmak lazım bi ara, matlaşıyo durduk yerde!..

• Roketlerden bi önce, bi de sonra gıda yardımı... Poşetlerin üstünde "İncil'i hiç okudunuz mu?" ilanı verilecek... Kehaneti bırakıp fala mı girsem acaba?.. Yok abi, bizim mesleğinde bi büyüsü var... Sindiren yapsın... Ben bu işi bırakamam, yıldızlara çok alıştım...

• Tülbenti, yürüyen merdiveni, sahuru, diskoyu, helvayı, kolayı, Ahmet Özhan ve Hale Soygazi'yi bi arada bilen bir ulus, kafaları karışacak... Benny Hill'e güldülerdi bir ara, Zengin ve Yoksul'da Falconetti'ye beddua ettilerdi... Aşk-ı Memnu yeniden başlayacak!.. TRT-2'deki o yetenekli, kıvırcık lahana saçlı ressamda iyidir bak!.. Küreselleştikce içlerine kapanıyorlar... Profesyonel mutsuz bi toplum...

• Oval Ofis de şaşıracak: "N'oluyo lan? Savaş filminin arasına parça mı koydular bi ara?.." Beyaz Saray'da borsa gibi sürekli değişen haritalar... Beyaz camda hayvanlar ve reklamlar, Yeşil Çam'da baldır bacak!..

• Bu dünya böyle gitmez... Düzene sokulacak!.. Nostradamus'dan borç mu istesem acaba?.. 'Kahin adamsın, bi kurcala görürsün borcumu ödiyeceğimi' derim!.. Ya da boş ver...

Vedat Özdemiroğlu

Karamba Karambita!.. Yeni kitabımın adı bu. Pek yakında.

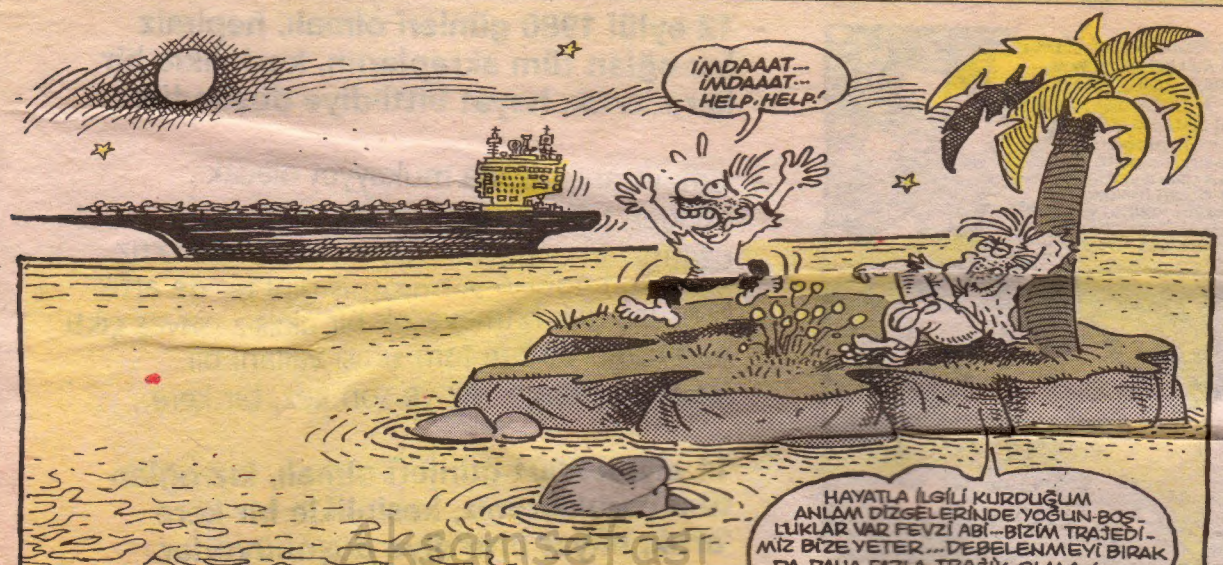

SAVAŞ yüzyılların, insanlığın lalesi **ABD, NATO VE ZORAKİ MÜTTEFİKLERİ** Kürdal Savaş ittifakı **ECEVİT** savaş yadigarı **EYÜP KARIŞIK** tükürüğünü diil balgamını yaladı **ZTAR-DOĞAN SAVAŞI** böööğğğkkk **BUSH - BLAIR** savaş kankaları, dallamaları

UMPAHA

FATİH SOLMAZ & KEMAL ARATAN

AJİL JUJAM AJİL..! AJİL JUJAM..! EAJILMIYO AVUĞA GOYYİM..!

SANA O KADAR İÇME DEDİK BEREİS..! BUYUR İŞTE KALDIK DIŞARDA..!

AFERİM TEYZEOĞLU...DİREKSİYONUN EYİ...BİRAZ GAZA YÜKLEN ŞİNDİ...

HARRR

GEZİCİ KÜTÜPHANE

NASIL, ARABA KULLANMAY! ÖĞRENEBİLİYOM DİMİ?..

AHMET ABİ, BAK JAPONLAR EZAN OKUYAN SAATTEN SONRA ATEİST SAATLER DE YAPMIŞLAR ABİ..!

DİT

DOĞADA HERŞEYİN DIYALEKTİĞİ VARDIR MATERYALİST KURAM EN BİLİMSELİDİR..!

KAPİTAL

ARI YÜZÜN ELEŞTİRİSİ

ŞİMDİYE KADAR HEP PARMAKLARIMLA MASTÜRBASYON YAPTIM CANIM ...NEYSE ARTIK EVLENİYORUZ, GEREK KALMAZ..!

CANIM YANAR DİYE BANA ORDAN VERMİYOSUN AMA BAK, KAKANI ÖLÇTÜM, BENİMKİNDEN KALIN ÇIKTI...

GEBERİT

adidas

©ENDER

...E BU DA DEMEKTİR Kİ CANIN YANMAZ..!

Akşam Servisi

solmaz@leman.com.tr / karatan@leman.com.tr

KAAN ERTEM

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

ERDENER ABİ

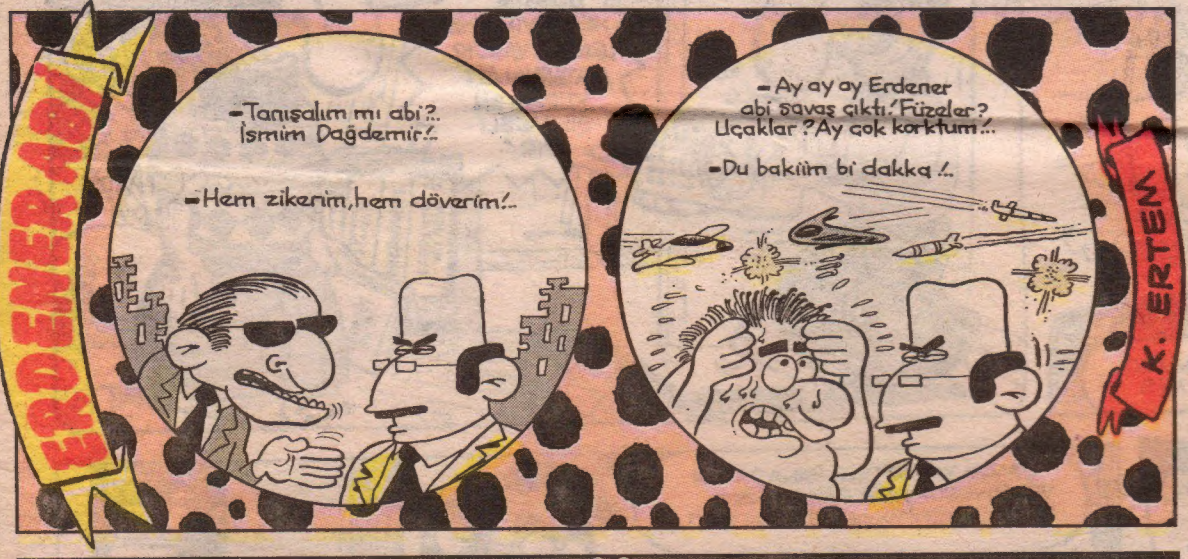

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

PANTOLON

METİN FİDAN

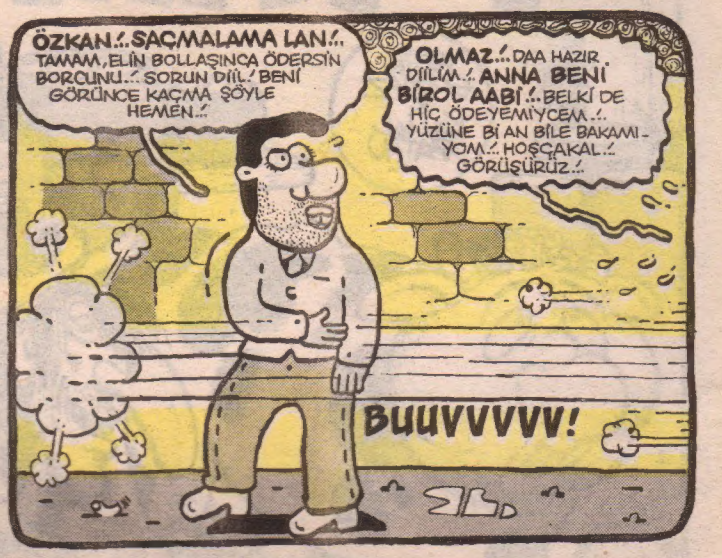

Aksam Sefasi

kirikleblebi@leman.com.tr

Orada Kaç Gün, Kaç Gece Kaldım Bilmiyorum

CEZMİ ERSÖZ cezmier@leman.com.tr

Bugünlerde hep aynı tren istasyonuna gidiyorum. Çünkü yalnızlığımın arkadaşını buldum orada... O istasyonda inmem bir tesadüftü sadece. Bir arkadaş toplantısına gidiyordum. Birden orada neler konuşacağımız, benim onlara neler söyleyeceğim geldi aklıma.Ve gecenin sonunda eskisinden daha yalnız, daha parçalanmış olarak yine evime döneceğim geldi. Derin bir iç sıkıntısı, rakının suya karışması gibi ruhuma karıştı... Oysa ben sadece seninle konuşmak istiyordum. Seninle derinleşmek... Ama günlerdir beni aramıyordun. Gitmek hazırlıkları içindeydin. Yıllardır söylüyordun, ama artık kararlı olduğunu hissediyordum. Bu yüzden beni yalnızlığıma alıştırmak istiyordun... Yıllardır benim seni terk edeceğimden korkuyordun, bu korkunu yenebilmek için benden önce gitmek istiyordun... Oysa benim gideceğim hiçbir yer yoktu... İşte bunu sana bir türlü inandıramadım. Ben gitsem gitsem işte böyle bir ara istasyona giderdim en fazla... Önümden trenler geçer, önümden yollar geçer, ben hiçbirini seçememem, çünkü ben hiçbir şeye veda edemem, çünkü ben hiçbir şeye yeniden başlayamazdım...

Kimsenin oturmadığı bir bankı seçip oturdum o gün. Usul usul akşam oluyordu. Kızaran sonbahar yaprakları dökülüyordu önüme. Evlerin ışıkları yanmaya başlamıştı. Yorgun, yüzü gülmeyen, kendi kendine konuşan ve anlamsız hareketler yapan insanlar geçiyordu önümden. İnsanlar gizlice çıldırıyorlardı ve bu bana garip bir haz veriyordu...

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Birkaç bank ilerde tek başına oturmuş ve uzaklara büyülenmişçesine bakan yaşlı bir kadına takıldı gözüm. Yüzünde derin bir hüzün ışıltısı vardı. Bakışları arada bir istasyonda duran trenlere, trenlerin penceresinden bakan insanlara kayıyordu. Sanki o insanların yüzlerinde yitirdiği bir şeyi arıyor gibiydi. Tren gidince bakışları tekrar uzaklara, neredeyse bu dünyada olmayan uzaklara takılıp kalıyordu. Biraz daha dikkatli bakınca farkediliyordu; aslında uzaklara değil, kendine, kendi içine bakıyordu bu kadın. Büyülenmişçesine baktığı uzaklar kendi içindeydi aslında... O uzaklara eğilip ben de bakmak istedim. Bir şeyler görmek çok zordu... Ama artık emin olmuştum: Bir sonbahar akşamı, ara bir tren istasyonunda kendi içine dalıp gitmiş olan o yaşlı ve yorgun kadın senin annendi...

Annene beni pek götürmek istemezdin. Bir kez gitmiştik o yalnız yaşadığı evine. Senin ona gelmek istemediğini bildiği için o da yanına çağırmazdı seni. Sanıyorum o [illegible] Bizse bir tatil kasabasından dönüyorduk. Dönüş yolundayken aramıştı seni. İlk kez o gün tanımıştım anneni. O mağrur yalnızlığı, o derin kederi ve her şeye rağmen kendine yetmesi beni çok etkilemişti. Evi boş bir mezar gibiydi. Ve o her gün bu boş mezarı anılarıyla, hüzünlü sevinçleriyle, uzaklara dalıp oradan getirdiği düşler ve esinlerle dolduruyordu. Baban, yani kocası yıllar önce terk etmişti onu. Ağabeyin bir gün ansızın kimseye bir şeye söylemeden ortadan kaybolmuştu. Ve yıllar sonra Kanada'dan bir özür kartı gelmişti. Buradaki çözümsüz sorunlara, acılara, yoksunluklara dayanamadığını, zayıflığını kabul etmenizi, mümkünse onu unutmanızı yazmıştı...

Benim ailem gibi, senin ailen de derin bir acıyla yaralıydı. Ne zaman sorsam hep geçiştirirdin. **Bana geçmişi hatırlatma, geçmişe dair hiçbir şeyi hatırlamak istemiyorum**, derdin.Ve sonra o İngiliz şairin dizelerini söylerdin: **"Ve mutsuzluk bir kıta sahanlığı gibi büyür... Sen çocuk, sen, sakın çoğalma olur mu..."**

Çünkü ben sana ne zaman babanı, ne zaman anneni sorsam birden yüzün kaybolmuş bir çocuğun yüzü gibi küçülüp kararırdı; sonra yatak odana gider, kapıyı arkadan kilitler ve oradan saatlerce çıkmazdın. Ve bazen kapandığın odandan apartman boşluklarına takılmış kuşların iniltilerine benzer sesler gelirdi... Ve saatler sonra odandan çıkar, yüzüne mutlu ve korunaklı bir maske takarak, yeni aldığın elbiselerini giyip aynanın önünde denerdin... Ya da iş arkadaşlarını arayıp, ertesi günki iş programıyla ilgili bir şeyler sorar, her türlü zorluğa rağmen ayakta kalmaktan, ekonominin acımasız kurallarından, akılcı hareket etmekten söz eder dururdun... Böyle zamanlarda tanıyamazdım seni. Hangisi sendin... O yaralı kuş iniltilerini çıkaran sen değil miydin... Gözyaşlarınla ıslanmış yastıkların daha kurumadan, telefondaki iş arkadaşına, **yenilgi bize yasak, güçsüz olmak sözlüğümüzde yazmaz bizim** ,diyen kadın senin nerende saklı duruyordu...

Bazen seni bu iki halinle birden gördüğüm için bana ansızın kuşkuyla bakar, gözlerini gözlerime diker ve, **beni seviyor musun**,diye sorardın... O an ne diyeceğimi bilemez, neden bunu şimdi sordun, diye sana bakardım; ama sen sorundan asla vazgeçmez, gözlerimin arkasındaki anlamı, gizi, tedirginlikleri çözmeye çalışırcasına, **hadi söyle beni seviyor musun**, derdin... Evet, seviyorum, evet, seni koşulsuz seviyorum, dediğimde de birden gözlerin dolar, yüzün hoyrat dalgalara karışır; **biliyorum, yalan söyleme, biliyorum, sen de gideceksin, sen de beni terk edeceksin, ama artık beni kimsenin terk etmesine izin vermeyeceğim, artık giden ben olacağım; ben birilerini özlemeyim, birileri özlesin beni; artık bunu istiyorum**, der, yine bilmediğim acılarınla derinleşen ve annenin boş mezarına benzeyen evini andıran odana kapanır ve yine yastıklarda kanlı kanatlarını bırakarak ağlardın...

İstasyon biraz daha boşalmıştı... Annenin oturduğu banka doğru yürüyüp usulca ve gizli bir tedirginlikle oturdum... Ve onun baktığı yere doğru baktım bir süre... Uzaklara bakarken bir taraftan yıllardır boş olan yüzük parmağını ovuşturup duruyordu. Sanki o parmağı üşüyor ya da acıyla zonkluyordu. Hafifçe ona doğru eğilip, merhaba ben kızınızın arkadaşıyım, diyecektim ki, uzaklara büyülenmişçesine dalan gözlerini hiç ayırmadan, o sordu bana: [illegible] da gidiyor..."

Tedirginliğim birden korunaksız bir hüzne dönüşmüştü. Savunmasız ve yalın bir acıyla kaldım annenin yanı başında... Üşüyen parmağının olduğu eliyle dokundu elime: **"Üzülme, bir gün sen de alışacaksın terk edilmeye...Ben nasıl alıştıysam sen de öyle alışacaksın...Ben nasıl alıştıysam vedalara, ayrılıklara, sen de öyle alışacaksın..."** Sonra sustu, gözleri hep oradaydı zaten ve yine kalbiyle daldığı uzaklara döndü yeniden... O sustuğu için ben de susuyordum, ama içimde sonsuz bir konuşma çoktan başlamıştı...

Bir tren hiç durmadan geçip gitti önümüzden. Pencerelerinden dışarı bakan insanların yüzleri seçilmiyordu bile... Hiçbir ara istasyonda durmayan bir trendi o... Onlar seçimlerini çoktan yapmışlardı sanki... Baştan karar vermişlerdi gidecekleri yere. Bulundukları tren bizim gibi bir ara istasyonda durup beklese bu onların hiç hoşuna gitmeyecek gibiydi...

Artık kimsem yok benim, dedi, gözlerini uzaklardan ayırmadan... **"Önce kocam terk etti beni... Ardından oğlum... Şimdi de kızım gidiyor... Artık bir başımayım... Artık istediğim yere gidebilirim. Ama hemen gitmiyorum. Bekletiyorum kendimi bu ara istasyonda. Kendimi ve gideceğim yeri düşünerek bekliyorum. Gideceğim yeri artık sadece ben seçeceğim... Başkaları için değil, artık sadece kendim için kendimi bekletiyorum... Bu seçimi yapmadan önce zevkini** çıkarıyorum beklemenin. **Bugüne dek başkaları için vazgeçtiğim her şeyin acısını, böyle bir başıma, bir ara istasyonda kendimi bekleterek, gideceğim yeri hemen seçmeyerek, bu kararı geç vererek böyle çıkarıyorum... Sanki evden kaçmış ve bir daha kaçtığı eve dönmesi gerekmeyen genç bir kız gibiyim... Sanki hayat benim için şimdi yeni başlıyor..."**

Bir tren daha geldi istasyona. Bu tren durdu. Yolcularını indirdi. Yolcular karanlığa usulca karıştı. Bir iki kişi yadırgayan gözlerle bize baktı. Yarı düşmanca, yarı merakla... Onlar gibi olmayanlara hep baktıkları gibi...

Sonra yeniden istasyon boşaldı... İki alkolik bizim biraz uzağımızdaki bankta çay bardaklarına rakıları doldurup, kendilerine küçük ve şefkatli mezeler hazırlıyordu. Bir polis geçti önlerinden. Alkolikler bir an içkilerine ve mezelerine kapandılar. Polis hiç oralı bile olmadı. Belki bir an önce evine ulaşıp o da içkisini hazırlamak istiyordu. Dünya savaşı yaşanıyordu. İnsanların içlerindeki savaş sonunda çıkmıştı işte. Savaşın olduğu bir yerde yarın yoktu, gelecek yoktu. Savaşın olduğu yerde insanlar bu umutsuz dünyaya veda edip içlerindeki gizli bir mağaradan başka bir ülkeye, başka bir dünyaya kaçıp sığınmak istiyorlardı...

Yanlış bir evlilik yaparak çocuklarımı bu hale getiren benim aslında, dedi annen... Birden söyledi bunları. Bir çocuğun ağzından hiç beklenmedik bir anda gelen kan gibi söyledi: **"Ailem okutmadı beni. Aslında okumayı çok istiyordum. Lisenin başındaydım. Babam okuldan aldı beni. Hiç tanımadığım bir adama verdi. Önceleri alışırım sandım. Herkes nasıl alışıyorsa ben de öyle alışırım. Oğlum olduğunda çocuk yaştaydım. Ne olduğunun farkında değildim. Bu evliliğin sürmeyeceğini anladığım zamanlarda kızım dünyaya geldi. Senin şu hep gitmek isteyen ve hiç bir yere kendisini ait hissetmeyen sevgilin... Onun neden böyle olduğunu benden iyi hiç kimse bilemez... Çünkü onu emzirirken ben de [illegible] gitmeyi düşünüyordum, ama yapamıyordum... Onu emzirirken hep bir çıkmazda, hep geri dönüşsüz bir yolda hissediyordum kendimi. Sanki ona sütümü değil, korkularımı, yenilgilerimi, vazgeçtiğim şeyleri, pişmanlıklarımı, yanlış kararlarımı, yitirdiğim umutlarımı emziriyordum..."**

Annen akşamın karanlığında anlattıklarına öylesine kapanıp gitmişti ki, sanki yanında ben yokmuşum da kendi kendisine konuşuyor gibiydi...

"Bir gün, artık eşime, bu evliliğe dayanamayacağımı anladığım bir gün onu kucağıma alıp sokağa çıktım. Nereye gideceğimi bilemeden gecenin bir vakti yürümeye başladım. Babamın evine gidemezdim. Çünkü onun tepkisinin ne olacağını biliyordum. Beni geldiğim

yere gönderecekt
edip dövebilirdi d
yoktu. Nereye gid
ne buldum. Bir sü
atinin geldiğini sö
rulmuş, ama bana
nü kırpmadan o i
yordu. Sanki ne
musun o hiç bebe
doğar doğmaz dü
lıklarını anlıyor, f
bir şey yoktu. Pas
Gelip bizi almasın
geldik. Bakışı çok
nüyor olduğu için
mi, benim çaresiz
yordu... İşte böyle
ken gülen, sevinci
İşte o bu yüzden
maz yaralanmayı
rını bir başına sar
herkesten önce o
nim için, kardeşim
san git anne dem
lerken aynı anda
sıkı sarılıp ağlıyo
git, sen bizi düşün

Trenler artık da
akşam sofraları h
dan geliyorduk ikim
konuşmalar bize öy
liyordu... Annen ez
miyorum, ama eza
hep kanatmıştır... E
ları hatırlatır bana..
bıraktığım şeylere b
tırlatır... Ezan sesle
meyeceğimi, onlar
hatırlatır...

Şimdi öyle piş
yok, diye devam et
mutsuz olmasın,
onu hep kurallara
derde girmesin d
şeye karşı çıkma
onu... Hayatın ac
ondan saklıyordu
şeyin farkındaydı..
ha karşı evi terk e
ye çırpındım, ama
Sonra kulağını da
saydı... 32,33,34,3
gelmeyecek... So
dı oradan... Babas
bir zaman bırak
onun tanrısıydı...
mişti... O gün onu
şalmıştı..."

Annen bunları
maya başlayan yüz
lamıştı... İlerde, pe
sının yanıp sönüşü
"Bir gün sofra

* Batman. 29 Ekim Cumartesi günü, saat 14:30'da Batman Belediyesi'nin düzenlediği etkinlikteyim. * Kocaeli Üniversitesi. 25 Ekim Perşembe günü saat 15:00-17:00 arası Kocaeli Üniversitesi'ndeyim. * İstanbul. 27 Ekim Cumartesi g

TEREĞİLİ PICTURES

CAN BARSLAN

1 No'lu öykü
TEPKİLİ ADAMIN BAŞINA GELEN...

2 no'lu öykü
KIŞ YAKLAŞTI TEDARİK LAZIM

canbarslan@superonline.com

Akşamsefası

—Bir tabak dolusu salata vardı bitti... Sadece bir tek domates kaldı... O da yakında gelir...

feyhan@leman.com.tr

Bayıt Bülü

Feyhan Güver

...ve sert bir adamdı. Hakaret ...Bir mesleğim yoktu. Param ...ki... O saatte açık bir pasta-...n. Garson artık kapatma sa-...um kucağımda üşümüş, yo-...hiç belli etmeden ve gözü-...nlü gözleriyle beni seyredi-...mı merak ediyordu. Biliyor ...ı, o hiç çocuk olmadı. Sanki ...sanları, bu hayatın acımasız-...r gibi bakıyordu... Yapacak ...elefonundan kocamı aradım. ...im... Kızımla o an göz göze ...anki o an eve, babasına dö-...gülüyor, ama benim yenilgi-...ssettiği için öbür gözü ağlı-...aep gülerken ağlayan, ağlar-...; acısı sevinçli bir kız oldu... ...k yaşta, belki de doğar doğ-...: O çok küçük yaşta yarata-...ndi... Benim mutsuzluğumu ...: "Biliyorum anne, sen be-...anıyorsun her şeye, istiyor-...stediğin yere... Bunları söy-...ıp gitmemem için bana sım-...yorsan git anne, istiyorsan ...gelmeye başlamıştı. Evlerde ...du... O evlerden, o sofralar-...a şimdi o evler, o sofralar, o ...ki... Uzaktan ezan sesleri ge-...ni duyunca ne hissederdi bil-...Bu ülkede benim yalnızlığımı ...ri hep yüzüme kapanan kapı-...nin ebediyen bittiğini, geride ...ık geri dönemeyeceğimi ha-...kararlarımı bir daha düzelte-...sonsuza dek ödeyeceğimi ...ama artık yapacak bir şey ...: "Benim gibi acı çekmesin, ...ile yetinsin, şükretsin diye ...yetiştirmeye çalıştım. Başı ...uysal, hep sevecen, hiçbir ...darak hazırlamaya çalıştım ...ı, o derin karanlığını hep ...nafileydi biliyorum, o her ...sevdiği babası bir gün saba-...mesin, bilmesin, uyusun di-...Kapının önüne gelip durdu. ...a. Babasının ayak seslerini ...ttüü, dedi... Gitti ve bir daha ...a kapanıp günlerce çıkma-...sonsuza dek sevip, onu hiç-...ını düşünüyordu... Babası ...sabaha karşı terk edip git-...n gökyüzü, hem yeryüzü bo-

...üşümeye ve acıyla zonkla-...ğını yeniden okşamaya baş-...mindeki kırmızı işaret lamba-...sti sanki...

...ündeki pilavın hepsini ye-

memişti... Kızım bitir şu pilavı, taneler kalırsa, melekler üzülüp ağlar, dedim. Öfkeyle baktı yüzüme ve çatalını masaya hızla vurdu: Ne melekleri, ne tanrısı... Neden bahsediyorsun sen... Hiçbiri yok benim için artık... Hiçbiri... Ne iyi kalpli melekler var, ne de Tanrı var... Hepsi yalan... Hepsi... Beni bu yalanlarla avutamazsın..."

O ana dek o mağrur halini koruyan annen, usulca çözülmüş, gözlerini uzaklardan ayırmış, başını önüne eğmiş, boğazında düğümlenen hıçkırığını tutmaya çalışıyor ve bolük pörçük, kırık dökük bir şeyler söylüyordu... Ne tuhaftı ki, babanın evden çıkıp gittikten sonra seni, sizleri bir daha hiç aramadığını o an öğreniyordum...

"Kızım o günden sonra ona neyi benimsetip öğretmeye çalışıyosam tam tersini yapmaya başladı. Önce Tanrı'yı, sonra aileyi inkar etti... Artık yoksulluktan, yoksul ve güçsüz olmaktan nefret duymaya başladı... Garip bir hırsla derslerini çalışmaya ve her alanda başarılı olmaya çalıştı... Başarısız olmaya, birilerinin gerisinde kalmaya tahammülü yoktu... Taktir değil de, teşekkür aldığında saatlerce ağladığını bilirim onun... Sonra evlilikten, çocuk sahibi olmaktan nefret ettiğini söylemeye başladı... Oysa içi çok farklıydı onun. İçi söylediklerinin tam tersiydi... İçinde güçsüz, çaresiz, babasının evi terk ederken çıkardığı ayak seslerini sayan, onun geri gelmesi, kendisini sarıp kucaklaması ve bir daha hiçbir zaman terk etmeyeceğini söylemesi için dualar eden sonsuz kırılgan bir çocuk vardı... Hayat ona vedalaşmaları, ayrılıkları o denli küçük yaşta öğretmeseydi, kendisine ilk, seni seviyorum, diyene gönülden bağlanır ve ondan sayısız çocuk doğururdu..."

Önümüzden eski, yıpranmış ve çok eski bir acıyı andıran bir tren geçiyordu o an... Daha yola henüz çıkmışken yorgunluktan terlemiş, gideceği onca yolu düşündükçe hüzünle kararan bir tren geçiyordu... Üzerine asılmış beyaz bir levhada, **"Doğu Ekspresi"** yazıyordu... Dünyanın bütün yersiz yurtsuz insanları o trenin içindeydi ve hepsi bize bakıyordu sanki... İşte bu treni yanımızdan acı bir dokunuşla geçip giderken hatırladım neden bana durmadan, beni seviyor musun, diye soruşunu... Bu tren daha yola henüz çıkmadan nasıl böyle yorgun, terli ve böyle tedirginse, ben de bu tren gibiydim senin bu sorunu yanıtlarken, evet, seni seviyorum, seviyorum, hem de koşulsuzca, dediğimde, ben de bu tren gibi gittiğim yerlerde başıma neler geleceğini bilmiyordum... Trenin geride bıraktığı yalnızlıkta senin sesin yankılanacaktı çünkü: **"Biliyorum, sen de beni terk edeceksin, biliyorum, sen de bir gün gideceksin..."**

Sonra annen usulca kalktı yerinden. **Hoşçakal evladım,** dedi... **"Evime gidiyorum ama yarın yine bu istasyona gelip bundan sonra ne yapacağımı düşüneceğim. Belki bir gün önümden geçen bir trene binip bilmediğim bir yere gidebilirim... Artık vazgeçmem gereken kimse kalmadı hayatımda... Beni bekleyen kimse kalmadı ardımda..."**

Annenin gecenin karanlığına karışmasını seyrettim sessizce... İkimizin de ömrü bu karanlığın içinde saklıydı... İkimizin de ömrü annenin bu kimsesizliğinde saklıydı... Orada, öyle öylece bekleyip durdum... Kaç gün, kaç gece bilmiyorum... Öyle ki, ne yapsam, neye karar versem, nereye gitsem seni hep terk etmiş olacaktım... Bu yüzden o ara istasyonda hep kaldım... Kaç gün, kaç gece, hiç bilmiyorum...

...7:00-19:00 arası **Taksim Cumhuriyet Kitap Kulübü**'ndeyim. * **Cezmi Ersöz.** Şizofren Aşka Mektup. Gendaş Yay

Komikaze

© Tüm hakları saklıdır.. Copyright © by Erdil Yaşaroğlu

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGUN

Lütfü Oflaz

lutfuoflaz@leman.com.tr

War Var!

Medyamızın gözü aydın, Amerika Afganistan'a saldırdı!

Amerika'nın Afganistan'a saldırısı geciktikçe nasıl da sabırsızlanmışlardı?

Eğer Amerika Afganistan'a saldırmayı biraz daha geciktirseydi medyamız silahlanıp Afganistan'a saldıracaktı!

Neyse ki **Birleşik Terör Devletleri** Afganistan'a saldırdı da iş medyamıza kalmadı!

Maalesef şimdi dünyamızda **war var!**

Savaşseverler Birleşik Terör Devletleri'nin baykuş tipli Başkanı Bay**buş** tarafından başlatılan bu savaşı nasıl da alkışlıyorlar?

Alkolseverlerin içkisiz yapamadığı gibi savaşseverler de savaşsız yapamaz.

Ancak nasıl içki şişede durduğu gibi durmazsa, savaş da TV'de durduğu gibi durmaz!

İnsan olan savaşsever olamaz.

Hele de Afganistan'a saldıran Birleşik Terör Devletleri bu savaşta nükleer silah kullanacağını da açıklamışken.

Hele de Birleşik Terör Devletleri bu savaşın Afganistan'la sınırlı kalmayacağını ilan etmişken.

İkiz kulelere karşılık Usame Bin Ladin'in dağdaki ikiz çadırları ya da ikiz mağaraları vurulsa hadi neyse!

Ama Birleşik Terör Devletleri'nin Afganistan'ın kentlerine saldırarak işe başlaması da gösteriyor ki Usame bahane, terör şahane!

Birleşik Terör Devletleri'nin hedefi yalnız Talibanlar değil, dünyadaki tüm garibanlar.

Nitekim Afgan halkından sonra sırada Irak halkı var.

Sonra sudan bir sebeple Sudan'a, ardından da Libya'ya saldıracaklar.

Savaşı tüm dünyaya yayacaklar.

Belli ki bu savaşta Türkiye'yi de kullanmaya kalkışacaklar.

Onlara devletimiz demese de milletimiz **"Türkiye'nin son kullanma tarihi doldu"** demelidir!

Ve bilinmelidir ki savaş ile aş düşman kardeştir.

Savaş daha fazla aşsızlık demektir.

En azından bunun için savaşa karşı çıkmalısın.

Bilmelisin ki Amerika Afganistan'a, Irak'a bomba attıkça sen de meteliğe kurşun atarsın!

bezginbekir@leman.com.tr

KILLANAN ABAM

AHMET YILMAZ

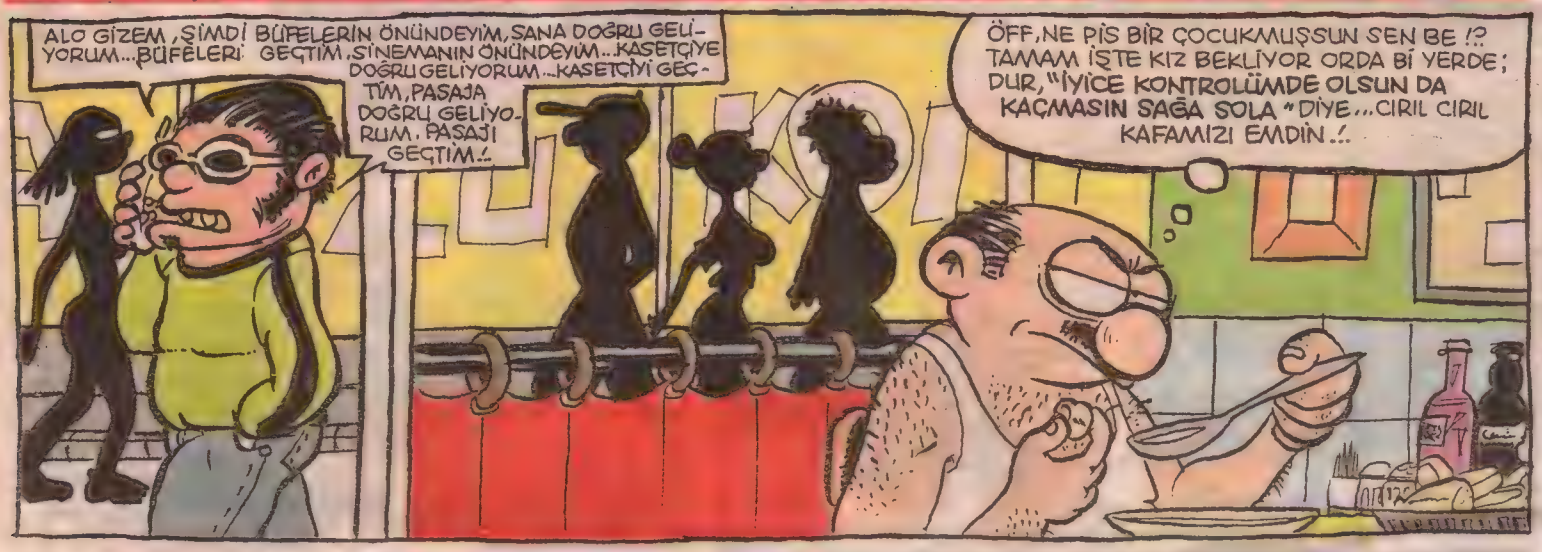

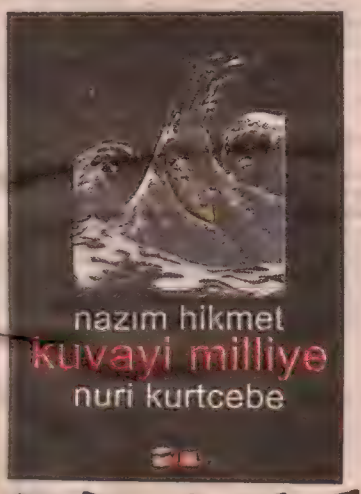

KİTAPÇILARDA

Kunduz

enderoz@leman.com.tr

Erdem Özkaramanlı

Goran Paskalyeviç, memleketi Sarajevo'nun içler acısı halini anlattığı "Barut Fıçısı" adlı filminde kahramanlarından birine şöyle söyletir:

DÜNYA, BİR ADAMSA EĞER KIÇI YUGOSLAVYA'DIR!.. SARAJEVO'DA İŞTE O KIÇTA OLUŞAN BASUR!..

Ç'RANK!

Gerçekten de barut fıçısı haline gelmiş bir şehrin ruhunu iyi yansıtan bir benzetmedir bu!..

G'TRAK!

Bu tarz benzetmelerden birine, aynı zamanda küreselleşme karşıtı olan ünlü Pakistanlı yazar Tarık Ali'nin bir yazısında da rastlarız: Ali, iki yıl evvel bir generalle Afganistan'daki mevzuu konuşmaktadır...

...AFGANLAR, RUSLAR'A KARŞI VERİLEN MÜCADELEDE AMERİKA'NI KENDİLERİNİ...

"KULLANMA BİÇİMİ YÜZÜNDEN BÖYLE ÖFKELİLER! AMERİKA ONLARI İŞİ BİTTİKTEN SONRA ÇIKARTILIP ATILAN BİR PREZERVATİF GİBİ KULLANDI...

Evet!.. Amiyane gibi gözükse de haklı bir benzetmedir bu!

...KOMÜNİST RUSLARA KARŞI VERİLEN ON YILLIK SAVAŞTAN SONRA, BÖYLE BİR KENARA ATILIP YOKSULLUKLA BİR BAŞINA BIRAKILMIŞ OLMANIN YARATTIĞI ÖFKE, ZAMANLA İKİYE KATLANDI VE AMERİKA'YA YÖNELDİ...

Benzetmeler bununla kalsa yine iyi!.. Bugün, Pentagon'un bir yandan saldırırken bir yandan da Afganlara yaptığı gıda yardımı bizi çağlar öncesinin kimi efsanelerine götürüyor...

USA

Kurbanlarını yemeden evvel, onları iyice besleyip gürbüz hale getiren kimi canavarları hatırlamadan edemiyoruz...

Ama ben, 80'li yılların başında izlediğim bir Türk filminin konusunu anlatmadan geçemeyeceğim... Film, üç şehir eşkıyasının bir kadını zorla bir dağevine kaldırmasını anlatıyor; bir tecavüz hikâyesi yani...

Bu üç zorba adamdan her biri sırayla kadın için yiyecek almaya şehre iniyor; peynir, ekmek, domates, sucuk... gibi öteberiler alıp geliyordu...

...Ve her tecavüzden önce kadının ellerini çözüyor, yarım ekmeğe yapılmış sandviçi kadına veriyorlardı... Fakat, o daha elindeki ekmeği bitirmeden tekrar başlıyordu tecavüz...

Adamlar "işlerini" görürken, kamera o sırada iştahla ekmeğini yiyen, kaderine boyun eğmiş kadını gösteriyordu:

Polisler, dağevini basıp bu aşağılık adamları ele geçirirlerken filmin sonundaki sahneyi asla unutamam: Üstü-başı paramparça olmuş kadın halen; polislerin geldiği esnada bile, umursızca karnını doyurmakla meşguldü...

Şimdi de, Dünyayı arkasına aldığı söylenen Amerika'nın sözde insanî, batıcı anlayışını kavramaya çalışıyoruz!

Sivillere zarar vermemeye özen gösterdiğini söyleyen ABD Savunma Bakanının gözünden gıda yardımının halen sürdüğünü öğreniyoruz!

Bombalamadan önce ve sonra halka gıda yardımı yapmak, Batı anlayışının insancıl yönünü gösteriyormuş meğer...

CIUVVV-VV...

KP-BOUMM!...

Zaten yoksul ve perişan yaşayan bir halka, karnı tok -sırtı pek olma hazzını...

"...ölmeden önce kısa bir anlığına da olsa yaşatmaksa bu insancıllık, "Tanrı Afganistan'ı bu insancıl anlayıştan korusun!.." o zaman...

ve karşınızda... met üst

al işte, sonunda çıktı savaş..

merak etme bir sürü kabak ve ay çekirdeği stokladım..

Penisli kaplıca

seni aldattım ben.. ama inan, nedense ne sana, ne bana üzülüyorum.. yalnızca aşkımıza üzülüyorum

aşkımız bizden ayrı, bağımsız, üçüncü bir kişi gibiydi aramızda.. kırdık onu, yaraladık.. mahçup olduk aşkımıza

dile benden ne.. ne.. ne.. ne bube..

aa.. arap ..

sonra atladık bi taksiye esenler'e niyazi dayımlara gittik.. ama evde bulamadık.. eniştem ölmüş, oraya gitmişler.. bizde geri döndük..

sonra bi kilo şöbiyet aldık, sultan teyzemlere gittik..

eee sonra ...

ZOK!

DENGELİ BESLENME kaanertem@leman.com.tr

N'OLUYO BE!.. KAFAMI GÖZÜMÜ YARDINIZ!

İMZA GÜNÜ

13 Ekim cumartesi günü 2. KİTAP DÜNYASI FUARI'nda imza günümüz var...

Yer: Beşiktaş Dolmabahçe Kültür Merkezi...

* HİP HOP DAVUL STÜDYOSU GECESİ... 28 Ekim pazar günü saat 20 ºº'de Beyoğlu MOJO BAR'da...

Şu yaşadığımız olaylara bakıp da hemen koşup kendine bir NOSTRADAMUS kitabı alıp sonra da (Hay ağuna goyiim, herif beşyüz sene evvel hepsini bilmiş.) diye iç geçiren kaç tane keriz vardır acaba diye düşünüyor insan... ister istemez

ŞU ARKAMDA GÖRDÜĞÜNÜZ DAĞLARIN ARKASINDAN GÜN BOYU PATLAMA SESLERİ GELDİ... ŞİMDİ KAMERAMAN ARKADA - ŞİMLA BİRLİKTE ORAYA DOĞRU GİDİCEZ... BURASI HAKİKATEN ÇOK TEHLİKELİ BİR YER... SINIRDAN ÇOK ZOR GEÇTİK... SÖZ SENDE FADIL!..

KONYA ★★ MERAMOĞLU OTEL-RESTORAN Kahvaltı - 24 saat Sıcak su - odalarımızda klima mevcuttur.

SINIRDAN NASIL GEÇTİĞİNİ ARKANDAKİ TABELADAN ÇOK NET GÖRÜYORUM EŞŞOĞLUEŞŞEK! AYRICA RÜŞVET DAĞITICAM DİYE BİZİM MUHASEBEDEN ALDIĞIN BİNLERCE DOLARI DA NE POK YEDİĞİN BÖYLECE ORTAYA ÇIKTI... HABER SAATİ OLDU SANA KOMEDİ SAATİ!..

HABER MERKEZİ

Eh şeey ee ehi ehi

AMERİKA, AFGANİSTAN'I BOMBALADIKTAN SONRA GIDA YARDIMI YAPACAK...

PILOP! PILOP! PILOP! PILOP!

MC DONALD MC DONALD

Coca Cola HAVE A COKE

MALBORO MALBOR

İNTİKAAM!.. İNTİKAAM!..

CİHAAAT!

BUNLAR İŞİ İYİCE ABARTTILAR!.. NE DERSİNİZ?.. MÜDAHALE EDELİM Mİ?..

BENCE BİRAZ DAHA BEKLEYELİM... İYİCE YESİNLER BİRBİRLERİNİ!..

GÜM!

BOOM!..

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

•YETKİLİ FİRMA ve DIŞ TEMSİLCİLİKLERİN DÜNYA EKONOMİSİNDEKİ NE YERİ NE ZAMANI AMA !?

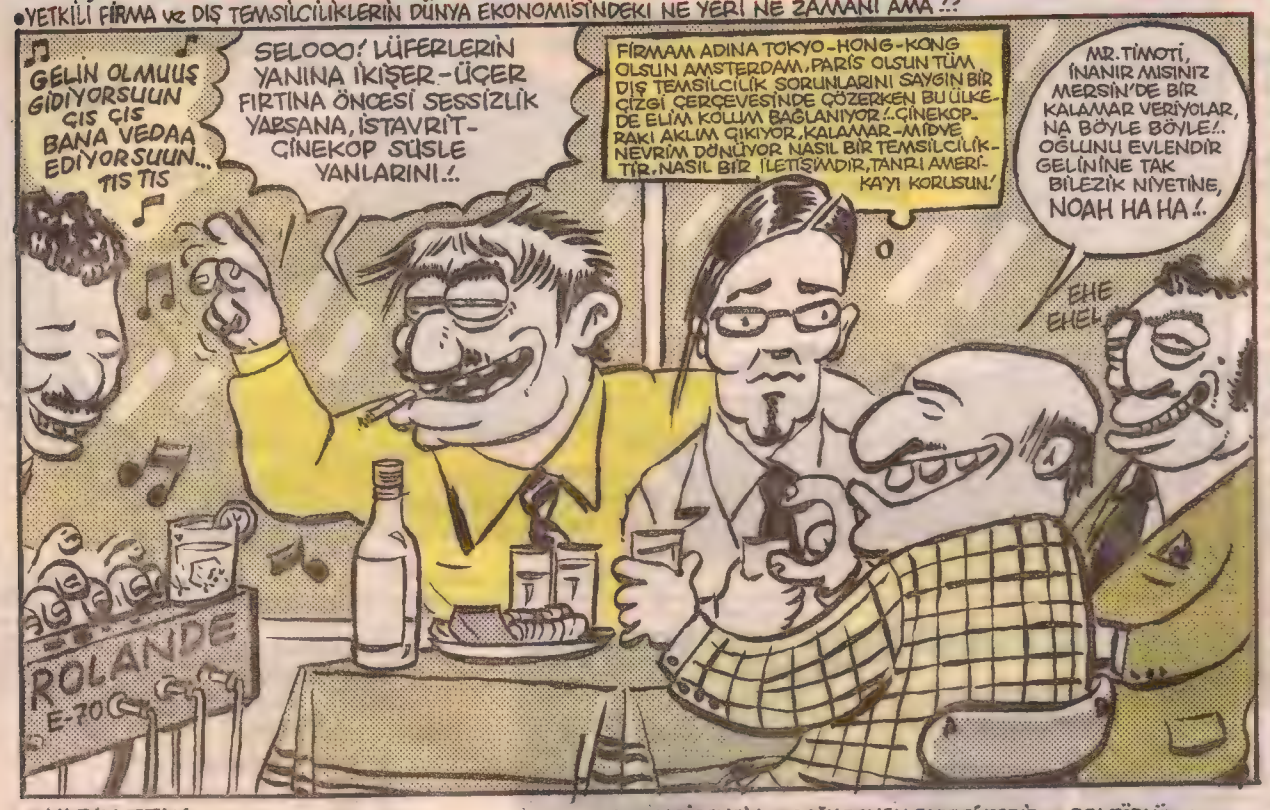

•YAPAY ZEKA...

•LABİRENTİN ÇOCUĞU DENEK FARESİ FERİT ve REKTÖRLÜK..!

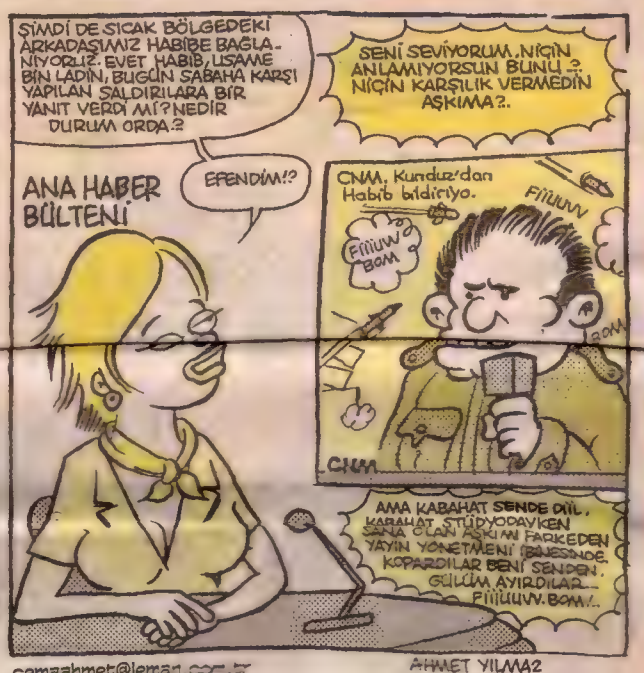

cemaahmet@leman.com.tr
AHMET YILMAZ

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Ezo Gelin & Sardalya Kızı

1. Ezo Gelin, oryantalist özellikleriyle bi yere gelmeye çalışan bir kırsal kesim naifidir... **Sardalya Kızı ise sosyal durumu hakkında ipucu vermeyen bir cool kişidir!..**
2. Ezo Gelin, adı üstünde 'gelin' olarak, kurulu düzenin simgesi gibidir... **Oysa Sardalya Kızı, bağımsız bir hayatın sembolüdür!..**
3. Ezo Gelin, çorbasını içerken, çorba içilirken olunamayacak kadar sahte bir mutluluk çizer... **Sardalya Kızı, sade haliyle, tüketiciyi yanıltma amacı taşımayan bir tebessüm sahibi olarak belirir!..**
4. Ezo Gelin 'uğraştıran' sürecin, finalde zevk vaat eden bir çorba karakteridir... Sardalya Kızı ise konserve haliyle, daha 'halden anlar' görünüm çizen bi deniz ürünleri dostudur!..
5. Ezo Gelin, otantizmin baskısından kendini sıyıramamış bir başı bağlı mütiftir... **Oysa Sardalya Kızı, Moderniteye, özenli bir kurdela vasıtasıyla katkı sağlar!..**
6. Ezo Gelin, bir çorba türüne adını verecek denli taşra hırsını bünyesinde taşır... **Sardalya Kızı ise ürünün adı değil, ruhu olmayı başarmıştır!..**
7. Ezo Gelin, köylülüğüyle sempati toplar ve bununla yetinir... **Sardalya Kızı ise 'deniz çocuğu' olarak gerçek bir ilgi ister ve içlidir!..**

(Haftaya Hıncal Uluç & Haşmet Babaoğlu)

vo@leman.com.tr

GÖNÜL ADAMI - 2

Vapurdan atılan simit lokmalarının peşinden uçan martıların sesleri arasında geliyor...

LeMan - L-Manyak - Öküz Yazar ve Çizerleri Fuar boyunca LeMan standında olucak.

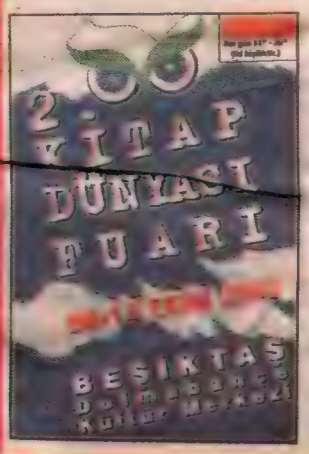

13 Ekim Cumartesi
14:00
Erdil Yaşaroğlu
Komikaze
Güneri İçoğlu
Gönül Adamı
Nuri Kurtcebe
Kuvayi Milliye
Kaan Ertem
Erdener Abi 2
14 Ekim Pazar 14:00
L-Manyak yazar-çizerleri
Gürcan Yurt
Robinson Crusoe & Cuma

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·E·İ·D·A·N

Selâm... Masanın üzerinde duran küçük bi levhaya, arkalı önlü yazılmış fiyat listesini, sıkıntıdan, yaklaşık on dakika kadar inceledim!.. Sonra, ordan bi yerden, elime bi broşür geçti.. Özel film gösterimleri varmış; onu annatıyo. Filmler; günneri, saatleri filan!. Bi broşürü okumak yine de ne kadar sürer ki?. Hemen bitti; baştan bi daa, tekrar okurken; ara sıra da biramı yudumluyodum.. Böyle bi yerde, tek başına oturmak, ne berbat bişeymiş yahu!. Nereye bakıcaanı şaşırıyo insan!. Zaten, ne sigime geldim ki buraya!. Bar, kafe alışkanlım yoktur pek. Açılış gibi bişiy varmış, Necdet davet etti, ayıp olmasın diye, iyi geliriz dedim!. Fekat, o diğer gelebilecek olan arkadaşların da bi işi çıkınca, sap gibi kaldık orda!.. Ne yani?.. Tek başına oturamaz mı bi kişi, barda felan?. Öyle bi oturur ki!. İnat ettim; kalkmıycam dedim!.. Zaten biraz sonra, masaya kabuklu fıstık da gelince, bana uğraşacak bi şey çıkmıştı!. Evet; harbiden uğraştırdı!. Ya ben bunun püf noktasını bilmiyorum, ya da sıkıntıdan, iyice beceriksizleştim. Ulan, kınlmıyo, bükülmüyo hiç!.. Çort! etti aniden, saçıldı masaya fıstıklar!. Topladım kabukları; kendime bi çeki düzen verdim!. Adına, karizma da denen şu illet yok mu; öyle görünecem diye, dertsiz başına dert alıyo insan!. Halbuki doğal olsak, samimi, içten felan olsak di mi?. Elbette, ben de düşündüm bunnarı; fekat pek bi sige yaramadı!. Tam cebinin üstünde, eşşek kadar bi mürekkep lekesi olan bi pantolonla da çıkamam ya insannarın içine?!. Hatta iyice saçmaladım, orayı guaj boyayla, dark-sille felan kapatmaya uğraştım, daha bok ettim!.. Başka giyecek bişiy de yoktu; neyse, uzun bi tişört buldum, öyle gizledim!. Yani, evden çıkarken başladı asıl gariplik!. Karbonat ve limonu karıştırıp, dişlerimi bile fırçaladım!.. Vaktim yoktu; ayakkapların sadece, çok kirli olan ön kısmını boyayabildim.. İğrenç bi şekilde parladılar!. Sonra sürttüm yere biraz..

En güzeli belki; birisini bekliyomuş gibi davranmaktır!.. İlk başlarda öyle yapıyordum; şöyle anlamlı anlamlı, oraya buraya bakındım, sonra kafamı eğdim; gaaarç! diye tekrar kaldırdım, anlamlı bi bakış daa fırlattım kapı tarafına doğru.. Bi süre sonra pes ettim tabi; hiç inandırıcı diildi!. Eh; biraz etrafıma bakınıyım bari dedim!. İçerisi de gittikçe kalabalıklaşmıştı.. Üç tane genç kız oturdu, ilerdeki bi masaya.. Buralarda, böyle şeyler de mümkün ya; yani kesişmek falan gibi durumlar.. Bi deniyim dedim; tam ortalarına hiç birine denk gelmiycek şekilde, yarım saniyelik nefis bi bakış fırlattım; döndüm önüme!.. Onnar yokken, ne güzel o tarafa bakabiliyodum; boşluktu; gölgeler, yansımalar felan vardı; sonra raatsız etmemek için, bi daa bakmadım o kısıma.. Bar tarafına bi göz atacaktım ki, ordaki sandalyelerin de dolduunu farkettim.. Bi herifin sırtına bakmak zorunda kaldım bi süre!.. Aman Allaam; hiç boşluk kalmamıştı... Tavana baksam; çok salakça olur; ayrıca boynum ağrır!.. Kadehlerin, şişelerin felan bulunduu yerde, kırmızı, tuhaf bi lambayı farkettim! İçindeki teller gözüküyodu. Onunla ilgilendim biraz; bayaa idare etti beni..

Kalkıp gitmeliyim aslında!.. Biraz yürürüm; vitrinlere bakanırım, sonra eve dönerim!.. Ama dedim ya, inat ettim ve; kendi kendime daa ne kadar eziyet çektirebilirim diye, bi deneme yapıyorum!.. Meselâ; saadece önüme bakıp, hiç kimseyle, hiç bişeyle ilgilenmeden, derin düşüncelere dalmış gibi de davranabilirim. Şaka maka; müzik de denk geldi, bi süre kaldım hatta öyle, kültablasına bakarak!.. Biraz hayal kurdum: Aniden birisinin geldiini düşledim; adımı seslencekti; ona bakacaktım; ve oturup saatlerce konuşcaktık!.. İkinci biradan sonra, Necdet uğradı yanıma bi ara.. Kendisi üst kattaki, şarap içilen, restoran kısmıyla ilgileniyo!. "Bana bi dergi buluver" dedim, "Farketmez!.. Herangi bi dergi olsun!"

Kocaman, kalın bi dergi getirdi.. Tamam işte!. Bunu okuyuncaya kadar, sekiz bira bile içerim; tabi daa önemlisi; bakabilecek bi şey vardı!.. Gerçi, o içinde herşey olan, tuhaf degilerdendi.. Mankenler, giyim kuşam, makyaj, ev aksesuarları, politik bi kaç yazı, bahçe bakımı, psikoloji sayfası, burçlar, teknoloji!.. İyice arkama yaslandım, hepsini okudum inatla!.. Raatlamış, elimi yan tarafa koymuştum!. Bi süre sonra, uyuştu!.. Hiç istifimi bozmadım!.. Kolum nerdeyse kopucaktı; onu kaldırıp, yana dönmek, öbürünü koymak felan, hiçbi değişik hareket yapmadım!.. Artık acıya dayanamadım anda, mecburen değiştirdim pozisyonumu!. Dergide de, bi iki, iyi yazıyla rastlamıştım.. Tenten'le ilgili bi makaleyi, Piyer Loti denen adamdan bahseden tarihi bi yazıyı okuyup, son biramı da bitirdim!. Çok iş mediim için, güzelce kalkabildim; yan masadakilerden, sandalyeyi çeksinler diye müsade isteyip, geçtim ordan, yukarıya çıkıp, Necdet'e bi uğradım!.. Biraz da onun yanında oturup, kalktım sonra, çıktım sokağa... Ouuuh!. Temiz hava, bol güneş, ya da bol karanlık; kafana göre bak etrafa!. Ne diye, tek başıma öyle, içeri tıktım ki kendimi?!. Bi kere daha yapmıştım buna benzer bi saçmalığı.. Sırf inat olsun diye acayip bi yere girip, beni süzen insannarın arasına oturmuş, "bi bira!" demiştim.. Bar değilmiş meğer; sadece kafeymiş!. Ve o belli bi gruba özel, arkadaşların toplandıı kafelerden!.. Uyuz uyuz bakan yabancıların arasında, inatla bi adaçayı içmiş, sigtir olup çıkmıştım sonra!.. Hemen iyi günner diliyorum!..

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

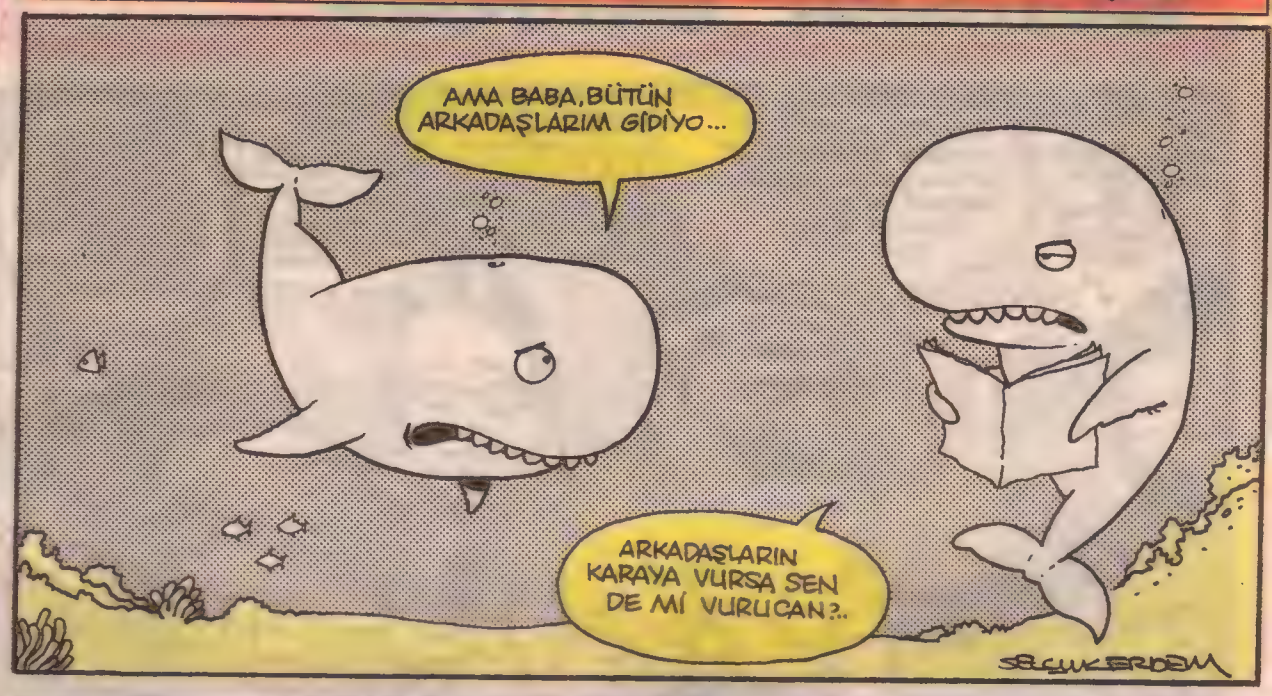

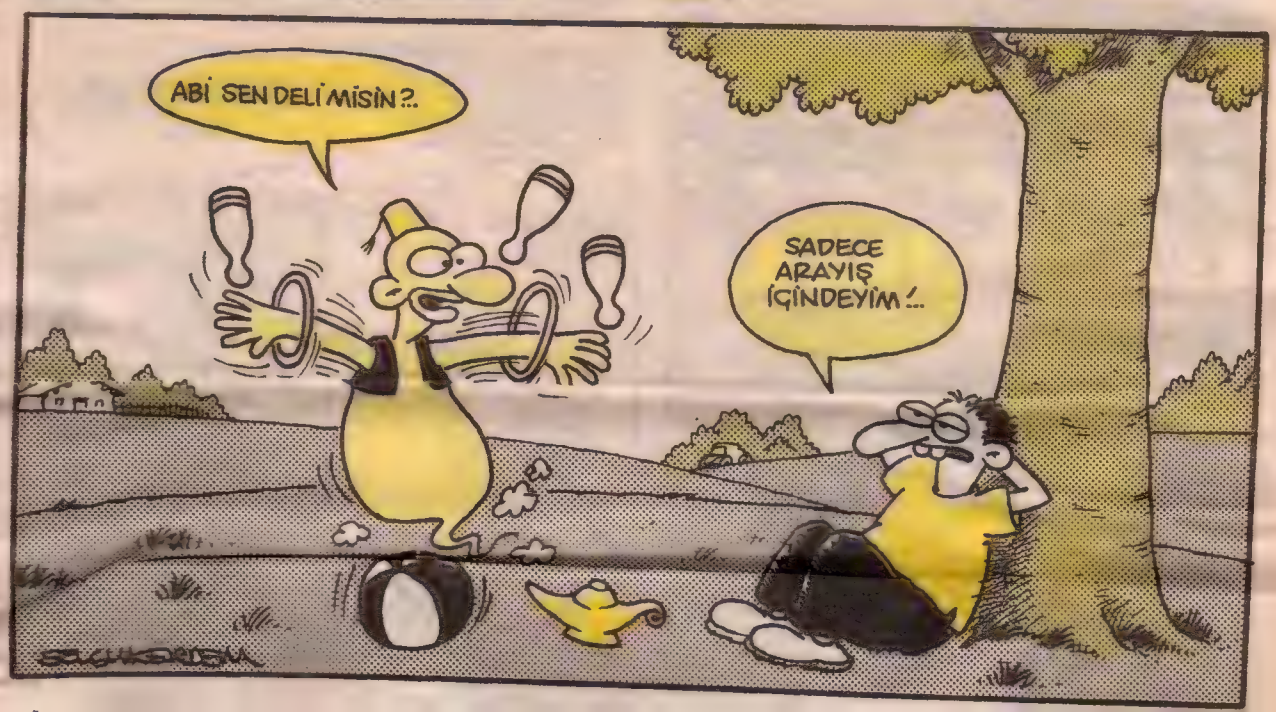

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

ÇOCUKLAR BİLİYORSUNUZ Kİ SAVAŞ BAŞLADI... HEMEN UÇUN VE BARIŞ MESAJLARI GÖTÜRÜN..!

FAKAT BÖYLE DURUMLARDA BARIŞ GÜVERCİNİ GÖNDERİLMEZ Mİ ÜSTAD ?!

KÖRFEZİ, BOSNASI, ORTADOĞUSU, AFRİKASI, BALKANLARI DERKEN ELİMİZDE GÜVERCİN KALMADI... BİZ DE BARIŞ MARTISI YOLLUYORUZ... NETİCEDE KUŞ KUŞTUR ..!

KISMET

L-Manyak

DRAVDAN

BOZUYORUM ULAN! BOZUYORUM YEMİNİMİ! BOZUYORUUUM!..

DİKKAT! İÇİNDE ATOM VAR!

DİKKAT İÇİNDE BELEŞ ATOM VAR!

ATOM

ATOM "KRİZ"E KARŞI TEK BİLEK! TEK YÜREK!

SALAVAT GETİR İBLİS!

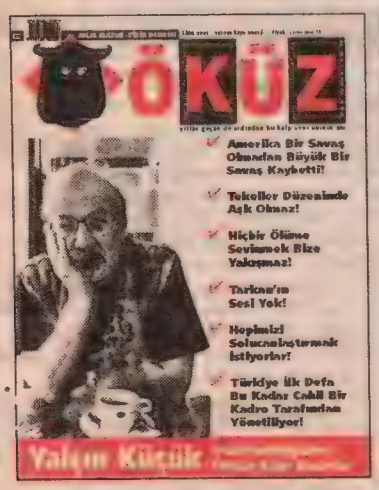

ÖKÜZ'ün Ekim Sayısı Yine Cillop Gibi Yine Dopdolu!!

- ✔ **YALÇIN KÜÇÜK;** Uzun suskunluğunu ÖKÜZ için bozdu!
- ✔ **VİVET KANETTİ;** Oteki New York'u anlattı!
- ✔ **PERİ ÖZTÜRK;** Erkekleri deşifre etmeye devam ediyor!
- ✔ Kendi ağızlarından Adanalı iki sokak çocuğunun hikayesi!
- ✔ Sarı saçlarıyla güzel resim veren özel gazeteci **AYŞE ARMAN** gözlüğünü ÖKÜZ'e taktı!
- ✔ **İSMAİL HAKKI SADİÇ;** Bir çeşit ölüm orucu günlüğü olan PUSLU AYDINLIK adlı kitabı hakkında hatırladıklarını ÖKÜZ'e anlattı!
- ✔ **DOĞRUCU DAVUT abi;** Doğu Perinçek'i nasıl terlettı!
- ✔ **SUNAY AKIN;** New York'taki ikiz kuleleri vuran teröristin gerçek kimliğini açıklıyor!
- ✔ **HALİL TURHANLI;** Medyum bir şair olan JACK SPICER'i tanıtıyor!

ÖKÜZ, Türkiye'nin Gelmiş Geçmiş En Çok Okunan Kültür Sanat Dergisi Olmaya Devam Ediyor...

Deli Çevat

HAV HAV HAV HAV HAV..!

VOAAAH GROOHH RÖÖHH ROAAARGHHH..!

NIHAAARRGHHH!!

ÇÖMELİRSEM BİŞEY YAPMAZ..!

ÜHÜÜ HÜÜ MAAFOLDUUM, REZİL KEPAZE OLDUUM, NASI YAŞIYCAM BU UTANÇLA HÜÜ..!

LÜTFEN OTURUN ÖYLE ANLATIN..!

OTURAMAM, OTURAMAAM SAATİNİ BİLE ÇIKARTMADI HÜÜ..!

GÖKHAN DABAK

agdabak@leman.com.tr

İnsanlık Sırat Köprüsünde

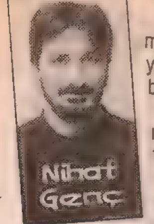

Nihat Genç

(Dergimiz baskıya erken girdiği için yazımı düzeltemeden, toparlayamadan acilen yazıp gönderiyorum. Bu haftalık kusuruma bakmayın)

Aziz Nesin, Türk aydınının Türk köylüsünü tanımadığını anlatırken örnek olarak, filmlerde Türk köylüsünün Amerikan tarzı yumruk yumruğa dövüştürüldüğü sahneleri hatırlatır. Oysa, Türk köylüsü, boğuşarak, sarılarak, kafasını ezerek ve hemen eline bir taş, bir sopa bularak kavga eder, der.

Ancak, Aziz Nesin'in de hesaba katmadığı, Türk köylüsünün dövüştüğü insanla bir daha aynı köyde, kasabada oturmayıp, hızla hasımlaşıp, köyünü, yurdunu terketmesi. Kurallara uygun boks gibi dövüşen Amerikan filmlerindeki kahramanlar kavgaya girdiği insanlarla yeniden aynı köyde, aynı barda, aynı sokakta yanyana yaşayabilir!

Kuralları yokettiğinizde aynı şehirde yaşayamaz, birbirinizin yüzüne asla bakamazsınız. Dünya nüfusu üç-dört milyar görünse de, hepimizin doğup büyüdüğü küçücük evrenler başedebileceğimiz ölçüdedir,. diyelim bir köy, bir dersane, bir aile, bir parti, bir dernek çatısı altında konuşur, tartışır, tanışırız. Görüş ve düşüncelerimizi, söz ve hareketlerimizle anlatabileceğimiz bir küçük dünya! Aramızda bir andlaşmazlık çıktığı zaman, hadi aranızda dövüşün, kim galip gelirse haklı odur, diyemeyiz.

Klandan modern toplumlara kadar, doğu, batı, aşiret, Roma, modern hukuk bir yığın hukuk kültürüne sahibiz. Ama tüm hukuk felsefelerinin amacı, hakkıyla haksızı belirtmekten çok önce, kavgayı önlemektir. İlkel klanın büyücüsü, reisi dövüşen tarafları barışa davet eder. Sorun çözülemeyecek kadar karmaşıksa, dövüşen tarafları birbirleriyle savaşamayacak uzaklıklara yerleştirir!

İnsanlığın bir yaşam biçimi olarak tüm gelenek ve değerlerini terkedip ortak bir hukuk kültürünü arzulayıp yüzbinlerce andlaşmalara imza atmalarının sebebi, hukukun sorunları çözücü yanından çok, hukukun çatışmayı durdurucu bilgeliğine hepimizin güvenmiş olmasıdır.

Bir arazi davası, bir kan davası, bir hırsızlık, ya da uluslararası sorun olarak Kıbrıs davası, elli yıl sürebilir, ya da mahkemeler yüzyıl bu sorunları çözümlemekte zorluklar çekebilir. Ancak mahkemeler tarafsızlık ve meşruluğunu kavgayı durdurarak ilan eder.

Yani, hukuk, ihtilaflı iki kişi arasındaki sorunları, iki taraftan birinin lehine ya da aleyhine çözümlemeden önce ilk görevi, bu davayla hiçbir ilişkisi olmayan geniş kitlelerin sağlığını, düzenini, huzurunu korumak zorundadır. Bugün mahkemelerde birebir davalısı olmadığımız ve bizi birebir ilgilendirmeyen yüzbinlerce dosya vardır ve bu dosyalar aslında bizi çok ilgilendirir. Çünkü kim kazanırsa kazansın mahkeme ve hukuktan bizim istediğimiz, toplumun geri kalan diğer masum insanların huzurunu bozmadan, yani sorunu topluma, sokağa, silaha taşırmadan çözebilmesidir!

Uluslararası hukukun birçok yaptırım gücü vardır, tazminatlar, ambargo koymalar, tarafsız mahkemelerde yargılamak gibi.

Oysa Amerika, bizim Türk köylüsü gibi bodoslama eline aldığı bombardıman uçaklarıyla hemen savaşa giriverdi! Bir kovboy gibi, kendi hesabını kendi görmek istiyor! Üstelik Amerikan mahkemeleri tazminatlarıyla dünyaca meşhur! Birine bir küfür etseniz, psikolojik zarar gördü diye ömür boyu tazminat ödemek zorunda kalıyorsunuz!

Irak'ta olduğu gibi yüzbinlerce Afganlı çocuğunun ölmesini dahi bir yana bırakın, savaş vesilesiyle soruna muhatap olmayan tarafsız ülkelerin yaşayacağı ekonomik çöküntü, depresyon, korku, işini kaybetme ve yaşadıkça anılarımızdan silinmeyecek binbir kabus görüntünün bedenimizde, ülkemizde, hayatımızda yaptığı ağır yaralanmalarının bedelini, tazminatını bize ödeyecek bir mahkeme var mı?

Uygarlık ve insanlık büyük bir sınavdan geçiyor. Akademilerin, aydınların, ulusların işte bu gerekçelerle kalkıp deklarasyon yayınlaması gerekirken, tüm Avrupa elbirliğiyle Amerika'nın gazına gelmiş durumda.

Binlerce birinci kalite üniversitesi. Yüzbinlerce hukukçusu. Yüzlerce milyonlarla ifade edilen kitaplıkları. Yüzlerce onbinlerce tabloyla dolu galerileri. Sinemaları, sokakları, aydınları, gazeteleriyle, uygarlığın beşiği Avrupa Kıtası'ndan henüz bu soruya cevap verecek ses çıkmadı. Bırakın bu soruları, tüm Avrupa kıtasından "savaş karşıtı" gösterilerin sayısı bir, ikiyi, savaş karşıtlarının sayısı üçyüz, dörtyüzü geçmedi. Bu kadar üniversiteyi niye kurdunuz. Bu kadar kitabı niye okudunuz. Bu kadar ressam, bu kadar sinemacı, bu kadar yazar niye ömür tüketti. Hepsi hepsi beşyüz kişi için mi? Bütün insanlık tarihinin bu acı yükünü üçyüz kişi mi taşıyacak. Ve bu üçyüz kişilik protestolara dahi halk, köpekler, polisler vatan hainleri deyip saldırıyor. Piyanoların yalan Avrupa! Müzelerin yalan! Masmavi evlerin, katedrallerin, şatoların yalan! Paris Yalan! Yunan yalan! II.Dünya Savaşı'nda tüm insanlık tarihi boyunca verilen savaşlar kadar ölü verdin, yirmi milyon diyen, elli milyon diyen var. Binlerce duygusal hikaye anlattın, binlerce film yaptın, binlerce yasa çıkarttın, binlerce ayrılık, vahşet, binlerce dağılan aile, parçalanan insan öyküleri anlattın. Hepsi yalan! Papa yalan! Barış yalan! Hukuk yalan! 68'li çocukların yalan! Çiçek çocukların yalan! Rockçıların yalan! Çevrecilerin yalan! Yardım örgütlerin, af örgütlerin, sivil örgütlerin yalan!

Amerika, Afganistan'ı değil, dörtyüz yıllık Avrupa uygarlığını yokediyor. Savaş sonrası ne olur bilinmez, ama, Avrupa topluluğu, ortak Avrupa kültürü değerlerinin simgelestiği bir kardeş devletler topluluğu değil bir canavar olarak tarihe geçer. Savaş Afganistan İnguş dağlarında sürer, dörtyüzyılın yazar, düşünce adamı, hukukçularıyla Avrupa topluluğu tarihten silinir!

Ünlü tarihçi Braudel "Akdeniz" kitabının girişinde Akdeniz'i çevreleyen dağların ve dağ insanların karakterini anlatır. Dağlık bölgeler, Pireneler, Alpler, Arnavutluk, Balkanlar, Toroslar, hatta Cezayir'in kuzeyi, Korsika, Sardunya adası, Sicilya ve Ürdün dağları, Kafkasya.. Uygarlığın zor sızdığı dağlar, tarihin her döneminde iktidarlara karşı büyük muhalif hareketlerin sığınağı oldu. 15. 16. yüzyıllarda Hristiyanlığa karşı şeytana tapınan tuhaf mezhepler bu dağlardaydı. Engizisyon dağlarda cadı avına çıktı, onbinlerce insanı yaktı. 20. yüzyılın komünist gerillaları dağlardaydı. 68'in hippi, çiçek çocukları hareketlerinin Kaliforniya dağlarından doğması ilginçtir. Bağımsızlık savaşı veren halklar ve şimdi İslam, dağlarda.

Zahmete katlanmaları, dirençli olmaları, azla yetinebilmeleri, özgürlüğü düşkün olmaları ve düzenden, uyumdan nefret etmeleri ve büyük bir insan kovanına sahip olmaları dağları tarihin her döneminde uygarlıkla karşı karşıya getirmiştir. Ülkemiz tarihinde tüm siyasi hareketlerin çıkışı dağlardır. Yunan isyanı Yunan dağlarında. Balkan isyanı Balkan dağlarında, Celaliler Anadolu dağlarında. Eşkiyalar Ege'nin ve doğunun dağlarında başladı. Tarih boyu Osmanlı'dan gizlenmiş Lübnan, Ürdün, Suriye dağlarındaki tuhaf mezhepler dağlardaydı ve elli yıldır İsrail hava taarruzlarına hala cevap veriyorlar. Son yirmi yılın büyük insan kıyımına sebep olan PKK ve Kafkasya'nın aşılmaz dağları Çeçen direnişine, İnguş dağları da dünyanın en büyük ordularına karşı yirmi yıldır direniyor!

Tüm bu dağlarda "kan davaları" aynı özellikleri gösterir. Vergi vermekten hoşlanmayan, süt, peynir, taze tereyağ, kaynamış veya kızarmış et yiyerek yaşayan bu insanlar için "aşiretleşmek" dahi ileri bir siyasi düzendir. Kan bağından oluşmuş bir dağ cumhuriyeti. Uçsuz bucaksız, uzaylı teknolojik imkanlarıyla günümüz uygarlığına yine dağlar huzur vermiyor! Ruslar Kafkasya'da, Türkiye Güneydoğu'da, Amerika Afgan dağlarında ölümüne savaş veriyor!

Dağdaki insanların neden ayaklandıklarının ideolojik kılıfı bir zaman eşkiyalık, bir zaman din, bir zaman komünizm oluyor. Artık biliyoruz ki, nasıl bir uygarlık kurarsanız kurun dağlar bir bahaneyle karşınızda duracaktır. Her uygarlığın jandarmaları var ve her uygarlığın dağlarında jandarmadan, düzenden, ovadan, uygarlıktan, Roma'dan beri nefret eden insanlar var. Sümela Manastırı'nın kurulduğu yere bakın. Yüzyıllarca Hristiyanlar da bugünkü Afganlar gibi dağlarda saklanıyordu.

Latin dağlarından İnguş dağlarına kadar dağ isyanlarının cografyasını önümüze koyduğumuzda, uygarlığın bir düzlük, ovalık cumhuriyeti.. İsyanın, anarşinin ise yamaç, bayır, tepe, dik, sığınak, mağara cumhuriyetleri olduğunu görürüz. Ova insanı hoşgörülü, tahammüllü, birlikte yaşama uyum gösteren, kesme şekeri gibi düzgün insanlar, dağ insanı, dik kafalı, sivri fikirli. (Çakırcalı isyanını bastıramayan Osmanlı, dağların dilini iyi bilen Arnavutluk askerlerini indirdi Ege'ye, aynı Arnavutlar, nadir Çerkes isyanları'nda Çerkesler'in karşısına dikildi.)

İslam tarihinin en yobaz, en baskıcı ve cellat düzeninin Afganistan dağlarında kurulmuş olması şaşırtıcı değildir. Kendi ülkemizin dağlarında "hizbullah" gibi vahşi bir örgütün kurulduğunu unutmayalım.

İslam pazar yerinde kurulmuştur, Medine'nin adı, şehirdir, İslam kurulduğu gün toplumda her türlü siyasi, sosyal köklü değişiklikler yapmış, ancak Kabe'nin ziyaretini, ticaretine dokunmamıştır!

Taliban, köy imamları ve talebelerinden oluşan bir siyasi hareket. Osmanlı şehir medeniyeti kurmuştur, ki, Osmanlı şehri, yobaz, celali ve yeniçeri ayaklanmalarından çok çekmiştir. Tarihimizin en uzun siyasi ayaklanması 1950'lerden sonra Balıkesir Bigadiç'in köylerinden Karadeniz'in dağlarına kadar kurulan Kur'an kurslarında köy imamlarıyla başlamış günümüze kadar gelmiştir. Köy imamları şehri ele geçirip şehrin tüm siyasi sosyal değerlerine meydan okumuşlardır. Köy imamlarının şehirde büyük yayıncılık, holding faaliyetlerine girmesi, cemaatlerin büyümesi, İslam'ın sertleşmesi ve saçmalaşmasında başrol oynamışlardır. Fethullah Gülen de bir Kur'an kursu hocasıdır. Fethullah Gülen, Enver Ören, Mesaj TV ve benzeri cemaatlerin tüm üst yapılarında çalışan insanları istatistiki olarak değerlendirin, hepsinin çok uzak dağbaşlarında doğmuş, çocukluklarını yaylaya yakın köylerde geçirdiklerini göreceksiniz. Yüzde doksandokuz değil, kitleleri yüzde yüz köylüdür! Şehrin merkezinde kırılan, yokedilen İslam'ın yerine dağdan, köyden gelen ve eşine ancak tarihte rastlanan yobaz saldırılarda görebileceğimiz kapalı, dar cemaat görüşünün yorumlandığı büyük bir İslami hareket, 80'li yıllardan itibaren şehri ele geçirmiştir.

Bu tarihe hepimiz şahidiz, bugünlerde bu topraklardaydık ve yüzlerce cemaat reisi ve taraftarının inini, cinini, geçmişini bilecek kadar yakınında, içinde büyüdük.

Kimdi bu adamlar? Hükmetmeyi seven. Zenginliği seven. Yalanla dolanla hurafeyle gençleri kandıran. İslamiyeti keyfince yorumlayan. Para ve rahatlık vaad eden herkesle ilişkiye giren. Yalan, sahte şeyhlikler kuran. Çok kadın alan. Çok israf yapan. Hiç çekinmeden her türlü siyasi harekete yalakalık yapan. Nasiplenmek için kendi adamlarına ölümüne bağlanan. Nasiplenmediği takdirde kendi adamlarını hainlikle, kafirlikle suçlayan. Öküz kafalı, manda suratlı dar kafalı bu adamlar son yirmi yılda siyasilerin de yardımıyla şehirde imparatorluk kurdular! Bu insanlar şehirde ellerine geçirdikleri her ilişkiyi, her eşyayı balta gibi kullandılar. Osmanlı asırlarında oluşmuş her bir şehir niteliği olan, zerafet, hoşgörü, incelik, şiir, edebiyat, sükunet, sabır, çelebilik, kalenderlik gibi hiçbir geleneksel değer yoktur bu insanlarda. Ve kendi dergilerinde 1990'lı yıllara kadar, Türk şehirlerinin muhafazakar aydınları Peyami Safa, Yahya Kemal, Ahmed Hamdi Tampınar, Cemil Meriç gibi isimlere dahi 'bozulmuş, bizden değil' gözüyle bakmışlardır.

Ellerine büyük holdingler, büyük belediyeler, büyük partiler geçirdiler ve televizyonlarda tüm islam tarihi ve medeniyetini kendi öküzlüklerine benzetip, yorumlayıp, İslam tarihi ve düşücesini zıvanadan çıkardılar. Bu barbar kuşağın şehri öğrenmesi birkaç kuşak sürecek.

Tüm bu olup bitenler hepimiz için bir medeniyet deneyimidir.

Şehirde ahlaksızlığın, çürümenin zirveye çıkıp, tüm istemin bataklık halini aldığı günlerde, şehirliler, aydınlar bu şehri kurtarmak için dışardan bu saf insanlara ve kör inançlarına davetiye çıkartır. Onlardan şehri yeniden kurmalarını bekler. 1980'li yıllardan itibaren sağcı, islamcı, muhafazakar politikacılara verilen oyların oranı yüzde 95'in üstündedir. Şehir kendini, köylü, kasabalı, dağlı vahşilere gönüllü olarak teslim etmiştir!

Şehrin dilini, karmaşasını çözemeyen, aklı karışan dağlılar köylüler, şehirde, dağda-köyde asla müsaade etmedikleri ahlaksızlaşma, yeniden vahşileşme sürecine girer. Dağbaşlarında namus, fedakarlık, yiğitlik, töre gibi değerler için canını çekinmeden feda eden insanlar, şehre indiklerinde tanınmaz olur, bambaşka bir ruh haline bürünür. Bu şaşırtıcı örneklerle romanlarımız, sinemalarımız dolu olmalıydı. Dağda yirmi yıl olağanüstü zorluklarla savaşan PKK'lıları izleyin. Bugün Kurtköy havaalanı bomboş ve günde sadece bir tek uçak kalkıyor. Bu uçak tam 250 kişi alıyor ve yalnız Bosna'ya gidiyor, boş dönüyor. Bosna Türkiye'ye vize veren tek Avrupa ülkesi. Hırvatistan neredeyse sınırı geçmek isteyen kürtler yüzünden Bosna'ya yeniden savaş açmak üzere. Hergün Hırvat ve Bosna gazeteleri sınırda öldürülen Kürtler'in hikayelerini yazıyor. Havaalanı çalışanları Kürtler'in parasını alıp Avrupa'ya postalayanlara "koyun tüccarı" adını veriyor. Yalan, dolan, kandırmayla, bir zaman dağda uğruna savaştığı halkını şimdi kelle başı dolarlarını alıp hergün ikiyüz elli kişi karga tulumba bilinmez maceraların içine Avrupa'ya fırlatıyor. Gidenlerin yarısı nehirde, yarısı denizde, yarısı sınırlarda taranarak ölüyor. Bir nevi Kürt soykırımını, Kürtler kendi elleriyle yapıyor. Ne için? Para için!.

Dağlı dağında yiğittir, saftır, mineraldir, şaşılacak kadar dürüsttür, ama şehir başka bir yer! Bir köy imamı, otuz hanelik köyünde, şaşılacak kadar efendi, şaşılacak kadar fedakar, şaşılacak kadar çalışkan, şaşılacak kadar dosdoğru bir adamdır ve pek güzeldir, ama şehir başka bir yerdir. Şehrin kurumlarını bir köy imamının zekasıyla yönetemeyiz!

Ya da Afganistan'da Rusya'ya karşı zafer kazandıktan sonra birbirini yiyip, öldürüp, katleden müslümanları anlamak zorundayız. Bu vahşiliğin kökenlerini bulmak zorundayız!

Yüzlerce Darvin kitabı çıkartan Harun Yahya (Adnan hoca)'nın kitaplarından biri çok ilginç: Romantizm. Harun Yahya romantizmi bir bela olarak görüyor, müslümanları uyarıyor: 'Romantizm her kötülüğün anasıdır. Romantik insanlar aşırı duygusal olur. Evde sinirlenir karısını döver, şoför yolda sinirlenir kaza yapar, milliyetçisi romantik olursa Hitler gibi olur. Romantik kadınlar melankoli, üzüntülü, depresyon hastalığına bulaşır.' Harun Yahya özetle, aşırı duygusallık adını koyduğu romantizmin her çeşidini kendi aklınca lanetleyip, müslümanların uzak durmasını istiyor. Peki ne yapacağız! Kur'an'ın öngördüğü sevgiden şaşmayacağız. "Allah'a inanmayan, bize göre düşünmeyen insanları sevmeyin" diyor. Ve Harun Yahya uyarıyor: Ancak aşırı duygusallar sevgisini kontrol edemeyip herkesi sevebilir, diyor.."

Romantizm kitabı bize, şehirli insanların dahi kör inançla nasıl kemikleşip, demirleştiklerini, duygusallığın dahi günahkarlık olarak yorumlandığı vahşi bir islami yoruma götürüyor hepimizi. Kör inançların esiri olacak duygudan yoksun robot insanlar istiyorlar.

Şehirli, okumuş, iyi giyimli, beyfendi görünümlü bu insanların dahi şehirde kör inançla nasıl dağlılaştığını bize anlatan güzel bir kitap: Romantizm.

[illegible] sevginin ve insanlığa ve çevreye ve kalabalıklara ve binbir çeşit böceğe, binbir çeşit insana sarılmanın "cehennemlik" olduğunu anlatıyor. Bunları yazan okumuş, zengin ailelerde çok iyi imkanlarla yetişmiş, Mars gibi Venüs gibi yakışıklı, elleri bembeyaz çocuklar!

Şehir işte böyle dağlılaştı! Dağın vahşiliği dar kafalar giydiler! Bu dar kafayı bir ülkeye giydirmek istediler. Utanmaksızın hala bu şehirde birileri, en uzak denizlerin, en derin denizlerin sevgilerini anlatan Yunus ve Mevlana'nın çocukları bizlere, tüm bu sevgilerin suç, günah olduğunu anlatıyor.

İşte Hizbullah'ın sevgi anlayışı bu sevgiden çıktı. Afganistan'da birbirini katleden müslüman gerillaların sevgisi bu sevgiden çıktı. Bir köy imamı kadar zekası olan insanlar 1400 yıllık İslam düşüncesini yeniden yazıp, moda oldular!

Hem doğudan hem batıdan hem kapitalizmden hem islamdan şehrimize saldırıyorlar. Hem Teksaslı bir kovboy, hem Afganlı bir köy imamı şehrimize savaş açtı!

Şehrinizi koruyun kardeşlerim! Camilerinizi, sokaklarınızı, parklarınızı, gece lambalarınızı, sinemalarınızı koruyun! Çocuklarınızın boyama defterlerini, caddelerdeki çöp kutularını, pastanelerinizi, hukuk kitaplarınızı koruyun. Yunus Emre'yi, Şekspir'i, Nazım Hikmet'i, piyanolarınızı, flütlerinizi, çocuk esirgeme kurumlarınızı, huzurevlerinizi, sendikalarınızı koruyun. Kim neden savaşıyor, kim nasıl savaşıyor, kim ne kadar vahşi olursa olsun, bitmeyen bir incelik, bitmeyen bir zerafetle, dersanelerinizi, karatahtalarınızı, şiirlerinizi, havuzlardaki balıklarınızı, gecenin esintisini, yumuşacık bahar toprağını, dikenli karaçalılarınızı, memelerinizi, öpüşlerinizi, saksılarınızı, elbise fırçalarınızı, göz farlarınızı, kıymalı su böreklerinizi, merhabalarınızı, bembeyaz doktor üniformalarınızı, sizin gibi düşünmeyenleri, Allah'a inanmayanları, kapitalizmi sevmeyenleri koruyun! Şehrin nüfusuna kaydınızı yaptırın, kardeşlerim!

Dağ gibi hukukçular olun. Dağ gibi yazarlar olun. Dağ gibi siyasetçiler olun. İnsanlar dağlara değil, sizlere sığınsın. Uygarlık yolunu dağda, bombada değil, sizin yüzünüzde, beyninizde, kalbinizde arasın!..

Şehirlerinizin kıymetini bilin kardeşlerim. Yeryüzü topraklarının, en asil şehirlerinde yaşıyorsunuz. İşte New York, bir saldırıya uğradı on milyon insan ekranlarda savaş, yokedin, nükleer bomba atın diye çığlıklar atıyor. Bombalar Afganistan'a düştüğünde milli bayram günü gibi sokaklar karnaval gününe döndü. Bir de Diyarbakır'ı düşünün. Bir iç savaşın yaşandığı, kardeşin kardeşi boğazladığı bu şehirde bugün kederden baygınlık verircesine insan bakışları. Misafir, dost, ağırlama düşkünü insanların vatanı! Sokaklarında hala boğazlama, satır, bomba seslerinin yankıları duruyor ama, insan canlısı bu şehrin, insan güzeli gözleri, şehri birkaç gün içinde sanki ebedi bir huzur, ebedi bir saadetin vatanıymış gibi toparlayıverdi. İnsana, arkadaşa, dosta, durmaksızın kanı kaynayan yüzbinlerce insan, bu yorgun şehrin rüyalarında kök salmış insan aşinalığı bu denli güçlü, kederli olmasaydı, iki günde bu şehir, bakışlarının gizli örtüsüyle dünü hızla unutturuverir miydi? Diyarbakır bu yüzden asil bir şehirdir! Eşi benzeri yoktur!

İstanbul'u düşünün. Binlerce gencin tabutu taşındı birkaç yıl içinde, tüm ara sokaklarında gençlerin cenaze namazları kılındı. Halktan tek bir insan bir tek Kürt çocuğuna değil dokunmak, yan baktığı görülmedi. Çanakkale savaşı, işgal, Balkan savaşı, nice belalar, kolera, açlık, nice felaketler yaşadı. Üstüne, tarihin en büyük provakasyonu, devletin ve MİT'in ve basının provakasyonuyla şehrin alnında 1952 yılında derin bir yara açıldı. Atatürk'e yapılan bu provakasyonun yalanını gören şehirli suçunu anlayıp hemen susuverdi, bir daha bir benzerine asla müsaade etmedi ve hala hatırladıkça utanır!

Bir anımı anlatmak istiyorum. Körfez depreminin dördüncü, beşinci gününde depremdeki arkadaşlarımıza gitmek için yola çıktım, polisler bizi İzmit'e sokmadı, İstanbul'a devam için zorladı. Bastık İstanbul'a geldik. Eminönü'nden taksiye bindim. İki milyon beşyüz bin tuttu. Cebimde bozuk beşyüz lira. Şoföre bir yerde dur, bozduralım, dedim. Saçı başı karışık, geceden kalma uykusuz şoför. "Aman abi, siftah yaptık yeter, ver şu beşyüz bini!" deyip bastı. Portakal suyu içip tost yedim. Yanlışlıkla altıyüz bin lira ödedim, çıktım. Borcumun ikimilyon olduğunu anlayıp geri döndüm. Büfeye parayı uzattım, "Aman ağbi düşündüğün şeye bak, versen ne, vermesen ne?".. Nerdeyse ağlayacağım. Öğle vakti bir lokantaya oturdum. Self servişmiş, bilmiyorum, masaya kuruldum. Garsonlar da bir panik, anlamıyorum. Lokantanın patronu geldi, masayı sildi: "Emredersiniz beyfendi, buyrun!" dedi, siparişi verdim. Patron benim adıma self servis sırasına girdi, masamın üzerine tabldotu koydu, yemek sürecinde başımdan ayrılmadı, "başka bir şey arzu eder misiniz?" dedi. Yemeğim biter bitmez tabldotu alıp, masayı sildi. Çıkarken durumu farkettim. Lokanta self servişmiş, kimseye özel servis yapmıyorlar, ama, benim de yabancı olduğumu anlamışlar. "Kalkın yemeğinizi kendiniz alın!" da diyebilirlerdi. Tüm bunlar bir depremin acısıyla yumuşayan kalplerin serencamı değil. Bu şehrin köklerinde çelebilik var. Bu şehri altı asır bu yüzden kimse yıkamadı. Burası şehir, burası İstanbul, boru değil! Nice felaketlerden sonra hala ipekten bir sevinçle hürmet, sözlere, sokaklara dantel gibi işlenmiş derin bir saygı! Burası İstanbul! Fatih'in şehri! Borudan şehirler kuranlar, şimdi nüfus kağıtlarına bakıp, sen bizdensin, değilsin diye kapılarını kapatıyorlar! New York kaç gün oldu kurulalı. Kapısına dayanan ilk felaketle bütün dünyayı yokedecek savaşa girdi. İstanbul yüzlerce felaketten sonra hala şehir! Bosna'da, Çeçenistan'da savaş olmasın, Anadolu'nun bir kasabasında deprem olmasın, pazarları, çarşıları, sıra sıra konvoy konvoy gün batmadan yüzlerce yardım kamyonunu yola çıkartır, akşamı bekletmez!..

Savaş New York'ta, Afganistan'a sürer, Avrupa, tüm dünya topyekün savaşa katılır. Ama İstanbul'u kimse tutamaz. Bu savaşa en çok, şehirlerin şehri İstanbul ağlar!.. Bosna'dan, Kırım'dan, Irak'tan, Güneydoğu'dan olduğu gibi yine Afgan mültecileri önce İstanbul karşılar!..

nihatg@leman.com.tr

LeMan
SAYI: 518
13 EKİM 2001 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazıişleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gokhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● [illegible] ● Metin FIDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● [illegible] ● Galip TEKİN ● [illegible] ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● [illegible] ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Satış: Cüneyt AYDIN ● İşletme: Orhan AÇAR Müessese: Ali YAVUZ ● Muhasebe: Suzan ERBAŞ ● Gülay AKKAYA Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● Fax: [illegible] ● Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) ● Baskı: Ilıcak ● Dağıtım: Bir-Yay Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No. 20 80080 Beyoğlu/İst

LeMan'da yayınlanan karikatur, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti [illegible]dır. Yazılı izin alınmadan [illegible], basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

15191

20 Ekim 2001 Cumartesi 152209 Sayı: 2001/42 - 550.000.TL. (KDV dahil)

9 770130 048678

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

LeMan

BAK POSTACI GELİYOOOR ŞARBON VERİYOOOR

İkiz kulelerle, Pentegon'a yapılan saldırının ardından start alan savaş ve terörün ölüm kokan yüzü insanlığın bilinçaltında korkunç bir kabusa dönüşmek üze
re. Milyon dolarlık bombaları ile Afganistan'da toprak havalandıran Amerika üç kuruşa malolan Şarbona teslim oldu. Amerika Şarbon paranoyası ile kilitlendi

Dünyada yüz binler savaşa karşı yürüyor. Berlin'de yüz bine yakın göstericinin savaş karsıtı gösterisinin ardından İtalya'nın Perugia kentinde de barış yürüyüsüne 200 bin kişi katıldı. Hindistan'da 70 bin kişi Amerika'nın saldırganlığını protesto etti. Londra'da onbinler savaşa karsı biraraya geldi. Trafulgar Meydanı'nda katılımcıların sayısı 100 bine ulaştı. Avustralya'nın büyük kentleri Sydney, Melbourne, Perth ve Adelain'de binlerce insan aynı amaç için yürüdü. İsviçre, Fransa, Belçika, Bangladeş, Endonezya, Pakistan, Amerika, Rusya, İspanya, Japonya, Kore'de de protesto gösterileri binlerce kisinin katılımıyla bu ülkelerin pekçok kentinde gerçekleşti. Türkiye'de ise savaşa karşı gösteri yapmak çeşitli gerekçeler belirtilerek yasaklandı.

AMERİKA-NEW YORK

ALMANYA-BERLİN

HİNDİSTAN-KALKÜTA

İSPANYA-MADRİD

İTALYA-PERUGİA

AVUSTRALYA -SYDNEY

TÜRKİYE-KADIKÖY

TUNCAY AKGÜN - BURCAN ÖZCAN

BİN LADİN'İN ŞİFRELİ TEHDİTLERİ!

Afgan Savaşı'nın yıldız kanalı Katar'ın El Cezire televizyonu oldu... Ladin'in açıklamaları bu kanaldan tüm dünyaya yayıldı... ABD yönetemi, özel kanallarından bu açıklamaları yayınlarken 'iyi düşünmelerini' rica etti, o kanallar da televizyonculuğu, gazeteciliği falan unutup bu 'ricayı' kabul ettiler... Amerikan yönteminin gerekçesi ilginç; Ladin, açıklamalarında adamlarına yeni mesajlar yolluyor olabilir, bu talimatlara aracılık yapmayın!.. Bunun üzerine süper bir araştırma yaptım ve Ladin'in hangi sözle neyi kastettiğini ortaya çıkardım... Aşağıda okuyacağınız gibi, Ladin'in Türkiye'de de birçok hedefi var... İşte Ladin'in sözleri ve Türkçe meali:

• Andolsun ki, mücadelemiz Şeytan'ı mağlup edene kadar sürecek!.. **(Şeytan filmi harbi harbi Hristiyanlık propagandası yapıyor, filmin bütün kopyalarını yokedin, Linda Blair'in tesettüre girmesini sağlayın!.. Tony Blair de sakal bırakabilirse şık olur!..)**

• Allah'ın düzenini bozanların bütün genleri, cehennem ateşinde yanacak!.. **(Koyun kopyalayıp Allah'a meydan okudular, derhal bol miktarda şarbon mikrobu kopyalayıp APS'yle ABD'ye gönderin, hadi koçlarım!..)**

• Her ölü veya diri Amerikan askeri için 5.000 dolar ödül vereceğim, bu askerler Avrupalı olursa ödül 7.500 dolara çıkacak!.. **(Paralarımızı Amerikan Borsası'ndan çekip İsviçre bankalarına yatırın, ha uyandı ha uyanıcaklar gibi bir durum var!..)**

• Biz sadece büyük felaket Amerika ile değil, aynı zamanda artçı şoklarıyla mücadele ediyoruz!.. **(Türkiye, Türkiye duy sesimizi, bu gelen Ladin'in cihat sesleri!.. Angara yolcusu galmasıın!..)**

• Amerika, tüm dünyayı kontrol etmek ve sömürmek istiyor!.. **("Paris'te bir Amerikalı" güzel filmdi, ama Amerikan Pastası'nın ne ilkini seyredebildim, ne de ikincisini!.. Rahatlayın diye dravdan mesaj gönderdim!..)**

• Amerikan emperyalizmi, burun büyüklüğünün faturasını ödeyecek!.. **(Jennifer Lopez kıçına sahip olmak için estetik ameliyat geçiren tüm müslümanlardan haraç alın!..)**

• Kapitalist düzen, savurganlık anlayışıyla yoksul mazlumlar için sürekli tehdittir!.. **(Kıbrıs'ta bulunan iki devletin yanına, "Kıbrıs Mehmet Ali Erbil Rulet Kesimi" adlı üçüncü bir devlet kurulması düşünülüyor, önleminizi alın!..)**

• Maddiyat gücüne güvenenler, maneviyat karşısında kahrolmaya mahkumdur!.. **(Cem Karaca önemli adamdır, *"Papazın eşşeğini kovala dur / Ali'nin külahını Veli'ye uydur / Aldat dur, aldan dur / Oğlum hayat bu mudur?!* " şarkısını bol bol dinleyin, huzur verir!..)**

• Durmadan saldıran ve çevresine zarar veren zihniyet, bunun hesabını da verecek!.. **(Abdülrahim Albayrak sinir bırakmadı bende, maçları evinden seyretmesini sağlayın!..)**

• İnanıyorum ki, mücadelemize dünyanın her yerinden destek verenler olacaktır!.. **(Şevki Yılmaz bi ara atıp tutuyodu, hani nerde?.. İnsan hiç olmazsa Akit'te haftada bir yazar takma isimle be!..)**

• Kadına gerçek saygı İslam'dadır!.. **(Erkin Koray kızını okula yollamadı, örnek alınız!..)**

• Zalim Batı'nın gayesi, müslümanları tek tek yokedip egemenliğe ulaşmaktır!.. **(Müslümanlar karınca gibi çalışkan olsun, her cuma günü bir karıncayiyen kurban ediniz!..)**

• Duşların Efendisi, Rezervasyon Köpekleri'ne haddini bildirdiğinde Halikarnas Tavukçusu'nun yüzü gülecek!.. **(Bir-iki-üçler, yaşasın Türkler; dört-beş-altı, Polonya battı; yedi-sekiz-dokuz, Ruslar domuz; on-onbir-oniki, İtalya tilki; onüç-ondört-onbeeeş, Amerikaaa kaalleeeş!..)**

Vedat Özdemiroğlu

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

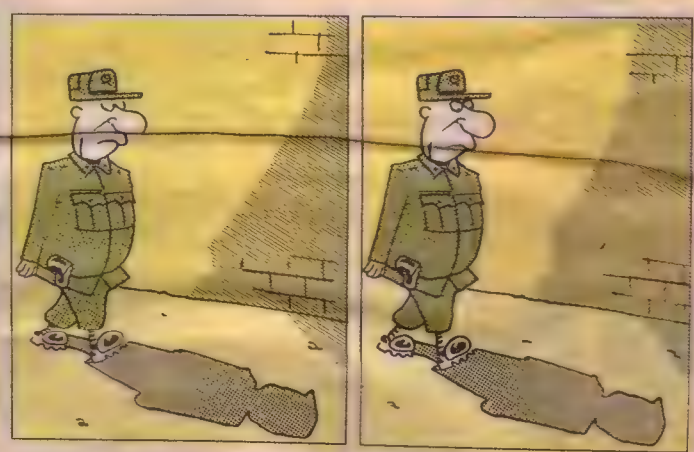

mtibet@lamas.com.tr

LeMan

JÖLE MERMER
JÖLE KAFA

Trabzon Anadolu Lisesi'nde okula jöle sürüp giden öğrencilere ceza olarak buz gibi suda saçları yıkatılıyor...Gerekçesi jöle örflerimize aykırıymış..

Kadıköy'de, Amerika'nın Afganistan'a saldırısını protesto etmek amacıyla yapılan 'savaşa hayır' mitinginde polis göstericileri cop kullanarak dağıttı.Onlarca kişi gözaltına alındı, pek çok kişi yaralandı...

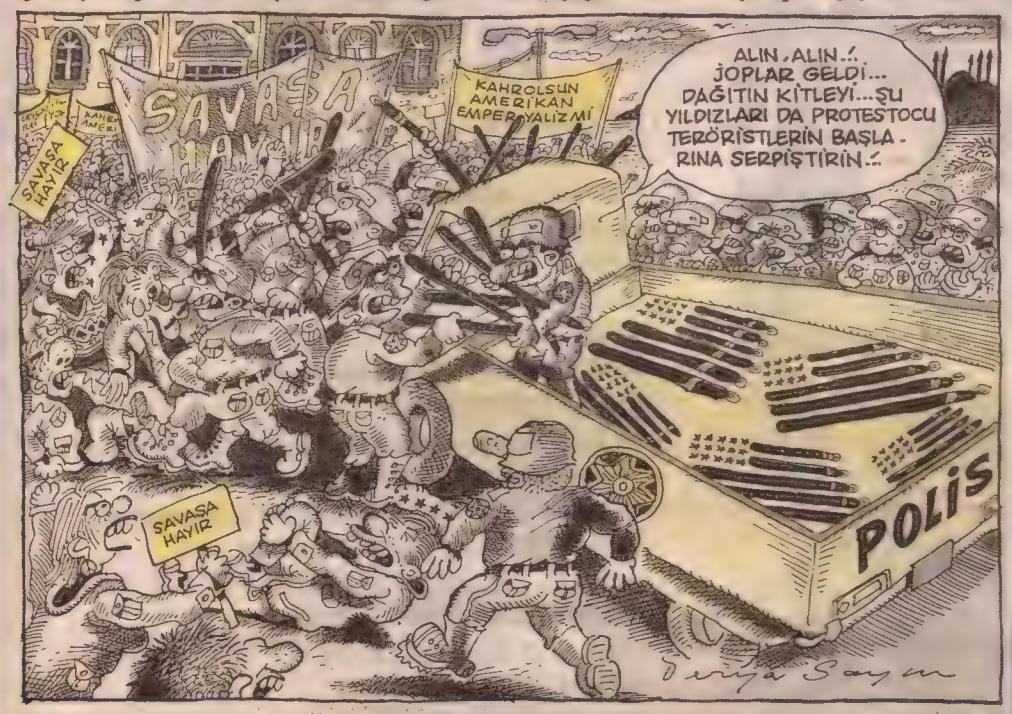

DTP'nin araştırmasına göre Türk insanı günlük gıdasının yüzde elliikisini'sini ekmek ve tahıl ürünlerinden karşılıyor...

Teknolojinin Çocukları

Cumhurbaşkanı Sezer, milletvekili maaşını halka sorarım deyince, eski maaşa talim yasası çıkarıldı...

DELİK BÜTÇE
27 katrilyonluk dev yarık.
OSMAN DURMUŞ
Şarbonlu mektup
KIYAK VEKİL MAAŞI
Referandum yolu gözükünce
Samanlık seyran oldu
ZTAR-DOĞAN KAPIŞMASI
Çin işkencesi

MEDYA
Gözü dönmüş savaş çığırtkanları
Önce çocuğunuzu savaşa gönderin
TİYATRO YASAKÇILARI
Ahmet Arif oyununa dört ilde yasak
SERDAR TURGUT
Amerikan sütü emmiş Kalemşör
MEMET ALİ ERBİL
Bilinçaltı bakire

Ladin'in örgütü El Kaide'den açık tehdit: Canını seven uçağa binmesin.

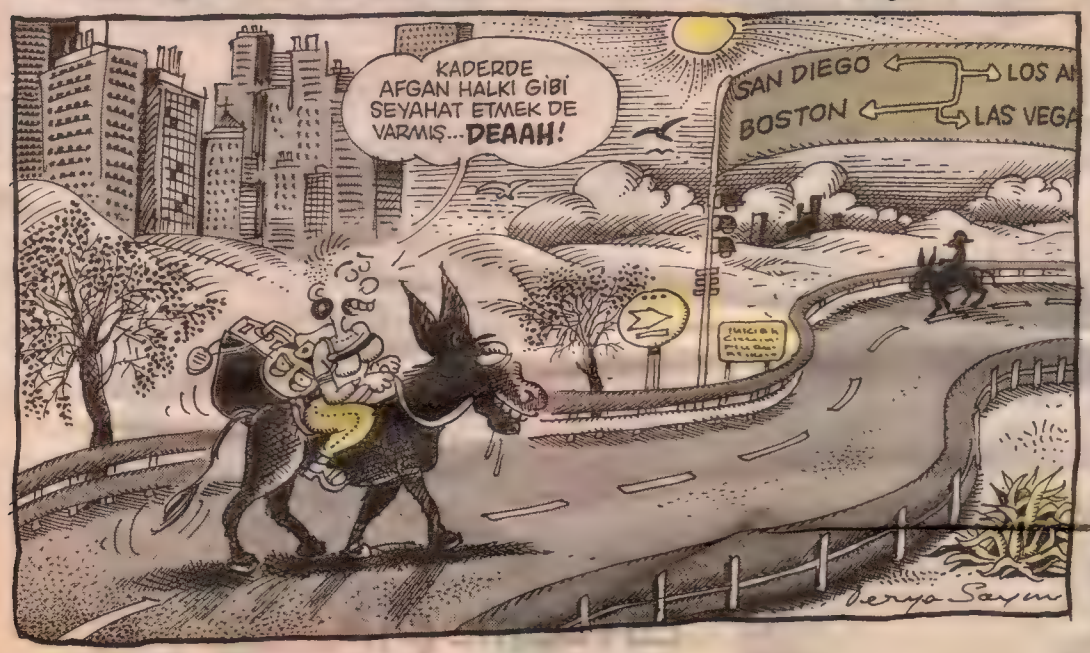

ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Kadam'daki sivil katliamın Taliban ve El Kaide'nin uydurması olarak yorumladı...

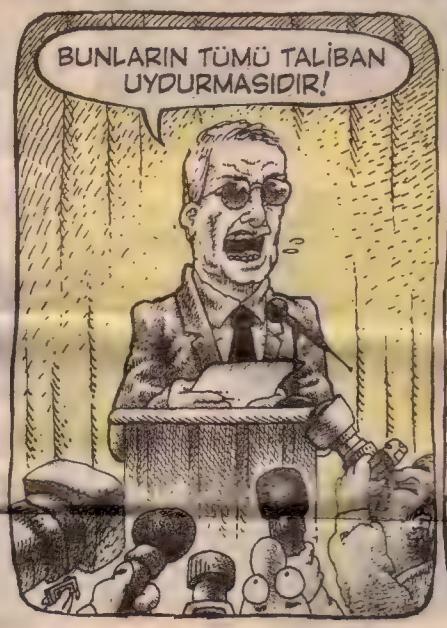

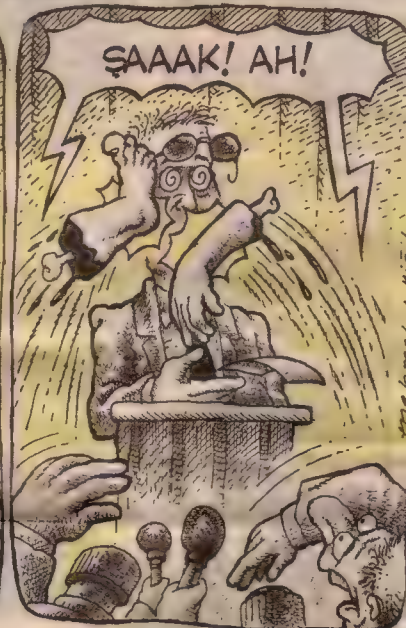

Açık Büfe met üst

zamparanın el kitabı

- bir kadını anlarsan, yanarsın!
- **iki kadını birden seversen, ömrünü aldatırsın!**
- kadınları aşağılarsan nefesin kokar!
- **bir kadına bağırırsan, manşet olursun!**
- aşka inanırsan, hicret edersin!
- **bir kadını çok düşünürsen, sureti aşınır!**
- gidici kadınlar'ı seversen, 'gidi gidi seni' olursun!
- **bir kadına hep yalan söylersen, çok iyi anılırsın!**
- bir kadını değiştirmek istersen, kendin değişirsin!
- **sevişirken susarsan, mutsuz sanırlar!**
- 'bir kadın yarattım' dersen, övüncünü yalarsın!
- **bir aşk bitmez, kadınlarla dolaşır!**
- bir kadını öbürüne tercih edersen, tercihinle yaşlanırsın!
- **değmeyen kadınları seversen, aşkınla dövülürsün!**
- kadınlar dramaturji yapar, erkekler belgesel çeker!
- **kadınlardan nefret edersen, tek şıklı bir kader kat edersin!**
- bir kadınla bitersen, diğerlerine hiç kalırsın!
- **her kadın bir kaderdir, her erkek olasılık!**
- kadınlar her birşeyi yaşar, istediklerini anlatırlar!
- **kadınlar şanstır, erkekler de zar!**
- kadınlar hakkında çok konuşursan, pipin şişer!
- **kaybeden kazanır, her aşkta aslında!**
- bir kadını beklersen, çok otobüs kaçırırsın!
- **kadınlar teoridir, erkekler pratik!**
- onbeş kadın devirir, bir kadın toparlar!
- **ölümden korkarsan, çok kadınla sevişirsin!**
- tek kadınla yaşarsan, yalnız ölürsün!
- **bir kadınla dost kalırsan, hakkında dedikodu çıkar!**
- beraberliklerde, berabere kalınmaz hiç!
- **bir kadına mektup yazarsan, türkçeye iyi gelir!**
- bir kadına kavuşursan, çöl ve dağ mahzun olur!
- **nasıl davranırsan hayata, bir kadın da öyle davranır sana!**

(4. Sayfadan Devam)

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

Selâm... Her şeye raamen, hayat devam ediyo!.. Ulan, bazen ne yavşak bi anlamı var bu lafın yaa!.. Devam ediyomuş!.. Ediyo da; solucan mıyız biz!.. Şurda, üzerinde kültablası ve tv kumandası olan sehpa için de; klozetin kenarına tutunup orda kalmış küçük bok parçası için de devam ediyo hayat!.. Birden bana kahkahalar attıracak, "hay beynimi sigiyim, yaşamak ne güzelmiş lan; Ouuuh!" dedirtecek tek gerçek; mını sigtiimin yaşamının saadece devam ediyo olması mı!. Binnerce yıldır devam ediyo yaahu; yeni bişiy diil ki!. Elbette canım, annamamazlıktan gelemem; yani, bırakma kendini, gayret et! şeklinde açılımı yapılabiliyo o iğrenç telkinin!. Meselâ, tuvalete gidip, üşenmeyip elime bok fırçasını alarak, o bok kırıntısını ordan temizlersem, gayret ettiim için kendimlen gurur duycam, ve hayat devam ediyo olcak işte!. Aslında saçma; çünkü ne sigim yaparsan yap; deli ol, divane ol, kafayı ye, veya çok mantıklı davran, takla at, amuda kalk, çıldır, sakin ol; hayat yine devam ediyo!. Sana pek bişiy sorduu yok ki!. Ona, küfür ediyom bazen; g.tüne koyduumun hayatı felan ediyom ama, -soyut bişiy zaten; nası koycam- yani, saygımdan, sevgimden diyom öyle!. Şindi, o kadar küfür ettik, yalakalık yapmayalım hemen; fakat harbiden zor ama, çok sıkı bişey!.. Yani, sert, güçlü ve iç içe geçmiş belirgin gerçekler annamında, tutarlı bi sıkı olma durumu! Gidip; reklâmı yapılan o plastik görünümlü, onu tıkınınca insanı hemen mutlu yapıyomuş embesilliğiyle sunulan, iğrenç gofretlere, püsküütlere saygı duymuycam ya, tabi ki hayata saygı duycam!. Ne ilgisi var, demeyin!.. Bi tarafta, içinde en taze saf meyve aroması olduu iddiaasıyla, -sonradan eminim tükürüyolar- konu mankennerine ısırttınlan yalan aburcuburlar; ve öte tarafta; asla zaplayamıycaan, eşşek kadar bi gerçek; hayat! Yaşam! Doğa! Bilmem ne! Etrafımızı saran şey! İçerdeki saçmalıklar diil..

Çok boktan bi haftaydı harbiden; kendimi biraz olsun huzurlu hissedebilmek için, "hayat devam ediyo"dan, daha berbatlanna kadar, bi sürü klişeyi, şöyle bi geçirdim kafamdan!. Ve bi ara, malak gibi oturmuş tv izlerken, o abur cubur tanıtımlarını görünce, düşündüm: Ulan, na kadar çok, kek, kraker, jelibom, sakız makız var etrafta!. Bizim çocukluumuz, keçi boynuzuyla, dut kurusuyla, leblebi tozuyla ve, bi de tek lüksümüz olarak etipuf'la geçti... Gerçi, hazırlıksız, aniden yapıyorum şu tespiti ama; bence: abur-cubur sektörü, iğrenç bi can sıkıntısı ve karmaşanın yaşandı dönemlerde ve ülkelerde, daa iyi iş yapıyo sanki!. O kadar plastik, katur kutur şeyi, hangi gerzekler ve saflar yiyo sorusuna ise; bi çok erkeğin onunla beraber olup türkçesini düzletmek istediine emin olduum, o hatunun sunduu lavuk yarışmada cevap bulabiliyoruz!. En basit, en saf soruları soruyo ki herifler; bi kaç salak çıkıp, "aa! ne golay lan!" diyip, arasınlar hemen!.. Zaten cep telefonnarının yüzde altmışı, salakların ve çocukların elinde!. Ulan ben de devlet istatistik enstitüsü müyüm; nerden veriyom bu rakamları?. Herneyse, hayat devam ediyo!. Bi şekilde gözlemliyoz heralde!.

Küçük bok kırıntılarını, üzerine işeyerek; lavabodaki bi kaç kılı ve balgam artını, biraz su sıçratarak da temizleyebilirsiniz, sorun diil; daa önemli meseleler var!. Zaten, elimden geldiince temiz tutarım banyoyu felan! Şindi durduk yerde, pisliin teki gibi gözükmiyim!. Meselâ, çoraplar daa önemlidir. Geçen gün, üç tanesini bi milyona aldım pazardan. Bi tanesinin koncunda, Bart Simpsın resmi vardı!. İyice çekince yukarı, gözükmez!. Kalındı; resmine razı oldum. Kış geliyo!. Bi önemli mesele bu örneğin... Meseleler, durumlar; önem sırasına göre sıralanır!. Hayattaki en önemli şey, halâ hayatta olmamızdır!. En önemli şey biziz!. Ve her şey, karşılıklıdır!. Hayır, karşılıksızdır; sevki, dosluk, iyilik felan, karşılık beklemeden de yapılır, şeklindeki o yannış şeyler yüzünden ağzımıza sıçıldı!. Nası olsa bi karşılık felan beklenmedii için, en abuk sabuk iyilikleri, en gerzek yardımları yapıyoz!. Saf mısın sen!.. Hayır, şeytan olmaya da gerek yok; karşılık demek, cevap, yanıt demektir!. Annamsız bişiy yapar mı insan yaa!..

Platonik aşklara bişiy diyemem; onnar tuhaftır zaten; yıllarca delik deşik ettiler bizi!. Buna; karşılık beklendii halde hiç bi sigim alamamak denir!.. Meselâ, adamlar, savaşa, hiç çekinmeden asker yardımı yapmaya razılarmış. Onnar, bi karşılık beklese ne olur, beklemese ne yazar!. Saf bile diiller; Zombi olmuşlar artık!. En kötüsü de budur; zombi olmak; hayattan mayattan kopup, teslim olmak, kendini bırakmak!.. O yüzden, denilebilir ki; hayat devam ediyo ve, ondan, acayip karşılıklar beklemeliyiz!.. Çünkü, bu beklentinin daa ilk anında, "ne yapabilirim ki?" sorusu akla gelir; ve bu da pek güzel, nefis bi sorudur!. Gerzeklere, kurnazlar tarafından sorulan bi yarışma sorusu olmadı için de; yanıtı biraz zor verilebilir ama, sorulduu anda bile hayata tutunmayı sağlar!. Güzel bi dönemin; bi kaç mutlu günün; bir sevgilinin; biraz huzurun; sonu getirilen bir işin, bi gayretin hayâli; sadece beynimizin kışkırttı, aptal seçenekler değillerdir!.. "Hiçbiri!" veya "cehennemin dibi!" olasılıkları bile, onnarın değerini azaltmaz!.. Hemen iyi günner diliyorum!..

Aksamsefasi

UMPAHA

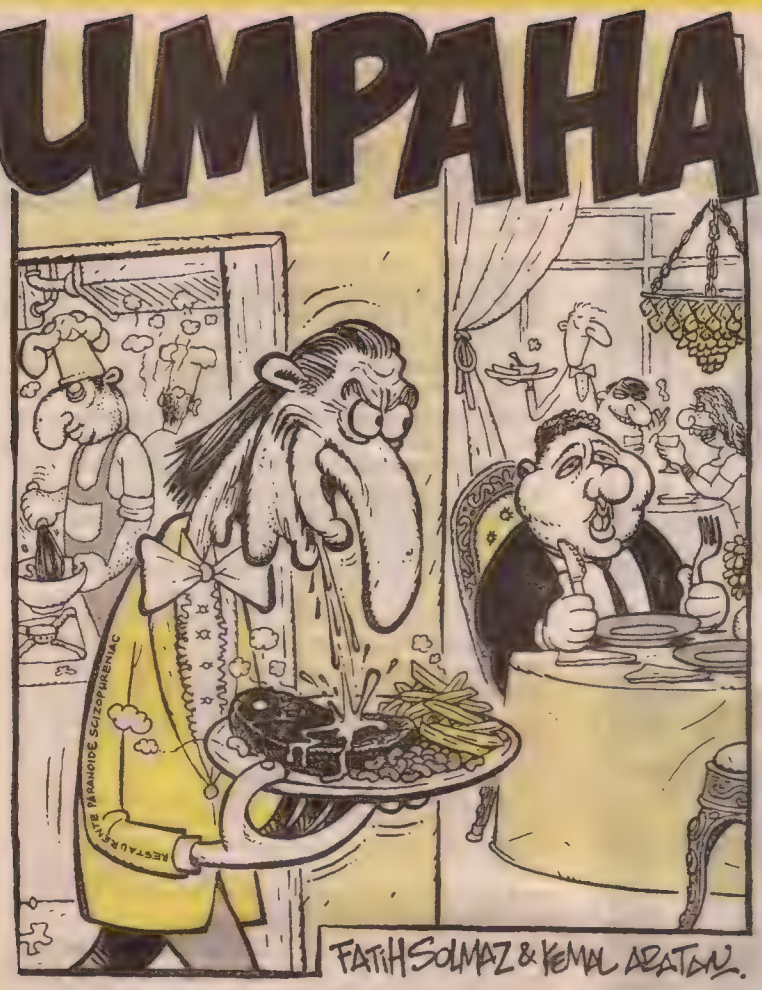

FATİH SOLMAZ & KEMAL KARATAN

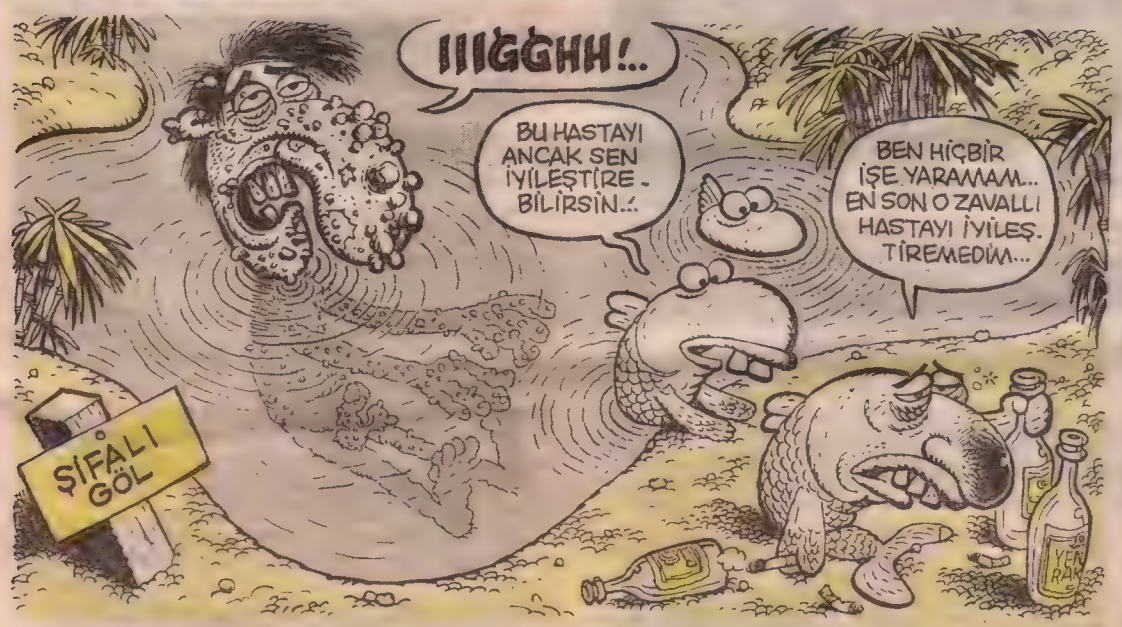

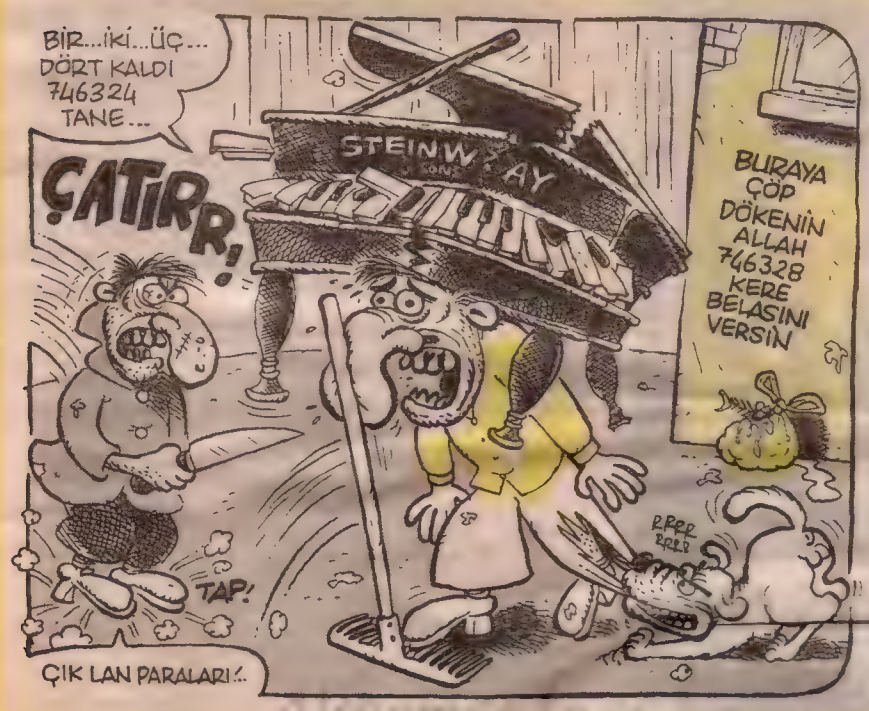

solmaz@leman.com.tr / karatan@leman.com.tr

TERELALLİ

PICTURES

ÇAN BARSLAN

NE LAN BU KARİKATÜRLER KARİKATÜRLERİ...

canbarslan@superonline.com / SALATA TABAĞINDA KALAN SON DOMATES...Yeni kitap, adeta cillop

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Şimdi Sen Nereye Gitsen, Afganlı Küçük Bir Kız Çocuğusun...

Nereye gitmek istiyorsan oraya git, ama kendini unutamazsın... Adını, çocukluğunu, kalbindeki yaraları unutamazsın... Nereye gidersen git, gözünü kapatamazsın bu dünyaya.

Dünya şimdi annesini yitirmiş küçük bir **Afganlı** kızdır...

Uyudun, uyandın bak yine bombalar yağıyor bir yoksul ülkeye daha....

Nereye gidersen git, kendini nasıl tanıtırsan tanıt, seni yine tanıyacaklar... Kazandığın başarı, geride bıraktığın ne olursa olsun kalbinden gözlerine yansıyan o ışığı saklayamazsın ki... Duymuyor musun sesleri sevgili, yoksulları yok ediyorlar... Nereye gidersek gidelim artık fazlayız bu dünyaya... Bizi istemiyorlar... Bu kesin...

Bazı **Afganlı** aileler bombalardan kaçarken kendilerine yük olmasın diye geride kız çocuklarını bırakıp kaçıyorlarmış...

Dağların arasında çıplak ayaklarıyla koşan küçük kızlar ağlayarak annelerini, babalarını arıyormuş...

O tozlu topraklı yollarda, o delik deşik edilmiş hayalet binaların arasında bir başlarına dolaşıp nerede kaybolduklarını ararken biraz daha kaybediyorlarmış geldikleri yeri...

Biliyorum içlerinden biri mutlaka sensin... Sen benim çıplak ayaklı **Afgan** sevgilimsin... Annesinin babasının kaçarken kendilerine yük olmasın diye ölüme ve açlığa terk ettikleri kimsesiz küçük kızımsın...

Taşların, dikenlerin parçalayıp kanattığı küçük çocuk ayakların kalbimde bir nabız gibi atıyor şimdi...

Benim için hayatımın anlamı, benim için hayatın bütün amacı o kanayan çıplak ayakların şimdi...

Dağlarda yankılanan o çıplak sesin bütün bildiklerimi unutturuyor bana... Seni o halde bıraktığım için, sana kötü davrandığım için, seni kimi kez incittiğim için kendimi **Amerika** gibi hissediyorum... Öyle acımasız, öyle vicdansız, öyle sevgisiz... Henüz kanıtlanmamış bir suç için ve kendi yarattığı bir örgütü bahane ederek milyonlarca insanı bombalayıp, koca bir ülkeyi yok eden **Amerika** gibi suçlu hissediyorum...

Bombalar yağıyor **Afganlı** küçük kızların üzerine... İçlerinden biri mutlaka sensin...

O kızların çığlığını dindiremediğim, onlara teselli ve umut olamadığım için ben de **Amerika** gibi yalan, **Amerika** gibi tepeden tırnağa sahteyim...

Annen günlerdir gelmiyor bu ara istasyona... Kim bilir nereye gitti... Belki bu dünyada olmayan bir ülkeye gitmiştir, belki de evinden dışarı çıkmamaya karar vermiştir artık...

Bizim gibiler için artık nereye gitsek hiç olmamış evimize gitmek gibi bir şey... Sen nereye gitsen hiç olmamış olan evine gitmek gibi bir şey, ben nereye gitsem senin hiç olmamış olan evine gitmem gibi bir şey...

Bunca acıdan sonra gidecek bir ülkemiz kalmadı bizim... Bir evimiz kalmadı... Tıpkı ailesiyle birlikte bombalardan, füzelerden kaçarak **Pakistan** sınırındaki bir mülteci kampına sığınan on iki yaşındaki **Afganlı** küçük kız **Nazik** gibi bizim de bir evimiz yok artık... Biz de artık onun gibi gecenin bir yarısı uykularımızdan silkinerek uyanacağız. Biz de artık onun gibi, **benim güzel bir ülkem vardı, artık orada hiçbir güzellik kalmadı** diye, hiçbir zaman olmamış o güzel ülkemizin yasını tutacağız....

Şimdi sen nereye gitsen, şimdi bunca acıdan sonra artık biz nereye gitsek orada **Afganlı** küçük ve kimsesiz kızların çığlığı...

Silaha inansaydım gider **Afgan** dağlarında, o yoksul ülkenin tozlu topraklı yollarında çığlık çığlığa sevdiklerini arayan o çocukların yanında çarpışarak ölürdüm... Ama yapamam biliyorum...

Şimdi olmayan evimin odalarında tıpkı o küçük, o kimsesiz çocuklar gibi bir aşağı bir yukarı, **kahrolsun Amerika**, diye bağırarak yürüyorum. Ama neye yarar... Onların yanına gidemiyorum ki, gitsem neye yarar. Ben onların anneleri, babaları değilim ki, ben onları evlerine geri götüremem ki... Giden canları geri getiremem ki. **Amerika** kötü ve acımasız bir şaka bu dünyada: Uçaklardan attıkları erzak kolileri yüzünden 43 **Afganlı** hayatını yitirmiş!..

Bombaların sesini duyuyor musun sevgili. Bak sıra bize geliyor... Hepimizi öldürecekler sevgili... Gözlerimize bakıp öldürecekler... Gözlerimizdeki yoksulluğa bakıp oradaki bütün yoksulları öldürecekler... Gözlerimizdeki o küçük **Afganlı** kızı öldürecekler... Bizim o yoksul aşklarımızı öldürecekler... Biz onların gözünde birer fazlalığız... Yanlış insanlarız... Onlar gibi değiliz... Onların gözünde biz iflah olmaz hayalcileriyiz... Onların gözünde üretken ve verimli değiliz... Olmadık şeylere aklımız takılıyor, olmadık şeylere üzülüp ağlıyoruz. Onlar gibi her sabah işe gitmiyoruz... Göğsümüzün üzerine o akşam kanatlı keder kuşu konunca kıyılara içmeye ve düş görmeye gidiyoruz... Biz onlar gibi unutarak değil, hep hatırlayarak yaşıyoruz... Onlar sile sile yaşıyor, biz ne yaşıyorsak, bir önceki anrı aydınlatarak yaşıyoruz. Neyi unutacağımızdan korksak ona bir kez daha bağlanarak yaşıyoruz...

Sen gözlerini hiç saklamadın ki... Ben gözlerimi hiç saklamadım ki... İşte bu savaş bir kez daha doğruladı ne kadar yalnız olduğumuzu... Artık birbirimize inanmaktan başka çaremiz kalmadı... Anla, işte öyle bir savaş bu... Artık aramızdaki çelişkiler ne olursa olsun bir çaresizlik olarak seveceğiz birbirimizi... Ne zaman birbirimizden kopmak istesek dağların arasında kimsesiz bırakılan **Afganlı** küçük çocuklar gelecek aklımıza, onların çığlıkları gelecek, taşların, dikenlerin parçalayıp kanattığı o kimsesiz ayakları gelecek... Birbirimizi artık onların çığlıklarıyla seveceğiz... Birbirimize ne zaman dokunsak onların ayaklarından sızan kanlar hatırlatacak ne denli kimsesiz olduğumuzu; o kanlar hatırlatacak artık birbirimizden başka gidecek hiçbir yerimiz olmadığını...

En yakınım sandığım insanlar bile **Amerika**'nın haklılığını savunuyorlar. Sofralarında henüz yiyecek bir şeyleri olduğu için, çocuklarını her şeye rağmen okutabildikleri, arabalarına şimdilik benzin alabildikleri için güçlüden ve haksızdan yana oluyorlar... Çevremde o kadar çok ki böyle insanlar, **Amerika**'nın gözünde aslında yoksul olduklarını, bir gün sıranın kendilerine geleceğini unutup şu an kendilerinden daha yoksulların öldürülüp, yok edilmesinden sonra sorunsuz ve çelişkisiz bir dünyaya uyanacaklarını sa-

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

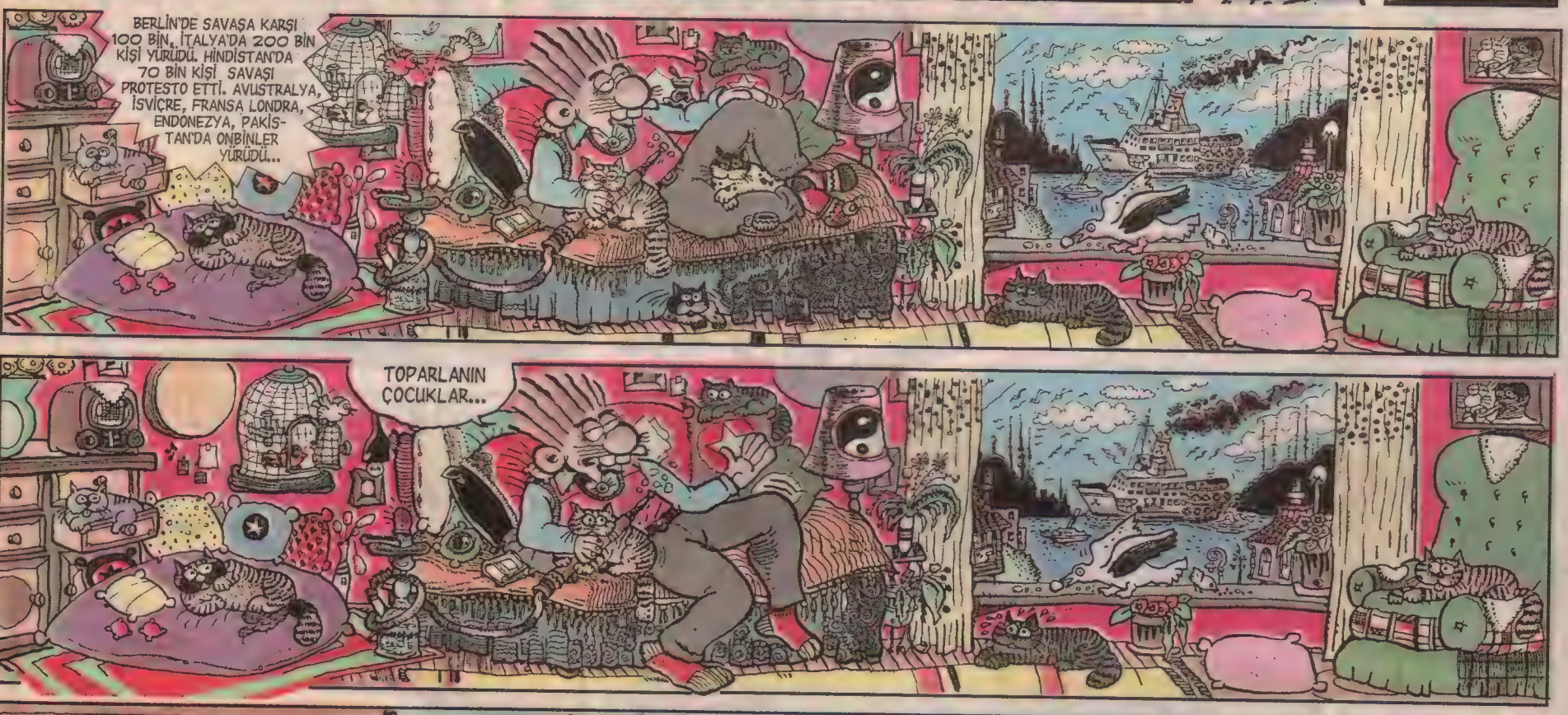

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Yeni Dünya Düzüleni!

Şarbon mikrobu ülkemize de gelmiş ama açlıktan ölmüş!

Belli ki şarbon Türkiye'ye gelmeden önce Devlet Planlama Teşkilatımızın raporunu okumamış!

Okusaydı ne yapıp ne edip gelmezdi.

Devlet Planlama Teşkilatı'nın raporuna göre Türkiye'de açlık giderek yaygınlaşıyor.

Herhalde yakında "yüzde 99'u müslüman ülke" olarak değil de "yüzde 99'u aç ülke" diye tanımlanacağız!

Nitekim önümüzdeki yıl ekonomide rekor küçülme yaşanacak, çok daha yoksullaşacağız.

Zaten daha şimdiden ekonomik büyümede Afrika ülkelerinin bile gerisinde kalmışız.

Hani nerdeyse Afrikalılar bile halimize acıyıp Türkiye'ye gıda yardımı yapacak!

Hani nerdeyse Afganlılar bile halimize acıyıp Amerikalıların attığı gıdaların bir kısmını Türkiye'ye yollayacak!

Ekmeğimiz yok yemeye ama tahtırevanla gidiyoruz harbe!

Bu harpte Amerika'nın yanında işimiz ne?

Amerika **yeni dünya düzeni,** Türkiye gibi ülkeler **yeni dünya düzüleni!**

Aslında yeni dünya düzüleni ülkeler, yeni dünya düzenine karşı bir dünya koalisyonu örgütlemeli.

Bu koalisyon protokolünün birinci maddesi de şöyle demeli:

"Yeni dünya düzeni Amerika, yeni dünya düzüleni ülkelerden herhangi birine tecavüz ettiğinde tümüne tecavüz etmiş sayılır ve tecavüzcüye karşı hep birlikte savaşılır."

Ama medyamıza göre Türkiye, yeni dünya düzülenlerinin değil de yeni dünya düzeninin yanında yer almalıdır.

Amerika'nın Afganistan'daki kara savaşına katılmalıdır.

Aslında Amerika'nınki kara savaşı değil, kara savaş!

Aslında Amerika'nınki kara savaşı değil, para savaşı!

Asya'nın enerji kaynakları üzerinde stratejik öneme sahip Afganistan'ı ele geçirip, bu enerji kaynaklarını paraya çevirme savaşı.

İşte bunu bile bile yeni dünya düzeni Amerika'nın, yeni dünya düzüleni Afganistan'ın üzerine çullanmasına destek veriyor medya.

Bu medya ülkemizin alnındaki leke.

Bu medyanın ruhu müstem**leke!**

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

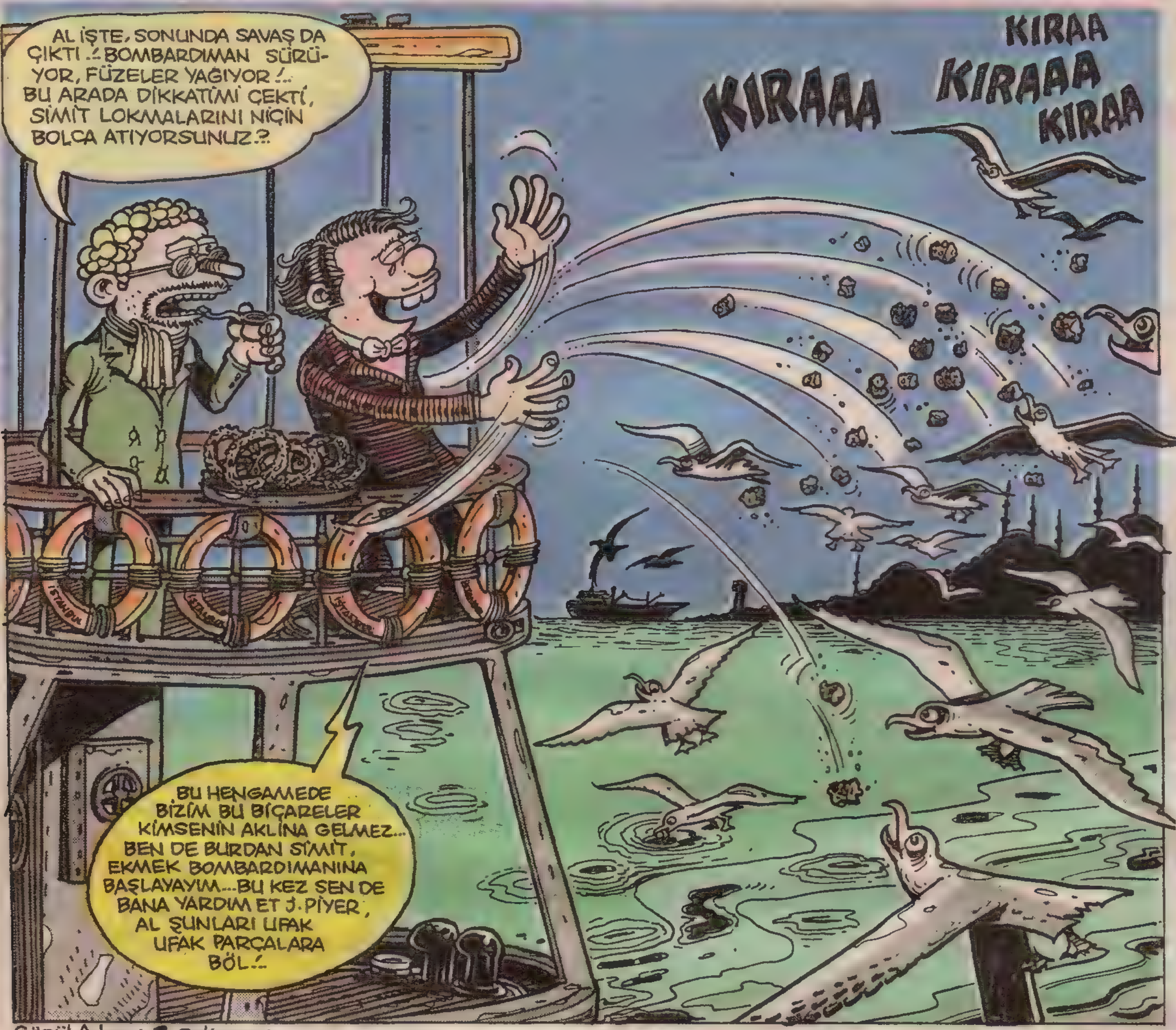

Gönül Adamı 2 Geliyooor...

nanlar, öyle çok ki... Bir gün sıranın onlara geleceğini unutup kendilerinden daha yoksul bir ülkeye durmaksızın yağan bombaları o zavallı hayatları için hayra yoran insanlar o kadar çok ki...

Sen yoksun ve ben onlarlayım sevgili... Sen yoksun ve ben onların masasına oturmak ve onları dinlemek zorunda kalıyorum... İtiraz ediyorum, karşı çıkıyorum, öyle değil diyorum, ama durmadan konuşuyorlar, üstelik sesleri benden yüksek çıkıyor, beni bastırmaya çalışıyorlar... Bazen onların sesini duymamak için yüzünü aklıma getiriyorum, bu aralar ne kadar üzgün ve çaresiz olduğunu... İşte bu dalgınlık anlarımda sesleri daha bir gür çıkıyor... Bu seslerden yılıp ve uzaklara dalıp seni düşündüğümde beni yendiklerini, beni kendi düşüncelerine mahkum ettiklerini sanıyorlar... Beni de kendileri gibi bir **Amerika** yaptıklarını sanıyorlar...

Amerika, diyorum onlara... **Amerika**, kötülük imparatorluğu... Dünya halklarını sömürerek çoğalttığı enerjisini ne yapacağını bilemiyor şimdi... **Amerika** bu enerjiyi tek başına tüketmek isteyerek koşuyor... Kendi bile bilmiyor nereye koştuğunu... Koştuğu her yerin ardında yıkım ve boşluk bırakıyor... Bu yıkım ve boşluk onu biraz daha çekiyor içine... **Amerika** gücünden sarhoş, durmadan koşuyor ve ne zaman ve nasıl duracağını bilmiyor... Orada insanların büyük çoğunluğu bu gücün etkisiyle, dünyanın geri kalanını hiç umursamadan yaşarken öyle bencil ve kendisine zarar gelmesinden öylesine korkuyor ve öylesine korunuyor ki, bu yüzden yaşamın ve ölümün anlamını yitirmiş...

Amerika sokaklarında kimsenin kimseyle göz göze gelmediği, göz göze gelmemek için çaba harcadığı, göz göze geldiği anda o insan bana bir şey yapmasın, beni öldürmesin, ırzıma tecavüz etmesin, diye korkudan gülümsemeye çalıştığı insanların ülkesi orası... İnsan korkudan gülümser mi sevgili... İnsan o derin ve çaresiz yalnızlığı yüzünden gülümser mi... **Amerika** gibi yanlışsa, **Amerika** gibi tepeden tırnağa haksızsa gülümser sevgili... Orası yalnızlıktan, çaresizlikten ve korkudan dolayı birbirlerine gülümsemek zorunda kalan insanların ülkesi... Orası başkalarına ne olursa olsun, hep daha çok yaşamak isteyenlerin ülkesi... "Sağ kalmak hırsıyla" daha çok tüketmek ve daha çok biriktirmek isteyenlerin; orası yaşamaktan, yaşamanın o derin büyüsünden ve o vazgeçilmez yazgısından uzaklaşıp sonsuza dek yaşamak isteyenlerin ülkesi...

Sen olmayınca gittiğim her yer, sen olmayınca bana kalan yakınlarımın hepsi birer **Amerika**, sevgili... Çünkü sadece kendi çocuklarını seviyorlarmış gibi yapıyorlar... Sadece kendi hayatlarını seviyormuş gibi yapıyorlar... Mutluymuş ve sadece kendi mutluluklarını seviyormuş gibi yapıyorlar... Yanlarında öylesine sıkılıyor ki canım... Onların zehrinden, onların o yapay hayatlarından kurtulmak için durmadan sigaraya, durmadan içkiye vuruyorum kendimi... Biliyorum ki aslında çocuklarını da gerçekten sevmiyorlar... Biliyorum hayatlarını da sevmiyorlar... Olmayan mutluluklarını da sevmiyorlar... Hepsinin bir an önce büyüyüp kendilerinden kopmalarını istiyorlar... Ne çocukları onların gerçek çocukları, ne yaşadıkları hayat gerçek hayatları... Dünyayı kendi küçük sınırları kadar biliyorlar ancak... Oysa çocuklarını gerçekten sevselerdi dağların arasında kimsesiz kalmış **Afganlı** çocukların çığlığını duymazlıktan gelemezlerdi... Hayatlarını gerçekten sevselerdi başka sofralara, başka hayatlara yağan bombalar kendi sofralarına, kendi hayatlarına düşmüşçesine irkilir ve o anda mutluluklarının ne denli sahte olduğunu düşünürlerdi... Hayatlarını gerçekten sevselerdi onlardan şimdilik uzakta olan yoksulların başına düşen bombalardan kendilerini sorumlu hissederlerdi...

Şimdi **Amerika,** dünyanın her tarafındaki bu insanların o sahte, o yalan hayatlarına güvenip bombalıyor o yoksul ülkeyi... Şimdi **Amerika**, bu güce ve haksızlığa tapan insanların korkularına ve çaresizliğine güvenip bombalıyor o kimsesiz çocukları...

Bu savaş bütün savaşlardan uzun sürecek sevgili... Öyle uzun sürecek ki, ben bu savaşta en çok ortak olduğu suçtan dolayı bir gün derinden utanç duyarak kendi birliğinden ayrılıp **Afganlı** kimsesiz çocukların safına geçen Amerikalı bir askeri kıskanacağım zamana kadar burada, beni sevdiklerini söyleyenlerin yanında kalacağım...

Çünkü ben ne kadar istedimse ayrılamadım beni sevdiklerini söyleyenlerin yanından...

Peki, sen gittiğin yerde aradığın hayatı, aradığın insanları buldun mu... Ben hep ait olmadığım insanların olduğu yerden öylesine özledim ki seni... Ben kendimi zehirleyip durdum da, sevgim için kendimi yıkıp buralardan oralara gelemedim...

Peki, sen gittiğin yerlerde o kimsesiz çocuklara teselli olabildin mi... Burada, benim olduğum yerde insanlar çoktan ölmüş aslında birbirlerine yaşadıklarını kanıtlamaya çalışıyorlar hala... Burada çocukları aslında çoktan ölmüş insanlar çocuklarının yaşadığını kanıtlamaya çalışıyor; burada hayatları, burada mutlulukları çoktan ölmüş insanlar hayatlarını ve mutluluklarını bana kanıtlamaya çalışıyor... Beni bu olmayan hayatlarıyla, bu çoktan ölmüş çocuklarıyla, bu çoktan ölmüş mutluluklarıyla yavaş yavaş öldüren insanlar bana durmadan yaşadıklarını kanıtlamaya çalışıyorlar...

Ben bu çocukları çoktan ölmüş, hayatları ve mutlulukları çoktan ölmüş insanları bırakıp sana, gittiğin yerlere gelemiyorum sevgili...

Burada sulara batmış bir atlı karınca gibiyim şimdi... Salıncaklarım denizin içinde, yüzüm dışarıda... Sevdiklerimin arasında ölüyorum, fark etmiyorlar bile... **Çok içtin, hadi yat biraz,** diyorlar, üzerime sıcak battaniyeler örtüyorlar. İlaçlar ve meyve suları veriyorlar... **Amerika** gibi içimi bomboş bırakıp beni hep dışardan örtüyorlar. Oysa içim üşüyor benim. **Hadi biraz uyu, al şu ilacı, yarın bir şeyin kalmaz,** diyorlar. Oysa benim bir yarınım yok, bunu bilmiyorlar. **Hadi kapını örtüyoruz, sesimiz sana gelmez**, diyorlar; oysa beni yatırdıkları oda ne kadar sessiz olursa ben o kadar çok duyarım **Afganlı** çocukların sesini, işte bunu bilmiyorlar...

Bana rahat uyumam için verdikleri sakinleştiricinin **Afganlı** çocukların kanından yapıldığını ya bilmiyorlar, ya da bilmezlikten geliyorlar...

Odam ne kadar güvenli, ne kadar sessiz olursa bizim gibi yoksulların durmadan bombalandığını o kadar çok duyarım, işte bunu bilmiyorlar....

İşte beni hiçbir zaman tanımayan, tanımak istemeyenlerin arasından sıyrılıp sana, gittiğin yerlere gelemiyorum sevgili...

Oysa bildiğim bir şey var, o da ikimizin de bu dünyada gurbette olduğumuz... İşte bu yüzden, birbirimizi özledikçe çektiğimiz onca acı... Bu yüzden aşkımızın içimizi bunca acıtması... Bu yüzden birbirimizi bulduğumuz anda başlayan o ayrılık korkusu...

Çocukların üzerine hiç çekinmeden bomba yağdıran insanların olduğu bu dünyada aşkımızın imkansızlığını düşünmemiz bu yüzden....

Bu yüzden tam birbirimizi bulduk, derken beni burada bırakıp, seni uzaklara sürükleyen o derin yaralarımız...

İşte bu yüzden... Ben burada en yakınlarımın arasında gurbetteyken, senin kendini aramaya gittiğin uzaklarda benimkinden bin beter gurbette olman...

Ne olur bir kez anla beni, gitmek değil, kalmak daha büyük bir acı bu hayatta... Başkaları, o seni hiç anlamayanlar, o seni çok sevdiğini söyleyenler mutsuz olmasın diye mutsuz olmakta direnmek daha büyük bir acı...

Duyuyor musun, **Amerika** durmadan yoksulları bombalıyor...

Ben seni sana kavuşmak için sevmiştim... Ama duyuyor musun, her atılan bombada biraz daha gurbetim oluyor gurbetin...

Duyuyor musun, annelerin, babaların kendilerine yük olmasın diye arkalarında bıraktıkları kimsesiz kız çocuklarının çığlığını...

Benim yüreğim şimdi taşların, dikenlerin kanattığı ayakları gibi kanıyor... Sesim tıpkı onların sesi gibi o karanlık dağlarda öyle çarpıyor kendi sesime... Öyle çarpıyor kendi hayatıma.

Öyle bir dünya ki bu, seni mutlu olmak için sevmiştim ben, ama şimdi sen nereye gitsen, ayakları çıplak, gözleri çığlık çığlığa koşan **Afganlı** kimsesiz bir kız çocuğusun...

Öyle bir aşk ki bu, nereye gitsen gurbetim senin gurbetini özler...

CEZMİ ERSÖZ

* **Haliç Feshane.** 20 Ekim Cumartesi günü saat 15:00 - 18:00 arası **Feshane**'deki [illegible] **Radyo Barış** standındayım

* Valilik **Batman Belediyesi**'nin festivalini yasakladığı için **Batman**'a gelemiyorum. Bu yasakçı zihniyeti protesto etmekten [illegible]

* **Afyon.** 3 Kasım [illegible] arası **Afyon Elif Kitabevi** [illegible] 2.cad. No:37-C. Tel: 0272 213 23 68

[illegible] 19:00 arası **Ankara İmge Kitapevi**'ndeyim...

* Ankara **Gazi Üniversitesi Mimarlık ve Mühendislik Fakültesi**'ndeki **Bilimsel Düşünce Topluluğu**'nu yaptığı başarılı etkinlikleri nedeniyle kutluyorum.

* **Bursa.** 24 Kasım Cumartesi günü saat 15:00-[illegible] arası **Bursa Kapella Kafe**'deyim.

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

LeM an SAVAŞA

Rambo filmleri tırt çıktı! Yoksul, pejmürde Afganlı görüntülerine karşı yüksek teknolojiyle donatılmış tam teçhizatlı rambolara kıyamayan Amerika çeşitli ülkelerden asker yardımı istiyor..

Amerikan hükümeti ve işadamlarının Ladin'in başına milyonlarca dolarlık ödül koymasının ardından Ladin'de Amerikan askerlerinin başına ödül koydu...Hatta silahları getirene bile ödül var..

Afganistan'daki kara savaşı mağaralarda geçecek! Özel timler binlerce mağarada Ladin'i arayacak..

Alp Tamer

ŞAVAŞ ÇIĞIRTKANI ERTUĞRUL ÖZKÖK'ÜN MACERALARI

SOSYOLOĞUNUZ SAMİ FUKOYAMA AYDINLATIYOR.

Savaş Nedir?

–"Bu tür savaşlar, fallik simge olarak tüm uçar-kaçarı silah, uçak füze vesaire silahların içinde-yer aldığı pornagrafik bir kliptir.

–İyi de acı var mıdır, acı beyefendi

–Valla işte bi tek onu bilemiyecem!

Muhabirimiz *ASLAN ÖZDEMİR* Cephe ortasından bildiriyor!

AMERİKA'NIN EN YENİ SİLAHLARI

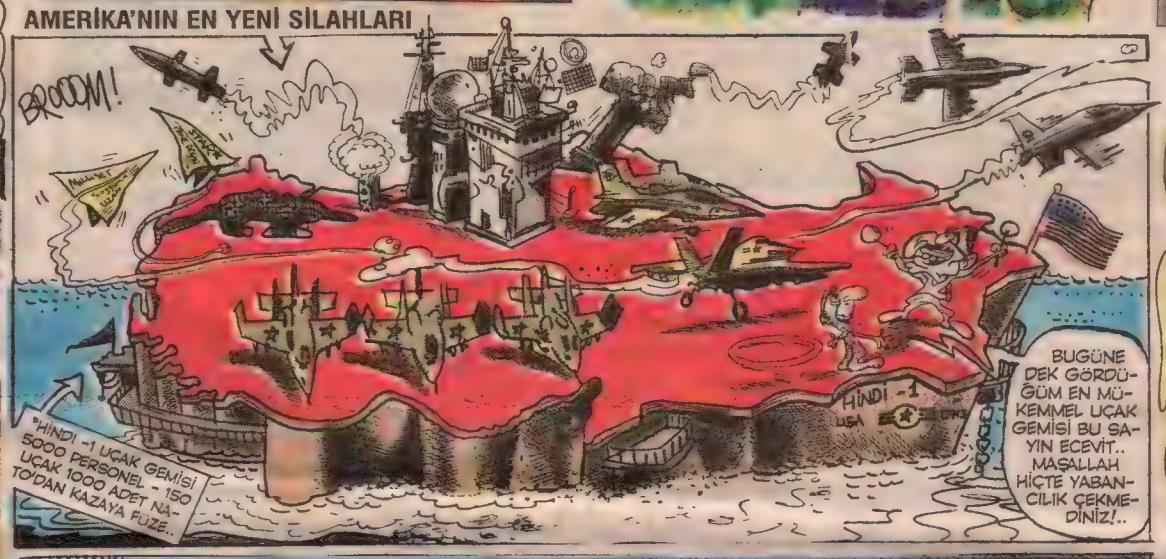

Deli Cevat

GÖKHAN DABAK

MİKROBİYOLOJİ...HAH HAH HAH HAH..!..MİKROBİYOLOJİ...TABİİ TABİİ HAH HAH HAH HAA..!

KÜT

AAAA!!

AMAN EFENDİM, REZİL KEPAZE OLDUM KAMUOYUNA KARŞI... SAATİM DURMUŞ, BOZUK MU NE..? DERHAL TAMİR EDİNİZ ONU SEVECENLİKLE...İSTİRHAM EDİYORUM SİZDEN...HADİ ULAN ACELE ET ORSPU ÇOCUĞU, BOĞDURMA Bİ DE KENDİNİ...İŞİM GÜCÜM VAR, MEŞGUL Bİ İNSANIM BEN TABİ TABİİ..!

SAATÇİ ALİ

Bayır

guverfeyhan@hotmail.com

ŞŞŞ, ZELİHA... MAYISMADAN KALKALIM...YOLUMUZ UZUN..!

TAMAM KALKIYOM, TAMAM..!

TİKAT ET ŞURDA Bİ TAŞ VAR... TÖKEZLEMEYESİN..!

VIVV...HAVA DA İYİCE AYAZLAMIŞ..!

VALLA BU BOY ABDESTİ YÜZÜNDEN CANIM TEPİŞ İSTEMİYO..!

SÖYLENMEE..! BUNU DA BULAMAYANLAR VAR..!

kaanertem@leman.com.tr

DENGELİ BESLENME

L M

AAH..! ULAN BIKTIM SİZDEN BE..!

SAYIN SEYİRCİLER ŞU ANDA İNANILMAZ BİR OLAY GERÇEKLEŞİYOR, ADANALI TUHAFİYECİ İSMAİL YILMAZ, DÜNYANIN TÜYLERİNİ DİKEN DİKEN YAPAN SARBON'LU BİR ZARFI DONDURMA YALAR GİBİ YALIYOR..!

KRALIN! GETİRİN YİNE YALARIM..!

SARBON'LU MEKTUPLAR GÖNDERDİK OLMADI, BARAJLARA VİRÜS ATTIK OLMADI... EKİNLERE MİKROP SAÇTIK OLMADI...BİZ BU METOTLARLA BÜTÜN DÜNYAYI KORKU VE DEHŞET İÇİNDE BIRAKTIK AMA MAALESEF BUNLARA BİŞİ YAPAMADIK...NE UYGULASAK TERS TEPİYO..!

BUNLAR NASİL BİR MİLLET BÖYLE?..

AYOL BÜTÜN MESLEKTAŞLARIN TELEVİZYONLARDA O PROGRAM SENİN BU PROGRAM BENİM KOŞTURUP DURUYOR...SENSE BURDA OTURMUŞ HABİRE BİŞEYLER YAZIYOSUN. BANA BAK BU SAVAŞ ORTAMINDA ÇIKIŞINI YAPTIN YAPTIN YOKSA BU KİTAPLARI ESKİCİYE VERİCEM HABERİN OLSUN..!

ULAN BENİM YAŞAM KAYNAKLARIMDAN BİRİ O KİTAPLARIN KOKUSUDUR...SEN BUNU SENELERDİR ANLAMADIĞIN İÇİN, FIRSATINI BULDUĞUN ANDA TEPEME BİNİYORSUN...BU ARADA TELEVİZYON SEVDASI DA İLGİNÇMİŞ...ŞİMDİYE KADAR YOKTU BÖYLE BİŞİ?..

Yolda giderken suratına bakıp da karmaşık duygular yaşadığınız bir adama rastlarsanız bilinki bu kişi ERDENER ABİ'dir..! Albümü çıktı... Orada, burda, şurda.

—Söylediğim iş yaptın mı Dilaver?
—Hangi iş abi?..
—Dün ben sana şunu şunu yapacaksın demedim mi?..
—Ne dedin abi?
—Ulan dün ne konuştuk senle?
—Ne konuştuk abi?
—Yuh ulan!

VAY OKAN ABİ, SAVAŞ VAR DİYE EKMEKLERİ, MAKARNALAR FİLAN STOKLUYORSUN HA? SEN İŞİNİ BİLİRSİN ABİ EHİ EHİ EHİ..!

NE SAVAŞI LAN?.. KÖYDEN AKRABALAR GELDİ, ON SEKİZ TANE HAYVAN BENDEN YEMEK BEKLİYOR..! İŞSİZ GÜÇSÜZ ON SEKİZ TANE HAYVANI BESLEYİP DURUYORUM BU EKONOMİK KRİZDE..!

OOH DAYIM GELİYO...SICAK TAZE EKMEK DE ALMIŞ..!

VALLA NE DİYEYİM OKAN ABİ..! DURUMUN SAVAŞTAN BETER OLMUŞ..!

YAŞA ENİŞTE..! TAM DA KARNIMIZ AÇIKMIŞTI..!

AMCAM Bİ TANEDİR Bİ TANEE..!

Aksamserver

Gülü

Feyhan Güver

SELÇUK ERDEM
selcukerdem@leman.com.tr

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

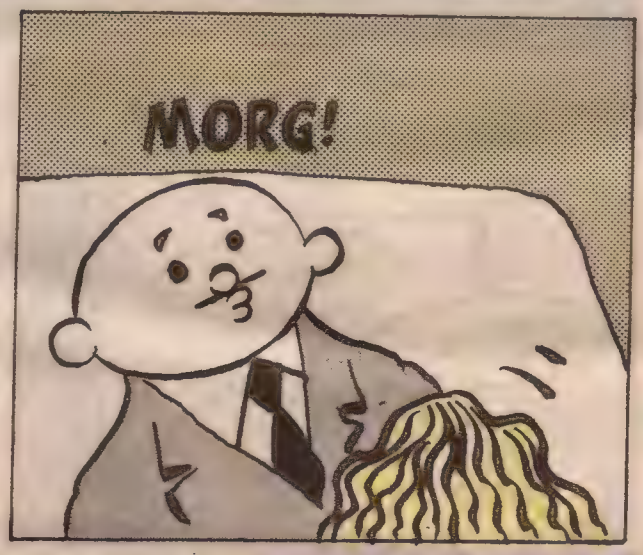

Ve karşınızda

met üst

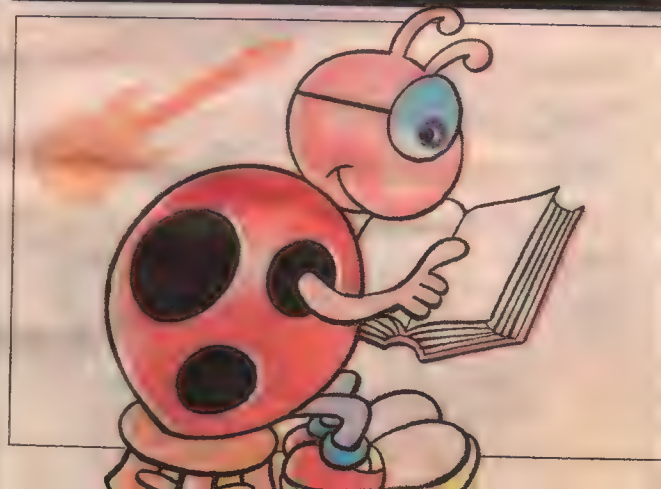

cemaahmet@leman.com.tr

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

FLASH BACK! FLASH BACK!.. es deli rüzgar.. anılar.. anılar..

DEHŞET AMA GERÇEK

(Çizincede bir garip oluyor) Bu kaçıncı gece... LeMan'dan Suat Özkan Bey'le çıktık... yine Cihangir'e doğru.. Hayal Kahvesi'nden sonra, Hala Mantı'nın orda iğrenç tümsekli bir sokak var. Eli yüzü düzgün bir insan evladı, açmış kıçını çatır çatır sçıyor, bi yandan inliyor. "ÇEVREYE VERDİĞİM RAHATSIZLIKTAN DOLAYI ÖZÜR DİLERİİİMH!" içmiş.. zuma gibi.. az öteden bi selpakçı çocuk geçiyodu, ondan bi mendil aldı, kıçını temizliycek.. hala inliyor; "Yerdeki, gökteki ve evrendeki herşeyi sevmek gerektiğini bilmezlerh."

TABİAT ANA VE BİZ (vay vay vay..)

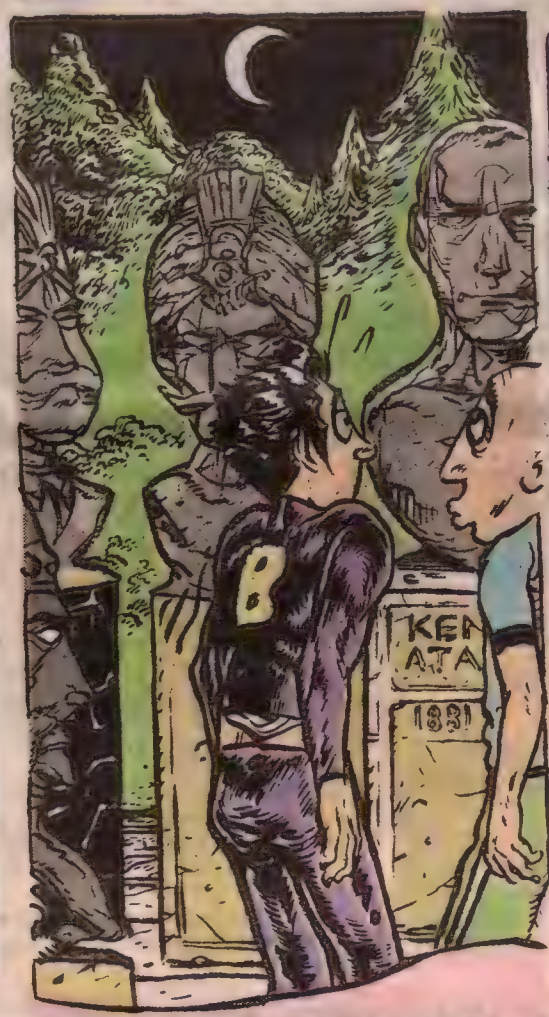

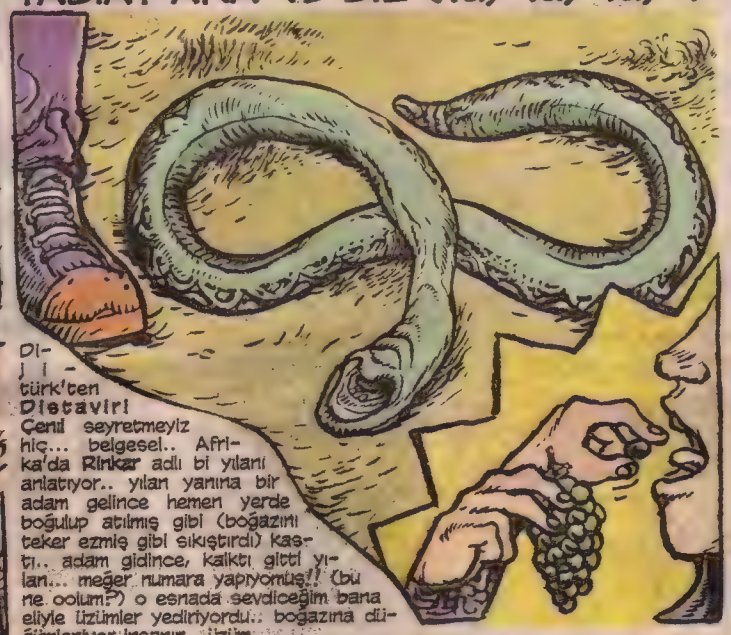

Di-
j i -
türk'ten
Dictaviri
Genil seyretmeyiz hiç... belgesel.. Afrika'da **Rinkar** adlı bi yılanı anlatıyor.. yılan yanına bir adam gelince hemen yerde boğulup atılmış gibi (boğazını teker ezmiş gibi sıkıştırdı) kaçtı.. adam gidince, kalktı gitti yılan... meğer numara yapıyomuş!! (bu ne oolum?) o esnada sevdiceğim bana eliyle üzümler yediriyordu.. boğazına düğümleniyor insanın.. üzüm...

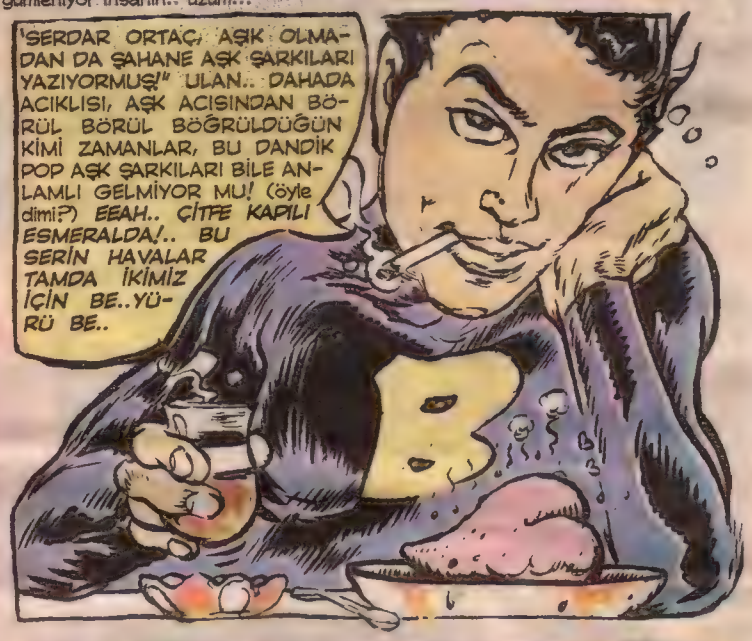

Gariplik bendemiydi? yoksa bu LeMancıların mı acayip bir tılsımı var? aha al buyur... Aslan özdemir efendiyle... yakın geçmiş.. (peki bu hangi hafta sonuydu?) şimdide biz zurna gibi içmişiz... ortamdan kop.. (nereye? gece üç..) Harbiye'de bir park var.. içerde Türk padişahlarının büstleri var! onüç, ondört tane, yanyana, inanılmaz bir görüntü... hepsiyle ayrı ayrı sohbet ettik.. (o kafayla) muhabbet harlandı... en sonda ATATÜRK büstü var.. nutkumuz tutuldu!.. büstü öbürlerinkinden daha büyük çünkü.. kalakaldık... ürktük, hemen kaçtık ordan:)

LeMan ve L-Manyak
yazar-çizerleri Feshane-Haliç Kitap Fuarı
LeMan standında okurlarıyla buluşuyor.

20 Ekim Cumartesi 14.00 Erdir Yaşaroğlu - **Komikaze**,
Güneri İçoğlu - **Gönül Adamı**, Nuri Kurtcebe - **Kuvayi Milliye**,
21 Ekim Pazar 14.00 L-Manyak yazar-çizerleri,
Gürcan Yurt - **Robinson Crusoe ve Cuma**,

Sayı: 519
20 Ekim 2001
Cumartesi
Haftada bir yayımlanır

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 292 95 65 (4 Hat) Fax: 251 42 44 Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) Baskı: Ilıcak
Dağıtım: Bir-Yay Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

PANTOLON

METİN FİDAN

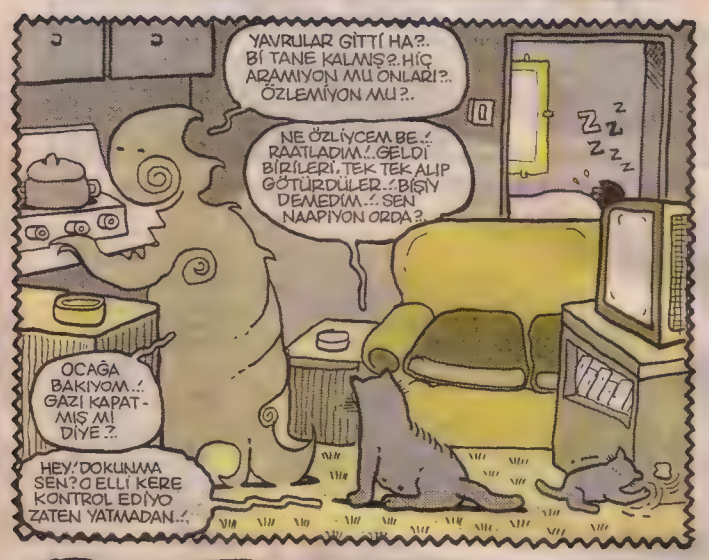

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

KAAN ERTEM

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Hıncal Uluç & Haşmet Babaoğlu

1. Hıncal Uluç'un Los Angeles'ta yaşayan Kazım isimli bir ahbabı olduğu malumdur... **Oysa Haşmet Babaoğlu'nda böyle bir sınır ötesi kankaya rastlanmamıştır!..**
2. Hıncal Uluç, futbol yorumlarında kesinlik arzeden görüş ve önerilerde bulunmayı vazife edinmiştir.. **Haşmet Babaoğlu'nun yorumlarında henüz tamamlanmış bir cümle olmadığı gibi, 'Aman, kalpler kırılmasın' yaklaşımı ağır basar!..**
3. Hıncal Uluç, en az 750 kere yazdığı gibi bir dönem Modern Folk Üçlüsü'nün menacerliğini yapmıştır... **Haşmet Babaoğlu ise bırakın bir grubu, tek bir şarkıcının menacerliğini bile yapamayacak kırılganlıkta bir yalnız kentli portresi çizer!..**
4. Hıncal Uluç, yazarlık dışında, fahri bir Trafik Şube Müdürü gibi ek mesai yapan bir titizdir... **Oysa Haşmet Babaoğlu, hep yürüyüş halinde görünerek daha içe dönük bir sosyo-psikoloji sergiler!..**
5. Hıncal Uluç, Galatasaray için gerekli-gereksiz öneri üreten, takımla organik bağını hiç koparmayan bir faaliyet içindedir... **Haşmet Babaoğlu'nda Beşiktaş için 'iyi niyetten' başka bir olguya tanık olunmamıştır!..**
6. Hıncal Uluç, aşırı sosyalliğiyle herkeste ya geçmişte, ya şimdi ya da gelecekte dost olabileceğinin sinyalini verir... (Ali Şen, İstemihan Talay ve Lucescu dışında!) **Haşmet Babaoğlu ise duygusal yazılarından anlaşıldığı kadarıyla, kendi içinde bile barışık değildir!..**
7. Hıncal Uluç, Kütahya hastası bir insandır... **Oysa Haşmet Babaoğlu'nun herhangi bir beldeye tutulduğu görülmemiştir!..**

(Haftaya ***Ceyar Yuing & Babi Yuing***... Geçen hafta da Ezo Gelin ile Sardalya Kızı vardı... Ama bunu belirtmenin manası var mı, galiba yok!..)

vo@leman.com.tr

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

27 Ekim 2001 Cumartesi 152209 Sayı: 2001/43 - 550.000.TL. (KDV dahil)
9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

ÜNİVERSİTELER BUZ KESECEK

Ödenek yokluğu sebebiyle araştırmalar durdurulуyor, elektrikler kesiliyor, sular akmıyor, ısınma sorunu gündemde.. Rektörler, dekanlar eğitimi bıraktı, hal çaresi arıyor. Türkiye böyle bir eğitim dönemi görmedi.

SAVAŞMAKTAN BAŞKA BİR ŞEY BİLMEYEN, VAKTI ZAMANINDA İNGİLİZLERİ, YAKIN DÖNEMDE RUSLAR PERİŞAN EDEN AFGANİSTAN'A GİREBİLENE HELAL OLSUN.. AMERİKA BOMBA YAĞDIRIYOR AMA İÇERİ DAHA ADIM ATABİLMİŞ DEĞİL.

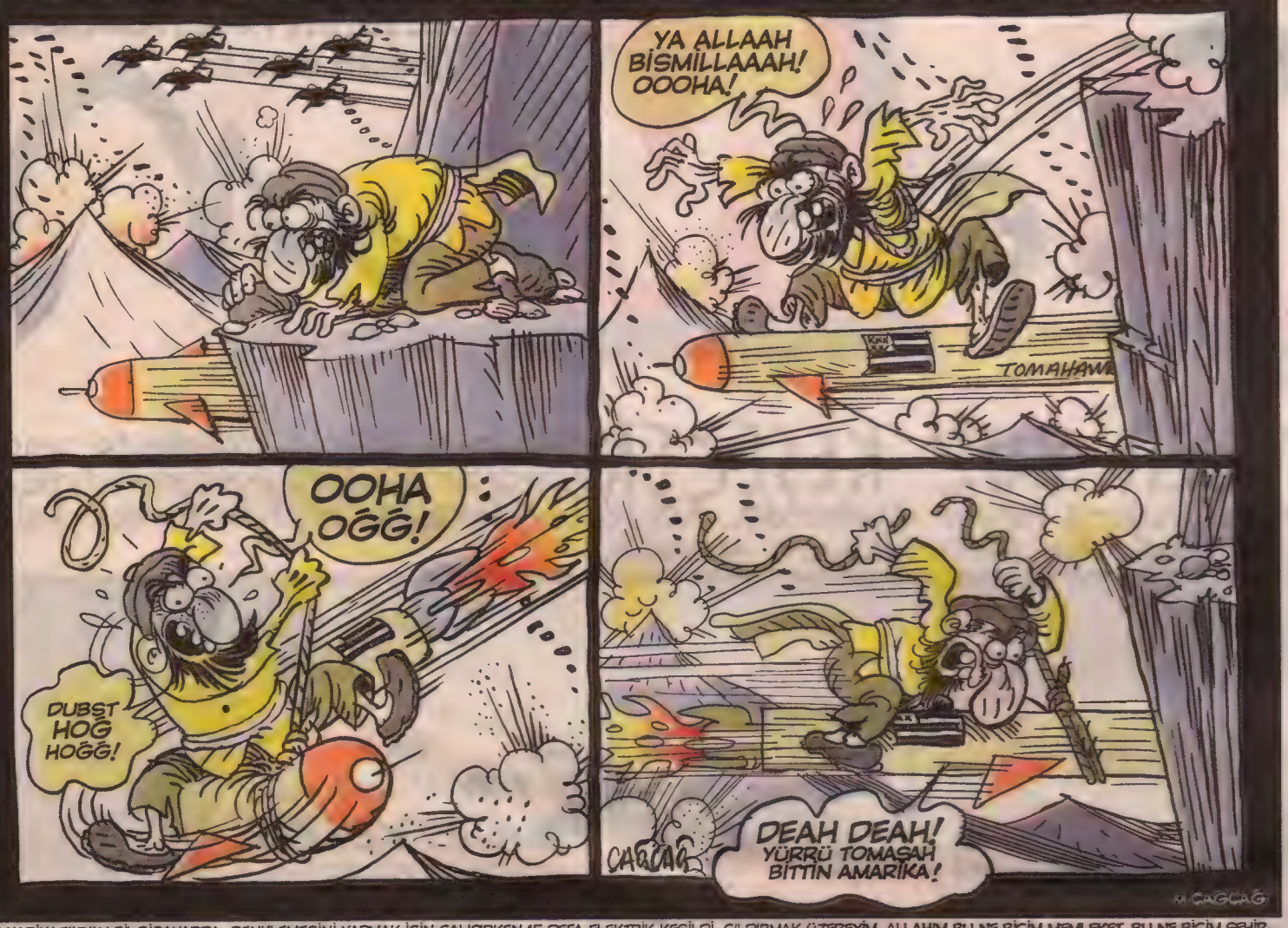

ŞU KARİKATÜRÜN BİLGİSAYARDA RENKLEMESİNİ YAPMAK İÇİN ÇALIŞIRKEN 15 DEFA ELEKTRİK KESİLDİ..ÇILDIRMAK ÜZEREYİM, ALLAHIM BU NE BİÇİM MEMLEKET, BU NE BİÇİM ŞEHİR, BU NE BİÇİM BEYOĞLU, BU NE BİÇİM İDARE,BİR İKİ ÜÇ DEĞİL.. BEŞ DEĞİL MAHSUS MU İŞKENCE Mİ ÇILDIRACAĞIM..KUSURA BAKMAYIN SAYIN OKURLAR! Bİ AN DELİRE YAZDIM! M.Ç.

Kopenag Mopenhag bi yere kadar...

İşte ANKARA Kriterleri!

*** Devlet ihalelerinde ayırım ve kayırma yapılamaz..** (Bir bakanın çevresine hortumlama yapılırken, diğerlerine de aynı dozda "indir" şansı verilmelidir!)

*** İşkence insanlık suçudur ve insan olma onuruna yakışmaz..** (Bu yüzden işkenceyi insanlara değil, özel olarak yetiştirilmiş köpek, ayı, iguana gibi hayvanlara yaptırtmak gerekir!)

*** Halkın haber alma özgürlüğü kutsaldır...** (Nasıl olsa sosyalist gazetelere her türlü baskıyı uygulanız ve bu baskılar, büyük medyada minicik bir haber bile olmaz!)

*** Devlet, çocukları korumak ve geliştirmekle yükümlüdür...** (Devlet yetkilileri tasoları ve X-Man kartlarını rastladıkça biriktirip çocuk işçilere vermeli ve garibanları sevindirmelidir!)

*** Herkesin parti kurma ve siyaset yapma hakkı vardır...** (Bazılarının da parti kapatma ve siyaseti yasaklama hakkı elbette olmalıdır!)

*** Özel hayata müdahale edilemez..** (Liseli ve üniversiteli kızların bekareti, devletin özel hayatı kapsamına girer, bu sebeple kontrolüne ses çıkarılmamalıdır!)

*** Çalışanların sendika kurma ve örgütlenme hakları korunmalıdır...** (Aynı şekilde işverenlerin sendikalı işçileri işten atma ve sigortasız işçi çalıştırma hakları da korunmalıdır!)

*** Herkesin istediği yerde ikamet etme hakkı vardır, kimse göçe zorlanamaz...** (Bir dönemin köy yanginları, tatil köylerinde yapılan animasyonlar kapsamında değerlendirilmelidir!)

*** İnanç ve ibadet özgürlüğü vardır...** (Tabii, gel camiye, istediğin kadar ibadet et, cemevi de neymiş!)

*** Hiçbir güç, halkın oylarıyla oluşturulan parlamentonun üstünde olamaz...** (Meclisimiz ve hükümetimiz, tavsiye ve görüşlerinize hazırdır komutanım!)

*** Hukukun üstünlüğü mutlaktır...** (12 Eylül Hukuku, halen üstünlüğünü aslanlar gibi koruyo işte!)

*** Devlet, cezaevindeki insanları korumak zorundadır...** (Zaten tek tek ilgilenebilmek için hücre tipi getirildi, onlar da sağolsunlar açlık grevi yaparak şu ekonomik krizde bütçeye katkı sağlıyor!)

*** Anayasa ve yasalar, evrensel normlara uymak zorundadır...** (Biz n'apalım, alem g.t olmuş!)

*** Devlet, yurttaşlarının ekonomik güvencesini sağlamakla yükümlüdür...** (Milletvekilleri de adı üstünde bu milletin içinden çıkmış yurttaşlardır ve her fırsatta maaşlarına zam yapmaları uluslararası platformda devletin itibarını çoğaltır!)

*** Anayasa ihlal edilemez...** (MGK kavgası sırasında bazı sayfalar kopup düştüyse, ordaki maddeler hariç tutulabilir!)

*** Güvenlik güçleri, yargısız infaz yapamaz...** (Cillop gibi 'yargılı infaz' yapılacak ülke, ne diye ağnsız başınızı ağrıtacaksınız ki!)

*** Toplu gösteri, protesto ve miting haktır...** (Bunlara kalkışanlar, toplu gösterinin bir anda 'coplu gösteriye' dönüşebileceğini unutmasalar iyi olur!)

*** Düşünce ve düşünceyi yayma özgürlüğü devletin güvencesi altındadır...** (Kendi kendinize ne istersiniz düşünün ama yayarken bi kere daha düşünün valla!)

*** Kimse cinsiyetinden, ırkından, dinsel ve cinsel tercihlerinden dolayı kınanamaz...** (Ama ateist ve lezbiyen bir Kürtsen garanti veremeyiz bak!)

*** Devlet içinde yasadışı yapılanmalara izin verilemez...** (Devlet içinde çete olmaz, çeteleşme özel sektöre devredilmelidir fakat çete içinde devlet olmayacak diye bişey yok, o kadar da diil!)

Vedat Özdemiroğlu

"LM" Muhabiri Aslan Özdemir Afganistan'dan Israrla Bildiriyor! Alp Tamer

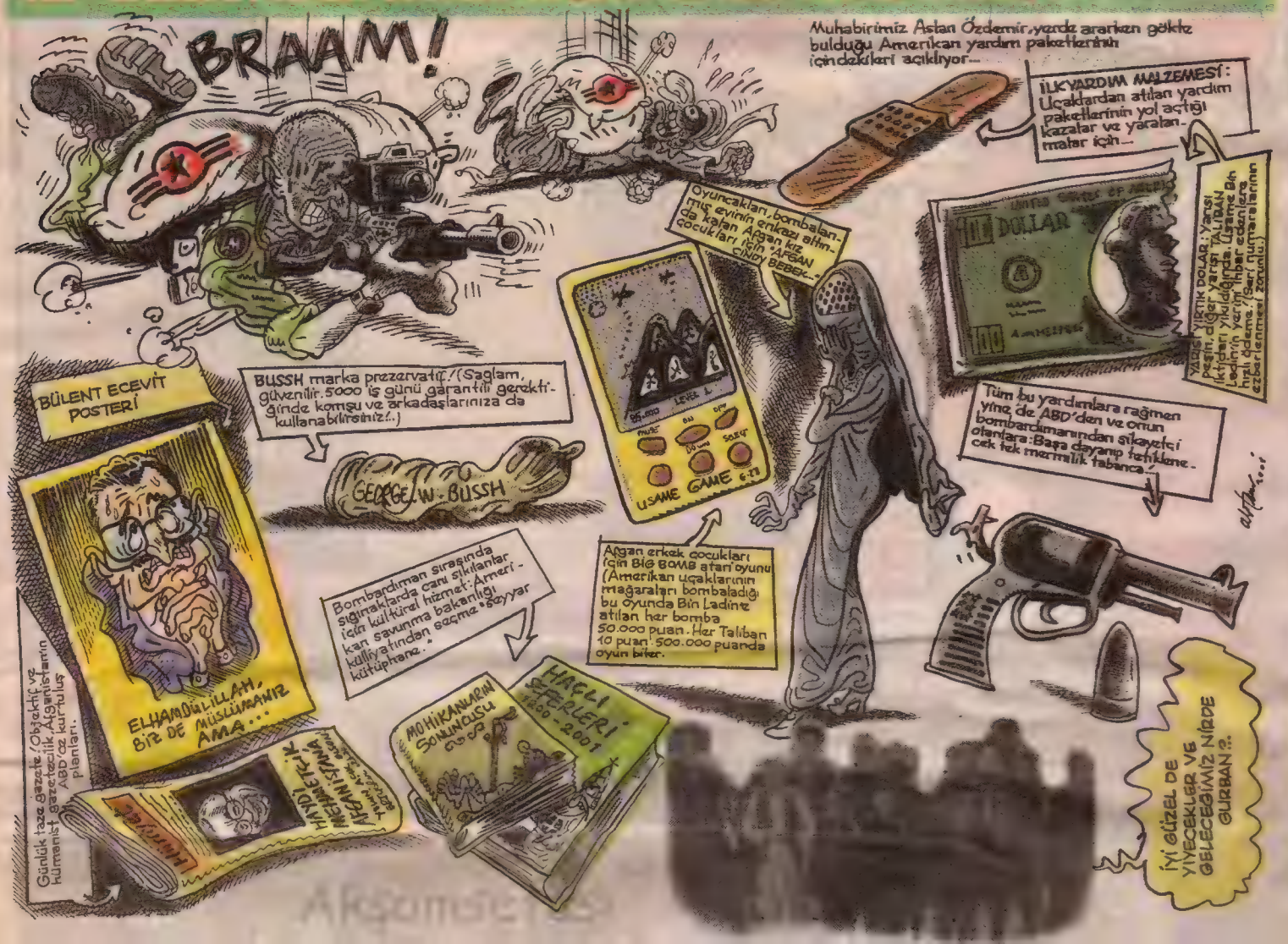

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAKÇAK

daral@leman.com.tr

Açık Büfe met üst

bugünlerde çok unutkan oldum

bugünlerde çok unutkan oldum..
en son tek hücreli canlılardık galiba!

bugünlerde çok unutkan oldum..
akrep ile yelkovan evlendi mi!

bugünlerde çok unutkan oldum..
aynyetten düşüncesiz ve şerrefsiz!

bugünlerde çok unutkan oldum..
alp er tunga öldü mü, ıssız acun kaldı mı!

bugünlerde çok unutkan oldum..
fantom, afganistan'da kaç bin ladin gücündeydi!

bugünlerde çok unutkan oldum..
ben hangi cinsten ve millettendim!

bugünlerde çok unutkan oldum..
bugünler hangi günlerdi!

bugünlerde çok unutkan oldum..
kim beni çok seviyorduysa parmak kaldırsın!

bugünlerde çok unutkan oldum..
'olmak ya da olmamak bütün mesele bu' mu hâlâ!

bugünlerde çok unutkan oldum..
maymundan mı geliyorduk, maymun mu bizden gidiyordu!

bugünlerde çok unutkan oldum..
hayatıma giren-çıkan oldu mu, bu arada!

bugünlerde çok unutkan oldum..
doğa'nın ağbisi var mıydı, hayatın görümcesi kimdi!

bugünlerde çok unutkan oldum..
godot geldi mi!

bugünlerde çok unutkan oldum..
efsane geri döndü mü!

bugünlerde çok unutkan oldum..
hatırlamadığım süre ömrümün sonuna eklenebilir mi acaba!

bugünlerde çok unutkan oldum..
beni hatırlayanlar oldu mu!

bugünlerde çok unutkan oldum..
tekerlek icad edildi mi!

bugünlerde çok unutkan oldum..
leyla mıydım mecnun mu, şirin miydim ferhat mı, çöl müydüm dağ mı!

bugünlerde çok unutkan oldum..
muassır medeniyetler seviyesine çıktık mı!

bugünlerde çok unutkan oldum..
terfimi istiyorum!

bugünlerde çok unutkan oldum..
aşk isteme veresiye, dost kalalım ölesiye!

bugünlerde çok unutkan oldum..
bu arada devlet kurup, devlet batırdık mı!

bugünlerde çok unutkan oldum..
daha önce yaşadıklarımızı kısa bir özet geçelim mi!

bugünlerde çok unutkan oldum..
bir gece şöyle etraflıca, yüz yüze sevişelim, olur mu!

LeMan

The New York Times Türkiye'deki ölüm oruçlarını pazar ekine kapak yaptı. Konuyla ilgili yorumda hükümet ve kamuoyu duyarsızlıkla suçlandı.

Ölüm oruçları birinci yılını doldurdu...Geride kalan kanlı tabloda 80 yakın ölü...Onlarca kanlı operasyon..F tipi...Ve sokaklarda coplanan dayak yiyen anne babalar..

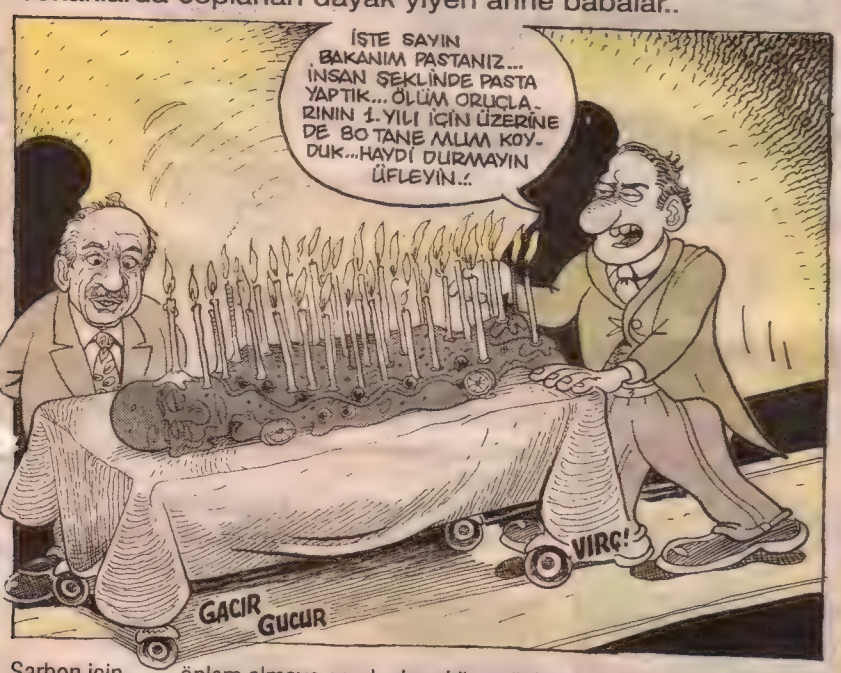

Şarbon için önlem almaya gerek olmadığını söyleyen MHP'li sağlık bakanı Osman Durmuş, 'Bize bir şey olmaz. Şarbon Türkiye'de yıllardır var' dedi.

22.5 trilyonluk İGDAŞ vurgununa adı karışan Ahmet Hamdi Pınarcık'ın kredi kartı harcamalarında en büyük kalemler Singapur'daki striptiz kulüpleri..

MEHMET AĞAR
derin tehdit

FBI
İşkence yapacak ülke arayan dallama teşkilat

ÖMER İZGİ
Koray Aydın'ın istifasını İşleme koymayan gölge hortum

İGDAŞ VURGUNU
Okunmuş üflenmiş Tokatlama

Şarbonlu postalar
Post mail çağının miladı

II.Bush
üniformalı bir dünya yaratmak için kolları sıvadı

Osman Durmuş
Örnek vaka

Savaş
Bitmeyen insanlık dramı

LeMan 10 Yaşında olmuş...

Salı çalışma gecesi Yönetmen Tuncay Akgün, sayfa sekreteri Aydın Şahin kapak çıkışını kendisine gösterdiğinde farketti. Farketmeyebilirdi de.. Köşede 520. sayı yazıyordu. işte tarihi sayı. 10 yıl geride kalmış.. Başka farkeden uyaran Leman yazar, çizeri, teknik idare çalışanı, hatta okur yok.. Kimse kendi arasında da konuşmamış. Gece 04:00'de pasta kesilecek hali de yok. Kutlama yok. Hatıra fotoğrafı yok. Lemancıların tadı yok. Dışarda kriz var, savaş var.

O çalışma gecesinden kayda değer ve akılda kalan tek olay Kemal Aratan'ın asansörde mahsur kalması, diğer sabahlayan elemanlarınsa onu kurtarmaya çalışmasıydı. Birisi aradan şöhler kartonu verelim içerde çizsin diye espri yaptı..

10 yılı geride bıraktığımızı belgeleyen şu elinizde tuttuğunuz sayının hazırlanırkenki çalışması sırasında halet-i ruhiyemiz aşşağı yukarı böyleydi..

Ama durun! Hele bi 20. yılı tamamlayalım siz o zaman görün tantanayı...

Van'a bağlı köylerde güvenlik güçleri, giriş çıkış yapan, tarlasına gitmek isteyen köylülere belge imzalatıyor...

Atari salonlarında onsekiz yaşından büyükler atari oynarsa hapis cezası var.

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

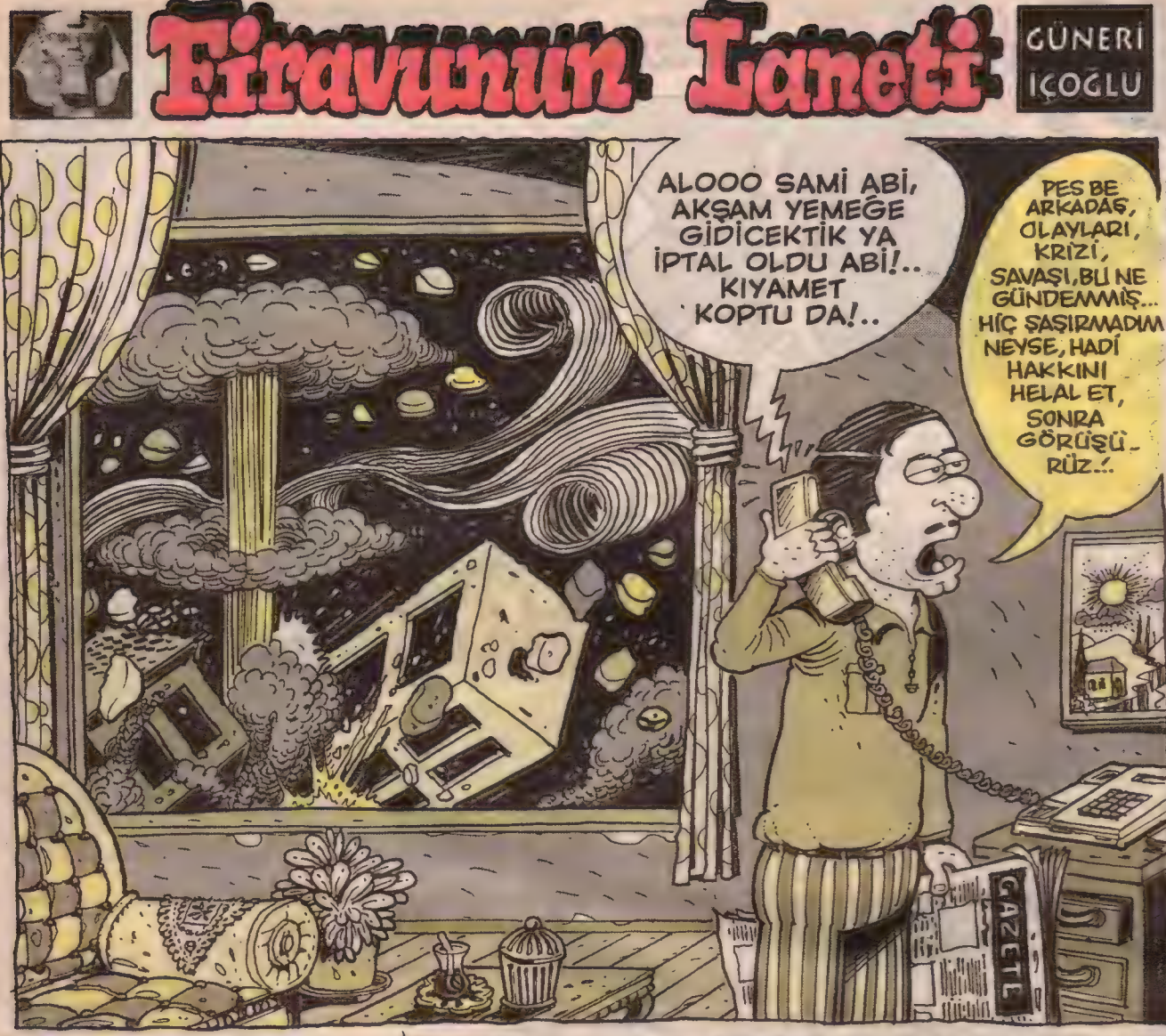

DUMUR DETAYLARI

• Eminim görmüşsünüzdür, bazı binaların özellikle eski binaların bir köşesinde, taşa veya mermere kazınmış bir şekilde binayı yapan mimarın adı ve yapılış tarihi bulunmaktadır. Fakaaat bizim semtte bir apartman var ki, bir köşesinde mermere kazınmış **"İnşaat kalfasının ismi ve apartmanın yapılış tarihi"** yazısını gördüm ve böylece mimarlık tarihinde de bir ilke imza atıldığını düşündüm. Ordan her geliş geçişimde dönüp dönüp bakıyorum...

G.I

• **Yer:** Dolmabahçe **Mekan:** Bir çay bahçesi Bu gündemin karmaşasında, kaosunda bir fincan, kahve içip huzur bulmak için Dolmabahçe'de deniz kıyısındaki bir çay bahçesine gidiyoruz. Masalardan birinde hanım hanımcık bir genç kız, bir Japon'un kahve falına bakıyor. Japon'da ilgiyle onu dinliyor. Kızın İngilizce neler söylediğini tam olarak dinleyemeden şöyle bir bakıp yanlarından geçiyoruz. **"İki vakte kadar sana hayırlı bir kısmet görünüyor. Bak bak bak senin yüreğin kabarmış, için kararmış ayol"** gibi cümlelerin İngilizce'ye nasıl çevrildiğini de merak etmiyor değiliz...

G.I.

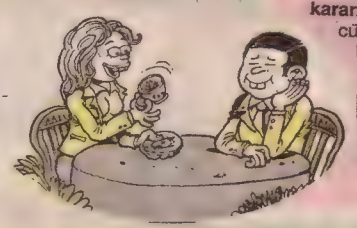

• Geçen yaz ailecek Didim'e gitmiştik. Akşam Didim çarşısını gezmeye sahile indik. Diskoların bulunduğu sahil yolundan geçerken adını hatırlamadığım bir diskoda çalışan görevli:
- Abi, buyrun, içeride **"Aile yerimiz bulunur"** dedi.
Bir diskoda aile salonu nasıl olurdu bir türlü aklımda canlandıramadım ve tabiki dubdumur oldum kaldım...

Bülent Dağaşan / İzmir

ÇIKTI

İşte gönül adamlarının baharı olan bir sonbahar daha geldi. Yapraklar dökülmeye başladı. Her bir yaprak kendi halinde ve kendi ağırlığında, ordan oraya savrularak, havada dönerek yavaş yavaş yere düşüyor. Bu yaprakların bir tanesinin düşüşü çook uzun zaman sürüyor belki... Düşüşünde belki iki çift göz birbirine aşık oluyor. Bu arada çaylar demleniyor, üzerinde tüten dumanı da hafif esen rüzgarla sağa sola dağılıyor. Eski semtlerde, eski evlerin pencerelerinde, tüller son danslarını yapıyor. Hafif hafif esen hüzünle insanın içi içine sığmıyor. Kendisinin de tarif edemediği tuhaf bir varoluş neşesi bünyesini sarıyor. Arada sert bir rüzgar esiyor. Biraz evvel yavaş yavaş aynı yere dökülmüş olan yapraklar, yerde hızla şöyle bir dönüyor ve bir kez daha canlanıyor. Ve ve Gönül Adamımız bir kez daha haykırıyor **"Sonbahar aşklarının aynılığı olmaaaaz!"**

GÖNÜL ADAMI 3 ÇIKTI KİTAPÇILARDA

Gönül Adamı — GÜNERİ İÇOĞLU

Pazartesi günü tam bunu çizIyordum ki, aynı konu bir Tv kanalında ana haber konusu oldu...

UMPAHA

FATİH SOLMAZ & KENDİL KARATAN

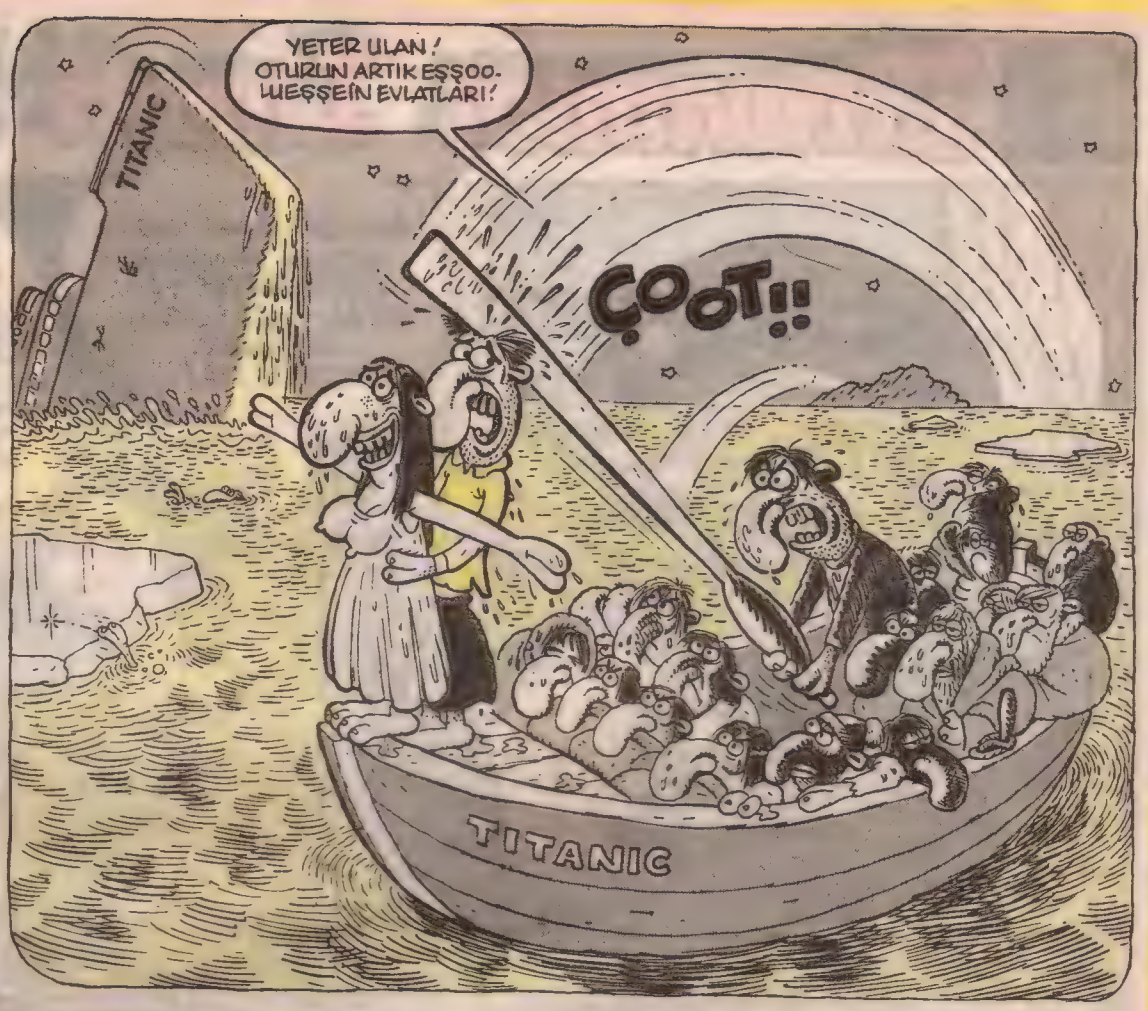

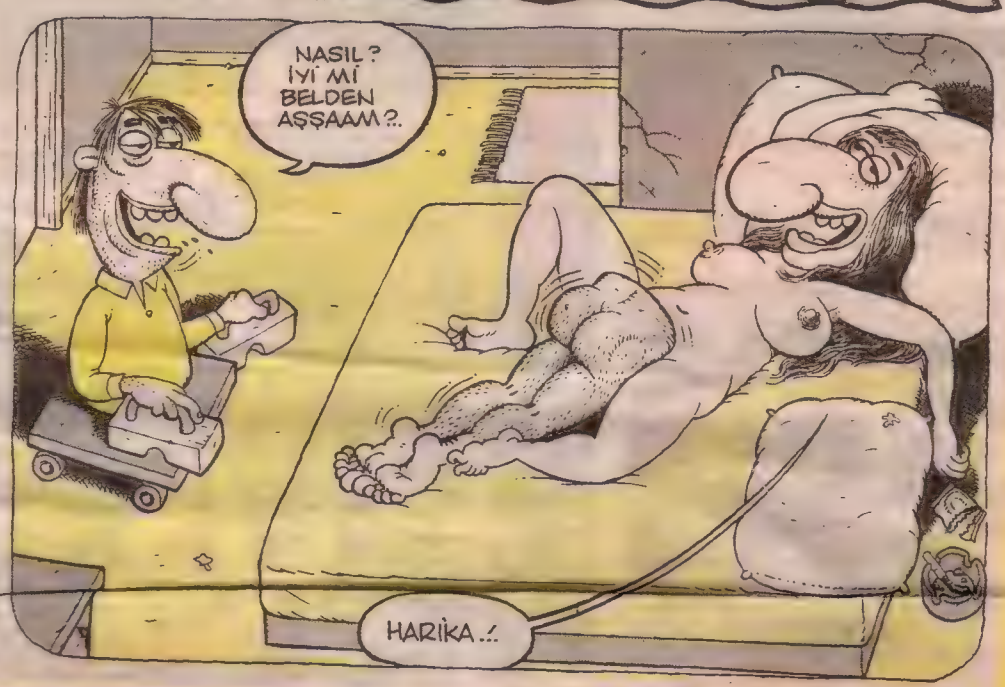

solmaz@leman.com.tr / karatan@leman.com.tr

TERELLİ PICTURES

ÇAN BARSLAN

BARUL MARKET

ARI SÜTÜ, KOYUN PEYNİRİ MAYMUN İŞTAHI. DEVE KİNİ KEÇİ İNADI EŞŞEĞİN ŞEYİ bu reyonda.

AY TUTULMASINI İzleyemediniz mi? Güneş tutulmasını da kaçırdınız. Dert etmeyin. BOYUN TUTULMASI Geldi... BOYUN TUTULMASI özel işli dürbünüyle beraber.

ÇIKIŞ

KIRMIZINIZI Herkesin gözüne sokun. KIP! Maviniz dikkat çeksin. MAS! Yeşiliniz göz alsın... YEM! Beyazlar daha beyaz. BEM!.. Pespembe için PES yakında marketimizde.

ABAZAN SAPIKLAR için Best sellar IRZIN MERKEZİNE SEYAHAT... Yanında 28 cm'lik yer kaybet meme kartonu hediye...

Yummaya ve 50'ye kadar saymaya hazır SAKLANBAÇLIK EBE bulunur... Yanında 5 adet SOBE bedava...

ÇIKIŞ

LAMI CİMİ YOK DEMEYİN! LAM DA VAR CİM DE.

SONUNA KADAR gitmekten korkan hepsi demekten ürken, tamamen istemekten, tırsanlar...! İthal mal! KISMEN geldi. KISMEN!

ÇIKIŞ

BACAK BACAK ÜZERİNE atmak size yetmiyor ve daha fazlasını istiyorsanı ÜÇÜNCÜ BACAK BULUNUR!.. Farkı yaşayın, sıradışı olun, Bacak bacak bacak bacak bacak üzerine atın. Hatta bacak bacak bacak bacak bacak bacak bacak bacak

ÇIKIŞ

Bin tane nasihat arasında boğuldunuz mu? Nasihatları toplamaktan gına mı geldi? Bin, nasihat yerine BİR MUSİBET verelim ortalık derli toplu dursun... Bakımı kolay, temizliği kolay BİR MUSİBET!

ÇIKIŞ

BAZILARI TEMBİHTEN ANLAR... Tembih etmeden birşeyi doğru düzgün yapamayanlara karşı şimdi E Mİ var... E Mİ?.. E Mİ?.. Defalarca kullanın E Mİ?..

ÇIKIŞ

KAZA GEÇİRENLER SALDIRIYA UĞRAYANLAR! Güvenliğiniz için ÖLDÜRMEYEN ALLAH ÖLDÜRMÜYOR çıktı... Kapışın.

ÇIKIŞ

ABİ! Çay ocağında üşümeyin...! Sıcak sıcak. ÇAY TEMMUZ'u var...

ÇIKIŞ

KEYİFLER NASIL?.. Eğer yanında KEKA yoksa yeteri kadar iyi değildir. Her cins keyifin yanında uygun KEKA bulunur.

ÇIKIŞ

HAYATTA! Birşeyin peşinde olmak iyidir. Eğer birşeyin peşinde değilseniz hazır PEŞ var!.. Her durum için düşülecek PEŞ.!

Artık laf yemeye, hakaretler ve imalar karşısında çaresiz ve sessiz kalmaya son! CUK geldi CUK! CUK! Lafa gedik, öldürücü CUK geldi CUK! CUK! yanıt... Hemen alın oturtun. CUK CUK.

BORSAYI DÜŞÜRMEK DOLARI YÜKSELTMEK Mİ İstiyorsunuz?.. Spekülatörler yakla her türlü SÖYLENTİ çıktı...

Giderek kibarlaşan ŞAŞIRMA EFEKT SETİ!.. ABOO ile başlıyor... ABAREEY, ABAZİİİ! ANAA. AAA..! Ve son olarak. İNANMIYORUM! Alın, incelin medeniyet kapın.

Ayçöreği sevmeyenler için! DOLUNAY ÇÖREĞİ... Kıllı, güçlü, sivri dişli, hırlayan çörek... DOLUNAY ÇÖREĞİ

Hayret belirten CIK CIK CIK! fasuparallah anlamında CIK CIK CIK... Vah vah zavallı anlamında CIK CIK CIK. Bi sürü var.

ÇIKIŞ

TUTUCU ve MUTAASIP bir muhitte mi oturuyorsunuz? Orada açık çek olmaz KAPALI ÇEK alın şimşek çakmayın...

ÇIKIŞ

KÖTÜRÜM kalmaktan, korkmayın. İYİRİM geldi. Sabah akşam birer İYİRİM... unutulsun KÖTÜRÜM.

HAYATA KARŞI duruşunuzu belirlediniz mi? Hayır mı? O zaman hayata karşı duruş çeşitlerimize bakın... Ayakta, oturuş durumda ya da yatarak duruşlar... Biri mutlaka sizin HAYATA KARŞI DURUŞUNUZDUR!

KARINIZ YA DA MANİTANIZ Kütük gibi suratsız ve ciddi mi HAKİKİ KÖY FİNGİROTU GELDİ..! Alın, kaynatın, için'in, FİNGİRDESİN... Sıska ve kuru hatunlar için BİNGİLOTU GELECEK..!

ÇIKIŞ

SEYAHAT Elmeyi seviyorsunuz ama leylaği hava da görmediğiniz için edemiyorsunuz öyle mi?.. ÜZÜLMEYİN!.. Hazır LEYLEK HAVADA" alın, bakın görün' İYİ YOLCULUKLAR İYİ TATİLLER!

Tombik tombik tombik, hoop tombik hoop tombik!.. Bir türlü anlamayan sezanler için BAK ŞİMDİ geldi...

ÇIKIŞ.

canbarslan@superonline.com SALATA TABAĞINDA KALAN SON DOMATES var ya. Barul marketleri de işeriye. Az kaldı çıkıyo

komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net www.komikaze.net erdil yaşaroğlu

Sonra Yine Kış Gelecekti

Biliyor musun ,biraz da senden uzakta olmak için çıkıyorum o uzun yolculuklara...Senden uzaklaştıkça bana kimi zamanlar derin bir acı veren o sızılarım diner gibi oluyor...Sızılarım dinerken kendime daha bir yakınlaştığımı seziyorum.

Okuduğum kitabı yanıma koyup otobüsün penceresinden alabildiğine uzanan kırları, çayırları, ormanları seyre koyuluyorum bazen. Ve uzaklarda güneş batarken küçük bir çocuk bir tepenin yamacından ellerini açarak koşmaya başlar. Sanki büyüdükçe kendisi olmaktan çıkacağını, büyüdükçe köleleştiğini, birilerinin emri altına gireceğini şimdiden hissetmiş gibi güneşe, **beni yanına, al, batmadan beni de al götür buralardan** dercesine koşar ona doğru...

O küçük çocuk belki de benim çocukluğumdur...Çünkü ben de onun gibi akşam saatlerinde güneşe öylesine hasretle koşardım...Sanki hissederdim büyüyünce başımı neler geleceğini,hissederdim beni kimlerin köleleştirip, emri altına alacağını...Kim bilir ben de kaç kez koşmuştum kollarımı açarak güneşe doğru, beni alması için...

Ve çocukluğumda bazen oyun oynarken oyunu ansızın yanda keser gökyüzüne bakar, oradan bir sanki beni çağıran bir seslenişin geldiğini sanırdım...Ölümüm mü çağırıyordu beni, yoksa beni yanına çağıran o lekesiz özgürlüğüm müydü bilemezdim...

Otobüsüm bazı akşamüstü saatlerinde bir ormanın yanından geçerken, güneşten kopmuş bembeyaz, başına bir buyruk bir ışık ağaçların dalları arasından sızar ve o ışığın önünden dolu dizgin bir at geçerdi...Yüzündeki acıdan anlardım, o at yaralıydı ve bir yere doğru koşmuyordu da, bir yerden, birilerinden kaçıyordu...Sanki o at bu dünyaya ait olduğunu sanıp, o yanılgıyla alabildiğine sevmişti birini, birilerini...İşte bu çıplak sevgisi onun mahvı olmuştu belki de...O at bu sevgisiyle yaralanmıştı işte... Belli ki yarasına eğilip baktığında ve onun ne kadar derin ve kapanmaz bir yara olduğunu görünce başlamıştı işte böylesi çılgınca kaçmaya... Oysa onun o derin yarasını fark etmeyenler, atın bir yere doğru koştuğunu sanacaklardı...Oysa o at belki de bendim...Ben de tıpkı onun gibi kendimi bu dünyaya ait sanıp, bu yanılgıyla alabildiğine sevmiş, ama bu benim mahvım olmuştu...Yaramın ne kadar derin ve kapanmaz olduğunu görünce anlamıştım bu dünyaya ait olmadığımı... İşte bende bu yaramla bilmediğim bir yere doğru koşuyordum... Oysa görenler benim bir yere doğru gittiğimi sanıyorlardı...

Bazen sabaha karşı yağmur yağmaya başlardı.Uyuyorsam hemen uyanıp otobüsün penceresinden yağmurun sesini dinler, dinlemekle kalmaz onu seyreder, seyretmekle kalmaz, beni de içine alıp götürmesini isterdim, ama ellerini gösterirdi bana o yağmur ve o yağmurun elleri benim ellerimden hep daha küçük olurdu...Yağmurun kalbindeki sızı benim sızılarımdan hep daha büyük olurdu...

Çünkü ben kimden beni benden kurtarmasını, ben kimden içimdeki sızıları hafifletmesini istesem, onun yaraları benim yaralarımdan daha derin, onun sızıları benim sızılarımdan daha acıtıcı, onun elleri benim ellerimden daha küçük olurdu...

Bazen sınır şehirlerine gider, sınırları kapatan tel örgülerinin kenarında gezinirdim. Sınırın öte yakasındaki evlere, şehirlere bakardım...Oralar nasıl acaba derdim,oralarda da benim gibi insanlar var mı, benim gibi hem delice yaşamak, hem de delice ölmek isteyen insanlar var mı...Oralarda benim gibi birbirinin tam zıddı olan şeyleri, duyguları aynı anda ve aynı yoğunlukta özleyen kaç kişi var acaba, derdim... Çünkü bu hayatta kiminle karşılaşsam, kiminle sevsem iki zıt duyguyu aynı anda ve aynı yoğunlukta yaşatmıştı bana hep...

Hep sınırlarda dolaşmak, eve hem hiç dönmek istemez, hem de bir an önce dönmek isterdim...Dönmek istemezdim, çünkü döner dönmez orada günlerdir beni bekleyen anıların birbiri ardına gelecek, eski, daha yarası kurumamış anılarımı yeniden kanatmaya başlayacaklardı...

Evimdeki her resmin, evimdeki her eşyan,yatağımdaki her kıvrım o derin sızılarımı yeniden kanatacaktı...

Sesini hem duymak istemeyecek, hem de çok duymak isteyecektim...Arayacağını biliyordum. Çünkü yola çıktığımdan beri telefonumu kapatmıştım.Beni aradığını, beni merak ettiğini,dahası senden belki de ebediyen kurtulduğumu sanıp kaygılandığını biliyordum...Beni çok iyi tanıdığın, en az kendin kadar iyi tanıyıp bildiğin halde sen de böyle kaygılara kapılabiliyordun...Bazen senin de o derin, o hiç kapanmayacak sızıların seni soğukkanlı düşünmekten, seni hesapçı, daha kendinden emin yapmaktan alıkoyuyordu...

Çünkü işin içine o hiç kapanmayan ve kökü ta çocukluğa giden sızılar girince ne kazandığımız başarılar, ne aklımız, ne de o birisini iyi tanıyıp bilmemiz bizi o derin yalnızlık korkularından, ne denli gizlense de, hep kendisini hatırlatan terk edilme kaygılarından koruyabiliyordu...

Ve biz o çocukluğu derinden yaralanmış olanların hep bir kötü tanrısı vardı...Ve o kötü tanrı henüz dünyayı, hayatı, kendimi tanımadan alabildiğine bir özlemle sevdiğimiz ve bağlandığımız insanlardı...

O kötü tanrı bir tepeden ellerini güneşe açıp koşan çocuğun ayağına takılan ilk taştı...O kötü tanrı sevgiye çınlçıplak koşan o atı hiç ummadığı bir anda derinden yaralayan bir bakıştı, bir eldi belki de...O kötü tanrı uzak iklimlere, uzak denizlere gitmek isteyen yağmurun ellerini küçültüp daha da çaresiz bir hale getiren yalancı bir umuttu belki de...

Çocuktum, sezerdim sanki başıma gelecekleri...Oyun oynarken ansızın gökyüzünden bir ses duyar, oyunu bırakıp o sesin geldiği yere bakardım...O ses hem vardı, hem de yoktu...O ses hem inancım, hem de inançsızlığımdı...O ses hem sonsuz ümidim olan sevgiydi, hem uğrunda ömrün boyunca koşacağım sonsuz çaresizliğim, bitmeyen kaybedişim, o sonsuz ümitsizliğimdi...O ses, hem hayatımın tam içinde, hem beni çok iyi tanıyan ve beni hep koruyacak olandı...O ses hem hayatımın çok uzağında, beni hep böyle kimsesiz çaresiz bırakacak, beni hiçbir zaman koruyamayacak olandı...

Telesekreterdeki sesini duyunca yine o sesi hatırladım: **Sana ulaşamıyorum.Seni mutlaka görmem gerekiyor. Gelir gelmez beni ara**...İşte hepsi bu...Hani bir daha beni aramayacaktın...Hani bana kimsesizliği ve umutsuzluğu hiç aklımdan çıkmayacak bir şekilde öğretecektin...Hani artık ben yeni sızılarla sarsılmayacak, öylesine, hiçbir şey ummadan, hiçbir beklenti içine girmeden o küçük, o basit, o sıradan hayatımı ömrümün peşi sıra sürükleyecek-

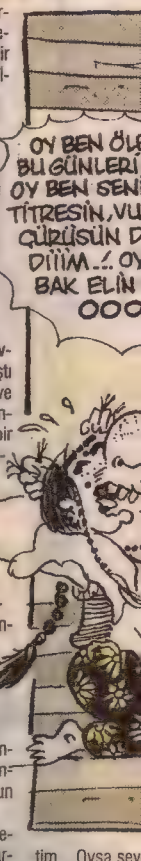

tim... Oysa sev
senin yanındad
şında iyice ve g
yok mu, vardır
tım...Hani ben
oraya savrulma
nin ortasındayk
sevgisizlik çölü
Sesin bir em
yatımın bütün
bütün o bilip de
du...Sesin send
eskisinden dah
getirirdi...Öyle
olduğum halde
Sesini duyu
ları yanıda bıra
gözüm yerde, k
dınlara, bütün
yunca kaderiyl
re, dahası kend
bağışlanmamı
Aradan hem
çerdi...Bu sıra
bildiği bu halim
Sonra senin
muş ve kıpırtıs
suzluk kabukla
ni, beni yenide
Gelip , gök
beklerdim.Geli
kavuşacağını,
yaz ışıkta acıy
kurtarmasını d
ve sonra alıp u
beklerdim...Sa
Ama sen b
çölde susuz k
sesi, tepeden
yağmurun ber
daha çaresiz
din...Benimle
cek neresi var
den gelen bir
zettiğim bir a
unuttururcasın
Öyle ki ben
madığımı unut
Bende açı
sızlayan sızılar
daha hiç açılm
gibi sevişirdin
par, sevişirker
o kimsesiz hay

* **İstanbul. 27 Ekim Cumartesi** günü **saat 17:00-19:00** arası **Taksim Cumhuriyet Kitap Kulübü**'ndeyim Pazar günü saat 12.00 - 20:00 arası **İnsan Hakları Vakfı** standındayım. * **Ankara**. 17 Kasım cumartesi gü

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

O'ın altında 550°!

Meclis'in itibarı sıfırın altında 550 derece!

Milletvekillerinin itibarı ne kadar düşmekteyse halkın ateşi, ısısı da o kadar yükselmekte.

Bu nedenle bu kışın çok sıcak geçeceği, meydanların, sokakların hayli ısınacağı tahmin edilmekte.

Siyasi hava raporumuz özetle böyle.

550 milletvekili millete çaktırmadan maaşlarına zam yapmak isteyince kendilerine yönelik tepkiler iyice köpürdü.

Milletin vekillerine tepkisi, dünya milletlerinin çocuk katili ABD'ye öfkesi kadar büyüdü.

Öyle ya, milletin aldığı **maaş naaş!**

Millet kravat taksa da iki yakası biraraya gelmiyor!

Üstelik halen işi olanlar da şu anonsu duyar gibi oluyor:

"Aralık celbinde işsizler ordusuna çağrılıyorsunuz. Gerekli belgelerle birlikte bağlı bulunduğunuz mahalle kahvesine başvurunuz!"

İşsizlik, aşsızlık her geçen gün böylesine artarken milletvekillerinin maaşlarına zam yapmak istemeleri tepkileri çekmez mi?

Ancak milletvekilleri de der ki; "Yapmak istediğimiz şey maaşlarımızı genelkurmay başkanının maaşının seviyesine getirmekten ibaretti."

Eğer bu ülkede bir milletvekili genelkurmay başkanından, bir profesör bir generalden, bir doktor yaşıtı bir subaydan daha az maaş alıyorsa bunun sorgulanması gerekmez mi?

Bütçede aslan payı askeri harcamalara ayrılırken eğitime, sağlığa, yatırıma devede kulak pay ayrılması düşündürücü değil mi?

Aynı şekilde Diyanet İşleri Başkanlığı'na çoğu bakanlığın bütçesinin toplamından daha fazla pay verilmesi de düşündürücü değil mi?

Yalnız milletvekili maaşlarına değil, bu anlayışa karşı da tepkiler köpürtülmeli.

Bu anlayışın bizi götürdüğü yer daha fazla kışla, daha fazla ibadethane, daha fazla işsizler ordusu, daha fazla hapishane.

Keşke bu konuda bir referanduma gidilebilse.

Herhalde millet bütçedeki aslan payının fabrika gibi üretim, okul gibi eğitim, hastane gibi sağlık kuruluşlarına kaydırılması yönünde tercih yapar.

Çünkü bütçedeki aslan payını üretime, eğitime, sağlığa kaydırmayan bir ülkenin hayatı kayar!

Lütfü Oflaz
lo@leman.com.tr

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

guverfeyhan@hotmail.com

Aşık Ölü

Feyhan Güver

vardır, ya da yoktur...Aşık olduğun insan ya da hiç olmamıştır...Bunu ömrünün bir yadönüşsüz bir biçimde benimsemiş insanlar de ...İşte hani ben o insanlardan olacakiki zıt duyguyu aynı anda yaşayıp oradan tım...Hani ben delice ve sonsuz bir sevgie olduğunu anlamadan ve birden sonsuz bir ir başıma kalmayacaktım...

içime işlerdi ne zaman duysam. Sesin hadarını, bütün karşılıksız kalmış umutlarını, ezden geldiğim yanılgılarının içini doldururaktayken biraz olsun dindirdiğim sızılarını cı, daha derinleşmiş olarak yine bana geri ki içim sesini duyunca onca yıl yaşamış y yaşamamış gibi olurdum...

ocukluğuma döner, oynadığım bütün oyunağın köşesindeki bir taşa hüzünle oturur, gökyüzünde öyle kıpırtısız, öyle bütün salmalara açık durur ve kalırdım...Sesini dudan arasında çarmıha gerilmiş ve kimseleoile bir çare olamayan bir peygamber gibi m insanlardan...

aman geçerdi, belki de birkaç saniye gebugünkü halimi almış olurdum...Herkesin

eni beklerdim hiçbir şey yapmadan... Dongelmeni beklerdim..Gelip ruhumdaki mutr birer çıkarıp beni son bir ayin gibi öpmermanı beklerdim.

eki o sesin doğru olduğunu kanıtlamanı da o küçük çocuğun bir gün elbet güneşe aki yaprakların arasından sızan o bembeatın yarasının bir gün iyileşeceğini, beni yağmurun ellerinin beni benden kurtarıp götürebilecek güçte olduğunu söylemeni lip bunları söylemeni isterdim...

hiçbirini söylemezdin...Hiçbirini...Sadece ri gibi sevişirdin benimle...Gökyüzündeki doğru koşan çocuğu, o derinden yaralı atı, irimden daha küçük , o benim ellerimden bana unutturmak istercesine sevişirişirdin ki , bu dünyadan başka gidilebileunutmamı istercesine, ansızın gökyüzünlan çocukluğumu, yaramı yarasına behtı, ellerini ellerime benzettiğim yağmuru rdin benimle...

dünyada, olduğum halde, buralara ait olna sevişirdin...

yaraları, sen yokken, sen uzaktayken adan öpüp koklar ve sanki o yaralar bir sanki o sızılar bir daha hiç sızlamayacak ..Sevişirken beni hiç olmamış annen ya olmamış kız kardeşin yapar, sonra beni eni hep ve koşulsuz özlemesini, seni sonsuza dek beklemesini istediğin kim varsa, beni o yapardın...Sonra beni seni daha ilk kez aşık olduğun ve seni terk eden o adam yapardın...İçindeki o geçmeyen yaraları, o dinmeyen sızıları sana kim açmış, sana kim bırakmışsa beni o yapardın...Sana bu dünyadan, bu insanlardan biri olmadığını sana kim ilk hatırlatmışsa beni o yapardın.

Sonra beni hep çok sevmek istediği halde hep eksik sevmiş annemin kaldığı yerden sevmeye başar, bütün kusurlarımı ve çocukluğumu bana bağışlar, nereye bakıyorsam benimle oraya bakar, nerede durup nerede soluklanmak istesem orada durup soluklanır, nerede yanlış yapmak istiyorsam sende benimle orada o yanlışı yapardın...

Ben hep başkaları için üzülüp ağlamıştım da, bir tek kendim için üzülüp ağlayamamıştım....Benimle öylesine sevişirdin ki, bu beni bana hiç olmadığı kadar hatırlatır, ben en çok yaralarıma, ben o kimselerin bilmediği kimsesizliğime seninle sevişirken dokunur, ben en çok o yanım kalmış ömrüme senin kollarındayken doyasıya ağlayabilirdim...Bu ağlayış güzelliğe, iyiliğe, saflığa işaretti..Bu ağlayışın içinde çocuksu bir kendini adama saklıydı...

O anda bir şey var sa, aynı zamanda o yoktur'dan, bir şey ya vardır, ya hiç olmamış'tıra geçmiştim...Sen vardın ve hep olacaktın...Ayrılık hiç yoktu ve hiç olmayacaktı...Kavuşmak vardı ve hep olacaktı...

Ve işte bu yüzden ellerini açıp koşan çocuk yere hiç düşmeden güneşine kavuşacaktı...O yaralı at elbet bir gün yarasını saracak, yaprakların arasından sızan o bembeyaz ışığa karışıp sonsuzluğa karışacaktı...Yağmurun elleri bu dünyada benim gibi kim varsa ve bir gün ona kim sanılmak istese, tutup kendine çekecek güçte olacak, onu istediği iklimlere, istediği okyanuslara götürecekti...Boşuna değildi çocukluğumda oynarken gökyüzünden gelen sesi duyup oyunları yarıda bırakmam...Çünkü o yukarıdaki benim farkındaydı, ve benim hep iyi ve mutlu olmamı istiyordu.Öyle ki ne zaman istesem beni yanına alacaktı...

Sana teslimiyetimin ödülüydü bu ağlayış...Ve işte bu ağlayışımdan böyle sonsuz özleyiş kapıları açılırdı...Ve ben bu özleyiş kapılarının birer birer açılışını sonsuz ve çocuksu bir saygıyla seyrederken birden ve çok eski zamanlardan usulca gelen ve ömrüm gibi kısa ve ömrüm gibi eksik bir sessizlik olurdu...Hem çok iyi bildiğim, hem de hiç bilmediğim bir sessizlikti bu...Hep derin bir sızıyla gelirdi o sessizlik. Rüyalarımın hiç gitmediğim sonu gibi bir sessizlikti bu...Yüzün içimdeki bütün o eksik, bütün o yanım yüzleri silerken yavaşça ve birden ve o çok eski bir aynılık duygusuyla uzaklaşırdı benden...İçimdeki bütün eksik kalmış ağlamaları, o başlamadan bitmiş umutları alıp geri alıp çekilirdi yüzün...Çocukluğumun o yanım kalmış oyunlarını ve o yaralı mutluluklarımı geri alıp gökyüzüne çekilirdi...Yüzün yüzümü geri alıp çekilirdi...Bu anlarda öylesine uzak bir yakınlıkla bakardın ki bana bütün denizlerim ansızın kurur; susuzluğumdan yanmasın diye saçlarına...hemen saçlarına sarılırdın...Ve yüzünü çektiğin o bitmeyen uzaklıktan sanki bana ilk kez bakıyormuş gibi bakardın...Sanki içindeki bütün eski korkular, bütün o dinmeyen sızıların şeytanından içindeki meleğe geçmiş ve o melek bütün bunlardan o an boğuluyormuş gibi bakardın...

Sonra...Sonra o an benim için bu dünyanın hiç bilinmeyen biri yeri olan odamın bir köşesine çekilir: **Seni tanıyorum ben, sen bana çok benziyorsun, sana kendimi kaptırırsam bu benim sonum olur,** derdin...Sonra çekilip o köşeye giyinmeye başlardın...Bense kaldığım yerden hem yavaş, hem de çok hızlı olan giyinmeni seyrederdim...

Bir taraftan giyinirken bir taraftan cep telefonunu açardın....Ve cep telefonunu açar açmaz sinyal sesleri gelmeye başlardı...Hem giyinir, hem de gelen mesajları okumaya başlardın...Seni neden aradıklarını hem bilir, hem de bilmezdim...Benim gibi bir sürü yedek sevgilin vardı, hem de hiç sevgilin yoktu...Hem bilir, hem de bilmezdim...Onların da hem kurtuluşu, hem de sonsuz bir yıkımıydın. Benim olduğum gibi...Sinyal sesleri sanki yerin yedi kat altındaki cesetlerden geliyordu.Cesetler senden yaşam dileniyordu sanki...Onlara kimse bu sonsuz geceyi sevmeyi öğretmemişti...Senin sevdirmeni bekliyorlardı. Sen sevdirecektin onlara bu sonsuz ve hiç bitmeyecek olan geceyi...Onlara bu hiç bitmeyecek olan kimsesizliklerini artık anlamaları gerektiğini kimse anlatmamıştı. Senin anlatmanı bekliyorlardı...Sana bağlandıkça anlayacaklardı, belki anlatmana bile gerek kalmayacaktı...Onlara kimse bu dünyada tamamen unutulduklarını, gökyüzünden gelen seslerin bir yanılsama olduğunu kimse söylememişti...Senin söylemeni bekliyorlardı...Er ya da geç söyleyecektin...Seni son umutları saydıkça söylemene gerek kalmayacaktı, bunu er ya da geç hissedeceklerdi...

Çünkü o büyük sevgisizlik çölünün ortasında içimizde yarası en derin olan, sızıları en çok sızlayan bir tek sen vardın...Bu acıları dindirebilmek, bu sızılara son verebilmek için sana bağlanan kim varsa ve sen onları acılarının geçtiği, sızılarının dindiği bilinmez bir zamana saklarken ve onları hep elinin altında sanırken, yani onları ölmesinler, diye onları hem çok severek, hem de aslında hiç sevmeyerek bir bir sen öldürecek ve sonra hepsi ölünce bu dünyada tek başına kalacaktın...Ama bunu onlara söylemene gerek yoktu, sonsuz bir yaşam umuduyla sana bağlandıklarını sandıkları anda aslında ölmüş oldukları fark edince ister istemez anlayacaklardı...Tıpkı benim anladığım gibi...

Sonra... sonra yine kış başlayacaktı...Ben yine gidilebilecek en uzak şehirlere gitmek isteyecektim...Sabahın alacakaranlığında yollara düşecektim...Bavulumun kimsesiz sokaklarda çıkarttığı sesler eksik bir ömrü hatırlatacaktı yine bana, duymazlıktan gelecektim...Ayaklarıma dolaşan kurumuş yapraklar yaralı bir kalbin yanım kalmış bir sevdasını fısıldayacaktı bana, yine de duymazlıktan gelecektim...İçimdeki bütün acımaları, bütün o sızıları en derinime gizleyip uzaklara...Daha da uzaklara, diye emredecektim kalbime...Aşkın ya hiç olmadığı ya da sonsuza kadar hep olduğu o uzak yerlere...Yaralı çocukların ya hiç olmadığı, oluyorsa mutlaka güneşe kavuştuğu... Yaralı atların ya hiç olmadığı, oluyorsa yaralarını mutlaka iyileştirip yapraklardan sızan o bembeyaz ışıkta sonsuzluğa kavuştuğu, tanrının ya hiç olmadığı, ya da ansızın oyunlarını yarıda bırakıp gökyüzüne bakanları mutlaka yanına çağıracağı yerler kadar uzağa...

cezmier@leman.com.tr
CEZMİ ERSÖZ

Kasım Cumartesi günü saat 15:00-19:00 arası **Afyon Elif Kitabevi**'ndeyim. Dumlupınar, 2.cad. No:37-C. Tel: 0272 213 23 68 * **TÜYAP Kitap Fuarı** 9-10 Kasım saat 12:00 - 20:00 arası **Gendaş** standındayım. 11 Kasım 00- 19:00 arası **Ankara İmge Kitapevi**'ndeyim...* **İnancın Sınandığı Zor Mekanlar**: Hücreler. Derleyen: **Nevin Berktaş*** **Cezmi Ersöz.** Sizofren Aşka Mektup. Gendaş Yay. * **Genç Umut.** Muhalif İşçilerin dergisi

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

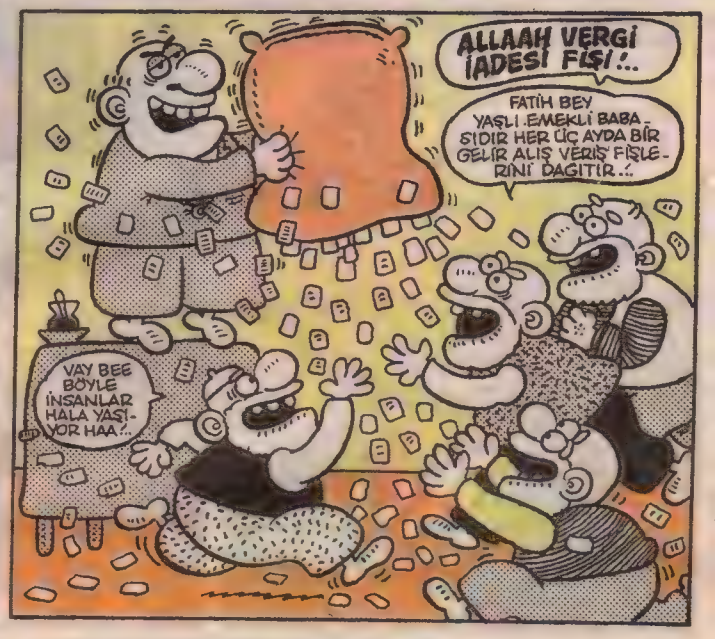

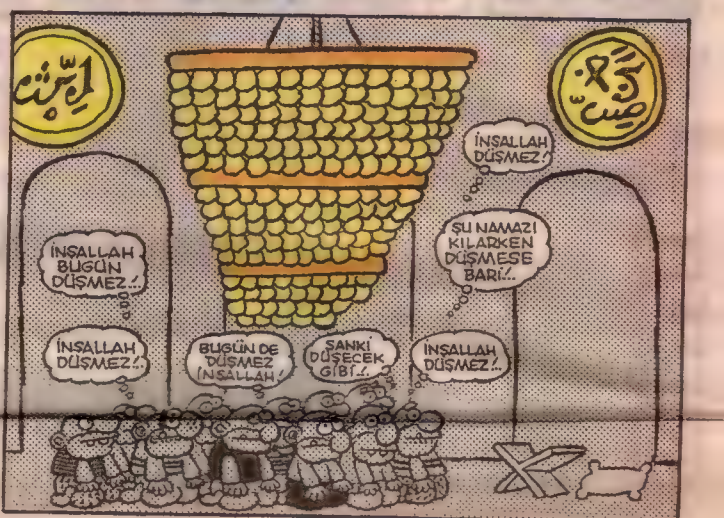

kirikleblebi@leman.com.tr

Heyyo Dayı

Hidayet köyün yetim çocuğu. Anasını babasını hiç görmemiş. Bir eşkiya tohumu olmalı, bunu kimse söylemedi. Kimin kapısı açıksa yemeğini orda yer. Daha doğrusu akşam sofra kurulduğunda ev sahibi kapıdan bağırtır: "Heyyoooo!"... Heyyo anlar ki yemek var, çıkıp gelir. Herkesin evladı gibi, her işe koşar. Büyüdüğünde bir kama verdiler ona. Senin baban bu, dediler. Bir yeniçeri kaması gibi fiyakalı. Henüz 10-11 yaşında düğüne törene kamasını kuşanır öyle gider. Zeybek'i de en güzel o oynar. Köyün ineklerini toplar yaylaya çıkartır. Okuma yazma bilmez, ama köy okulunun taşını o taşıdı. Eline bir liste verirler, yanına bir eşşek, ayda bir şehre iner, kap kaçak, öteberi toplar köye çıkartır. Dağın geçidinde göründü mü, köyün meydanında "Heyyoooo!" diye bağrılır, köylü meydana iner, herkes kendi kumpanyasını sayar, hesaplar alır. Kaçak tütün işinde çalıştı, bıraksalardı sıkı bir haydut da olabilirdi. Mazbut, ağırbaşlı bir delikanlı oldu. 17'sine geldiğinde bileği bükülmeyen deli dolu pek yaman bir oğlan. Eline tüfek verirlerdi, köyü basan kurtların takibine çıkardı, kardaki ayak izlerinden iki gün iz sürer, kurtların ininde bir kilime sarılır sabaha kadar elinde tüfek sesleri bekler. Buz tutmuş yeni terlemiş sakallarıyla kurtu çeke çeke köyün meydanına getirir, bırakır. "Helal sana Heyyo, sobanın başını hakettin!" derler, sobanın başında uyuya kalır. Heyyo, enine boyuna bir oğlan, yer yer doymaz. Sabah gün ışığında köyün yakınında derenin yanına iner. Buz gibi sulara girip yıkanır. Heyyo der ki, herkesin evinde yatak var, herkesin evinde yemek var ama, kimsenin evinde yıkanmak için su isteyemezsin.

Bozkır yeşillenip, sarı mor çiçekler baharla açtığında, aynı dereye Heyyo hava karardığında giriyor, kendi kendine eğleniyor. Sarısaçlı sarı kirpikli, bir kelebek kadar güzel 15 yaşında Meryem'de yanında, cıscıbıldak yatsıya kadar oynaşırlar! Köylü duysa derisini yüzer Heyyo'nun.

Gel zaman git zaman Meryem'i köyde pek sevilen bir Hacı'nın oğluna verirler, ertesi gün kızıl kıyamet. Hacıbaba kaynata, elinizi kana bulamayın, der. Heyyo'yu akşama kadar şimşir sopalarla eşek sudan gelinceye kadar döverler, akşama bir ağaca bağlıyorlar, ertesi gün yine. Sopalar apışarasına, hayalarına iniyor. Hacıbaba gece vakitlerine kadar Heyyo'nun çığlıklarına dayanamıyor, bırakın, yeter diyor. Heyyo'nun apışarasından beş sene aralıksız irin ve kan akıyor. O gün bugün sakat, sünnetli çocuklar gibi iki ayağı ayrık, adımlarını yandan atarak yürüyor! Meryem'i köyün adetleri gereği elli yaşlarında yaşlı bir adamla evlendirirler. Bir çocuğu olur Meryem'in. Meryem yaşlı ihtiyardan, evden kaçar, önce kerhaneye, sonra bir yolunu bulup Almanya'ya kaçıyor. Heyyo'nun parmak hesabına göre Meryem Almanya'da tam yirmi sene çalışıyor, çocuğunu yanına almıyor, sürekli para gönderiyor. Çocuk büyüyünce ona İstanbul'da büyük bir ayakkabı dükkanı açıyor. Meryem, para kazanıp kürklü, arabalı bir kadın olup yurda dönüyor. Yakınlarına beni bu dünyada hiç kimse (çocuğunun babası, yaşlı ihtiyar) böyle sevmedi. Usulca ve gizli yollardan araya parayla kandırdığı adamlar koyup, adamı şehre indiriyor. Hayatının geri kalan kısmını birlikte geçiriyorlar.

Heyyo, köylüsü adamlardan kadının geldiğini, yerini izini bulur, haber gönderir. Kadın Heyyo'ya bir mektup gönderir: "Heyyo, aklım fikrim sende, bu adam zaten yaşlı, birkaç senesi kaldı, ona borcum var, üç-beş sene beni rahat bırak, ölsün gitsin adam, sana geleceğim!".. Heyyo mektuba inanır, ihtiyarın ölümünü bekler!

Heyyo apışarasına çaputlar sarıyor, çaputlar kanla kuruyarak meşin gibi kabuklaşıp ağırlaşıyor, acılar içinde çığlıklar atarak çişini yapıyor, çişi gelmesin diye Heyyo yıllarca su içmiyor. Üç ay kadar bir hastanede kalıyor. Doktorlar üç ay boyunca şırıngalarla irin çekiyor. Hiç nüfus kağıdı olmadı, herkes nüfus kağıdını soruyor. Heyyo, hastaneden kaçıyor, kaçarken yeni ölmüş, askerliğini yapmış bir hastanın nüfus kağıdını yürütüyor.

Şehre girdim, kimseyi tanımam, bir adımı bilirim Heyyo, bir de şehrin adını: Ankara, başka da hiçbir şeyini merak etmedim, hangi sokak neresi, hangi mağazada ne var, bu şehri kim kurmuş düşünecek hiç vaktim olmadı. Bunları bana İsmet Bey öğretti, bir insanın zengin, variyetli olması, elinde tuttuğu çiçeği değiştirmez. Elimde tuttuğum, kaybettiğim çiçeği birgün bulacağım. Hayatımda başka da çiçek koklamadım. Şimdi bir köpek ısırsa yolda beni, ne yapacağımı bilirim, kafasını ezer, ciğerini sökerim, ama araba çarpsa.. Her yanımdan arabalar geçiyor, korkumdan çişim geliyor, çişim geldikçe ağrılar başlıyor. Ne anlatıyım sana beyim, Timurlenk'in Ankara savaşını anlatayım, Enver Paşa'yı anlatayim.. Dinazorların tarihini anlatayım.. Ben hiç okumadım, yirmi sene İsmet Bey'i eve taşıdım, bir duyduğumu bir daha unutmam, hepsini bana İsmet Bey öğretti.. Ağam beni çağırır, hadi Heyyo, Enver Paşa'yı anlat.. Hadi Heyyo, Hicaz savaşını anlat, anlatırım, ağam uyur, çıkar giderim. Ağam eskiden hızlıydı, çengi köçek hepsini isterdi benden, şimdi, yoruldum Heyyo, bana eski zamanları anlat! Ağama Dinazorları anlattım. Dinazor kemiklerinin hepsini sıralayım, hepsini İsmet Bey öğretti, öğrenmeseydim yaşayamazdım, mecburdum öğrenmeye! O gün ilk defa şehri görüyorum. Usulca esnafın dükkanında dikiliyorum, biri bana dönüp, kaldır şu çuvalı şurdan dese, ona sarılıp ölene kadar uşağı olacağım, o çuvalları ölene kadar kaldıracağım. Biri bana dönüp bir bardak sıcacık çay ısmarlasa, bilmediğim şehrin kapıları saray kapıları gibi açılacak bana. Bir çayocağına iliştim, dayanamadım, adama sormadan başladım masalardan boş bardakları toplamaya, sahibi bana iş verir diye, "git başımdan kardeşim" deyip kovdu. Başka kahveye girdim, hiçbir şey söylemeden, başladım küllükleri toplamaya, yine kovdular. Hava sıcak, yer gök beton kavruluyor, demiryolunda yatıyorum, ertesi gün bir testiye su doldurdum, su satmaya başladım.

Daha bismillah deyip siftah yapmadım, orta yaşlı bir kadın: "Kardeş çok acil işim var, şu mağazaya taksidim ödenecek, ben paranın üstünü yarın burda senden alırım" deyip, bir taksit kartı verdi elime bir de para. Sora sora mağazayı buldum. Radyo almış, radyonun taksidi. Kartın üstünde her bir ayın taksitleri alt alta yazıyor, para alınınca mağazacı yanına imza atıyor. Ertesi gün kadın aynı saatte geldi, iki lira bahşiş verdi, iki günde kazanamam bu parayı. Meral ablayla böyle tanıştım. Hergün beni işe koşmaya başladı. Amerika'da okurken kafayı yemiş kardeşi evde tek başına oturuyor, İsmet Bey! Bana para veriyor ben İsmet Bey'i gezdiriyorum. Para veriyor eve kumanya alıyorum. Sonra sonra başka eve taşındı, evi, İsmet Bey'le bana bıraktı. Bir hafta sonra bu kadın bu parayı nerden buluyor, dedim. Anladım ki bu kadın bana niyetli. Bir punduna getirip, Meral abla, benim hayatım böyle böyle. Ben ahir ömrümde bir başka kadına dokunamam. Birincisi beklediğim bir kadın var, onu bulmadan, ondan izin almadan olmaz. İkincisi, hastalığımı anlattım. Seni doktora götürelim, dedi. O da bana hayatını anlattı, böyle böyle.. "Çalışıyorum" dedi, yakında tayinim Erzurum'a çıkacak, bizimle gelir misin?

Hayatımda hiç kerhane görmedim, yolunu da bilmem, sokaktayım, açım, kimsem yok, işimi yoluna koyana kadar sesimi çıkartmayayım dedim. Meral ablayı geceleri almaya başladım. Yemeklerini yapmaya başladım. Birkaç ay geçmedi, İsmet Bey'i alıp Erzurum'un yolunu tuttuk. Böyle memleket yok, kışın soğuğuna, yazın sıcağına can dayanmıyor. Gidecek yerim de yok. Uyduk bir orospuya, düştük yollara. Karatrenle gidiyorum, o gidişi unutmam. Ben hayatta yalnız karatren düdüğü duyunca ağlarım. Başka ağladığımı gören olmadı. İsmet Bey oldu hayat arkadaşım, hergün bana bir hikaye anlatır, mecbursun dinlemeye, peşinden sorar, uyudun mu, dinledin mi, dinledim derim, hikayeyi bana anlattırır. Şimdi sor bana dinozorların bütün kemiklerinin isimlerini harf harf söyleyeyim.

Birgün bana dedi ki İsmet Bey, bir zamanlar dünyada sadece ejderhalar varmış, ejderhalar ağzından ateş fışkırtır, sebebi, her taraf ormanlar ağzına kadar baharat ağacıymış, hayvanların içi yanıyormuş, dünya bu yüzden kömür olmuş, Amerika'daki üniversiteden de hep böyle uydurulmuş şeyler yüzünden kovmuşlar. Birgün de dedi ki, Anadolu ortadan kırılacak Karadeniz'de ada olacak. Delidir, inanmadım, o yıl Varto depremi oldu, bak bu depremler baş [illegible] İsmet Bey'i ellerimle toprağa gömmeden Meral ablamın yanından ayrılmam. Birgün İsmet Bey dedi ki, "Heyyo, insanın hayatında bir tek aşkı olmuşsa, ya o aşkını öldürecek o adam, ya kendini öldürecek!".. İşte bu yalan dedim, delil mi istiyorsun, bana bak.. Bir orospu kadın ikimize de bakıyor, ağrıma gidiyor. Kerhane sokağında hiç işim yok. Günboyu dondurmacıya bakıyorum. Yazın bir damla su bulunmuyor, kıran girmiş. Bu buzları nerden buluyorsun, dedim, dağları gösterdi, niye gidip almıyorlar, dedim, buranın insanı tembeldir, uyuşuktur, üşenir, dedi. Arka sokakta bir bahçe, elime bir çekiç bir de murç aldım, bir yıl sürdü bir kuyu açtım. Hergün kuyuya iniyorum, kayayı murçla santim santim deliyorum, günde bir santim açtığım oldu, yoruluyorum, uyuyorum, yine devam ediyorum. Kuyu oldu yirmi metre, yeter, dedim. Dağa çıktım, şeker çuvallarına çiğneye çiğneye tıka basa kar doldurdum, getirdim kuyuya attım. Yaz geldi çıkardım çuvalları, su satmaya başladım. [illegible] yaydı, şırasını da yaptım. Dondurmacıya da sattım, kasaba da sattım. Gözüm karadır, çok iş yaptım. Hastanede kangren bacak kesilecek, beni çağırırlar, kaç tane bacak kestim hatırlamam. Trafik kazası olur beni çağırırlar, çoluk çocuk ölmüş, beyinleri makarna hamuru gibi

Devamı 13. Sayfada

Salgın

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkahraman

Ve karşınızda

met üst

önce bir bak istersen, elle, incele.. ne bileyim, belki hayalindeki ebat başkadır.. kandırmış olmayayım seni.. şunu da söylemeliyim ki bu sönük halidir.. ona göre yani

Höö

falla beni, pulla beeni, al koynuna yaar.. gönlüm senden bir şey ister nasıl desem yaar

duydun mu dünya büyük bir kaosa gidiyormuş

karış, ona da karış.. yedin bitirdin beni, beni bee..

beş dakika uyutmadı ya.. sanki gavurun malı bu ya.. sanki tatile, dinlenmeye değil, inlemeye geldik ya

uykum gelmiyor

benimde öyle

artık düşünerek konuşabiliyoruz

evet

evet

Ökün

aloo aynur, çabuk geel.. biz ayrıldık şimdi nurten'le.. her tarafına şokela sürüp yalayacağım.. çabuk gel..

alo sezai, hemen gel.. biz ayrıldık şimdi raufla.. bir de sana yağı al.. pilavdan vereceğim sana, çabuk gel..

Deli cevat

GÖKHAN DABAK

BAKKALA DEDİMKİ YARIM EKMEK ARASI AYI YAP DEDİM ... BAKTIM ŞAŞIRDI BU, VAY SEN MİSİN ŞAŞIRAN... BASTIM SOPAYI .:. HAH HAH! HAH .:.

İLAYİ CEVAT AABİ PEKTE MUZIPSINIZ PEKTE EKŞINSINIZ VALLAYİ, YALIYASIM GELİYO SİZİ...

ÇATIRR

MERABA EŞŞOLEŞEKLER NIHAHAA .:.

KALSİYUM SANDOOZ HAHAHAHA .:.

GÜM

YOLU UZATMANIN ALEMİ YOK... EN İYİSİ KESTİRMEDEN GİTMEK YOKSA GEÇ KALICAZ PERİLER KONGRESİNE DİİMİ BENJAMİN TABİİ TABİİ .:.

KESİNLİKLE GENE NEFİS HAKLISINIZ CEVAT AABİ... HAYRANIM SİZE, ÇILGINCASINA .:.

ERDENER ABİ

-Aşk istiyorum Erdener... Bir aşk yaşayamadan su sonbahar akıp gidiyor... Bak Kasım'a geldik bile...

-Sus ve git .:.

-Yahu güzel kardeşim sen sıra mıra bilmiyor musun yaa? Geçtin önüme, maaş falan da çekecek bir halin yok ama? Hadi biz emekliyiz, peki sen nesin?

-Eşşeğin zıkkımı.

Z. BANKASI

-Acaa Beyfendi son savaş rüzgarlarıyla ilgili olarak bir kamuoyu araştırması yapıyoruz. Acaba bir iki soru sorabilir miyiz?

-Sormamalısınız!

K. ERTEM

11 Sayfadan Devam

kaportaya yapışmış, gözleri motorun içine girmiş, parmağımla kazıya kazıya doldurup çuvalı ölü sahibine veririm. Hala trafik işi olursa çağırırlar beni. Kadınlar benim hastalığımı öğrenince hepsiyle kardeş gibi olduk. Haftada bir gün hamam günü, kapatır kervan gibi giderler, ben artık hadım gibi birşeyim, ben de onlarla "ihram" (yöresel örtü) giyip, ihramla gizlenerek hamama gidiyorum, göbek taşında sırayla hepsini keseleyip, sabunlayıp yıkarım. İçim kan ağlar hiçbirine söylemem, şimdi Meryem'im olsa, böyle keselesem, böyle sabunlasam, böyle kokular sürsem, böyle havlulara sarsam, derim. Benimki boş hayal..

Kerhane kapısına kim gelse kasabın çırağı, fırıncının çırağı, terzinin çırağı, sabi oğlanlar, hepsi bedavadan kanları düdüklemek ister. Git dersin gitmez, sopalarsın gitmez. Ben görmedim, burda zamanında Füsun diye bir kadın varmış, paşa gelirmiş ona. Birlikte hamamı kapatırmış. O gün kerhanenin kadınları Füsun'u yıkar, süsler. Asker girmesin diye kapıda jandarma bekler, asker kasket taksa tanır, sokağın başında bir tane peruk kahvede durur, o bir peruğu alan dalar içeri, işi biten peruğu öbürüne verir, bir perukla bir tabur asker iş tutar. Kanlar asker sevmez. Askerin hepsi koyun muhabbeti ister, ister ki koynuna giriyim hiç çıkmayayım. Hepsi kanları telli duvaklı gelin yapar. İşi bitmiş kadınlar boğaz tokluğuna çalışır, bin türlü zahmet, rezillik. Tığ gibi, çakı gibi oğlanlar dalar içeri, hiç müşteri yoksa, kadınlar sıkılır eğlence arar, oğlana çalgıcılık yapar. Ortada çengi gibi dönerler. Oğlanın papuçlarını boyarlar. Oğlan kışlaya dönerken kanlarını götünden dorunu alıp koynuna atar. Zümrüt diye bir kanı vardı. Yatağına cibinlik yaptı, sanki atlastan bir çadır kurdu. Turhallı Zümrüt. Asker dağıtıma çıktı mı, iki gün iki gece uyumaz. Sabahın onbirinden gecenin ikisine kadar aralıksız müşteri alır. Gecenin bir vakti vücudu kanlı bir et parçasına döner. İş bitimi hamam günü, sanki bir ordu asker onun üstünden geçmemiş gibi, kara gözlerinden alev fışkırarak şimşek gibi döner hamamdan. Müşteriyi kandırmayı, oyalamayı bilir. Her bir müşteriye bir daha gel, sana köçek yapacağım der. Köçek yapmak, oynayıp oynayıp kucağına oturacağım. Burda yalnız ağaya yapılır. Mor menekşe gecelik giyer, camekan gibi yaptırdığı odasına çekilir, sakalı kemerine kadar uzamış camış gibi imamlardan, şehrin kalem gibi beyzade çocuklarına kadar kapıda kuyruk olur. Turhallı Zümrüt su aygırı gibi, kuzu yutmuş göbekli kebapçıdan 15 yaşında terzinin çırağına kadar hiç ayırdetmez... Ramazanları kapanır, her ramazan bir iş yaptım, önce tahta merdivenleri kaldırdım, elimle taş kırdım, merdiven yaptım, sıvasını çektim. Evlerin dış cephesine çinko kaplamayla çürümüş tahtaları örttüm. Tarihleri bilmem, Ankara'da Samapazarı'na uçak düştüğünde Ankara'daydım, Varto depreminden birkaç yıl önce buraya geldim, onbeş yıl mı oldu. O kadar işin arasında İsmet Bey hergün bir kadına aşık olur, süslü kağıtlara mektuplar yazar, mektupları kadınlara taşırım. Kadınlar İsmet Bey'i çok sever, sinema artisti Muzaffer Tema gibi yakışıklı diye bayılırlar, Meral'ın parasını çalar İstanbul'a kaçar, onlara sigara ağızlığı, renkli kilotlardan alır. Otürür kahve içerler. İsmet Bey Amerika'da gördüğü filmleri anlatır. Filmin yarısında kalkar gider. Kadınlar, hadi Heyyo, filmin sonunu sen anlat, uydurur anlatırım. Gerçi İsmet Bey'in deli tarafını hiç görmedim, Meral abla baştan öyle söyledi. 15 yıl taşıdım İsmet Bey'i, hergün bir çıkar aramızda, hiç geçinemeyiz, alim adamdır, bilgili adamdır diye sesimi çıkartmam, yoksa çoktan .ikmiştim anasını. İlk günden beri bana sığır der. Ben de ona gavat derim. Benim gavatlığım hiç olmamıştır. Meral ablanın parasını zul bilmişem. Kendime burda küçük bir tezgah kurmuşem. Ağanın adamları gelir üç kan ister, beş kan ister. Pezevenkler kahvede bekler, kanları bana sorar. Şimdi her hafta mapus damına pezevenklere para taşırım. Ağa ister kanları köye götürmek. Şimdi şimdi öğrendiler otelleri, evleri. Şimdi dünyayı da versen pezevenkler uzak yere kan göndermez. Pezevenklik işinde utanma olmaz. Adam gider beş sene, on sene yatar, kan uçmuş gitmiş dünyayı arasan bulamazsın. Burada iyi kan (güzel kan) olmaz. Kanların hepsi ya pavyonda, ya otelde, ya evlere çekilmiş. İhtilalden sonra, Menderes'i astılar, buraya bir sağlık müzesi açtılar. Frengili kadınların frengili yerlerini söküp duvarlara yapıştırdılar, okula giden çocuklara film gibi gösterirler, canlı gibi, mumdan yapılmış, kim der mumdan, herkes görüyor, kesilmiş, kopanlmış gibi. Çürümüş yüzler, kurtlanmış gözler, kıvıl kıvıl kurt kaynayan götleri kesip camekanın içine asmışlar. Hastalık böyle oluyor diye korkudan kimse gelmez oldu. Kanlar açlıktan ölecek. O dar günlerde kapıda bir kör adam gördüm, içeri girecek. Koluna girdim. Sağ yap hemşerim diyorum, sonra, sol yap hemşerim. Odaya çıkarttım. Karı da merdiven başında tarif yapmaya başladı, sağ yap, sol yap, yatağa kadar getirip, ortala, geri çek... Sağ yap, sol yap şehirde duyuldu. Ertesi gün kerhane kapısı oluk oluk insan akıyor, tezahürat şeklinde birbirlerine sağ yap, sol yap diye evlere giriyorlar. Kadınlar da öğrendi, pencereden müşteriye buranın şivesiyle "ceel ceel, sağ yap ceeel, sol yap ceeel!".. Bu sağ yap sol yap işini sen çıkarttın diye bütün kanlar bahşiş verdi bana.

Sağ yap, sol yap işi mahkemelik, gazetelik de oldu. Ovanın ortasından bir köylü traktörle gidiyormuş, ortada tek bir ev var, o da ağanın evi. Traktörle dümdüz girip yıkmış evin duvarını. Böyle şey olur mu dediler, sonra köylü demiş ki, ağanın karısı pencereden traktöre "cel cel, sağ yap cel, sol yap ceeel" demiş, adam ne yapsın girmiş duvardan!

Burada hiçbir zaman iyi kadın olmadı, müşteri toplamak için dedikodu lazım, birgün derler ki İstanbul'dan şarkıcı gibi kadın gelmiş. Bir gün de dediler ki, süvari albayının karısı zevk için orospuluk yapıyor, kendini gizliyormuş. Acaba hangisidir diye müşteri birinden çıkıp öbür kadına giriyor. Kadınların da hoşuna gitmiş, kışnemeye başlamışlar yatakta. Müşteri dışarı çıkıp diyor ki, buldum albayın karısını, kan altında kışniyor. Ertesi gün kerhane kapısı maç kapısı gibi oluk oluk insan kaynıyor, tezahürat şeklinde herkes kışniyor. Kışniyerek evlerin önünde dört dönüyorlar, demir pencereden albayın karısını arıyorlar. Ağam hikayenin en çok burasını sever. Gurbanın olam Heyyo albayın garısını bir daha anlat. Agam derim bu yalandır, neresini sevirsen. Agam der ki, kışneyen avrat pek hoştur, bulursan hemen getir!

Allah kimsenin kaderine yazmasın, kerhanecilik işi rezilliktir, hortlak gibi mezardan kalkmış ihtiyarlar gelir dayanır kanlara, düdükledin, hadi kalk git dersin, gitmez. Gavat, mendeburu içinden çıkartmadan, içine işer, gadın geri kaçar, tutar hortum gibi üstüne de işer. Kadınlar anlaşmış, mangalda kızmış maşalarla ihtiyarın kuru kemiklerini dağlar, etine lime lime bastırıp yakarlar.. Kapıda pezevenklere verirsin adamı, pezevenkler adam dövmez, burda adamı üçgün döv gıkı çıkmaz, pezevenkler pantolonunu çıkartır, o zaman bir köşeye siner bokunu yiyim ağam pantolonumu ver diye ağlarlar. İsmet Bey dedi ki, bu toprağın onbin yıl öncesi buraları zındıkmış. Zındıklık bulaşmış memleket toprağına. Bin tane İslam gelse paklamaz bu zındıklığı. İsmet Bey bir defasında da dedi ki, bu toprak düzen kaldırmaz. Burdan Hindistan'a yol çizin. Pakistan, İran, Irak, Türkiye hepsi bir olup Cento'ya imza attık, hani müslüman kardeşiz diye. Ne oldu takip eden var mı, Butto, İran şahı, Irak kralı, Türkiye'nin Menderes'i hepsi öldürüldü, ya asıldı, ya vuruldu.. (aynen doğru, daha sonra Ziyaül Hak'da öldürüldü). İsmet Bey gavat adamdır, bu memleketin gavatı bile bilir ama çare almazlar! Ne yapacaksın, toprağına düşkün olacaksın. Ben 17 yaşına kadar ekmeğini yedim köyümün, kerhane kapısında emanetçi, çaycı, tatlıcı, hepsi benim peşime köyden gelmiştir, hepsini iş güç sahibi yaptım..."

- Heyyo dayı sen bu dünyadan ne istersin?

- Bozkır yeşillenip, sarı mor çiçekler açtığında, Meryemimle usul usul akan derenin kenarına bir daha inmek isterim!

- Meryem'i bulacak mısın? (...) İsmet Bey dedi ki, Meryem'in geri döndüğü yaşlı kocası Karakeçili aşiretindendir, bu aşiretin adamları yüzyıl yaşar, Meryem'in sana dönmesini bekleme, bu adam ölmez! Sen bu kadını öldüreceksin, elin ayağın tutmaz vuracak gücün de kalmaz kahredersin. İsmet Bey'e dedim ki, Meryem'in mektubu bana geldi ben yine oldum erkek, 17 yaşına döndüm, bir doktora gidelim, artık doktorluk işin kalmamış yat kalk dua et, dedi!.. İsmet Bey'e dedim ki, İsmet Bey ne zaman senden yardım istesem "öldürmek" diyorsun, bunun başka yolu yok mudur? İsmet Bey dedi ki, Tek Allah'a inananların hepsi öldürecek.. Museviler, Hristiyanlar, Müslümanlar hepsi birbirini öldürecek. İnsanın iki Allah'ı olmalı. Senin bir Allah'ın Meryem, bir de işin olmalıydı.. Kerhanecilikten iş mi olur! Çocuğun olsaydı bari.. Eski insanlara bak Çinliler, Hintliler, Afrikalılar, Kızılderililer, bunların Allah'ı çoktu, birine küser öbürüne koşardı, bir Allah'tan umudunu kesen başka Allah bulur..."

Bir-iki senedir üniversiteyi kazanamıyorum, kursa da gidecek param yok, garsonluk yapıyor, saç uzatıyor, haydalık yapıyorum. Annem beni bir küçük evin miras davası için Pasinler'e yolladı. Doğu topraklarına ilk gidişim. Reisoğlu arabaları işlerdi Erzurum'a, benim zamanımda en çok Tarhan Aygün otobüsleri, sahibinin oğlu arkadaşımdı. Pakistan arabaları gibi üstüne yük alırlardı, o yüklerin yolda bağlanıp çözülmeleri de zaman alırdı, bir de keyifliydi şoförler elma bahçelerinden geçerken otobü-

Devamı 14. Sayfada

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

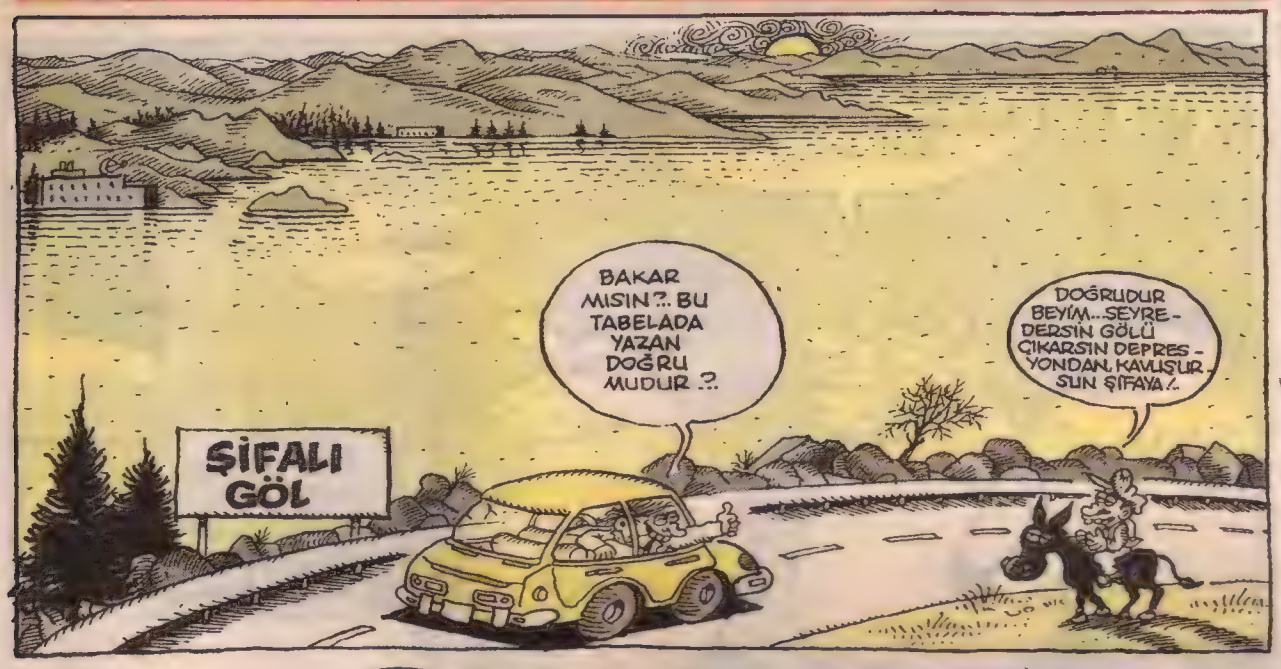

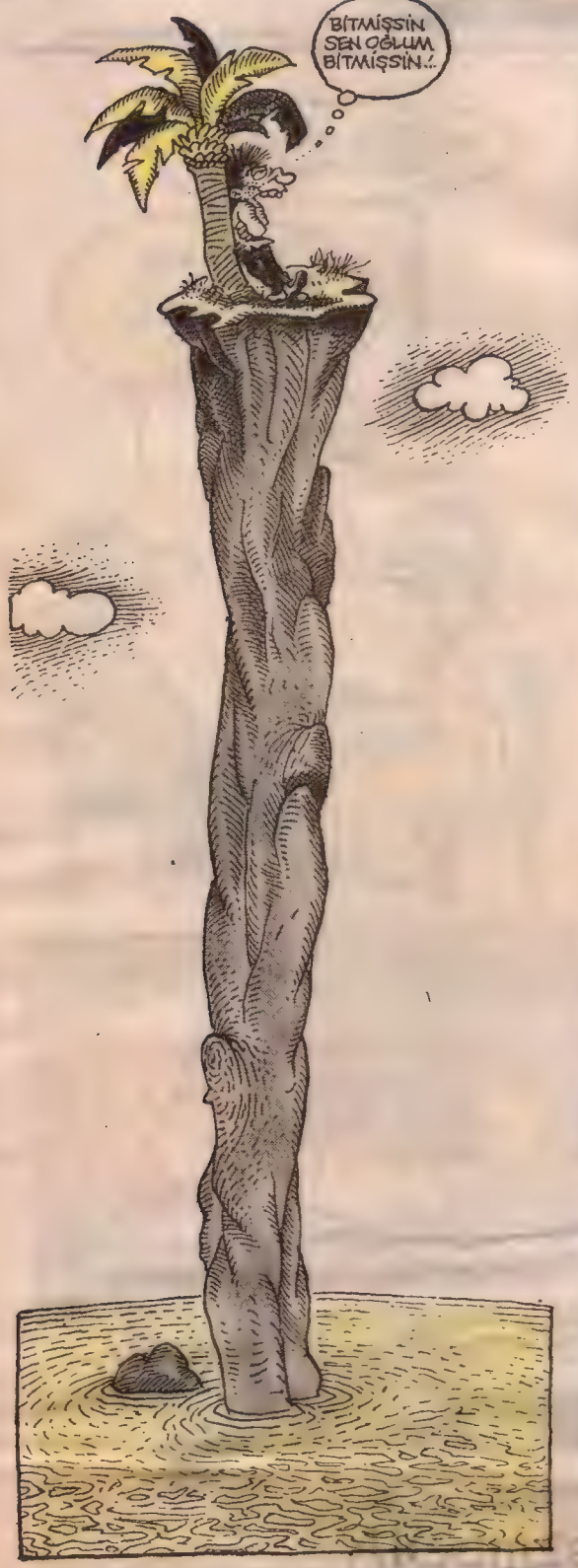

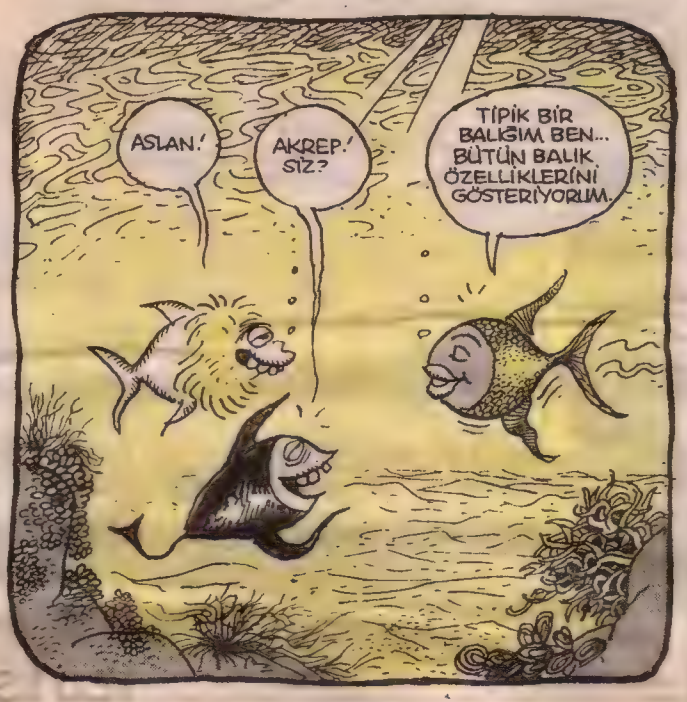

13. Sayfadan Devam

sü durdurur herkes kucak kucak elma toplardı. Şimdiki adı Hasankale olan Pasinler'de birkaç kişiye babamın ismini verdim, neye uğradığımı şaşırdım. Trabzon'da ölmeyi bekleyen zavallı bir ihtiyar babamın kırk, elli sene önce bu dağlarda birçok kamyonu vardı, efsaneydi.. "Sen onun oğlu musun?", "Evet.."... Her sürüsünde ikibin koyun olan, dört-beş sürü sahibi bir ağanın adamları beni ağaya götürdü, bir çiftlik! Gün boyu et haşladılar, önüme sofralar kuruldu, sofralar kalktı. Ağa üstümü başımı süzdü, beni yaşatmak için arabalarıyla adamlarıyla Erzurum'u o akşam bastı. Büyük mağazaların önünde durduk, bana ayakkabı, takım elbise, üstüme denemeden, en pahalısı en fiyakalısından alındı. Neye uğradığımı şaşırdım, ne dillerini, ne adetlerini bilirim, etrafımda bir sürü iri adam ne yöne baksam orayı toplayıp kaldırıyorlar. Yedi-sekiz adamın ortasında kaldım, ağa en uzak arabada, arada bir eliyle emirler veriyor. 19-20 yaşında çocuğum, garsonluk yaparak Altın Yıldız kumaştan altın sarısı bir takım elbise yaptırmışım. Hayatımda gördüğüm, bugüne kadar unutmadığım en pis yere geldik. İlk defa bir genelev görüyorum, Erzurum Gölbaşı mevkiinde Kilisekapı'dan geçiliyor. Ana-baba günü, kalabalık, genelev kapısından çıkan arkadaşlarını cenaze gibi eller üstünde taşıyor kapıya kadar şaklabanlıklarla uğurluyorlar. Bir delirmiş gürültü uğultu herkesin içinde durmaksızın gülen bir şebek var sanki. Evlerin içinde, heykelleri topraktan çıkan ana tanrıçalar gibi, göbeği kapıdan taşan yüzlerce biçimsiz iri kadın dizilmiş. Kadınların önünde sehpa. Biri domatesi dişliyor. Kocaman bir çavdar ekmeği gibi kapkara ekmeğe diş geçiriyor. İnsan işte, onlar da ekmek ısırıyor. Korkunç bir kriz, korkunç bir korkuya kapıldım. Ruhuma kezzap dökülmüş. Muşamba yer döşemesi, tenekeleşmiş çinkoyla tahta delikleri örtülmüş, kadınların apışaralan kızarmış ciğer gibi. Sümük kuyusuna düşmüş beyaz lahana topları gibi kadınlar. Kocaman kafalı kocaman buruşmuş göttü kadınların derisi duvardaki balgam gibi akıp üst üste katlanmış. Bu kadar çirkin ve kocaman kadınların bir de ilkokul çocukları gibi kırmızı kurdela takması, iğrenç, beynim bulanıyor.

Ağa önde, ben arkada altı-yedi adamın ortasında kalabalıktan yara yara genelev sokağında ilerliyoruz. Ağa göz ucuyla kapı içinde salonlara dizilmiş kadınlara bakıyor: "Olmaz, bunların içi geçmiş.." dedi, birden geri dönüp: "Bana Heyyo'yu bulun!".. Heyyo'yu orda tanıdım, ismi, giyimi, koşuşturması, herşeyi ürkütücüydü. Adamların ellerinde avuçlarına saklanacak kadar küçük bıçaklar, (kapıdan silahla girilemiyor).. Ağanın adamı Heyyo'ya: "Heyyo, misafirimiz var, eyi bir kan bul, ağamın emri!".. Heyyo kolumdan tuttu, çeke çeke kalabalıktan yarıyoruz, ahşapları dökülen, tahta merdivenlerin hepsi çürümüş, sanki az önce yanmış gibi kararmış bir eve girdik. Evin kapısından başlayıp yukarı odaya kadar uzanan bir kuyruk. Heyyo, bana bak, Ağa'ma söylersin, iyi kadınmış ki, kuyruğu çok uzun.. Heyyo'nun yanında duruyorum. Kuyrukta duranların suratlarını inceliyorum, çoğu yere ayakkabılarına bakıyor, çoğu çelimsiz, zayıf, çok çirkin yüzlü insanlar.. Kadının odasından önce eşşek kadar kafası, bir kibrit çöpü kadar vücutlu o kadar hırpani kılıklı, çok yaşlı bir adam çıktı. Kadın elinde şeftali, suyu ağzından göğsüne akıyor, memeleri açık, sadece külot! Bir kral gibi kuyruğu kolaçan etti, sırayı bozan birine bağırdı "Yerine geç .mına koduğumun evladı!".. Adam sus pus yerine geçti, yerinde esas duruşa geçti!

Genelevin meşhur sarışın bombası bu kadın, ne bir hüzün, ne bir neşe, ne bir duygu. Heyyo, avcumun ortasına para sıkıştırdı, "iş bittikten sonra kanya vereceksin" dedi. Heyyo kadına: "Misafirimiz var!". Kadın Heyyo'yu ciddiye almadı, eliyle kuyruğu gösterip, "geçsin kuyruğa".. Heyyo: "Orospuluk yapma, senin anarı .ikerim, beni ağaya rezil etme!".. Kadın Heyyo'nun üstüne yürüdü: "Ekmeğimle oynama Heyyo!".. Heyyo elinde küçük avuç içi kadar bıçak kuyruğa saldırdı: "Çıkan düşarı, kapattık beyler, çıkın!".. Orospu kadın merdivenin üst basamağından bağırdı: "Tamam Heyyo tamam, ben sana soranım, yolla oğlanı!".. Oğlan dediği ben. Kuyruktakilerin bekleyişi. Bu bekleyişin türü! Evin içi. Tencerelere kazanlara sığmayacak kadar iri, sarkmış memeli kadınların uluorta dizilişleri. Ve adamların avuç içlerinde gizli küçük kara bıçaklar. Ödüm patlıyor! Kadın, "hadi geç, çabuk ol, geç!" dedi. Geçtim içeri. "Sen daha donunu çıkartmadın?" dedi, donumu çıkarttım, utancımdan titriyorum!. Çoraplarım duruyor, pek komik oldu, hep çoraplarıma bakıyorum, onlar için birşey diyecek mi? Kadın sedire uzandı, elinde şeftali yiyor, bir eliyle de duvardaki desenlerle oynuyor.. "Niye gelmiyorsun?" dedi. İlkokulda parmak kaldıran çocuklar gibi parmak kaldırıp: "çoraplar!" dedim. "Kalsın kalsın, çabuk!".. Ne yapacağımı bilmiyorum. Öyle duruyorum. Kadın "fesupanallah!" deyip beni üstüne çekti. Ben çektiği yerde duruyorum, yine ne yapacağımı bilmiyorum. Katlanmış V şeklinde ve sırtüstü şeftali yiyen bir kadın ilk defa görüyorum. Özel hayatının özel hastalıklarını çok yakından ilgilendirdiği için buraları sansür geçiyorum. Bir nevi kadın .ildir çekti, "seninle uğraşamam!" deyip kovdu beni, avcumun içinde sıkılı parayı uzanıp kaptı. Bu korkunç korku ve sıkıntıdan kurtulmanın sevinciyle üstümü giydim. Kadın şeftali parçalarını memelerinin üstünden toplarken bağırdı: "Heyyo, böyle yerlere gelmesin, pek küçükmüş, al şu oğlanı!".. Heyyo kadının yüzünün içine gülerek: "Nasıldı?" dedi. Kadın bir an durakladı, gözlerimin içine bir bakış fırlattı.. Yere baktı. Enseme vurarak: "Aslan gibi çocuktu, elinden zor kurtuldum!" deyip dışarı fırladı, Heyyo beni orda unutup ağaya koştu, ağanın adamları olup biten macerayı bekliyor. Heyyo etrafını sarmış adamlara: "Kadını parçalamış, memelerini doğramış, kadını elinden zor kurtarmışlar!" dedi. Bu aslı astarı olmayan haberi duyan Ağa, Heyyo'ya bahşiş verdi. Arabalara bindik, boş bir araziye geldik, hepsi silahları çıkarttı... "Yiğenimizin şerefine!".. Şoförler değiştirildi, şarjörler değiştirildi, bastık Hasankale'ye...

Ben kadının üstünde, kanadı kırık soğukta üşüyen serçe gibi, sıtmalı, korkudan titreyerek kalakaldım. Ama Heyyo, başka şeyler söyledi ağaya: "Ağam, yiğenin de senin gibi kurtoğlu kurtmuş!".. Kurtoğlu kurt, bu toprağın sırrı, büyüsü. Utangaç, sinik, çıt kırıldım çocuk o gün orda uçup gitti. Yerine kurtoğlu kurt başka bir adam çıkıp geldi. Heyyo, beni, ruhumu yarattı. Aklım fikrim Heyyo'da, bu ne acayip adam!

Ağanın adamı beni odaya çekti, karşısına koydu: "İyi düşün, ağamızın 15 yaşında bir kızı var, sana vermek ister. İyi düşün, sen yine şehirde otursun. Şehirden sana ev alır. Ağam iş tutan damadı sevmez. Yiyip içip gezeceksin. Haaa, bayramda seyranda kalkar gelir bir görünürsün. Ağamız şehirden bir damadım olsun, ister. İyi düşün, sabaha ağaya müjdeli haberi verelim!"..

Bir kabus. Dilim tutuldu. Olup biteni anlamıyorum. Başka bir dünyaya düştüm. Allahım yarın olsa burdan kaçsam. Otobüs saatini beklemeden yoldan geçen bir arabaya binip kaçma planı yaptım. Hayatımda ilk defa geldiğim yerde, ilk defa gördüğüm adamlar, hiçbir hısımlık, akrabalık yok, ne yere koyuyorlar, ne göğe.. 199 yaşında çocuğum. Öyle derin bir şaşkınlık içindeyim ki, "annee, anneee" diye ağlayacağım. Aklım fikrim Tarhan Aygün otobüsleri acaba saat kaçta kalkıyor!

Ağanın adamı: "Hiç konuşmirsen, düşüncelisin!" dedi, "yatağın hazır!" dedi... Yüzümün içine sırıtarak baktı, sanki eğlendi benimle, sanki Heyyo'dan işin gerçeğini dinlemiş gibi.. Ağzını arayayım dedim, korkuyla Heyyo'dan bahis açtım.. "Aklım Heyyo'da kaldı" dedim!"..

Dışarı çıkmış, ağaya oğlanın aklı fikri Heyyo'da kaldı, demiş. Sabah uyandığımda Heyyo karşımda. Bağdaş kurmuş uyanmamı bekliyor. Sigarasını yaktı, önünde büyük bir bakır sahan geceden çok sigara içmiş.. Yanına büyük bir semaver aldı. Gıtlama şeker çayını içmeye başladı.

"Ağam haber gönderdi, beni çağırtmışsın!".. Harun reşid'i anlatayım, Timurlenk'i mi.. "İsminiz ne?" dedim. İsmim sonradan koyulmuş, adım Hidayet! Köyde sünnet sırasına koymadılar, bugün bile bilmem niye koymadılar. Köyün evliyası gibi yaşlı bir dedemiz vardı, "emanettir", "sahibi gelmeden kıymayın çocuğa".. Neyin, kimin emanetiyim bilmem. Dinazorları mı anlatayım, Enver Paşa'yı mı?

- Heyyo dayı, dinozorları kitaplardan da öğreniriz, sen kendini anlat!

Köyün başında göründüm mü, bütün köylü benim eşşeği görür. Heyyooo diye bağırırdı, komşu köyden gayrimüslimler varmış, bizimkiler gidip gizlice uzaktan düğünlerini seyredermiş, bağırırlarmış düğünde Heyyoooo!

Adımı Heyyo koymuşlar.. (Ağanın adamı, avcumun içine para sıkıştırdı, kulağıma tenbih etti: hikaye bitince Heyyo'ya verirsin!..)

Hikaye biter gibi oldu, Heyyo'nun avcuna parayı koydum, Heyyo: "Bu parayı niye verirsen?", "hikaye için!".. "Ben sana hikaye anlatmadım ki, Ağam daha uyanmamıştır, ben sana Leyla'yla Mecnun'un hikayesini anlatayım.." Parayı önüme attı... Ben tekrar parayı önüne koydum: "Heyyo dayı anlatın ya hikaye...", Heyyo dayı o dakikaya kadar hiç beklemediğim bir kızgınlıkla ayağa kalktı, parayı üstüme fırlattı: "..ildiğimin gavatı, benimle dalga mı geçirsen, bu hayatın nesi hikaye, bu kerhanecinin hayatı beş para etmez... Benimle eğlenme beyzadem. Şimdi ağam kalkar sorar, yiğenime hangi hikayeyi anlattın, ne derim ben..!"

(Heyyo dayıyı 25 yıldır hep kafamın bir kenarında sakladım, güya geniş geniş romanını yazacaktım, olmadı, bir çırpıda geçiverdik)

nihatg@leman.com.tr

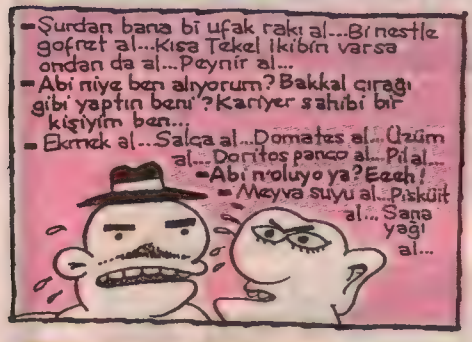

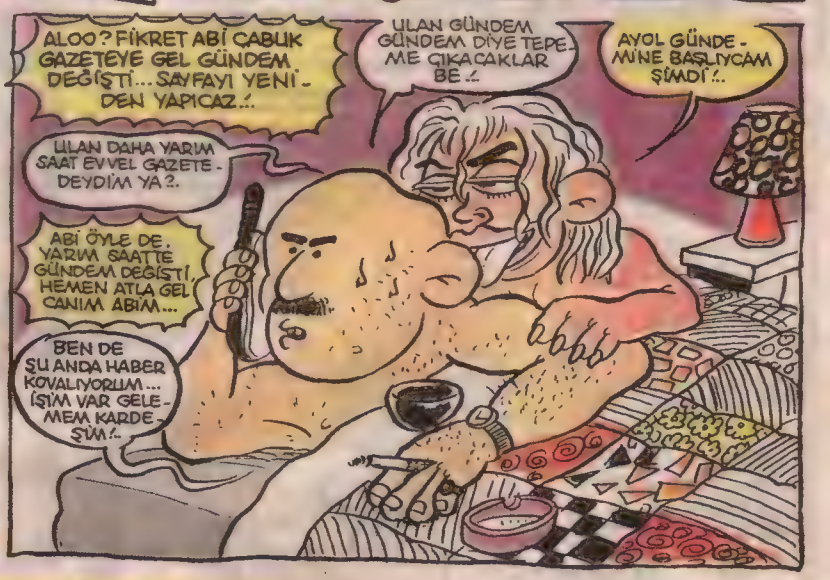

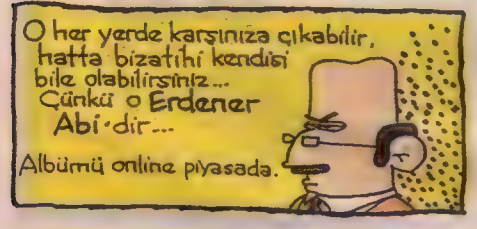

Selâm... Naapıyım, naapıyım? dedim; hah! karşıya geçiyim dedim sonra!. Şu, Beyazıt meydanındaki pazara, bi de aşaa kısımdaki bazı yerlere daa bakıp, aradım bi cihazı bulabilirim belki.. Bu bahaneylen de, Tahtakale'yi felan, o dar sokakları da gezmiş olurum hem.. Gidiş bi saat desem; bi iki saat de oralarda takılsam; dönüşü de var; eder sana koca bi dört saat filan!. OAAAH!.. daa ne isterim!. Şu berbat geçmesi muhtemel pazar gününün, nerdeyse yansını halletmiş olurum böylece!. Gerçi, boşa zaman geçirmek, ahlâken de yanlıştır ve insan, akla mantığa; neyse, atladım vapura!.. Giderken düşünürüm bunnan!.. Mısır çarşısının oralardan geçip de, yukarı çıkan yokuşlara girdiimde, ulan yaa!. naaptım dedim!. Ben, şahsen, hızlı yürümeyi seven bi karaktere sahibim!. Fekat, adım atmak bile zor!. Berbat bi kalabalık!. Bi gün, dünyanın böyle olduunu hayal ediyorum da; sokakta yürüycek yer kalmamış, metre kareye üç insan düşüyo! Kafayı yerim herâlde!. Yahu, kimsenin dokunmasını istemiyorum bana!. Millet, birbirine yapışmış yürüyo!. Hatta bi ara, DURDUK!. Gidemiyoz!. Ne biçim bi pazardır!. Çok ucuz ama; o yüzden!. Bi milyona gömlek var! On tane çorabı, yine bi milyona satıyolar!. Don, eşarp, tül perde, kemer, papuç, çanta!.. Kriz'den millet zaten sapıtmış; burası ilaç gibi geliyo belki!.. Bütün İstanbul burda!. Adımıma dikkat edemedim; önümdeki herife, lank! diye abandım arkadan!. Neyse; yannış annamadı!. Satıcılar da işten memnun; deli gibi baanyolar!. Kazak satan bi adam; çıldırmıştı nerdeyse!. Kulaamı sigti attı, yanından geçip gidene dek!. Keşke ben de, eşofman altını burdan alsaydım. Kadıköy'de, üçbuçuk milyona indirimden aldım!. Burda belki, iki milyona bulabilirdim!. Bi gün, iyice tırlatcaz!.. Bi milyona eşofman satılıyomuş bilmem ne pazarında diye, söylentiler çıkcak!. Ucuz beyaz peynir için, çok özel yerlere, tuhaf dükkânlara gidicez!. Tabi bunnarın hepsi, en kötü kalite olcak!. Nası olsa millet kafayı yedii için, sütten yapılmayan peynire de razı olcak, grafon kâadından dikilen dona, eşofmana da!.

Bi ara, uyanıklık yapıyım dedim; tezgâhların arkasına geçtim; o boşluktan yürüdüm biraz ama, satıcılar felan vardı, çay içiyolardı; arabaları kolileri vardı; iyice dolaştım! Döndüm yine kalabalığa. Zaten biraz sonra bitti. Meydan, daha sakindi, nispeten.. Aradımı, oralarda bulamayıp, aşaa kısımlara indim!. Abuk sabuk pazarlar var, çeşit çeşit!. Bi tanesine girdim!. Bi adam, tımak makası, çakı, nazar boncuu filan satıyo! Hemen yanındaki bölmedeki adam, açık neskafe; çay otu satıyo!. Herşey açık!. Gramla veriliyo!. Küçük küçük kısımlara, kaaveyi, çayı, özenle doldurmuş böyle; minik tepeler yapmış! Zaten kış kıça, omuz omza yürüyoz!. Şöyle yannışlıkla bi elim çarpsa, değsem tezgâhı; bütün neskafeler, ıhlamurlar, yerlere saçılcak!. Çıktım ordan güç belâ; vida çarşısı vardı, orayı gezdim biraz!. Vida, civata, somun, musluk contası, matkap felan satılan bi yer!. Daa önceleri de gezmiştim; yine kafam basmamıştı!. İkiyüz tane tezgâh var; hepsi aynı şeyi satıyo yaa!. Bi kapı kolu, ingiliz anahtarı felan arasaydım, ilginç olabilirdi belki de; sadece boş boş gezen biri için, kâbus gibi bişey! Bi tane satıcıdan, yüz tane kopyalamışlar sanki!. Buraların, özellii bu!. Her ürünün; en dandik bişeyin bile, çarşısı var!. Gariplikler cenneti!. Çıkışta, işime yarayacak bi tezgâha rastladım. Fotoğraf makineleri, agrandizörler filan satıyodu. Slayt makinesinin fiyatını sordum.. Otuz kâat dedi herif!. Artık alışkannık olmuş; daa ucuz bişiy yok mu? dedim. "Optiin ucuzu olbilir!. Yeter ki, güçlü olalım!. Üşenmeyip, gizemli yerlerdeki tuhaf dükkânnara gidelim, defolu, kınk dökük malları satın alıp, tatmin olalım!. Kalite de neymiş!. optik neymiş! Kinetik enerji denen bişiy var!. Devamlı hareket edcez!.. Sıkıntı; çaresizlik; deli kuvveti verir insana! Alır başını kırlara çıkar, tepelere tırmanır! İner; alt geçitlerde gezer; pazar yerlerini dolaşır!

İskeleye indim, vapuru bekledim. Ayıptır söylemesi, kamım acıkmıştı; yanım ekmee tavuk kavurması diye bişiy vardı; ondan aldım!. 400 bin TL. olmasından belli; içine iki parça et koymuş, gerisi ot!. Kriz mriz vız gelir bize! En acayip çözümleri üretiyoz!. Normâlinden sonra; tavuk döner çıkmıştı, ucuz diye!. Yakında, domates döner; daa hesaplısı olsun diye patates döneri felan çıkcak!. Yeter ki dönsün; üzeri de şöyle, biraz kızarık olsun!. Bi de, bütün büfeler felan, eşşek kadar bez afişler, kocaman tabelalar asmış hepsi!. Bişiy felan oluyo sanıyo insan!. Bi sinema gösterisi mi var; şehre sirk mi gelmiş.. Yok!. İndirimli tarifeler!. Döner artı, kola-ayran, dokuzyüzbin liraymış!. Bilmem ne artı, bilmem ne, şu kadar!. Şu "artı" lafını pek sevmezdim, şindi iycene gıcık oldum!. Ben zaten, bişiy içmem tıkınırken; kuru kuru yerim; "artı" bana bişiy ifade etmiyo!. Ama, görünüş o ki; en hesaplısı, en ucuzu diye, daha tuhaf şeylerle de karşılaşcaz!. Üstelik, ekmek arası denen bi icadımız varken; sırtımız yere gelmez!. Bazı üçkâatçılar da, tam yarmıyo ekmeği; böylece, doldurmak zorunda olduğu boş alan da, azalıyo!. Hepimiz işi biliyoz!.

Dönerken bindiim vapur, değişikti!. Eskilerinden, büyük bi vapurdu.. Yeterince kalabalıkla haşır neşir olmuştum; sakin bi yer aradım!. Kapı gibi olan, ama giriş olarak kullanılmayan, tuhaf bi bölme buldum!. Halat bağlanan o demirlerden; bi de duvara dayalı bi paspas vardı! Tam bi kişilik, nefis bi yer. Bi de bi sandalye olsa meselâ; kral gibi oturur, seyâat edersin!. Köpüren dalgalara bakıp, saçmasapan şeyler düşünmeye başladım, hayallere daldım!. Aslında, hep merâk ederim; şu saçmasapan şeyleri annatmayı denesem; ne olur acaba! komik mi olur; dramatik mi olur; hüzünlü mü, aptalca mı; ne olur?! Meselâ; bi su tahliye deliği vardı kenarda; bi testere olsa dedim elimde.. Onu kenanndan.. Öbür elimde de bi poşet var!. Yok; harbiden saçma!. Düşünürken bile berbattı; annatmaya hiç dayanamam; hemen iyi günner diliyorum!.

AYRINTILAR
m.e.T.i.N.E.i.D.A.N

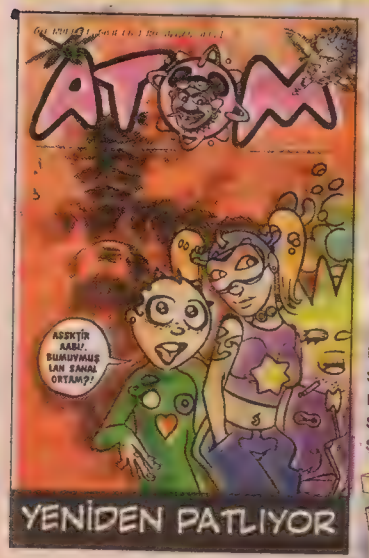

Sevgili Leman okurları
Merhaba!

Beni hatırladınız mı dostlar? Hani şu Milli Kareteci! Türkan Maden. Uzun zaman oldu. En son 95 yılında yazılarla buluşmuştuk sizinle. Bazı şeyler insan hayatında değişse de, bazı şeyler var ki bakiliğini, güncelliğini hep koruyor. Leman okuyuculuğum gibi yani. En son sizlere Buca Kapalı Cezaevi'nden seslenmiştim. Hayatın cilvesine bakın ki yine sizlerle burada buluştuk işte. Hem bu defa yalnız da değilim 3 yaşında bir oğlumla, biricik oğlumla yine aynı yerden sesleniyorum.

95'de tahliye olduktan sonra tekrar milli takıma girdim. Tabi terörle mücadeleden yargılanan (TCK 169 yardım-yataklık) bir kişinin taktir edersiniz ki Ayyıldızı takabilmesi çok büyük çalışma ve azim isterdi. Başardım. Yine ülkeme madalyalar kazandırdım. Evlendim ve oğlumu asla ve asla cezaevinde hiçbir güç dünyaya getirtemezdi bana.. Ve ben de ne gerekiyorsa onu yaptım anlıyacağınız. Af çıktı ve beni de kapsamasına rağmen enteresan bir şekilde başvuru süresini kaçırdım.

Üç ay önce de kızkardeşimin nikahında Türk filmlerini aratmayacak bir şekilde yakalandım. Ve işte buradayım dostlar. Anayasa mahkemesi bu kaçırmış olduğum 1 aylık başvuru süresini lehine iptal etti ama gerekçeli karar henüz açıklanmadığı için maalesef bırakılmadım. Birçok cezaevinden tahliyeler oldu, tabi buradan da oldu, ama ne hikmetse beni salmıyorlar. Ne diyeyim canları sağolsun. Memleket hali anlıyacağınız. ben kafamı yormuyorum siz de yormayın.

Eski Leman okuyucuları beni "Tırtıl" olarak bilirlerdi. Hala lakabım aynıdır, tanıdıklara duyurulur.

Beni dost olarak gören tüm insanlara en içten sevgi ve saygılarımı iletiyorum. aynı zamanda da moral olarak desteğinizi istiyor, ekonomik krize rağmen bencillik edip sizlerden mektup bekliyorum. Herşey gönlünüzce olsun dostlar.

Türkan Maden - Buca Kapalı Cezaevi Y.B.K-2 Buca İzmir

SAYI: 520
27 EKİM 2001
CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd. Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazişleri Müdürü: Zafer Aknar
Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● Fax: 251 42 44 ● Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) ● Baskı: Ilıcak ● Dağıtım: Bir-Yay ● Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

PANTOLON

METİN FİDAN

ÖĞRETEN ADAM OĞLU

KAAN ERTEM

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Ceyar Yuing & Babi Yuing

1. Ceyar Yuing, Dallas ortamında petrolcülük, 'iyi' olunursa asla yapılamayacağı için 'kötü adam' işlevini gocunmadan benimsemiş ve taviz vermeden sürdürmüştür..
Babi Yuing ise aynı çarktan beslenmesine rağmen, sahte bir iyilik haliyle kendini kandıran, bir verimsiz işadamıdır!..
2. Ceyar Yuing, çevrenin yargı ve görüşlerine aldırış etmeden öz benliğini cesurca harekete geçiren bir 'negatif' dürüsttür...
Oysa Babi Yuing, adeta başkalarının takdiri için yaşayan, bu yüzden hayattaki rolü minimal bir kafası karışıktır!..
3. Ceyar Yuing, her erkek gibi güzel kadınları sever ve fırsat buldukça ilişkiden ilişkiye seker..
Babi Yuing de her erkek gibi güzel kadınları sever ama gerek sonsuz kararsızlığı, gerekse karısından ürkmesi nedeniyle olaylara giremez!..
4. Ceyar Yuing, şirketi ve Southhpark Çiftliği'ni döndürebilmek için katakulli yapmaktan başka çaresi olmadığının bilincinde tavrıyla, gerçek bir 'kapitalist patron' portresi çizer, bu haliyle sistem ve karşıtları için doğru veridir...
Babi Yuing ise kendi ofisinde ofis-boy gibi dolanıp, etliye sütlüye karışmayan orta sınıf insanı nitelikleriyle ideolojik açıdan son derece yanıltıcıdır!..
5. Ceyar Yuing, Klif Barns gibi hep tilkilik düşünen bir rakiple yıllar yılı uğraşmak durumundadır...
Oysa Babi Yuing'in böyle bir rakibi yoktur ve belki de bu yüzden iş hayatında coşamamıştır!..
6. Ceyar Yuing, öncelikli olarak hedefe kilitlenmek ve iş bitirmek için mesai yapan skor adamıdır...
Babi Yuing yöntem ve ilke üzerinde düşünmekten ne işi tam yapabilen, ne de tümden vazgeçip rahatlayabilen defansif ruhtur!..
7. Ceyar Yuing, insanlık ve eşitlik adına hiçbir şey vaat etmediği için asla hayal kırıklığı yaşatmaz..
Buna karşılık Babi Yuing iyi niyetli yetersizliğiyle dertlere derman olamadığı gibi, insanda ekstra üzüntü oluşturur!..

(Haftaya Pirıngıls Adamı ile Sinangil Adamı!..)

vo@leman.com.tr

3 Kasım 2001 Cumartesi 152209 Sayı: 2001/44 - 550.000.TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

IMF VERECEĞİ 13 MİLYAR DOLARLIK EK YARDIM İÇİN 150 000 KİŞİNİN İŞTEN ÇIKARILMASINI ŞART KOŞTU..

OHH..OH! HERŞEY YOLUNDA! KREDİNİZİ İKİ ÜÇ GÜNE KALMAZ VERİRİZ!

İYİ MİSİN CEREN? PASİFLORA VERİİM Mİ? GEVŞETİR.

II..IH SAĞOL!

IMF

ZANAX KALDI MI BERNA?

SONUN-CUSUNU İÇTİM!

ERDAL SAĞ-ÇAĞÇAĞ

Bayıp Şiiş

Feyhan Güver

Süper starın süper sperm arayışı!

Sayın Pekkan,

3.5 yıldır menajerliğini yapmakta olduğum Mel Gibson'ın spermlerini talep eden mailinizi aldık... Bay Gibson'a dünyanın her yerinden benzer istekler gelir... Hepsine olumlu yanıt vermesinin imkansızlığını takdir edersiniz... Koca starın işi-gücü, çekimi-galayı bırakıp ergen gibi bütün gün çavuş tokatlayacak hali yok ya!..

Geçen yıl Korsikalı kuaför bi kadın Bay Gibson'ın testislerinden birini istemişti... Hatta ciğer bile isteyen olduydu bi vakit!..

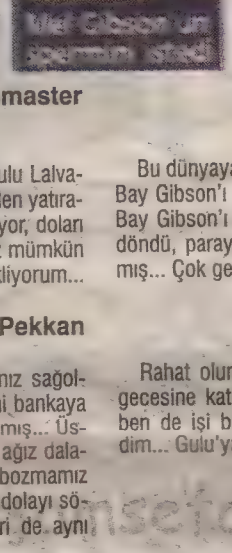

Bununla birlikte, ülkenizde "süper star" olarak tanınmanız ve 1983 yılında ilk kez free-bag takarak televizyona çıkmak, sol kulağınızın arkası dışında her yerinizden estetik ameliyat geçirmek, Eurovision'da Fas'tan 12 puan almak gibi öncü tavırlar içinde olmanız, size bir ayrıcalık tanımamızı sağlıyor... Lütfen Tombank Los Angeles şubesi 31302 numaralı hesaba avans olarak 250 bin dolar yatırınız... Total masraf 600 bin dolardır... Sevgilerimle...

Yeminli Menajer Kirk Flomaster

Bay Flomaster,

Önerilerinizi kabul ediyorum... Enişte Gulu Lalvani, sözkonusu parayı dört-beş gün içinde elden yatıracak... Fakat dolar kuru bizde sürekli yükseliyor, doları 1 milyon 600 bin Türk lirasına sabitlememiz mümkün mü rica etsem?.. Emaneti sabırsızlıkla bekliyorum... Dostlukla!..

Ajda Pekkan

Sayın Pekkan,

Öncelikle kur konusu mevzu değil, canınız sağolsun, maksat bünyeniz alışsın!.. Bay Lalvani bankaya uğramakla birlikte sadece 12 bin dolar yatırmış... Üsteik banka müdür muavini Bay Kompeer'le ağız dalaşına girmiş... Normal şartlarda anlaşmayı bozmamız gerekir... Fakat sanatçı kişiliğinize saygıdan dolayı sözümüzü tutacağız... Bu durumda spermleri de aynı oranda azaltacağımızı belirtirim...

Konuyla ilgili Bay Gibson'ın peşindeyim... İlk şahlanmada hedefe ulaşmamızı dilerim... Artı, Bay Kompeer, sizin pornoların el altından dolaştığını iddia ediyor... Kayınbiraderinde bi örnek varmış, dur bakalım!..

Dostunuz Flomaster

Bay Flomaster,

Enişte Gulu, paralarla kayboldu... Kardeşim Semiramis perişan... anlaşmadan vazgeçiyorum...

Lütfen 12 bini geri yollayın... Porno iddiası yalandır, o filmlerdeki kadın bana benzediği için adım çıktı... Sevgiler...

Ajda Pekkan

Sayın Pekkan,

Anlaşmayı bozamayız... Çünkü sözkonusu paranın 8.500 doları Bay Gibson'a indi, 2.750 doları ben aldım, 750 doları da Kompeer kırptı!. Bay Gibson bu perşembe 23.30 - 00.15 arasını bu iş için ayırdı...

Ayrıca, sözkonusu kaseti seyrettik, haklıymışsınız... Ordaki kadın siz değilsiniz, Bay Gibson'dan testis isteyen Korsikalı kuaför, başvuru formundaki resimlerinden tanıdım!.. Sadece o vakitler saçı düzmüş, sonradan küt kestirmiş... Sevgiyle...

Flomaster

Bay Flomaster,

Bu dünyaya çocuk doğurmak istemiyorum... Lütfen Bay Gibson'ı durdurun!.. Para helal-i hoş olsun, ama Bay Gibson'ı mutlaka engelleyin.. Enişte Gulu, geri döndü, parayı Amerika'daki Hintli akrabalarına dağıtmış... Çok geç olmadan gerekeni yapınız... Sevgiler...

Ajda Pekkan

Sayın Pekkan,

Rahat olun; Bay Gibson, Sinsinatililer Derneği'nin gecesine katıldığı için eylem gerçekleşmedi... Zaten ben de işi bırakıp Korsika'ya yerleşmeye karar verdim... Gulu'ya ve Semiramis'e selamlar...

Küt kesim hastası Flo

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Lemanti MEDYA

40 yıllık iktidarı döneminde, ülkemizi felakatten felakete sürükleyen Demirel balonu yine şişiriliyor. Hortumlamadan yargılanan işadamlarıyla çektirdiği aile fotoları hafızalardan silinmemişken, Demirel yine hortladı ve memleketi iki ayda düzelteceğini söyledi.

Amerika'nın saygıdeğer dergisi(!) Newsweek işkencenin yasallaştırılmasını savunarak büyük bir tartışma başlattı.

ABD'NİN SIRADIŞI İSTEKLERİ
mehmetçik'in kanını nah veririz.
DEMİREL
efsanen batsın
NEWS-WEEK
işkence yasallaşsın diyen iğrenç amerikan gazetesi
MİSKET BOMBACISI ABD
çocuk katilleri
ECEVİT GİTSİN ÖZKAN GELSİN PROJESİ
ecevit gitsin özkan en uzağa gitsin
YÖK
kılı eli öğrencinin cebinde
SUSURLUK
5 yılda çıktılar açık alınla her mahkemeden
CEMAL ENGİNYURT
meclis kabadayısı
AJDA PEKKAN
spermlerden sperm beğen
BRUNEI SULTANI
30 trilyonluk kutlama
ÖRÜMCEK HORTUMCULARI
yiyin ulan yiyin
İGDAŞ-BELEDİYE YOLSUZLUKLARI
nurlu hortum

Leman

Demirel kimin ekonomisini iki ayda düzeltecek?..

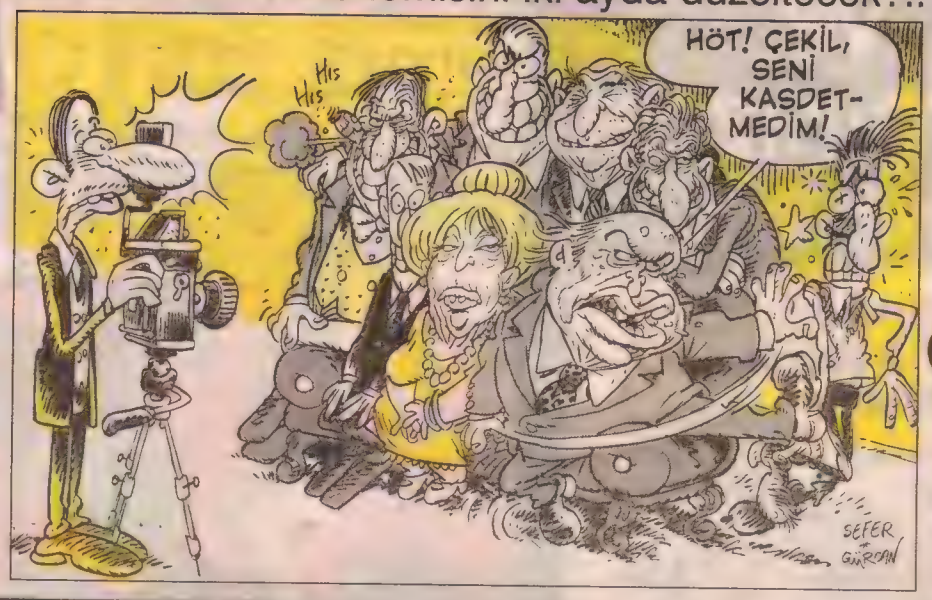

Polisin canlı bomba olduğu iddiasıyla gözaltına alıdığı Yunus Güzel nezarethanede ölü bulundu. Polis, Güzel'in kendini yatak çarşafıyla astığını açıkladı.

Amerika, Afganistan'da misket bombalarıyla sivil ve çocuk katliamı yapıyor...

Devletin zirvesi 7,5 saat boyunca ABD'den gelen sıradışı istekleri görüştü.. Asker mi, Irak mı önümüzdeki saatlerde belli olacak bu isterler konusunda Ecevit bakanlarını sızmadın diye uyardı

BİR ÖKÜZ GELDİ GEÇTİ

ÖKÜZ KASIM'DA KAPANIŞ SAYISINI ÇIKARDI.

ÖKÜZ

ŞİMDİLİK BİZDEN BU KADAR

HADİ EYVALLAH!

89 sayıdır kültür hayatımıza oksijen veren ÖKÜZ'ümüz kapanma kararı aldı.. ÖKÜZ'e saman ve su, geceler, sabahlamalar, emekler veren başta met üst bütün yazar-çizerlere, çalışanlara, arkadaşlara selam olsun

20 Milyonluk için tasarım önerileri!

- Ön yüzünde Süleyman Demirel, arka yüzünde cezaevi avlusunda volta atan Murat Demirel!
- **Ön yüzünde Turgut Özal, arka yüzünde işini bilerek rüşvet alan meçhul memur!**
- Ön yüzünde Bülent Ecevit, arka yüzünde havada uçan Anayasa!
- **Ön yüzünde Devlet Bahçeli, arka yüzünde Marksistler'e karşı elinde kılıçla savaşan Koray Aydın!**
- Ön yüzünde Mesut Yılmaz, arka yüzünde Beyaz Enerji dosyası!
- **Ön yüzünde Tansu Çiller, arka yüzünde Öncü gazetesinin ilk sayısının birinci sayfası!**
- Ön yüzünde Recai Kutan, arka yüzünde ibrikle ayağını yıkayan korumalarına altın dağıtan Erbakan!
- **Ön yüzünde Deniz Baykal, arka yüzünde 12 adet kırık ok parçası!**
- Ön yüzünde Mehmet Ağar, arka yüzünde Sedat Bucak!
- **Ön yüzünde Besim Tibuk, arka yüzünde zengin sofrasındaki yunus buğulama!**
- Ön yüzünde Yıldırım Akbulut, arka yüzünde Sam Amca, orta yüzünde Antik Zeugma kenti! (Olur olur, Akbulut sözkonusu olunca herşey olur!...)
- **Ön yüzünde Kemal Derlisine karşı 'sakal' işareti yapan meçhul vatandaş!**
- Ön yüzünde Sakıp Sabancı, arka yüzünde de Sakıp Sabancı!
- **Ön yüzünde Rahmi Koç, arka yüzünde 'hibe' edilen SEKA arazisi!**
- Ön yüzünde Güneş Taner, arka yüzünde yarısına kadar yanmış puro!
- **Ön yüzünde Eyüp Aşık, arka yüzünde bandı sarmış malum kaset!**
- Ön yüzünde Nuriş, arka yüzünde mermi manyağı yapılmış bir şahıs!
- **Ön yüzünde Alaattin Çakıcı, arka yüzünde kırmızı pasaport!**
- Ön yüzünde Şevki Yılmaz, arka yüzünde Usame bin Ladin!
- **Ön yüzünde Ali Sen, arka yüzünde 20.45'i gösteren saat!**
- Ön yüzünde Gülay Aslıtürk, arka yüzünde Şişli'de para dolu bir apartman!
- **Ön yüzünde Sibel Can, arka yüzünde denize atlayan Selçuk Ural!**
- Ön yüzünde Hilmi Yavuz, arka yüzünde Nobel ödülünü havaya kaldıran Orhan Pamuk!
- **Ön yüzünde Tarkan, arka yüzünde Mehmet Gül!**
- Ön yüzünde kimse yok, arka yüzünde Ağlayan Çocuk!..

Dünya Sayfası

İnsan Hakları Derneği açıkladı:F tipi hapishaneler Nazi Almanya'sının kullandığı sisteme çok yakın...

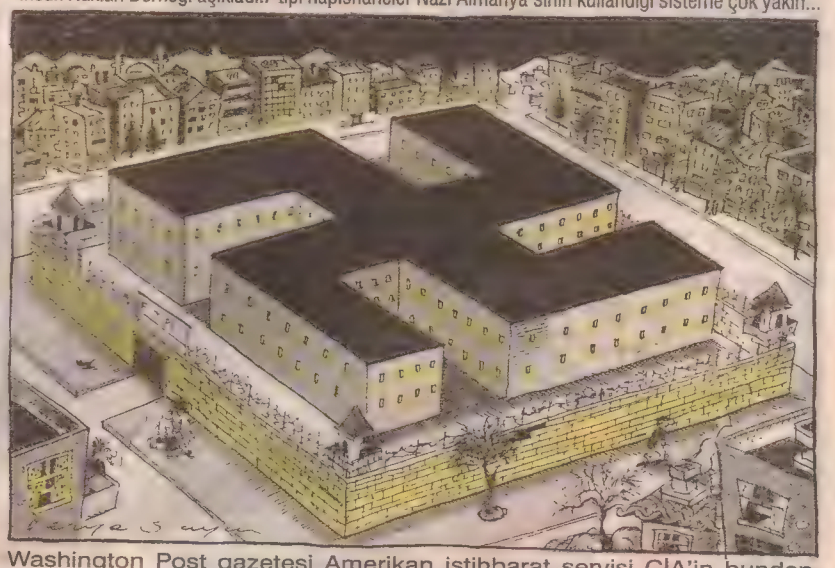

Washington Post gazetesi Amerikan istihbarat servisi CIA'in bundan böyle kişilere yönelik suikastlar yapacağını söyledi...

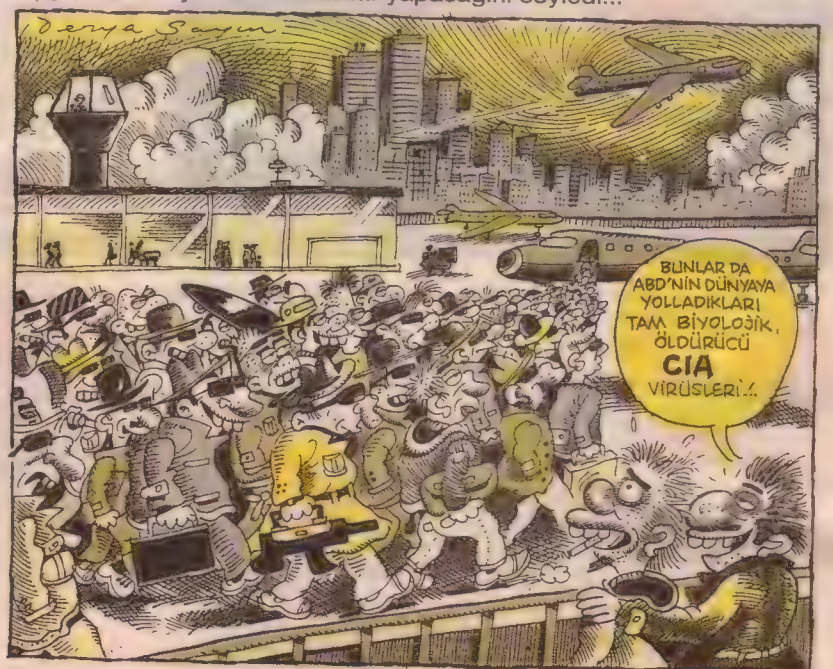

Afganistan'ı, havadan, karadan, denizden, akıllı embesil, misket türü bombalarla döven Amerika, Kızılhaç ve Hastanelerin vurulmasını 'hata'(!) olarak değerlendirdi.

Ve karşınızda met üst

iki şiir

buraları eskiden pilajdı yavrum

buraları eskiden
pilajdı yavrum..
şimdi beş yıldızlı otel olmuş
havuz olmuş
kumarhane olmuş
el olmuş

ben burada içip içip
şişe biraları yavrum
geleceğimizi - sizi düşündüm
annenle evlenirsek ne olacak
sen doğunca işler -güçler -
bu hayat
falan filan nasıl olacak

burada eskiden yavrum
ben bu güzel ve özel
düşüncelerle
içip sızarken
sabahları unuturdum

Açık Büfe
met üst

en son kiminle ne içtim
kiminle ne konuştum

buraları eskiden
pilajdı yavrum..

gelen otel yaptı
giden mezarlık
ben yine içip içip sizi
düşünüyorum
annen vakitsiz öldü..

sen de beni evden attın

olur

ağacının adını kıvranır durur
sararak düşen yaprak
çocuk kalır sonra bütün anılar

dudaklarda naneli yanılgı

nuh'un gemisi'nde
garnitür sevgililer..
geçmişini boş sayar esas hayat
zaman sürüklenir trüklerle

çiçekler nefesimiz
sokaklar yenilgimiz
tarih
olduğumuz zamanda soğur

hiç söylenmese de olur

UMPAHA

FATİH SOLMAZ & KEMAL ARATAN

DİLE BENDEN NE DİLERSEN SİNDİRELLA?..

BİR PİRENSES GİBİ OLAYIM EMME GECE SAAT ON-İKİ'DE HERŞEY ESKİ ŞEKLİNE DÖNSÜN!..

SALAK..!

GİDİŞAT

TÜM ALÂMETLER ŞİRKETİMİZİN BATMAK ÜZERE OLDUĞUNU GÖSTERİYOR ARKADAŞLAR..!

YAPMA BE ÇETİN ABİ...SİGARA YÜZÜNDEN KANSER OLUP GİDECEKSİN...

BURADA SİGARA İÇEN KANSER OLUR İNŞALLAH

Ankara'dan kalkan bir malafatla İstanbul'dan kalkan bir pitik saatte 60 km. hızla giderse nerde şaaparlar..?

Üç kadın beş erkeğin zamazingosunu altı saat emerse beş kadın kaç saat emer?..

İki zik, üç zik daha kaç zik...

dakikada 83 dil atan bir yiğit üç kadını kaç dilde orgazm eder?

orgazm boyunca zikin açısının kosinüs değişimleri nelerdir?

DİPLOMA HESAABI Doktor oldu bu puşt

PİSİKİYATRİST Ruhi Çözmen

ÇÖZEMEDİĞİM CİNSEL PUROBLEMLERİM VAR DOHTOR..!

OOHHH...CANIMSIN..!

AAHHH BEBEĞİMSİN..!

BÜYÜK AŞKLARIN KAVGAYLA BAŞLAMASI BAZEN İĞRENÇ TE OLABİLİYORMUŞ..!

solmaz@leman.com.tr / karatan@leman.com.tr

Akşamsefası

ÖĞRETEN ADAM OĞLU

Pantolon

metin fidan

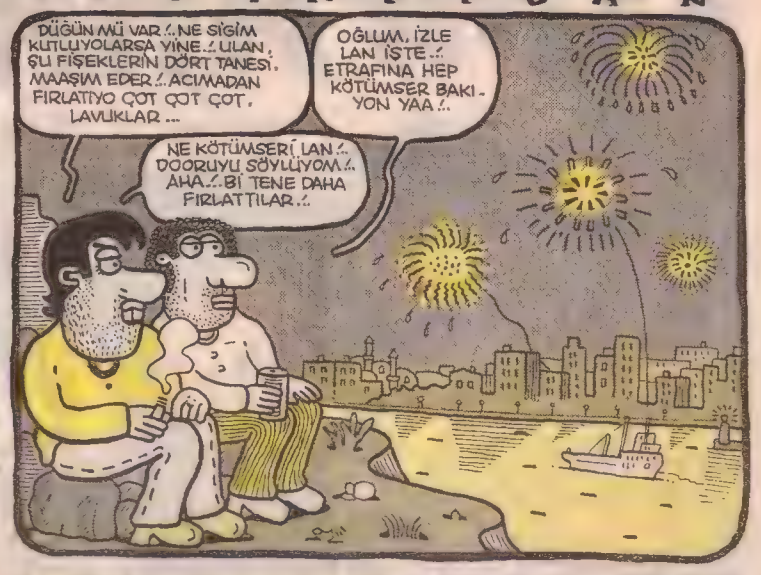

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

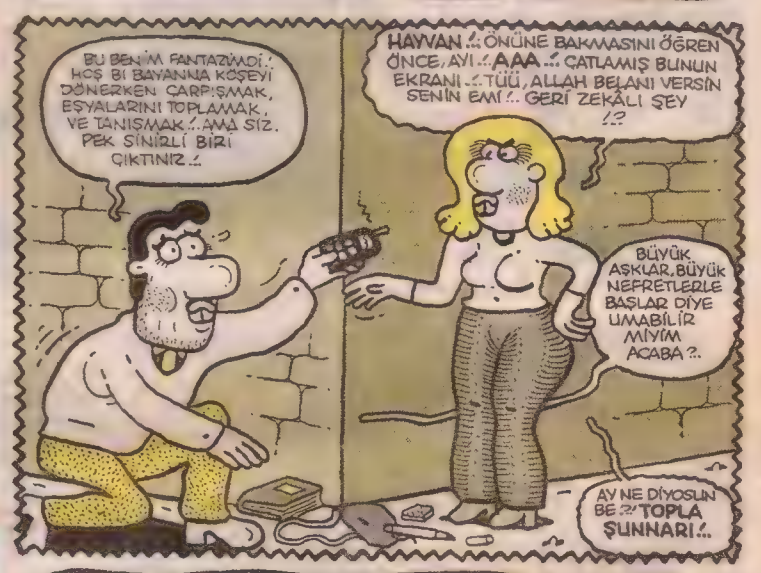

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

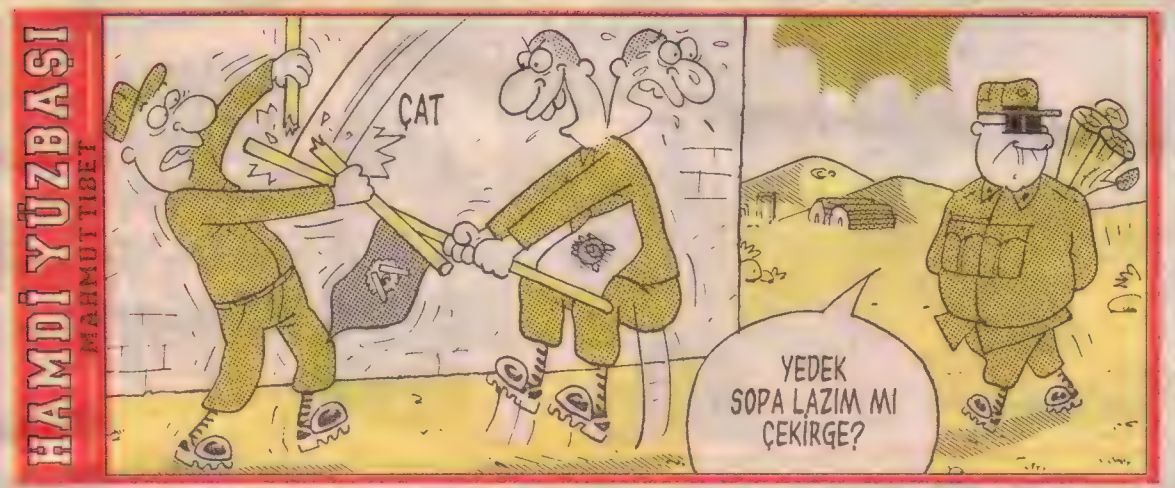

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Pırıngıls & Sinangil

1. Pırıngıls adamı, burma bıyıklarıyla babacan portresi çizer ve tüketici üzerinde gizli bir otorite kurar. **Buna karşılık Sinangil adamı, işinde gücünde tavrıyla çalışkan ve efendi emekçi simgesidir!..**
2. Pırıngıls adamı, uluslararası şöhretinin verdiği güvenle neşelidir ve mazlumiyetten hazetmez bir halet-i ruhiyeyi benimsemiş gibidir... **Oysa Sinangil adamı, kendi kendine yeter olmayı hedeflemiş ve alınterini bu yalın fikirle taçlandırılmıştır!..**
3. Pırıngıls adamı, gerektiğinde fena sertleşebileceğinin korkutucu ipuçlarını simasında taşır... **Sinangil adamı ise tevekkül felsefesinden şaşmayacak yapısıyla gönül kırmaktan kaçacağa benzer!..**
4. Pırıngıls adamı, promosyon olsun, şenlik-eğlence olsun, trendy oluşumlara kayıtsız kalamayan bir milenyum olgunu profesyoneldir... **Sinangil adamı, sadeliğinden başka kaybedecek şeyi olmayan bir amatör azmini koruyagelmiştir!..**
5. Pırıngıls adamı, global ambalajlı yayılmacılığın, geleneksel yemiş alışkanlıklarını kökten değiştirme misyonunu taşıyan çıtır masası şefidir... **Buna karşılık Sinangil adamı, biçimi reddedip öze yönelmiş, öncelikle karınlar doysun istemiş bir memleket evladıdır!..**
6. Pırıngıls adamı, marka kurnazıdır ve sempati toplamak için ustaca tasarlanmış bir sanal çekiciliğe sahiptir... **Oysa Sinangil adamı, kendinden çok işini ön plana çıkarır ve önemli olanın kendi şekli değil, o işin devamlılığı olduğunu anlatmak istercesine ifadesiz bakar!..**
7. Pırıngıls adamı, kişiyi hazırcılığa iter... **Sinangil adamı ise yaratıcılığı teşvik edip, bireye kendi emeğinin sonucunu görme hazzını verir!..**

(Haftaya Cin Ali & Ayşegül)

vo@leman.com.tr

Komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Vedalaşmayı En İyi Sen Öğrettin Bana

Bu mektubu sana yazıyorum baba... Sen öleli kaç yıl oldu saymak bile istemiyorum. Çünkü artık benim için yılların hiç anlamı yok.Geçmiş ve gelecek öylesine karıştı ki birbirine... Başlayışlar ve bitişler... Vedalar ve kavuşmalar öylesine karıştı ki birbirine... Sen ölürsen yaşayamam sanıyordum. Mahvolurum, dağılırım sanıyordum. Eksile eksile de olsa yaşamaya devam ediyorum işte... Sevdiğim her insanın ölümüyle hayatın derinliklerine doğru biraz daha çekiliyorum... Sesleri, yüzleri, arkalarında bıraktıkları binlerce anıyı yüklenerek yürüyorum o derinliklere doğru... Her ölümle birlikte daha bir kutsallaşıyor hayatım. Her kutsallaşan hayat gibi giderek benim de hayatım yalnızlaşıyor... Her kutsallaşan hayat gibi benim de önümde sonsuz yollar açılıyor...

Son nefesini verirken ben evde yoktum. Sabaha karşıymış. Yatakta doğrulmuşsun. Annem banyoya gideceğini sanmış. Ama sen yatağın kenarında durup pencereden sızan gün ışığına doğru bakıyormuşsun. Annem, **neyin var, niye kalktın**, diye sormuş.

Ölüyorum ben, demişsin... Annem irkilmiş, **neler söylüyorsun sen, bırak bunları düşünmeyi, hadi yat**, demiş. **Gerçekten ölüyorum**, demişsin yine... Annem hemen yattığı yerden doğrulmuş. Sen yine pencereden sızan ışığa bakıyormuşsun ve birden derin bir çığlıkla, **Allah'ım sana geliyorum, Allah'ım kollarına al beni**, demiş ve orada, o an son nefesini vermişsin... Bu son sözlerini annem bana yıllar sonra anlattı. **"Allah'ım sana geliyorum...Yanına al beni..."** Bu son sözlerin hem derin bir keder, hem de garip bir teselli verdi bana... Derin bir keder verdi; çünkü özellikle ömrünün o son yıllarında kendini o denli yalnız ve kimsesiz hissetmende kendi payımı düşündüm en çok... Yaşarken sevdiklerimize karşı ne denli özensiz ve dikkatsiz davrandığımızı hatırladım birden...

Allah'a böylesi derin bir çığlıkla seslenmen bu giderek büyüyen yalnızlıktan ve içini acıtan kimsesizlikten artık kurtulmak istediğini gösteriyordu... Bu son sözlerin garip bir teselli verdi bana, çünkü gideceğin yeri biliyordun sanki. Seni o derin yalnızlığından ve o artık içini acıtan kimsesizliğinden kurtaracak biri vardı. Ve o seni bütün acılarından ebediyen kurtaracaktı... İnanmasaydın ona öylesine derin bir çığlıkla seslenmezdin... Bu duygu, bu varlık senin içinde çok gizli bir yerlerde saklıydı. Ve sen onu kimseyle paylaşmıyordun. Hatırlıyorum da seninle ne din üzerine, ne de kutsal olan şeyler üzerine konuşmuştuk. Bütün sevdiklerini tek tek sen gömmüştün, ama yine de ölüm üzerine konuşmayı pek sevmezdin... Ölen sevdiklerinin anılarını, yüzlerini, seslerini gözlerinin hüznünde saklamayı güzel bilirdin... O son sözlerin bana, görünen dünyanın arkasında bambaşka, ayrı bir dünya olduğunu göstermişti... Sen göründüğünden ibaret değildin, dünya, hayat göründüğünden ibaret değildi... Her şeyin arkasında başka bir şey saklıydı. İşte bu bana garip bir teselli verdi. Çünkü her şey, bu hayat ve insanlar sadece göründüklerinden ibaret olsaydı, çok sıkıcı, dahası çok acımasız olurdu şu yaşamak dedikleri... Her şey göründüğünden ibaret olsaydı hayat çok anlamsız olurdu...

Her şey göründüğünden ibaret olsaydı senin artık hiç olmadığını ve hiç olmayacağını düşünürdüm. Ve benim için bundan daha büyük yalnızlık ve daha büyük acı olamazdı...

Oysa sen varsın ve benim için hep olacaksın... Ve ben ne zaman istersem seninle konuşup dertleşeceğim. Tıpkı şimdi olduğu gibi... Çünkü seni düşündüğüm anlarda içime dolan kederin ışığında yeniden aydınlanacak yaşadığımız onca şey... Onca anı... Onca ayrılık ve onca kavuşma yeniden aydınlanacak...

Eve geldiğimde seni çoktan hastaneye kaldırmışlardı. Kapıda beni teselli etmek için bekleyenleri iterek koştum odana. Ama yatağın boştu. İşte en çok ona ağladım. O boş olan yatağına... Yatağının boşluğuna çok ağladım, çünkü orada bir yokluktan çok, o an sana ve özlemlerine dair taşıyamayacağım kadar fazla anı, sesler, yüzler, yaşanmışlıklar vardı. İçimi acıtan yokluğun değil, bana emanet bıraktığın hüznün, yalnızlığın, sevinçlerin, yarım kalmış özlemlerindi... Evet, içimi acıtan yapmak isteyip de birtürlü yapamadıklarındı... Özlediklerine birtürlü kavuşamayışındı... Eksik kalmış ömründü... Ve işte sen ömrünün eksik kalan yerinden konuşuyordun benimle. Bana oradan sesleniyordun... Ve öbür sevdiklerine...

Vasiyetindi... Senden kalan bir çok eşyayı yoksullara dağıttı annem. O sıralar zor durumda olan bir şair büyüğümüz vardı. Annem çok sevdiğin bir takım elbiseni dolaptan çıkarıp, **ihtiyacı olan biri varsa, al bunları o insana ver**, deyince hemen aklıma o şair geldi. Takım elbiseni temizlikçiye verdikten sonra, o şaire götürüp hediye ettim. Çok sevindi. Birkaç gün sonra annemin rüyasına girmiş, o ceketinle pantolonunu çok değerli birisine verdiğimiz için teşekkür etmişsin. Annem o kişinin kim olduğunu bana sorunca çok şaşırmış, adeta donup kalmıştım. Ne sen tanırdın çünkü o şairi, ne de annem. Ama anneme rüyasında söylediğin gibi gerçekten çok değerli birisiydi o... Anneme gelince, onun hayatı boyunca hiç yalan söylemediğini ve bu çağa hiç uymayan bir dürüstlük anlayışı olduğunu sen benden daha iyi bilirsin... O şair ise şu an bir huzurevinde yapayalnız yaşıyor...

Bana gelince... Yazarlığımın ilk yıllarını gördün sen baba. Asla inkar etmem, beni çok destekledin. Cesaret verdin. O zamanlar beni yazar olarak hemen hiç kimse tanımazdı. Ama yazılarımı severek okuduğunu biliyordum. Hatta sürekli gittiğin kahvedeki emekli öğretmenlere, emekli subaylara, **bakın, benim oğlum yazdı,** diyerek, onlara benim yazılarımı gurur duyarak okuyormuşsun, duyuyordum...

Baba, biliyor musun belki de farkında olmadan benim yazarlığıma çok büyük katkıların oldu senin. Yok, bana aldığın klasik romanlardan bahsetmiyorum. Kitap okumanın ne denli hayati olduğunu sıkça vurgulaman değil söz etmek istediğim. Hatırlar mısın, derslerimi ihmal etmemem için eve o çok istediğim televizyonu almamakta ısrarlıydın. Oysa ben televizyonda film izlemeyi çok seviyordum. Başka hayatlar, başka insanların öyküleri beni derslerden daha çok çekiyordu. Kendimi film izlemekten birtürlü alıkoyamıyordum. Bu yüzden evimize hayli uzak bir kahvede evsiz barksız insanlarla, amelelerle, inşaat işçileriyle birlikte gizlice film izlemeye gidiyordum. Ama her defasında, filmin sonuna yani en heyecanlı yerine doğru kahveci televizyonu kapatıp çay paralarını toplamaya başlıyordu. Çünkü film biter bitmez kimileri çay paralarını vermeden kaçıyorlardı. Televizyonu açması için ne kadar yalvarsak boştu; kahveci, **olmaz, paraları topladıktan sonra açarım**, diyordu. Televizyonu açtığındaysa film çoktan bitmiş, reklamlar başlamış oluyordu. Ve ben o kahvede seyrettiğim filmlerin sonunun ne olacağını karanlık sokaklardan eve geri dönerken düşünürdüm hep. İşte o eve geri dönerken düşündüklerim yıllar sonra kağıtlara dökülüdü. Evimizde televizyon olsaydı ve ben seyrettiğim her filmin sonunu hiçbir engel olmadan seyretseydim, belki de bu denli tutkuyla sarılmazdım kağıtlarla kalemlere... Bu denli tutkuyla sarılmazdım görünen hayatların arkasındaki hayatları yazmaya... İnsanla-

rın herkesten
saklı öyküleri
İşte bu tut
yazar oldum
nımı uzatıp im
bu duruma. H
lir belki de bü
Hem sen arad
ye... Bir yanın
yüzden bir ye
yenilgiye uğra
Hem bilirsi
ler öylesine iç
den... Boş ve
çalanmamı ön
Hatırlarsın,
gönderilmişti.
dun. Bunu bil
se binip yanı
fazla olması v
dan durmadar
dan geçen bir
reket etmeden
ni bekliyordu.
Onu birliğ
sana bütün b
Yanıma sivil g
şırmıştım. Kim
çıkartıp kimliğ
koymuştu ben
dim. Küçümsü
sın, dedi... Ta
na çıkardı. Ka
Kan kokusuyo
kanşıyordu. E
sı, diye sorm
ğüydü. Polis b
Odada sivil gi
amirim, şüph
adam içeri gir
nın üzerine ko
başladı. O isı
içindekileri d
mı, gömleğim
dum. Hemen
ğü bir sözcüğü
yazıyor, dedi.
merinin üzerin
dedi, ben den
kaç kez daha
yıf birisiyimdir
bire, beni bile
lirir içimde...
Bak, dedin
nıyorsun kend
lemiyordu, ön
tırna acısı gün
ama yere düş
o polise şunu

* Afyon, 3 Kasım Cumartesi günü saat 15:00-19:00 arası Afyon Eli

TEREGALLI

PICTURES

CAN BARSAN

HATIRLIYORUM DA. ESKİDEN ÇÖP BİDONLARINA TAŞ ATINCA İÇİNDEN KEDİLER FIRLADI... EKONOMİK KRİZİN OLMADIĞI GÜZEL GÜNLERDİ ONLAR...

TAK!

YUH! DEMİŞLERDİ DE İNANMAMIŞTIM... 69 POZİSYONUNDA KIŞ UYKUSUNA YATMIŞLAR YAA... AYILAR ALEMİNİN EN SAPIK ÜYELERİSİNİZ... AYIP..!.

SINF SNIF! HIMFF! BULDULUM, SOBEE SOBE... HEHEV..!.

OHOO..!. BİZ BUNDAN SAKLANAMAYIZ Kİ, KOKLAYARAK BULLIYOSUN... SAYILMAZ..!.

SENİN İÇİN, "MAHKEMEYE VERİYOMUŞ" DİYOLAR. DOĞRU MU, HEHEHE?

GİT BAŞIMDAN BE!.. SENİ DE VERİRİM BAK..!.

MAHKEMEYE SAPIR ŞUPUR. BİZE YARABBİ ŞÜKÜR.

HEY SAKİN OL!.. SAKİN OL..!.

ARKADAŞ APARTMAN SAKİNİDİR..!. MÜSTAKİL EVDE TELAŞLANIYO..!.

ULAN EŞŞOLUSU... EE...SENİN AZINA EE...ZÇARIM BEN!..

ŞEFTALİNİN ÇEKİRDEĞİNİ PERÇİNLER, GERGİN BÖLGENE KENETLENİRİM, İPTİDAİ TAKOZ SENİ... BİR CİNS KAVAK AĞACI... AKLINI YİTİRMİŞ... DELİ KİMSE... MECZUP!..

ŞARTLAR EŞİT DİİL ABİ... HERİFLERDEN BİRİNDE SÖZLÜK VAR...BU AĞIR DALAŞINI O KAZANIR..!.

EVDE HAYVAN BESLEMEK ZORMUŞ HAKKATEN YAA... DEMİŞLERDİ... BEN ŞUNU GERİ GÖTÜREYİM BARİ...

E...TABİİ...HER EVDE HAYVAN BESLENMEZ...

GENEL EV No.25

Canbarsan © superonline.com

Cevat

GÖKHAN DABAK

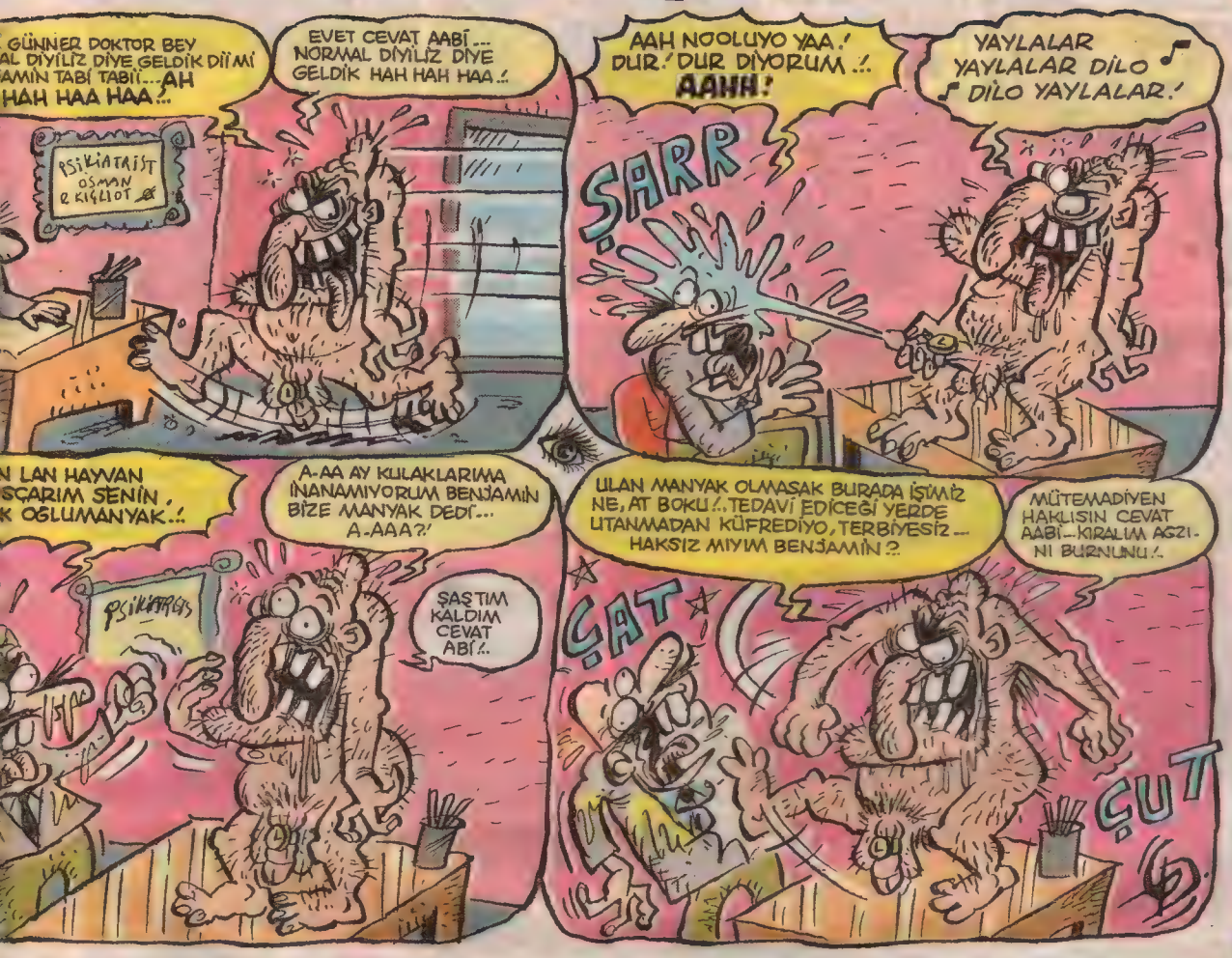

dıkları o gizli yanlarını, herkesten kaçırdıkları maya bu denli tutkuyla bağlanmazdım...
peşinden gidince sonunda bir gün tanınan bir Yollarda görenler yanlarında taşıdıkları kitaplayorlar benden. Rüyamda görsem inanmazdım şıyorum. Her şeyi bir düş sanıyorum... Kim bi-ınlar bir rüyadır... Aslolan başka bir yerdedir... söylemez miydin, **hayat aslında bir rüyadır**, diöyle biliyor musun. Bir yanım hep rüyada. Bu eldikçe, bir şeyleri kazandıkça çok sevinmiyor, kaybedince de çok üzülmüyorum...

ülkede sevinçlerle acılar, yenilgilerle kaybedişki, bu rüya fikri bana hep iyi gelmiştir bu yüzığı olmayan heyecanlara kapılıp dağılarak parştir...

beyim askere Doğu'da bir şehre sürgün olarak an haber alamıyor ve bu yüzden çok üzülüyoriçin ve hem de onu çok özlediğim için otobütim. Gerçekten durumu çok kötüydü. Yaşının aya sürgün gitmesi nedeniyle subaylar tarafınğılanıyordu. Hiç alışık değildi böyle şeylere. Yoly gördüğünde birden kaskatı kesiliyor, hiç hace korkuyla duruyor ve subayın geçip gitmesi-

rakıp şehrin merkezinde bir kahveye oturmuş, rdüklerimi nasıl anlatacağımı düşünüyordum. bir adam geldi ve benden kimliğimi istedi. Şağunu sorduğumda, **polisim ben**, dedi. Çaresiz zattım. Baktı kimliğime, belli ki çoktan kafasına ürmeye ve, **yürü gel benimle**, dedi. **Neden**, debir ifadeyle yüzüme baktı, **sen şüpheli şahıscak biri değildi. Beni bir iş hanının en üst katirdiğimizde çok garip bir koku geldi burnuma. Kan kokusuna tentürdiyot ve alkol kokusu da resmi giyimli polisler dolaşıyordu. Neresi buragerek kalmamıştı. O şehrin emniyet müdürlüapısında "Siyasi Şube" yazan bir odaya getirdi. esmer ve asık suratlı biri oturuyordu. O adama, **ir şahıs getirdim size**, dedi. Masada oturan kalın ciltli, çok büyük bir defteri getirip masaArdından da o defterde benim ismini aramaya ararken, beni getiren sivil polis, **çantanı aç, çıkar**, diye emretti... Birkaç parça iç çamaşırıyolda okuduğum iki kitabı çıkarıp önüne koyan incelemeye başladı ve birinin içinde gördüğnen amirine gösterdi. **Amirim, bakın burada ne** erdiği sözcük "faşizm"di. Ve o an eli hemen ketabancasına gitti. **Yaktım oğlum senin çıranı, n mi sen şüpheli şahıssın diye...** Ve sonra birabancasına götürdü... Bilirsin aslında ürkek, za acımasızlığın ve zulmün eline düşünce birdentan bir cesaret, garip, hatta akıldışı bir öfke be-

polise, **ikide bir elini silahına götürme, ne saaddini bil**... Adam benden bu tepkiyi hiç beklşırdı, ama hemen kendisini toparladı. Ve sura geçmeyecek olan bir yumruk attı. Sendeledim, ek için çok çaba harcadım. Dudağım kanarken ediğimi hatırlıyorum: **Bir gün bu yumruğun he-sabını sana soracağım...** Ortalık karışmıştı o an. Polis bana tekme tokat girişmeye başlamıştı, yan odalardan gelen polisler araya girmeseydi işim bitikti. Polisin tekme ve yumruklarına karşı kendimi savunmaya çalışırken, kime, neyime güvenip de polise bunları söylediğimi düşünüyordum. Kendime mi? Ne yapabilirdim ki kan kokan bir emniyette?... Sana mı? Sen benim için ne yapabilirdin ki? Biliyor musun, yine de sana güveniyordum baba. Bir şey yapamayacağını biliyor olsam da... Belki de sana duyduğum o tuhaf güven bana o sözleri söyletmişti. O defterde adım çıkmamıştı, dudağım kanayarak ve derinden aşağılanmış bir şekilde çıkmıştım o kan kokan emniyetten...

Aradan neredeyse on beş yıl geçmişti. Ve sen artık hayatta yoktun. Benimse yazdıklarım ülkenin her yanında ilgiyle okunuyordu. Bir gün, emniyetinde dayak yediğim o şehrin belediyesi beni söyleşi ve imza günü yapmam için kentlerine çağırmıştı... Bu çağrıyı duyar duymaz emniyetteki o kan kokusunu o günkü kadar keskin duymuştum yine. Tekliflerini hemen kabul ettim. Ve o şehirde yüzlerce insanın katıldığı söyleşide, oranın emniyet müdürlüğüne şüpheli şahıs olarak götürülüşümü, içeri girdiğimde duyduğum o kan kokusunu ve yediğim yumrukları anlattım onlara... O an beni dinleyenlerin yüzleri garip bir kederle aydınlandı. Onlara neredeyse her gün karşılaştıkları bir acıyı hatırlatmıştım. Başları hüzünle öne eğilmişti çoğunun. Kendilerine kuşaklar boyu devredilerek gelen zulüm ve aşağılanmaları, küfür ve yumrukları yeniden içlerinde hissetmeye başlamışlardı... Çünkü yıllardır onlar için emniyet, dayak ve işkence anlamına gelmişti. Güvenlik yıllardır onlar için kaybolmak ya da eziyet çekerek ölmek anlamına gelmişti... Olağanüstü hal bölgesiydi orası ve yaptığım bu konuşma birilerini tedirgin etmiş olacak ki konuşmamın olduğu kültür merkezini terörle mücadele ekipleri basmıştı... Bir polis şefi salonun kapısında bekleyen belediye başkanına, beni gözaltına alacaklarını söylemiş. Belediye başkanı, gözlerini hiç kaçırmadan polis şefinin gözlerine bakarak, **onu almanız için beni ezip geçmeniz gerekir**, demiş... **O yazar bizim konuğumuz, konuğumuzu kimse bizden alamaz...**

Böyle anları çok iyi bilirim. Olmak ve olmamak anlarıdır... Böyle anlarda söylenen her söz, yapılan her davranış o kişinin ömrünün geri kalan günlerini tamamen değiştirir: **Onu almanız izin beni ezip geçmeniz gerekir**... O an müthiş bir sessizlik olmuş. Polis şefi belediye başkanının ne dediğini iyi anlamış ve etrafındaki polisleri alıp gitmiş...

Evet baba, meğer on beş sene önce, kan kokan bir emniyet müdürlüğünde bana nefretle bakıp yumruk atan polise, bir gün bu yumruğun hesabını sizden soracağım, sözünü boşuna söylememişim... Meğer bu sözümün sonunu sabırla beklemişim. Meğer kendime ve sürdüğüm hayata o denli güvenmişim...

Ama bu dinmeyen sabrım, kendime ve verdiğim sözlere duyduğum güven birilerinden öç almak için değildi. Bana çektirdikleri acılar ve içimde yarattıkları sızılar yüzünden kimseden öç almayı düşünmedim ben. Bana yapılanların acısını birilerinden çıkartmayı hiç düşünmedim. Öç almayı kendime hiç yakıştırmadım. Birilerinden öç almaktan çok onların beni anlamasını bekledim hep. Beni ve içimde kimleri sakladıklarımı... Çünkü zulüm görenlerle, sürekli aşağılanan, incitilen, küçük düşürülen insanların hayatıyla kendi hayatımı öylesine bütünleştirmiştim ki... Beni onlar gibi incitip ezmek, benim sesimi kısmak isteyenlerle her karşılaştığımda, onlara her direnişimde ve beni yok etmeyi başaramadıklarında, işte o anda, benim gözlerime bakıp, orada, yıllardır acımasızca ezdikleri, kıydıkları, yok saydıkları, dahası eziyet vererek öldürdükleri insanların gözlerini görmelerini istedim hep...

Dünyayı istemedim ben baba... Bir kahraman olmayı zaman zaman düşünsem de hemen vazgeçtim... Çünkü kendimi hiçbir zaman o kadar güçlü hissetmedim. Korkularımı, zayıflıklarımı iyi biliyordum. Korkularımı, zayıflıklarımı bildiğim kadar, yola çıktığım insanların ikiyüzlülüklerini, kaypaklıklarını da çok iyi biliyordum... Onlara sonuna dek inanmamın benim sonum olacağını da iyi biliyordum. Çünkü daha yazacak onca yazım, gidilecek onca yerim vardı. Kendimi sadece basit bir hayatta kalma dürtüsüyle değil, sonuna dek inandığım duygularım, daha yapacaklarım, enerjim, başkalarıyla paylaşacağım umutlarım için korudum daha çok... Ve biliyor musun bu korkularım ve zayıflıklarım korudu beni yok olmaktan... Ve bu hayatın yalanlarına ve yozluklarına karşı kendimi savunmamı onlar bana öğretti...

Biliyorsun, biz ne kadar gururlu olsak da, onca zayıflığımıza rağmen acımasızlığın eline düştüğümüz anlarda garip ve düşsel bir cesaretle bizi yok etmek isteyenlere başkaldırsak ve onlara bir gün bütün bunların hesap soracağımızı söylesek de, bizim kendimizden başka kimsemiz yoktu aslında... Korunaklı, arkası sağlam, güçlü çevreleri olan insanlar değildik... Yoksulları, lanetlenmişleri, acı çekenleri, nedenli ya da nedensiz yere isyan edenleri korur ve onlar için hüzünlenirdik, ama aslına bakarsan bizim de onlardan çok büyük bir farkımız yoktu. Zulmedenler, egemenler, uygun bir anı bulsalar bizi de kolayca yok ederlerdi ve ardımızda hakkımızı arayacak kimseyi bulamazdık.

Belki de bunu bildiğimden, sadece yapabileceklerim için konuşabildim. Dünyayı istemedim mi, istedim. Kahraman olmayı istediğim anlar olmadı mı, oldu. Ama bu istekten daha büyük bir acı vardı yüreğimde hep. İyi ve soylu bir acıydı bu... Çünkü bu acı sayesinde kim olduğumu ve neye gücüm yeteceğini her defasında yeniden öğreniyordum. Ve bu yüzden başarımın doruğunda bile içimden eksilmedi o hüzün. Ve ne zaman gücümden, imkanlarımdan, cesaretimden büyük laflar etsem o hüzün çıktı karşıma ve, **tanı artık kendini**, diye incelikle uyarırdı beni... Ve hüznümün bu inceliği sayesinde sahip olamayacağım bir şey için çaba harcamaktan, boşuna ve anlamsızca inat etmekten hemen o anda vazgeçtim hep...

Baba, her ne kadar çok acı da olsa vedalaşmayı bilmenin ne denli erdemli bir tutum olduğunu seni yitirdikten sonra anladım. Vedalaşmayı bilmek böyle bir şeydir işte... Yitirmeye başladığın anda yeniden kazanırsın o yitirdiğini... Nasıl ki ben kendimi her kaybedişimde yeniden buluyorsam, seni de kaybettikten sonra yeniden, yeniden buluyorum... Hem de yaşarken olduğundan daha anlamlı ve derin...

Babalar oğul katilidir çoğunlukla, önce çocuklarını öldürüp sonra kendileri ölürler... Ama sen hiç benim katilim olmadın. Belki de en çok bunun için anıyorum seni. Sen bu dünyadan giderken geniş ve uçsuz bucaksız bir yol açtın ömrüme... Sen ölürken kendimi tanımak gibi sonsuz bir hayat hediye ettin bana... Belki de en çok bunun için seviyorum seni... Bana kavuşmaları öğrettiğin kadar, vedalaşmaların da ne denli anlamlı olduğunu öğrettin...

Biliyorum, ama bir kez daha senden duymak istiyorum. Mutlusun değil mi orada, acıların dindi değil mi... İstediğin yerdesin değil mi baba... Ne olur bir kez daha senden duymak istiyorum bunu... Orada mutlusun ve acıların son buldu değil mi...

cezmier@leman.com.tr
CEZMİ ERSÖZ

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

Atari salonları 18 yaş üzerine yasak...

PSV'yi deviren C|M-BOM Çeyrek Finalde...

kirikleblebi@leman.com.tr

vi'ndeyim. Dumlupınar, 2.cad. No:37-C. Tel: 0272 213 23 68* 8 Kasım Perşembe günü saat 20:00-21:00 arasında **Radyo 92.3**'te (Frekansı yine 92.3) **Erdil Yaşaroğlu** ile söyleşim var. * **TÜYAP Kitap Fuarı** 9-10 Kasım saat

REZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

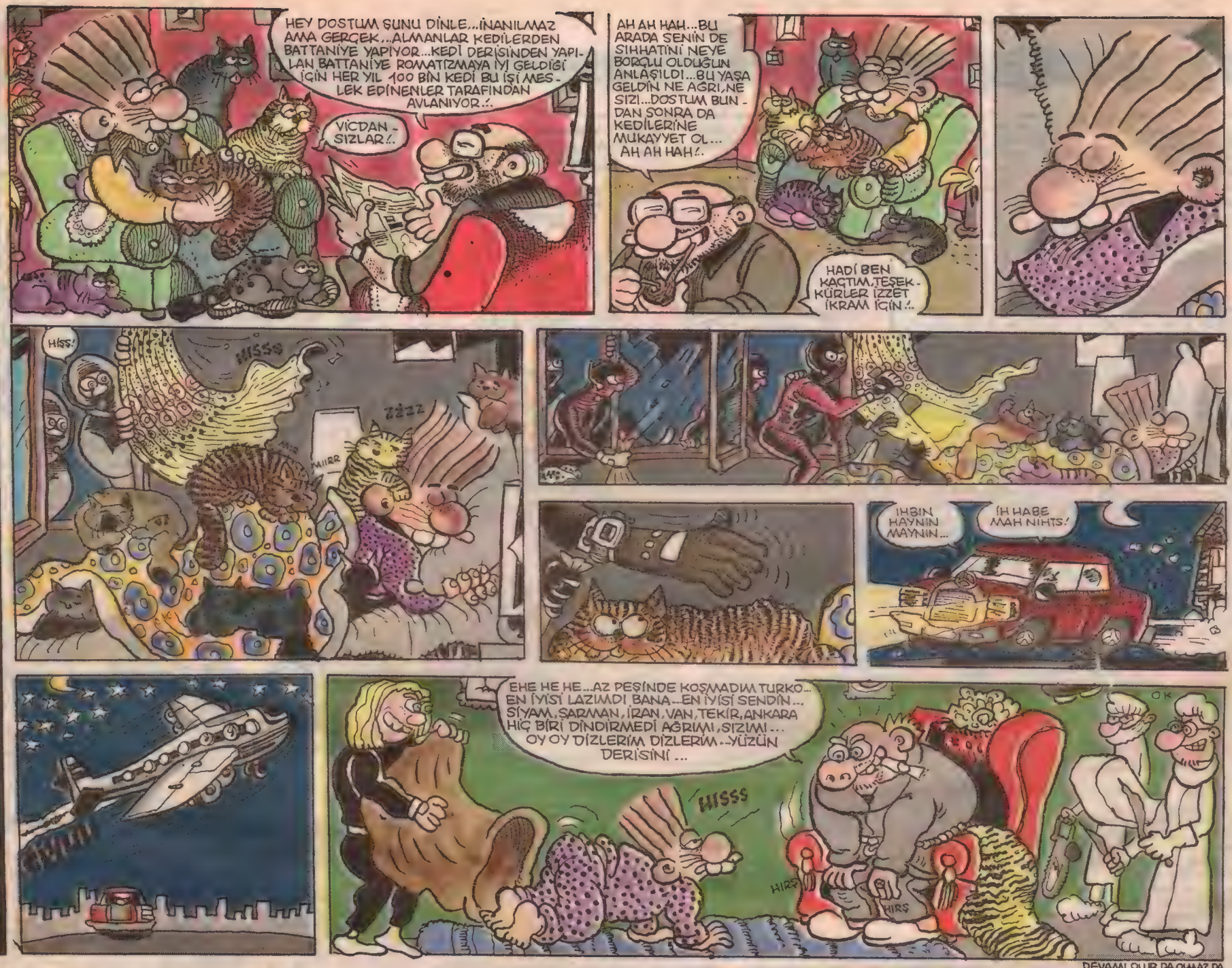

DEVAMI OLUR DA OLMAZ DA.

Arayasa!

Bizdeki anayasa değil **ara**yasa!

Ara dönemlerde askerlerce yapıldığı için.

İlk kez şimdi sivillerce birtakım maddeleri değiştirilip yama yapıldı anayasaya.

Anayasa oldu ana**yama!**

Anayasa'da yapılan sivilce değişiklik olsa olsa küçük bir sivilce!

Aslında siviller bu değişikliği de yapamazdı Avrupa Birliği'nin baskısı olmasa.

Adına ister anayasa, ister arayasa diyelim bu ülkede geçerli tek yasa parayasa!

Baksanıza "Cumhuriyet gazetesinin patronlarından Esenyurt Belediye Başkanı Gürbüz Çapan ve kardeşleri halkın parasını Pınar Eliçe gibi kadınlarla yedi" diyenler hakkındaki iddialara.

Bu iddialara göre iki dönemdir İstanbul Belediyesi'ni yöneten İslamcıların da dini imanı para.

Halkı **doğal kaz** gibi görüp yolmuşlar!

Doğalgaz yolsuzluğuyla yollarını bulmuşlar!

"Soygunlarımız İslami esaslara uygun yapılır" dercesine tiril tiril trilyonlanmışlar!

Demek ki parayasa laikler için de geçerli, İslamcılar için de.

Siviller için de geçerli, askerler için de.

Nitekim TIME dergisinin kapak haberine göre dünyanın en zengin generali darbeci başı Kenan Evren'in sağ kolu Tahsin Şahinkaya.

General maaşıyla dünya çapında bu serveti nasıl yaptığı sorulsa ya.

Ancak bunun hesabı sorulamıyor.

Çünkü bu ülkede milletvekili dokunulmazlığı gibi darbeci dokunulmazlığı da bulunuyor!

Tıpkı bu ülkede **hırsızını seçme özgürlüğü** bulunduğu gibi!

Laik hırsızlar mı yoksa İslamcı hırsızlar mı yönetsin sizi; yapın seçiminizi!

Bu seçimi yapmak istemiyorsanız, yapmanız gereken değiştirmektir bu düzeni.

Düzen değişmedikçe değişmez düzülen!

lo@leman.com.tr Lütfü Oflaz

Karaz ekspresi

Ender Özkahraman

70'li yılların başı!.. Diyarbakır'ın Lice ilçesinde bir olay yaşanır...

DÜĞÜN KİMİNDİR?

ABDULLATİF-GİLİN!

Rüya gibi bir olaydır bu!..

Karaz Mahallesinde bir düğün anı!.. Davullar çalıyor, oyunlar oynanıyor... Fakat yine de cam sıkılan birileri mi vardır?.. Evet!

HADİ ÜLEN, TOPLANIN... TREN YAPALIM!..

DUM!

TA-KE DOM! DOM!

Öneri destek bulunca derhal düğün evinin avlusuna doluşur erkekler!..

İPİ GETİRİN ULEE!

EE?.. HANİ İP NEREDE?..

İp gelir... içkili oluşun da tesiriyle herkes, uzun ipi boynuna bağlayıp birbiri ardısıra dizilir:

SONDAKİ VAGONLAAR?

AZ KALDI AZ!.. BİRAZ BEKLEYİN!..

Biraz sonra, tıpkı bir tren gibi...

..tek sıra halinde mahalleleri dolaşmaya çıkarlar...

ÇUF.. ÇUF... ÇUFA...

?!!

Ancak, daha Karaz Mahallesinden çıkmadan trenin arka 'vagon'larından biri acıyla bağırır!..

ŞŞT!.. DUR Bİ DAKKA!.. DURUN ÜLEEN İP SIKIŞTI!..

Baştaki lokomotif görevi gören adam, oralı bile olmadan tüm gücüyle treni çeker.

ÇUF ÇUFA!..

Tren, o halde, Lice'nin tüm mahallelerini -hiçbir istasyonda durmaksızın- dolaşır.

..Ve en sonunda tekrar gelip Karaz Mahallesinde durur!

ÜFF!. GEBERDİM ALLAHIMA!

O gece üç kadının aynı anda attığı çığlık bugün Lice'de halen konuşulur... Bu çığlık, boyunlarına bağlı ipin sıkışması sonucu feci şekilde can veren son sıralardaki o üç adamın hanımlarına aittir...

YAAAAEEEiiiii!..

tabii treni oluşturan öteki adamlar, asıl kâbusun gece değil, ertesi sabah yaşanacağını bilememektedir henüz!

ÜFF... NE GECEYDİ!

BAŞIM AĞRIYOR...

Ve sabahleyin!.. Aynı olayın Savcı nezaretinde bir daha tatbik ediliş anı!..

Bu an, bir dehşet tablosu gibi kazınmıştır Licelilerin belleğine!

Bugün, Diyarbakırlı birisi ne zaman Lice'den geçse oradaki ihtiyarları şöyle yoklar: önce manidar bir tebessümle yüzünü arar!..

TAK TAK!

?

Eğerki ihtiyar, başını eğip oradan uzaklaşıyorsa, o zaman onun da Karaz'daki o 'meşhur' eksprese dahil olduğu anlaşılır.

Bitti.

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

FLASH BACK! FLASH BACK!.. es deli rüzgar.. anılar.. anılar..

OĞUL... OĞUL.!' GÜN SUYUN TOPRAĞA YÜRÜDÜĞÜ GÜNDÜR...SU CANDIR...CAN KANDIR.' KAN TOPRAKTA MI KALSIN.?

GİT BABANIN ÖCÜNÜ AL GAYRI... KEL MUSA GAVURUNU BUL VE ÖLDÜR! YOKSA BİLESİNKİ ANALIK HAKKIMI HELAL ETMEM...

YİĞİT, YEKPARE KANDIR.!.. ÖC, KANA VATANDIR! SEN KAYGILANMA ANA... BU İNTİKAM ALINACAK... ORUSBUNUN EVLADI MUSA İTİ ÖLECEK!...

Yukarı Sapaklı köyü...

AZ ÖTEDE ÇELTİK TARLASI VAR... ONU GEÇİNCİ GÖRÜRSÜN... TEPENİN UCUNDA TEK GÖZ BİR EVDE OTURUR. NİCEDİR... KÖYE İNMEZ HİÇ... DERVİŞ GİBİ OLDU PEZEVENK.!

EV BURASI... SESLER GELİYOR. ULAN KAHPE MUSA.!

..H... ..HIHLE... ..HIH.!

AHA ORDA TİTRİYOR KAFİR.!

SALAVAT GETİR İBLİS.! BANA BAK HELE.! BERİ BAK.! SÜRETİNİ GÖREM.! BEN SENİN GİBİ KALLEŞ DEĞİLİM KÖPEK.!

EHASSİTTİRH... TOPAL RECEP'İN OĞLU.! ZIKTIN.! KAFAMI ZIKTIN.! AMA KANIM YERDE KALMAZ.! YETİŞH... YETİŞİN DÖLLERİM VE ALIN ÖCÜMÜ.! ÖEH.! EŞHEDÜ...

Allah rahmet eylesin... Suçsuz spermler ve uzayıp giden cinayetler... Kan davaları olmasın... Kuzu spermler yetişsin...

AFERİM... MESAİ DE VERDİK.! OYSA GÜSEL BAŞLADIK MEVZUYA... ÖYKÜYE İYİ BİR FİNAL ARARKEN UYUYA KALMIŞIM... KALKIP ÇİZMEYE DEVAM ETTİM, MEĞER RÜYAYLA KARIŞIKMIŞ.! CAN NE SAÇMA BİTTİ.! GİDİP Bİ ABDEST ALIP KENDİME GELİİM BE.!

LÜKS

Bugünlerde dünya basınından yüzlerce makale okuduk, 11 Eylül sonrası bir çırpıda kaleme aldıklarımızdan bir fazla fikir öğrenemedik, batıdan bakılınca dünya hala çok uzak görünüyor. Dünya yangın yerine döndü ve hala batı basını, Yeşil Hareket'in Geleceği benzeri bir rutin rapor yazar gibi basmakalıp ideolojik sloganlarla yazılar yayınlıyor. Bu devasa kaosu tanımlayacak bir yazar, bir filozof yaşamıyor dünyamızda. Kaloriferli, gömme banyolu, arabalı, sigortalı Amerikan üniversitelerinde ense yapıp bir de Amerika'ya sert muhalefetler döşenip marjinal hareketlerin dergilerini süslemenin yolu, buraya kadar! Bu büyük alt-üst oluşun gürültüsünü aşacak bir düşünce anyoruz. Herkesin birbirinin ağzına bakarak vuruş sayısıyla oluşturduğu fikirler, savaş makinelerinin bağırsaklarına vitamin, enzim oluyor! Bir bilmişler ordusu, füzelerden daha hızlı ve acımasızca fırladı ortalığa. Füzelere takılan yapay zekalar gibi yüzlerce yapay makale! Oysa, füzelerin zekası daha pratik, daha rasyonel ve çok daha açıklayıcı. Kapitalizm boşuna mı bu marjinal orkideleri kendi seralarında büyüttü! Kapitalizm boşuna mı bu yazarlardan endişeye kapılmaz, hatta gururunu artırır. Filozofik bir komedya yaşanıyor, herkes büyük bir zevkle bilgisayarının başında. Yüzyıl önce mum ışığında yazanlar, çok daha sahici, çok daha insaniydi!

Savaş, bomba resimleri göstermek, ölü, aç çocuk resimleri yayınlama şöleni değil. Açıksözlü ve bağımsız olmayanların savaşı kınama hakları yoktur, savaş onların gizlenmiş ideallerinin belasıdır! Oyalayıcı, vakit geçirici fonksiyonları vardır, yüzbinlerce insanın bombalarla öldüğü bu günler, onların yazarlık hayatı için harika yıllardır. Makalelerindeki fikirlerini anlayabilmemiz için, sütunun altında, burs aldıkları vakıfların adlarını da sıralamaları gerekiyor!

Savaş, kendisine kilitlenmiş, bir saniye sonrasını tahmin edemeyen, programlanmış yapay bir frenkeştayn zekanın ürünüdür. Mozart dinleyip, Lorca okuyup savaş, intikam yazılan yazanlar, şunu bir kenara yazsın: Savaş bir bilinmeyen'dir. Tarihteki tüm savaşları değerlendirecek bir çalışma yapan, savaşın en birinci özelliğinin sonuç ve etkilerinin önceden asla bilinmez olduğunu göreceksiniz!.

Dikkat ediyor musunuz, ekranlar bomba sesleriyle dolu, bir tek insan sesi duyulmuyor, savaş iyi kalpli, saf, temiz insan seslerini, ebediyyen susturmanın tek yoludur. 1930'da Polonya'ya giren Hitler'in 1945'de 50 milyon ölüye mal olacağını kimse bilemedi. Eruh'ta PKK'nın bir köy baskınıyla başlayan savaşın on yıl sonra otuzbin ölü, 150 milyar dolara mal olacağını kimse bilemedi. Kimsecikler, İngilizler'in gazıyla Osmanlı'ya karşı savaşan ve beleşten ülkeler ele geçiren Araplar'ın, savaş sonrası İngilizler'in bölgeye taşıdığı yahudilerle yüzyıllık, belki de bin yıllık yeni ve asla bitmeyecek bir savaşın başlayacağını hiç bilemedi. 1979'da Afganistan'a giren, insanoğlunun gözünü korkutan gücüyle devasa kızılordunun tarihin en ağır yenilgisiyle çekilip, Sovyetler'in çöküşüne sebep olacağını da kimse bilemedi. Savaş: Bilinmeyen'dir. Ama milli marş bestecisi vatanseverlerimiz bilir, herşeyi bilir!. Düşmanın borazanı analarının .mına girdiği zaman dahi bitmişlikten vazgeçmezler!. İnsanoğlunun yedi sülalesinin .mına kodu savaş, doymadılar, sütunlarında yedi sülalemizin daha .mına koy diye yaygarayla şehvetle kudurmuş köpekler gibi bağırıyorlar! Waterloo'dan Napolyon'un atlarının çamura saplanıp fare gibi kaçacağını kimse bilemedi. Çanakkale'den geri dönüleceğini de.. Paris'e giren Rus askerlerinin Moskova'ya yağmalayıp yakan Fransız askerlerinin tam tersine birer centilmen gibi davranıp kimsenin kılına dokunmayacaklarını da kimse bilemedi!

Waterloo'dan bugüne, son ikiyüzyılın, dünyanın yeniden paylaşılmasına sebep olan büyük savaşların 35-50 yıl aralıklarla bir süreklilik oluşturduğunu görürüz. Yani, modernizm için savaş: kurumsal bir yapıdır! Türkiye'de on yılda bir demokrasi ayarı yapılması gibi, dünyada değerleri ve dengeleri değiştirecek büyük savaşların da 35-50 yıl aralıklarla yinelendiğine tanık oluyoruz. Bu ne demek? Modernizm denilen bu yapay zekalı adamın yaşayabilmesi için her otuz yılda bir beyni, kalbi tümüyle yenilenmeli! Uygarlığın yaşı onbin yıl değil, 35 yıl! Modern değerlerin, modern dengelerin gücü: 35 yıl!

"Barışın kalıcılaşması, demokrasinin kurulması için savaşa destek verdiğini" söyleyen yapay zekalı ülkemiz yazarlarını elimde yetki olsa tımarhaneye kapatırım, belgem hazır: dünya tarihinde savaşla kurulmuş barış, dünya tarihinde savaşla kurulmuş demokrasi yoktur! Demorkasi ve barış, dengelerin, tartışmaların, çatışmaların hukukla örtüşmesiyle kurulmuştur, artık, bir kuruluştan da sözedemeyiz çünkü, sözettiğimiz tüm barış ve demokrasilerin ömrü: 35 yıl!

1930'lu yılların en masum Avrupa ülkesi Hitler Almanyası'dır. Hiç sömürgesi olmayan tek Avrupa ülkesi. Dünyanın en büyük teknolojisini elinde tutan Almanya, kendine bir soru sordu: Ben aptal mıyım? Hitler aptal değildi! Ama, vahşi Avrupalı, son elli yıldır döktüğü kanı, Hitler'in arkasına saklanarak kendini gizledi!

İkinci dünya savaşından Almanya tamamen yokolarak çıktı. Ancak bugün kırk yıl sonra, II. Dünya Savaşının asıl mağlubunun İngiltere olduğunu görürüz, çünkü İngiltere sömürgeleriyle ayakta duruyordu, imparatorluk dağıldı. 1940 yılına kadar dünya siyasetine asla bulaşmayan, kendi uzak evinde huzur içinde yaşamanın ideolojisini toplumca benimseyen Amerika II. Dünya savaşından sonra bir dünya Frankeştaynı olarak doğuverdi. Kendi evini usulca onarıp, çalışmaktan başka hiçbir işi olmayan Almanya, bugün görüyoruz ki, II. Dünya savaşının asıl galibi. Tarihin bir garip cilvesi olarak dünyanın tozunu atıyor. Bunlar da hiç tahmin edilemeyen sonuçlar!

Yüksek sesle yalan söylemenin yolu olarak sosyolojiyi ve siyaset bilimi keşfeden, bilmiş akıl hocası sosyologlarından Üçüncü Yol'u keşfeden Tony Blair, herhalde şu soruyu sordu kendine! Sıradan bir İskandinav ülkesinden daha berbat durumdayız. Yüzbinlerce mühendis, doktor işsiz, neden İngiltere, biz aptal mıyız? Dünya çapında bilimadamları, diplomatları, sanatçıları olan İngiltere neden fakir? Bunu nasıl aşacak! Demir leydi Thatcher'in programlarıyla aşılamadığı anlaşıldığı için kendisi iktidardaydı. Bu yapay zekalı solcular düşündü, taşındı, müthiş bir sonuca vardılar. İmparatorluğun aşığı gibi. Yani, 18. 19. yüzyılın büyük yağma, talan günlerine dönmeli, çünkü batı ekonomisi sadece üretip, sadece çalışarak ayakta duramaz. Bush savaş der demez, Blair de hemen o gün savaş deyiverdi!

Bir dünya imparatoru Amerika, saldırıdan birgün sonra acilen savaş ilan edebilir mi, Blair, birgün içinde savaşa karar verebilir mi, insan kansına, çocuklarına danışsa, iki gün alır! İki saat içinde karar verdiler, yani, büyük bir paylaşım için büyük bir fırsat bekleniyormuş. Allah'ın nimeti, bereketi, tam da bereketin kesildiği İkiz Kuleler'e nur diye yağıverdi, üstelik Allah'ın mehdisi Ladin tarafından!. İkiz kulelere uçaklar girmeseydi, zaten ekonomik kıyamet kapıdaydı, uçaklar girdi, yine kıyamet.. Zaten dünya işlerinin önü arkası kıyamet! Bizim Tv'lerimizin de en meraklı olduğu yer işte burası.. kıyamet!.

Pentagon'da basının önüne çıkan her görevli ısrarla ve defalarca "bu savaşın yıllar sürecek büyük bir savaş olacağı, tahminlerin çok ötesinde uzayacağını" dile getirdi. Gördünüz işte, demokrasinin ipiyle kuyuya inilmez. Amerika bu demokrasiden bol bol yararlanmıştır. Cosmos Politik dergisini okuyun, Amerika'nın son elli yıldaki saldırılarının listesine bakın. Tabii ki Allende'yi öldürürken, Irak'ı bombalarken de demokrasi ve barış için yaptı. Amerika, demokrasi ve barış için diyorsa, artık düşünüp taşınmaya pek gerek yok, hemen savaşa girelim. Amerika demokrasi ve barış diyorsa, hiçbir seçme ve ayrım yapmadan öldürebiliriz. Füze ve bomba kasırgasına tutulmuş bu demokrasi Ameri-

Devamı 14. Sayfada

SELÇUK ERDEM
selcukerdem@leman.com.tr

harala gürele

ÇAĞCAR

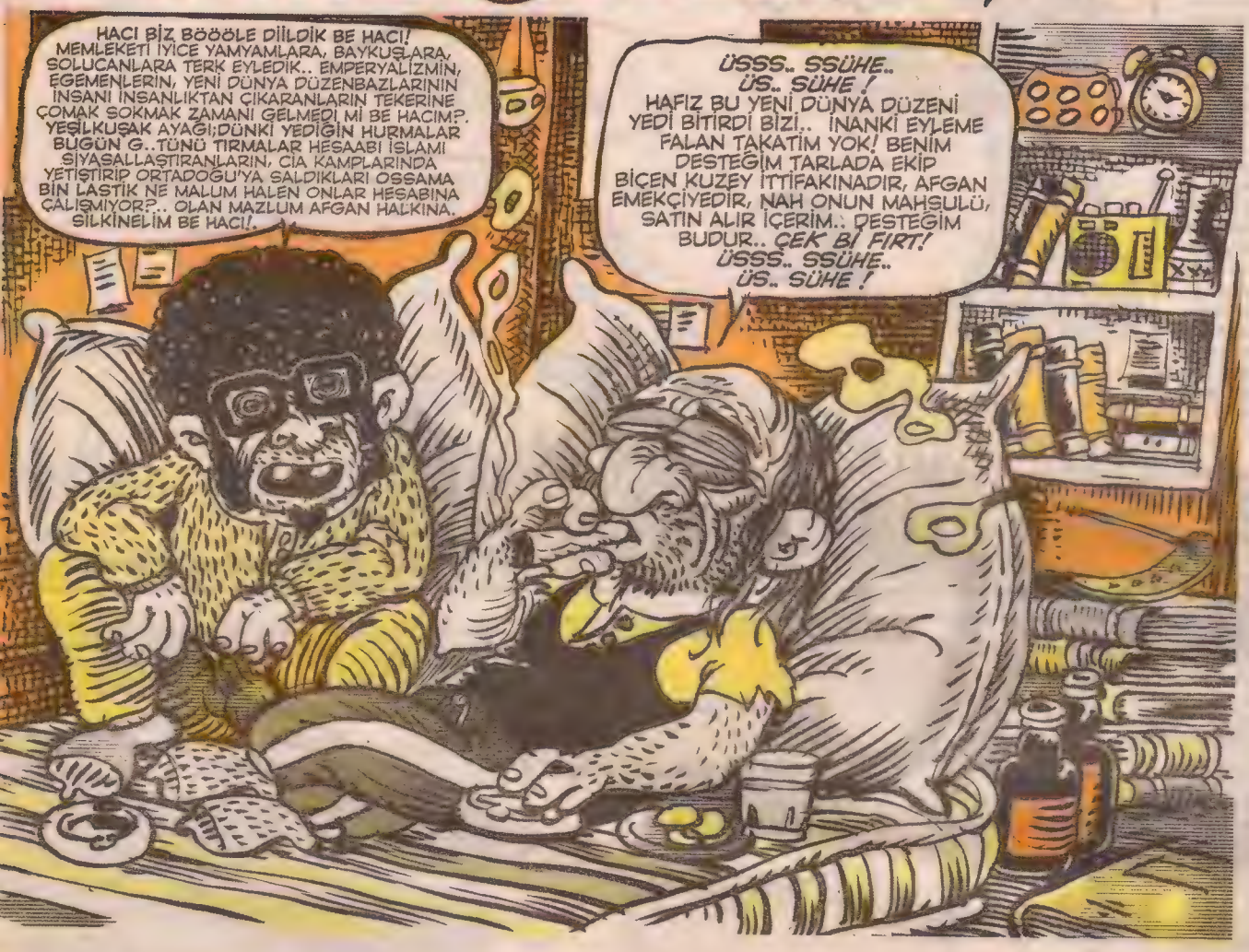

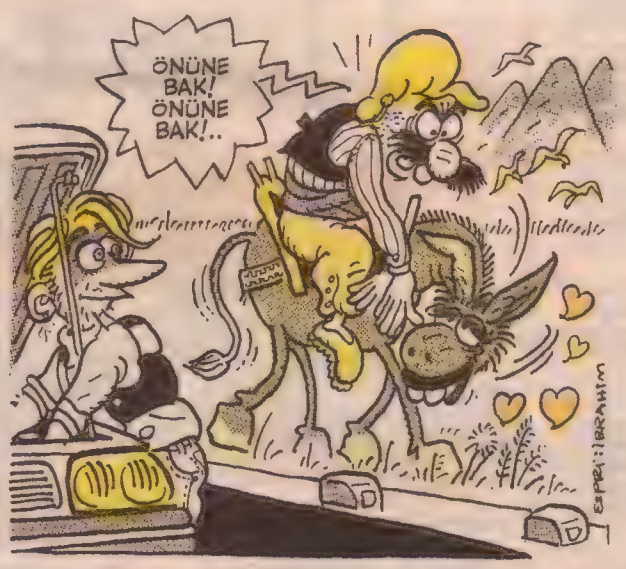

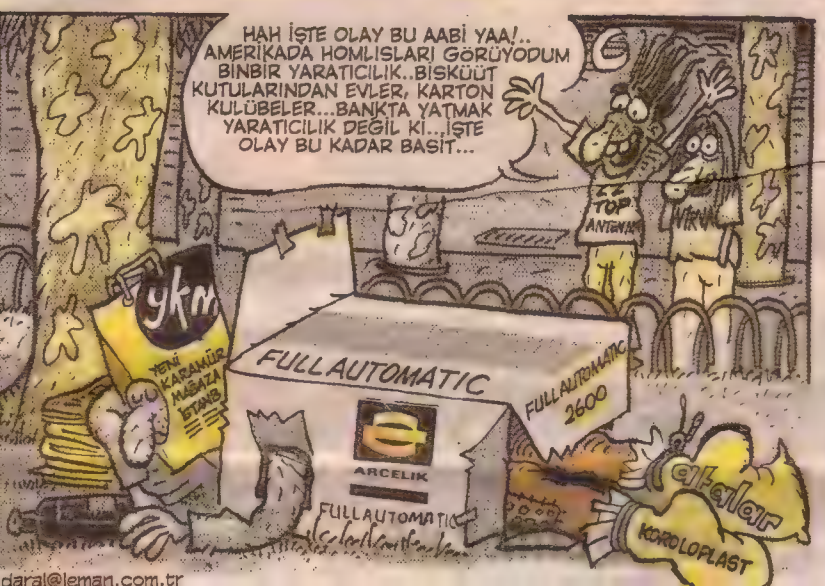

daral@leman.com.tr

13. Sayfadan Devam

kan icadı. Her savaşın olduğu gibi bu savaşın da kusursuz kahramanı: Demokrasi. Küreselleşme, Amerika'nın bombalayarak, öldürerek inşa ettiği mezarlıklar demokrasisi! Dünyayı bir oltа yemi kadar küçülten küreselleşmenin boyutları, tüm sınırları, tüm maden yataklarını, tüm fabrikalarını Amerika'ya sonuna kadar uçsuz bucaksız imkanlarıyla açmasına rağmen Amerika'yı doyurmak mümkün değil, Amerika, daha fazla demokrasi istiyor. Dünya ekonomisinin boyutları kapitalizmi tatmin etmiyor. Küreselleşmenin de ötesinde yepyeni bir "düzen" aranıyor! Önce şu isteniyor: arap saçına dönmüş hukuk, entrikalar, karmaşık diplomatik manevralar fazlasıyla can sıkıyor! Bürokratik ve hukuk kırtayisiyesinden kurtulmak her padişahın hakkıdır. İkincisi: üçüncü dünya ülkeleri kendi topraklarında bir dolar gibi ucuz iş gücüyle ürettikleri Nike ayakkabısının Amerika'da yüz dolara, üçyüz dolara satılmasının ağır haksızlığını dile getiriyordu ki, iktisatçılar tam da bu hesapları yapıyordu ki, Amerika, o bir dolara gözünü dikti!. Bu savaşa bir melodram yazılacaksa, o da, Amerika'nın 400 milyar dolan bombaya yatırıp, yoksul halkların elinden o bir doları da kapması, yutmasını anlatmak lazım!

İşsizlik, eğitim, sağlık sigortalarından canı yanmakta olan milyonlarca yurttaşının derdine koşacağına, 400 milyar doları savaş silahlarına yatıran Amerika'nın en kaba hesapla iki trilyon dolar beklentisi var demek. Dolar birbuçuk milyona fırladı, Türk ekonomisi yüzükoyun yere düştü, savaş bu, 7 milyona fırlarsa.. Tabii bizimkiler Amerika'dan 40 milyar dolar borç, yardım vaadi alıp, Türk askerlerini Afganistan'da şehid ederek sorunu çoktan çözmüşler!

Amerika ve Avrupa Taliban ve İslamcı teröristlerden çok, kendi topraklarında gelişen küreselleşme karşıtlarından ürküyor. Çünkü İslamcıyı yoketmek ucuz, bedava, küreselleşme karşıtları kendi çocukları, duygusal bakımdan çok bağlı. Batı hukukunu iyi bilen, bu hukuk içinde yaşayan kendi yurttaşlarının isyanını dindirmek, Afganistan dağlarına bomba atmak kadar kolay değil. Amerika ve Avrupa, küreselleşme karşıtlarının işsizlikten, başıboş maceracı serserilerden kaynaklandığını, bunun yeni ve büyük bir muhalif hareket olarak tüm kıtayı çepçevre sarmaya başladığını biliyor, önlemenin tek yolu: Amerika kıtasına daha çok dolar, daha çok para... Küreselleşme karşıtı işsiz milyonca mühendisin gönlünü almak için başka bir yol yok, zaten bu yol Blair'in Üçüncü Yolu!.

İkiz Kuleler'in inşa edildiği 70'li yılların hemen başında New York sokaklarından Vietnam'da ölmüş asker tabutları geçiyordu, Amerika topyekün homurdanmaya, çözülmeye başladı, siyasi-sosyal ayaklanmalar, zaten gerilimin tepesinde siyah-beyaz çatışması. Amerika huzursuz, ruhları yoğunlaşmış, depresyona girmiş Amerikalılar'a büyük ve mutlu bir yaşam vaad ederek Vietnam bozgununu telafi etmeye çalıştı. Şimdi Amerika'ya dönecek 300 Amerikan askeri cenazesi, ki Taliban askerlerinin bu parlak oğlanları cariye gibi kullanıp düzme olasılıkları pek fazla, şokundan Amerika'yı hangi vaadlarla ayakta tutabilir. İşsiz ordusuna verilecek yeni arabalar, yeni sigortalar, yeni villalar, yeni rüyalar kaldı mı? Sadece intikam; Amerikan halkını yaşatır mı? Kahraman askerleri yalnız kadınlar-çocuklar ve yaşlılar alkışlar, genç erkekler alkışlamaz, çünkü bayrağa sarılmış tabutlar içinde kendi ölümlerini görürler! Artık ne söylesen çok geç, asi bir ırmağa düşünmeden girmenin adı olmuş: Demokrasi!

1970'li yılların başından baktığımızda, insan arzularını sonsuzca kırbaçlayan kapitalizme karşı İslami hayatın, çok çalışıp, azla yetinen terbiye edilmiş nefsi bir panzehir gibiydi. Karışık duygulu ve çok öfkeliydiler, ancak, lüks yaşam yüz kızartıcı bir suçtu. İslami hareketin tarihi ve evrensel motoru da bu anlayış olmuştur. Çok değil, 80'li yılların ortasında gördük ki, (ruhunu yitirmiş Hristiyanlık gitmiş) artık kapitalizmi manevi yönden düzenleyen İslamiyet batı için bir umuddu. İslamiyet lüks içinde zenginleşmeyi ruhuna uygun buldu. Kapitalizm ne kadar verirse, Allah daha çok versin deyip mideye indirmekten utanmadı. Müslüman ülkelerdeki meşhur tarikatlar dahi kapitalist pazarın oyuncağı, borsa oyuncusu oldu. Büyük şirketler kurdular, patron, işçi, emek, sigorta gibi kavramları tartışmaya tenezzül etmeden, 17. yüzyıl hristiyanlığının yaptığı gibi, kapitalist gelişmenin lokomotifi oldular. İslamcıların kafasını karıştıran sadece liberalizmin sonsuz özgürlükleriydi, şeytani olarak gördüler, ancak, kendileri Amerika'ya sığınınca Amerikan demokrasisini övüp övüp bitiremediler!

Radikal İslamcılar, batıda, kendi kılık, kıyafet, aile, cemaat gibi şekli yaşayışlarına hiç karışmayan batılı demokrasiyi gönülden benimseyip, yumuşadılar. Ancak radikal islamcıların çocukları da, batılı hayatın getirdiği bunalımları emmeye başladı. Yaşadığı dünyaya nefret, batılı gençle aynıydı, değersizlik, duygusuzluk, anlamsızlık. Ancak sonuç farklı, radikal islamcı genç intihar etmez, hayatını çok daha anlamlı, kutsal bir değere feda etmeye yöneltir, cihad, savaş, mücadele, diz çökmek, bağlanmak, dünyadan elini ayağını çekmek gibi. Batılı gencin intiharı topluma karşı, doğulu radikal genç için intihar imansızlık, utanç verici, onun da kutsanmış şehidliği bu kirlenmiş murdar topluma karşı. İntiharını ölümle, şehidlikle, savaşla değiştirip, içini kutsallıkla doldurur. Ancak bunalım, aynı kapitalist hayatın bunalımıdır. Bütün bunalımların kökeni kapitalizm değildir. Eski büyük komutanların korkunç büyüklükteki ordularını yüzbinlerce bunalımlı genç doldururdu. Gençlik beden olarak, vücud ve yaş olarak bunalımlı demektir. Uygarlık, gencin ideali, adalet duygusu ve yaşam enerjisini çerçeveleyecek estetik, kültürel ve kimliğine dayalı bir iktidarı gençliğe vermek zorunda, yoksa karanlık bir ağız tüm gençliğini süpürür! Bu büyük süpürgelerden biri Hitler, Türkeş, Taliban gibiler gençliği örgütlemek ve ideoloji için fazla enerji sarfetmez! Cezayir'de, Türkiye Hizbullah'ı ve Afganistan'da gördük ki, 19-25 yaşlarında gençlerin arkadaşlarını tabut içinde görmeleri, onları ölüme kilitlenmeleri, azgın, duyarsız bir cellat canavar haline sokmakta. Taliban dini yaşayacağım diye devleti bir terör kampına çevirip, müslümanları kırbaçlanan köleler haline getirdi. Küçücük bir sevinç yaşatmadı halkına. Sovyetler işi örgütleyeceğim derken, bireyi örgütleyip köleleştirdi, Stalin Taliban'dan daha mı masumdu!

Bir yüzyıl daha, tarihin en büyük adaletsizliği gelir dağılımı dengesizliğiyle geride kalırken, gerilla komünist ve İslamcı gençlerin artlarında bıraktığı milyonlarca ölüden, kapitalizme karşı savaşan bu iki büyük küresel örgütten dersler çıkarmamız gerekir. Bu dersi içimizde en iyi Avrupa solu okudu. Avrupa kültürü içinde eriyen Avrupa solunun katkılarıyla bugün dünyamızda birey hakları, özgürlükler, yasalar, eğitim, işsizlik, sağlık sigortaları, batılı hukukun alabildiğince gelişmesiyle muhteşem bir ilerleme sağlamış, insanlık için umud olmuştur.

Dünya hepimiz için artık çıkışı olmayan kör bir mağara değil. Hiçkimse bu haklardan geri dönemez. İçimizde birileri, fırsat bu fırsat deyip tüm bu kazanımları, hakları, Afgan dağlarındaki mağaralara sokmaya çalışmakta, insan sesi, şiiri, sevinciyle yazılan insan hakları, çelikten misket bombalarla yeniden parçalanmaya çalışılmakta! Görmüyor musunuz, 11 Eylül saldırısından sonra, ülkemizdeki bütün katiller, bütün Susurlukçular, bütün soyguncular, bütün sağcılar, bütün tetikçiler, "gördünüz mü, biz haklıymışız" demeye başladı! 30 bin insanın ölümüne mal olan bir iç sa-

vaştan sonra, insanın kafatasını parçalayacak kadar vahim, vatan haini, insan haini, adalet haini, hukuk haini köpeklerin, biz haklıymışız yaygarasından daha delirmiş, daha kudurmuş ne olabilir?

Siz RTÜK üyelerinin odalarını gördünüz mü? Fazla ince ruhlu ve duyarlı insan olduklarından mı bu kadar şatafat! Dişleri dökülmüş, ciğerleri kurumuş, enkaz yığını milyonlarca yurttaş, meclis maaşları, arabaları, lojmanlar kaldırılsın, hantal devlet küçülsün diyor, hadi küçülttük, sattık. Dinç Bilgin'in yatları, Çağlar'ın villalarını gördünüz. Devlette ya da özel sektörde ne farkediyor? Parayı eline geçiren inanılmaz bir lüks canavarı oluveriyor. Özal ekonomisiyle başlayan bu lükse hücum tüm toplumu hasta etti. Çalan çalana! İyi yaşamak değil, herkes çok manyak yaşamak istiyor. Bu çok manyak yaşamak isteyen bozguncular ordusu ekonomiyi, yağmayı, talanı, kara parayı, hayali ihracatı, temsil ediyor!

Eşcinsel bir patron, yalılarda her akşam kokain partisi, özel uçaklar, ODTÜ, Boğaziçi İşletme mezunu ellinin üstünde uzun saçlı yakışıklı delikanlıdan kurulmuş bir harem. Harun Reşid'in masallarında böyle ihtişam, böyle geceler yok!

Global Menkul Değerler'in sahibi Mesut Yılmaz'ın kuzeni Mehmet Kutman'ın nasıl bir hayatı olduğunu biliyor musunuz? Türkiye'nin en büyük dolar zenginin hayatına dair neden herhangi bir gazetede bir haber, bir cümle okuyamıyorsunuz. Dolarla delirmiş bu inanılmaz masrafların sahibi bir tek adam, tüm milletvekilleri maaşları, tüm lojmanlar, tüm devlet arabalarından daha fazlasını tek başına yapıyor. Ne farkediyor? Kapitalizmin vahşi ruhu bu! Birkaç şehiri doyuracak kadar masraf yapmak, yüz kızartıcı bir suç hiç değil. Bunun adına, özel eşebbüs, serbestlik, sınırsız özgürlükler diyorlar. Kapitalizm size tarihin tüm krallarıyla boy ölçüşecek bir masal hediye ediyor. Bu iştahı doyurmak, bu masal dünyalarından yüzlercesini kurmak için kapitalizm, Afganistan dağlarında kurumuş, küflenmiş bir dilim ekmek parçası bulamayan onbinlerce çocuğu öldürüyor. Üstelik bu çocukları, dünyanın en zeki bilimadamlarının icadı füzelerle yokediyor!

Dünyanın en ünlü borsacısı Soros bir yazısında, borsa kazançlarına bir sınır getirilmeli, aksi takdirde ülkelerin başına büyük felaketler gelecek demişti. Geçtiğimiz yıllarda Ahmet İnsel bir yazısında, 90'lı yıllarda Amerika'da yapılan bir ekonomi tartışmasını aktarır, bir iktisatçı, herkes asgari ücreti konuşuyor, ücretlere bir de üst sınır getirmeliyiz, deyince, sen komünizmi mi getirmek istiyorsun diye, iktisatçıyı aforoz ettiler. Ünsal Oksay yazılarında Veblen'in Aylak Sınıf Kuramı adlı Türkçeye çevrilmemiş kitabından çok söz eder. Veblen, "gösterişçi tüketim" kuramı üzerinde çok çalışmış, tüm iktisatçıların gözlerini, gösterişçi tüketimin boyutlarına çekmiştir!

Werner Sombart'ın Aşk, Lüks ve Kapitalizm kitabı, sıradan bir kitap görüntüsü veriyor, ancak iddiaları kocaman ve bana hayat verdi. Sombart, modernizmin, savurganlığın ruhundan doğduğunu iddia ediyor. Lüksün ve israfın boyutları hakkında teorik bir çalışma. Lüksün boyutları hakkında iktisatçıların derin bilgisi olsa, tüm iktisat tarihi yeniden yazılır, ekonomi denilen şeyin adı değişir, diyor. Fransa'yı, Osmanlı'yı, bugünkü kapitalizmi hem vareden, hem yıkan şey lüks! Duyuni Umumiye'ye sürüklenen Osmanlı bütçesini Abdülhamit şöyle savunur, Siyasi Hatıralarım'da: "Bu borçların kökeni benim sarayda paşalara verdiğim maaşlardır!"

Werner, ortaçağ şatolarının lüksünü anlatır, Fransız sarayının lüksünü anlatır, 17. yüzyılla başlayan şatafatlı lokantalar, mağazaların envanterlerini verir, lordlar, kontlar, aristokratlar'ın harcamalarını ölçmeye çalışır. Evden, mobilyadan, takıdan, dantele, altın işlemeli kumaşlara kadar lüksün bilançosunu ortaya koyduğunda, sarsıcı bir netice çıkar ortaya: İddiası: Kapitalizm lüksten doğdu. Yaşaması için lüks yapmak zorunda, bugünkü savaşların altında "lüks hayat"ın koruma altına alınması var. Bazı yapay zekalı köpeklerin dediği gibi demokrasi ve barış değil. Lüks ve israf duyguları tatmin etmiyor. Aksine insanı hayvanlaştırıyor. Lüks bir iktidar göstergesi. Soyluluk ve gurur lüksle ifade ediliyor. 1980'li yıllarda dibe vuran Amerikan ekonomisi için Reegan bir uzman iktisatçıya çalışma yaptırır, birkaç yıl içinde önü alınan savurganlığın maliyeti: 400 milyar dolardır. Bugünkü savaşın maliyeti!.

Werner'in iddiası küreselleşme düşüncesini kökünden değiştirecek büyüklüktedir. Werner, kapitalizmin gelişmesinin yeni pazarların yeni sömürgelerin oluşması, nakliye, ulaşımın kolaylaşması, sınırların aşılması gibi nedenlere bağlayan iktisatçılara kızar. Werner, İpek Yolu'ndan, ortaçağ'dan başlayarak doğu ile batı arasındaki tüm ticari malların sürümü, ulaşımı, hızı, üretimi ve malların kayıtlarına bakar. Ve kapitalizmin doğuşu olarak, zengin alıcıların lüks mal ve tüketimin batıda çoğalması, hatta çılgınlık halini almasıyla piyasaların bu lüks ve şatafatlı mallarla ticaretin kabuk değiştirdiğini söyler. Küçük bir örnekle, evinizin hemen yanında terziden giyinirken, neler oldu da, aynı elbiseyi daha uzak ülkelerden ısmarlamaya başladınız. Birincisi siz zenginleştiniz, değerleriniz ve arzularınız değişti, ikincisi, altın işlemeli, kadifeli, ipekli, son moda birşeyi ancak dışardan bulabiliyorsunuz. Burjuvanın zevklerine mal taşıyan ticaret 17. yüzyılda çığ gibi büyüyüp kapitalizm oldu. Para onlardaydı, nadir mallara sahip olma tutkusu onlardaydı, en iyisini, en pahalısını giyme manyaklığı onlardaydı..

Erbakan'ın kravatları, otel düğünleri, kadınlarının eşarpları, Adnan hocanın özel yaptırttığı Osmanlı sarayı, Mesaj TV'nin İslamcı Haydar Baş'ının üçer beşer kadınları, beşer-onar hizmetçileri. Enver Ören'in şarkıcılara dağıttığı milyarlar, Fethullah hocanın bitmeyen Amerika seyahatleri. Bir müslüman bu kadar lüks neden yapar. Son yirmi yıldır bunun şaşkınlığını yaşıyoruz. Üstelik hiçbiri elini sıcak sudan soğuk suya sokmadan, dua edip, yalvarıp, ağlayıp, Kur'an deyip bu paraları müslümanlardan topladı. Etraflarına yumuşak başlı görünüp, zarif bir sessizlikle poz veren bu insanlar diğer insanlarla arasına lüksle büyük ulaşılmaz bir duvar mı koymak istiyorlar. Dinin, İslam'ın lüksle, israfla nasıl bir ilişkisi var! Ölülerin ardından dua okumak, bu kadar ayet, bu kadar Allah deyip bu kadar lüks hastası olmanın anlamı nedir? Ünlü şair Mehmet Akif Ersoy, Ankara'da köftecide, yediği köftelerin parasını veremediği için köftecinin yüzüne bakamıyordu, şimdi, onun bir mısrasını TV'lerden okuyanlar müslümanlardan milyar dolarlar yürütüyorlar. Dua okudukça, namaz kıldıkça, insan bencilliğini mi geliştiriyor. Lüks yaşamak için her türlü siyasi manevralara, her türlü dini saldırılara başvurmanın altında yatan şey nedir? Lüks içinde elbiselerinin, evlerinin, tarihi bir destan gibi görünmesinden, lüksün göklere çıkmasından elde ettikleri çılgınca zevk nedir? Bu kadar lüks nedir diye sorduğumuzda, ahlakdışı bir kayıtsızlıkla sinmeleri, susmaları ve karşılarındaki insanlara saldırgan bir cesaretle "siz imansızlar, siz kafirler" diye hırlamaları.. Şehvet ve öfkeyle, günün modasına, en modasına, en pahalısına sarılmaları, din için, Allah için, insanlık için ne anlam ifade ediyor? İşte kapitalizm, ortaçağın miskin, tembel, uyuşuk hristiyanları bu lüksle kandırıp onları bezirgan yapıverdi. 1970'li yıllarda tıpkı bizim islamcılar böyle miskin, tembel, uyuşuktu... Ve sonra... Dinin, Allah'ın gönüllerinden, kalplerinden uçup gittiğini en iyi onlar bilir, herkes en iyi kendini bilir, bir de kapitalizm bilir. Artık bunalımlarını, depresyonlarını, hayatın anlamsızlığını, açlıklarını, lüksle, ihtişamla, eğlenceyle, şatafatla bastırmaktan başka çareleri kalmamıştır. Ortaçağın şatoları gibi. Fransız kralları gibi. 19. yüzyılın burjuvaları gibi. Bizim banka soyguncusu Özal'ın dalton işadamları gibi. Lükse teslim olmak! Lükse ibadet etmek. Lüks için çalmak! Lüks için savaş çıkartmak! Lüks için namaz kılmak! İşte Ladin, kapitalizme karşı olsaydı, İkiz Kuleler'den çok önce, evinin önündeki Suud Krallarının, şeyhlerinin saraylarına saldırırdı. Ladin de, İslamcılar da kapitalizme karşı durmadı, Onlar kapitalizmin parıltılarını, lüksünü, kapitalistlerden daha çok sevdi! Onlar, kapitalistlerin elindeki serveti ele geçirip, Harun Reşid gibi Osmanlı zamanları gibi, kendi saraylarında ihtişamla yaşamak istiyorlar! Bunun için yüzbinlerce çocuğu silahların önüne sürerler! Her iki tarafın savaşı, aynı amaç, aynı şatafat ve ihtişamı ele geçirme savaşı!

nihatg@leman.com.tr

LeMan Okurmektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Amerika Amerika Sevgilim

Ben, şu an yeryüzünde yaşayan genç nesli -ki içlerinde ben de vanm- bir yönden çok şanslı buluyorum. Çünkü bu nesil dünya tarihinin neredeyse ateşin bulunması, Fransız ihtilali, aya gidilmesi kadar önemli günlerine; insanoğlunun gördüğü en güçlü ve belki de en aşağılık devletine tanıklık ediyor. Bu herkese nasip olmaz.

Evet, ABD dünya tarihinin bugüne kadar gördüğü en güçlü devlettir. Ne Osmanlılar, ne Roma, ne Moğollar, ne de bir başkası -çok daha büyük toprak parçalarında kurulu olmalarına rağmen- bu kadar güçlü bir imparatorluk veya devlet olamadı. Çünkü bunların hepsi kendi topraklarında güçlüydüler. Sözgelimi; Cengizhan'ın birkaç yılda oluşturduğu koskoca imparatorluk, Afrika'nın Güneyinde Ümit Burnu'nda yaşayanları etkileyemezdi. Ancak ABD tüm bu imparatorlukların onda, yirmide biri kadar büyüklükteki coğrafyadan en ücra köşelerine kadar tüm dünyayı nüfuzu altına aldı, istediği gibi yönetiyor. Ümit Burnu'nı bıraktım, kendi burnuma sıktığım sprey bile Amerika'dan ithal. İşte buna güç, nüfuz denir.

Ancak bu güç beraberinde büyük bir kin ve nefret getirdi. Çünkü Amerika bu kadar güçlü olabilmek, kendi içinde mükemmel bir yaşam oluşturabilmek ve hep daha fazlasını elde edebilmek için sürekli yoksul ülkelerden aldı, çaldı, sömürdü; yedi yedi doymadı. O odun kafalı halkta birgün olsun sormadı, düşünmek istemedi "Nerden gelir tüm bunlar, kimden nasıl alınır, bizde var da onlarda niye yok, halbuki daha çok çalışıyorlar, nasıl olur?" diye. Aklına gelenlerde düşünüp, irdeleyip bu oyunu bozmak istemediler. Nasılsa işler tıkırındaydı. Onlar da yedi, içti doymadı. Ama işte o büyük öfke kinini en insanlık dışı şekliyle kustu, 11 Eylül"de onbinlerce masum öldü. Dünyada yer yerinden oynadı. Amerikalılar hala inanamıyor, şaka gibi geliyormuş tüm bu olanlar. Amerika halkını tüm dünyaya izole etmiş. Herşeyden bihaber yaşıyor bunlar. Orada onbinler öldü ama Amerika'nın koyduğu ambargo Irak'ta, Ortadoğu'da milyonları öldürdü, aç bırakıp yaşayanlar ise sürünüyor. İşte Afgan halkı: aç açıkta!. Bomba yağdırıyorlar bu biçarelerin üzerine. Bunlar insan değil mi? Bu insanların suçu orada doğmak, büyümek, Allah'ın belası Taliban, Saddam tarafından yönetilmek mi?

Sokağa çıkın, şöyle bir dolaşın ya da bir magazin programı felan izleyin yarım saat. Gençlerin üstünde kaç tane Amerikan bayrağı göreceksiniz?.. Amerikan malı birçok şeyin reklamına alışmıştık yolda-izde, heryerde. Ama şimdi T-shirtlerin (tam da göğüs bölgesine basıyorlar. Kızlar memelerinin üstünde taşıyor bayrağı, gözüme girecek.. Tam anlamıyla göğsümüzü gere gere taşıyoruz!..) pantolonların, don-atletlerin üstünde Amerikan bayrakları basılmış, millette giyiyor. Hiç mi rahatsız etmiyor, hiç mi sormuyorsunuz kendinize "ulan nedir bu bayrak burada, anlamı ne?" diye? Kendi bayrağını kaç defa tutmuş, kaç defa T-shirt diye giymiş bu insanlar? Giyene "kıro" derler ama Amerika'nın bayrağını giyince "moda" oluyor. Amerika'yı moda ettik kendimize. Ulan bayrağın modası mı olur? Cemil İpekçi sittin senedir uğraşıyor "moda moda" diye ancak kendini moda edebildi.. Bu halk bi bayrağı moda edindi kendine, helal olsun!. Kutlayın birbirinizi, sanlın!.. Bu ne sevgi yarabbi bu ne ızdırap!. Yarın bugün basacaklar prezervatife takacaklar .ikinin tepesine nereye girip girip çıkacak o bayrak düşün!.. Moda mı diyeceksin o zamanda!..

Dostlarım, kardeşlerim.. Gelin çıkaralım şu bayrakların hepsini üstümüzden. Yemyeşil kırlara gidelim elele hep beraber. Bizim yaylalarımız, ovalarımız, bağlarımız, ormanlarımız dünyanın tüm sevgililerine yeter. Uzanalım çimenlerin üstüne; serinliği, huzuru hissedelim. Kıpkırmızı lalelerin tomurcuğunda aşkı arayalım. Bu güzelim dünyayı, bu yemyeşil coğrafyayı mayınlarla döşemeyelim... Yeter artık hadi: Savaşmayalım sevişelim..

Kadir Özkaya - İzmir

Gökyüzüne Çizilmiş Resimlere Benzeriz

Biz, bizler; bu ülkenin daha doğrusu kendi kafamızdaki ülkenin, gökyüzündeki resimleri, rüzgarın peşine takılan nefesleriyiz. Bu bizim grubumuzun türküsü. Biz hep geniş zamanda söyleriz. Çünkü yüreğimiz hala sevdayı söyler.

Biz bu beton şehri, bu soğuk şehri hayallerimizle, umutlarımızla yaşanılır hale getirdik. Bazen kederli, bazen sonsuz olduğumuz ama hep isyana giden yolda bulduk kendimizi. Şu son bir yıla neleri sığdırdık, şiir günleri, öykü günleri, çaylar, midyeler, paskalyalar, ağlayışlar, itiraflar... Ama hep umutla. Ölüm orucundaki arkadaşlara türküler söyledik. Sahiplendik onları. Bir günümüzü de Cezmi Ersöz'e ayırdık. (Sanki bizi yaşıyormuş gibi)

Hep gökyüzünü sevdik. Denizlere hasrettik, Martılar düşledik. Eylül'ün son günlerini yaşıyoruz, benim en yoğun yaşadığım aydır. Gidişler, dönüşler, kararsızlıklar.. Beana bahan yaşatan dostlarımın bazıları başka şehirlerde. Onlara söz vermiştim bu yaz bizim için çiçek yetiştireceğime ve çiçeklerim öyle anlamlı ki asi, durgun, aykırı. Geceleri çiçeklerimle beraber yıldızlarla selam yolluyoruz dostlarıma. Bazen kibrit çöpleriyle sigara içtiğimden değil her ateşte bir dostun yüzünü gördüğüm için. Bazen yıldızları çizgi film kahramanlarına benzetiyorum. Ayı, yıldızlar, yağmurlar kimsenin bilmediği tiyatro oyunlarında rol arkadaşlarım ve izleyicilerim yapıyorum. Leman dostları sizde bulunduğunuz yerde deniz varsa yakamozlarla ve martılarla, yoksa gökyüzüyle ve gözlerinizle Ankaralı dostlarınıza selam yollayın görüşebilmek dileğiyle...

Eylül geçmiş kapımızdan süpürmüş kalıntılarını ışıkların

O güneş parlıyor hala ay yine bizim.

Ayrıca Fikret Kızılok herhalde istediği bir ayda öldü.

Teknesinin ismi de Eylülmüş. Bugün güzel yaşanan herşey onun için. Yeterki biz sevelim onu

Selda - (Sübida)

Seni Hala Seviyorum Berfinim

Uzun uzun geçmişe uzandım. Yaşadıklarımızı yine baştan sona yaşadım. İyi e kötü çok günümüz oldu. Sevişti̇ğimiz ve nefretleştiğimiz anlar film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Hayatın anlamsızlığını şimdi çok daha iyi anlıyorum, inanmak çok güç ama güzel bir birliktelik ve inanılmayacak kadar saçma bir ayrılık. Sen şimdi çok uzaksın bana..

Yaşama anlam veremiyorum. Neden yaşanır ve neden biter. Nedensizliğin nedenlerinde bulurum kendimi. çoğu kez, ruhum daralır, yüreğim sıkışır yine de seni düşünürüm. Sen ki beni bir huzur denizinin tam ortasında bırakıp giden, sen ki en savunmasız anımda beni en kötü en vefasız halinle bırakıp giden zavallı şey. Sana acıyorum, senden nefret ediyorum ama yine de seni sevmekten alamıyorum yüreğimi.. Seni hala sevdiğimi anlayınca kendime acıyorum ve seni sevdiğimi anlayınca kendimi eskisinden daha çok seviyorum. Öyle yoğun yaşıyorum ki bu zıt duyguları, hiçbir şeyi anlayamıyorum, tanımlayamıyorum hiçbir şeyi kendimi, seni ve hayata dair herşeyi...

Öyle büyük hatalarım, öyle büyük yanlışlarım yoktu oysa, çoğu kez bu sonuçları haketmedim diorum kendi kendime. Hatırlar mısın! Birkaç dakika daha beraber olalım diye Erzurum'un o dondurucu soğuğunda yayan eve gidişlerimizi. Ellerimiz kenetlenince dünyadan habersiz düşler kurardık gelecek üzerine, umut üzerine, güzellik üzerine... Birlikte mutlu olacağız diyorduk. Herşey geride kaldı, nefretle mi anmalı sevgiyle mi, bilemiyorum. Bildiğim tek şey herşeyin koca bir yalandan ibaret olduğudur. Kendimiz bile.

Mehmet -mtanrikulu1@hotmail.com

LeMan TÜYAP Kitap Fuarı'nda

GÖNÜL ADAMI 2 - GÜNERİ İÇOĞLU

KLLI KİTAP (KOMİKAZE) ERDİL YAŞAROĞLU

KÜÇÜK SÖZLÜK - FATOŞ

TERELELLİ PİCTURES CAN BARSLAN

KUVAYİ MİLLİYE - NURİ KURTCEBE

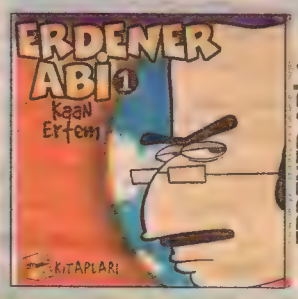

ERDENER ABİ 1 KAAN ERTEM

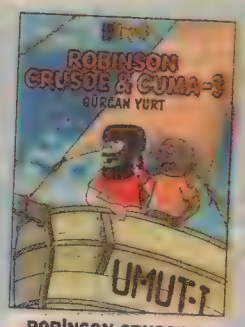

ROBİNSON CRUSOE & CUMA -3 - GÜRCAN YURT

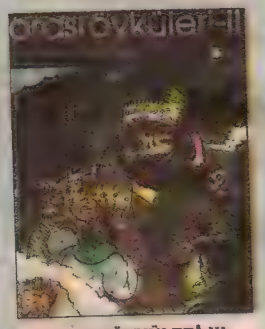

ORASI ÖYKÜLERİ III ENDER ÖZKAHRAMAN

LEMAN - L-MANYAK YAZAR VE ÇİZERLERİNİN İMZA GÜNLERİ

3 Kasım C.tesi
Güneri İçoğlu, Kaan Ertem, Mahmut Tibet
4 Kasım Pazar
Suat Özkan, Vedat Özdemiroğlu
7 Kasım Çarşamba
Ender Özkahraman
8 Kasım Perşembe
Lütfü Oflaz
9 Kasım Cuma
Nuri Kurtcebe
10 Kasım C.tesi
L-Manyak yazar-çizerleri: Gürcan Yurt, Bahadır Boysal, Memcoş, Soner Günday, Aslan Özdemir, Levent Çanga, Cengiz Akın, Kadir Yılmaz, Deli Cevat
11 Kasım Pazar
Erdil Yaşaroğlu, Selçuk Erdem
Yer: TÜYAP Tepebaşı
Saat: 15:00 - 18:00 arası

Sayı: 521
3 Kasım 2001
Cumartesi
Haftada bir yayımlanır

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 292 95 65 (4 Hat) Fax: 251 42 44 Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) Baskı: İlkcak Dağıtım: Bir-Yay Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No 20 80080 Beyoğlu/İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

POT!

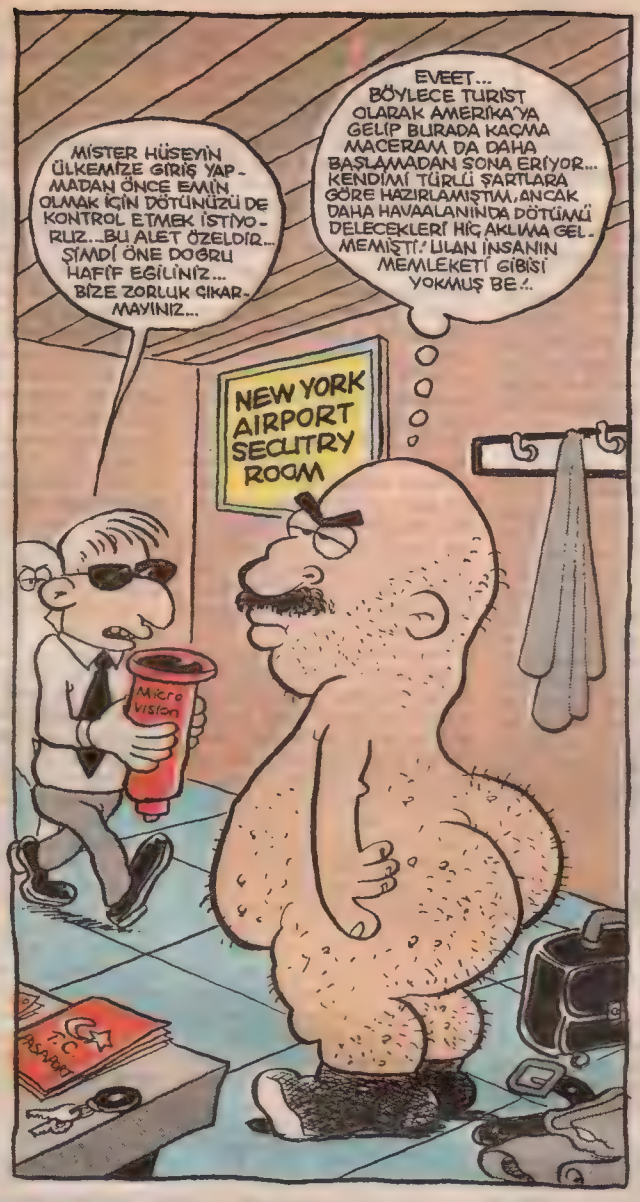

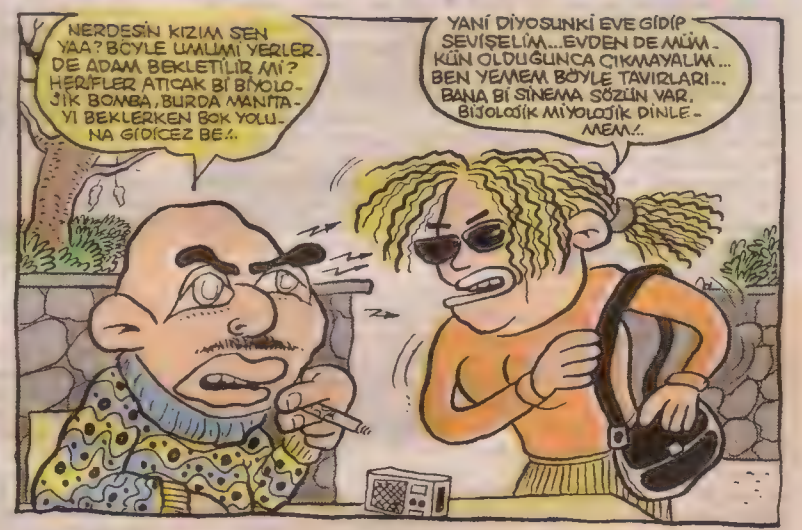

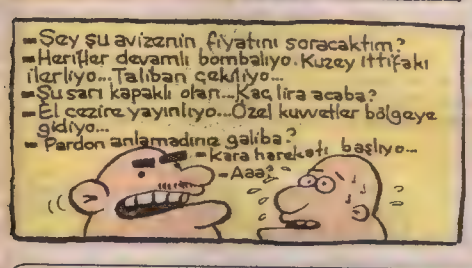

AYRINTILAR

m.e.T.İ.N.E.İ.D.A.N

Selâm... Yatağın kenarında duran elektronik saatin, "beş dakka daa uyuyım!" düümesi var!. Alarm çaldında, ona basınca; susuyo; beş dakka sonra bi daa çaliyo.. Aslında iğrenç bi düüme!. İnsanı rehaavete itiyo!.. Her çaldında, ona basıp, üst üste altı kere filan beş dakka daa uyudum!. Tamam; yanım saat eder bu; ama böylece, altı kere tekrar zıbanıp yattım gibi; altı kere de tekrar uyanmış oldum!. Ne berbat ve gereksiz bişiy!. Bi kez daa çalınca bu; asıl kapatma düümesine bastım; öyle yattım!.. Bu defa da, sekiz dakka felan yatakta saa sola dönüp oyalandım, sonra galktım!. Bakın; kalktım demiyorum; Galktım!. Yani; tam kalkamadım; gittim, kanepeye çöktüm biraz... Dünden planladım bugün için, yaklaşık kırkbeş dakka geç başlamıştım güne!. Halbuki, kendime söz vermiştim; erken kalkıp, o işleri halledicem demiştim... Neyse; daa vakit bol.. Yapıcaam şey de; küvetin deliini açmak ve, sifonu tamir etmek!. Yeni bi güne başlamak için; oldukça anlamlı, çok kutsal, nefis amaçlar!. Ulan bunun için galkılır mı yaa!? İyi de kardeşim; sen yapmazsan kim yapcak; usta mı çaarcan!? Her işe usta çaanrsam, üç kuruş maaşı da onnara verirz!. Ustalık, acayip bişiy zaten!. Geliyo; bakıyo; şurası şöyle olmuş, burası böyle kıvrılmış diyo; şunu atcaz, bunu koycaz diyo!. Şimdi, usta olduu için o; aazını açıp bişiy diyemiyo insan pek!. Anca, şunu diyebiliyom belki: "Usta; çok diil mi yaa?. Bi kolaylık yap!" felan, diyebiliyo insan, biraz yalakalık edip.. Tam, gerçek bi yalaka olsan, "Hadi hadi usta; halledersin sen, gözünü seviyim!. Yok param; anna beni!" filan da diyebilir insan!. Zaten; ne sigim dersen de; öyle bişiy diyo ki sana; hiç cevap veremiyon; aptallaşıp, çaresiz, boşluğa bakıyon umutsuzca!.. "Bunun" diyo, "tam şurası, şöyle olmuş! oraya üçlük bi boru koycaz, kenarına bi conta takcaz!. Anca öyle olur!" Eee; ne diyim şindi herife? Yok usta, oraya üçlük diil, ikilik boru koy bence!. Contayı da sigtiret, diyip, tartışma mı yaratıyım!..

Ne gerekiyosa onu bile yapsa; kullanıyo insan ister istemez.. En iyisi şunnan, kendim yapıyım. Bozsam bile, sadece kendimden kllanırım; buna da alışkınım! Zaten birincisi, çok da karmaşık bi iş diil!.. Elimde nefis bi malzeme var: Lavabo-aç!. Nalburiye ürünneri, böyle hep komik, tuhaftır zaten!. Bu kadar net bi isim olur mu yaa?!. Hiç bi estetii, imajı, kelime oyunu, kandırmacası felan yok!. Direkt; lavabo-aç!. Açmıyosa, o ayrı bişiy!. Açacaanı vat ediyolar ama.. Küçük paketteki kimyasal tozu, deliğe döktüm; sonra üzerine, tenceredeki kaynar suyu boşalttım!.. FORRŞ! GROURLP! BURUL BURUL! BURP! etti! açıldı gibi oldu.. Biliyom ki ama, açılmadı tam!. Hem, pakette de yazıyo zaten; açmamışsa, bi paket daa dökün diyo, uyanıklar!. Elli gram bişiy koymuşlar poşete!. Açmaz tabi!.. O, açıyomuş gibi hissettiren bi ses var ya; BURP! BURUL! GLUP!. O sesler tahrik ediyo insanı; mutlu ediyo!. Bağımlılık yapıyo ve; dayanamayıp, iki paket lavabo-aç daha alıyo insan. Bugüne kadar; tembellik edip bi usta çaarmadımdan; sekseniki paket lavabo-aç harcadım soktuumun küvetine!. Bi günnüüne açıyo sadece; sonra yine kapanıyo!. Yatıya bi misafir felan gelmeden önce, bi lavabo-aç alıyom marketten; döküp açıyom orayı; banyoya girip yıkarırsa diye!. Mutfaan dolabında her zaman için, üst rafta, bi iki yedek lavabo-aç'ım vardır!. Ulan ne saçma yaa!. Kim icat etmişse şunu, harbiden kurnaz adammış!. Heroin gibi, esrar gibi bişey!. Belki artık bi usta çaarmanın zamanı geldi.. dur; bi de telle deniyim de!. teli ikiye katladım, soktum, iteledim deliğin içinde!. Gitti biraz; sonra yamuldu... Nereye kadar itebilirim ki! O borunun içi, kavisli felan!. Sıkıldım; sifona geçtim sonra!. Onun ki; tam bi tamirat diil de, bi estetik gerekiyo diyebilirsiz!.. Su tasarrufu yapmak istediim için; çünkü, her işeyişte FOAARŞ! diye rezarvuan boşaltmanın annamı yok!. Çekme kolu da dandik; ayar verilemiyo!. Bunna da uğraştım ben biraz; azcık yaptım, istediim gibi!. İyice fenaalık geldi artık; çok çalışmıştım ya; çıktım ordan, gittim oturdum; kahvaltı ettim!. İkindi kahvaltısı!. Balkonu temizlemem gerekiyo ayrıca.. Yavrular, hep pislemişti!. Çer, çöp, leş gibi!. Eeh!. Bütün bu işleri bi günde yapamam!.. Sonra, yarın yapacak bişiy kalmaz!

Ceketimi giydim, çıktım dışarı!. Akşamüstü olmuştu.. Hiç bi sigim yapmasam da, bütün bu yapmadıklarım esnaasında, birer ikişer saat mola verip, koltuğa yayılmış, kanepeye zıbarmış, teyp felan dinnemiştim!. Hep şu elektronik aletin, "beş dakka daa uyuyım" düümesi yüzünden!. Uyan-kalk, uyan-kalk; salaa çevirdi beni!. Hava serin; biraz yürüyim, açılırım... Saatime baktım, çarşıya giden sokaan köşesini dönerken.. Çok güzel bileklerim var; üzeri ince, açık siyah, yatay kıllarla kaplı!. Kenarına doğru; o yuvarlak bi çıkıntı yapan, herkeste olan bilek kemiinden var; fekat saat yok!. YUH!. Ulan bu kaçıncı?. Yine unutmuşum evde!. Hayır; o önemli diil; yani, birisine de soranım, bi kuleye bakanım; istasyondan geçerken öğrenirim; umrumda bile diil!. Sadece; bazen; artistik olsun diye, annarsınız işte; önemli bi işim varmış bi yere yetişiyormuş gibi hissediyim diye; kolumu kaldırıp, ceketimin kolunu da parmaamla sıyırıp, oraya baktımda; hiç bi bok göremiyorum ya; sadece, kıllar, deri, et, kemik felan! İşte durup dururken o boşluğa bakmak sinir ediyo beni!. Yine de, sakin olmaya çalıştım ve, bileğime biraz daa bakıp, kaşıdım orayı; güzelce aşaa indirdim; yürüdüm!. Hemen iyi günner diliyorum!.

esi 152209 Sayı: 2001/45 - 575.000.TL. (KDV dahil)
9 770130 048678

LEMAN

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

Dergimiz baskıya girerken 6 Kasım'da 20. yılını dolduran YÖK'ü protesto eden öğrencileri, polisin bibergazı, panzerler, joplarla dağıttığını öğrendik. YÖK'de bu şiddetde gelecek sayı cevaplarını bizden çizgilerimizle alacak...

YÖK'E HAYIR

Huzurevlerinde kaderlerine terk edilen, yıllardır evlatlarını ya da yakınlarının yollarını gözleyen yaşlılar, ekonomik kriz sonrasında yeniden hatırlanır oldu. Özellikle emekli olan ve maaş alan yaşlılar, yıllar önce kendilerini huzurevlerine terk eden yakınlarının evlerine alınmaya başlandı...

ANNE ÖLÜMÜ GÖR SUS!. HERKES BİZE BAKIYOR! TEKRAR EVE GİDİYORUZ ARTIK..

BIRAKIN BENİİİİİ! SÜTÜMÜ HELAL ETMEM ARTIK SANA FERİT! ÖLÜRÜM DE GİTMEM O EVEEE.. BIRAKIN ARTIK BIRAKIIIIN.. SİZİ MODERENLER ÖYLE Mİ OLDUK ŞİMDİ!

ÖZEL VALİDE SULTAN HUZUR EVİ

ANNE LÜTFEN SUS! ÖZÜR DİLERİZ, SENİ BİR DAHA ASLA BIRAKMIYCAZ! ARTIK BİZİMLESİN!

BABANNE İNAN Kİ SENİ HUZUREVİNE BIRAKTIKLARINDA BERİ EVDE HUZUR KALMADI!..SENİ TEKRAR ARAMIZDA GÖRMEK İSTİYORU AFFET BİZİ!

BABANNE, BENİM MURAT! AALAMA, AALAMA!. ÜÇAYLIĞINDA

Dünya Sayın

9 Kasım'da tüm dünyada "Küreselleşmeye ve savaşa hayır" mitingleri yapılacak...

Tüyap Kitap Fuarı ve ekonomik kriz...

Medya işi gücü bıraktı Afganistan'a asker uğurlamaya soyundu... Medya kalemşörleri askerler için uğurlama yazıları bile yazdı...

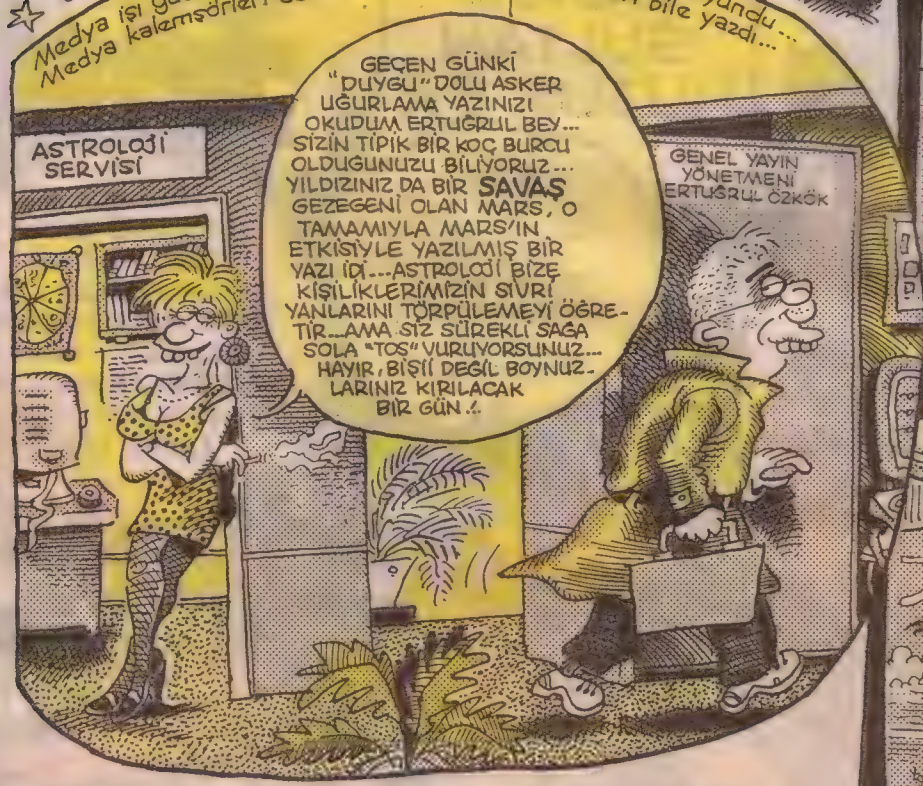

İHD, F Tipinde tecrit edilen mahkumlara dayanışmak için Kardeş Mahkum kampanyası başlattı. Kampanyaya katılanlar bir mahkumu kendisine kardeş seçerek mektup ve kartla haberleşecek...

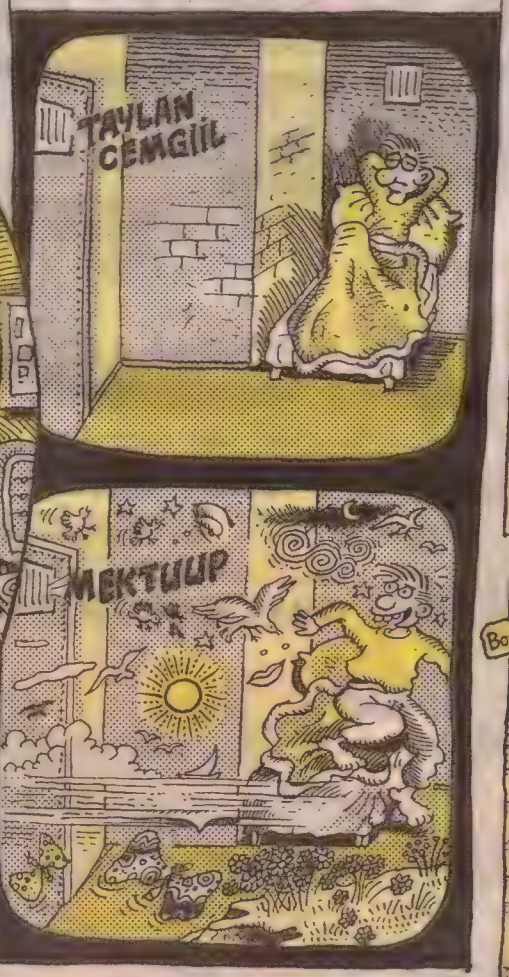

Hayata dönüş opeasyonunda yaralanan ve zamanında hastaneye kaldırılmadığı için bacağını kaybeden Mızrap Ateş, gözlerini kaybeden Taylan Yıldız ve Orhan Dağdelen devletten davacı oldu..

Ekmek almak için gittiği bakkaldan "veresiye veremem" yanıtını alan, bir çocuk annesi Aynur Özaydın "bıktım fakirlikten" diyerek kendini sokak ortasında yaktı..

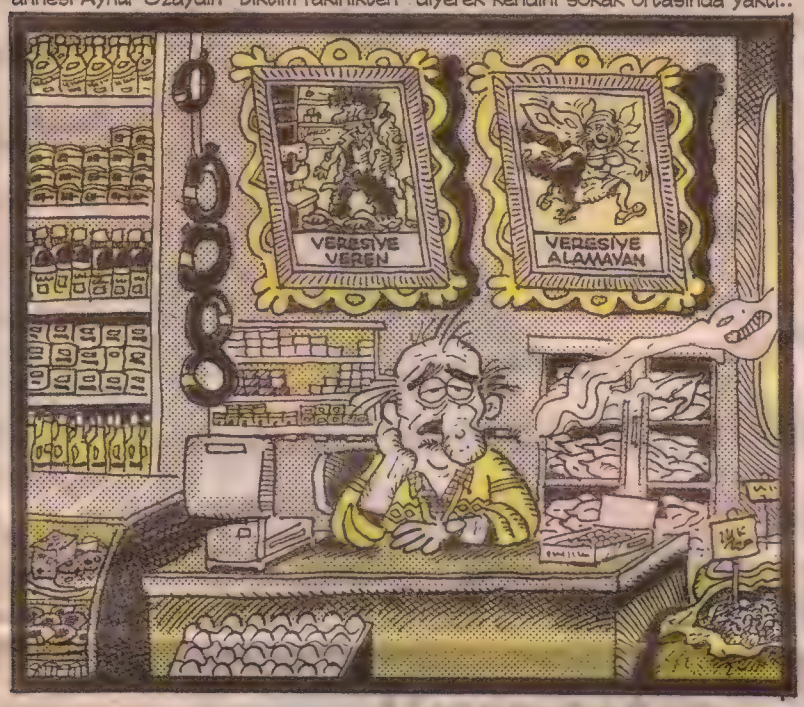

Bozuk para tedahülden kalkıyor.

Aksamsefas

LeMan

Türkiye'nin ekonomik destek karşılığında savaşa asker göndereceği kesinleşti..

Önemli Bir Açıklama

6 Kasım Salı günü, Emin Çölaşan'ın "Muhtaçlara Yardım Değil, Ödülmüş" başlıklı yazısında, Şanar Yurdatapan'ın bir açıklama metni yer aldı. Metin içinde, söz konusu yabancı vakfın, Türkiye'de belli kurum ve yazarlara ödül ve galiba para verdiği ve birtakım ödül ve para alan kurum isimleri yayınlandı. Gelin görün ki, 1998 yılında ödül alan kurum olarak Leman Dergisi'nin adı geçiyor. Bu nasıl ödülmüş ki, şu dergide 70 kişiyiz, yetmişimizin de haberi olmamış. Bu komiklikler biz mizah dergisiyiz diye mi başımıza geliyor. Dinleyin: BÖYLE BIR ÖDÜL ALMADIK. BÖYLE BİR ÖDÜLDEN HABERİMİZ YOK. BÖYLE BİR VAKIF İSMİ DUYMADIK, ÖDÜL HABERİNİ ŞİMDİ ÇÖLAŞAN'IN KÖŞESİNDEN ÖĞRENİYORUZ? Şaşırmış durumdayız. Nasıl oluyor, neden oluyor, ismimiz neden geçiyor? Adı geçen vakıf, ya da kurum ve kuruluşla bugüne kadar hiçbir burs, yardım, ödül ilişkimiz olmamıştır. Leman Dergisi'ni tanıyanlar buna hiçbir zaman cesaret dahi edemez. Hatta, yerli bir kurum ve kuruluşla, yardım, burs gibi herhangi bir ilişkimiz olmamıştır. Böyle bir şeyi ispat etsinler, dergimizi bugün, şimdi kapatırız. Ama ıspatlayamazlarsa, ne yapalım, yedi sülalerini, diye mi başlayalım. İddialı ve narâ atarak konuşuyoruz: Türk basın tarihinde başka hiçbir kurumdan yardım, destek kabul etmeden yaşayan tek basın kurumuyuz. Bu şimdiye kadar böyle oldu, şimdiden sonra da böyle olacak. Biz bir ödül aldık, o da geçtiğimiz yıl Çağdaş Gazeteciler'in Büyük Onur Ödülü. Ve yüzbin sınırından sekiz yıldır şaşmayan trajımızla, en büyük ödülü her hafta gazete bayilerindeki satışlardan alıyoruz.

PAZAR günkü yazımda, Türkiye'de Kürtçuluk, bölücülük yapan, Atatürk'e söven, şeriatçılık peşinde koşan, bir bölümü de İkinci Cumhuriyetçi olan bazı kimselere dolarlardan söz etmiştim. Bunların onlara bir Amerikan vakfı veriyordu.
Elimdeki listeyi "Muhtaçlara Amerikan Yardımı" başlıklı yazımda, pazar günü size iletmiştim:
Ahmet Altan, Ragıp Duran, Ertuğrul Kürkçü, Işık Yurtçu, Ayşenur Zarakolu, Recep Maraşlı, Nadire Mater, Şanar Yurdatapan, Mustafa İslamoğlu
Emin ÇÖLAŞAN
Muhtaçlara yardım değil, ödülmüş!
yanlış bilgilerin düzeltilmesi ricasıyla..."
İşte aynı kösede yayınlıyorum da, ... Amerika'dan para ...

Adımızı, ismimizi, bir takım it dalaşlarına sokanlar, yanlışlıkla geçirenler, bir hesabı olanların, özrünü hiçbir şekilde kabul etmiyoruz. Gereken dersi sütunlarımızdan alacaklardır. Medyanın işgal edildiği bugünlerde, Türkiye'de bağımsız dergiciliğin onuru olmuş dergimiz için, kimse yanlışlıkla, ya da bir hesapla bozuk bir takım mevzuuların içine girmesin, bu sütünlarda cezalandırılacaktır. Taraflara yazılı ve sözlü açıklamalar yaptık. Dergimiz erkenden baskıya girdiği için, tarafların gerekli düzeltmeleri nasıl ve ne şekilde yapacağını henüz bilmiyoruz. Leman'dan bir şekilde özür dilemeyenler, düzeltme yapmayanlara, asıl şimdi Leman hakettikleri ödülü verecektir. OKUYUCULARIMIZA duyurulur...

1998- Oral Çalışlar, Abdur-
-man Dilipak, Ali Bayramoğlu, K-
-Düzgören, Nadire Mater, Abdül-
-Dede, Leman Dergisi, Recep Mar-
-Yılmaz Odabaşı, A. Zeki Okçuoğ-
2000- Yılmaz Odabaşı...

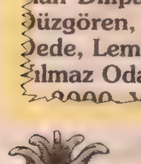

YÖK PROTESTOSU DAYAĞI
eli sopalı anayasal hak
KÜÇÜKARMUTLU BASKINI
canlı barikat katliamı
GALLİANİ
milanspor dallaması hile, hurdacı
SAVAŞ
unutma, unutturma
SABAH
hedef gösterici görev tamam

Doğubeyazıt'ta Burhan Kaçkar adlı bir yurttaş, arama izni bulunmayan güvenlik güçlerine evini aratmayınca kurşun yağmuruna tutuldu.

Sabah gazetesi Küçük Armutlu'yu hedef gösteren manşet haberinin ardından polisin yaptığı operasyonda 6 kişi yaşamını yitirdi. Yetkililer ölüm nedenlerini kendilerini yaktı ya da dumandan boğuldu diye açıkladı!

SABAH
SABAH Haber Ajansı Genel Müdürü Tayfun Hopalı çöl çarpıcı bir gerçeği gözler önüne serdi
BURASI FİLİSTİN DEĞİL İSTANBUL

LeMan BURASI AFGANİSTAN DEĞİL KÜÇÜKARMUTLU

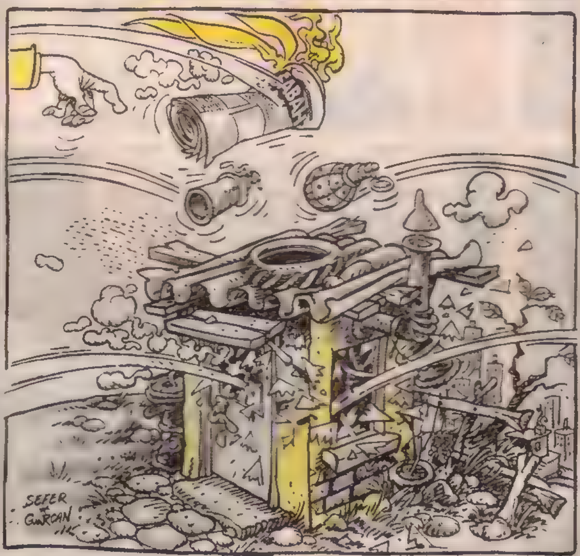

İstanbul Emniyeti "operasyon sırasında silah kullanmadık. Amacımız barikatları kaldırmaktı" dedi. Gazetecilerin silah seslerini hatırlatmaları üzerine, "onlar sis bombası" açıklamasına karşın ön otopside ölenlerin üzerinde kurşun izine rastlandı..

Yanda barikatlar kaldırırken görülüyor!

Artık yazmamak imkansız oldu!.. TELEGOL

Güntekin Onay: Dehşet gecesine hoş geldiniz... YAŞAYAN SİNİRLİLERİN DÜNYASI, sizi gerilim dolu bir yolculuğa çıkaracak..: Mavi köşede Ziya Şengül, kırmızı köşede Turgay Şeren... Vurmalı çalgılarda Ahmet Çakar, bas geyikte Ali Sami Alkış..: Ve kötü günler için tedbir olarak Zekeriya Alp..: Coşma az sonra, önce Fatıh Terim'e bağlanıcaz... İyi akşamlar Sinyor Terim...

Fatih Terim: Sululaşmayalım Güntekin... İmparator, sinyor, derebeyi ünvanlarını Milan Kulübü'ne iade ettim, kasada saklanan 3 oltutaşı tespihi teslim aldım...

G. Onay: Nasıl oldu bu iş Sayın Terim?.. Bütün Türkiye sizi konuşuyo... Bizim altkattaki kadın sabaha kadar "Sidik yolluğun dursun Galyani", "Şişekalasın Berluskoni" diye beddualar etti.

F. Terim: Şimdi, bir takım tökezlediyse suç bir kişide diildir... İrdelemek lazım... Ciovanni diye masum yüzlü, ama ikiyüzlü bir iblis genç gelmiş, "Hocam" demiş, "Takımı defans ağırlıklı oynat, yıldızları yedekte tut" demiş... Al, defans yaptık, yıldızları kestik, memnun musun şimdi?..

Ali Sami Alkış: Hocam, çocuğun içinden çıkan forma Juventus'un diil mi?.. Turgay ağbi Altay forması diye ısrar ediyo...

Zekeriya Alp: Sayın Şeren kasıtlı olarak aklını şaşırmış... Karıştıracaksa, siyah-beyazın simgesi Beşiktaş... Beşiktaş'la karıştırmamış olması camiamıza karşı saldırıdır... Ya da diildir...

Ahmet Çakar: Beşiktaş Jimnastik Kulübü bünyesinde bunca yıldır, bir kez olsun jimnastik yapıldığını da gormüş bi insan diilim... Nedir bu paradoks?..

Ziya Şengül: Bas bas paradoksu Leyla'ya...

G. Onay: Nasıl Sayın Şengül?..

Z. Şengül: Buraya gelip artiz artiz konuşanlara uyuz oluyorum... Herif ömrü boyu futbol oynamamış, ömrü boyu sıkı bi depar atmamış, omzundan buhar çıkmamış, kafası tütmemiş; buraya geliyo bilgin oluyo... Eski hakemsen git Talat Tokat, Hilmi Ok filan günübirlik geziler yapın... Fener'de kaptanlık yaptık biz... Kaptan aleminde ilk dörtteyim ben... Kusto, Körk, Swing, bi de Ziya derler...

A. Sami Alkış: Turgay Abi de kaptandı... Kaptan Stubing'e de benziyo ha... Ne neşeli bi adamdı be Stubing... Okyanusların pici olmuştu... Babası bunu denizkomandosu yapmak istiyo, sen tut, eğlence vapuruna kaptan ol... Bi de Ayzek vardı, kıvırcık...

F. Terim: İşte ben bu geyikçi zihniyet yüzünden Türkiye'den uzaklaştım...

G. Onay: Sayın Terim, olayı nasıl haber aldınız?.

F. Terim: İstanbul'da "takım ruhu" konulu bi konferans veriyodum... Haberi alınca "Ruhunu, şemalini ......" diye küfür etmişim, Allah'tan mikrofon kapalıydı... Galyani'yle konuştum, öğrendiğim bütün İtalyanca'yı unutacağıma, gerekirse Galyani [illegible] dedi... Düşündüm, Ciovanni çakalı beni kandırırken arayan oydu galiba...

Turgay Şeren: Berluskoni ne dedi bu işe Fatih? .

Fatih Terim: Kendisiyle Peru Başbakanı'nı kabulünde beş dakika görüşebildim, "Müslüman olduğunuz için gericisiniz, hep defansı düşunüyorsunuz... Hristiyan alemi daha pınl" dedi lavuk... Peru Başbakanı bile isyan edip "Oha be usta" diye tepki gösterdi... Netice olarak Peru, kuru üzümü İtalya'dan diil, Portekiz'den alacak, bunu da belirteyim...

T. Şeren: Ümit Davala ne olacak peki?.. Dükkan açmış akraba gibi getirttin çocuğu oraya, ortada kaldı... Şimdi itip kakıyolardır onu orda... Ancelotti, saçlarını üç numaraya vurmuş Ümit'in, herkes pırıl pırıl giyiniyoken, ona eski, yolluk eşofman vermişler diye duydum...

F. Terim: Abartmayalım Turgay Abi... Ümit akıllı, çevik, kedi gibi bi çocuktur, bi şekilde Florya'ya geri dönecektir, inanıyorum... Son olarak da şunu söylüyorum, out olmak yiğidi bozmaz!.. Son imparator, Bertoluççi'nin filmidir. Berluskoni'yi aşar!... Ve ekliyorum, aman İnzagi, canım İnzagi; kalbimetto bıraktınni yoktan bir aci!.. İyi akşamlar...

G. Onay: İyi akşamlar Sinyo... neyse, artık bizbizeyiz...

A. Çakar: Ortamlarda soruyorlar bana, Ziya Şengül bitirim mi, külhanbeyi mi, Ekşınmen mi, ne iş?.. Ceki Çen'in çoluk çocuğa karışmış [illegible]

Z. Şengül: [illegible] yatını Ahmet... Şaşırmışsın sen... Seni şuraya çıkaranda kabahat, kahvaltılık gibi adamsın Kuran çarpsın!.. Seni Berke Barajı'na inşaat şefi olarak sürerim ben olsam...

T. Şeren: Orda bile yanlış karar alır bu... Barajı yanlış kurdurur adamlara...

Z. Şengül: Keko la bu... RTÜK kapatsa da bigün, kimseler görmeden bi dövsek karanlıkta...

A.S. Alkış: Kapandığımız gün niye gelelim ki buraya Ziya abi?..

Z. Şengül: Cebindeki sarı karta, kırmızı karta güvenemeden nasıl oluyomuş bakalım!.. Yıllar yılı o kartların korkusundan efendi davrandım...

A. Çakar: Şu ağızlara bak, Kadırgalı Ayse! gibi...

Z. Şengül: Seni hırpalarım zambalak!.. Kaburgalı Ahmet diye gezersin alemde, kaburgalarını kırarım senin...

A. Çakar: Al işte... Seda Sayan'dan ne kadar Marilyn olursa, senden de o kadar yorumcu olur..: Sedattin Tantan Light tavırlarla bi yere varamazsın...

A.S. Alkış: Hırt!..

T. Şeren: Kotık!..

G. Onay: Sayın Alp, Gençlerbirliği'nden Tolga'nın transfer edilemeyişinin 3. ayı kutlu olsun!..

Z. Alp: Sayın Bilgili, Tolga'ya "Ya benimsin, ya toprağın" diye mesaj gönderdi... Bizde süpürucü yok, süpürücü lazım takıma...

Z. Şengül: Kolay mı şu donemde süpürge [illegible], herşey ateş pahası... ses çıkartmayan [illegible]

T. Şeren: Bak Suat'a... Yıllarca saçını süpürge etti, n'oldu... Sordum, bi saç ekme ikibin dolar!..

Vedat ÖZDEMİROĞLU

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAKÇAK

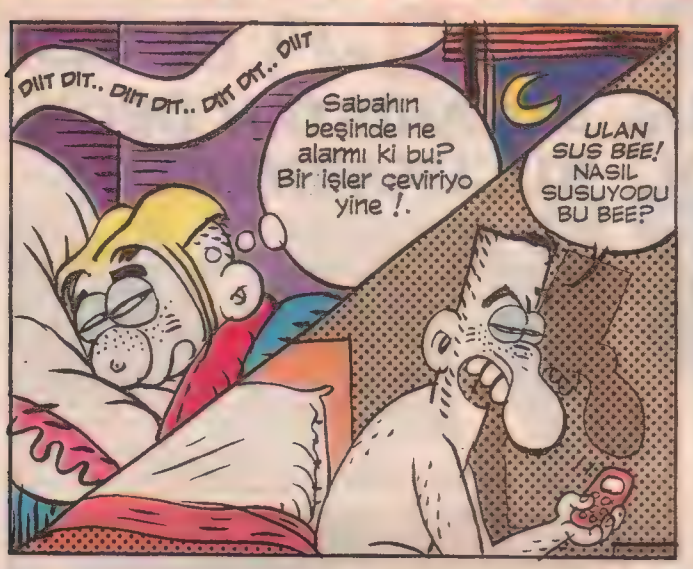

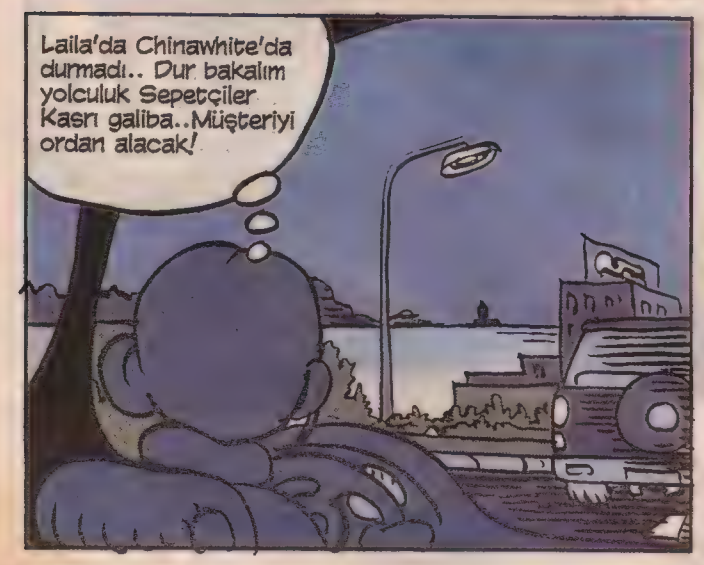

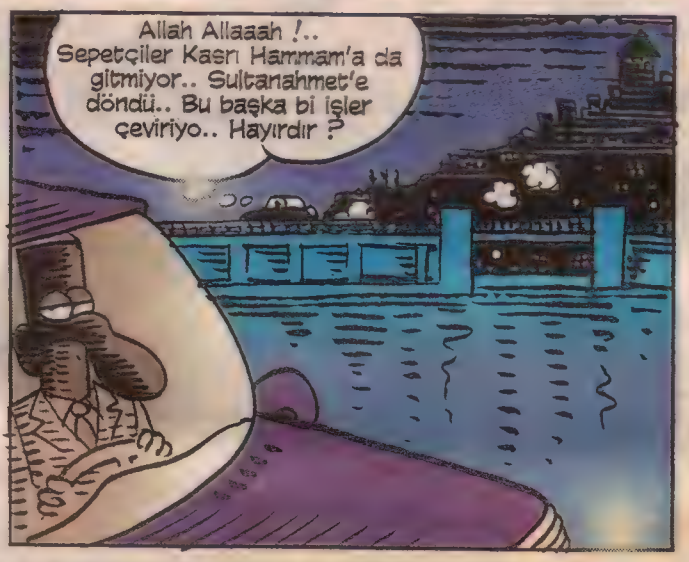

Allah'ım yıllardır sadece senede birgün huzuruna duruyorum.. İyyi bir kulun olamadım, günahlarım burdan Kuala Lumpur'a yol oldu.. Aczimi itiraf ediyor, affına sığınıyorum.. Ben yaradılışım gereği senin programladığın gibi yaşıyorum.. Sen bana hayatı bu yönüyle kolaylaştırdın.. Lütfen hem bu yalan dünyada, hem de ahirette hurilerle donat beni.. Rahmetine varıncaya dek bayrak hep gönderde kalsın.. Yine de sonumu hayırlı kıl.. Aklı bali olmamış cıvırları benim şerrimden, beni de düğümlere üfleyen büyücülerden, nazarlara gelmekten koru.. Bunları yaparken senin rızanı da kazanmayı nasip et.. Hemen vermeyenler verene dek bana sabırlar ver.. Verdiğin nimetlere lütuflara şükürler olsun..

Hamdülsenalar olsun Alemlerin Rabbi.. AMİİN!

Kadim Daral&Timsah espricisi Sevgili Dostum Yılmaz APAK'a teşekkürler.. (Bu kaçıncı teşekkür)

daral@leman.com.tr

Açık Büfe

met üst

'kendimi klonlasam diyorum

'kendimi klonlasam' diyorum..
kızlı-erkegli şahane bir millet yapsam kendimden şöyle otuz kişilik, en en'i ben olsam herşeyin

'kendimi klonlasam' diyorum..
bir kısmım çalışsa, bir kısmım çok sevse beni, asıl kendim hep uyusam

'kendimi klonlasam' diyorum..
bir kısmım tapsa bana, bir kısmım alkışlasa, omuzlara alsa, yalasa

'kendimi klonlasam' diyorum..
hiç yanlızlık çekmesem ben, oturup kendi kendilerimle pişpirik oynasam, hep onları yensem

'kendimi klonlasam' diyorum..
kız olan kendimgillerle sevişsem hep, hayatlarının tek erkegi ben olsam, kız olan kendimgillerin hepücüğünün

'kendimi klonlasam' diyorum..
bir kısmım şiir yazsa, bir kısmım film çekse, bir kısmım şarkı söylese, sıkılınca öz kendimden, bir onlara, bir öbür kendimgillere gitsem, aramıza nifak soksam kendilerimin

'kendimi klonlasam' diyorum..
aptal düşmanlarım hiç olamasa, kendimin açık taraflarını bilsem, kendi kendimi yerin dibine batırsam kodu mu oturtsam kendimgilleri

'kendimi klonlasam' diyorum..
kendimgillerle mükellef bir sofra kursam, ben anlatsam onlar gülse, onlar anlatsa ben düşünsem, hesapları hep onlara ödetsem

'kendimi klonlasam' diyorum..
tek başıma bir gazete çıkarsam, bir televizyon, bir ordu, bir futbol takımı, bir genel ev kursam, sonra kızsam hepsine, zart diye işten atsam

'kendimi klonlasam' diyorum..
bir kısımımla avukat olsam, bir kısmımla doktor, ziraat mühendisi, teknokrat..
kendimgillerle açık oturum yapsam sonra, akıllarını başlarından alsam konuşmalarımla

'kendimi klonlasam' diyorum..
birimi bakkala sigara almaya, birimi burgazada'ya çay içmeye, birimi kütüphaneye inceleme yapmaya göndersem, öz kendim kendim kendime kalsam hep kafalarımı dinlesem

'kendimi klonlasam' diyorum..
kendimgillerden oluşan bir müzik gurubu kursam, hep öz kendimin sevdiği şarkıları-türküleri çaldırsam onlara, sonra en uzağa öz kendim işese hep

'kendimi klonlasam' diyorum..
arada bir kendimgellere misafirliğe gitsem, gece yatıya kalsam, taze doldurulmuş sürahiden bir bardak su içsem, çek-yat'ta kıvrılıp uyusam

'kendimi klonlasam' diyorum..
kemdimgilleri örgütlesem, bir gerilla ordusu kursam, öz kendimi devirsem, devrim yapsam, asıl en bir öz hakiki koç kendim hangisiydi unutsam, hiç hatırlamasam

'kendimi klonlasam' diyorum..
fakat bu biraz grup masturbasyonu olmaz mı.. bir nevi akraba evliliği

'kendimi klonlasam' diyorum..
fakat hiç heyecanı kalmaz ki hayatın.. her şeyi önceden bilirim o zaman, ne hissedeceğimi, ne yapacağımı, falan filan

'kendimi klonlasam' diyorum..
fotokopi bir ömür olur bu, aramızda karbon kağıdı, ne yaşasam hep tekrar

'kendimi klonlasam' diyorum..
yo yo, vazgeçtim be bu sevdadan.. çok saçma ya.. çok aptalca.. hiçbir orjinalliği yok ki bunun

'kendimi klonlasam' diyorum..
iyi kötü kendimle idare etsem, kendimce, ömrümce, hayatın tadı tuzu olsam bir zaman

İmza Günü 11 Kasım Pazar günü **Parantez Yayınları** standında saat 16:00-18:00 arası
Gani Müjde, Can Barslan, Metin Üstündağ.

UMPAHA

FATİH SOLMAZ & KEMAL KARATAN

EALLEOOVV NASAA!.. SADECE BİR GÜNLÜK YİYECEEMİZ KALDI!.. EALLOVVSS!..

PATLAMAYIN ANUNA KOYUM YAPIYOZ İŞTE... MANTI DA AÇSA MIYDIK ACABA?..

ÖNCE KAVRULMUŞ SOĞANI YİYORSUN... DAHA SONRA ISPANAK VE KIYMAYI YİYORSUN... SALÇAYI DA YEDİK-TEN SONRA SIÇIP SICAK SICAK SERVİS YAPIYOSUN ŞEKERİM!..

Vincent

ÜHÜ ÜHHÜ!.. BUGÜN BİZİM CUMHURİYET BAYRAMIMIZDI ŞEVKİ, NASIL UNUTURSUN?..

AYOL İYİ Kİ BU ALTIN GÜNÜNÜ YAPIYOZ Dİ Mİ HANIMLAR? HAH HAH HAAY!..

AY O NE KIZ?.. KAÇ AYAR SENİNKİ? MAŞALLAH PIRIL PIRIL PARLIYOR BEE!..

DEVLET TİYATROLARIN-DA DA BİR SÜRÜ FAZLADAN İNSAN VAR SUATCIM... BAKSANA ŞUNA, HAKSIZ MIYIM?..

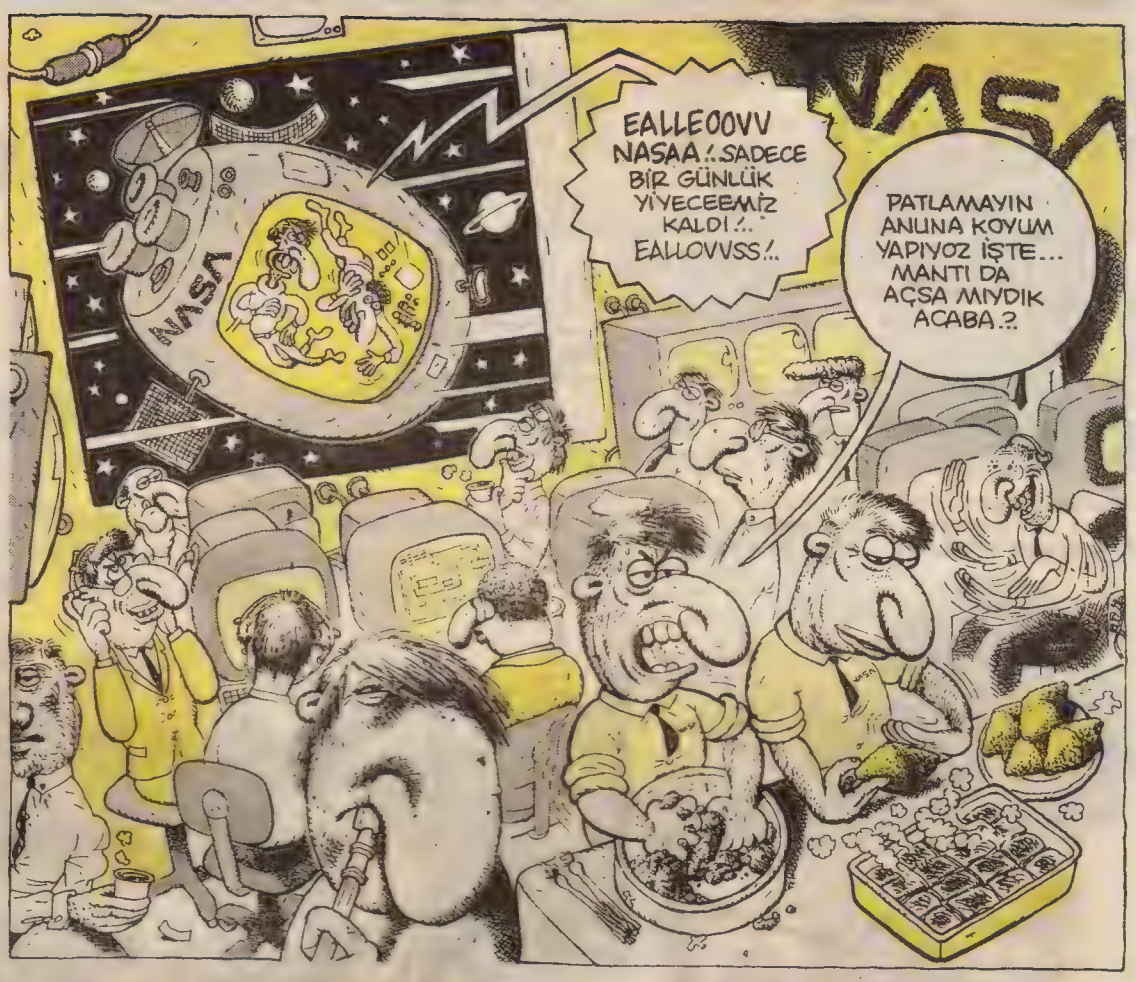

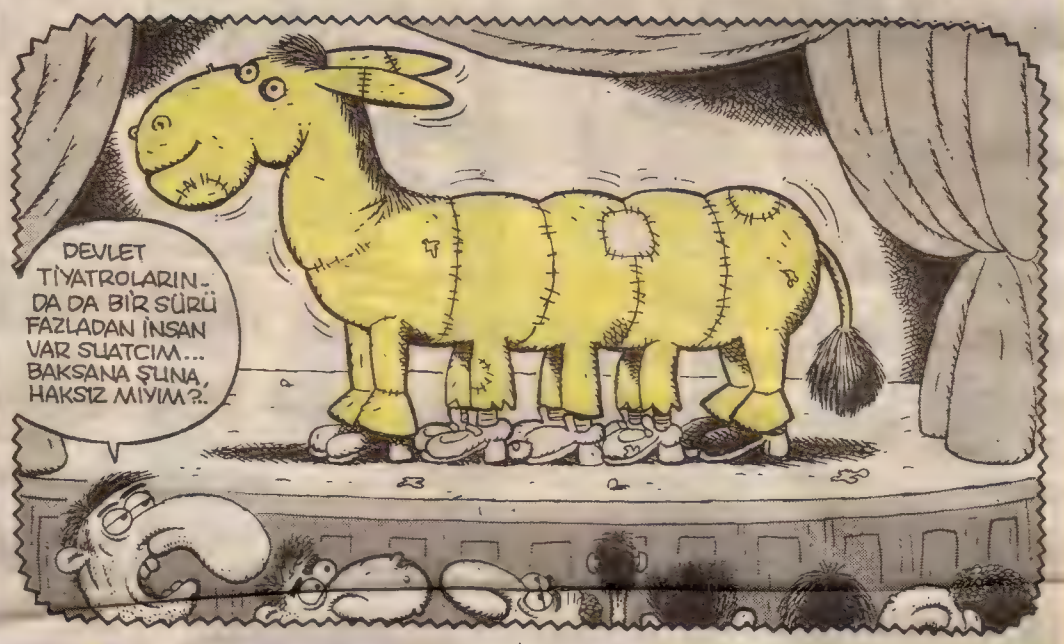

solmaz@leman.com.tr / karatan@leman.com.tr

Akşamse Fasi

Şimdi size çocukken kış akşamları soba başında ninelerimizden dinlediğimiz ürkütücü bir hikâye anlatıcam. Bu çok yaşlı bir çingene kadınla onaltı yaşındaki torununun hikayesidir.. Nine ve torunu o köy kurulduktan sonra, köyden biraz uzakta ormanın kıyısında derme çatma bir barakada otururlarmış...

Anlatılanlara göre Nine sanki 1000 yaşında gibi camide yıkılmış mihrapta yıkılmış ama kendi dimdik ayakta şöyle bir kadındır... Yıllar önce buraya 30, 40 kişiyle gelmiş, ötekiler göçmüş, ama o torunuyla kalmıştır. Köye bir kere gençken ormanda yaralı bulduğu Musa hocayı getirmek için inmiştir.

Torun 16 yaşında erken gelişmiş bir çingene güzelidir. O da bir kere köye gelmiş. Bütün delikanlıların aklını alınca, ninesi köyü ona yasaklamış.

Durum böyle olunca köydeki, genç, yaşlı, kadın, erkek arasında söylentiler alıp başını gitmiş.

Devamı Karşı Sayfada

AŞKINTILAR

m·e·T·i·N·E·i·D·A·N

Asla bi makine gibi, bi kahve fincanı, su bardaa felan gibi, hareketsiz kalamıyo insan!- Eli dursa, g.tü oynuyo!. Ama en çok da, eli oynuyo tabi.. Eller, acayip bişiy!. Bi selâm verip önce, sonra, "nelerden bahsediyim acaba? diye kafamı kâğıtdan kaldırıp, cama, dışarıya bakarken; dokunmadıım, ellemediim yer kalmadı!. Çoğu, o klasik hareketlerdendi: Önce, çenemi bi sıvazladım, parmaamı sakallarımda gezdirdim.. Üşenmeyip, traş olsaydım yine de dokuncak, tutuncak bi şeyler bulunuyo mutlâka!. Çenemi tutan elimin bi parmaayla meselâ, alt dudaamı elledim kıvırdım! O anda konuşsam, komik bi ses çıkardı.. Çocukken yapardık; parmaanla, alt dudaana küçük fiskeler vuruyosun ardarda!. BURULP! BUP! BLUP! Öyle bişiy yapmadım, gereği yoktu şindi.. Daa bi yetişkin tarzı, artistik düşünme hareketleri oluyo genelde!. Burnumu tuttum, iki yandan! Yukarı çıktım, göz çukurlarını ovaladım!. Çok becerikli bi organ, şu eller!. Bi çok şey yapabiliyo. Bardağı tutuyosun, tuşlara basabiliyosun, otuzbir çekebiliyosun, kavanoz açıyosun!. Bi durmuyo şöyle!. Bundan iki tane olursa meselâ, değişik bişiy oluyo!. Bi elin nesi var, iki elin sesi var hesabı!. ÇAP! ÇAP! yapıp, durduk yerde deli gibi ses çıkarmaktan bahsetmiyorum tabi. Öbür el, başkasının olcak; o zaman ilginç oluyo!. En çok elini tuttuum kişi, annemdi hâliylen.. Pazarda, çarşıda, bunu yapmak zorundasın!. Zaten ufak tefek, şapşal bişeyim; kaybolur giderim sonra yaban ellerde!.. Duygusal annamda ise, çok fazla elele tutuştuumu hatırlamıyorum.. En fazla yarım saat; toplamda da bi gün felan sürdü hepsi!. Bazı kızlar, koluna filan girerler, o ayrı konu. Hiç haz etmem zaten!. Teklifsiz yaparlar bunu..

İlk tutuşma anı ilginçtir; biri elini öbürünün üstüne koyar; öteki onunkini okşar, diğeri şöyle eder; bi bakarsın, elini biri tutuyo yürürken!. Vapurda meydana gelmişti.. Nası tuttum, hatırlamıyom. On dakka sürdü zaten!. İskele çıkış kapısına kadar tuttum, yani tutuştuk; sonra bişiy oldu, ayrıldı eller.. On dakka!. Çay bahçesine kadar sürmedi bile!. Bi kez de; bi bahaneylen, "yokuş buzlu; elini tutuyım da, düşüp kaymayalım?" felan diyip tutmuştum başka bi eli.. Bunu inkâr edemem; güzel, farklı bişiy!. Ama sana ait hissetmiyosun tam; bunun farkında gibisin.. Sadece; aşk veya arzu denen, reddedemiyceen o heyecannarı yaşatan, beş parmaklı, yumuşak bi oyuncak gibi.. Biraz kurcalama imkânın da oluyo!. Sahibinin, kazağı vardı; parmaklarının üstüne kadar inen!. O yüzden, tutuşma zevkini tam çıkaramıyodum; elime yün, iplik deyiyodu!. Parmaklarımın ucunu, yine de hareket ettirerek, kazağın içine doğru dokunmaya çabaladım, bilek kısmını sıvazladım!. Biraz aşırıya kaçmış olabilirdim; buna pek müsaade etmedi çünkü; elimi sıkıp, parmaklarımı düzeltip geri indirdi!.. İlginç bi el tutuşma da; vapurda yaşamıştım yine.. Bi yardım eliydi ama bu!. Vapur biraz, deniz alçaldı için, iskeleden aşaada kalmıştı. Çevik ve atik olanlar, sıçrayıp atlıyodu.. Hemen yanımda duran bi kadına, ben atladıktan sonra, elimi uzattım.. Tuttu!.. Hoop, çektim onu!. Sonra yürüdüm gittim. en nefis elele tutuşma buydu!. Gayet mantıklı, annamlı, kısa ve güzeldi!. Üçkâat yok, oyun yok!.. "Verin elinizi lütfen!" HOOP!.. Hoşçakalın!.

En garip, saçmasapan elele tutuşmalar da, bi fahişeyle yaşanabilir.. Gecenin bi vakti, eve gelirken, bi şekilde elini felan tutmak zorundasın sanki!. Bir gecelik de olsa, senin kadının olduunu belli etmek için herâlde!. Bi tanesinin boyu çok uzundu. Aslında hayır, benimki kadardı da; kolları kısaydı gâlba?!. Elini rahatça tutabiliyodum ama, yine de alçakta kalıyodum, nası oluyosa!. Çok huysuz, şakadan annamayan bi kadın da; takside gelirken, elini tutup biraz sıktımda, çok kızdıştı!.. Eskiden annem yapardı bazen. Elimi tutarken kemiklerimi kırcakmış gibi sanki, parmaklarımı sıkar, beni heycanlandırıp, eğlendirirdi!.. Yolda giderken, hoşuma giderdi bu!. Ben de onu yaptım ama, yüzük varmış parmaanda, görmedim!. Canı yanmış.. Özür diledim sonra!..

Bunnardan bahsederken, ellerim meşguldü.. Biri tükenmez kalemi tutuyo; öbürü hiç bırakmadan, sigarayı.. Şöyle bi durayım bakalım; farklı bişiy olcak mı?.. YUH!. Olmadı yaa! Hani, değişik bişiy yapayım da, yazarım sonra onu diye, bunu bile düşünemeden, otomatikman çeneme, alt dudaama filan gitti elim!.. Demek artık, refleks olmuş.. Hepsi de, her zaman durdukları yerde yine!. Bi ilginçlik yok!.. Kafa, farklıdır biraz; orada bi sürprize rastlanabiliyo! Üç dört gün filan saçını yıkamamışsan, elini dolaştırdında, yabancı, değişik bişeyle karşılaşıyosun.. Kırt!. çekip, koparıyon o küçük, ilginç maddeyi!.. Hemen iyi günner diliyorum!..

köyün en yaşlısı Musa Hoca'dan korkularından Nineyle Torununa birşey yapamazlar...
BAKIN YILLAR ÖNCE BİR KOLUMU BİR GÖZÜMÜ KAYBETTİM AMA, ONLAR OLMASAYDI ÖLEBİLİRDİM DE, SİZE ANLATAMAM AMA ONLARA ZARAR VERMEYİN...
Köylüler hocanın onları niye koruduğunu şuna yorarlarmış: Nine gençken Hocanın sevgilisiymiş de. Torun onun torunuymuş vs.vs.vs..
Ve birgün Hoca ölür, üstelik o gece dolunay vardır...
BU GECE ÇOK GÜZEL-SİN..
En güzel elbise-lerini giyer
HADİ KIZIM UYAN BU GECE AY VAR!
YİNE Mİ? NE ÇABUK!
SANKİ DAHA DÜN GECE DANS ETTİM..
Kalkar, yıkanır...
At sırtında ormanın açık alanına doğru yola çıkarlar...
TEK DÜM TEK HAV
AGA
BU NE BE GECE YARISI OROSPULAR YİNE Mİ DANS EDİYOR?!
BİRİ SUS-TURSUN ŞUN-LARI
KALKIN GİDİP KIRALIM BACAKLARINI ŞUNLARIN..
HOCANIN ÖLDÜĞÜ GECE YAPILIR MI ULAN BU?! KALTAKLAR.
KOVA-LIM KÖYDEN
DÜM TEK
ŞURDAN BİRŞEY GEÇTİ Mİ?!
YOO...
GÖR ME DİM
BEN GİDİYORUM AĞA.. NASIL OLSA HOCA ÖLDÜ.. GİDİP KIRICAM BACAKLARINI, KİMSE DUR DİYEMEZ!
BEN DE GELİ-CEM
BEN DE..
TUNTAM

ERDENER ABİ
-Ayol hörs hörs bakıyon suratıma da bir hal hatır sormuyon be..! Ne anladım, senin komşuluğundan!
-Çekil kadın..!
-Erdener abi bi takım sorunlarım, açmazlarım var...
-Aceleye verme işi..!
-İnsanlara bir mesajın olmalı Erdener...Gezmekle olmaz bu işler..! Bak bana Zıpkın gibiyim zıpkıın..!
-Elma gibi yerim seni..!
-Tango öğrenmek ister misin abi? Uygun fiyata tango öğretirim... Garantili... İstersen hemen başlayalım...Bak bir... İki... Öne... Bir... İki... Beni izle...
-Yolumdan etmeyin beni be..!
-Dünyanın bu sıcak ortamında çok zor bir coğrafyada bulunmak aslında insana bir nebze umutsuzluk veriyor Erdener..!
-Allahaşkına susunuz..!

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

İLK BAKIŞTA SAKİN DİYEBİLECEĞİMİZ BİR SONBAHAR GÜNÜ...KAHRAMANLARIMIZDAN BİRİ KENDİSİNİ NEYİN BEKLEDİĞİNİ BİLMEKTEDİR...

NE BU YAHU?. YAĞMURDAN KORUNMAK İÇİN HERHALDE.?

KISMET

ÇİFT KAT BRANDAYLA KAPLANMIŞ KALIN SÜNGER... HEMEN GİTMELİYİM J. PİYER, SANA SONRA İZAH EDERİM...

İŞTE SIRASI GELDİ... BÜTÜN MESELE DOĞRU ZAMAN VE DOĞRU YER.!.

TOR TOR TOR TOR

PİLOOFFF

O LA LAA!

KISMET

ÜSTTEN UMUT KESİLİNCE BEN DE ALTTAN KURTARMAYA ÇALIŞIYORUM...BU SIRALAR ÇOK DİKKATLİ OLMALIYIM... ŞİMDİ GEL DE BUNU J PİYER'E ANLAT.!.

Ve karşınızda

met üst

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

GENETİK KODLAR, YAŞAM ŞİFRELERİ KROMOZOMLAR DNA MERDİVENLERİ

1-Biliriz ki bir takım genler bazı insanlarda vardır, bazı insanlarda yoktur... Milyon tane gen arasında bilimin bile tanımlayamadığı kimi ilginç genler vardır ki, bunlardan ilki, gazoz sallama genidir...

Ulu gaz

Kendisinde bu gen bulunan insanlar gazoz şişesini rahatlıkla sallayıp köpürtürler... Hiçbir sorun çıkmaz...

PFFSST!

Oysa gazoz köpürtme geni bulunmayan insanlar bunu yapmaya kalkıştıklarında ya kendilerini rezil ederler...

UHMMFFLSSFF!

Ya da etraflarını rezil ederler...

2- Bahsedeceğimiz ikinci gen havaya leblebi atıp ağızla yakalama genidir... Şu tür olaylara zaman zaman şahit olmuşuzdur...

DOKTOR... DOKTOR!.. BURNUM! BURNUMUN İÇİNDE...

Havaya leblebi atıp ağızıyla yakalamayan bir adamın dramıdır bu...

BURNUNUZDAN ÜÇ LEBLEBİ ÇIKTI!.. NASIL YAPTINIZ BUNU?

Bir de leblebiyi havaya atıp ağzıyla yakalama geni bulunan bir insanın kendine güvenine ve başarısına bakalım...

Lablebiyi havaya atıp ağzıyla yakalama geni bulunmayan bir insan hem kendisi şebek olur, hem de çevresini tedirgin eder...

3- Gerçi kış geliyor ama, yazdan kalma bir genden sözedelim... Balıklama atlayış geni... Gayet iyi balıklama atlayanlar bilmelidirler ki balıklama atlayış geni yüzündendir... (Ya da sayesindedir.)

FLOST

Bazı insanlar da ilginç bir şekilde çok iyi çivileme atlarlar... İşte bunun nedeni de çivileme atlayış genidir...

CUMPS

Peki diyelim ki balıklama atlayış geni bulunan bir adamla çivileme atlayış geni bulunan bir kadın evlendi... Bu ikisinin çocuklarında sonuç ne olacak dersiniz? Tabii ki göbek haşlama...

LOOFFT!

4- Bugünlük konu edeceğimiz son gen, uzaktan kumanda genidir... Neden bir evde tvnin uzaktan kumandasını en çok bir kişi kullanır acaba?..

Çünkü o insanda uzaktan kumanda geni bulunmaktadır da ondan, sakın hafifsemeyin, araştırmalara göre çok önemli bir gendir bu...

Uzaktan kumanda geni bulunan bir insan hayatın diğer alanlarında da baskın biridir... Halbuki uzaktan kumanda geni taşımayanlar, silik, kişiliksiz, özgüveni olmayan, başkasının güdümünde, yönetilen ve kaderine razı tiplerdir...

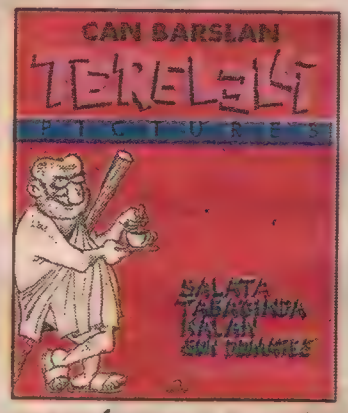

TERELELLİ PICTURES ALBÜMÜ ÇIKTI
Gayet şık olmuş...
Okunaklı ve bakınaklı
11 KASIM PAZAR İMZA GÜNÜ
Cani Müjde - Metüst, Ben Parantez yayınları standı...

canbarslan @ superonline.com

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

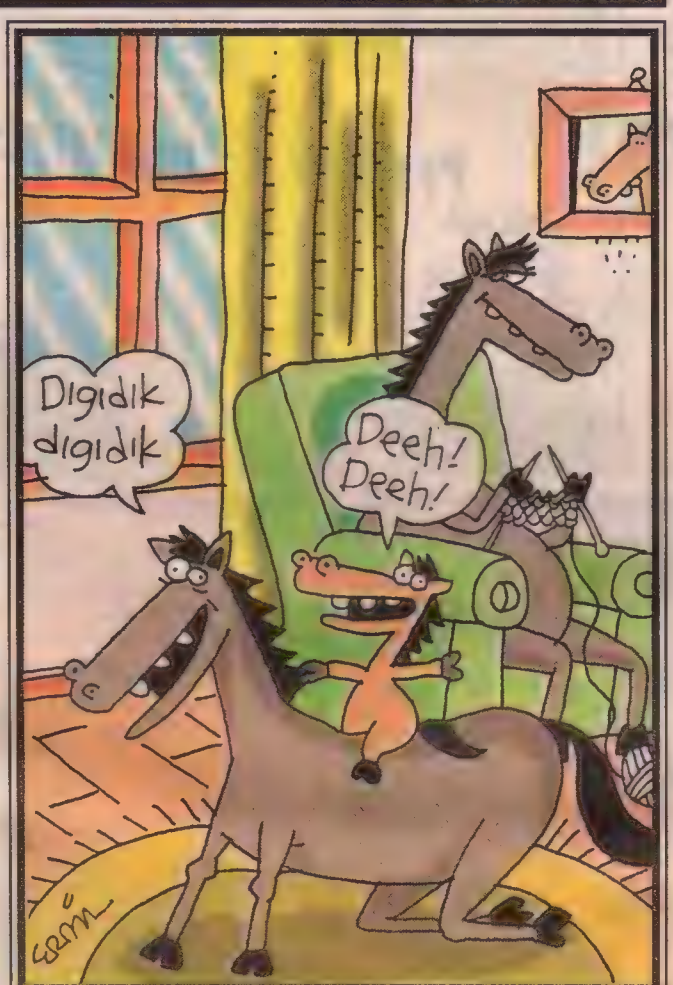

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Bütün İşaretler Oralarda Saklıydı

Biliyorum, hayatımızı eskimiş ve solgun buluyordun...

Her şey aynı, **diyordun...** Annem, babam, bu yorgun ev, bu kederli yollar, benden bir an bile ayrılmak istemeyen sen, her şey aynı ve bu hep böyle sürecek, hiç bitmeyecekmiş gibi, **diyordun...**

Evlerde kalamadığın, her şeyin üstüne geldiği günlerdi... Ve yağmur o günlerde hayatımızı mühürlercesine yağardı sanki. Terkedilmiş yollardan yürür, hüzünlü mahallenizin sonundaki sanki kapalıymış gibi duran o çay ocağına giderdik seninle... Bizi görünce yüzü garip bir sevinçle aydınlanan o yoksul garson çocuğun getirdiği çaylara bile umutsuzlukla bakar, gitmeliyim buralardan, başka yerlere gitmeli, başka şeyler yaşamalıyım, **derdin...**

Çay ocağının kırık penceresinde boynunu gezdirirdin ve, **burada intihar duygusu bile anlamını yitirmiş, ruhsuz kalmış,** derdin. İntiharını bile o yaşamayı umduğun yeni yerlerde, değişik ve farklı insanların arasında denemek istiyordun... Hep bulunduğun yerlerden uzakta, marjinal, farklı ve uç olan şeyler yaşamak istiyordun...

Sadece bizim varlığımızdan mutluluk duyan ve başka hiçbir beklentisi olmayan, belki yarın, ya da birkaç saat sonra işsiz kalacak o garson çocuğun umutla tazelediği çaylardaki gizemi bile görmezden gelip, gözlerin o kırık pencereden görünen uzaklara takılı, **buralardan gitmeliyim, artık başka şeyler yaşamalıyım, yeni ve değişik şeyler,** derdin...

Neye üzülüyordum biliyor musun en çok; bütün bu sözleri seni deliler gibi seven beni incittiğinin farkına bile varmadan, öylesine aklına geldiği gibi söylemene üzülüyordum. Sanki ben yoktum yanında. Sanki oraya birbaşına gelmiştin. Kendinleymişsin, benim yanında olmam, olmamam sanki hiç önemli değilmiş gibi konuşmana içerliyordum...

Ve işin en acısı ben ne zaman sana bir şeyler söylemeyi denesem artık orada olmamandı. Beni anlamanı, duymanı istediğim yerde artık hiç olmuyordun sen. Ben ne zaman konuşmaya başlasam aklın hep başka yerde oluyordu. Ben ne zaman sana nüfuz etmeye çalışsam senden bana paramparça bir ruh, darmadağın bir yüz kalıyordu... Ben senin paramparça ruhunu toplamaya, o darmadağın olmuş yüzünü yeniden bütünleştirmeye çalışırken, sen yine ben orada yokmuşum gibi konuşmanı sürdürürdün: "**Aşkın ömrü üç yıldır. Birinci yıl birlikte eşyalar alınır, ikinci yıl eşyaların yeri değiştirilir, üçüncü yıl eşyalar paylaşılır. Çünkü aşk bitmiştir...**" Ben konuşan sana değil, ruhunun en karanlık, en izbe yerine gizlediğin kaderine, o izbe, o karanlık yerde ömrünün en gerçek, ama seni hep derinden korkutan sırlarına nüfuz etmeye çalışırken, sen aşkı yıllara ve eşyalara böler, seni derinden korkutan sırlarını bana bırakıp, hep uzaklara gitmek isterdin... Kendinle, sırlarınla, hayatının gizemiyle olan ilişkini yitirdiğin için başkalarının bilgileri, öngördükleri ve yaşam tarzlarıyla bakıyordun hayata...

"Sahi biz seninle ne yapıyoruz?... Ne zamana kadar sürecek bu ilişki? Sen benden bıkmadın mı?... Oynadığımız bu oyun hiç bitmeyecek mi?... Aradığım gizem burada değil, buradan çok farklı yerlerde..."

Hayatımızı mühürleyen yağmur o kırık pencereden içeri, üzerimize doğru savrulurken, doğanın bu yaban sesinde sözlerinin tam olarak anlaşılmayacağını umarak, işte kendi kendine bunları fısıldardın... Sanki yanında ben yokmuşum gibi söylerdin bunları... Benim senin için olmakla olmamak arası bu varlığım sana derin bir ıssızlığı ve yokluğu hatırlatıyordu artık... Bende kendi bitişini, hiç hak etmediğin sonunu görüyordun... Ben seni koşulsuz sevmekle gidebileceğin o yerleri, o ışıklı ve mutlu iklimleri, eskisinden ve şimdiye kadar olanlardan çok farklı şekillerde sevebilme ihtimalin olacak insanların sevgisini senden çalıyordum...

Senin için her şey bulunduğumuz yerde olmayandı. Senin için her umut, her sevinç bu camı kırık çay ocağının dışındaydı. Senin için yeni olan ne varsa, bu yağmurun mühürlediği hayatımızın hemen biraz yakınındaydı... Senin için yaşamak, küçümsediğin annenin, önemsemediğin babanın, o büyüdüğün, ama bir an önce terk edip gitmek istediğin solgun evlerin, seni hep boğan, ama yıllarca yürüyüp geçtiğin kederli sokakların dışındaydı...

Ne olur bırak beni, derdin, böyle anlarda. **"Bırak beni, bizim dışımızda başka hayatlar var, başka renkler, başka hazlar, başka umutlar var... Hepsini görmek, hepsini tek tek yaşamak istiyorum. Ne olur bırak beni, hayata ve başka sevgilere gecikmek istemiyorum. Ne olur hiç olmazsa bir süre zaman tanı, yaşabileceğim ne varsa bir an önce yaşamak istiyorum. Görüyorum, önümden geçiyorlar... Onları tutamıyorum, elimden kayıp gidiyorlar... Ne olur bırak beni, bak hızla geçip gidiyor, ben o hayata yetişmek istiyorum..."**

Seni gerçekten tanımasam, boşluğundaki o çırpınan sevgiye defalarca dokunmuş olmasam, bu sözlerin, bu yakınmaların yüzünden kendimi dünyanın en zalim insanlarından biri gibi hissederdim. Ama seni öyle iyi tanıyordum ki, işte bu yüzden senin o birtürlü tutamadığım kimsesizliğinden, seni bulup getiremediğim o büyük kayboluşundan geriye sadece büyük ve zalim bir yalnızlık kalırdı bana...

Sonra, **nasıl istiyorsan öyle yap**, derdim. **Nereye gitmek istiyorsan oraya git**, derdim... Ve sen gecenin bir vakti çekip giderdin. Gecenin karanlığında bastığın her yer kurtulmak istediğin o kaderin olurdu. Kurtulmak için gittiğin her yer kaybolmuş ömrün olurdu. Ardında, dönüp bir kez bile bakmadığın hayatımız ve o çayocağının kırık penceresi kalırdı. Ardında, o kırık penceredeki kimsesiz kanın kalırdı... Ardında, yaşamaktan korktuğun için hep ertelediğin aşkımız kalırdı...

Bense beni bıraktığın yerde kalır ve o kırık pencerenin ardın-

daki uzaklıkta se
hatırlatan kimse
gördüklerin hep
nerede gizlendiğ
En çok bu yüzde
yerlerde, konuş
aynı anlamı taş
kim olduğun ve
ma umudunu ta
senin gibi ömürl
katılan her yeni
vaat bekliyor olu
Onlara geldiğ
babandan, o sol
setmezdin. Onla
varlığıyla yokluğ
ra sevme yetene
özlediğinden ba
yaşayamadığınd
dan korktuğun i
lında aşkın üç y
Onlara aşkın
tan korktuğunu
gulara, hiç yaşa
dın... Onlara ma
hazır olduğunu s
Söylediklerin
insan gibi hisse
rirsen seni o ka
ni ne kadar çok
kendini unutmu
unuttuğunu san
ğin sevgi ve şef
Annenden, b
larca yürüdüğün
şefkati seni hiç
olan insanlara v
O kırık pence
mayan ve belki
rım gözetmeden
Senin yabancın
Aralarında hiçbir
senden ne denli
bilemeyeceklerd
olmadığın kadar
na gerçek anlam
daki her şeyden
bakmadıkları içi
ğunu bilmiyorlar
Hiçbiri senin
dan tek tek topla
ni göstermediği
delleri ve acıları

Ezi Cevat

GÖKHAN DABAK

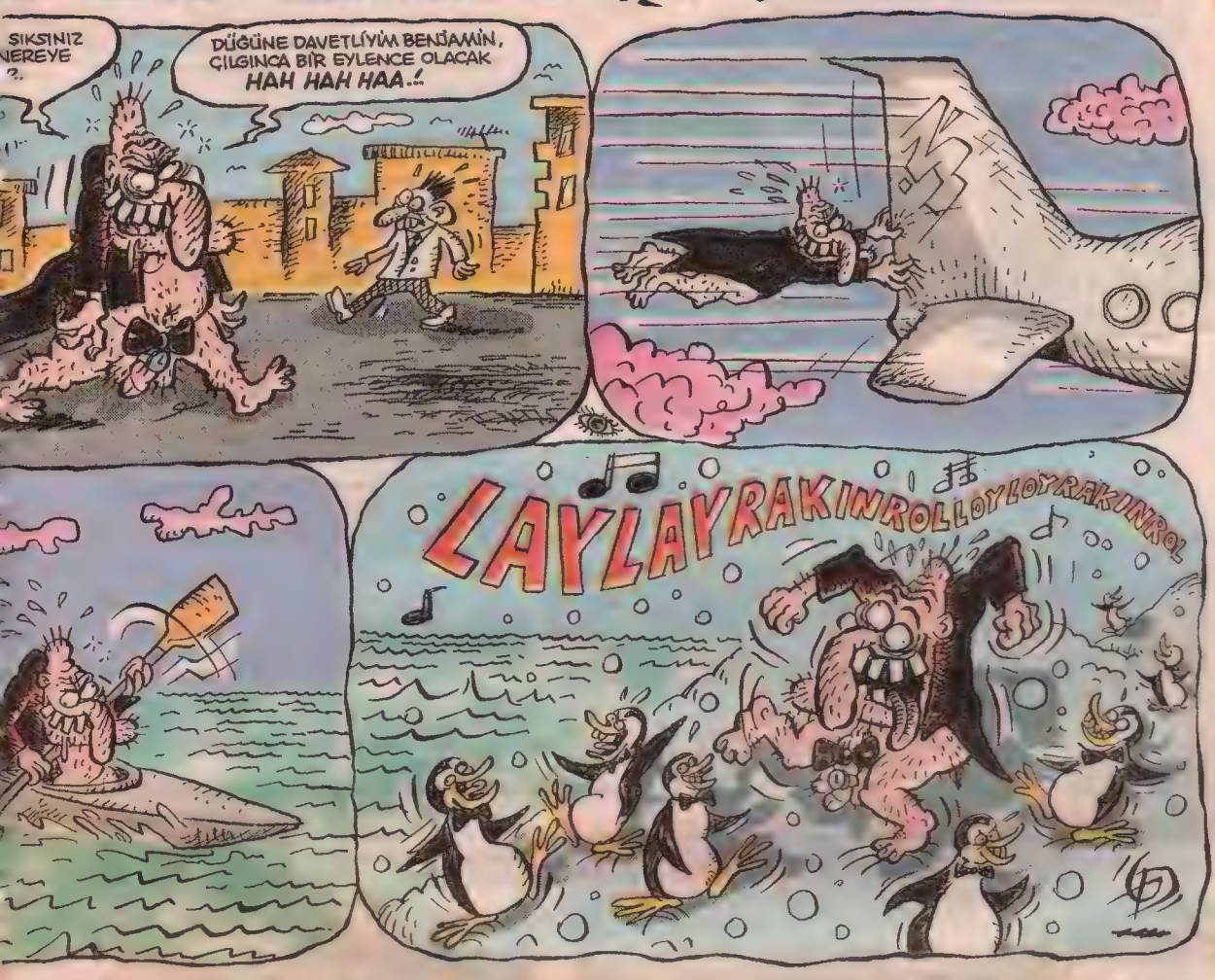

eyrederdim... Gittiğin yerlerde seni sana nazdı. Gittiğin yerler hep yeni yerlerdi, i insanlardı. Hiçbir yer, hiçbir insan sana sana nerede kaybolduğunu sormazdı... nları daha heyecanlı bulurdun... Gittiğin o n o yeni insanlarda yalanla gerçek hep Oralarda, o insanlar için, senin aslında sakladığın değil, sadece yeni ve farklı olan önemliydi... Gittiğin yerlerde insanlar den umudu kesmiş, bu yüzden aralarına nda bu umutsuzluğu unutturacak yeni bir di...

yerleri hiç anlatmazdın. Onlara annenden evlerden, o kederli sokaklardan hiç bahseni senden daha iyi tanıdığım için artık olan benden hiç bahsetmezdin... Onlakaybettiğinden değil, yeni ve farklı olanderdin... Onlara hiçbir aşkı sonuna kadar aşkın sonunda karşına çıkacak olanlarher ilişkiyi yarım bıraktığından değil, asürdüğünden bahsederdin...

içinilmaz yazgısını sonuna dek yaşamakti, herkes gibi senin de yeni ve farklı duyamış ilişkilere özlem duyduğunu anlatıral, farklı ve uç şeyler yaşamaya ne denli derdin...

esinde onlar kendilerini yeni ve farklı bir erdi. Bu duyguyu onlara ne kadar çok ve çok sevmiş gibi davranırlardı... Onlar seımış gibi davranırlarsa, sen o kadar çok gibi olurdun. Sen kendini ne kadar çok an, seni gerçekten sevenlerden esirgedi onlara o kadar çok vermeye çalışırdın... ndan, büyüdüğün o solgun evlerden, yılkederli sokaklardan esirgediğin o sevgi ve ımayan ve hiçbir zaman tanıyamayacak ğini hissederdin...

in ardından seyrederdim seni... Seni tanıhiç tanıyamayacak olan insanlara hiç ayarılırdın. Senin için tehlikesizdi o insanlar. Kolayca kaynaştığını sanırdın onlarla. enin ne denli kaybolduğunu, senin aslında zakta olduğunu bilmiyorlardı. Belki de hiç zeki ve şakacı insanlardı. Sana kendini hiç hissettiriyorlardı... Aralarından hiçbiri sant nüfuz etmeye çalışmıyor, seni bu dünyayımp dikkatlice bakmıyor, sana dikkatlice enin aslında bu dünyada nereye ait oldu

.

rçalarını senin bile bilmediğin uzaklıklarp sana getirmiyor, getirmediği ve sana senenin sen olman için ödemen gereken beana hatırlatmadığı için, onları benden yeni, benden farklı, benden daha çekici ve özel buluyordun... Aslında biliyordun, ama bilmezlikten geliyordun. Onların sana göre benden yeni, farklı, benden daha çekici ve özel olmalarını seni gerçekte hiç tanımamaları ve kim olduğunu bilmemelerinden kaynaklanıyordu...

Sonra yine geri dönerdin. Küçümsediğin annene, önemsemediğin babana, büyüdüğün o solgun evlere, yıllarca yürüdüğün o kederli sokaklara dönerdin. Eskisinden daha yorgun ve eskisinden daha paramparça dönerdin... O seni seyrettiğim kırık pencereden tekrar içeri girer, bitkin ve sarhoş bir halde geri dönerdin... Bitkinliğin ve sarhoşluğun çok içtiğinden değil, kendine bir kez daha geciktiğinden, kendini bir kez daha hiç tanımadığın insanların karanlığına umutsuzca savuruşundan olurdu... Bitkinliğin ve sarhoşluğun kendini yine hep yanlış yerlerde aramandan olurdu... Kendi kaybolusunu başkalarının kaybolduğu yerde aradığın için daha da büyüyen yalnızlığından olurdu o büyük pişmanlığın... Ama bu defa kendinle dertleşir gibi değil, beni hissederek, benim varlığıma dokunarak konuşurdun: **"Bu benim hayatım değil, ne olur, tut beni. İçimden sanki çok büyük bir parçam kopup gitmiş gibi. Ne olur bana eskisinden daha büyük bir aşkla bak. Ne olur tut beni... Ne olur, beni bana hatırlat..."**

İşte böyle derdin. Başını kucağıma yaslar, seni seyrettiğim kırık pencereye gözünü dikip sana hem çok tanıdık gelen, hem de bir o kadar uzakta olan ömrüne bakar, **ne olur tut beni, beni hiçkimseye, beni başkalarına bırakma**, derdin...

Sonra günlerce sokağa çıkmazdın... **Sevilecek onca insan var, yaşanacak onca ilişki, gidilecek onca yer var**, diyen sen, günlerce o kırık pencereden bakıp, **hiçbir yerde hiçbir şey yok, boşuna onca insan, boşuna onca yer,** derdin... Yeni ve farklı bulmak için gittiğin o yerlerden, yaşamaktan sıkıldığın her şeye çaresiz ve acıklı bir umutla geri dönerdin...

Ve döndüğün yerde küçümsediğin anneni, önemsemediğin babanı, sıkıldığın o solgun evini, yürürken boğulduğun kederli sokaklarını bulurdun... Döndüğün yerde ömrünün, ruhunun kaybolmuş parçalarını aramaktan hiç vazgeçmeyen, ve en çok bu yüzden senin için varlığıyla yokluğu bir olan beni bulurdun... Döndüğün yerde sana hep çekilmez gelen annenle babanın koşulsuz beraberliğini bulurdun... **Alışkanlık onların yaşadığı, bu alışkanlık onları öldürüyor,** dediğin annenle babanın evine yaralarını sarmak için dönerdin... Babanın gözyaşlarıyla aydınlanan o eski aynada, annene göğsünün hemen altındaki bezeyi gösterirdin hiç çekinmeden... Gazetelerin bulmacalarını çözmekten ve televizyonda at yarışlarını izlemekten başka hiçbir şey yapmadığını söylediğin o baban, yıpranmış bir albümdeki eksik ve kanayan çocuk gülümseyişlerini koptukları yerden birleştirmeye çalışırdı...

Yüzleşmekten korktuğun ömrünü bedelini ödemekten çekindiğin bir gizemle değiştirmek istiyordun... Sadakati ve iki insanın birbirlerine ömürlerini bağışlamalarını aptalca ve yanlış bulurdun... Ama sen ne zaman kaybettiklerini bulmak için geri dönsen, o aptal ve yanlış bulduğun sadakati yaşayan annenle baban, senin o parçalanmış ömrünü bile yine kendilerinden bilirlerdi...

Oysa sen yüzleşmekten korktuğun ömrünü ne olduğunu bilmediğin bir hayatla değiştirmek istiyordun... Ve bu hayata, marjinal, diyordun, farklı ve gizemli olan, diyordun... Ama aradığın o farklı hayat, özlediğin o gizem gittiğin yerlerde değil, aslında küçümseyip bir kenarda bıraktığın bu hayattaydı... Sen onca yoldan yorgun ve bitkin geri döndüğünde yine bıraktığın gibi bulduğun aile ocağındaydı... Aslında, uzaklarda aradığın gizem, öksürdüğün için sana titrek elleriyle ıhlamur kaynatan annenin sevgisinde saklıydı. Aslında o gizem, seni sen yapan herşeyi küçümseyip gittiğin uzaklardan hasta döndüğünde, yollara düşüp senin için nöbetçi eczane arayan babanın gözlerindeki şefkat dolu endişede gizliydi...

Bir an önce kurtulmak istediğin ve hep boğularak yürüdüğün o kederli sokaklarda seni arayıp duran, o hastalıklı, o birtürlü bitmediği için tuhaf bulduğun aşkımda saklıydı aradığın gizem...

Marjinal, farklı ve uç olan, seni senden çok sevenleri, yaşamak istediklerini engellemekle suçlayıp gittiğin yerlerde karşılaştığın ve seni hiç tanımayan ve tanıyamayacak olanlarla paylaştıkların değil; marjinal, farklı ve uç bildiğin yerden nasıl dönersen dön, seni her halinle sevmeye hazır olan annendi, babandı; büyüdüğün o solgun ev, o kederli sokaklardı... Çünkü seni sen yapan bütün işaretler buralarda saklıydı...

Marjinal, farklı ve uç olan, **sen beni sevmekten bıkmadın mı, oynadığımız bu sevgi oyunu hiç bitmeyecek mi, aslında aşk üç yıl sürer,** diyerek gittiğin her yerden dönüşünü sabırla bekleyen, seni bütün parçalanmışlığınla seven ve hep sana kanayan bu kalbimdi....

Marjinal, farklı ve uç olan, ister yanımda ol, istersen yanımdayken bile ne kadar kaybolmuş olursan ol, bu dünyaya seni sevmek için geldiğimi bu hayattaki her şeyden çok iyi biliyor olmamdı...

cezmier@leman.com.tr

CEZMİ ERSÖZ

* Derin Devlet, **Küçükarmutlu**'da yine cinayet işledi. Bu katliamı protesto ediyorum!

* **TÜYAP. 9-10 Kasım, Cuma** ve **Cumartesi** günleri, saat **12:00-20:00** arasında **Tüyap İstanbul Kitap Fuarı**'nda **Gendaş Yayınları**'nın standındayım.

* **TÜYAP. 11 Aralık Pazar** günü, saat **12:00-20:00** arasında, **Tüyap Kitap Fuarı** alt katında **İnsan Hakları Vakfı standındayım. Aynı gün 14:30-16:00 arasında da** A Salonu'nda söyleşim var.

* **ANKARA. 17 Kasım Cumartesi** günü, saat **14:00-20:00** arasında **Ankara, İmge Kitabevi**'ndeyim.

* **BURSA. 24 Kasım Cumartesi** günü, saat **15:00-19:00** arasında **Bursa**'da, **Capella Cafe**'deyim.

* **Celal Başlangıç, Korku Tapınağı, İletişim Yayınları.**

* **Cezmi Ersöz,** Şizofren Aşka Mektup, **Gendaş Yayınları**

* **ZONGULDAK. 15 Kasım Perşembe** günü **Zonguldak Karaelmas Üniversitesi**'ndeyim.

* **İZMİT. 22 Kasım Perşembe** günü, saat **17:00** den itibaren **İzmit Fuarı** içindeki **Anatolia Cafe**'deyim.

Kırık Dökülü

SUAT ÖZKAN

Bu haftaki köşemi çizdikten sonra Çağçağ'nında aynı konuyla ilgili çizdiği kapağı görünce kalp kalbe karşıymış. kirikdokulu@leman.com.tr

Aksamsefasi

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

bezginbekir@leman.com.tr

HİSLİ ADAM

İHSAN YILMAZ

Doldurmazsan doldururlar!

Afganistan'a asker göndermekle kalmayalım, şarbonlu mektupları açmaları için Amerika'ya fedailer de yollayalım!

Sam Amca'ya yönelecek her türlü tehdit ve tehlikeye göğsümüzü siper yapalım!

Varlığımız Amerika'ya armağan olsun!

Bundan böyle üzerinde yaşadığımız toprağın adı da **vatan** değil **batan** olsun!

Ekonomimizin batmasından da kötüsü onurumuzun batması.

Onurumuz alçaldıkça alçaldı; nihayet Afganistan bataklığında battı.

Afganistan girenin çıkamadığı bataklık, yaptığımız Amerika'ya yataklık!

Amerika'ya yataklık yapma, Afganistan'a asker yollama konusunda dünyada en ön sırayı aldık.

Kendisine yataklık yaptığımız için Amerika bize teşekkür edeceğine biz Amerika'ya teşekkür edeceğiz neredeyse!

Alavere dalavere Türk Mehmet harbe!

Gitsin asker, gelsin dolar.

Gitsin bordo bereli, gelsin yaralı bereli!

Gelip gelmeyeceği bile belli olmayan bir avuç dolar için Mehmetçiği Afganistan bataklığına gömmeye, onu yaralamaya değer mi?

Hem milletin yüzde 80'i Afganistan'a asker yollanmasını istemiyor.

Ama bu ülkede milletin dediği olmuyor.

Eğer dediğimizin olmasını istiyorsak, kendi kendimize yakınmayı bırakıp, meydanlarda göstermeliyiz demokratik tepkimizi.

Savaşa karşı da, onun daha da tetikleyeceği işsizliğe, aşsızlığa karşı da milyonların meydanları doldurması gerekmez mi?

Milyonlar meydanları doldurur ise yönetenler altına doldurur!

Milyonlar meydanları doldurmaz ise yönetenler ceplerini doldurur!

Ve ülkeyi de, Mehmetçiği de har vurup harman savurur.

Lütfü Oflaz
lo@leman.com.tr

BÜTÜN GÜLMECE ÖYKÜLERİ
Aziz Nesin
Gülmecenin Büyük Ustasından Bütün Zamanların Başyapıtları
13

VÖSYM
Yeni baskısıyla TÜYAP Kitap Fuarı'nda

Çember

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkahraman

Küçükarmutlu'daki evlerden birinin çatısı ve molotof kokteyli ile polislere karşı koymaya çalışan bir tutuklu! Etrafını sadece polis değil kameramanlar da sarmış:

...Belli ki o akşam, montaj cihazları onu kırmızı bir çemberin içinde büyültecek ve ölmeden önceki son halini gösterecek!

TESLİM, TESLİİM!

Geçen gün, Eminönü'nde ellerini havaya kaldırıp "Teslim... Teslim" diye bağıran adamı gören herkes gibi ben de üzülmüş, adamın acaba niye delirdiğini şöyle bi düşünmüştüm!

Muhtemelen etrafını kuşatan birtakım acımasız güçlere ve onların yarattığı koşullara daha fazla dayanamayacağını anlamış, aklını yitirdikten sonra ancak kurtulabilmişti...

Peki kimdi bu güçler? Acımasız bir eş? İşe son veren bir patron?. Rüyalara kadar giren amansız bir alacaklı?.. Kimbilir, belki de hepsi!..

TESLİM TESLİİM!..

Adam, elleri havada taa Galata Köprüsüne kadar koştu ve gözden kayboldu...

Biz yine Küçükarmutlu'daki olaya dönelim mi?.. Herşeyin çok iyi gittiği, içinde oldukça mutlu bir ulusun yaşadığı devletimizin bekası söz konusu çünkü!..

Herşey olduğu gibi kalmalı, tabi hiçbirşey değişmemeli... Evet, çünkü kendine has demokrasimiz bunu gerektiriyor... Bir deri-bir kemik kalmış bu gençler hala 'terörist' ve taleplerinin hiçbir haklı gerekçesi yok...

Bu koku?. Bu, bir yıldan beri ölüm orucunda olan bir mideye ait asetonun kokusu değil... Bu, olsa olsa teröristin molotof kokteylinden çıkan koku!.. Evet, hani çember?.. Çembere alalım genci!

Her delirtin bir çember içinde kalmaktan korktuğu söylenir...

TESLİM TESLİİM!..

Ve bazı çemberler vardır; içine kimi, nasıl alacağını gayet iyi bilir...

DOM! DOM DOM DOM

Eh!.. ulusça buhran halinde olduğumuz pek söylenemez!.. Çığlık atmak için boşuna açmayalım ağzımızı...

İhtiyacımız olan sessizliğe bir kez daha kavuştuk işte!.. Birazdan, bir deri-bir kemik kalmış cesetlerin araba kasasındaki sesinden başka birşey duyulmayacak!

Hop!..

THUMP-T!..

Çember meselesine gelince... Fotoğrafınıza çizip bir deneyin bakalım nasıl hissedeceksiniz?..

neyse ...

...

Bize lazım olan şey sessizlik ve herkesin çemberi kendine...

İlginç ve sıradışı bir tipleme: Azınlıkyarı!.. Aret GİCİR çizdi ve ARAS yayınevi yayımladı...

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıl Gülü

Feyhan Güver

DENGELİ BESLENME
kaanertem@leman.com.tr

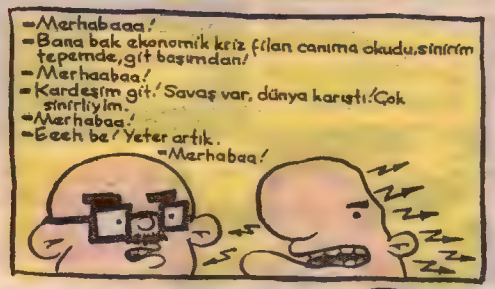

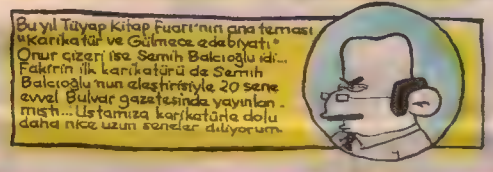

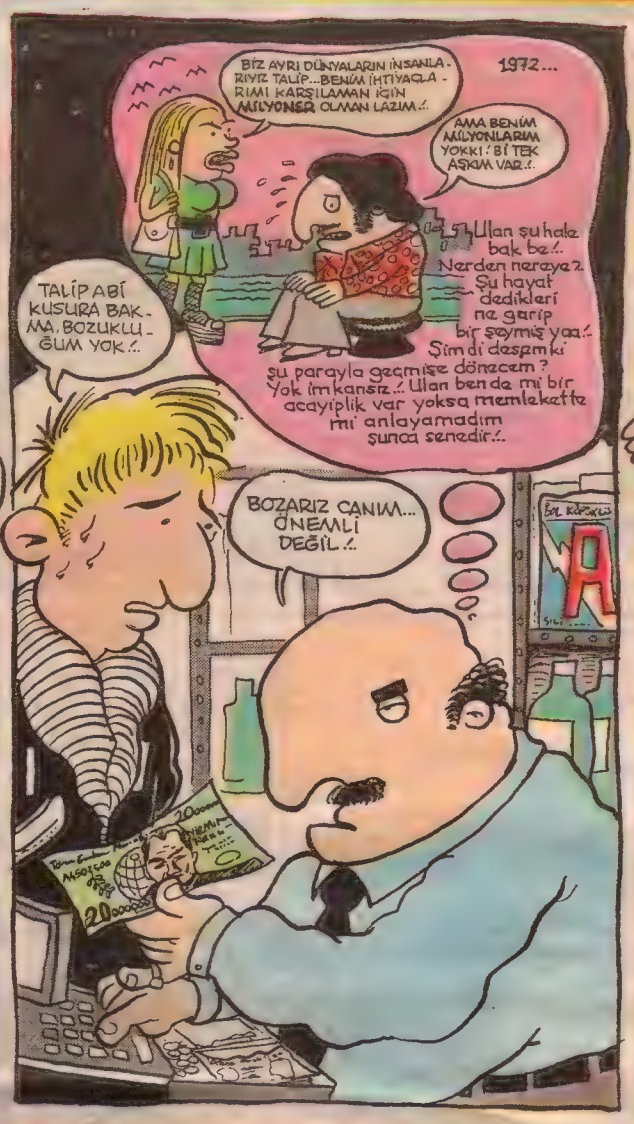

Aksumsetas

İhtiyar Kemancı

Vahim parasızlığını kimseye açamayan, aşamayan ihtiyarların gururunu tahmin edemezsiniz. Koca ömrü geride bırakan parasız yaşlı, artık gençler gibi, dünyaya neden geldim diye, isyan da edemez. Bir kabahat varsa, etraftakiler, biraz da kendinde ara, der. Ağlama hakı olmadan, hiçbir şeycik umut etmeden ıstırap çekmenin hali dayanılmaz. Kum saatini tersine çevirecek Tanrı'nın dahi gücü yok, takat yok. Geçmişin küllerini ne kadar deşsen, elesen faydasız. Dünkü zıpkın gibi bakışlı erkek yüzün, kefen bezine dönmüş!

Muhtaç yaşlılık en cesur erkeği dahi korkutur. Sürünerek geçen bir asra yakın ömrün artık mahvedebileceği duygu kalmadığından, ihtiyarlığın dilenciliği kolay olur, demeyin. Öyle derin kederli ihtiyarlar var ki, hiçbir pişmanlık göstermeden yürürler, o son günlerde dahi hayatları, hepimize şiir, masal olacak derin bir hissin ateşiyle yanar!

Yoksul giysilerini itina ile temiz giyip paçavralıktan koruyan bu insanların ruhumda yaptığı sarsıntı büyüktür. Tanımasam da, bana selam verse, elimi sıksa diye çaba sarfederim. Doğduğu günden beri Tanrı kovalamış, her bir yaşına, kemiklerine acılardan bir çentik atarak kaçmış. Kabuğu sertleşmiş, çürümüş yaşlı ağaçlara, şimdi, o ağır yılları sorsak!

Genç insanların parasızlıktan kurtulmak için azgın bir inadla her işte delicesine çalışması mutluluk verici, ancak, elli yıl aralıksız çalıştığı halde fakirliğini aşamayan bir yoksulun, işine kıskançlıkla sarılması hayranlık verecek bir insanlık dersi! Hiçbir burjuvanın hiçbir macerası bu kadar yüksek semavi bir güzellik kazanamaz. Açlıktan öle öle hala alnının teriyle yaşayan 75 yaşın üstünde bir ihtiyarın gururundan sarsılmayacak bir ruh, bir canlı yaşıyor mu dünyamızda! Melekler kadar saf, çocuklar kadar neşeli bu ebedi fakirlerin canını almaya Azrail dahi utanır. İşte bizler, depresyon saatlerimizde bu insanlardan hayat ilhamı alınız, bir elmas madeni bulmuş gibi seviniriz. Karanlık talihsiz tehlikelerle hırpalanmış ve hiç bahtiyarlık yaşamamış ihtiyarların bu çelikleşmiş kemikten direnci karşısında ruhlarımız takdis edilir. Bu gurur karşısında susmanın adı: saygıdır. Saygının bu derin sesi kalbimizi parçalar. İçimizde insanlığa dair bir fırtına kopar. Ayaklarımız yerden kesilir, artık gözümüzü daldan budaktan esirgemeden, kutsal ışıltılı bu tecrübenin rüzgarıyla uçarak, otuzlu, kırklı, ellili yaşların üstünden rüya gibi geçeriz!

İşportacılık yaptığım uzun yıllarda böyle bir ihtiyar adam geliyordu kaldırıma. Eskimiş çoraplan, yırtık ayakkabılarıyla altına bir mukavva parçası koyup, başlıyordu keman çalmaya. Gözlerini derin sessizlikle kısıyor ve hiçbir şekilde insanlara, dışarı bakmıyor. Hiçbir soruya cevap vermiyor. Çukur gözleri, artık bir onur adası olmuş kalbinden başka yerde rahat etmiyor gibi. Hepimizi sersemleten tatlı bir sarhoşluğun hüznüyle tek bir Türkçe parça çalmadan, adını bilmediğimiz klasik romantik parçalar.

İnanılır gibi değil, inat etti, kalabalığın tanıdığı tek bir şarkı çalmadı. Tek bir neşeli parça da çalmadı. Oysa müşteri toplayabilmek için pekala günün modası şarkılar çalmalıydı. Artık kırılacak, çıtırdayacak izlenimi veren, kurumuş ve tozlanmış kemanının kokusu, yuvarlak köşeleri, yıllarca kitap arasında saklanmış, yaprakları yapışmış bir çiçek gibi. Bazen, nesli tükenmiş şık mantolu, yaşlı, ruj sürmüş ihtiyar kadınlar önünde durur, hıçkırarak ağlardı. Kendisi ağlamaz. O soğuk paslı demir gibi yaşlı yüzlere, kelebek simi işliyor gibi, çok ciddi! Ama, geç vakit toplanıp giderken, kurumuş göz pınarlarının üstünde parlayan tuz parçaları görürdüm. Çok dalgalanmış deniz gibi. Ölümsüzlük istiyorsak o tuzdan biriktirmeliyiz. Simyacılar çok zengin olmak için altın üretecekleri bir felsefe taşı arayıp durdular, boşuna, o felsefe taşları bu tuz birikintileri. Uzun, çok uzun yollardan, bir çölden bitkin, eli boş dönmüş gibi. Kaslarının kemiklerine sürtünmesiyle son bir çıra ateşiyle günboyu çalıyor. Nağmeler kemandan değil, kurumuş kemiklerin kaburgalarının çırasından, ateş böcekleri gibi kıvılcımlaşarak fırlıyor!

Sanki, bu sıcacık insanlık ateşini, 70 yıl arayıp bulamadıktan sonra, şimdi ilk insanlar gibi, kemiklerini artık ağaç kabuğuna dönüşmüş kol kemiklerine sürterek, kupkuru bilekleri kemana sürtünerek arıyor! Beş para etmez kuru kalabalık dinleyicilere, yerin altında sıkışıp kalmış, yağmur dökmeyen bulutlar gibi gergin nağmeler sundu. Ve sonra açık bir gökyüzü, masmavi bir gök neşesiyle aralıksız ve hızlı ritmlerle coşup herkesi evlerine mutlu gönderiyor!

Yağmur serpiştiren tatlı bir sonbahar, ki, güneyden Ankara'ya rüzgar eserse, çınar yaprakları şeker olur yersin, hep gezmek istersin, hep yaprak çiğnemek. Ağır inşaat makineleriyle belediye kaldırıma onarıma geldi. Beton testeresiyle, dünyada daha çirkin ses yok, kaldırım asfaltını kesiyor! Motorlu testereyi iki kişi tutuyor, o kadar yavaş ilerliyor ki, jilet gibi kestikleri kaldırım kemancının önüne geldi dayandı. Kemancının mevkiinde, inşaat birkaç hafta sürdü, hiç oralı olmadı. Kaldırım yayalara iptal edildi, ama kemancı, inşaatın ortasında kendi halinde çalmaya devam etti.

Aynı zamanda patronum, arkadaşım şişkoya: "Bu adam deli mi?" dedim, "Hayır senden akıllı, yerini kimseye vermek istemiyor, yerini halka ezberletti, ezberlettiği yer unutulsun istemiyor!". Tam anlayamadım.

"Biz kazanıyoruz şişko, şu kemancıya biraz yardım edelim?" dedim. Şişko: "Esnafın gururunu kırma. Bırak ezilsin, sürünsün, kendi kazansın!". "Tamam da şişko, yevmiyeyi doğrultamamış işte, yol iptal, gelen giden yok, doğrultacağı da yok!". Şişko: "Heyecan yapma, bu dünyada her esnafın bir fırıldağı vardır, görmüyor musun, belediye kaldırımı iptal etti o hala çalıyor, bunlar bu mesleğin duayenleridir, vardır bir bildikleri!"..

Kemancı tatlı tatlı çalmaya başlayınca, iç geçirip "mutluyum işte" diyordum. Güvercin tüyü kadar yumuşacık parmakları. Nasıl bir gizli feryat, nasıl bir ah sızıyor kirli gömleğinin içinden. Ruhları yıkıp toz

Devamı 16. Sayfada

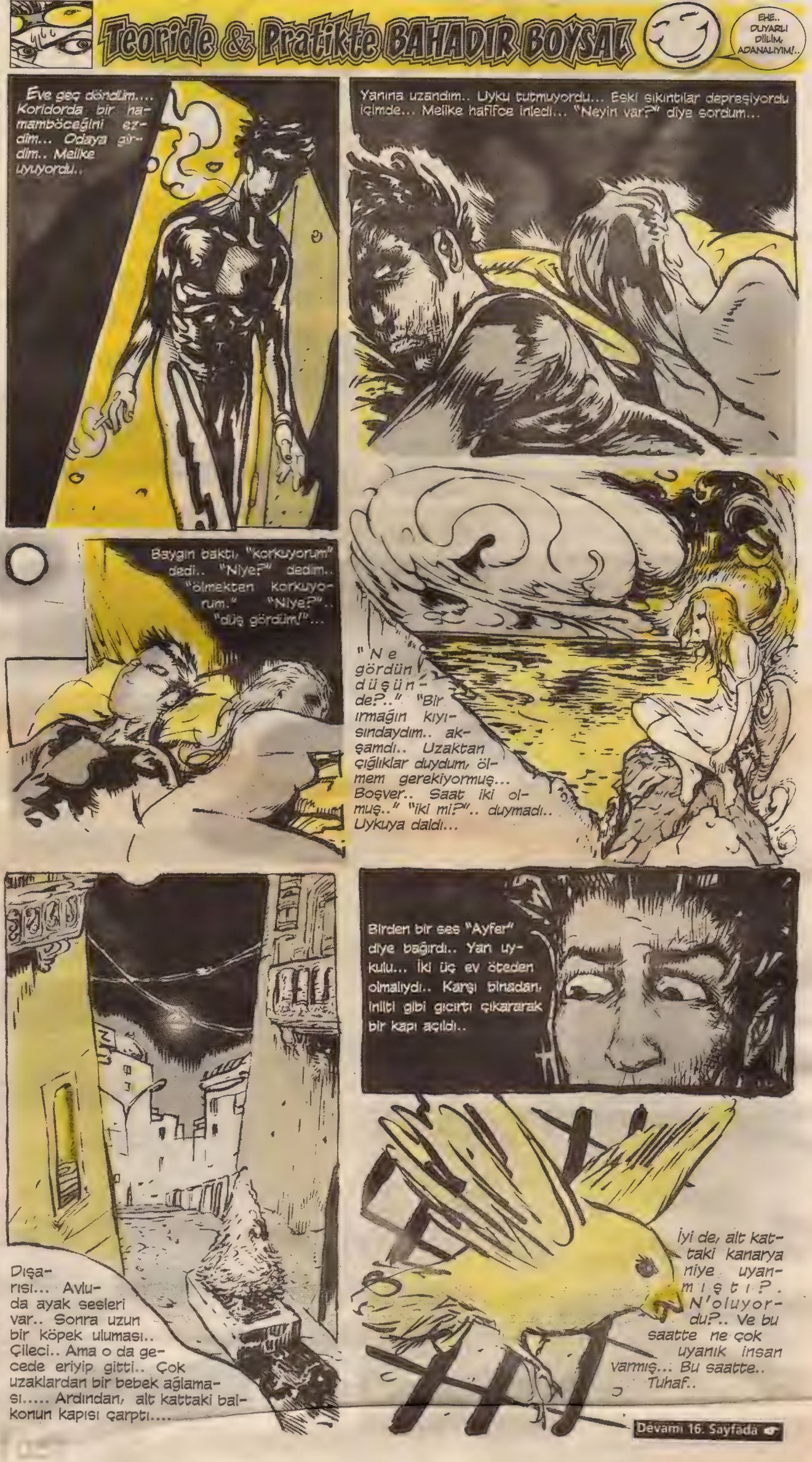

Devamı 16. Sayfada

Aksamsel

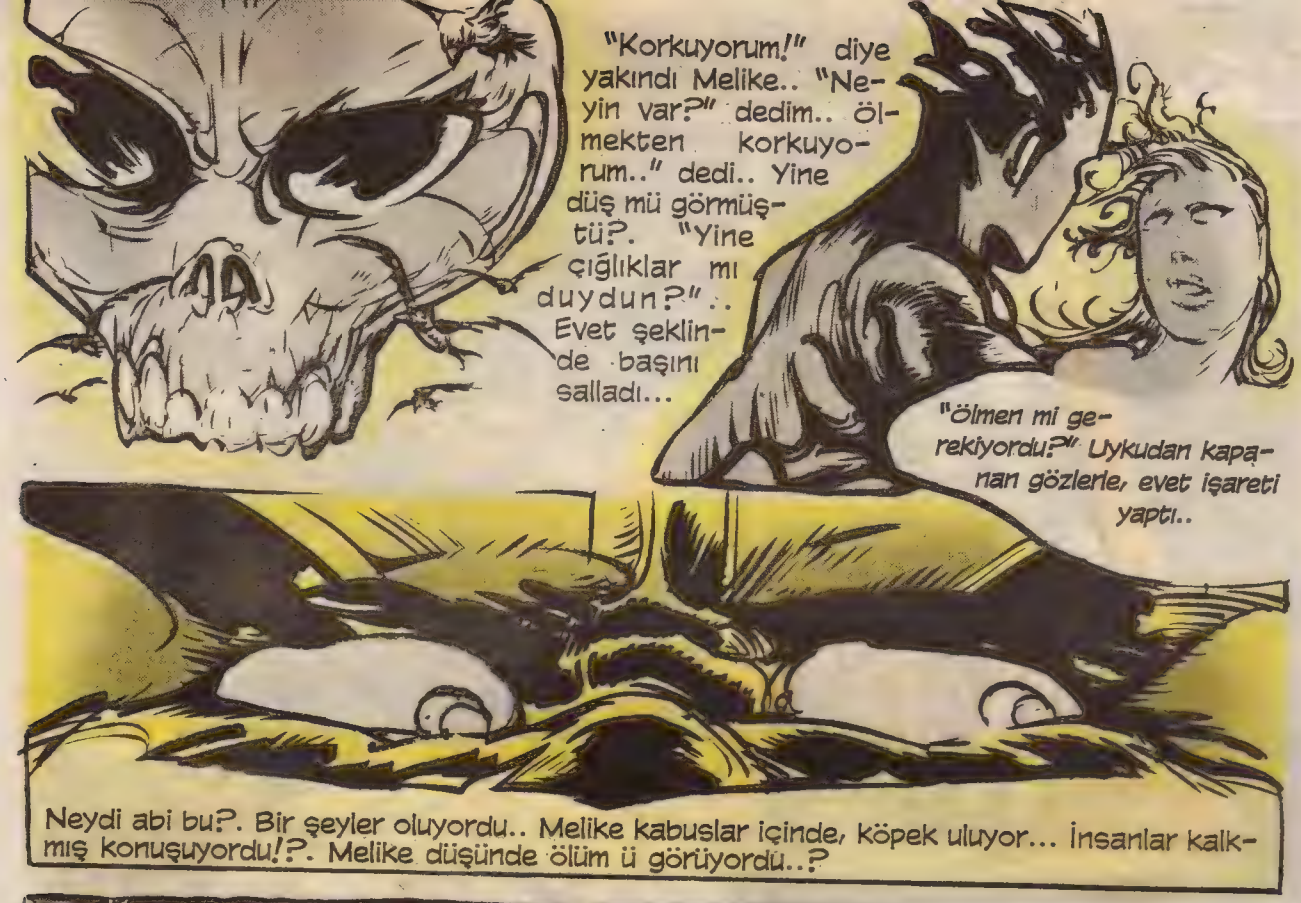

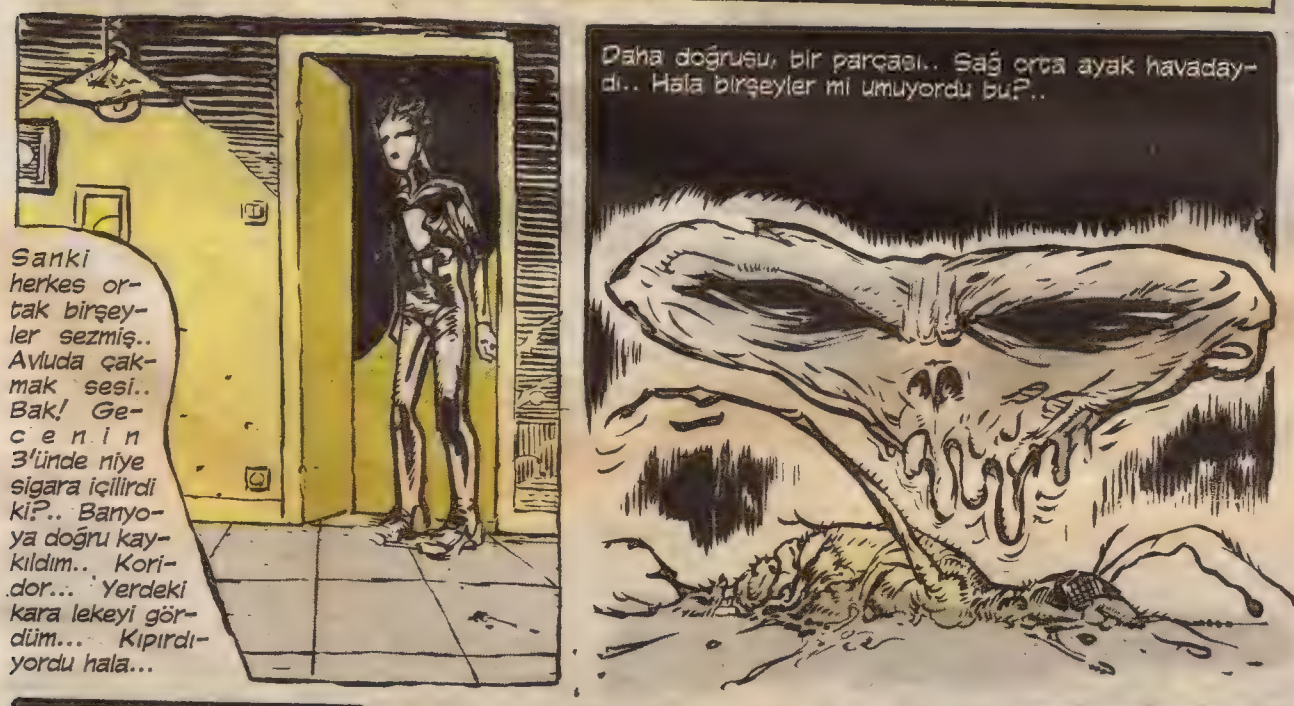

☆Ruhsal uyarılma için, Kedi Levo ve Buzati'ye teşekürler...

ATOM

eden azap içinde melodik inilter. Zehirli, veremli tınılar kemancının büyüsüyle kuş öpücükleri gibi gelip gelip dokunuyor küçük çizgiler halinde vücudumuza. Kaldırım, insanların yüzleri müziğin kırık ritmiyle birden kızıl, şarap rengine bürünüyor. Müziğin tınısı ruhun külleri gibi. Bitmeyen bir veda çalıyor gibi. Bu kirli giysiler içindeki hayalet adama kulak verdiğinizde, göklere asılı dağ kadar büyük masmavi hayali bir çan görüyorsunuz. Baygın bakışlı sapsarı bir kanarya gagasıyla çizer gibi, ezgiler, bir kadının kaşlarına sürünen perçemleri gibi, geberinceye kadar dinleyesin geliyor!

Müzikten değil, meraklı bir kalabalık sarıyor etrafını. Günler geçtikçe, keman sesi de kemancı da çok tanıdık geliyor, başını çevirip bakan yok. Çok nadir, beyfendi birkaç insan, yukardan atarak değil, eğilerek önüne para koyuyor, çok değer verdiğini göstermek için de önünde birkaç dakika saygıyla dinliyor. Arabaların gürültüsü, işportacıların bağırışları, kalabalıkların hızlı akışı arasında kayboluyor kemancı! Oysa dikkat çekmek için işportacıların hepsi kudurmuş gibi bağırıyor, biri kekeme taklidi yapıyor, diğeri takılmış plak gibi hep aynı kelimeyi bağırarak söylüyor. Kemancının önünden akan kalabalığa ulaşacak gücü yok! Cazgır işportacıların, şebek maymunları gibi cıyıltıları arasında keman sesinin bir adım önünde yürüyen insanlara ulaşamadığını gördükçe, içinizden "zavallı", "yazık" diyorsunuz. Kalabalığa ulaşmak için güç, kudret olmalı. Mahşeri kalabalık ilgisizce akıyor! İncecik bir duman gibi yayılan nağmelerin gelip geçenlerin kulak diplerini bir gül kokusu gibi iç gıcıklayarak yalayan hüzünlü şarkılarını duymak mümkün değil. Oysa birazcık dikkat ediverse kalabalık, nağmelerin görünmez bir ruh aynası gibi kalplerine sızıverdiğini hissedecekler. Ruhları gizli aynasını bulmuş gibi sevinecekler. Nafile! Kemancının beli bükük. Boynu bir kuğunun kıvrımlı boynunun iskeleti gibi, başka sulara dalıp dalıp gidiyor. Bu haliyle insanın içini ezen çok acıklı bir manzara oluşuyor, keman nağmelerinden değil, zavallı ihtiyarın garip halinden içiniz kıyılıyor! Hiç görmeyeyim, üzülmeyeyim, diyorsunuz. Ne olur sanki birazcık dikkat etse kalabalık, sokağa buğu gibi yayılan sıcacık nağmelerin gümüşsü tınıların pırıltılarının sim sim üstülerine yapıştığını görecekler. İş dönüşü yorgun mecalsiz ayaklarına çarpıverecek bu pırıltılar, dizlerinden derman adında bir incecik telin çekildiğini hissedecekler. Boşuna, mümkün değil. Kemancı görünmez bir adam. Orda hiç yokmuş gibi. Kendi haline çalıyor. Garip ve çökmüş omuzları. Gömleğinin altından sırıtan kırık dökük kaburgaları. Hastalıklı bedeni. Yapayalnız. Eskimiş çorapları. Yırtılmaya yüz tutmuş ayakkabıları çok hazin. Gün boyu aralıksız çalıyor ve önündeki mendile kimsecikler beş kuruş atmıyor, üç-beş lira atılıyorsa da bir ekmek parası değil, hiç değmiyor! Bu delirmiş sokakta binlerce işportacı içinde bir tek o para kazanamıyor!

Hiç para kazamadığı halde birkaç hafta aralıksız gelip günboyu çalmasına anlam veremedim. İnsan başka bir sokağa gider. Şansını başka bir kaldırımda dener. Bu denli tercübeli bir adam tam gününü boşuna harcayamaz. Kemanı bu denli zevkli ve içli çalan bir insanın, aynı zamanda çok zeki bir insan olabileceğini düşünüyorsunuz!

Kirli saçları, sümük rengi suratı, çok yıpranmış pardesüsüyle yaşlı kadın kemancının yanıbaşına çömeldi. Tünedi, bir daha kalkmadı. Kemancıyı dinlerken, suratı için için yanan mangal ateşi kızıllığına dönüşüyor. Ama çok acıklı bir çirkinliği var. Gözleri hiç yıkanmamış yağlı, isli tüller gibi. Nasıl anlatsam, yaşlılığın tükettiği bu kadın hayran bakışlarını kemancıya dikip, hiç kımıldamaksızın ve sadece sigara içerek birkaç ay kemancıya dadandı. Acısını mı dindiriyor? Tanrısal bir mutluluk uykusuna mı dalıyor? Birbirine komşu iki mezar gibiler. Ama nasıl sıcacık bakıyor kemancıya. Kemancıdan dünyanın harikaları dökülüyormuş gibi. Mutlu bir filmin son sahnesi perdede donmuş kalmış gibi. Suskun, sessiz, nağmeler yalnız onun ruhundaki kuyuya dökülüyor, heykel gibi, günlerce. Ne başıyla tempo tutuyor, ne duruşunu bozuyor. Üstüne karlar yağsa da, sonunda bedeninin sarılacağı kefeni bulmuş gibi. Büyük acılarından nihayet kurtulmuş gibi. Süssüz, mücevhersiz, sadece derin gözler! Dünya ikisinin de umrunda değil.

Teneşir paklar dediğimiz kırışmış bu yaşlı bedenin içinden sonsuz ve derin bir hazla kavrulan bir kadın yüzü gülümsüyor! Hayranlıkla dalınca kemancıya, çürümüş kadavra tahtası bu surattan, artık kimsenin öpmeye cesaret edemeyeceği bu sanduka küfünden, artık bir karikatüre dönmüş bu çarpılmış surattan hiçkimse, herkesin gıpta edeceği mucizevi bir güzellik fışkıracağını düşünemiyor. Rüzgarda usulca salınan boş salıncakların gıcırtısı gibi kemanların şarkısı.Hızla, koşarak geçenler dahi zıpkın yemişler gibi kalakalıyor. Ne güzel kadın, diyorlar. Kadının yüzünde akseden hayranlığa gıptayla bakınıyor herkes. Kadın, çok derinlere uçmuş, kemanın sesiyle uzun bir yolculuğa çıkıyor, hava kararana, sokak tenhalaşana kadar, travestiler ellerinde bıçak polisleri kovalayıncaya kadar, zevkle dinliyor kemancıyı. Aşkın bu şaşırtıcı sınırsızlığı betonu yumuşatıyor, arabaların gürültüsünü emiyor. Buzdan, demirden soğuk, sımsıcak kalp ateşine dönüşüyor. Yorgun argın eve dönenler, kadının yüzünü gördükçe, akşam, sevimli, tatlı bir akşam oluveriyor. Sanki kemancının başından, kemanından, pembe, mavi, mor pırıltılar yükseliyor göğe. Şehrin en kähne bu yerinde, şehrin kusarak fırlattığı bu kurumuş ikeletten ihtiyarlar, hepimizi bu dünyada tutan muhteşem bir manzara oluşturuyor!

Kadının hayran bakışları, keman nağmelerini dev bir süpürge yapıp kalabalığı başına topladı. Kalabalık kemana değil, kadının hayran, titreyen ve bitmekte olan mum gibi büyülü gözlerine bakıyor.

Reklamın düzenbaz tanrısı, evlere, apartmanlara, kahvelere, kolera salgınından daha hızlı yayıverdi haberi: "O yaşlı kemancı vardı ya, işte ona bir kadın aşık olmuş, yanından ayrılmıyor!". Sokaktan geçip eve gidenler, bir de bir hikaye götürüyorlar yanıbaşlarında: "Kaldırımındaki kemancıyı hatırlıyorsun değil mi, adama bir kadın musallat oldu, yanında oturmuş öyle baygın baygın bakıyor ki, herkes toplanmış kadını seyrediyor!"..

Haber dalgalandı, uzadı, yüz ayrı evin kapısından içeri giriverdi: "Bir yaşlı kemancı vardı sokakta, hatırla, bir kadın aşık ona, hiç ayrılmıyor yanından, gerçi kemancının yüzüne bakığı yok, kadın da aman çok çirkin, ama nasıl güzeller, nasıl yakışıyorlar!"

Kemancıyla aynı kaldırıma tezgah açıyorduk, işportacılar arada bir kemancıya gidip, biraz da dalgasını geçerek: "Baba, gıy gıy kafamızı iktin, şurdan neşeli bir hava çal da...", diyordu, şimdi hikaye işportacıları da sardı: "Baba baksana, kemancının manita gelmiş, bu kadın fena yapıştı", mevzuu daha da ileri-

Devamı 17. Sayfada

Akşamsefası

16. Sayfadan Devam

yor: "Kemancı bu kadınla evlenmek istese çoktan işi bağlardı. Kadın bir aydır geliyor, kemancı daha gözlerini açıp bakmadı!", yorumlar derinleşiyor: "Ağbi baksana kadının yüzü, nasıl şeker gibi eriyor, kemancı yer mi bu numaraları, almaz bu kadını, adamın evveliyatında neler var ki kadın kısmından ikrah etmiş,. aynı tuzağa bir daha düşer mi, kadın boşuna kendini heder ediyor!"..

Ancak, artık kemancıya kimse acıyarak bakmıyor. Kemancının aşkını konuşan herkesin yüzü de şeker gibi eriyor. Kadın kemancıya hayranlıkla baktıkça, sanki kemancı da nağmeleri azdırıyor. Kemancının kırgın ezgilerini her sağır duymaya başladı. Kemancının bu eski kırık kapısından girmek için etrafı sarılıyor. Bir yıkıntının külleri içinde hala tütmekte olan içli nağmeler, eskimiş tahtalardan fırlayan kıvılcımlar gibi çıtırdayarak yükseliyor. Müzikten anlasın, anlamasın, başına toplanan halk, bir tabak keman helvası yer gibi, hacı pilavı mı var, der gibi, tüm parçaları sonuna kadar dinliyor. Kadının minnettar bakışları, saygı dolu bir uyum ve nezaket içinde hiç değişmiyor. Aşkın onurlandırdığı güzellik yanıyor yüzünde. Aşk kadının aklını almış. Sanki kalbini, bir sıcacık çorba kasesi gibi elinde kemancıya sunuyor. Müzik değil bu, medet, yakarış! Müziğin dili kuşkusuz kuş dili, ancak aşık olan çözer. Sanki kemancı halkın anlamadığı gıy gıy diye dalgasını geçtiği yabancı ezgileri, kadının, aşkın yardımıyla çözdürtmeye çalışıyor.

Kadının doyumsuz tatlı bakışlarıyla durmaksızın okşadığı kemancının artık nefis bir hikayesi vardı. İnsanlar bu hikayeyi ayrıntılarına kadar merak ediyordu. Kadın tam bir ay, duruşunu, bakışını, kemancıyla arasındaki bir adımlık uzaklığını hiç bozmadı!

Bir ayın sonunda kadın, kemancıya biraz daha yaklaştı. Kemancı kollarını dinlendirmek için kemanı indirdiğinde, kadın usulcacık başını kemancının omzuna koymaya başladı. Bu inanılmaz gelişme, büyük haber. Haber katlanarak, ballanarak yayıldı. "O yaşlı kemancıya musallat olan kadın var ya, işi pişirmiş, yolun ortasında kemancının göğsüne başını koyuyor, gelip geçenler nasıl gülüyor, nasıl seyrediyor!", başkası: "Kemancının gönlü olmazsa kadın yapamaz, kadın başını koyunca hiç sesini çıkartmıyor, demek bi bir iş var!"..

Bir ay kadar da, kemancıya kadının yakınlaşması hikayesi anlatıldı. Ve bir zaman sonra, kadın elinde çarşı filesiyle gelmeye başladı. Filenin içinde birkaç parça yiyecek, artık, akşam saatleri geliyor. Kemancının yanında çok daha rahat oturuyor, eskisi gibi gözlerinin içine bakmıyor. Kemancının hikayesini bilmeyen yok. "O kemancı var ya, evlenmiş, o kadınla...", "Ben dedim baba, kadın fena yapışmıştı!".. "Ya hatırlıyor musun, o kemancı orda yıllardır yalnız başına oturuyor, sonra bir kadın aşık ona, bakıyorum şimdi kemancının gömlekleri, pantolonu tertemiz, her akşam kolkola eve gidiyorlar, liseli gençler gibi, elele tutuşuyorlar, nasıl mutlu oldum anlatamam!"..

Aysız bir geceye, aşksız bir hayata kimsenin tahammülü yok, kalbimiz çiçek sepetine dönmeden yaşayamayız. Aylardır yanından geçen kimsenin görmediği, duymadığı kemancının önündeki mendil, artık para doluydu. Halk bu aşkı çok sevdi. Yaşlı kocakarılar önlerinde eğilip, itinayla kağıt para koyuyordu. Tembel, miskin, işsiz insanlar dahi mendile para atıyordu. 13-14 yaşlarında balon satan paçavralar içinde bir çocuk dahi para atıyordu. Bir ateş parlıyordu burada. Bir masal yaşıyordu. Para bu aşka atılıyordu. İşportacılar kemancıyı kıskanmaya başladı: "Herife bak, iki gıy gıy yaptı yolunu buldu, mendili dolup dolup boşalıyor, iki gıy gıyla hazine topluyor!".. Aşk daha büyük, en büyük hazine! Bir mumya gibi çukur kemikli gözleriyle kemancı, önündeki paralara bakmıyor. Fırtınalar estiren aşkın kahramanı yaşlı kadın, el ayak çekilince mendili kimsecikler görmeden cebine boca ediyor!

İşte asıl haber, kadının mendili boşalttığı görüldü: "Herifin parasını yiyor kadın", "Ben dedim ağbi, bu kadın herifin parasına aşık!" Haber şekillendi: "Kemancıyla evlenen kadın var ya, adamcağızın parasını yiyormuş, zavallı adam, nasıl kazanıyor o parayı, buz gibi soğukta gün boyu betona oturuyor, yazıktır ya, insanın içi parçalanıyor!"..

Tam işportacılar, şu kadını dövelim, bir daha sokağa gelmesin diye aralarında konuşurken, kemancı, aşkıyla birlikte ortadan kayboldu, bir daha görülmedi, unutulup gitti!

***

Ve çok sonra.. Trafiği yan semte doğru akan, şehrin bambaşka bir sokağında, kemancı görülmeye başlandı. O sokaktan geçenler kemancıyı hiç tanımıyordu. Araba gürültüleri içinde bu yoksul ihtiyarın çaldığı kemanla ilgilenen çıkmadı, yazık, zavallı, diye bakıp geçiyordu insanlar. Ta ki, bir ay kadar sonra, kemancının yanına bir kadın gelmeye başladı. Kadın hayranlık dolu bakışlarıyla bir heykel gibi kımıldamaksızın kemancıya bakıyordu. Gelip geçenlerin dikkatini çekti bu, hikaye yayılmaya başladı, kemancının aşkı konuşuldukça, etrafı sarılmaya başladı!..

Kemancı, eşiyle bu oyunu, havaların güzel olduğu iki sezon sahneye koyar. Biri Nisan'da başlar, kadın Mayıs'ta gelir, diğeri Eylül'de başlar, kadın Ekim'de gelir. Kasım'da artık çarşı filesiyle görülür.

Arada küçük kazalar da çıkıyordu. Evinin penceresinden hergün kemancıyı dinleyen yaşlı teyze, kemancıya aşık olur. Yanına inip, kemancıya pastalar, börekler, hatta, ev, araba teklif eder. Penceresinden kemancıyı hayranlıkla dinlerken, birgün başka bir kadının, üstelik çapulcu gibi giyinmiş çirkin bir kadının kemancının yanına gelip onu aşkla izlediğini görür. Dayanamaz, kadının yanına iner. "Adamı rahat bırak" der, iki kocakarı itişme, kakışmayla ağız dalaşına girer. Kemancı oyunun sahnelenme güçlükleriyle dolu olduğunu anlayıp ertesi gün başka bir sokağa geçer!

Ticari değil, temiz bir çift yüreğin aşk, hayat oyunu. Ölünceye dek, her mevsim karınıza aşık olacağınız bir iş. Ki, benim gibi kadının bakışlarını görenler, onun kocasına her mevsim rol yaparken gerçekten aşık olduğuna inandılar. İşini aşk gibi, aşkını iş gibi sevmek. İnsan dilenciye gönlünden ne koparsa verir, ama işini aşkla yapana gönlünü verir. Dünyanın en güzel oyunu. Kadınınıza işiniz gibi, işinize kadınınız gibi aşık olmak! Yaşlansanız da, kalbiniz hiç soğumadan hep yanık, hep alevli nağmelerle için için yanıp, sonsuza dek tüter! Aşkın oku, Yunus'un dediği gibi, her katı taşı, deler geçer!

İnsan için para kazanmanın üç yolu var, birincisi dilenmek, ikincisi, çalmak, üçüncüsü çalışmak. Bir hilal düşünün, alt ucu Himalaya dağları, üst ucunun biraz üstünde Altay dağları. Hilalin tam sırtı Hindikuş ve Alay dağları. Göbeğindeki boşluktan açılıp uzayan Tantanakan çölleri. Burası doğuyla batı arasındaki tarih öncesinden başlayan en büyük duvar, geçit vermiyor. Yağmacılar yüzünden bir çok bölgesi ilginçtir Kuzey Kutbu'ndan dahi çok sonra coğrafyacılar tarafından keşfedildi. Batılı coğrafyacıların buraları tam olarak keşfi 1830'larda başlayıp, yüzyılın sonuna kadar sürer. İki apartman arası gibi, duvar gibi dik tepe-

Devamı 18. Sayfada

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

İMZAGÜNÜ: 10 Kasım Cumartesi Tüyap'ta saat 14'de imza günüm var, beklerim. **SÖYLEŞİ:** Geçen hafta Boğaziçi Üniversitesi'ndeydim, söyleşiyi düzenleyen BUKOMİK'e ve Boğaziçililere teşekkür ederim. 14 Kasım'da da ODTÜ'de olacağım, söyleşi, sohbet, soru cevap faslı vesaire... Görüşmek üzere.

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

UPSERPIL ALPAY ve AYAKLARININ ÜZERİNDE DURAN KADIN DİNLETİSİ...

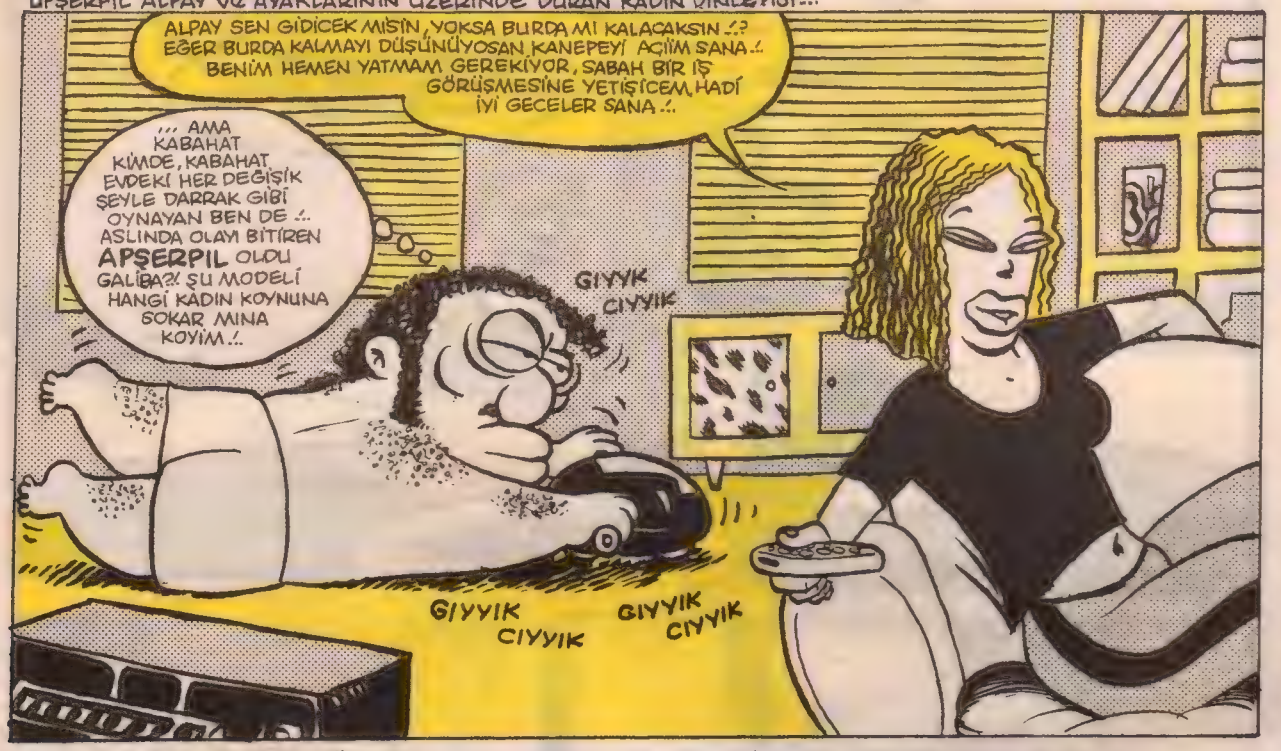

HERŞEYİ BİLEN ŞAHİN VE GİZ DÜNYASI...

Bu dev maceranın sonu...

CÜMBÜR CEMAAT
V.İ.P
VİAYPİ
PEK YAKINDA

cemaahmet@leman.com.tr

TAROT FALI ve UMUDA YOLCULUK ADAMI FAZLI...

AHMET YILMAZ 2001

17. Sayfadan Devam

ler, 300 m. ile 900 m. arasında derin kanyonlar, bir insan geçemeyecek kadar darlaşıyor. Öğle güneşi aşağı zor sızıyor. Yazın dahi eksi derecede. Atlardan oluşmuş bir kervan, atlar ayaküstü donuyor. Akbaba ve kurtlar, at heykellerini at iskeletlerine dönüştürüyor. İskeletten kervan yeniden tipi ve karla örtülüyor. Bu dehşet verici manzaralar yüzyılımızın başından not düşülmüş. Gayrimüslimlerin her çeşidine casus gözüyle bakılıp öldürülüyor. Bugün dahi Çeçen dağlarından başlayarak bu dağlarda özgür seyahat mümkün değil. 1900'lü yılların başına kadar bölgeye seyahat eden batılı bilimadamları müslüman kılığına girer, yine de, duayı, müslüman adetlerini iyi bilmedikleri için farkedilip öldürülürlerdi. Müslüman kılığına girebilmeyi başaran birkaç bilimadamı önce İstanbul'daki Özbek tekkesinden birkaç isim alarak bölgeye gidip Kalenderi dervişlerini fotoğraflamışlardır. Bu topraklarda bin yıl aralıksız yaşayan Kalenderiler'in fotoğrafları, bugün Özbek Devlet arşivindedir. Ülkemiz dağlarında yirmi yıl öncesine kadar "aptallar" aynı kalendiriler gibi köy köy dolaşıp dilenirlerdi. Kalenderi devrişleri, başlarında külah, bellerinde dilenci tası gaşkülleriyle (gasgül) sadece zikr, dua ve afyonla yaşayan ve Anadolu'ya yerleşen Türkler'in atalarıdır. Bölgedeki yağmacı soyguncular tarih boyu sadece Kalenderiler'e dokunmazlardı. İskender'in orduları, Deli Petro'nun gelip dayandığı sınırdır burası. Tarihin en eski üç büyük devleti Çin, İran, Hindistan'ın ve sonra Rusya'nın ortasında kalan bu bölgeyi kahramanlar, fatihler değil, coğrafyanın ve budist ve kalenderi dervişlerinin gücü çizmiştir!

Budist tapınakları da halktan aldığı para ve yardımlarla binyıllardır yaşıyor, Kalenderiler'in budistlerden çok etkilendiği ortada, yardımla yaşamaları, kafalarını kazımaları, gibi. Yine tarihin büyük yağmacı kavimlerinin bu dağbaşlarından çıkması şaşırtıcı değil. Tarih boyu Semerkand, Buhara ve Ötüken'in Özbekleri, Kırgızları, Türkmenleri, Tatarları, Kazakları, Moğolları, hem İpek Yolu'nu takip ediyor, hem İpek Yolu'nda kervanlara saldırarak yaşıyor!. Bugün dahi, müslüman dünyasının en yobaz, en ilkel mezheplerinin bu tüm dünyaya kapalı dar vadi ve dağlarda yaşaması da şaşırtıcı değil.

Yeryüzü topraklarının yıldızlara, göklere en yakın tepelerinde dilenciliğin "dinleşmesi", mezhepleşmesi, göklere, yıldızlara, Tanrı'ya yakın insanların "dünya", "evren" aşklarıyla açıklanabilir birşey, hayatları ibadet ve dilenmeyle geçen bir dini başka türlü anlamak mümkün değil! Ortaçağ boyunca Hristiyan dominiken ve Fransisken tarikatları da dilenerek yaşadı. Kalenderiler, haydariler bir nevi Anadolu'ya gelen öncü birliklerdi. Yeşil vadilerde çok kısa zamanda esnaflaşmayı, üretmeyi, ahi birliklerini ve loncalar kurmayı, bunları, "tasavvufi" bir aşkla yoğurmayı, işi, aşkı, fethi, yani yiğitlik ve aşk kültürünü, çalışma ve kardeşlik kültürüyle yoğurmasını bildiler. Bunun adı: Fütuhat, yani, yalnız fethetmek değil, iş aşkı, Tanrı aşkı, kardeşlik birarada.

Birkaç asır sonra Anadolu, Osmanlı hükümdarlığına karşı isyan başlattı, birlik, düzen, yani fütuhat kültürü dağılıyor, bozuluyordu. Bozan: Osmanlı paşaları, Osmanlı sarayı. Bin çeşit sebebi var, hepsini topladığımızda: Osmanlı sarayının bahşişler, ihsanlarla yeni bir toplum oluşturmaya başladığı, yardakçılarını bahşişle besleyerek yeni bir tür cemaat kurduğunu görürüz. Fetih mümkün değil, Tanrı aşkıyla bütünleşmiş ahi birlikleri, loncalar, üreterek artık zenginleşemiyor. Zenginlik beylerin, paşaların eline geçiyor. Paşalar, beyler zenginliği yandaşlarına, odacılarına, arabacılarına, tütüncülerine, kayıkçılarına bahşiş diye savuruyor!

Bahşişi, ihsanı bir büyük siyaset yapan Osmanlı sarayı, toplumun dilencileşmesinden rahatsızlık duymuyordu, çünkü dilenciliğin geleneksel kökleri vardı, yalnız arada: aşk yoktu! Bu siyaset bugüne değin uzadı. Bugün dilenmenin yönetimleşmesi, dilenmenin şirketleşmesi, dilenmenin TÜSİAD'laşmasını, dilenmenin Türkiye şartlarına özgü bir işletme bilgisi, ruhu haline gelmesini hep birlikte izledik. Bugün ülkemizde üretenden çok dilenen işadamları var. Ben çocukluğumda, cami önlerinde cemaatten çok kapıda dilencisi olan kasabalar gördüm. Rus işgalinden önce Afganistan böyle bir yerdi. Afgan müslümanları da bizim gibi müslümanlığı, bu kalenderi dervişlerinden öğrendi. Şimdi bu kalenderi dervişlerinin torunları olarak bizler, dilenmeden utanmayan bu kültürü günümüze kadar taşıdık. Ve dilendiğimiz beylerin komutlarıyla, atalarımızın çocuklarını bombalamaya, öldürmeye gidiyoruz! Hem yaşasın devlet diyen milliyetçi, muhafazakar işadamlarımız, hem Allah diyen müslüman tüccarların devletten, belediyelerden dilenmeleri, sonunda tüm dünyadan dilenmemizin acı sonucu olarak, köklerimize karşı, kendi kardeşlerimize karşı "cellat" olarak tarih sahnesine çıkıverdik!

Kalenderi dervişleri asla biriktirmez, öğünlük dilenirler, yarın Allah kerim, der, dünyevi arzu ve isteklerden uzak yaşarlar, dünya işlerine tenezzül edip bakmayan bu dervişleri halkın binyıl aralıksız baştacı etmesi, aşk ateşini ebediyyen kalplerinde tutması!

Ülkemizdeki soygun türlerini sınıflayayım, tarihi benzerlikleri göreceğiz, diyelim Susurlukçular, bin yıl öncesindeki atalarımız gibi, soymak istedikleri adamın kellesini uçurup harbiden soyarlardı ve tuhaftır, Susurlukçular devletten dilenen, beslenen işadamlarımıza dokunmazlardı. İşadamlarımızın yağmacılığı daha munis. Onlar silahla değil, dilenerek, yalvararak devleti soymayı daha münasip gördüler. Yağmacılığın bu dilenci türünün bir adı olmalı. Dilenme kültüründen bambaşka bir kültüre evrildik, ama "dilenciliğimiz" değişmedi. Halk kalenderi dervişlerine acıdığı, merhamet ettiği için değil, bu dervişler Allah'ın çok özel kulları oldukları için, Allah aşkıyla yandıkları için kalenderileri doyururdu. Devlet işadamlarının, devlet aşkına, milliyetçilik aşkına doyuruyor. Devlet, milli tezlerine, milli düşmanlarına kendisinden daha kralcı işadamlarına, kendisini halkın gözünde yağlayıp, şişirdiği için, yani milli, kutsal devlet aşkını yükselttiği için mükafatlandırıyor. Allah aşkı yerini devlet aşkına bıraktı!

Kalenderi dervişleri dilenirken utanmazdı, bunu bir şerefsizlik, adilik, pislik bilmezlerdi, işadamlarımız da devletten dilenmeyi hiçbir zaman utanmazlık olarak görmediler, çünkü şahsiyetleri, ruhları, devletle, milliyetçilikle bütünleşmişti. Devletimiz de işadamlarımızı bir müteşebbis, bir ekonomist olarak görmedi, devletimizin kutsal bekçileri çok özel milli kahramanları olarak gördü. Allah aşkı, devlet ve siyaset aşkıyla değiştirilmişti, değişmeyen tek şey: Dilencilikti!

Bir halkı, bir milleti vareden, en derindeki değer ve dengelerin bozulması, ekonomik ahlaksızlık ve topyekün bir çöküntü böyle başladı. Kendi kromozonlarını yokeden, kendi DNA'larını uçuran bir siyaset ve ekonomiyle karşı karşıyayız.

Neyi kaybettik biz, iş aşkı, Allah aşkı, insan aşkı, vatan aşkı, kardeşlik aşkı, çoluk çocuğuyla geçinme aşkı.. Neyi kaybettik?

Tarihin en büyük meydan muharebelerinden çıkmış, tarihin en uzak coğrafyalarından çıkıp gelmiş bu halk, siz aşkınızı iş gibi, işinizi aşk gibi yapın, bu halk bin yıl daha gönlünü verir size!.

nihatg@leman.com.tr

LeMan MİZAH DERGİNİZ

OKUR MEKTUPLARI

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Bir Onlardan Yasak!

Federal Almanya Cumhuriyeti'nin dünyada en çok yasak tabelası olan ülkesi olduğunu biliyor muydunuz? Küçücük bir çocuk parkının önünde bir tabela asmışlar, hepsi çocukların ne yapmaması gerektiğini anlatan tam yirmi beş yasak vardı. Bir tek; "çocukların burada oynaması yasaktır!" maddesi eksikti. İşte bir yasak öyküsü size...

İstasyondayım. Trenimin kalkmasına onbeş dakika var. Rezil gastrit ağrısı başladı yine. Sanki midemi kerpetenle koparıyorlar. Cebimde ilacım var. Bir an evvel yutmalıyım. Fakat hap o kadar büyük ki, susuz yutmam olanaksız. İlk gördüğüm kahveye dalıp bara yanaşıyorum.

- Bir bardak 'asitsiz' su lütfen.
- Bu memlekette su isterseniz hep soda getirirler. Soda da benim mide ağrısını daha da kudurtuyor, tecrübeyle sabit, bu nedenle ben de 'asitsiz' su istiyorum. - Garson beklediğim cevabı veriyor.
- Asitsiz su satmıyoruz.
- O zaman bir bardak çeşme suyu satın, aynı parayı vereceğim. Doğrusu bu cevabı beklemiyordum.
- Çeşme suyu satamam, lisemizde yok.
- O zaman satma, bedava ver. İlaç almam gerekiyor. Asitli su dokunuyor.
- Veremem, yasak.

Başlarım yasağına, masağına, midem delinecek nerdeyse. Barın arkasına geçerek çeşmeden bir bardak su doldurup ilacımı yutuyorum. Bana şaşkınlıkla bakan garson müdahale edemiyor. Aklı başına gelince bağırmaya başlıyor:

- Polis çağıracağım, bu yaptığınız kanunlara aykırı. Sakince barın dibindeki taburelerden birine tüneyip:
- Hadi çağır bakalım, diyorum. Gerçekten de merak ediyorum. Polis ne yapacak acaba?

Garson elinde ahize beni izliyor. Tuşlamayı bırakıp:

- Bu seferlik affettim, bir daha yapmayın, diyor.
- Olur yapmam, diyorum. Ama hala merak ederim, Polis gelseydi bu 'su içme suçunu!' kanunun hangi maddesine sokacaktı acaba?

Atilla Keskin/Amanya

40 Milyon Kişi Açlıktan Ölürken!!!

Üşüyordum, ama üşümemin nedeni havanın soğuk olması değildi. Mantığımın kavramakta yetersiz kaldığı durumlara karşı şiddetli bir öfke, kin, nefret, çaresizlik, yılgınlık paradoksları içimi kemiriyordu. Bu duygular, beni rüzgarın esintisine kapılmış bir sigara izmariti gibi titretiyordu.

Belediye binasına çıkan merdivenlerin ilk basamağında oturmuş ağız tadıyla titriyorken, binanın güvenlik görevlisi olduğunu tahmin ettiğim biri "hemşerim burada oturmak yasaktır" dedi. Oysaki ben bu ülkenin vatandaşıyım ve benim oturma iznim "zaten" vardı. Güvenlikçiye gecenin bu saatinde -saat 03.15'ti- beni rahatsız ettiği için kızdım (içimden).

Sonra birden bu kaldırımlar ne kadar genişmiş diye düşündüm. Oysaki hergün aynı kaldırımlarda yürür ve darlıklarından şikayet edip yetkililere küfür ederdim (içimden).

Aslında bütün bunları kendimi zorlayarak düşünmeye çalışıyordum. Çünkü algı dünyamın derinliklerinde inanılması zor ama doğruluğu kesin tragedyalar beni sürekli rahatsız ediyordu:

"Meğerse dünyada her yıl 40 milyon insan açlıktan ölürken ABD'de bir yılda 32.8 milyar dolar sadece kozmetik ürünleri için çöpe atılıyordu."

Bu tür istatistikleri daha önce de okumuştum birçok kaynaktan. Ama herhalde korkunçluğunu ilk defa kavramış olacağım ki daha önce hiç bu kadar fazla etkilememişlerdi beni bu rakamlar. - Bu arada unutmadan; Dünyada kimsenin açlıktan ölmemesi için 13 milyar dolar yeterlişmiş.- Yani ABD'liler bir yıl boyunca kendileri için hayati önem taşıyan bu acil ihtiyaçlarından (!) vazgeçerlerse kimse açlıktan ölmeyecek. Sizi bilmem ama ben bu sonucu çıkardım.

Sonra farkettim ki geceleri sokakta ne kadar çok polis devriyesi geziyormuş. Sadece ben ve polisler.

Belki de ilk defa polisin benden kimlik sormasını istiyordum. Ama her nedense -onları çok tahrik ettiğim halde- kimse bu isteğimi dikkate almadı. Açıkçası onlara biraz içerledim. Bu ne biçim polislik gece yarısı sokakta aval aval geziyorum ve benden kimlik sormuyorlar diye düşündüm. Sonra o düşüncenin ne kadar komik olduğunu düşünerek güldüm (içimden).

Beynimde kopan fırtınalara polisler de çare(!) olamamıştı.

Aslında onlarla konuşmak istememin tek nedeni konuşmaya olan ihtiyacımdı. Yoksa küfür yemeye çok da meraklı değilim hani. Sürekli olarak kendi kendimle konuşurdum ama herhalde kendimi "adam" yerine koymamamdan olcak ki bu iç monologlar benim için bir değer taşımıyordu.

En sonunda polisin biri insafa geldi ve bu saatte sokakta niye gezdiğimi sordu (yine kimlik sormamıştı). Ben de hiç düşünmeden o korkunç istatistiki bilgiyi veriverdim. Eğer konuşmadan önce biraz düşünseydim herhalde bunları ona söylemezdim. Ama bir an için polislerin de bizim gibi etten, kemikten, duygu sahibi "insanlar" olduklarını hissine kapılmış ve söyleyivermiştim işte. Her halde onun da silahını, üniformasını çıkarıp benim gibi sokakta aval aval gezeceğini sanmıştım bir an için.

Ama hayal kırıklığı bu ya. Hemen eve gidip uyumam gerektiğini tavsiye etti bana. Yine hiç düşünmeden -sanki bir zorunluluk hissediyormuş gibi- onun tavsiyesine uydum.

Ve eve gelip uyu(yama)dım.

Selahattin Düzgün

Sayı: 522
10 Kasım 2001
Cumartesi
Haftada bir yayımlanır

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazişleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 292 95 65 (4 Hat) **Fax:** 251 42 44
Abonelik için Tel: 292 95 65 (112)
Baskı: Ilıcak **Dağıtım:** Bir-ray **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Pantolon

metinfidan

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

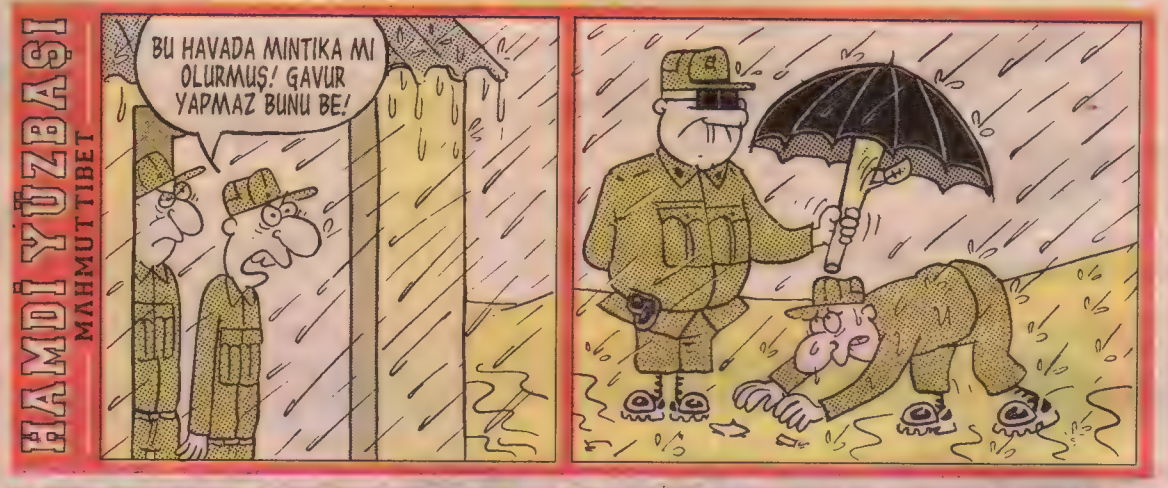

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

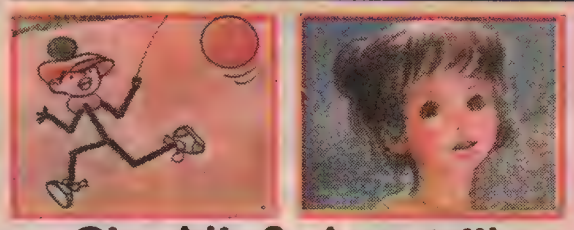

Cin Ali & Ayşegül

1. Cin Ali, ortak hayat kültürlerinde 'basit yardımlaşma' iletişimi ön planda olan, minimal mahalle veya köy topluluğuna aittir... **Ayşegül ise bireysel açıdan rekabetin, kolej giriş sınavından ve hatta kreş müsamerelerinin başrol kavgasından başlayarak ön planda olduğu; buna karşılık ait olduğu camiada 'kompleks yardımlaşmanın' yaşandığı, örneğin müsamereyle aynı saatlerde, bir başka yerde tanıdık amcaların 'ortak menfaatleri' görüştüğü elit kesim kızıdır!..**
2. Cin Ali, eşsiz bir markadır... **Ayşegül ise rafları benzerleriyle paylaşır, zaman zaman Şebnem'in gölgesinde kaldığı ya da karıştırıldıkları da olmuştur!..**
3. Cin Ali bal ister, kıra gider, babası topu atsın ister, arkadaşı Kaya koşsun ister... **Ayşegül'ün 'energy drink' ile tanışmasına ramak kalmıştır, Tatilya'ya 0-12'ye uğrayıp gider, babası VCD alsın ister, arkadaşı Ozzy kendisine 'manyak bi nikneym' bulsun ister!..**
4. Cin Ali, 'müfredata' alınmıştır ve çöp anatomisiyle hayatta karşılık bulamaz; zihinde süresi sınırlı naiflik hissi yaratan, eskimeye mahkum bir kilometre taşıdır... **Ayşegül, okula son gün, önlüksüz gelinen iklimin fotoğrafıdır, güzel giyinenle yoksul giyimin arasındaki derinliği sabitler, tatile aittir ve çağrışımlarıyla sonsuza kadar yaşar!..**
5. Cin Ali, dostlarıyla beraber, can sıkacak kadar iyi insanların hep mutlu olduklarını vurgulayan sanal atmosferiyle bir kurgu-sosyal bilim şaheseridir... **Oysa Ayşegül, 'sipariş' hissi veren modern bir serial kahramanıdır, yıldızlaşması için üzerinde oynanmış bir üründür!..**
6. Cin Ali, yakışıklı ve duyarlı Ağlayan Çocuk'un aşk mektuplarını iki semt ötedeki azınlık kızı Polyanna'ya götüren, yufka yürekli kuryedir... **Ayşegül, oğlan çocuklarını sersemletecek bir dostluk kurma yetisine sahip olduğu için, ne aşk ilanı için cesaret verir, ne de akıldan-fikirden çıkar!..**
7. Cin Ali, üçüncü dünyalı bir sanat eseridir... **Ayşegül ise küresel bir tasarım!..**

(Haftaya, Collina & Mutlu Çelik!)

• *Mail adresi değişikliğinden, son bir ay dışındaki mailler silindi... Duyurmayım da n'apayım?!..*

vo@leman.com.tr

17 Kasım 2001 Cumartesi 152209 Sayı: 2001/46 - 575.000.TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

Gönlünüzden Ne Koparsa Abiler

Türkiye yakın tarihinin en ağır krizinin ölümcül sancılarını çekerken, Afganistan 11 Eylül terör bağlantısı gerekçesiyle ABD ve müttefiklerinin topyekün bombardımanına maruz kalmaya devam ediyor. Global ağa Amerika'nın talebiyle mi, kendi irademizle mi belli olmayan Afganistan'a savaşmaya gönderdiğimiz Türk askerlerinin durumuyla ilgili çarpıcı bir açıklama Başbakan Ecevit'ten geldi. Ecevit geçtiğimiz günlerde BBC'nin canlı yayınına bağlandı. Ecevit, İngilizlerin en ünlü ve kıdemli sunucularından sir ünvanlı David Frost'un Afganistan'a asker gönderme karşılığında mali yardım beklentisinde olup olmadığıyla ilgili bir sorusuna **"müttefiklerimizin kendiliklerinden düşüneceklerini umuyoruz"** yanıtını verdi... Böylece ulusal onurumuzun ne halde olduğu konusunda bizde aydınlanmış olduk...

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

KAAN ERTEM

PANTOLON

METİN FIDAN

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

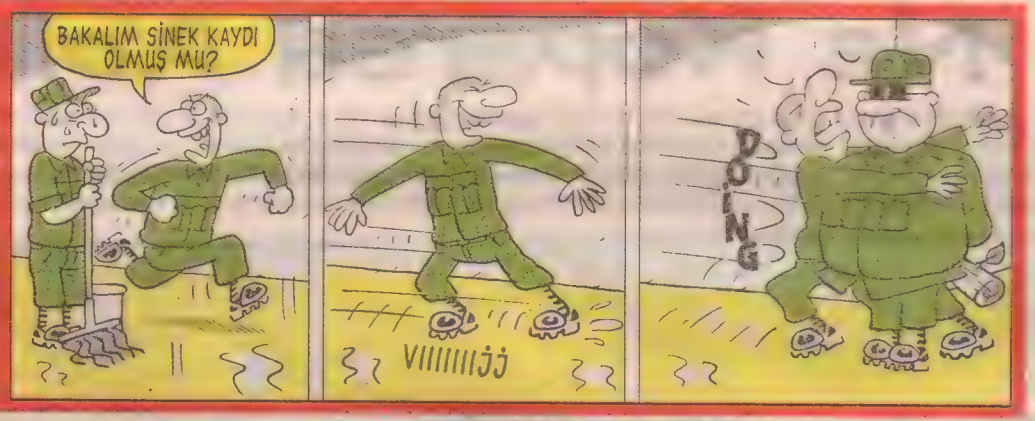

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VELAT ÖZDEMİROĞLU

Collina & Mutlu Çelik

1. Collina, bugüne kadar yönettiği herhangi bir maçı küfür yüzünden durdurmamıştır...
   Oysa Mutlu Çelik, küfür yediği için Beşiktaş-Kocaelispor ve Galatasaray-Trabzonspor maçlarını durdurmakta tereddüt etmemiştir!..
2. Collina, kendini kıyaslarken hep meslektaşlarını ölçü alan renksiz bir hakemdir...
   Buna karşılık Mutlu Çelik "Allah'ı, dini, Atatürk'ü eleştiriyorlar, beni eleştirmişler, çok mu?" demesini bilen bir şahıstır!..
3. Collina, bir maçta aynı takımdan 4 oyuncuya arka arkaya kırmızı kart gösterecek cesareti asla kendinde bulamamıştır...
   Mutlu Çelik ise Diyarbakırspor-Kombassan Konya maçında 4 Konyalı'yı seri şekilde oyundan atabilen bir fair-play kahramanıdır!..
4. Collina, yeterince vatansever olmadığı için ülkesini ihmal eden, dünyanın her tarafından sık sık maç yönetten bir vurdumduymazdır...
   Mutlu Çelik gerçek bir vatansever olduğu için hep yurtiçindeki maçları yönetmiş, önceliği Türk futboluna vermiştir!..
5. Collina, hiçbir zaman İtalya'nın bakanlar kurulu gündemine gelememiştir...
   Oysa Mutlu Çelik, yukarıdaki bahsedilen Diyarbakırspor maçı sonrasında Konyalı bakan Mehmet Keçeciler tarafından kurulun gündemine sunulmuştur!..
6. Collina, bugüne kadar herhangi bir gönül ilişkisi literatüre yansımayan bir renksiz şahıstır...
   Buna karşılık Mutlu Çelik hakkında, yine aynı maç öncesinde Meryem isimli bir hayat kadınıyla iki gün otele kapandığı iddiası Faruk Arhan'ın 'GeriPas-Diyarbakırspor'un 33 yılı' kitabında ileri sürülmüştür!..
7. Collina, bilindiği gibi kel bir futbol adamıdır...
   Mutlu Çelik ise iddialara göre hem kel, hem fodul bir adamdır!..

(Haftaya Türkan Şoray & Nazan Şoray)

vo@leman.com.tr

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

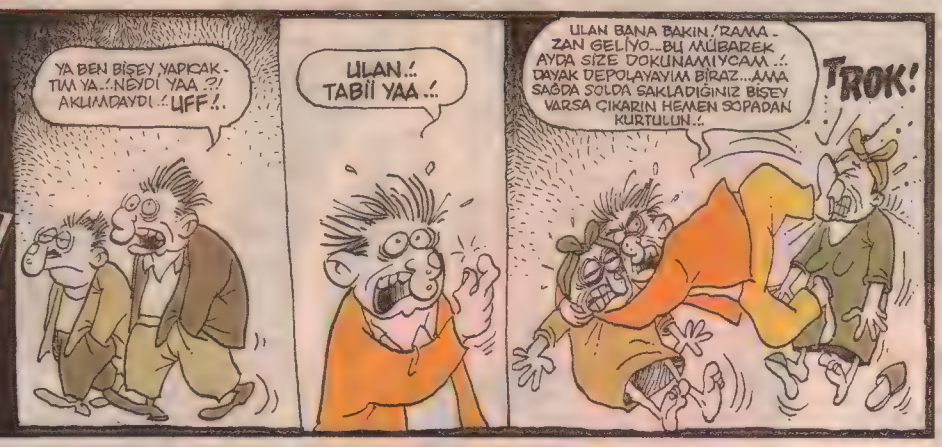

DUMUR DETAYLARI

• Merhaba. Yaklaşık 1 ay önceydi. Burası Amasra, şirin bir tatil beldesi. Kuzenim, ablam ve annemle dolaşıyorduk ki ablamın işaret ettiği tabela bizi dumura uğratmaya yetti. Hepimiz gülmeye başladık. İlgimizi çektiği için bu detayı karelemeye karar verdik.

Öznur Özyurt
Bartın/Amasra

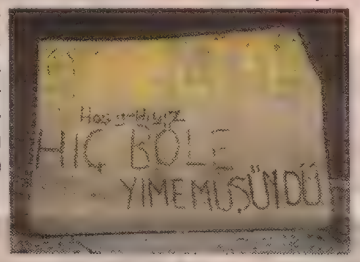

Dumur Hatırası

...Ben küçükken eski mahallemizde böyle bir hurdacı vardı. Fakat lakabı suretinden daha ilginçti. Mahalleli ona **"Kuş Kafa Cengiz"** diyordu. Onu görünce biz çocuklar peşine takılır saatlerce izlerdik. Arada bir arkasına dönerek hurda arabasından kaptığı bir demiri sinirle bize doğru sallardı. Biz de hemen kaçardık... **G.I.**

LeMan

Eski Hava Kuvvetleri Komutanı Tahsin Şahinkaya... O, 12 Eylül cuntasının beş generalinden biri... Servetiyle TİME dergisine kapak oldu... Şimdi uçak ihalelerinden aldığı iddia edilen rüşvetlerle gündeme geldi. Anayasa koruması altında... Dokunulamıyor..

TAHSİN ŞAHİNKAYA kod adı şaibe **KEMAL DERVİŞ** waşingtonun şişmanı işçi düşmanı! **OSMAN DURMUŞ** varlıklı tasarruf **LİDERLER ZİRVESİ** (sık sık ama) gereksiz şatafat **KENAN EVREN** uçak yolsuzluklarını da erdal eren'e havale edelim netekim... **ECEVİT** nerde onur nerde gurur **YÖK** 20 yıllık lale abidesi **HAMDİ ARAK TV** yağma LeMan'ın böreği **YILDIRIM MAYRUK CENGİZ ABAZOĞLU DALAŞI** bir siz eksiktiniz

Devletten yardım bekleyen 12 Kasım depremzedeleri hakkını aramak için Düzce'de sokağa çıkınca polisten cop yedi.

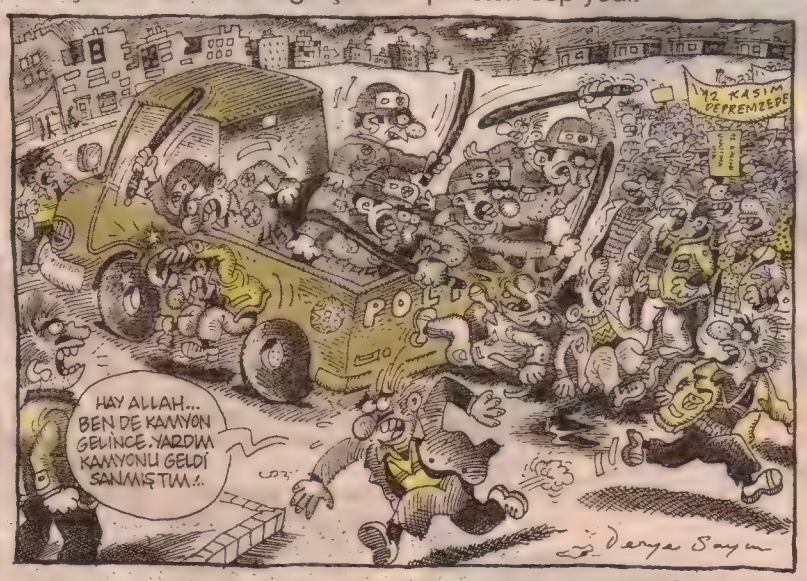

İspanya'nın Ankara Büyükelçisi Manuel de la Camara, R.Tayyip Erdoğan'ı ziyareti sırasında sarfettiği Türkiye'nin genç politikalara ihtiyacı olduğu yolundaki sözlerinin yanlış anlaşıldığını belirterek, 'Türkiye Başbakanı İspanya'da çok beğenilen bir isimdir' dedi..

Amerika'da sperm sektörü oluştu.. Öğrenciler spermlerini satıp harçlıklarını çıkarıyor..

Kuzey ittifakının Afganistan başkenti Kabil'e girmesinin ardından Taliban'ın ağır şeriat yasakları hızla kaldırılıyor.Erkekler sakallarını kesmek için berberlerde uzun kuyruklar oluştururken, kadınlar kafes arkasından çıkıyor ve müzik yayını yapılıyor.

Sağlık Bakanlığı'na Slogan Önerileri!

Sağlık Bakanlığı, prezervatif (kondom) kullanımını yaygınlaştırmak için kitapçık bastırmış... Bu kitapçıkta yer alan sloganlardan bazıları şöyle:

• Fidayda da Ankaralım Fidayda, kondomunu taktın bir anda!

• **Atem tutem ben seni, kondoma saram ben seni.**

• Tak tak beni doğru tak! İlk önce son kullanım tarihime bak. Tarihim geçmişse çöpe at!

Şu halde kim durdurur beni?.. Sağlık Bakanlığı'na katkıda bulunmak boynumun borcu değil midir?.. İşte prezervatif sevgisiyle dolup taşan slogan önerilerim:

- Hani ya da benim elli de santim kondomum,
  Kondom taktım, korkum yoktur, memnunum!..
- **Maslahata kondom tak, ayağına galoş,**
  Sonra güven içinde manitaya ulaş!..
- Son pişmanlık neye yarar, her boyutun kondomu var, sonsuza kadar!..
- **İşte kuzu kuzu girdim, dilediğince,**
  İster at beni, ister yıka, sakla beni!..
- El kondom pasa!..
- **Arkadaşa takıp çıkıcam!..**
- Sevemedim kara gözlüm seni doyunca
  Ayırsın kondom bizi ömrüm boyunca!..
- **Boşver abi, keyfine bak!..**
  Tak o zaman, tak, tak, tak, tak!..
- Seni kondomlara sarmalar sararım,
  Ne efor isterim, ne bünyeni yorarım!..
- **Önce kondom, sonra domdom!..**
- Tamamen kondomsal!..
- **At yaprağına kelebek kondom!..**
- Aramazsan arama yar, aramazsan arama
  Zaten kondom takmazsın sen benim bahtı karama!
- **Kondomlu gecelerde hep seni andım,**
  Belki gelirsin diye boş yere taktım!..
- Aşçı, hırsız, karısı ve aşığı...
  Ve bir paket kondom!..
- **Poşet deme değilim, balon deme değilim,**
  Ben kondomum, sadece kondomum!.
- Son kullanma tarihimi geçirirsen boyun devrilsin!..
- **Manitayı soydum, başucuma kondom,**
  Ben bir önlem uydurdom!..
- Kondom mu oturturum!..
- **Bir müsait zamanda, mesela saat onda,**
  Buluşalım kondomda, der gibi geldi bana!..

Vedat Özdemiroğlu

Yapılan araştırmalar acı bir gerçeği ortaya çıkardı!!.. Güzel kadın erkekte uyuşturucu etkisi yapıyormuş..

Hayır kurumlarının Ramazan nedeniyle dağıttığı yiyecek kuyrukları izdihama neden oluyor. Ekonominin acı tablosunun aynasını olan kuyruklarda bir kap aş için insanlar birbirini eziyor.

Manavgat'ta bir astsubay kendisine kredi vermeyen 11 banka şubesini askerlerine kurşunlattı. Toplam 400'e yakın mermi harcanan olaydan sonra banka şubeleri kalbura döndü...

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇARŞAF

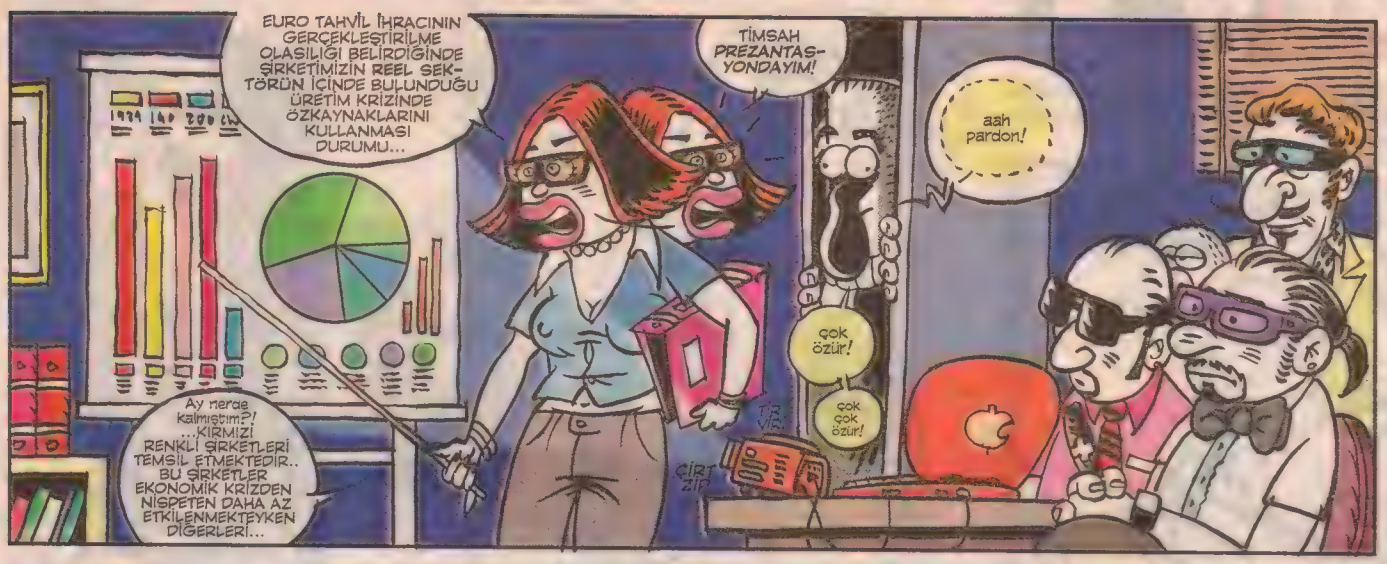

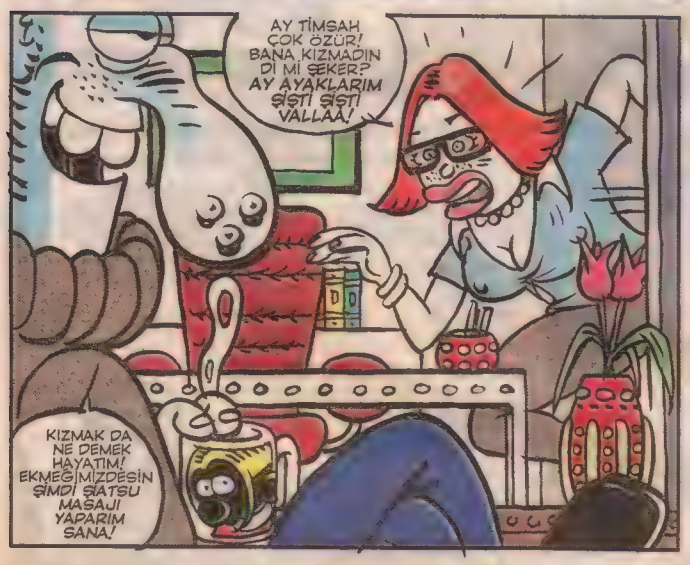

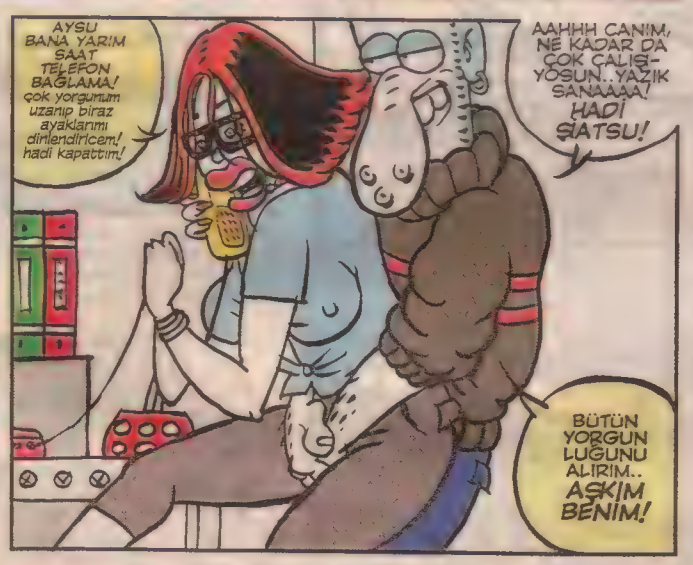

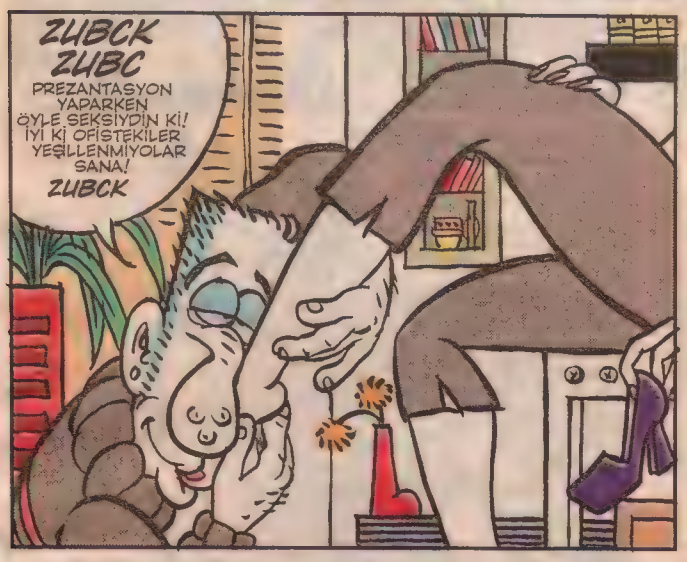

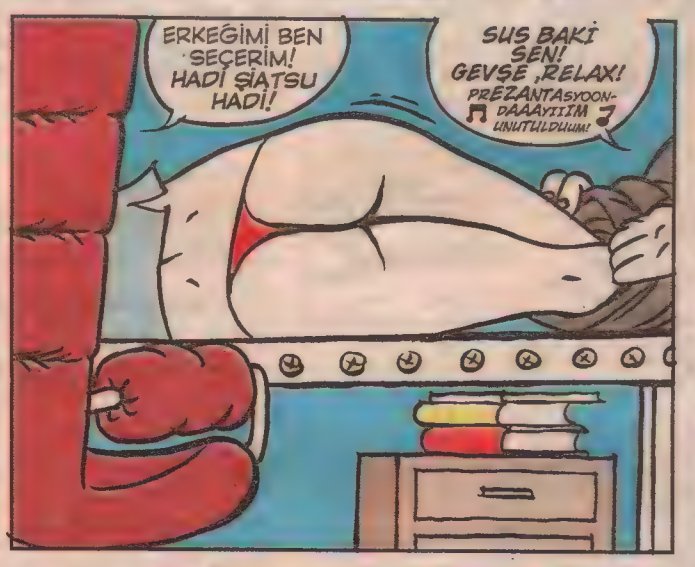

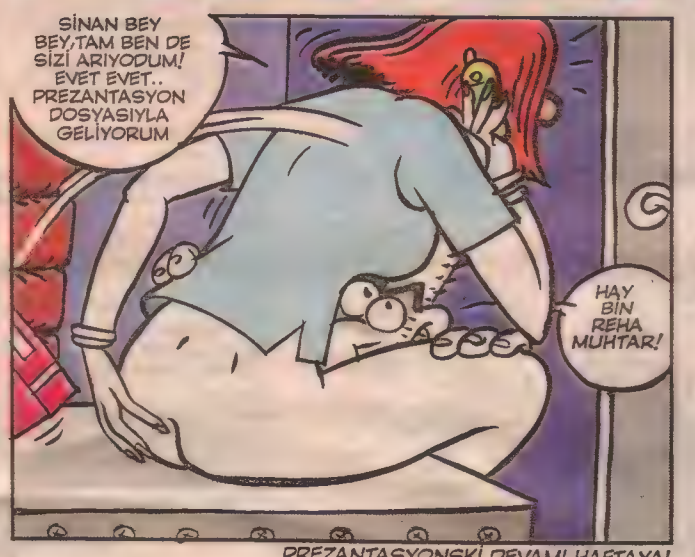

daral@leman.com.tr

PREZANTASYONSKİ DEVAMI HAFTAYA!

Açık Büfe

met üst

'olmak ya da olmamak işte bütün mesele bu'

c: niye birbirinizi yiyorsunuz, nedir bakayım, bütün mesele
b: 'olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu'
c: olmak ya da olmamak mı yani, bütün mesele
a: evet, 'olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu'
c: olmak ya da olmamak neki bütün mesele bu oluyor.. sakın asıl mesele, başka bir şey olmasın
b: hayır, 'olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu'
c: ee, oldu mu yani şimdi
a: olmadı mı, olmaz mı yani
c: olmadı tabii.. bir titriniz olmalı, hayatta, olmak dışında.. olmak için ayrıca bir çaba harcamıyorsunuz ki
b: kafam karıştı
c: olan şey karışır hayatım
b: kafam olmasa, karışır mıydı
c: ben öyle şeylere karışmam.. herkes olur, olabilir.. olmak bir bok değil.. bok bile var ve oluyor
a: bize hep 'olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu' diye öğrettiler ama
b: iyi ki size rastladık
a: ama biraz da olduğumuz için size rastladık, öyle değil mi
c: öyle değil, siz bana değil, ben size rastladım
b: biraz açar mısınız lütfen
c: şimdi mi, burada mı.. peki.. bakın, hiç birimiz olmuş değiliz henüz.. insan, ölünce olur.. yani insan olmayınca, olur
a: nasıl olur bu
c: bir tat, bir tortu bırakır.. bir hava, bir hâl, bir tarz
b: ama bir insan olmadan, olmaz ki bunlar
c: olur.. her şeyin bir olan bir de olmayan yanı vardır.. biz, gördüğümüz, duyduğumuz, dokunduğumuz, tattığımız, kokladığımız şeyler için ancak 'var' deriz.. örneğin tanrı'nın 'olmak ya da olmamak' gibi bir sorunu var mıdır, yoktur
a: eee
c: eeesi, eşşeğin ziki
b: fekat niye ağzınızı bozdunuz ki birden, ne güzel 'düzeyli felsefe' yapıyorduk
c: hayatta eşşeğin ziki de var ama.. hem felsefenin düzeylisi, düzeysizi olmaz.. eşşeğin ziki olmasa, eşşek olur mu
a: yani en son ne diyorsunuz... olalım mı, olmayalım mı
c: olun ama fazla olmayın
b: bu ne yaman çelişki anne
c: her şey çelişki'den doğar çekirge
a: fekat ben tam olarak tatmin olamadım
c: dur bakalım, daha bu 'ön felsefe'
b: ama ben olamazsam, olup olmadığımı nerden bilebilirim ki
c: oldun da n'oldu sanki şebek
a: ne demek istiyorsunuz
c: şunu demek istiyorum.. akşam yediğiniz hurmalar, sabah kıçınızı tırmalar
b: ama bu, hurmanın akşam olduğuna fakat sabah olmadığına ancak yine de olduğuna işaret değil midir
c: aferin.. olay bu işte.. meseleyi 'olmak ya da olmamak' gibi, 'tavuk mu yumurtadan çıkar yumurta mı tavuktan' açmazına getirmeyelim.. hiçbir şey vardan yok olmaz, yoktan var olmaz.. sadece dönüşür.. her şey,. ve her şeye dönüşür.. habire dönüşen bir şeyin de olmak ya da olmamak gibi bir meselesi olmaz
a: vilyum şekspir, top muymuş yani
b: ne alakası var lan, siboop
c: lütfen.. türkleşmeyelim
a-b: ne diyon lan sen, düdük
c: düdük'ü üflemezsen, ses çıkarmaz, dolayısıyla da olmaz
a: kafayı yiycem ya ben
b: şimdi düdük mü önce var, yoksa üfleyen mi
c: ikisi birlikte var
a: ama önce hangisi var
c: önce, sonra diye bir şey yok
b: ne var peki, anuna koduumun
c: bok var
a: ya, sen gitsene burdan
c: gidince, olmayacak mıyım yani
b: yoo, olacaksın, arkandan gıyabında çok küfür edeceğiz sana
c: niye ama, ben ne yaptım ki size
a: bizi mutsuz ettin sen
a-b: dengemizi, moralimizi bozdun
c: isteyerek yapmadım, özür dilerim
a: finali nasıl bağlıycaaz peki
b-c: final diye bir şey yok (perde)

UMPAHA

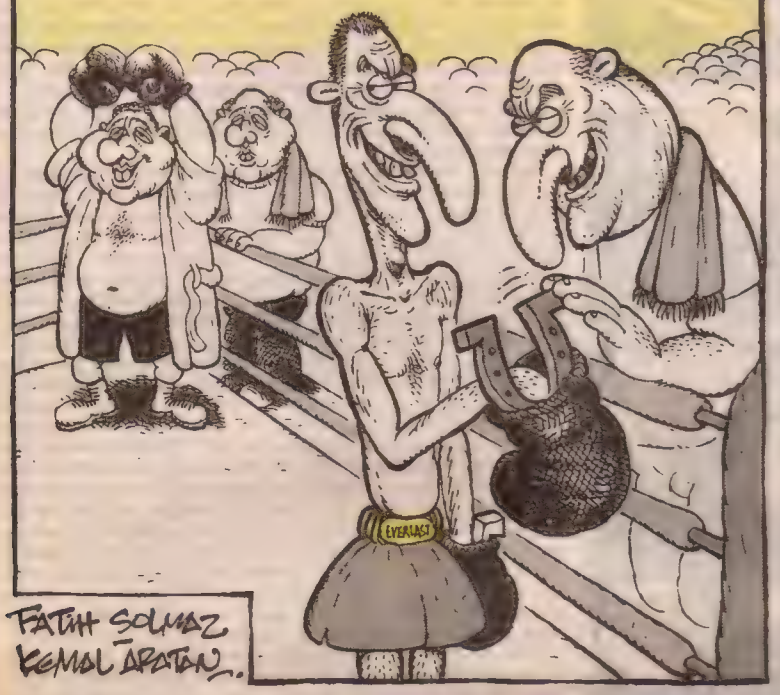

FATİH SOLMAZ
KEMAL ARATAN

Aksam Gazetesi

solmaz@leman.com.tr / karatan@leman.com.tr

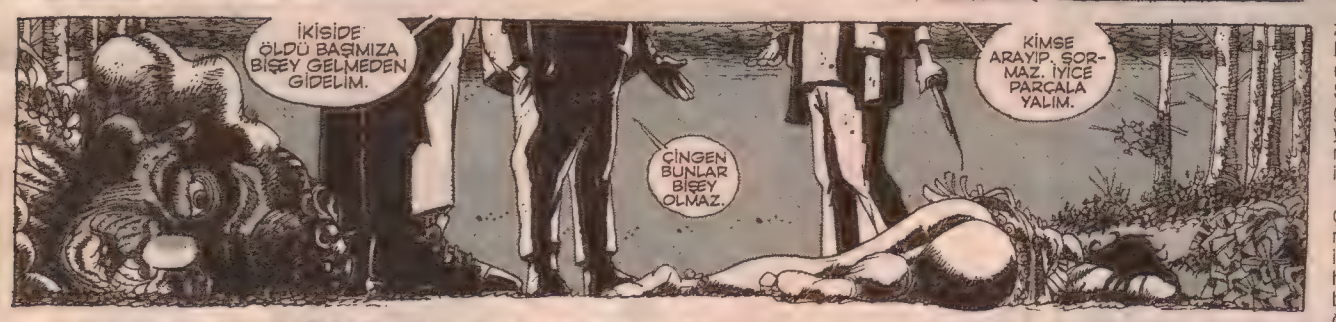

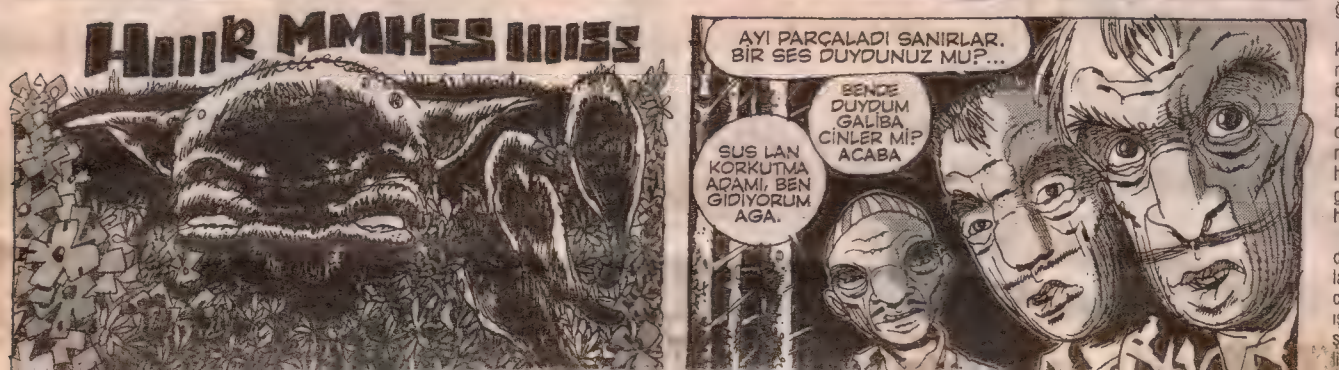

Ömrüm Bu Yüzden Hiç Başlamayacaktı

ERSÖZ

Küçükarmutlu'da katledilenlerin anısına

Artık incitilmeye dayanamıyorum. Geçiştirilmeye, yok sayılmaya gelemiyorum. Benim herkese ayıracak zamanım var, aradıklarımın da olmalı. Sevgi eşit dağıtılmalı insanlar arasında. Ben herkese ayrımsız şefkat gösterebilirim. Ama bana gösterilmeyince içimde o eski sızılar yeniden acımaya başlar.

Zaten içimde her yer sızı dolu. Çocukluğumdan bugüne, evde, okulda, sokakta, işyerinde, askerlikte, devlet kurumlarında aldığım her emir içimde sızlar durur hep. Kendimi iyi hissettiğim, insanların bana hayranlık ve sevgiyle baktığı zamanlarda bu sızılar hafifler, onları bazen fark etmem bile. Ama kendimi yenik, sevilmediğimi, dikkate alınmadığımı hissettiğim anlarda hepsi birden gizlendikleri derinliklerden birer birer çıkagelirler. Ve sonra ansızın sararlar ömrümün çevresini ve o anlarda bu sızılardan başka bir şey düşünemez olurum. Üzülmem gereken tek bir şeyken birden bütün ömrüm acıyla sızlamaya başlar. Ömrüm o an haklıyken, birden haksız olmaya başlar...

Demin bir yakınımı telefonla aradım. Onu aramamdan sevinç duyacağını mutlu olacağını sanarak aradım. Ama hiç beklemediğim bir şey oldu ve telefonu bir an önce kapatmaya çalıştı. Onu aramamdan hiç memnun olmamıştı. Sevgisini paylaştıracağı başkaları vardı. Bana vereceği sevgisi hiç kalmamıştı. Soğuk bir rüzgar esti aramızda. Vedalaştık. Sonra ben yine kendimle kaldım. Kendimle kalınca bütün o gizli sızılarım birden ayaklandı. Hissettim, gözlerim buz gibi olmuştu. Hayatım boyunca bana verilmiş olan emirler yeniden ortaya çıktı. Sadece bu telefon konuşmasındaki sevgisizliğe üzülmem gerekirken bu emirler bana bütün ömrümü hatırlattı. Bu emirler, ne zaman üzülürse suçu başkalarında değil, kendisinde arayan ömrümü hatırlattı bana... Bu emirler beni öylesine etkilemişti ki, onun yarattığı sızılardan, başkalarını haksız ve suçlu bularak kurtulamazdım. O sızılar kadar derinde bir ben vardım ki, aslında hep suçlu olan bendim. Hep haksız olan... Biraz zaman geçsin, sabah olsun, gün ışısın, ya da gecenin çok geç olmayan bir tenezzül saatinde açarım telefonu, ya da içimdeki o çok eski sızıları uyandıran insanın kapısını çalar, ona beni yanlış anladığını, asıl amacımın onu kırmak olmadığımı, onu kırmayı aklımdan bile geçirmediğimi, eğer kırıldıysa ondan özür dilediğimi, benim cephemde hiçbir sorun olmadığını, eğer onun için varsa hemen unutması gerektiğini söylerdim. Böyle anlarda ağzımdan ne çıkacağını adeta ezberlemiş gibi bilirdim. Çünkü o insanı aramadan, ya da onun kapısına gitmeden önce bu cümleleri neredeyse binlerce kez aklımdan geçirirdim. Yıllarca emir aldığı için içindeki sızılarla uğraşıp duran içimdeki çocuğa o anda bir yabancı olur, bu özür sözlerini önce bana söylemesini isterdim... Yanlış anlaşılmaya müsait sözcükler eğer varsa, onları işte bu konuşmada birer birer ayıklardım...

Çünkü en doğru, en insani sözcükleri söylemeliydim ona... Söylemeliydim ki beni anlasın, anlasın ve sevgisizliğini, uzaklığını geri çeksin benden. Ve bana bir daha soğuk davranmayacağına söz versin. Belki o bilmeyebilir, ama ben yaşıyorum, çünkü o uzaklık, o sevgisizlik yıllardır bana verilmiş emirleri hatırlatıyordu. O bilmeyebilir, ama hatırladığım o emirler binlerce sızı olarak geri dönüyordu bana... O bilmesin, ama sevgisizliğini geri çeksin benden yeterdi... Sızılarımı ben gömerdim o eski yerine... Kim bilir belki de ondan dilediğim bu özürler onun sızılarını iyileştiriyordur, eğer öyleyse bundan ancak mutluluk duyardı. İşte o zaman anlardım ki birbirimize muhtacız. Bilirim ki onun da benim gibi emir altında geçmiş bir ömrü vardır, ve anlarım ki her sevgisizlik, her uzaklık o gizli, o derin sızılarını uyandırıyordur onun... Bu acıyı bilirim ve o beni ne zaman sızılarını gidermem için yanına çağırsa, mutlaka uğrarım onun yanına...

Anlamak yeter sanırdım... Hissetmek hayatı kolaylaştırır... Oysa özür dilemekle kalırım ben. Kimse bana ne çocukluğundan beri aldığı emirlerden bahseder, ne de gizlendiği yerlerden çıkan o derin sızılarından... Sızılarım yine bana kalır. O haksız ömrüm yine bana kalır.

Oysa sızılar herkes için mümkündür. Herkesin ömrü benim gibi emir altında geçmiştir. O en derinde herkes birbirinin benzeridir. İnsanın acısını ancak başka bir insan dindirebilir... İşte evime, odama döner ve kimsesiz kalan ömrümü bu sözlerle avuturdum. Gerekirse herkesi anlayabilirim, derdim. Sadece benim ömrüm suçlu değil, sadece ben değilim anlaşılmak isteyen. Günlerdir ezberlediği özür sözcükleri duvarlarından yine kendisine dönen sadece ben değilim, derdim.

İşte bu duygularla, ömrüme işlemiş bu sızılarla gittim **Küçükarmutlu**'ya... Çünkü öyle çok acı çekiyordum ki, dünyanın neresinde bir direniş, bir öfke, bir karşı koyuş varsa içimdeki sızılar beni oraya doğru çekiyordu. Bu sızı hayatım boyunca aldığım her emirde, yaşadığım her sevgisizlikte yeniden ortaya çıkıyor,bu yüzden içimde uyanan her sızı ömrümü bana geciktiriyor, hatta benden çalıyordu. İşte ben böyle anlarda çıldırıp yok olmamak için acıma denk düşen, dahası onu aşan, onu aştıkça ömrümü haklı bir ömür yapan bir öfke arıyordum dünyanın her yerinde...

Oradaydım işte, sızılarımı bana unutturacak kardeşler arıyordum. Her odada ölüme yatmış direnişçiler vardı. Onlar için artık her gün ömürlerinin son günüydü. Kimisi baygın yatıyordu, kimisi özledikleri ömürlerinin düşlerini görüyorlardı... Gördükleri bu düşlerde eminim ki ne ömürleri boyunca aldıkları emirler vardı, ne de o emirlerin verdiği sızılar...

O düşlerde ömürlerini tepeden tırnağa haklı görüyorlardı, hissediyordum. Bazıları onlara destek vermek, yanlarında olduklarını söylemek için ziyaret edenlere bölük pörçük, adeta sayıklar gibi bir şeyler söylüyorlardı. Öyle ki, bir daha hiç emir almamak, bir daha hiç aşağılanıp küçümsenmemek için ölüme yatmışlardı. Sanki o derin yoksunluklarla ve acılarla dolu hayatlarından hiç olmadığı kadar özgür, mutlu ve onurlu bir başka hayat çıkartabilmek için ölüyorlardı. Sanki ölmeye yatarak, bu dünyanın yüzündeki o derin haksızlık maskesini yırtmak, yırttıkları yerin ardında hem kendileri, hem de hücrelerdeki kardeşleri, yakınları, tanıdıkları için özgür, mutlu, onurlu bir dünyanın asıl yüzünü bulmak istiyorlardı...

O evdi işte gittiğim; onca yokluk ve imkansızlıkta bile mutfaklarındaki ocakta çay pişiyordu. Onca ölmeye yatan insana rağmen ocaklarının mavi alevi hiç durmaksızın yanıyordu... Belki bu bir itiraf, ama söylemeliyim, evet, çaylarını içerken içimdeki emirlerin geri çekildiğini, o derinden acı veren sızılarımın hafiflediğini hissettim. Bir itiraf daha: Onca insanın ölmeye yattığı yerde, o belki biraz sonra, belki de birkaç gün sonra ölecek insanların elini tutup, onlara birkaç şey söylediğim, ama en çok orada olduğum için kendimi iyi, ömrümü haklı hissettim...

Odaların arasında çay ve kolonya taşıyan gencecik insanlar vardı. Alınlarındaki kızıl bantlara takıldı gözüm. Önce anlayamadım, **onlar da mı**, diye sordum yanımdaki benim gibi misafirlere. **Evet**, diye, bilge bir sessizlikle başlarını salladılar, **ölenlerden sonra onlar devralacak bu direnişi**, dediler o sessizlikte... Bu söz, bir yası anlatıyordu ve bu yas ömrümde kendine bir yer açmıştı... İşte o an içimde onca yıl birikmiş emirlerden ve onların yarattığı sızılardan bile çok eski bir yere bu yas gelip yerleşti. Bu yas, sanki ömründen daha eski, ömrümden daha sahici geldi bana . Sanki bu yas, hayatım boyunca yanından geçip gittiğim halde, görmem çok mümkünken nedense birtürlü göremediğim her ayrıntıyı, her sırrı, her ışığı belki ilk kez, belki bir kez daha hatırlattı bana...

Sonra ansızın yerden yukarı kötücül ve karanlık bir ses yükseldi. Ardından evdeki ışıklar söndü. Herkes olduğu yerde durdu. Yüzlerdeki ifadeler dondu. Fısıltılar dondu. Uzaklardan zehirli, hayat kadar acımasız bir ses yankılandı. Işıklar çocuksu bir acemilikle yeniden yandı. Işıklara baktım, cinnet geçiriyorlardı... O son ışıkta etrafımdaki insanların yüzlerine yeniden baktım. Neyi bekliyorlarsa, neyi düşünüyorlarsa öylesine yıkık, öylesine acılı, öylesine çaresiz, ama öylesine öfkeliydi yüzleri... Işıklar sönünce sesler daha da ürkütücüydü... Etrafımız sarılmıştı.

Kimse dışarı çıkmadı, ama evdeki birileri o yoksul kumaşlardan yapılmış perdeleri aralayıp dışarı baktı. Ve o anda, **panzerlerle üzerimize geliyorlar**, diye bağırdılar... O an ölümünü bekleyen, emirsiz ve sızısız düş gören bir iki direnişçi ayaklanmaya çalışıp pencerelere doğru yürümeye çalıştı. Ama takatleri yoktu, bu yüzden pencereye kadar gidemediler; yanlarındaki refakatçileri kollarından, omuzlarından tutup yeniden yataklarına yatırdılar onları...

Artık insan sesleri değil, silah sesleri kaplamıştı her yeri. Evdekilerin, **ne oluyor**, diye baktığı pencerelerden içeri doğru kurşun yağmuru başlamıştı... Refakatçiler ve misafirler, odası pencerelere yakın olan direnişçileri evin kurşunlardan uzak olan ortasına taşımaya başladılar, bütün bunları çok önceden bilmenin hüzünlü telaşıyla. Bu arada pencerelerden giren kurşunlarla birkaç kişi yaralanmıştı bile. Ama yaralananlar direnişçiler üzülmesin diye yaralandıklarını belli etmiyorlardı. Yara almayanlar, oradan buradan buldukları bezleri, tentürdiyotları kimseye belli etmeden yaralılara ulaştırmaya çalışıyorlardı...

Kurşun yağmuru bir ara kesildi. Ama bu defa ışıklar yanmadı. Çünkü çocuksuluğun o hüzünlü, o acemi telaşı bitmiş, hayat çoktan başlamıştı. Evdeki herkes ortadaki salonda toplanmıştı. Yaralanmayanlar, direnişçilerin ve kurşun yağmurunda yara alanların üzerine kapanmıştı. Öylesine kapanmıştılar ki, kim misafir, kim yaralı, kim direnişçi artık ayırtedilmiyordu.

Sonra yine dışardan bir ses duyuldu. Megafonla biri bağırıyordu: **"Dışarı çıkın, evi boşaltın, söz veriyoruz, kimseye bir şey yapılmayacak!..."**

Bu sesi duyduğumda ben de birbirlerine sarılmış insanların arasındaydım. Sanki ölmeye hazır, yaralı, yaralanmaya hazır garip bir yumaktık... Kimseye bir şey yapılmayacak, sözünü duyunca bir an inanma ihtiyacı duydum. Sanki hayatım boyunca aldığım emirlerin sırrı bu seste saklıydı. Sanki bu sese uyarsak benim ve oradaki insanların bütün sızıları dinecekti. Öylesine inanmıştım ki, sanki bu emre uyarsak, onların o buz tutmuş kalplerini sonsuza dek eritebilecektik ve bu onlardan aldığımız son emir olacaktı... Bunu hissedince sarıldığım o insan yumağından ayrılıp, **arkadaşlar, gidip konuşalım bu insanlarla, bize bir şey yapmayacaklarını söylüyorlar, her taraflarımız çevrili, gidip konuşalım, onları konuşarak ikna edelim, belki doğru söylüyorlardır, bize gerçekten bir şey yapmayacaklardır,** dedim... İşte o an garip bir sessizlik oldu. Ölüme yatanlar, onların refakatçileri, benim gibi oraya misafir gelenler hep birlikte baktılar bana. Ve onların bakışında şu söz gizliydi: **"Sen onlara nasıl olur da inanırsın, onlar bizden çok başka birileri, onlarla artık konuşacak hiçbir şeyimiz yok, bunu nasıl da bilmezsin..."**

Bu bakıştaki sözleri, bu bakıştaki gizli anlamı görmeme, hissetmeme rağmen yine de durmayıp kapıya doğru yöneldim. Bu sırada dostlarının üzerine kapanmış biri, **sen ne yapmaya çalışıyorsun, gitme kapıya, onların hiçbir sözüne inanma,** diye bağırdı son kez... Bu söz hiç silinmiyor aklımdan. Ama yine de yürüdüm kapıya doğru ve orada durup, **kendimizi anlatmalıyız onlara, eminim bizi anlayacaklardır, onlar da bizim gibi birer insan, göz göre göre bunca insanı öldürmezler herhalde,** dedim... Ve evin kapısına doğru yürüdüm, kapıyı hafifçe araladım, kapının aralanırken çıkardığı ses ömrümün sesine benziyordu... Sanki bu seste, yanında olduğum, birlikte olduğum insanların kaderinde, kendi kaderime bakıyordum en çok... Birlikte olduğum insanların yanında sanki en çok kendime acıyordum... Kendi kaderimi hissettiğim her yerde aklıma hep aynı şey geliyordu: Evet, çok acı çekiyorum, benim sevdiklerim de çok acı çekiyor; nereye, hangi zemin kata, hangi zemin katlardan emirler yükseliyor, yükselen emirler biz de o çok derin sızıları uyandırıyor, ama bu emirleri bize verenler de bizim gibi bir insan, onlar da bizim gibi emir altında, onların da ruhlarının derinliklerinde sızılar var, bizim ömrümüz bize nasıl haksızsa, onların da ömrü onlara haksız...

İşte böyle düşünerek açtım kapıyı, açtım benim gibi olduğunu düşündüğüm insan kardeşlerime... Öyle ki ezberlemiştim onlara neler söyleyeceğimi, hatta onca telaşın ortasında, içimdeki suçlu çocuğu karşıma geçirip, onlara yanlış anlaşılacak bir şey söylemesin diye sınamıştım bir kaç kez... Her şey kusursuz, her söz hatasız olmalıydı, çünkü ne kadar kusursuz ve hatasız olursak emirler o kadar çabuk geri alınır, sızılar o kadar çabuk hafiflerdi.

Kapıyı açtığım anda yüzüme ilk çarpan yaşayan herkesin kendini oradan çektiği tuhaf bir boşluktu. Gözleri kor eden bir boşluktu bu... Kapıdan henüz çıkmış, **size bir şey yapılmayacak**, diyen sesin nerede olduğunu anlıyordum ki, birdenbire kurşun sesleri geldi. Ve hemen ardından gaz bombaları patlamaya başladı. Ama ben yine de ezberimdeki sözcüklerle onların nerede olduğunu anlamaya çalışıyordum. Çünkü içimde uyanmış onca sızı, yılma, yürü, onları ikna edebilirsin,diyordu. Bu sese güvenip birkaç adım attım ki, o anda atılan kimyasal bombalardan dolayı her yer yanmaya başladı... Geri dönüp kapıyı kapatmaya çalışsam da boşunaydı... Umutla açtığım kapı çoktan yanmaya başlamıştı... **Yapmayın, bir dakika bekleyin, bizi dinleyin, oraya geliyorum,** diye bağırdığımı duymadılar bile... İleri, o sese doğru gitmem mümkün değildi, çünkü atılan bombalar ayrımsız evdeki herkes içindi ve ben de tutuşmaya başlamıştım. Ve artık ikna edilecek kimse kalmadığı için kapının önünde kendime doğru kapaklandım. Her yerim tutuşmuştu, yanıyordum, ama kapaklandığım yerde ömrüm boyunca bana verilen emirleri, bu emirlerin içimde yarattığı sızıları düşünüyordum yine de... Yanarken son bir kez evin ortasında yanan direnişçilere, refakatçilere, onlara misafir gelenlere baktım. Onlar da yanıyorlardı, ama sanki bu olacakları çok önceden tahmin etmiş gibi birbirlerine sımsıkı sarılmış bir şekilde yanıyorlardı... Bir tek ben ayrıydım onlardan... Ben, **dışarı çıkın, size bir şey yapmayacağız,** diyenlere inanıp dışarı çıkmıştım. İşte bu yüzden onlardan ayrı, onlardan uzak, kapının tam yanıbaşında yanıyordum. Onlardan böyle uzak, böyle farklı bir şekilde yanmak ağrına gitmişti. Güçbela doğruldum bulunduğum yerden. Aslında isteğim birbirlerine sarılarak yanan insanlarla beraber yanmaktı. Birkaç adım attım onlara doğru, ama sonrası gelmedi, gücüm yetmedi, olduğum yere yıkılıp kaldım, ama gözlerim onlardaydı. Elimi uzatıp durdum onlara... Beni de alın aranıza, diye... Ama yapamadılar... Çünkü onlar son kez yanıyorlardı. Bir daha artık hiçbir emir, hiç bir sızı onları üzüp ömürlerini haksız kılmayacaktı. Onlarla aynı evde yansam da ben, **dışarıya çıkın, teslim olun, size bir şey yapmayacağız**, diyenlerde aramıştım kurtuluşu... Onlarla aynı evde yansam da kurtuluşu dışarıda aramıştım; oysa onlar için kurtuluş birlikte yanmaktı... Onlar her zaman ve en çok da ölürken kendilerine inanmışlardı, kendileri gibi olanlara... Bense ölürken bile cellatlarıma, beni yakanlara inanmıştım...

Artık incitilmeye dayanamıyorum, diyen sözlerim benimle birlikte yanıyordu. Yanıyordu, içimdeki sızıyı anlayan herkese şefkat gösterebilirim, diyen umudum yanıyordu... Kimin yanına gitsem, kimle ömrümü birleştirsem ve ne zaman orada bir yangın çıksa, suçsuz yere cezalandırıldığımı hissediyordum bu yüzden...

İşte asıl suçum buydu benim: Onca emir altında ve onca sızı içinde bile nereye ve kimlere ait olduğumu birtürlü bilemiyor oluşumdu...

Birbirine sımsıkı sarılarak yanarken bana bakan gözlerin hatırası boşlukta kalmış ömrümü durmadan bana hatırlatacaktı. Değil mi ki birbirlerine sımsıkı sarılıp ölen insanlarla beraber ölememiştim, değil mi ki o gün cellatlarıma inanmıştım, bu yüzden ne yaşıyor, ne de ölmüş sayılacaktım. Ne dostlarımla, ne kendimle olacak, hep arada kalacaktım... Yaşayanlar beni hep ölmüş sayacak, ölenlerse hep yaşıyor sayacaktı... Ölsem de, yaşasam da hep emirler yağacaktı üzerime... Ne zaman bu hayata uyansam hep o derin sızıyla uyanacaktım... Ömrüm hep haksız olacaktı... Ömrüm bu yüzden hiç bitmeyecekti... Ömrüm bu yüzden hiç başlamayacaktı...

cezmier@leman.com.tr

* **ANKARA. 17 Kasım Cumartesi** günü, saat **14:00-20:00** arasında **Ankara, İmge Kitabevi**'ndeyim.
* **BURSA. 24 Kasım Cumartesi** günü, saat **15:00-**
00 arasında **Bursa**'da, **Capella Cafe**'deyim.
zmi Ersöz, Şizofren Aşka Mektup, Gendaş
guldak Karaelmas Üniversitesi'ndeyim.
* **İZMİT. 22 Kasım Perşembe** günü, saat **17:00**'de **İzmit Fuarı** içindeki **Anatolia Cafe**'deyim.
Avcılar. 23 Kasım Cuma **günü** saat **15:00-18:00** arası **Avcılar Marpuç Kafe**'deyim.
* **Antalya.** 1 Aralık Cumartesi günü **Antalya**'da **AN-**

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

Selâm... Bi gün, anahtarı unutmuştum evde.. Bi anahtarcı çağırdım, açtı beş dakkada!. Akıllanmadım; bi ay sonra, bi daa unuttum, hem de kapının üstünde, içerde!.. Sinirlendim, tekme attım!. İyi atamamışım, sırtım duvara vurdu!. Dar bi mekândı... Dur dedim, filmlerdeki gibi yapıyım!. Bi omuz vurayım şöyle!. çok fazla gerilme imkânım da yoktu ama.. ÇOTART!. Yerde yuvarlanarak, içeri, ayakkabılın önüne kadar gittim!. Aynısını yapmıştım; olmuştu. Gerçi, çelik kapı filan da diil heralde!. Yarı sunta, yarı kontraplâk, basit bişey! Ama, tam o kilit noktasına vurmak önemli; kapıya fazla hasar vermemek için.. Herneyse, bi daa unutmamalıyım!.. Elinde bi poşetle filan, karnın aç eve dönünce, iğrenç bişey, kapıyı açcak bi anahtarının olmaması!.

Bir şeyi unutmanın en berbat tarafı (hatırlamaya çalışıyorum.. en berbat bi tarafı olmalıydı?) Evet, bu işte! Açıklama yapmak!. Niye unuttuunu, salak salak izah edersin!. Halbuki annamsız!. Unuttun işte!. Beyninden silindi!. Bu kadarı da; yani tamamen beyninden silinmesi; unutmanın son noktası, dibi oluyo artık!. En tehlikelisi!.. Bi de, yarım yamalak olanlar; unutulmaya yüz tutanlar vardır.. Ayrıca; hiç unutulmayannar vardır!. Onnar devamlı hatırlanır!. Yüz tutannar, ara sıra hatırlanır!. Demek ki, unutmamanın formülü, hatırlamak oluyo!. Fekat tersi mümkün diil!. Unutmayı, hatırlamaz insan!. O, zamanna oluyo!.. Hatırlamak da, bi anda gerçekleşen bi durum diildir.. Bazı teknikleri, yolu yordamı felan var.. Çeşitli zamannar da, ara sıra hatırlama antremannarı yaparak, sistemli bi şekilde uygulanıyo; böylece unutmak denen şeyin riski azalıyo!. Anneler, babalar, sevkililer, kankalar günnerini felan kastetmiyorum tabi.. Hatırlamak bi yana; öyle günner düzenlendiini unutmak bile istiyom!. Bi de bu vardır işte.. Baazı şeyleri unutmak istersin!.. Bazılarını da, unutıyım mı, hatırlıyım mı, ne bok yiyim bilemez, iki arada bi derede kalırsın!..

Beyin, akıl filan denen o tuhaf şeye sahip oldukça, bu unutup unutmama meselesi, en büyük derdimiz olacak!. Hatta; sadece bunnardan oluşuyoruz belki.. Anılar, plânlar, mutluluklar, sıkıntılar filan!. Hepsi ne kadar temiz ve net; berrak diyelim; öyle olursa, o zaman pek bi sorun yok!. Çünkü, bunnarı unutmanın hiç bi gereği yoktur!. Bunu kolayca yapabiliyosa, dökülüyo, parçalanıyo demektir insan!. Meselâ yavşaklar, bunu raatça başarabiliyo!. Onnarın unuttuu asıl şey kendileri olunca zaten; bi tuhaflık olduunu bile farketmiyolar!. Kopuyolar artık!. Başka bişeye dönüştüklerini sanıyolar ve, asıl tehlike, yavşaklık, o zaman başlıyo!. Bu sefer de, yeni yavşak dünyalarındaki abuk sabuk yığınla saçmalı bize hatırlatma görevini üstlenmiş, beyinsiz robotlara dönüşüyolar! Etraf; t.v felan; bunnarla dolu!. Ya da, daa nefis, ilginç bi sebep bulurlar hemen!. Kötü şeyleri felan unutturuyoz; eğlendiriyoz diyip, iyice saçmalarlar!.. Ulan eğlence zaten, hayatın içinde, kendisinde olan bişey!. Unutmalar sonucu keyfe dönüşen, yapay bi oluşum değil ki!. Yemek yemek eğlencelidir; uyumak, yürümek, seks, eğlencelidir; geyik muhabbeti, bilgisayar oyunnarı, bi yere, bi şeye bakmak, düşünmek sadece, eğlencelidir!. Bunnarı bilmiyomuş gibi; (tek unutmadıkları bu zaten!. Bilmiyomuş gibi yapabilmek! Üçkâat çevirebilmek.) bize yeni, abuk subuk eğlenceler sunarlar!. Kendileri eğlenir lavuklar, izleyen sinirlenir!. Ama bu takas, onnar için yetip de artıyor bile!. İnsan sadece keyf için diil, sinirlenmek, gıcık olmak için de açıp izler bişeyi!. Bunu biliyolar!. Zeki, cin gibi hepsi! En tuhaf formülleri hesaplıyorlar!. Yoksa, milyonnarca insanı, en iğrenç şeyleri izlemek zorunda nası bırakırlar ki!. Bi aptal beceremez bunu!. Arada bir, gerçekten yararlı, önemli şeylerin konuşulup hatırlatıldı, düzeyli sohpetler filan da oluyo.. Ama tek tük!. Bu bile oyunun parçası sanki.. Çünkü hemen onnarla savunabiliyolar bütün saçmalıı.. İyi de, yetmez ki!. Yayınnadıkları reklâmda bile söyleniyo bu: Bişeyi, kırk kere söylersen olurmuş!. "Bu maçı alacaz"! Mını sigiyim, başka kırk kere söylencek şey kalmadı! Neyse; yani, yirmidört saat yayın yapan büyük bi t.v kanalının; en fazla iki saati, gerçekten bişiy söylüyo! Bu oran, en az yüzde elliye felan çıkcak ki; bu süper güçten biraz umutlanalım!. Deprem, sigara, trafikle filan ilgili bütün tanıtımlar gerekli uyarılar, hatırlatmalar, geç saatlerde konur hep!. Reyting saatinde yemiyo tabi!. Fekat seksi arkadaş hattı, bilmem ne canlı dost şeyi filan; öğlen, gündüz, sabah, laak! laak! ardarda gelir ekrana!. Öyle bi laf edcem ki şindi, tam şu kriz denen şeye de denk gelcek! G.tünü sigiyim bu paranın!. Mezara götürcek lavuklar!: Canım, götürsenner. Firavunnar da yapmış bunu!. Ama başka şeyleri de takıp peşlerine, çekiyolar!. Her ne sigim; mezara mı, Los encılıs'a mı, Havaaiye mi, nereye gidceklerse; pislik çürümüşlük bırakcaklar geride; ortasına da bi y.rrak heykeli dikip hediye ederek!..

Ulan ne diycektim; onu da unutturdular!. Göyaa, bişeyleri hatırlatcaktık.. Öyle miydi?. Ne?. Bak, tuzaa düştük.. Sinirlendik; asıl önemli şeyleri söylemedik.. İyi de; ne diyim yaa!. Ben bunu yapmak istemiyorum ki!. Neyi hatırlatıyım?. Unutulmaması gereken şeyler belli zaten!. Nası unutmıycaz; herkes kafasına göre bi formül bulsun!. Haftaya daa keyifli bişey yazarım inşallah.. Mizah dergisi okumaya devam edin; ev dekorasyon dergilerini okumayın; plânlı, risk almadan t.v izlemek için bi t.v rehberi filan edinin; mandalina yiyin, kazak giyin; Kuin dinneyin arasıra, eski rum şarkıları da iyidir; kendinize iyi bakın; nooluyo lan?! Nereye gidiyom!. Hmm? Değişik bi duygu! Hemen iyi günner diliyorum!..

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

SALAK! YOLDA YÜRÜMESİNİ BİLMİYOSUN..! TOPLA ÇABUK HEPSİNİ..! KALEMTRAŞ VAR... ATAŞLARI DA TOPLA TEK TEK..!

Şöyle eski romantik Türk filmi tadında çarpışmadan doğan bir aşk başlatalım dedik amma çuvalladık... Şimdiki kızlar mı değişti yoksa ben mi şanssızım anlamadım ki?!

İYİ BİR PERFORMANS ÇIKARALIM ARKADAŞLAR..! HERKES RUHUNU KOYSUN ORTAYA, HADİ..! HOOP HEEY!..

Grup seks yerini de ne yaa?.. Amatör ruh mu şaklabanlık mı?. Neyse başlayalım işte..!

AMAAN ABİ..! ABARTIYOLAR YAA..! NOLCAK Bİ ŞEKİLDE PARA GELİYO İŞTE... YETER Kİ KAFAYI ÇALIŞTIR Dİ MI?.

HEE..!

DARGELİRLİLERİN HALİ ORTADAYKEN BU VİZGELİRLİLERE ÇOK SİNİR OLUYORUM... BARİ BU KRİZ ORTAMINDA ÇENENİZİ TUTUN...

SİZE KARŞILIKSIZ ÇEK YAZIYORUM... BİR HAFTA SONRA BANKAYA GİDİN VE PARANIZI ÇEKEMEYİN, OLDU?

Tamam, ekonomi batık, anladık... Bu parasızlık ortamı neyse de, ahlaksızlık ve yüzsüzlük çok koyuyo bana..!

KORKMAYIN, KORKMAYIN... NANİK ATAK GEÇİRİYOR, BİRAZDAN DÜZELİR..!

HOOO, BANA BAKIN..! HERKES İÇTİKTEN SONRA BARDAĞINI KORİDORA KOYSUN, KAŞIKLAR EKSİLMESİN... İKİ ŞEKERDEN FAZLA DA İSTEMEYİN, TAMAM MI?.

SAYIN YOLCULAR, 15 DAKKA İHTİYAÇ MOLASI..! ÇAYLAR ŞİRRETTEN!..

OHH, ÇAMAŞIR MAKİNASI DA VAR, YAŞADIK..! DİKİŞ MAKİNASI, TIRAŞ MAKİNASI... VAAY..! EKMEK KIZARTMA MAKİNASI Bİ SÜRÜ MAKİNA..! YAŞADIM, YAŞADIM..!

ŞU ANDA HASTAYI MAKİNALARLA YAŞATIYORUZ... İLERİDE NE OLUR BİLİNMEZ..!

canbarslan@superonline.com (TERELELLİ PICTURES - SALATA TABAĞI ALBÜMÜ - az sayıda kalmış diye duyumlar aldım, doğrudur.)

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

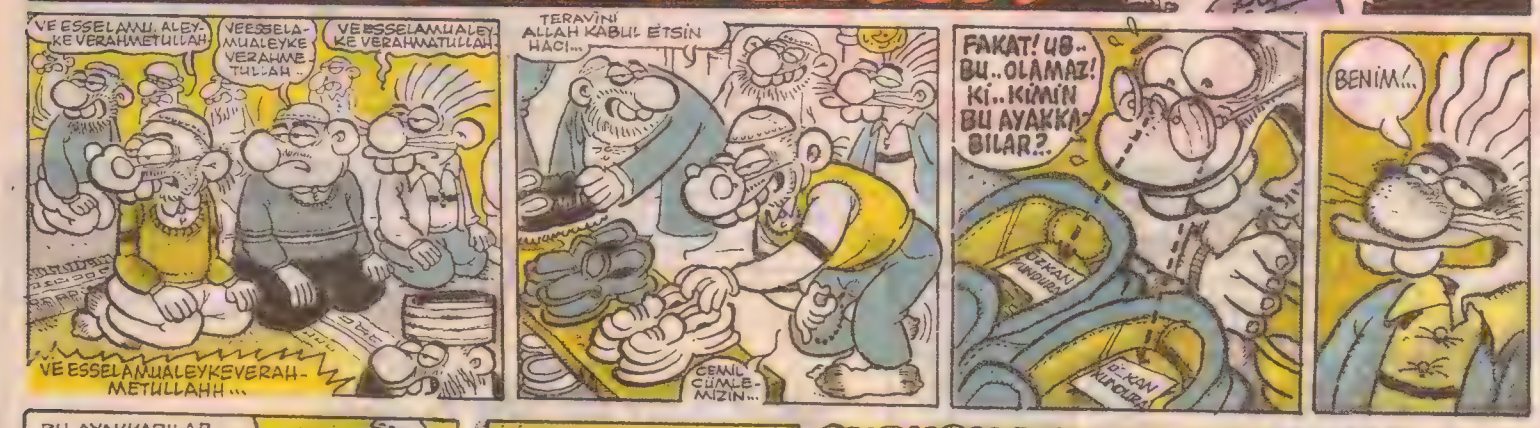

Yürüten yürütme!

Bu saldırılar sürdükçe New York yok olacak, New **Yok** olacak!

Ve bu soygunlar sürdükçe Türkiye'de yemokrasi ilelebet payidar kalacak!

Yıllar önce yazmıştım; Türkiye'deki demokrasi değil yemokrasi!

S.Demirel, T.Özal gibi cumhurbaşkanlarından Mustafa Kalemli gibi Meclis başkanlarına, T.Çiller, M.Yılmaz gibi başbakanlardan Tahsin Şahinkaya gibi ordu komutanlarına ve de Koray Aydın gibi bakanlara kadar pek çok kişinin ülkeyi yemek, yedirmek ile suçlanmasından da belli değil mi?

Aslında Türkiye'de bilişim fuarından önce yiyişim fuarı açılmalı!

Yiyişim fuarının başköşelerinden birinde yer alacak olanlar da belediye başkanları.

En son olarak Tayyip Erdoğan, başkanlığını yaptığı dönemde İstanbul Belediyesi'ni yemek, yedirmek ile suçlanmadı mı?

Tayyip Erdoğan yoksa Tayyip **Yer**doğan mı?!

Peki tüm bu kişiler hakkında kanıtlar, tanıklar ile ortaya konan suçlamalar var da sonuç var mı?

Örneğin eski Bayındırlık Bakanı Koray Aydın'ı en yakınları olan müsteşarı, müsteşar yardımcısı, danışmanı bakanlık imkanlarını yediği, yedirdiği için suçluyor, ama yine de ona birşey olmuyor.

Hatta MHP onu ödüllendirip Meclis'e başkanvekili yapıyor.

Zaten bu ülkede ceza görmesi gerekenler itibar görüyor.

Nitekim Susurluk Çetesi'ne, Ömer Lütfü Topal cinayeti türü cinayetlere adı karışmış özel tim polislerinin durumu da bunu doğrulamıyor mu?

Pahalı Mersedes'lere, jiplere sahibolan özel timcilere, "polis maaşıyla bu pahalı arabaları nasıl aldınız" diye bir soru bile sorulabiliyor mu?

"General maaşıyla dünya çapındaki bu serveti nasıl yaptınız" sorusu eski Hava Kuvvetleri Komutanı Tahsin Şahinkaya'ya sorulabiliyor mu ki onlara sorulsun?

Hiç değilse Washington büyükelçilerimizden Yalım Eralp'in, askeri uçak alımlarında rüşvet alındığını söylemesinden sonra bu konuda uyanık olunsun.

Uyuma Türkiye, muz gibi soyuldukça muz cumhuriyeti oluyorsun!

Yiyen yiyene, yürüten yürütene.

Herhalde ülkeyi yöneten yürütmenin görevi yürütme!

Güneş ufuktan şimdi doğar, **yürütelim** arkadaşlar!

Lüfü Oflaz
lo@leman.com.tr

MEZARSIZ ADAM

AHMET YILMAZ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

Bu albümü okurken bir vapur sesi, bir martı sesi veya bir çay karıştırma sesi duyarsanız sakın şaşırmayınız. Çünkü bazı bölümler sesli olarak çizilmiştir. VUUUTTT, KRAAA KRAAA, ÇINGIR ÇINGIR gibi efektler arada bir kulağınıza çarpacaktır....

Gönül Adamı 2 Kitapçılarda

bezginbekir@leman.com.tr

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

OLEEY, KOYDUM BORUYU! KAPI GİBİ ŞEKER HASTASI RAPORUM VAR, BU SENE ORUÇ YASAK!..

HADİ LEEN!..

RAPOR

EMEKLİ KIRAATH

ŞANSLI İPNEE!..

RAPORUN SAHTE OLMADIĞI NE MALUM!..

NE O SEVGİLİM, ÜŞÜDÜYSEN PALTOMU VEREYİM!..

ÇİMLERE BASMAYIN

AL BAKİYİM ŞUNU ÜSTÜNE, OOHH SICACIK!..

ÇİMLERE BASMAYIN

OOY OYY ROMATİZMALARIM, SİYATİKLERİİİM!.. OOY ÇOK FECİ AĞIRIYO, VER ŞU PALTOMU İSKERİM ECDADINI!.. OOOY OY!..

AAH MURAT AH, ŞU EKREM BORA TARZINDAN VAZGEÇMEDİN YA, AL HADİ AL!..

SIZIM

ÇİMLERE BASIN

SIZIM

HADİ ÇOCUKLAR KIŞ GELDİ BİZ KAÇIYORUZ... BÜTÜN YAZ MANTARI OLSUN, ROMATİZMASI OLSUN, İSİLİĞİ, ZONASI OLSUN EMİP DURDUNUZ, ALLAH RAZI OLSUN!..

ESTAFURLAH ABİ, LAFI MI OLUR?!

SENEYE GENE BEKLERİZ!..

ŞİFALI GÖL

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

EEE DOKTOR CEVDET, ŞÖYLE BİR UĞRAYAYIM, ZİYARET EDEYİM DEDİM... NASILSIN GÖRÜŞMEYELİ?..

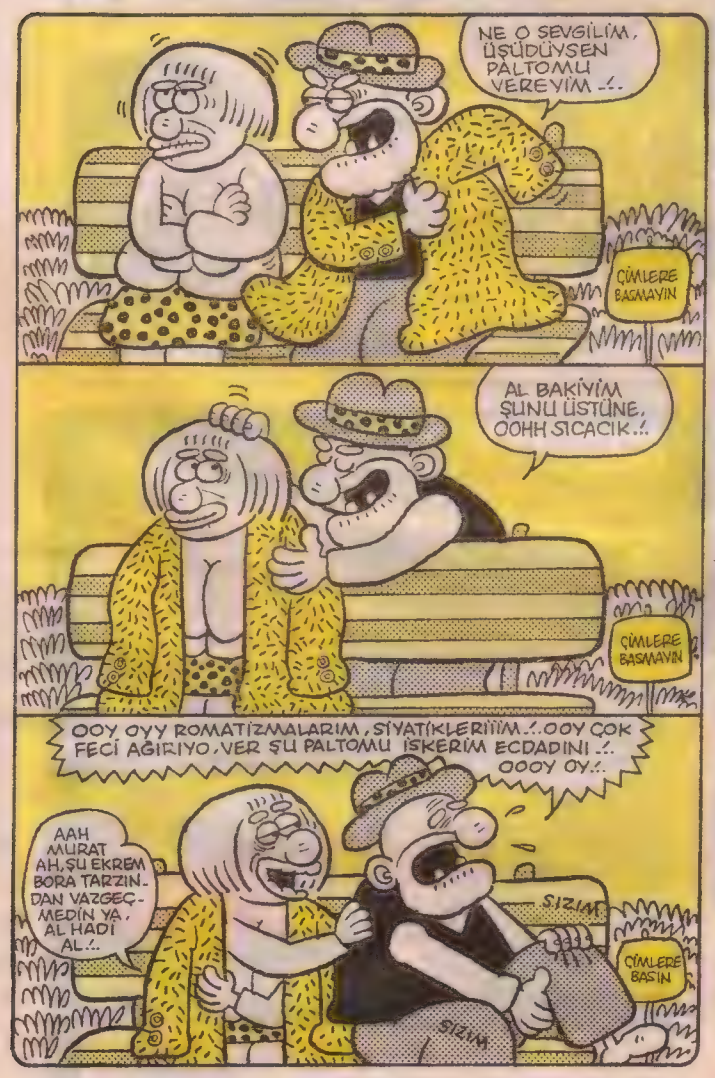

KARDİOLOG CEVDET ŞADİ

YEKTA NE İYİ ETTİN DE GELDİN. NE GÜZELDİ O ESKİ GÜNLER... ÇOCUKKEN KOŞAR OYNARDIK MAHALLEDE BERABERCE...

DUR GELMİŞKEN SENİ ÜCRETSİZ BİR MUAYENE EDEYİM... BAKALIM TEK PARÇA DURUYOR MUSUN?..

YAHU DUR YAPMA!.. GİDEYİM BEN DOSTUM, NE MUAYENESİ?..

HADİ HADİ GİR ŞURAYA... SEN İHMAL KARSINDIR... AKLINA GELMEZ SAĞLIĞIN... GELMİŞKEN KAÇIRMIYIM SENİ...

YAHU BİR ÇAY İÇMEYE GELDİM, BAŞIMA İŞ AÇTIN!..

AMAN BU NE?! GÖZLERİME İNANAMIYORUM! OLAMAZ BÖYLE BİR ŞEY?..

YEKTA DOSTUM, SEN NASIL YAŞIYORSUN?.. TIPTA YOK BÖYLE BİR VÂKÂ...

...SENİN YÜREĞİN YANMIŞ, MANGAL KÖMÜRÜ GİBİ KOR HALİNE GELMİŞ!.. YÜKSEK HARARETTEN, ISIDAN CİHAZIN DA DEVRELERİ BOZULDU!

DÜNYANIN DERDİ BİTMİYOR Kİ YÜREĞİM YANMASIN... O ONA VURUYOR, ÖBÜRÜ ONU KIRIYOR... İNSANLAR BİRBİRİNİ ÜZÜYOR... NASIL YANMAZ BU YÜREK?.. EH MADEM SEN BENİ MUAYENE ETTİN BEN DE SANA ŞU DÖRTLÜĞÜ HEDİYE EDİYORUM!..

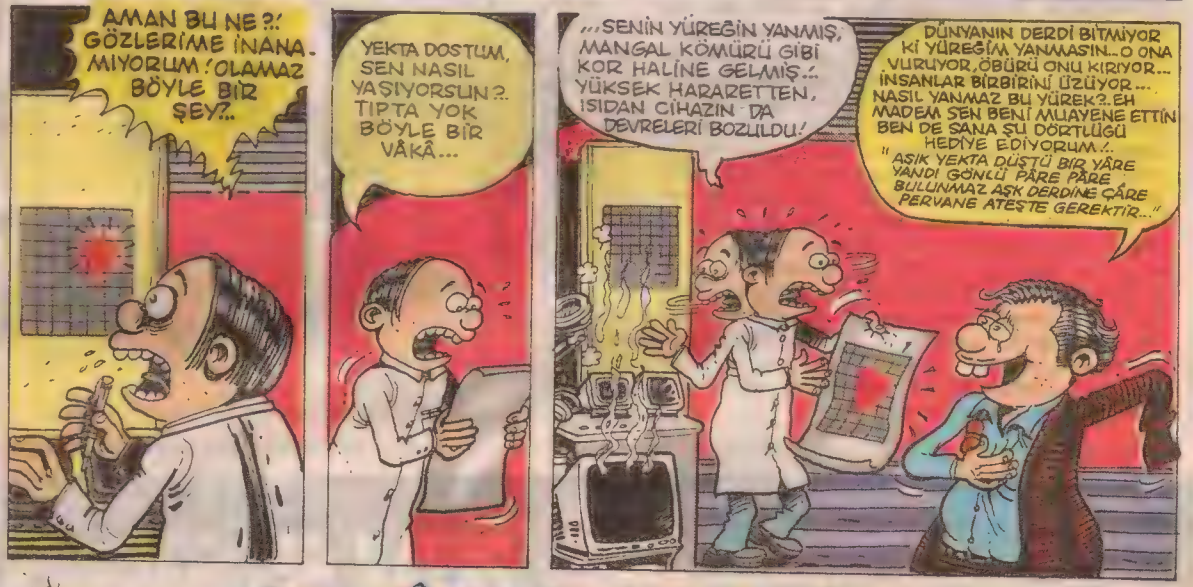

"AŞIK YEKTA DÜŞTÜ BİR YÂRE YANDI GÖNLÜ PÂRE PÂRE BULUNMAZ AŞK DERDİNE ÇÂRE PERVANE ATEŞTE GEREKTİR..."

DELİ CEVAT

GÖKHAN DABAK

TANRIM AKLIMA MUKAYET OL, HEYECANDAN DELİRECEK GİBİYİM... BAŞARABİLECEK MİYİM BENJAMİN?..

SAKİN OL CEVAT AABİ BAŞARACAKSIN!.. AY DİKKAT ET AYAĞIMA BASIYOSUN!..

ZAART

İŞTE BAŞARDIN CEVAT AABİ!.. BAYILDI ADAM!.. HAYDAA, ŞİMDİ NOOLUYO, NİÇİN KUSUYOSUN?! AŞKOLSUN, BAK ÜSTÜME SIÇRATTIN!..

BUNLAR SEVİNÇ KUSMUKLARI BENJAMİN ÖAARGHH HÖRGGHH!.. DUYGU KUSMUKLARI!.. BÖÖRRR!..

EVET BENJAMİN, DERHAL UNKAPANI'NA GİDİYORUZ... BU BESTEM ORTALIĞI KASIP KAVURACAK... KİME DİNLETSEM BAYILIYO!.. HAKSIZ MIYIM BENJAMİN!..

MÜTEMADİYEN HAKLISIN CEVAT AABİ!.. BİR NEVİ HARİKÜLADESİN, HAYRANIM SANA!..

Geçenlerde sakin sakin oturmuş bilgisayarımda çalışıyordum ki dışarıdan gelen **"OROSPUUU!"** şeklinde bir sesle irkildim. Pencereyi açıp dışarı baktığımda bir taksicinin arabasının ön camından beline kadar sarkıp arka arabadaki kadına bağırdığını gördüm. Taksici durmadan bağırıyor, hakaretler ediyordu. Sebebi de caddenin ortasında müşteri indirirken arkadan gelen kadıncağızın kendisine korna çalması!. Taksicinin hakaretlerine dayanamayan kadın da camı açıp ona cevap vermeye başladı. Bunu fırsat bilen taksici arabadan atladığı gibi kadının yanına gitti ve **"Kaşarsın sen kaşaar!" "Bu arabayı da orospuluk ederek almışsındır kızım sen"** gibi laflar ederek hakaret dozunu iyice arttırdı. Kadın camını kapattı. Çevreden gelenler taksiciyi kadının arabasından uzaklaştırdılar. Tam ite kaka taksiciyi arabasına sokuyorlardı ki, kadın tekrar camı açıp **"Siz taksiciler hepiniz böyle saygısız, terbiyesiz, kaba insanlarsınız işte!"** diye bağırdı. Dakikalardır kadıncağıza her türlü aşağılayıcı küfürü eden taksici bu lafın üzerine **"Yaa tabii taksiciyiz diye hor görün bizi! İkinci sınıf insan muamelesi yapın bakalım! Bütün gün direksiyon sallıyoruz biz, ekmeğimizi asfaltan çıkartıyoruz!"** şeklinde bir takım dramatik laflar mırıldanarak boynunu büktü ve arabasına binip uzaklaştı. Sonu arabesk bir film gibi biten bu salak olayın arkasından bakakalmıştım.

PAZAR SEVİŞGENLERİ

met üst

bu sene otuz yedi yaşına girdim.. fasulye kırarım, pirinç ayıklarım.. kabak oyarım, yufka açarım, reçel yaparım, turşu kurarım, örgü örerim, çok konuşmam.. beyim isterse haftanın hergünü sevişirim, mırın kırın etmem..

fakat sizin ne bana nede başka birine ihtiyacınız var, inanın.. siz **komple birey** olmuşsunuz.. hayatta bir erkeg ille de şart mı

öyle **leyla** ile **mecnun, ferhat** ile **şirin** tarzı bir aşk değil, istediğim.. bu yaştan sonra çöllerde sürünemem dağları delemem.. sarsmayan, makul ve mantıklı bir aşktır, tüm istediğim

bu camı kırmadan, bir hafta sokakta dolaştırmamız lazım.. bu cam, **mecaz olarak** kalbimizi, ilişkimizi ve de birbirimize saygımızı temsil ediyor

nihatg@leman.com.tr

Hellman Hammet Ödülü ve Leman Dergisi

NİHAT GENÇ

Parkın tam ortasındaki büyük çınarın altında bir güvercin ordusuna naylon torbalar dolusu ekmek parçalarını veren yaşlı ihtiyar, topal ayağıyla birden kedinin peşine düştü. Eline taş alıp parkı dört döndüler. Sonunda kedi büfenin üstüne çıktı. İhtiyar, elinde taş, küfrederek, "in aşağı" diye bağırmaya başladı. Büfeci çocuk: "O da can taşıyor amca, niye tekmeliyor, taş atıyosun?", ihtiyar: "Güvercinleri parçalıyor terbiyesiz hayvan!".. Gazetemi okuduğum masama büfeci çocuk gülerek döndü: "Valla ağbi amca doğru diyor, günde üç güvercin götürüyor." Sonra ihtiyara dönüp: "Amca, damda üç tane yavrusu var, minicik minicikler, onu rahat bırak, ne yapalım hayat bu, onun da karnı doyacak!" dedi. İhtiyar söylenerek uzaklaştı. Sapsarı yapraklar sabah güneşiyle altın gibi ışıldıyor. Çöpçüler öğleye kalmaz süpürmeye başlar. Hayatımda ilk kez ve bir kez cumhurbaşkanına mektup yazmak istiyorum, sonbaharda yaprak süpürülmesinin yasaklanmasını isteyeceğim, çok acil, mevsim bitiyor. Yapraklar çoğalmadan dev çöp vagonlarına doldurulup parkın bir köşesine yığılıyor. Süpürülmese mazgalları tıkayacaklar. Vedat Dolakay'ın belediye başkanlığı sırasında tıkanan lağımları açmak için Hindistan'dan iri fareler getirtmek bile düşünüldü. Yağmur çiselemeye başladı. Yola bakan ağaçların altında şişkoca ve çirkince liseli bir kız, kitaplarını göğsüne dayamış birini gözlüyor. Yanından geçerken "ateşiniz var mı?" dedi. Çakmağımı çıkardım. Ama o eteğine sıkışmış, buruşmuş samsun paketini çıkartamadı, kusura bakmayın deyip üstünü başını aradı, sonra eteğinin içinden bacaklarının tam ortasına düştü sigara paketi. Afedersiniz, deyip eğilip aldı, sonra çakmağımı aldı. Omzunu bir ağaca dayayıp yolu gözlemeye başladı. Makyaj yapmış delice bir kadın banka oturdu. İki kadın polis geçti önünden. Yaşlı kadının yanındaki banka iki ihtiyar daha geldi. Ben, çimenlere uzanıp ayakkabılarımı çıkarttım. Akasya ağaçlarının yaprakları dökülerek kelleşmiş dalları arasından göklere baktım. Sis. Yağmur, bastırdı, bastıracak. Kaçayım. İki gecekondulu kadın pardesülerini çıkartmadan, ayaklarında spor ayakkabısı koşarak yürüyor, kayan başörtülerini iki de bir toparlayıp spor yapıyorlar. Kadının irice olanı, diğerine: "Bir tur daha döndük mü birşeyimiz kalmaz!" Neyi kalmaz? Benim şimdi gökyüzünü seyredip, neyim kalmamışsa.. Daha geçen ay sığırcıklar, dağdan gelmiş bayırdakini kovar gibi, serçeleri kovalıyordu. Bakayım, sığırcık kalmış mı, göçmüşler mi? Ayakkabılarım elimde çıplak ayakla yürüyorum. Issız, kimsecikler yok. Çocuk parkının salıncaklarından tuhaf cıyıltılar yükseldi. Nasıl kahkahalar, bayılmalar, düşmeler. İki kadın gülmekten kendilerini yerlere atıyor, sonra salıncağa biniyorlar, tekrar gülmekten kendilerini yerlere atıyor, sonra tekrar salıncağa biniyorlar, tekrar iri götleri sığmıyor kayıyor düşüyorlar. Nasıl eğleniyorlar. Kadın: "Gülmekten fenalık geldi abla, hadi gidelim!".. Kadınları uzaktan ağaçların arasından izliyorum. Kadınlar üstlerini başlarını ellerinin tersiyle tokatlayarak sildiler. Tam parktan çıkacaklar, yol araba dolu, karşıya geçemiyorlar. Bir denediler olmadı. Dur, bekle abla, dedi. Sonra nasıl olduysa, ikisi de birden geriye, parkın içinde bomboş bıraktıkları salıncakları gördüler. Salıncaklar hala sallanıyor, gıcırtısı duyuluyor. İki kadın anlaşmış gibi hızla geri dönüp salıncaklara hücuma geçtiler. Tam o sırada yağmur bindirdi, nasıl kahkaha atıyorlar. Kadınlar çığlıklar içinde, delirmiş gibiler. Hayatımın hiçbir zamanı, bu toprakların hiçbir yerinde, ailemde, kasabamda, okulumda, arkadaşlarım içinde görmediğim bir şekilde gülmekten yerlere yuvarlanıyorlar, tekrar salıncağa biniyorlar! Çok eğleniyorlar! Kadınlardan biri, birşey görmüş gibi, salıncağı durdurup eline bir çakıl taşı aldı. Bizim kedi, ağzında güvercin. Kadın ıslanmış eşarbı, çamurlaşmış pardesüsüyle kediyi kovalıyor, taş atıyor. "Canın çıksın e mi, canın çıksın, hiç mi vicdanın yok, gavur!" diye bağırıyor. Diğer kadın teskin etmeye çalıştı: "Bırak Hacer, bırak!".. Hacer ağlamaya başladı. Kedinin ağzındaki güvercine bir daha baktı. Hıçkırırken, dizlerinin bağı çözüldü, yere uzandı. Arkadaşı: "Bırak gı, ağlama allahını seversen, Allah öyle yaratmış, hayvan onlar, ne yapacaksın, hayvan!".. Arkadaşını ayağa kaldırdı, parkın dışına çıktılar, arabalar hızla akıyor, bu sefer hiç arabalara bakmadan ikisi de gözükara, umursamaz şekilde yolu geçtiler, arabalar acı frenlerle zor durdu.

Birkaç dakika sonra. Kan ter içinde gecekondulu bir kadın, yedi-sekiz yaşlarında bir çocuğuyla, dizlerinin bağı çözülmüş gibi, ağacın dibine yığılıverdi: "Gidemeyeceğim oğlum dönelim, hava açtığında gideriz!.. Çocuk annesinin elini çekip ayağa kaldırmak istiyor. Sızlanırken çocuk, ağzından müthiş korkutucu, tuhaf gürültüler yükseliyor, anlayamadım. Bankta şemsiyesini açıp yağmuru seyreden şık bir ihtiyar kadına bağırdı: "Ağacın altına geç hanım, çocuk hastalanacak." Kadın dizlerini tutarak doğruldu. İkisi de sırılsıklam. Yağmur diner gibi oldu. İhtiyar adam, kafasını şemsiyeden çıkarttı, hala yağıyor mu diye yukarı baktı, şemsiyesini kapatıp, parkın dışına doğru yürümeye başladı.Kadının yanından geçerken başı yerdeydi. Kadın daha önce kendisine seslenen ihtiyarı tanış bulmuş olacak, ihtiyar birşey demeden: "Çocuğu hastaneye götürüyorum!". İhtiyar: "Hangi hastaneye?" "Dışkapı Sigortaya!". İhtiyar şaşkınlıkla: "Oraya dünya kadar yol var!", Kadın: "Beni dinleyen kim, Nato Yolu'ndan yürüme geldik!", İhtiyarın kafası iyice karıştı, gerçekten Nato Yolu'ndan Dışkapı arası maraton mesafesi. "Hanım, niye dolmuşa binmediniz!" diye azarladı ihtiyar. "Çocuğa acımıyor musun, hasta olacak!".. Kadın: "Ne bileyim, dolmuşa da dönüşte bineriz!" dedim.

İşte ne olduysa orda oldu, çocuk annesine: "Haaağğğdaaaa ağğğğnaaaaa gaaaaadaaalımm!" gibi bir ses çıkarttı, sanırım: "Haydi anne gidelim" dedi. Korkunç bir şeydi, ihtiyar korkudan kaçmaya başladı. Çünkü çocuğun sesi ürkütücü, hortlak gibiydi. Çok derinden gelen bir uğultu gibi. Kadın büfeye döndü, masaya otururken, beni gördü, konuşmaları dinlediğimi ve ihtiyarın korkudan kaçtığını gördüğümü anladı. "Bir yıldır böyle çocuk, hortlak gibi sesi var, arkadaşları alay ediyor diye okula gidemiyor, kim duysa sesini korkup kaçıyor!". "Bugün doktora götüreyim dedim, bak Allah'ın işine yağmur bastırdı!"..

İçimden, bir yolunu bulup şu kadına yardım etsem, baksana, dolmuşa binecek gücü dahi yok, gizlice büfecinin kulağına söyledim. Büfeci kadına gitti, mırıltılarla söyledi, kadın, büfeciye: "Sağol oğlum, babası duyarsa çok kızar, sağol!" Parayı kabul etmedi!.

Şeytan filmi geldi aklıma, çocuğun içine şeytan giriyor, şeytan gibi konuşuyordu. Çocuğun sesi o şeytan. Dayanamayacağım, eve dönmeliyim. Parkın çıkışında liseli kızı gördüm. Sevgilisi hala gelmemiş. Nasıl ıslanmış. Gitsem o çirkin, şişko, liseli kızın yanına. Ağacın altında hem ıslanıp hem sigara içsek. Bir hikaye başlasa hayatımda. Bugüne kadar yaşadıklarımın tümünü unutsam. Gördüklerimi unutsam. Sıfırdan bir hikaye. Bambaşka bir ülkede, bambaşka bir isimle doğmuş gibi.. Cep telefonum çaldı.

Telefonda, Leman'ın editörü Tuncay: "Gazeteleri okudun mu, Emin Çölaşan bizi yazmış, Amerikan yardımı alıyormuşuz..." Şimdi de benim dizlerimin bağı çözüldü. Eve koştum. Sinirle, çok sert bir açıklama yazdık. Böyle bir vakıf tanımıyoruz, böyle bir ödül almadık.. Bir it dalaşının içine düştük, o dedi, bu ne dedi, telefon başında bir koca hafta güme gitti, sonbahar bitti...

6 Kasım günü Emin Çölaşan köşesinde Amerika'da kurulmuş bir İnsan Hakları Vakfı'nın verdiği Hellman Hammet ödülünü Türkiye'de

Devamı 14. Sayfada

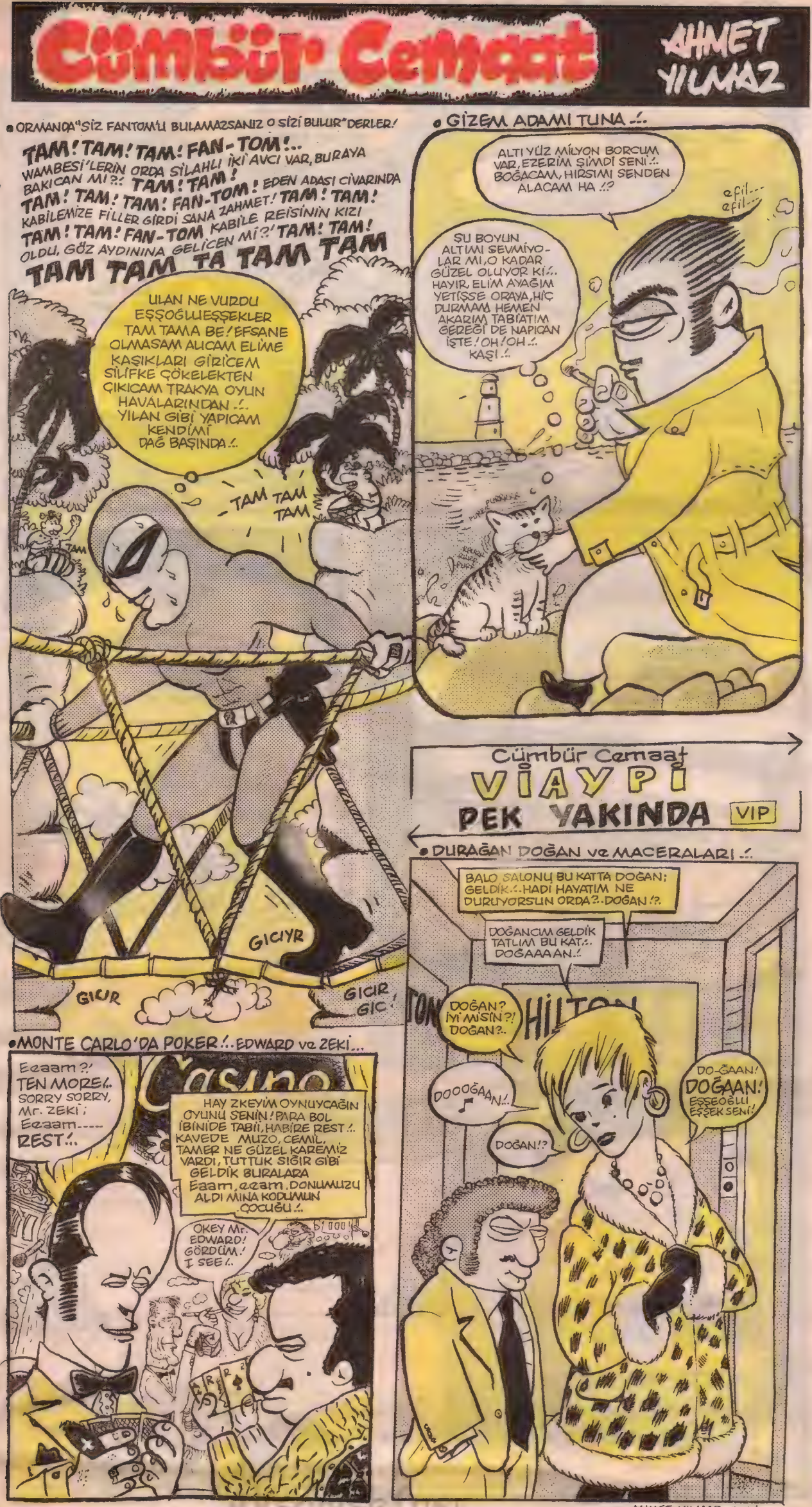

13. Sayfadan Devam

almış yazarların listesini yayınladı. Amerikan yardımı almışlar, şeklinde. Listede Leman Dergisi'nin de adı geçiyordu. Emin Çölaşan'ı aradık, ertesi gün bu ödülü almadığımıza, hiç ilişkimiz olmadığına dair düzeltme yayınlandı. (O gece dergimiz baskıdaydı, geçtiğimiz haftanın Leman Dergisi'nin üçüncü sayfasına durumun şokuyla, panikle acil bir açıklama yayınladık.)

Ödül almadığımız halde bu ödül listesinde adımız nasıl geçiyor, diye, vakfın sitesine girip durumu inceledik. Vakfın tarihine, ödüllerinin anlamına dair geniş bir araştırma yaptık. Oyun içinde oyunlar gördük, durumu tane tane okuyucularımıza anlatmak farz oldu, çünkü iğrenç bir şaibe altında kaldık.

Bizim ismimizin listede yer almasının muhtemel sebepleri: Şanar Yurdatapan bu ödülü alınca, Çölaşan tarafından suçlandı. Yurtadapan da, bu ödülü yalnız ben almadım, Türkiye'de birçok yazar daha aldı deyip, Çölaşan'a, vakfın kendisine gönderdiğini söylediği bir liste gönderdi. Bizim düşüncemiz: Şanar Yurtadapan'ın listesi şaibeli, çünkü, vakfın sitesindeki gerçeklere, isimlere uymuyor. En masum bakışla yanlışlıklar var.

Önce Leman Dergisi yanlışlığının nasıl düzenlendiğini anlatalım. Bu yanlışlığın Şanar Yurdatapan tarafından yapıldığı çok açık, çünkü, sadece onun bilgisayarından çıkan listede adımız geçiyor. Göz göre göre Şanar Yurdatapan nasıl bir hata yapabilir, Leman ismini hiç alakası olmadığı halde işin içine neden sokabilir. Şanar Yurdatapan'ı telefonda sıkıştırdık, bu vakıfla, telefonla, mektupla, e-maille konuşmak istediğimizi söyledik, derinlemesine daldık.

Vakıf her yıl dünya üzerinde insan hakları mücadelesi vermiş, mağdur olmuş, işkence görmüş, hapis yatmış, eziyet görmüş yirminin üstüne yazara ödül veriyor! Nijerya'dan Tayland'a kadar. İlginçtir, vakfın 1998 ödül listesinde Taylandlı bir yazar da var ve bu yazarın soyadı: Leman. Evet, tesadüfün böylesi. Tesadüfün böylesi birilerinin işine yaramış. Çünkü, çok ileri derecede ingilizcesi olan Şanar Yurdatapan'ın İngilizce dahi bilmeyenlerin aldanamayacağı bir yanlışlık yapması sözkonusu olabilir mi? Çünkü adamın ismi yabancı, yanında parantez içinde ülkesi yazıyor, falan. Üstelik vakıf, sadece kişilere ödül veriyor, kurumlara ödül vermiyor.

Adını hiç bilmediğimiz, ödülünü hiç almadığımız bir vakfın ödül listesine başka türlü girmemiz mümkün değil. Şanar Yurdatapan kendi kendine bir "hata" kurguladı. Bunun birçok sebebi olabilir, yani, görüyorsunuz, ödülü yalnız ben almadım, Leman bile aldı" demek için Ya da Emin Çölaşan'la bizi karşı karşıya getirmek için. Ya da kafalarında bir seçim, eleme yapmak istiyorlardır, ödülü alanlar, kabul edenler, insan hakları mücadelesi, büyük solcu olacak, almayanlar, reddedenler, bizden değil olacak, bilemiyoruz.

Ancak listede çok tuhaf bir yanlışlık daha oldu ki, herşeyi açıklıyor. Vakfın web sitesinde İsmail Beşikçi'nin ödül aldığına dair bir bilgi yok. İsmail Beşikçi'ye yıllar önce bu ödül verildi ve Beşikçi ödülü reddetti. Kendine solcu diyenlerin kepazeliği de burda başlıyor.

İsmail Beşikçi'nin bu ödülü neden reddettiğini öğrenmek istedik. İsmail Beşikçi, bugünlerde başına gelecekleri biliyormuş gibi, "Kürt Aydını Üzerine Düşünceler" (Yurt Yayınları) adlı kitabının 97. sayfasıyla 121. sayfası arasında, yani tam 24 sayfa, vakıfla arasındaki ödül nedeniyle oluşan mektupların tamamını yayınlıyor.

Beşikçi vakfa yazdığı ilk mektupta uzun uzun Türkiye'yi, Kürt politikalarını, dünya politikalarını ve bir yazarın nasıl bir tavır alması gerektiğini uzun uzun anlatıyor. Bir nevi insan hakları vakfına, bir insanlık dersi veriyor. Şöyle cümleler de var: Kürt sorununun yazarlarının özgürlüğü sorunu olmadığı, çok daha köklü tarihsel sebepleri olduğunu ve hepimizin gözlerini bu geleneksel politikalara çekmeye gayret ediyor. Mektubunun sonunda Beşikçi, vakfın Amerikan dış politikasına karşı savaşması gerektiğini de açık bir dille söylüyor!

Vakıf bu mektupla, Beşikçi'nin ödülü reddettiğini öğreniyor. Beşikçi'yi ikna için bir mektup daha yazıyor. Beşikçi yeniden, yazarlık, ahlak, politika dersi veren uzun bir mektup daha yazıyor. Yine Amerikan dış politikasını suçlayıp, çok nazik bir dille, vakfı kırmadan, bu ödülü alamayacağını bildiriyor!

Yazar İsmail Beşikçi, fikirleri ve yazarlık namusu için ülkemizde hiç taviz vermeden, kimseden yardım almadan, insanlık onuru adına tek başına kavga vermiş, mücadelesi artık dillere destan olmuş bir fikir adamı. O ödülü bu ödülü reddettiği, o daveti bu daveti kabul etmediği için, hem ismi uzak tutuluyor, hem de, "yaaa çok sert adam!" laflarıyla bu kesin tavrı bir nevi cezalandırılıyor! Uzun yıllar sonra gördük ki, Beşikçi fikirlerinden çok yazarlık ahlakının üstünde duruyor. Yazar ve ahlak konusunda verdiği mücadeleyle de abide bir isim oluverdi!

Yardım, burs, ödül gibi konularda çok hassas olan Beşikçi bu ödülü reddettiği halde, Şanar Yurdatapan'ın Çölaşan'a gönderdiği listede adı neden geçiyor. Çünkü vakfın sitesinde ödülü reddettiği için ismi geçmiyor. Bu, "Leman" yanlışlığından daha büyük bir yanlışlık. Şanar Yurdatapan yanlışlığında "İsmail Beşikçi" ismini de düşünmüş. Bu onurlu ahlak adamının, fikirleri için mapus damlarında çürümüş adamın adının listeye sızdırılması affedilir, yenilir, yutulur bir hata değil. Bu hatayı yapanların insan hakları mücadelesinde ortaya fırlamış olmaları da ayrı bir karikatür! Çünkü Leman Dergisi, kendisine yapılan suçlamaları dün olduğu gibi bugün de sahibi olduğu bu dergiden savunabilir. İşin doğrusunu, yanlışını, işte böyle açıklama hakkına sahip. Oysa Beşikçi'nin fikirlerini söyleyeceği bir dergi, gazete yok! Beşikçi gibi "onurlu", onurlu olduğu için sevilmeyen insanlar kendilerini nerde savunacak!

Şimdi gelelim, mevzuun en sıkıntılı, dedikodulu, iğrenç tarafına. Biz, geçtiğimiz hafta, ödülden haberimiz yok diye can havliyle bağırınca (gerçekten, Çölaşan'ın köşesinde okuyuncaya kadar böyle bir vakıf ismi, ödül bilmiyor, tanımıyorduk.) bu ödülü almış bir çok değerli yazar, aydını da dolayısıyla (zımnen) kınamış oluverdik. Ve meyhaneci solcu çeneler, fırsat bu fırsat deyip, bizim tavrımızın da Emin Çölaşan'la aynı çizgide olduğunu söylemeye başlıyor! Yüzünüz kızarmaz mı, utanmaz mısınız, bizim tavrımız neden böyle bir sonuç doğursun!

Ödül veren kurumu şimdi tanıdık, hakkında bilgi sahibi şimdi olduk. Evet, öyle ağlayacak, zırlayacak, utanılacak bir ödül değil. Üstelik dünya yazarları arasında bir dayanışmayı da temsil ettiği için anlamı büyük, Sayın Şanar Yurdatapan ismimizi yazdığı listeyi, Emin Çölaşan'a yetiştirme (ihbar etme) gayretinden çok önce listeyi bize gönderseydi, biz de o vakfın ne olduğunu öğrenir, daha temkinli davranırdık. Türkiye'de soğuk savaş döneminde kliseleşmiş Amerikan Yardımı'yla hiçbir ilişkisi olmadığını dilimiz döndüğünce söylemeye çalışır, sütunlarımızda kendimizi savunurken, vakfı da töhmet altında, yazarları da töhmet altında bırakacak bir açıklamayı daha dikkatli ve nazikce kaleme alırdık!

Ancak, Türkiye halkının hassasiyetlerini, cahil bırakılmışlığını, bu tür yayınlarla provakeye gelişini, bir küçük manşetle yargısız infazlara düşürülmesi, oyunlarını çok iyi biliyoruz, bu yüzden yoğurdu tabiiki üfleyerek yiyeceğiz. Haberimiz olmadan ve kullanılarak, adımızın ödül listesinde geçirilmesi, yıllardır bu sütunlarda kelime kelime, harf harf, çizgi çizgi inşa etmeye çalıştığımız, vicdan, insan, düşünce, bağımsızlık, onur ve gurura apaçık, düpedüz ve saygısızca bir saldırı olarak kabul ediyoruz.

Bu öküzlüğü planlayan kerhaneci, meyhaneci, adına solcu diyen adamların bu sinsi tuzak ya da profesyonel hatalarını neden kurguladıklarını anlayacak kadar derin zekalara da sahip değiliz!

Ki, bizden sonra, Beşikçi, yayıncısı Yurt Yayınları tarafından, Emin Çölaşan'a bir düzeltme metni yolluyor, ödülü reddettiği bu mektupları ve gelişmeleri anlatıyor.

Bir yazara Amerika'da kurulmuş bir İnsan Hakları Vakfı bundan on yıl önce bir ödül veriyor, iki ayrı mektupta tam yirmi sayfa ödülü Amerika'nın dış politikalarını suçlayarak reddediyor ve o yazar on yıl sonra ülkesinde Amerikan yardımı aldı diye takdim ediliyor!

Şimdi ortada şöyle bir durum var: Vakfın web sitesinde olmayan ama Şanar Yurdatapan'ın listesinde yer alan Leman Dergisi ve İsmail Beşikçi isimleri neden var?

Şanar Yurdatapan, Emin Çölaşan'a neden bir liste göndermek ihtiyacı duyuyor. Görüldüğü gibi listesi "yanlışlıklarla" dolu. Bir liste düzenleyemeyecek kadar da zavallı görünüyor. Emin Çölaşan'a, pekala vakfın web sitesinin adresini verebilirdi. (Şimdi biz verelim: www.hrw.org.) Araştırmacı gazeteciler de bu siteden kimlerin ödül alıp almadığını ayrıca vakfın amaçları, politikaları, tarihi hakkında geniş bilgisi olurdu.

İsmail Beşikçi'nin titiz ahlakından ayrıntı bir bilgi daha verelim. Beşikçi'nin ödülünü bir

LeMan
Sayı: 523
17 Kasım 2001 Cumartesi
Haftada bir yayımlanır
Yayıncı:
LM Basın Yayın Ltd. Şti.

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır.

guverfeyhan@hotmail.com

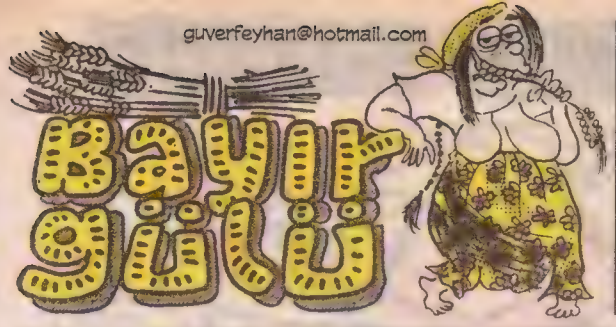

mektupla haber veren vakıf, Beşikçi'ye "isterseniz bu ödülü gizli tutalım" diyor. Beşikçi bunu da reddediyor. Ve Beşikçi'nin Amerikan dış politikalarının eleştirilmesi imasını çok iyi anlayan vakıf, Beşikçi'yi ödüle ikna için yazdığı ikinci mektupta: Vakfımız, insan hakları sicili konusunda Türkiye'ye de bir başka ülkeye de Amerikan hükümetine de eşit davranmaktadır, açıklaması gönderiyor!

İşte Beşikçi'nin soylu tavrı bu, ama burası Türkiye, sakınan göze çöp batarmış, Beşikçi'nin gözüne çöpü Şanar Yurdatapan batırdı, aynı çöpü Leman Dergisi'nin gözüne de batırdı!

Durum bundan ibaret, okuyucularımızın yorumlarına sunuyoruz!

Ağır ve sert konuştuk değil mi? İşte fikirlerimiz bunlar. Şimdi, herkes bize yeniden ne onurlu insanlar diyecek! Peki, biz kendi namusumuzu kurtarırken neleri gözardı ediyoruz. Kime anlatsak "iyi de insan, birkaç bin dolar için bu kadar çirkin saldırda bulunur mu?" diyor. Yazarları, düşünce adamlarını bu ülkede ırsarla ya vatan haini ya da "bozuk" adamlar gibi düşünmeyi hepimiz öğrendik. Sevgili okuyucu, kardeşlerim, kurbanınız olayım, böyle değil, madalyonunun öbür yüzü bambaşka!

Onlar da can, onlar da aç. Herkes aç. Kültür Bakanlığı'nda çalışırken bakanlığın gizli tuttuğu Muhtaç Sanatçılar Fonu'nda Kemal Sunal'ın verdiği dilekçeyi amirlerin birbirlerine gösterdiğini görmüştüm. Herkes parasız. Herkes bir yerlere saldırıyor. Onur, gurur, bunlar artık çok lüks. Hepimize lüks. Karnını doyuramayan insanlardan insan hakları mücadelesi istemek, düşünce özgürlüğü kavgası beklemek, haksızlık. Derin açlık, beş parasızlıkla böyle büyük mücadele vermeye kalkanların hepsi sonunda kepaze oldu. Soylu bir dava uğruna yola çıkan nice onurlu insanların rezil oluşları aynı hikayeyle, parayla bitti. İşte Çölaşan'ın Amerikan Yardımı aldı diye suçladığı yazarlardan biri kendi gazetesinde çalışıyor: Sefa Kaplan. Sefa Kaplan bu dünyada şair olmaktan başka, hatta onu da istemeyen, pek güzel şiirler yazan, güzel, tertemiz bir genç adam: Yıllar önce Aktüel Gazetesi'nde çalışırken bir roportaj yapar, kendisini de dergisini hiç bağlamayan bu roportaj nedeniyle 5 yıl ceza yer, yurtdışına kaçar. Geride eşini ve iki yetişkin çocuğunu bırakır. Avrupa illerinde beş parasız bir adam yıllar boyunca nasıl geçinir, yardımına kim koşar. Bu ve benzeri binlerce yazarın öyküsünden tek birini hiç düşünmemiş bir ülkede yaşıyoruz, yazıyoruz. Hepimizin önünü böyle bir son kesmeyecek mi? Bu hepimizi bekleyen filmin adı: acı ve gerçek! Oysa düşünce özgürlüğü için mapus, eziyet görenlere yardım edecek bir insan hakları vakfını bugüne kadar bu topraklarda kendi gücüyle bizler kurabilmeliydik. Yazarlara, yani, birbirimize kimsecikler duymadan gizli yardımları bizler, aramızda yapabilmeliydik. Gerisi boş, it dalaşı!

Biz çok onurlu insanlar olduğumuz için Şanar Yurdatapan'a bir onur tokatı atmak gibi derdimiz yok, bu bir insanlık trajedisi, biri aç kalmamak için, biri ismini korumak için girtlak girtlağa, boğaz boğaza geliyor. Ama yine de onurdan, gururdan bahsetmemiz gerekir. Çünkü dergimizi gençler okuyor. Bizim sahip olmakta zorlanıp, beceremediğimiz, yüzümüze gözümüze bulaştırdığımız bu hesapları derinliğine bilsinler, görsünler. Hiç değilse onlar, temiz bir maç çıkarsın! İnekten fazla süt sağmaya kalktığınızda kan gelir! Düşünce, insan hakları kavgasını birkaç kişinin, birkaç yazarın sırtına, dergisine bıraktığınızda, sesinizi çıkartmadan bir köşecikte seyrettiğinizde, işte böyle, kan gelir. Kardeş kanı gelir! Bu kan, bağımsızlık, onur, gurur, herkesi, herşeyi boğar! Sevgili okuyucu! Bu kan en çok da sizi boğar! Yazarsız, şairsiz.. Ya da yazarları, şairleri it dalaşı gibi birbirine girmiş, pislik içinde suçlamalar, hainlikler..

Solun sonbaharı bu. Şimdi o şişkocuk, çirkin liseli kızın yanına gidiversek ona anlatabileceğimiz temiz bir hikayemiz kaldı mı? Bazen de böyle düşünüyorum. Bırakalım bu sütunları, bırakalım bu kimin eli kimin cebinde, kimin eli kimin g.tünde yazarlık hikayesini. O liseli kızın sevgilisi gelir mi, gelmez mi bilemem, ama bırakalım bu çirkin hikayelerin hiçbirini öğrenmeden tek başına ve sıfırdan kendi başlasın hayatına...

Doğan'ın Kanlı Cinsi Gazetecilerinden: Ersin

Bundan iki ay kadar öne, Hürriyet Gazetesi'nden Ersin Kalkan adında bir gazeteci beni arar ve "Ofli hoca hakkında yazı yazacağım, benimle röportaj yapar mısınız?" İşim başımdan aşkın. "Ben röportaj vermem, çünkü röportajlarınıza güvenmiyorum, hangi cümle çıkacak, hangisi değişecek asla güvenim yok!". "O halde kitap hakkında bilgi verir misiniz?" dedi. Kitap hakkında bilgiler yazılarımda mevcut, arar bulursunuz! Hangi tarihlerde hangi yazılarda olduğunu sordu, uzun iş, falan. Telefonda bana: "Benim samimiyetime ve gazeteciliğime güvenin, öbürlerine benzemem, yazarlığınıza en küçük haksızlık sözkonusu olmayacak, ayrıca beni Metin Üstündağ iyi tanır!" dedi. Met Üst ismi geçince, referans kabul edip, yine asla röportaj değil, herkesin bildiği önceki yazılarımdan bahsettim.

Bu bilgileri tekrarlamaktan hem sıkılıyor, hem utanıyorum, üstelik başınızı ağrıtıyorum. Ayrıca bu kadar sıkı, usta mizahçının arasında kendime hiçbir zaman mizahçı demedim. Ofli Hoca 13 yıl öncede kaldı, o kitabı fersahlarca aşan yüzlerce hikaye ve makale yazdım ve düz metinlerim dahi Ofli Hoca kadar baskı yaptı. İşte böyle, bir zamanlar halk kültüründe derinden ilgilendim ve bundan 13 yıl önce çok sarsıcı bir kitap çıkarttım. Bu kitap başıma çok iş açtı. İşte hala çirkin insanlara karşı onu korumak zorundayım. Ofli hoca denen kitap, adıyla sanıyla, benim eserim. Onu bütünüyle ben uydurdum. Onu almayan, çalmayan, kullanmayan kalmadı, bir zaman skeçte, bir zaman bir kasette, bir zaman bir köşe yazısında, bir zaman bir internet sitesinde mutlaka onu görürsünüz. Bunları takip edecek gücüm yok, ben burda her hafta başka bir hikayeyle başka bir yolculuğa çıkıyorum. Oysa sadece bu eserin üstünden ayda birkaç milyar kazanabilirim, çünkü her daktilo sayfası kadar Ofli Hoca metnine yüz milyon veriyorlar ve ayda birkaç milyar eder. Başıma bir sürü gülünç felaket geldi. Benim Ofli Hoca'yı gerçek sanan çok önemli adamlar bu mizah kahramanına dava açıp, Of Merkez Camii'ne, Ofli Hoca'nın tutuklanması için tebligat dahi yolladılar. Daha iğrenç felaketler de geldi, bir sürü ahım şahım yazar benim bu eseri birinden dinleyip teybe kaydettiğimi iddia etti. Ancak, ben yazmayı bırakalı 13 yıldan bu yana hiç kimse tek bir Ofli Hoca fıkrası ortaya çıkartamadı, çünkü yazarı benim, ben yazınca oluyor! Kitap hızla anonimleşti. Nihat Genç'in adını anan yok. Kitap asla bir yerden derlenmiş, bir yerden toplanmış değil. Bir edebiyatçının halk kültürü adına denediği bir oyun, bir kurgu, bir mizah kahramanı. Fakat öyle oluyor ki, halk kültürü içinde yüzyıllardır yaşamış hissi verecek kadar "sahici". Bu da edebiyatın gücü. Aşırı gerçekçiliği kelimelerle oluşturmak edebiyatın sırrı, gerçek edebiyatçılar yapabilir bunu. Tarihte ve matbuatımızda asla Ofli Hoca diye birine rastlamanız mümkün değil. İyice karıştırırsanız halk kültürü içinde belli belirsiz bir laz hoca lafı, birkaç fıkrası geçer. Ki bu fıkralar kitapta kulanılmamıştır. Bir de Mehmet Akif Ersoy'un yazdığı bir Ofli Hoca şiiri vardır, bu da mizahi değil, trajik ve çok acıklı bir şekilde bir taşra hocasının Osmanlı'nın felakete sürüklendiği yıllardaki dramını anlatır!

Velhasıl Ersin Kalkan adlı gazeteci bir ay kadar önce yazısını Hürriyet ilavede yayınladı. Ne görelim. Trabzon belediyesinde çalışan bir güzel adam, Ofli şivesiyle hoca taklidi yapıp, yemekte herkesi güldürüyormuş. Bu yüzden işinden sürülmüş, Ofli şivesiyle hoca taklidi yapmak eğlencelidir. Bu tür insanlar arkadaşları arasında övgüye, şamataya, takdire değerdir. Biz, insanlarımızın keyfinden, zekasından gurur duyduğumuz için yazarlık yapıyoruz. İyi de bana ne?

Fare kadar zekalı Ersin Kalkan, benim kitabımla bu arkadaşımızı tam bir gazete sayfası karşılaştırıp, hangisi gerçek Ofli hocaymış diye aklınca büyük gazetecilik yapıyor. Yazısından şöyle de bir anlam çıkıyor: Kendi yazarları bir kitap yazmasın,şahane, muhteşem, dünya çapında nobel adayı oluyor, biz bir kitap yazsak, ne ki bu kitabı bir belediye çöpçüsü bile yazabilir. Beni tavsire çalıştığı metin gerçek dışı, içler acısı, uydurma, yalan, sahtekarca. Düzeyi düşük, kelimeler bayağı, baştan savma, özensiz, bir süpürge çalısından bahseder gibi. Sanki anası babası hergün ossururken bile böyle bir kitap yazıyormuş gibi. Yani, Kadir İnanır'ın her hafta değiştirip değiştirip düzdüğü mankenlere dahi medhiyeler düzen Hürriyet Gazetesi, konu bir eser olunca, her türlü pisliği, küçük düşürücü ifadeyi kullanıyor.

Telefonda Ersin Kalkan: "Nihat ağbi benim metnimi yayınlamadılar, kestiler, değiştirdiler, benim değil müdürün kabahati, istifa edeceğimi söyledim, ben size benim yazdığım gazeteye sokulmayan asıl metni fakslayayım. Kibar bir dille, üç hafta içinde inşallah tekzip eder, ya da düzeltirsin, dedim. İşte asıl küstahlık burda, umursamadı, bir daha arkasına dönüp bakmadı. Yani Aydın Doğan'ın kaniş cinsi bir gazetecisi, elimize vurup ekmeğimizi alacak, ses çıkartmayacağız, bu küçük düzenbaz bizi şamar oğlanı gibi tokatlayacak, eserimizle, ismimizle oynayacak, biz yine ses çıkartmayacağız!

İşgal kuvvetlerinin talimatnamesi gibi çıkan Hürriyet Gazetesi'ne soruyorum: Senin gazete tarihinde elli yıldır, böyle bir kitap yazmış bir yazarın var mı? Halk kültürüne sızıp, halkın sahiplendiği böyle bir mizah kahramanı kaleme alan bir yazar hiç tanıdınız mı? Değil sizin, yedi sülaleniz bir hikayenin nasıl yazılacağını biliyor mu? Elli yıldır tek bir örneğini gösterebilir misiniz? Elli yıldır bok yediniz, bir dönüp bakın, ossuruktan bir milyon çöp sayfa! Türk halkının hergün görmekten utanç duyduğu satılmış, yüzü kızarmayan insanlar kataloğu! Siz eserden ne anlarsınız? Bir eser nasıl oluşur, bilir misiniz? Hep hırsızları baştacı ettiniz, zaten sizin temsil ettiğiniz kültürün hepsi hırsız! Bakın, Çırpınırdı Karadeniz şarkısı bir Ermeni şarkısı. Bakın, kırkyıldır dilden düşürmediğiniz, yüzbin röportaj yaptığınız Ayten Alpman'ın "Bir Başkadır Benim Memleketim" şarkısı, aynen, tıpkısı, bir Yahudi halk şarkısı. Orhan Pamuk'unuzun Beyaz Kale kitabı noktası, virgülüne Türkiye'de de yayınlanmış bir İspanyol Köle'nin hatıratının aynısı. Sayfalarınızı bize bırakın, bu tür yüzlerce hırsızlama örnek verelim. Geriye ne kalıyor elinizde, birkaç haber kırıntınızı da MİT toparlayıp elinize veriyor. Geriye gazetecilik adına ne kalıyor: Kadir İnanır'ın döne döne düzdüğü mankenleri fotoğraflamak!

Terbiyesiz adam, sana mı kalmış benden bahsetmek! Hiçbir bok bilmiyorsun, bari, ismimiz karşısında korku ve utançtan suskunluğunu seçmiş etrafındaki ağbilerinden ders çıkar! Bizim elimiz armut mu topluyor!

Size gerçekten acıyorum. Çünkü eseri, bu sonsuzluk koşusunu, bu soylu ürünü bilmiyor, bunun nasıl bir delice yorgunluk, bu yorgunluğu tuz buz eden nasıl bir aşktan çıktığının duygusunu hiçbir zaman anlayamayacaksınız. Mesela bir düşünün, terazinin bir kefesinde Aydın Doğan'ın bir milyar doları. Diğer kefesinde bir hikaye! Bu nasıl savaş, bu nasıl denge, diyen siziler, tavrınızı şöhretten, paradan tabii ki milyar dolardan yana koydunuz. Biz tavrımızı, eserden yana koyduk. Çünkü "eser"in ne olduğunu, ülkemiz adına ne anlama geldiğini, acısını, sızısını, mutluluğunu biliyoruz. Bu topraklar çok köpekler, ne satılmışlar gördü, hepsi gelip geçti bir dondurma külahı olamadı ne bir sinema, bir tiyatro eseri, ne bir soylu şiir bırakabildi bu pire sürüsü. Ama kitapçı vitrinlerini ve halkın ruhunu, onurunu inşa eden sadece eserler kaldı geriye!

Allah sonunuzu hayır etsin! Yani küçük düzenbaz pire! Sana onursuz demeye hakkım yok, çünkü sana onurun varlığından birileri bahsetmiş olmalıydı. Sonra eserin nasıl birşey olduğunu birileri öğretmiş olmalıydı. Gazetede yok ama, başka yerlerde var! Onurdan, eserden habersiz insanlara küfretmenin hiçbir işe yaramayacağını bilecek kadar zeki insanım. Yeryüzü topraklarında en zor şey, onurla eseri yanyana getirebilmektir. Bunu sana değil, artık çok geç, senin torunlarına öğretebilmek için aralıksız yazılar, hikayeler yazıyorum. (Okuyucunun başını ağrıttığım için özür dilerim, çünkü, kitap üzerine bilimsel çalışmalar yapılıyor, yanlış bilgiler toparlanmasın, tarihe yanlış kayıt düşmesin diye, yazarı, muhatabı bizler bu bilgileri birinci elden vermek zorundayız!..

● **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ ● **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN ● **Yazışleri Müdürü:** Zafer Aknar ● **Satış:** Cüneyt AYDIN ● **İşletme:** Orhan AÇAR **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Muhasebe:** Suzan ERBAŞ ● **Tel:** 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik için Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** Ilıcak ● **Dağıtım:** Bir-Yay **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İst.

Yazılı izin alınmadan hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

Bismillahirrahmanirrahim... Geçen hafta Sultanahmet civarında bir kervansarayın içindeki samıcın dibinde, tekno müzik partisi eylediler! (lan yinemi?) çoşku. Can siperane.. Şakira lar kanter içinde... ehe... Bir zamanlar, medreselerinde bezirganların konakladığı ortamlar bakın ne hale gelmiş.. Ama, öyle bir su perisi gördüm ki bi ara.. Diğerleri gibi dildi hiç!.. Pıtı pıtı, zıplıyordu Makbule ile...

UP N UP

OP

CIUUV

CIUUV

Memlekette, diskotek lojistiği hesaplanmazsa, aha böyle titretirler samıçları!.. Bir nevi tapınak dilmi lan burası.. Ama olsun, içerdeki elemanlar, hardcore müzik, içki ve extacye rağmen ayin kıvamında göksel doyuma ulaşıyor işte. (dj tanrıkatı)

Fakat ben su perisinden alamadım gözleri mi.. Ah ulan, alkol kafası falan değil bu.. Yıllardır izini sürdüğüm, Sahra siluetini diskodamı bulucaktım?. Ama diğerleri gibi değildi o...

Peki nasıl yanaşıcam dilrubaya? "pardon" dedim... "Ortak bi tanıdığımız hakkında size çok önemli şeyler anlatacağım, lütfen e-mail adresinizi verirmisiniz?.." (küllü yalan)

Sonra, birden sütlaca bağladım yalanı... İyiliklere vesile oldu bu... Le-Man'daki beberuhi olduğumuda öğrenince pek şenlendi bayrgülü...

Hiç etliye sütlüye bulaşmayan, paso danseden disko çocuklarının (ibliscanlar) arasında sabaha kadar samıç dibinde cilveleştik...

Sabah... Köprüdeyiz... Anadolu yakasına geçicez... Arabasıda varmış.. Ruhuda varmış.. dünyanın en tatlı sabah fısıldamaları.. Ayyaşlık bitmiş... Boğaziçi!

Ulan.. Trafik sıkışıverdi.. Niyeki?.. Tatil sabahı.. Birden bire komalar ötmeye başladı.. Fakat? Uzakta, arabadan hızla inip hazırola geçen insanları farkettim.. (bizim kız görmedi) 10 Kasım! 9'u 5 geçiyor... Ben de geç kalmıyım bari diye fırladım saygı duruşuna... Pek bozuldu buna Züleyha!... Arkamdan "komiklik olsun diyemi yapıyorsun bunları?" dedi.. Susmadı.. "LeMancı! baş edilmez seninle..." Sinirleri bozuldu... (niyeki?)

"LeMancı B. Boysal, aşırılıkların adamısın sen oğlum, ben başedemem böyle Life Style'la!. Hadi Fanta!" dedi gaza bastı çekti gitti.. Kalakaldım köprüde.

O gün bi de TÜYAP'da LeMan imza günü vardı bizim... O sinirle onlarca komikşey çizip imza vermişim nur yüzlü okurlara...

YAKIŞIKLIYMIŞ HAR BI..

ATOM

Bu iş burda bitmez kardeşim... Akşamında pılıyı pırtıyı toplayıp dağlara vurdum gendimi... (aşık olmuştum halbuki) Life Style imiş... Ulan diskonun orta yerinde özümden verdim, fazla geldi sana... Aha en sonunda kendimden de kaçtım.. Adana'ya! (öz'e) Toroslar.. Dağ evi... Ama bilgisayar da yaptım eve... LeMan'a bundan çizip yolluyorum internetle... Komiklik olsun diye yapıyorum ben bunları...

Tekno partiyse... Parti... Burda bi de Cinci Fakı Nine varmış.. Haftasonları evinde transa geçiyor, coşuyor, coşturuyor... Hu çekiyorlar delice... Davet edildim geçenlerde, ortada Allah'tan çocuk isteyen bir kadın... Hu çekiyorlar... Göksel coşku.. Aynı samıcın dibi gibi... Göksel doyum kıvamında ayin... Katil kurt!

ALLAH-HU

ALLAH

ATOM

✪ Sevgili okurlar, bu öykünün dağlara çıkana kadarki kısmı tamamen gerçektir.

24 Kasım 2001 Cumartesi 152209 Sayı: 2001/47 - 575.000.TL. (KDV Dahil)
ISSN 0-1300-4867-4
9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

DEVLET BU ÜLKE İÇİN SEVE SEVE SİLAHLANIN ÇAĞRISI YAPTI..

Meclis silah edinmeyi, taşımayı ve bulundurmayı kolaylaştıran yasa değişikliğini kabul etti. Üstelik de şair bir Başbakanın öncülüğünde... Sevinirken, maç kutlarken, şakalaşırken bile birbirini ateşli silahlarla öldüren, çoğu zaman bu olaylarda sayıları onları geçen zayiatlar veren bir ülkede bunun ne anlamı olabilir?.. Bu ülke son 30 yıldır neredeyse önce ağırlıklı olarak kentlerinde, sonrasında dağlarında, oralarında iç savaş görüntüleri yaşadı... Dünya mafya ve ateşli silahlar literatürüne "mermi manyağı yapmak" deyimini armağan etti... Yıllardır katman katman yaşanan ekonomik, politik, kültürel, sosyolojik, etnik, dinsel travmaları, krizleriyle böylesine cinnet patlamalarına gebe bir ortamda gerçekten ne yapılmak, nereye varılmak isteniyor? Hükümet, devlet ateşli silah edinilirken toplayacağı vergilerin, paranın mı peşinde? 1 milyondan fazla yani 65 kişiden birinde silah bulunan çok büyük ölçekli Teksas tadı veren memleketimizde silah taşımak artık daha da kolay hale geldi... Üstelik bunlara ruhsatsız silahlar, yivsiz tüfek, miktarı belirsiz pompalı tüfek dahil değil. Düzenleme, yıllık 50 mermi hakkını 250'ye çıkarıyor... İki kez suç işleyince iptal edilen silah ruhsatı, şimdi dört kez suç işleyince iptal edilir halini aldı... Yeni yasal düzenlemeyle silah ruhsatına sahip olma hakkına sahip olacak kişilerin sınırları genişletildi... Sivil toplum örgütlerinin karşı çıktığı yasal değişikliğin yürürlüğe girmesiyle birlikte silah sayısının iki katına çıkacağı hesaplanıyor... Meclisinde bile bakanların milletvekillerinin birbirlerine zırt pırt silah çektiği bir ülkede...

pazar sevişgenleri

met üst

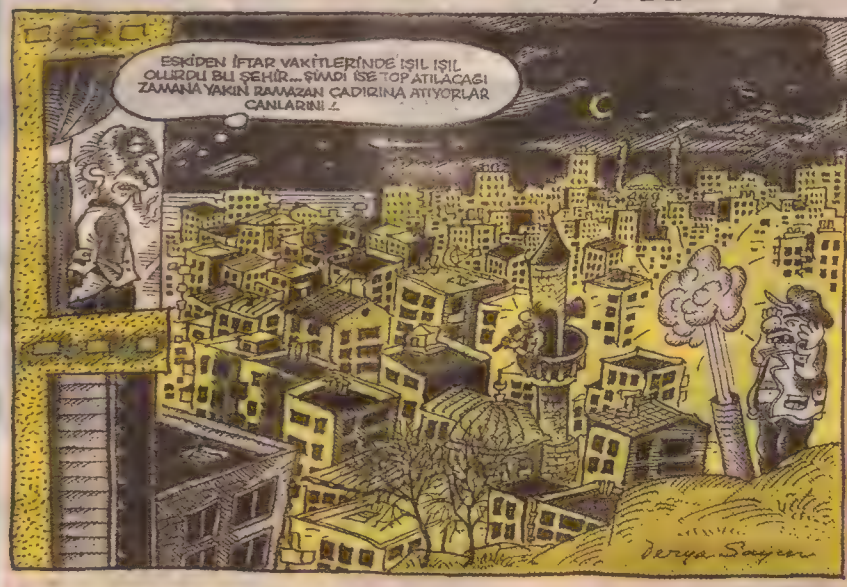

Dört kişinin yaşamını yitirdiği operasyonlarından sonra 'bundan böyle sütliman olacak'denilen Küçükarmutlu'da her yedi kişiye bir polis düşüyor...Mahalle sakinleri 'savaş ortamında yaşıyor gibiyiz' diyerek gelinen noktayı eleştiriyor..

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

LeMan AfGan

Kuzey ittifakı yönetimi ele geçirdikten sonra ilk işi Kabil TV'yi yeniden yayına sokmak oldu...

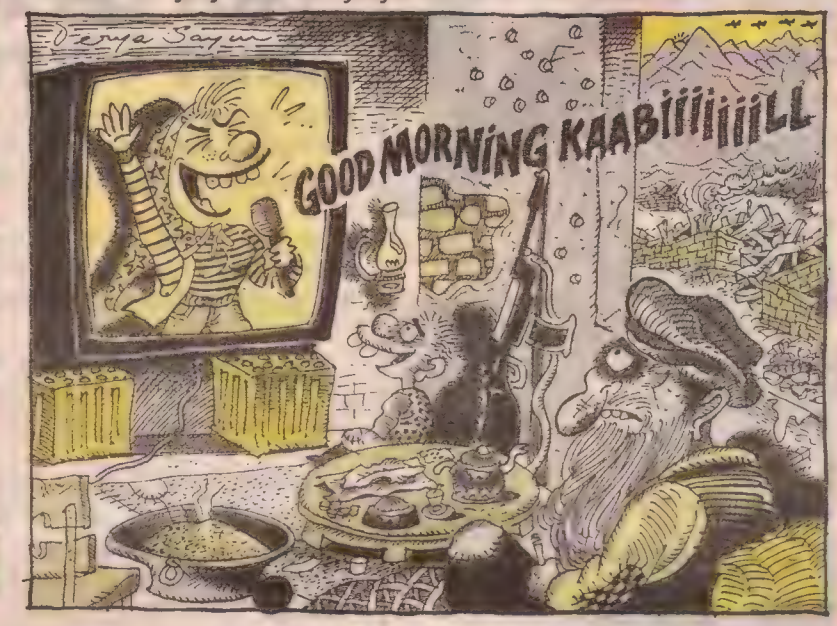

Kabil'de Taliban'ın yasakları birer birer kalktı!..

Taliban yasakları kalktıkça kuyruklar uzuyor? Kabil'de yıllar sonra ilk kez gösterime giren filmi izlemek isteyenler izdiham yarattı... Taliban'ın katı şeriat kuralları hamamları bile yasaklamıştı... Hamamlar faaliyete geçti...

ABD global mikser, terörizmle savaşan terörist başı, borsa banşçısı **GEORGE WALKER BUSH** cevdet bey ve oğulları savaş sanayii, dandik kral

İNGİLTERE abd'nin avrupa şubesi **TALİBAN** gazeteci katili, çocuk katili, neşe katili **KUZEY İTTİFAKI** al birini vur ötekine, kunduz değil kuduz! **ABD SAVUNMA BAKANI RUMSFELD** vur emri veren, esir asker kabul etmeye rambo! **BURKA** asya türbanı

LeMan

TÜRKİYE İÇİN SEVE SEVE

Güvenlik güçlerinin 'dur' ihtarına uymayan otomobile açılan ateş sonucu yaralanan 11 ve 9 yaşındaki iki çocuk felç oldu...Çocukların ailesi olaya karışanlar hakkında dava açmaya hazırlanıyor...

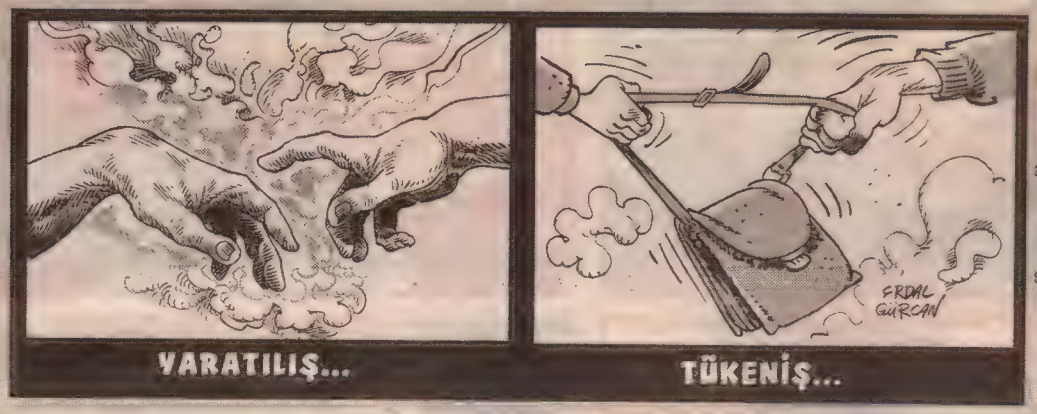

IMF, DÜNYA BANKASI at parayı çalıştır cihaz gibi yaptılar bizi! **BU ÜLKE İÇİN SEVE SEVE** söz konusu ülke ABD! **MUSTAFA TAŞAR** mercedes manía

EROL KOHEN VE ÇETESİ polis yelekli hırsızlar **BÜTÇEDE EĞİTİM PAYI** cahillerle savaşta hazır olun **RTÜK** turk opuşmez, dilleşmez **KAPKAÇ TERÖRÜ** can borsası **ATEŞ HATTI** ramazan çilesi, [illegible]

BU ÜLKE İÇİN SEVE SEVE... Mİ DE, NERDEN ÇIKTI BU SLOGAN?!.

a) Kemal Derviş, 1977'de seyrettiği bir Amerikan filminden not etmişti, o önerdi!..
b) Slogan Ecevit'e aitti ve orjinali "Bu Köykent için seve seve" şeklindeydi, Rahşan hanım taraffından ülkeye uyarlandı!..
c) Kontes Güngör Bayrak, Fransa'dan bildirdi!...
d) Bir uzman çavuşun, akşam dersinde söylediği bir cümleydi, yayılarak büyüdü!..
e) Hiçbiri!..
f) TKP'li yeğeni Hüseyin Tevetoğlu'nun yurtsever söyleminden etkilenen Tarkan tarafından ortaya atıldı!..
g) Şenol Güneş'in basın toplantısından not edildi!..
h) "Şellale" filmine bornozla giden ve Nurgül Yeşilçay'ın göğüslerini görünce içi yaşam sevinciyle dolan bir reklamcı tarafından bulundu!..
i) Kartal Cezaevi'nde yapılan açık görüş sırasında "Meçhul hortumcu" tarafından dile getirildi!
j) Haluk Şahin'in buluşuydu ve orjinali "Bu ülque ichin sewe sewe" biçimindeydi!..
k) Ecevit'e girişmeden önce, kendini uyaranlara Erkan Mumcu tarafından fısıldanmıştı!..
l) Bush'un Türkiye'ye yönelik "Ne istesek yapıyolar... Bu ülke için seve seve yardımı imzalarım!.." demecinden alındı!..
m) "Ya sev ya terket-light" olarak Devlet Bahçeli tasarladı!
n) Hepbiri!..
o) Bir kapkaççı tarafından eylem sonrası seslendirildi!..
p) Kahtalı Mıçı tarafından Ankaralı Turgut'la birlikte gittikleri Minyeli Abdullah ziyaretinde söylendi!.
r) Deniz Akkaya'nın jübilesini gizlice izleyen Ayşe Hatun Önal dile getirdi!
s) Yaşar Nuri Öztürk'ün "Her yıl aynı şey... Şu üç aylar bitince Kaplıca"'ya gidip tatil yapalım" dediği Zekeriya Beyaz tarafından cevaben söylendi!.
t) Gökel'in "Depresyondayım, unutuldum, aldatıldım, sevgilimden ayrıldım, memlekete dönücem, para lazım" şarkısına tepki olarak neşeli şarkıcı Hurşit Yenigün tarafından gök kubbeye salındı!.
ü) Erdoğan Sevgin'in tek başına yaptığı beyin fırtınasında bulundu!..
v-y-z) Hepsi!..

Vedat ÖZDEMİROĞLU

HADEP ve İHD'ye düzenlediği saldırıda iki kişiyi yaralayan ve 'yalnız kurt' imzalı bir not bırakan saldırgan tutuklandı..

daral&timsah çizgiler

tripanazomigambiyetsizler

Geçen haftadan devam.. özet: Tim iş kadını Simten ile değişik tadda bir ilişki yakalamıştır.. Simten prezentasyondan çıkıp stres atmak için Timsah'la oynaşmaya başladığı esnada cep telefonu çalar..

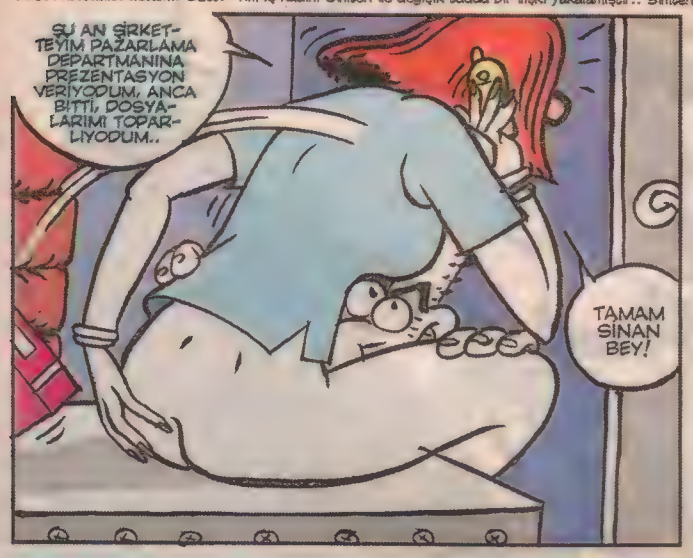

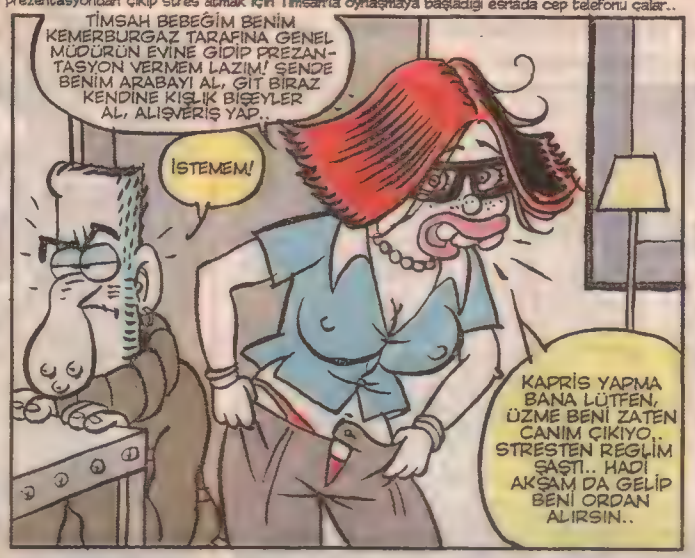

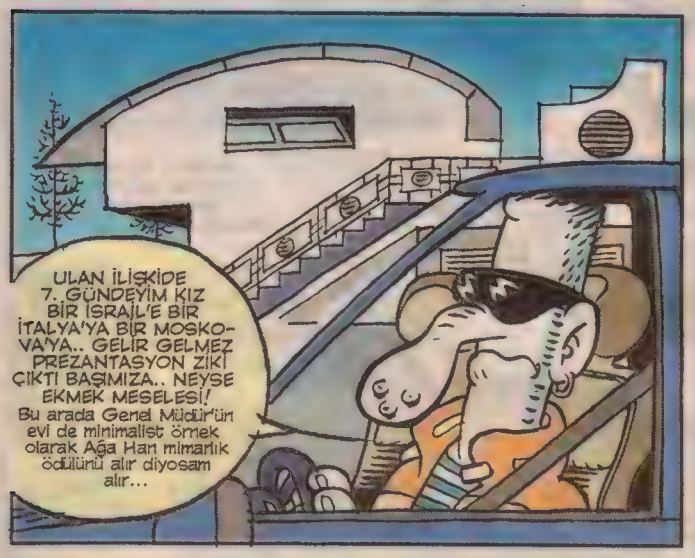

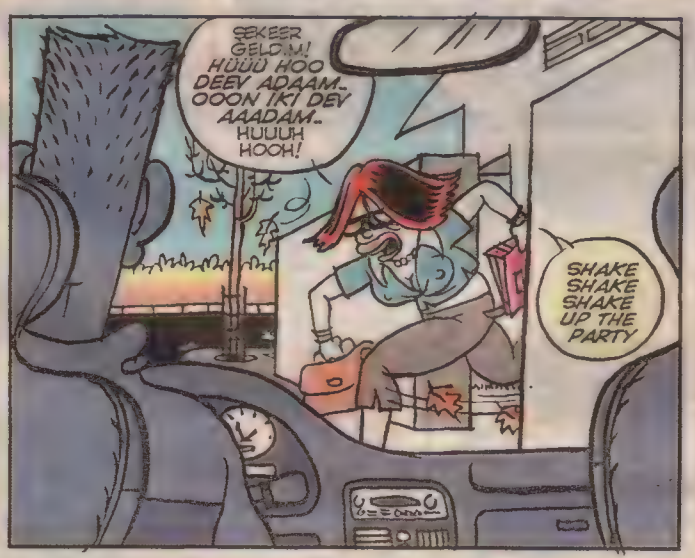

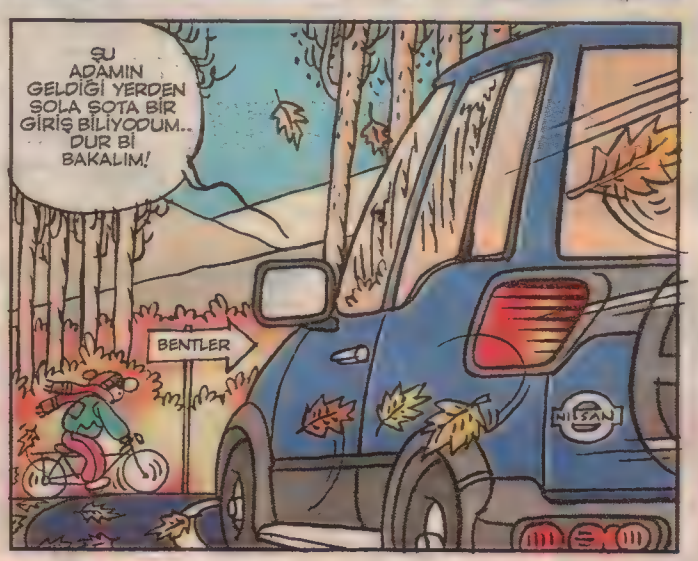

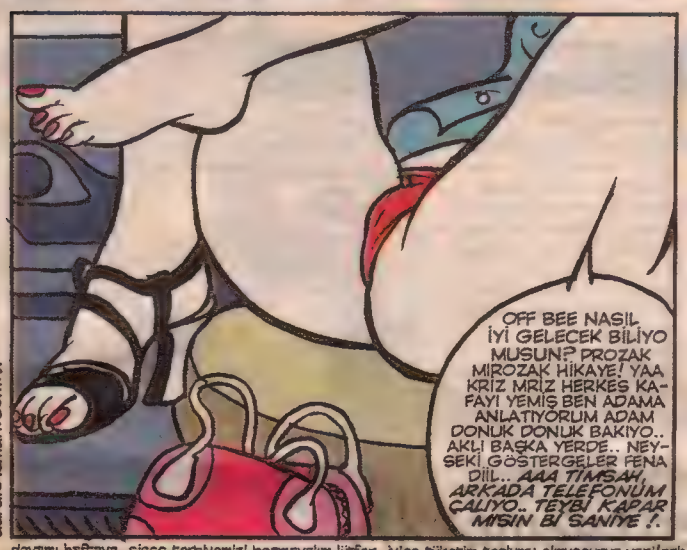

devamı haftaya..çişşş terbiyemizi bozmayalım lütfen..iyice tüketim toplumu olmuşsuruz yani!aah ahh! eskiden beylemiydik bee,'kırk hafta radyo tiyatrosu dinlerdik..*hsa?! o da ne?!hh !*

daral@leman.com.tr

Açık Büfe

met üst

bazı geceler uzun oturulur

bazı geceler uzun oturulur, dışarda yağmur vardır, müzik dinlenir, eskiler anlatılır, çay, sigara veya bira içilir mutlaka,

bir özlü söz, bir fıkra, bir replik, altı çizili üç beş satır, uğruna ölünmüş artık basit bir slogan, hatırlanır, söylenir,

evin, ilişkin havasına uygun, bir başlık gibi duvarda eğik durur çerçevesiz bir kopya resim ya da kartpostal,

bir film müziği, bir afiş bir karikatür ne de güzel özetler bir ilişkinin tüm mahiyetini, sanki o film sizi anlatır, o afişi siz çektirmişsinizdir, sanki o karikatür size güler sadece,

başucu bir kitabınız vardır mutlaka, çevrilmekten, bakmaktan, sayfaları lime lime olmuştur, ezbere bilirsiniz çoğu paragrafları, bir muska gibi yastığınızın altına koyup uyursunuz, ille de seviştikten sonra,

bazı geceler uzun oturulur, ilişki hakkında konuşulur, dışarda yağmur vardır, bu şarkı berbattır aslında, o kitap, o film berbattır, o afişi cart diye yırtmak lazım, o karikatürü çizen kişi süzme salaktır zaten,

bazı geceler uzun oturulur, bir elmanın iki yarısı gibi başlanır söze, iki gizli ve yabancı özne gibi kalkılır cümleden,

bir hâl sekteye uğramıştır,
bir heyecan bitmiştir,
bilinç bozmuştur ilişkiyi,
gözlerdeki perde kalkmıştır,

tamir edilmeye çalışılır o ruh hâli ama bir daha eskisi gibi olmaz, yeni elbiseler, yeni filmler, yeni kitaplar, yeni pozisyonlar denenir, durup dururken: evimizde niye hiç gülen atatürk posteri yok, diye sorulur, koşup alınır, tütsü yakılır, uzakdoğu sporlarına, latin danslarına merak sarılır, olmaz da olmaz, ameliyata girmiş bir insan gibi sigara üzerine sigara içilerek beklenir ne olacak aşkın mahiyeti, yaşayacak mı, ölecek mi doktor bey,

o laf oraya nasıl geldi, o durumu neden farkettik sanki, varolduğundan ötürü heyecan veren şeyler neden hiç merak ettiz oldu, her şeyin ilki gibiydi her şey bin beş yüz kere yeniden yapılsa da, artık her şey ezberlenmiştir, birbirinize duyduğunuz o müthiş toleranslı güven yitmiştir, yalnız size özel parklar-bahçeler, sokak kedileri, sinemalar, salaş meyhaneler umuma açılmıştır, artık çoğu geceler mecburen uzun uzun oturulacaktır, o laf oraya nasıl geldi, o durum, kahretsin, niçin farkedildi,

kendi kendiliğindenlik yanlışlıkla bitmiş, aşk büyümüş ve ilişki olmuştur artık, aşkınız sağolsun!

UMPAHA

FATİH SOLMAZ & KEMAL ARSLAN

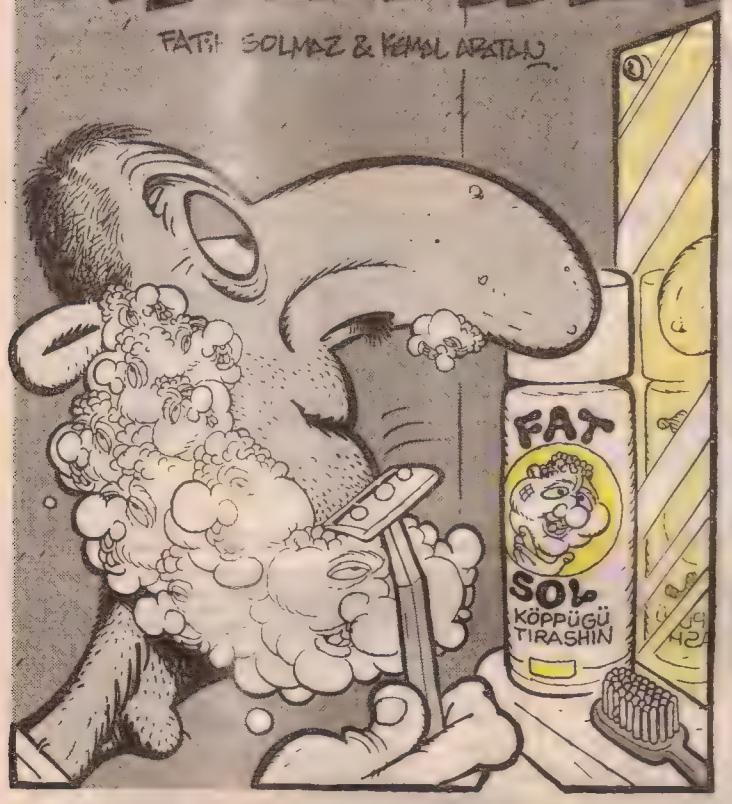

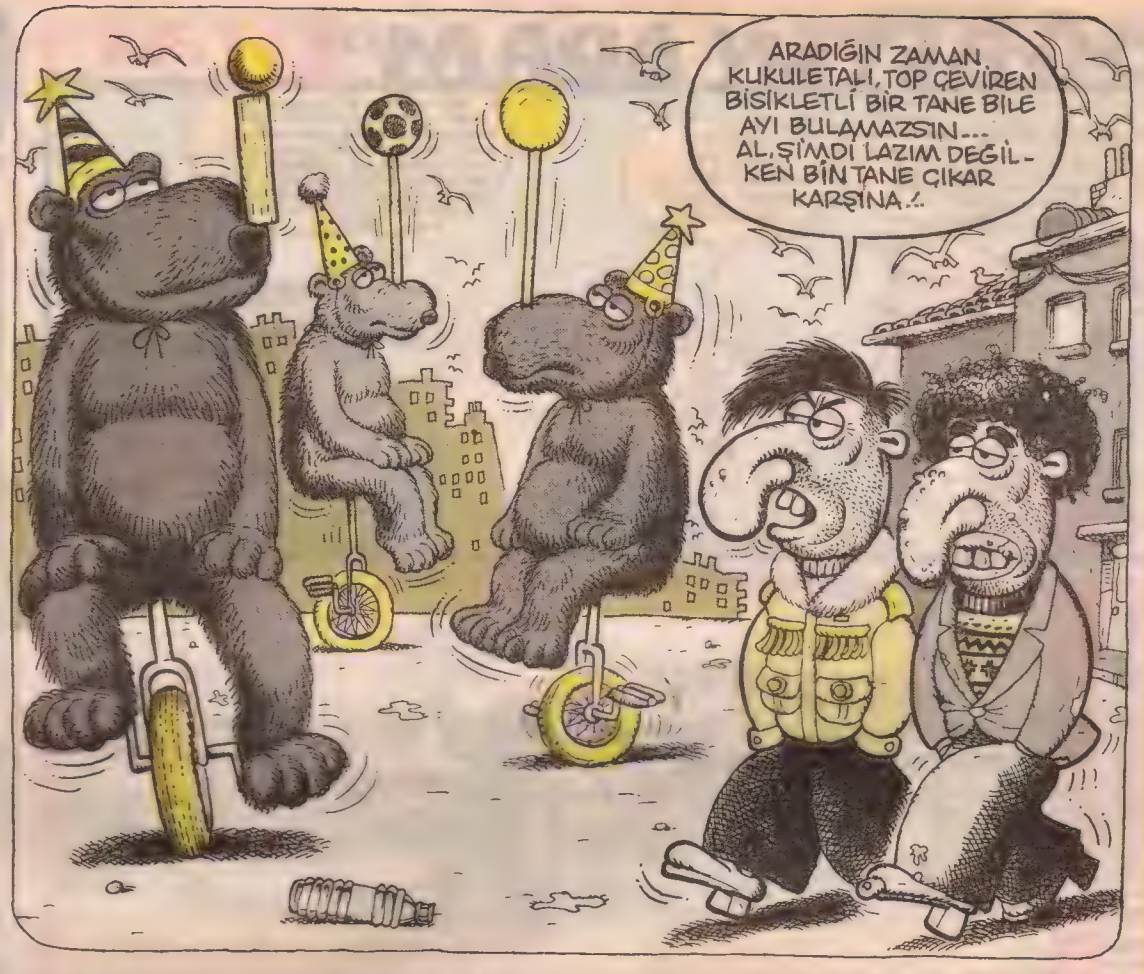

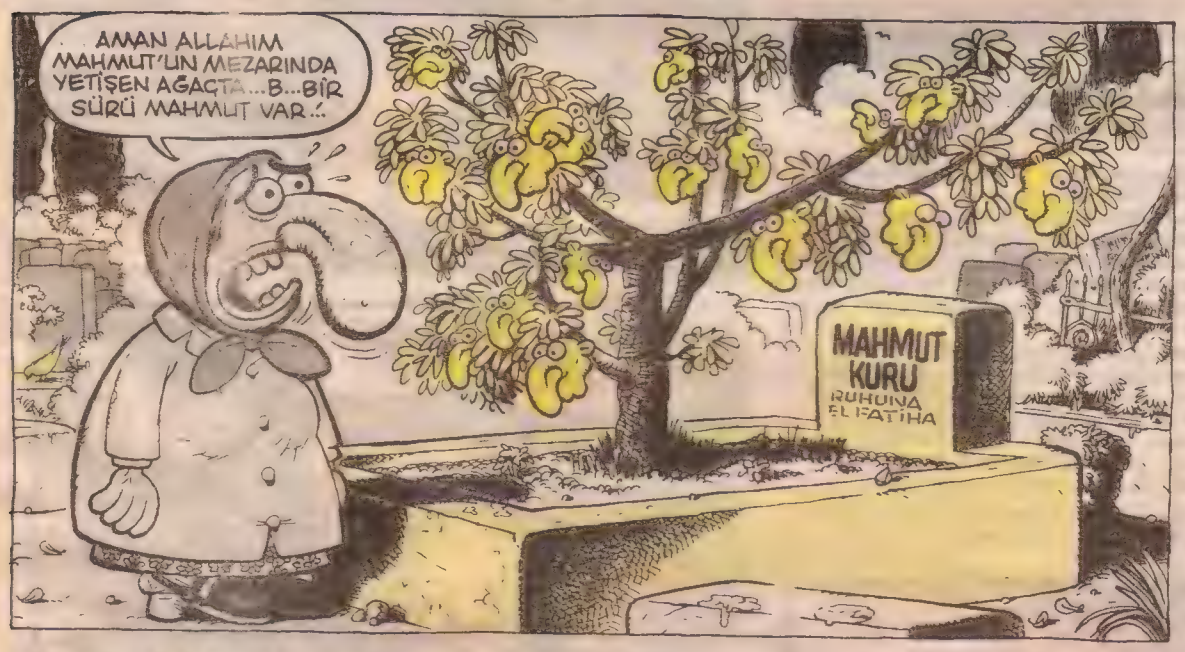

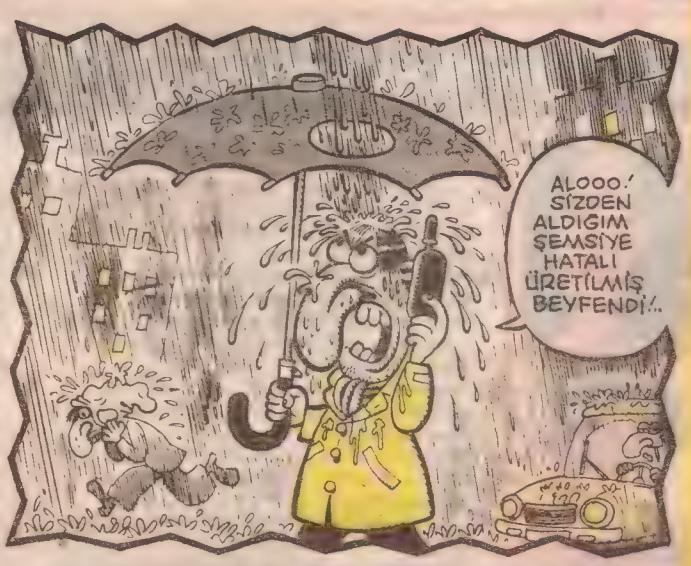

solmaz@leman.com.tr / karatan@leman.com.tr

KAAN ERTEM

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

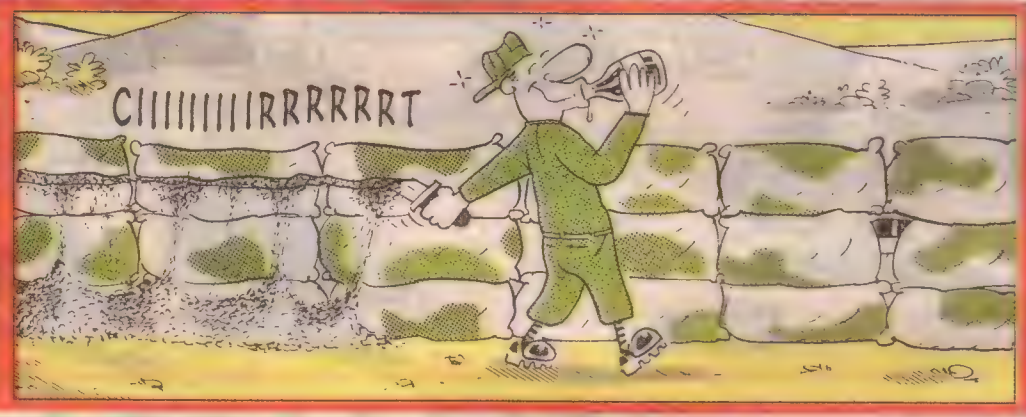

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Türkan Şoray & Nazan Şoray

1. Türkan Şoray, sinemada "Sultan" olarak lanse edilmiş ve hep bu ünvanın ağırlığını taşımıştır...
   Nazan Şoray, herhangi bir ünvana ihtiyaç duymadan sanat hayatını sürdürmektedir!..
2. Türkan Şoray'ın özel hayatı adeta steril geçmiş ve bu hayatta sadece 'beyefendilere' yer verilmiştir...
   Nazan Şoray, hayatını daha somut yaşamış, hayatında 'kolpa dünyası' da dahil, toplumun her kesiminden örneklere yer açmıştır!..
3. Türkan Şoray, çok genç yaşta meslek hayatına başladığı için, türlü acemilikleri ve hayal kırıklıklarını yoğun yaşamıştır...
   Nazan Şoray, şöhret hayatına daha olgun, daha hesaplı başladığı için kendi yörüngesindeki hedefine daha zahmetsiz ulaşmayı başarmıştır!..
4. Türkan Şoray, sesine güvenemediğinden olsa gerek, şarkı söylemekten yıllar yılı çekinmiştir.
   Nazan Şoray, aynı güvenilmezlikte sese sahip olmasına karşın, şarkı söylemekte tereddüt etmeyen bir cesur yürektir!..
5. "Türkan Şoray Kirpiği" bir örgü türü olarak ev kadını literatüründeki yerini almıştır...
   Nazan Şoray asla böyle bir minimal fiziksellikle evcilleşmemiş, daha çok bütünüyle algılanmıştır!..
6. Türkan Şoray, dünya işlerine ve bu işlerin önemli kısmını oluşturan katakullilere karşı dayanıksız bir izlenim verir, belki de bu nedenle evsiz kalma tehlikesiyle karşılaşan bir stardır...
   Nazan Şoray, daha dayanıklı gibidir!..
7. Türkan Şoray, filmlerinde cinsellikte fazla ileri gitmeme, hatta can-ı gönülden öpüşmeme prensiplerine sahip olduğu bir dönem geçirmiş ve yakın tarihimize bu dönem "Şoray Kanunları" damgasıyla işlenmiştir...
   Nazan Şoray, Şoray Kanunları'nı fazla işlemeyen ve doğa kanunlarına sıcak bakan bir Şoray'dır!..

(Haftaya Don Kişot & Sançho Panza... Ayrıca 'sus' yapan hemşireyi arıyorum, bulan yollasın)

vo@leman.com.tr

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

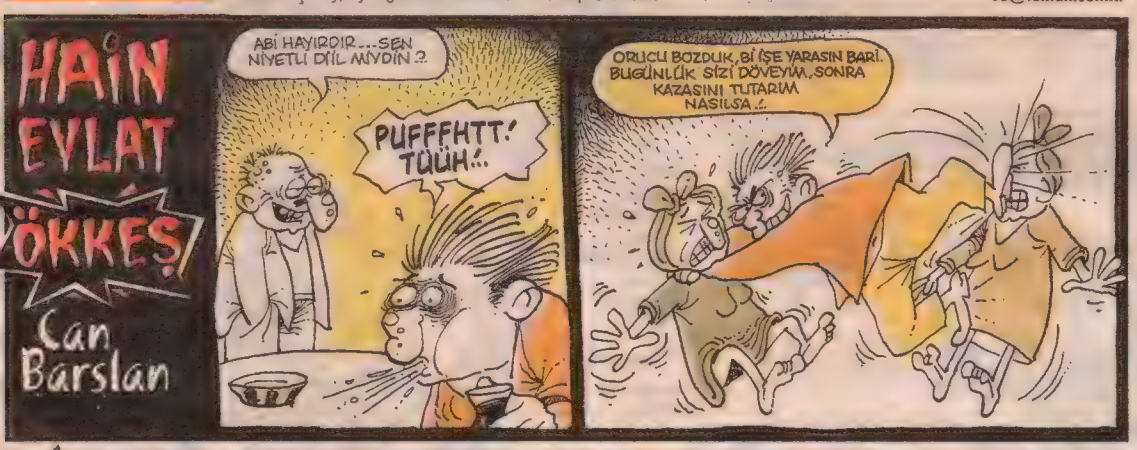

PARENTAL ADVISORY

PANTOLON

METİN FIDAN

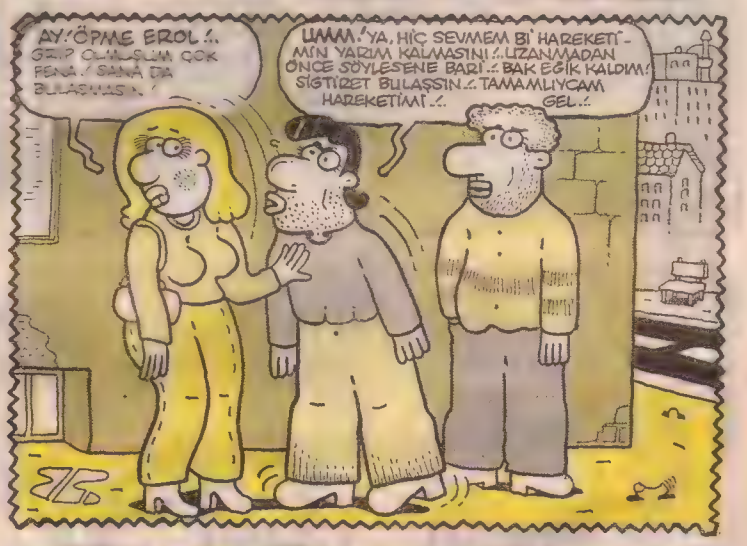

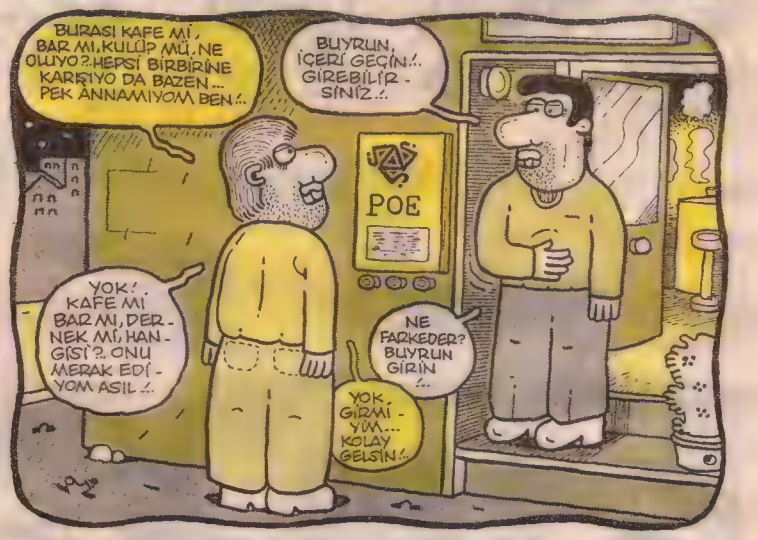

TEREDDÜTLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

ULU BİLGE, BEN MAHALLENİN EN İYİ TOMBİK TOMBİK TOMBİK HOOP TOMBİK YAPAN ADAMIYDIM... FAKAT TOMBİK MAFYASI PARMAKLARIMI KIRARAK ELİMİ BU HALE GETİRDİ.. YAŞAMIM ARTIK ANLAMINI YİTİRDİ... İŞLEVİM, RUHUM, CANLILIĞIM YOK OLDU SANKİ.!

Yaa inanmıyorum ya... Artık sinirlerime güdülerim köreldi... Ne diyo bu şaklaban ya?. Allahım yaa...

EVLAT, HİÇ BİR İŞLEV YİTİP GİTMEZ... ANCAK BİR BAŞKA ŞEYE DÖNÜŞÜR... BAŞARAMADIĞIN BİRŞEY SANA FARKLI BİR BAŞARMANIN KAPISINI AÇAR.!

NASIL YANİ ULU BİLGE?.

BELKİ HOP TOMBİK YAPAMAYACAKSIN AMA ELİNİN BU HALİNİ DE SANA SUNULMUŞ BİR ARMAĞAN KABUL ET... ONUNLA GAYET GÜZEL NE YAPABİLİRSİN BİLİYOR MUSUN?.

NE EFENDİM.?

İŞTE BUNU..!

ŞILLAAAK!..

HADİ ŞİMDİ İTTİR OL GİT... ŞILLAK MAFYASINA DA YAKALANMA.!

ASLINDA HAKLI OLABİLİRSİNİZ ULU BİLGE.!.

NE ÖKÜZ HERİFMİŞ YA... HALÂ HAKLISIN FALAN DİYO... ÇOK SİNİRLENDİM ELİM AYAAM TİTREDİ YA.!

EE, BAŞKA Bİ VATANDAŞ GELDİ EFENDİM.!

BEN BİR YAZARIM ULU BİLGE... ÇOK ÖNEMLİ BİR ESER ÜZERİNDE ÇALIŞIYORUM... FAKAT İHTİYACIM OLAN SESSİZ ORTAMI BULAMIYORUM... KORKUNÇ BİR GÜRÜLTÜ KİRLİLİĞİ VAR. EVE KAPANDIM OLMADI... SATICILAR KORNA SESLERİ, BEBEK AĞLAMALARI...

HA CANIM-HÜLİP.!

KÜTÜPHANEYE GİTTİM... NAFİLE ÖKSÜRÜKLER. SOLUK ALIŞVERİŞLER... DAĞBAŞI, ORMAN İÇİ, DENİZ KIYISI... DOĞA... HAYIR... DALGALAR, MARTILAR, RÜZGAR ISLIĞI... SONSUZ SESSİZLİĞİ HİÇ BİR YERDE BULAMADIM ULU BİLGE...

Oha lan... Yuh.!

ANLIYORUM EVLAT... SESSİZLİĞİN BİLE BİR SESİ VAR... SENİN ARADIĞIN MUTLAK SÜKUNET... ONU DA BU ÜLKEDE BİR TEK YERDE BULABİLİRSİN...

GÖSTERİN ULU BİLGE GİDEYİM HEMEN.!

Adam gitti... Barut ülkesinin bilinmedik köşelerini aştı... Ayakta kalmayı başararak pembeleşene kadar kızartma bölgesini geçti...

Azgın kurutma kağıtlarıyla vahşi fısfısların arasından sıyrıldı...

Yabani nota çizgilerine yakalanmadı... Fa ya da mi olmaktan kurtuldu...

Ve Ulu Bilgenin söylediği topraklara geldi ancak...

EE.!

Burası dev kesekağıtlarının patlama vadisiydi...

PAAAT

AAAAAA.!

Neden sonra geri döndü adam.

NAAPTIN EVLAT?. GİTTİN Mİ DEDİĞİM YERE?.

GİTMİŞ HEHE... KULAKLAR SAĞIR ARTIK... İŞTE MUTLAK SESSİZLİĞİ BULDU... TOP ATSAN DUYMAZ YAVŞAK. HADİ SEN DE KÜFÜR ET.!

HEH. DANGALAK..!

KÜFÜRE BAK.!. DANGALAKMIŞ... DE GET BANA NESKAFE GETİR.!

canbarslan@superonline.com

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

KILLI KİTAP
KOMİKAZE
ERDİL YAŞAROĞLU
Killı Kitap Komikaze 7 çıktı
tamamı renkli, 220 sayfa...
Güzel kağıda basılmış.
Bir-iki yerde hata var.
Bi karikatürü boyamayı
unutmuşum. Bazı
yerlerde de renkler
ters basılmış. Ama
yine de killı olmuş.
TÜM GAZETE BAYİİLERİNDE

Ömrümü Bir Sevdaya Bağışlıyorum

CEZMİ ERSÖZ

Ömrünü bana bağışlayan Annem'e...

Bir sigara daha yaktım. Halbuki yeni söndürmüştüm ötekini. Eğer burada olsaydın içi onlarca izmaritle dolu bu küllüğü görünce yüzünü kırgınlıkla ekşitir, onca sigarayı sanki sen içmişsin gibi benim yerime ciğerlerinde o sızıyı hisseder, söyleyeceğin hiçbir sözün işe yaramayacağını bildiğin için tek kelime etmeden küçük bir çocuk gibi sessizce küser, gidip eşyalarını toplamaya ve çocukluğumun şehrindeki eve, o seni bir başına bıraktığım evimize dönmeye davranırdın. Bense oturduğum bilgisayarın başından telaşla kalkıp sana engel olmaya çalışırdım mutlaka:.. **"Anneciğim, yapma n'olur, biliyorsun çalışırken gergin oluyorum; hem o sigaraların hepsini içmedim; yakıp küllükte unutuyorum, kendi kendilerine sönüyorlar; bırak o eşyaları, hadi, üzme beni..."** diye gönlünü alırdım. Sen hemen ikna olmazdın muhtemelen. Sigarayı bahane eder, içindeki o büyük kırgınlığı, senden uzak bir şehirde yaşamamdan duyduğun kederi ve özlemi aklına gelen en masum ve sitemkar sözcüklerle dökerdin birer birer: **"Ben seni sigarayla kendini yavaş yavaş öldüresin diye mi doğurdum; nasıl üzülmeyeyim şu evinin haline bak, rutubet içinde çürüyorsun; evin ev değil, işin iş değil, ne kadar iyi bir okuldan mezun oldun, ne kadar başarılıydın; şimdi üç kuruş maaşa kendini sömürtüyorsun; kızım buralarda yapayalnız ne yapıyorsun, n'olur gel evimize gidelim, hem ben de seni çok özlüyorum, n'olur dön, n'olur..."**

Daha önce binlerce kez duyduğum halde bu cümleleri işitince içim yine acıyla titrerdi. Bu sözlerinle içimde uyanan, pişmanlıktan mı, korkudan mı, vicdan azabından mı olduğunu anlayamadığım o sahipsiz sızıyı annelik içgüdülerinle farketmenden korkup, seni sımsıkı saran kollarımı aniden gevşetir, az önce sen üzülme diye söndürdüğüm sigaranın yerine bir yenisini daha yakardım. Gidip bilgisayarımın başına oturur, bana tahmin bile edemeyeceğin kadar çok acı veren bu sözlerini duymuyor, dinlemiyormuş gibi yapardım. Ama o tuhaf ve sahipsiz sızıyla öyle bir kasılırdı ki parmaklarım tek kelime bile yazamazdım.

İşte şu anda da öyleyim, anne. Saatlerdir bu koltukta oturmuş, ekranın karşısında sigara söndürüp, sigara yakıyor, ama sana yazacağım bu ilk mektuba birtürlü başlayamıyorum. Zamandan kopmuş, boşlukta ait olduğu yeri arayan binlerce küçük an, o anlara anlam katan binlerce acı, kırgınlık, mutluluk, özlem, hayalkırıklığı, şaşkınlık, gözyaşı, çaresizlik, sevinç... kesik kesik binlerce duygu etrafımda dönüp duruyor. Söze nereden başlayacağımı, aslında çok iyi bildiğini sandığın ama aslında bilmene, tanımana belki de hiç izin vermediğim kendimi, o içimdeki asıl beni sana anlatacak kelimeleri bulamıyorum birtürlü...

Keşke senin kadar güçlü olabilseydim. Ama değilim anne... Senin kadar güçlü değilim. Hayat hepimiz için yeterince acımasız. Ama senin o güçlü yanın sanki hayatın bu acımasızlığını daha da iştahlandırdı yaşamın boyunca... Sen yılmadıkça, yıkılmadıkça daha çok üstüne geldi hayat, biliyorum. O acımasız hayat daha küçücük bir bebekken anneni aldı senden. Baban seni bırakıp gitti. Akrabalarının evinde hep bir sığıntı gibi geçen o eksik çocukluğunu yaşamadan büyüyüp bir genç kız oldun. Sonra birgün baban hatırlayıp seni yanına aldı. Ama karısının korkusundan sana babalık edemedi, seni koruyamadı, bir kez olsun, **kızım**, diye seslenmedi sana. Üvey anne zulmü gördün. Dayak yedin, çok istediğin halde okutulmadın. Güzeldin, dikkat çekiciydin. Bu yüzden potansiyel fahişe muammelesi yaptılar sana, evlere kapattılar. Daha onaltı yaşındayken çıkan ilk kısmetine verip, seni ebediyen 'çocuk-kadın' kıldılar.

Senden on yaş büyüktü babam. Güzelliğini, tazeliğini, o hayat dolu kıpır kıpır ruhunu herkesten kıskandı, sahipsizliğinden cesaret alıp o da ezdi seni. Askerdi babam. Sertti, disiplinliydi, senin kadar hayatla barışık değildi. Üç yılda bir tayin olup ülkenin en ücra, en karanlık, en yoksul kasabalarında, evin sırtında gezip durdun onunla beraber. Çocuk yaşta anne oldun. Bakımlı ve steril hastanelerin tecrübeli doktorları değil, o ücra kasabaların senin gibi masum, senin gibi gayretli ve senin gibi emektar ebeleri evinizde doğurttu seni. Kendi kendine öğrendin anneliği. Öyle ya senin hiç annen olmadı ki... Baban da olmadı, can yoldaşı kardeşlerin de... Aile olmayı da kendi kendine öğrendin sen. Bu boşluğun sızısıyla çocuklarına öyle bir sarıldın ki, o sevgili çocukların da hayatta en iyi öğrendikleri şey 'sevmek' oldu bu yüzden.

Senin öykün gerçekliğin içine sığamayacak kadar dramatikti. Merak ederdik; o karanlık ve yarım çocukluğunu, o kırgın gençliğini sana hatırlatan sorular sorardık hep. Gözlerini geçmişe dair kırık dökük anların uçuştuğu garip ve bizden uzak bir boşluğa asar, bir süre öylece kalakalırdın. Geçmişinden, içinde durup dinmeden akan o kanlı nehirden yüzüne keder yakamozları vururdu böylesi zamanlarda. O kalbi kırık çocukluğun gözlerinden bakardı. Hiçbir şey söyleyemezdin, ama biz anlardık. Sonra sesini yine o cıvıl cıvıl, o hiç büyümemiş tonuna ayarlar, **benim hayatım tıpkı o artık herkesin çok komik bulduğu acıklı Türk filmleri gibi, boşverin şimdi, akşama ne yemek yapayım, siz asıl onu söyleyin, babanız gelecek birazdan,** derdin...

Bazen bütün ömrünü akşama ne yemek yapacağını düşünerek, hep biraz daha geniş ve daha kullanışlı mutfakları gizlice özleyerek hapsolduğun o daracık, o köhne mutfakta telaşla koşuş-

turarak harca
gün bile ken
madım, had
rum. Eve yo
koyacak hep
Babamla kav
bah ondan ö
gelince de su
arka odaya
haksız yere
küser, o bek
ederek yine ö
hametin sını

Hiçkimsey
de geçti ömr
yinemedin; n
masrafların.
sün olmadı h
çük kadınsı z
istedikleri he
Bizleri sevgin
rayla satın al
liğiyle büyüdü

Evet, ben
katıksız sevgi
yata isyan et
den öğrendin
yı, kendine k
eşi bulunmaz
yaşlarımla bi
dim. Vazgeçm
renmeyi öğre

Seni o şeh
koşulsuz sev
beni engellem
da sen deste
başka, ne de
lerin dışında,
meye çalışsa
yır asla seni y
yatını harcad
ğün için değil
yalnız olduğ

HER DA
LALE AD
BEKLİYO
Adres: İstiklâl Cad. İmam Adnan. Sok. No:

DELİ CEVAT

GÖKHAN ÖNBAK

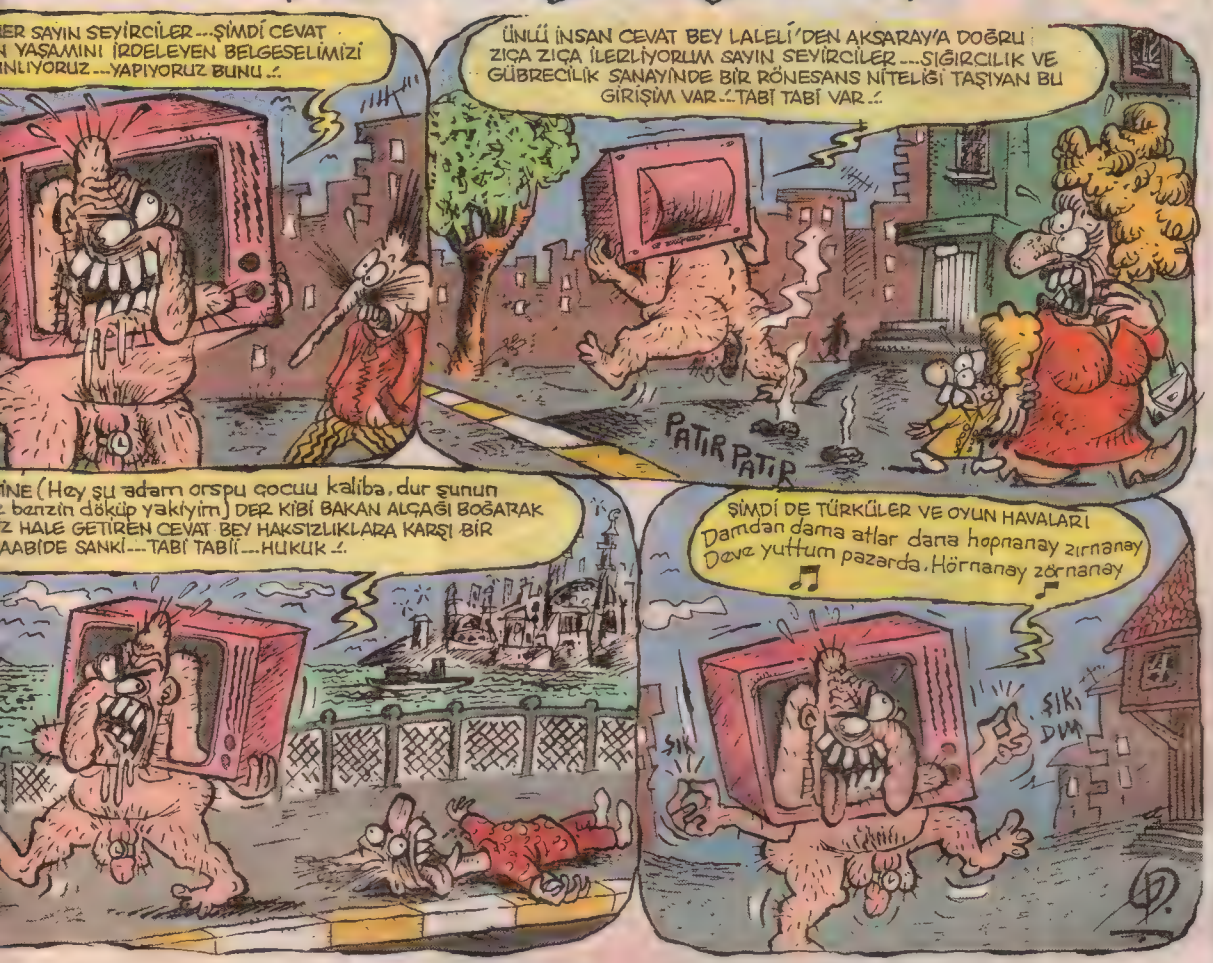

düşünürdüm. Onca yıl boyunca tek bir şımarıklık edip, **bu akşam yemek yapıp dışarıda yiyelim**, dediğini hatırlamıyorgergin ve acıkmış gelen babamın önüne aç farklı çeşit yemeğin olurdu mutlaka. miş, birbirinize darılmış bile olsanız, sabah kahvaltısını hazır eder, akşam işten emeğini masaya koyup, kendin yemeden ek, orada kırgın kırgın otururdun. Seni olurdu çoğu zaman. Önce birkaç gün özür gelmeyince de birşeyleri bahane en konuşmaya başlardın. Sabrın ve mer-Tıpkı sevgin gibi...

htaç olmadık ama hep yokluğun eşiğin-Çeşit çeşit kıyafetler alıp gönlünce gikyaj malzemelerin oldu, ne de kuaför n vergisi güzelliğinden başka hiçbir sün boyunca. Parasızlık yüzünden bu kürden mahrum kalmak değil, çocuklarına alamamak kahretti seni yıllar boyunca. e kucakladın ki, o yokluk günlerinde pakacak tek şeyin, senin sevginin zengin-

eyi senden öğrendim anne. Gerçek ve e olduğunu senden öğrendim ben. Han, koşulsuz ve karşılıksız sevmeyi senmasızlığa karşı kendi kalbime sığınma bulamasa bile sevdamı orada, nadide, zgeçilmez bir çiçek gibi korumayı, gözonu hep yeşil tutmayı senden öğrenyi öğrendim senden, ne olursa olsun di-

bırakıp buraya geleli yıllar oldu anne. O kanatlarından ayrılıp senden koparken n önüme durmadığın gibi, bana en çok ın. Ne bir kimsen vardı çocuklarından bir yaşam anlamın... Ufak tefek sitemn olmadığını düşünerek hiç belli etmebiliyorum, içten içe bana kırgınsın. Habıraktığım, sen beni sevebilmek için haaide sana vefasızlık ettiğimi düşündüne beni çok sevdiğin, mutsuz ve yapaüşündüğün, üzülmemi istemediğin, beni annelik içgüdünle hayatın o acımasız yüzünden kendince korumaya çalıştığın için... Biliyorum anne, biliyorum. Ve işte bu yüzden geç kalmış olsam bile şimdi sana ilk kez kendimi anlatıyorum.

Sen hiçbir zaman bilmedin, ama bu şehre gelmemin tek sebebi aşktı anne. Tıpkı senin gibi, çocukluğumu yarım bırakıp, ansızın büyümeme sebep olan, senin sevgi dolu kanatlarının altından ayrılıp hayatın içine korkusuzca atılmamın tek sebebi bir sevdaydı. Şimdi sesini duyar gibi oluyorum, **neden benden sakladın, kalbimde sevdiğin adam için de bir yer hep var biliyorsun, bu beni sonsuzca mutlu ederdi**, diyen o çocuk sesini...

Söyleyemezdim anne. Söyleyemezdim, çünkü bu aşk da tıpkı senin hayatın gibiydi... Tıpkı senin o paramparça öykün, o kırık dökük geçmişin, o kırgın çocukluğun gibiydi bu sevda... Aşkımın da tıpkı senin ömrün gibi bir karşılığı yoktu... Tıpkı senin ömrün gibi savruluşlarla dolu, tıpkı senin ömrün gibi sahipsiz, tıpkı senin ömrün gibi yalnızdı yaşadığım sevda... Ben sevmeyi senden öğrenmiştim anne; bedel ödetmeden, hesap sormadan, acıtmadan sevmeyi en çok senden öğrenmiştim... Karşılıksız sevmeyi senden öğrenmiştim. Karşılıksız bir aşk uğruna, son sürat üstüme gelen hayat treninin raylarına kendimi attığımı bilmeni istemedim. Bana en çok sınırsız ve sonsuz bir okyanus gibi sevebilmeyi öğrettiğin için pişmanlık duymanı, üzülmeni istemedim. Tıpkı seninki gibi savrulup duran ömrüme bakıp, o unutmak istediğin geçmişini, o kırgın çocukluğunu, o yaralı kalbini hatırlamanı istemedim...

Hep gizledim senden acılarımı, gözyaşlarımı içimdeki o sevgi okyanusuna aktıp, sana ne kadar mutlu olduğumu, hiçbir sorunumun olmadığını, hayatımdaki herşeyin çok güzel olduğunu anlatıp durdum... Kalbimde kanayan sevdayı sakladım senden... Hep bir yanı yarım yaşamaktan ne kadar yorulduğumu, Tanrı'ya onu yalnız bana bağışlaması için yalvardığım o uzun geceler boyunca gözyaşları içinde nasıl sabahı ettiğimi, onu sevebilmek için kadınlık onurumdan, hayallerimden, kendimden nasıl vazgeçtiğimi ve artık geri dönecek bir benliğimin kalmadığını hiçbir zaman söyleyemedim...

O ise önce ürktü benden, bu incitmeyen, bu herşeye hazır, bu koşulsuz sevdamdan korktu. Kimbilir belki o da kendi annesinin o yaralı, o durmadan kanayan ve karşılığı olmayan ömrünü gördü sevgimde... Saçlarımda kendi kanadı kırık, kırgın çocukluğunun kokusunu alınca bendeki kendinden kaçmak istedi en çok... Beni önce, sanki sonsuzluk kadar uzun ve sanki hayat kadar acımasız bir yalnızlığın ortasında o deli sevdamla birbaşına bıraktı. Vefasızlıkla sınadı sevdamı, ihanetlerle, başka aşklarla sınadı... Direndim anne, tıpkı senin gibi, tıpkı o yangın yeri gibi savruk, tıpkı o paramparça ama hep dimdik ayakta duran ömrün gibi direndim... Ama dedim ya, senin kadar güçlü değildim, tam da parçalarımı artık birarada tutamayacak kadar yorulmuşken ve herşeyden vazgeçmiş ömrüm bir nar gibi yere saçılacakken gelip tuttu elimden... O kırgın çocukluğu gibi kokan saçlarımdan tutup, beni içinde boğulduğum o yalnızlık ve çaresizlik denizinin derinliklerinden yüzeye çıkardı yeniden.

Yıllar geçti anne, seni o evde yapayalnız bırakıp ömrümü bir sevdanın ateşinde yakbğım bu kente, onun göğünün altında soluyup, onun yağmurlarında ıslanmaya gelişimin üzerinden... Yıllar ne kadar da çabuk ve acımasızca geçti... Ve ben onca yıldır ilk kez ömrümü hiç gizlemeye gerek duymadan seninle paylaşıyorum. Belki de ilk kez kendimi senin kadar güçlü, senin kadar hayatla barışık ve sevgimi senin ömrün kadar yıkılmaz hissediyorum. Yalnızlığın uçurumunda bir geri bir ileri gidip geldiğim o yılları hatırlarken, sorularımızla sana geçmişini hatırlattığımız o anlarda bakışlarının donup kaldığı o boşluğa takılıyor benim de gözlerim... O boşlukta, sevgisiz geçirdiğin onca yılın ardından, aşkı çocuklarında yeniden buluşunu, bedel ödetmeyen, acıtmayan ve karşılıksız sevginle ömrünü çocuklarına bağışlayışını görüyorum en çok... Ömrünü o büyük aşk uğruna bağışlayışında kendi sevdamı görüyorum... O boşlukta buluşan, birbirinden kopamayan ve birbirine çok benzeyen yazgılarımıza dokunuyorum en çok anne...

N'olur için rahat olsun... Artık benim için üzülme, beni düşünüp kederlenme... Çünkü şimdi tıpkı senin gibi ben de ömrümü bir sevdaya bağışlıyorum...

cezmler@leman.com.tr

* **Avcılar.** 23 Kasım Cuma günü saat 15:00-18:00 arası **Avcılar Marpuç Kafe**'deyim.
* **Bursa. 24 Kasım Cumartesi** günü, saat **15:00-19:00** arasında **Bursa**'da, **Capella Cafe**'deyim.
* **Antalya.** 1-Aralık Cumartesi günü **Antalya**'da **ANSAN**'dayım.
* **Kadıköy.** 8 Aralık Cumartesi günü **Kadıköy**'deki **Kalkedon Kitabevi**'ndeyim. (Barış Manço Kültür Merkezi'nin yakını)
* **Beyoğlu.** 9 Aralık Pazar günü saat 14:00-16.00 arası **Leylek Cafe**'deyim. (Küçükparmakkapı Sok. No:27/3 Beyoğlu Tel:0212 244 25 29)
* **Kemal Varol.** Yas Yüzükleri. Avesta Yay.
* **Cezmi Ersöz, Şizofren Aşka Mektup, Gendaş Yayınları**

DA YILIN
YLARINIZI
UZ! lale@leman.com.tr
80080 Beyoğlu-İstanbul **Fax:** (0212) 245 38 06

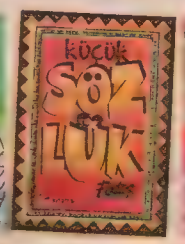

KİTAPÇILARDA

Kırık Lebleblebi

SUAT ÖYKAN

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

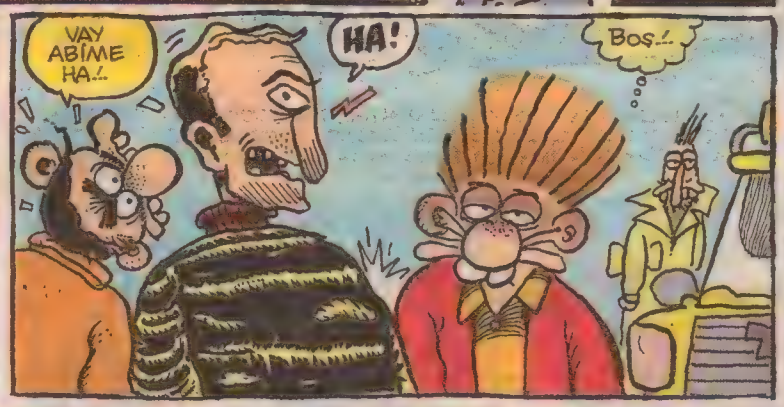

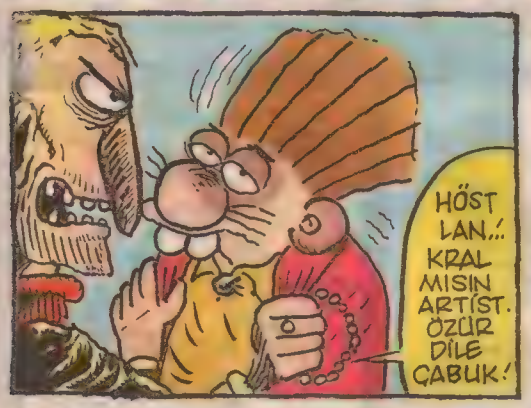

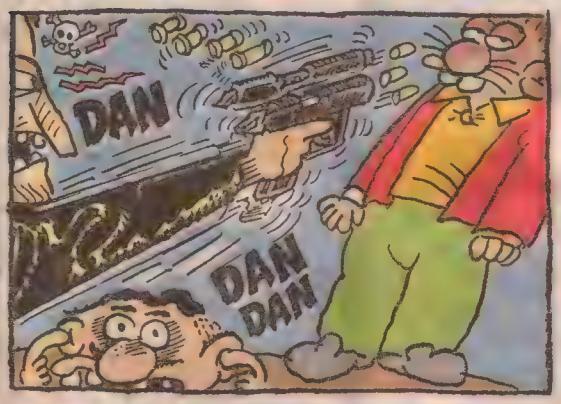

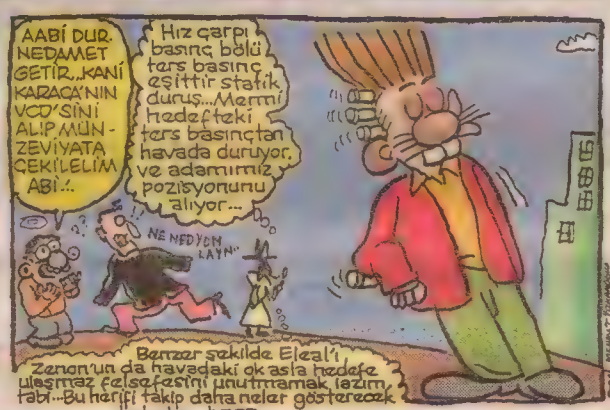

HİLAFİAN ADAM

AHMET YILMAZ

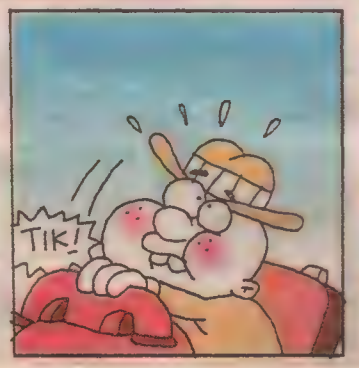

Kemal Derviş Vergisi!

Yeni KDV yani **Kemal Derviş Ver**gileri geliyor!

Bir tek soluduğumuz hava **Kemal Derviş Vergileri**'nin kapsama alanına girmiyor!

Burası halka giren kazıklarıyla ünlü **Kazıkistan**!

Burada sineğin yağından vergi çıkartmak yönetenlere Allah vergisi!

Malum bütçede açık var; devletteki mevki makam sahiplerinin saltanatlarını sürdürmeleri için paraya ihtiyaç var; üstelik devletin uçan kuşa borcu var.

Öyleyse eller ceplere vatandaşlar.

Bu ülke için seve seve yeni vergilerinizi verin!

Yönetenlerin yeni sloganı "Bu ülke için seve seve" gazına gelin.

Siz bu devlet için varınızı yoğunuzu, hatta canınızı verin, ama devlet size doğru düzgün eğitim hizmeti, sağlık hizmeti, sosyal güvenlik hizmeti vermesin.

Bu ülke için seve seve işsiz, aşsız kalın!

Bu ülke için seve seve çöplüklerden yiyecek toplayın!

Bu ülke için seve seve hastanelerde rehin kalın!

Bu ülke için seve seve ucuz ekmek kuyruklarında sabahlayın!

Bu ülke için seve seve odunsuz, kömürsüz, yakıtsız kışı çıkartın!

Peki ama bu ülke sizin mi?

Başbakanlarınızın sömürge valileri muamelesi gördüğü bir ülke sizin olabilir mi?

Ekonomisini Amerika'nın atadığı bir memurun yönettiği ülke sizin olabilir mi?

Bu ülkenin sahipleri emperyalistler ile çeteciler, hortumcular.

Bu ülke için seve seve çeteler kurup devleti soyuyorlar!

Bu ülke için seve seve bankaların içini boşaltıyorlar!

Onların ruh halini yansıtan slogandır **bu ülke için seve seve.**

Halkın bugünkü ruh halini yansıtan slogan ise **bu ülke için söve söve!**

Lütfü Oflaz

DUYURULAR... DUYURULAR..

Kısa Filmciler Lokali Açıldı.. Balıkpazarında, 26/3 numara'da.. ÖKÜZ'cüler her cuma akşamı orada

Aret Gıcır **"Azınlıkyan"** (Çizgi Albüm)

OHAN **'Karakutu'** Karikatürler Aras yayınlan

Zeynep Aliye **'MAVİ ADAM'** Attilâ İlhan'la Söyleşiler bilgi yayınevi

AZİZ NESİN "Gülmecenin büyük ustasından bütün zamanların başyapıtları!" Adam Yayınları...

Kitapçılarda

"Kelimelerle Dans" Lütfü Oflaz, Öküz Yayınlan Çok Yakında...

bezgirtekir@leman.com.tr

Firavunun Laneti

DUMUR DETAYI

Maymuna Cehennem

GÜNERİ İÇOĞLU

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·e·i·D·A·N

Selâm... Yaamur yağıyodu ama, üstüme damlamıyodu en azından!. Bi iki yer akıtsa da, içerisi kuru ve sıcaktı.. Yemek de yemiştim az önce. Hatta üstüne limonlu çay bile içmiştim nefis... Oturup, biraz da bişeyler yazmıştım sonra... Bazen, artist gibi yazdım da oluyo aslında!. Yani, sanki herşeye hakimmişim, her konuda raat raat konuşabilirmişim, bi çok meseleyi zart diye anında çözüvermişim gibi, atıp tuttuum da oluyo!. Nası olsa yazı ya; amaan diyo bazen insan; bi saçmalık olursa bile, yazı başka, gerçek hayat başka dersin, sıyrılırsın işin içinden!. Görceksin birazdan; hayat ne, gerçek kim!. Tabi, aklıma bile gelmezdi böylesi.. Derin düşüncelere dalarak, balkona çıktım biraz.. Derin dediğim, en fazla bi metre belki! Ne düşündüümü bilmediniz için, derin diyip uyduruyo olabilirim yine!. Hem, ne bileyim canım o an ne düşündüümü!. Ama, raat sayılırdım!. Karnım şimdilik tok; sırtım pek, kazak giymiştim; hatta bi iki sayfa bişey bile yazmıştım; ooh!. Sanki, hayatı kontrol edebiliyom gibi.. Ben istemezsem, istemediim hiç bişiy olmaz!.. Çok zekiyim ya?. Olgunlaşmışım nefis!. Seni salak!. Aslında, dedim kendime; bırak, yarın düzeltirsin dedim.. Gerçi, olcaa varsa, yarın da olurdu.. İş çıkartıp kendime; balkondaki kovayı, sandalyeleri filan düzeltmeye kalktım, yaamur altında... Yerler ıslaktı ve, fayans olduu için, kaygandı!. Düşmeye başladım aanı atırlıyorum.. Yaklaşık iki saniye kadar sürdü.. Bi sürü gereksiz hareket yaptım; ellerimi çırptım belki; vıjj! vıjj! edip, ayaklarımı yere basmaya çalıştım; tırsmaktan da aynı anda, sağlıklı düşünemiyo insan. Zaten, alt tarafı iki saniye! Hiç bi sigim yapamadan, ÇOTAAANK! alnımın üstüne çakıldım yere! Tamam dedim, bitti herşey!. Elimi anlıma tutarak koşturdum içeri!. Akan bişiy yok!. Neresi acıyosa da, elini hemen oraya koyup bastırıyo insan; ne işe yarıyosa!. Herneyse; esprisi yapılcak bi durum diil; oraları geçelim. Tırstım tabi; biraz durup, ceketi giyip çıktım dışarı sonra!. Bi röntgen felan çektirdim cepteki son parayla.. İyi, kırık yokmuş.. Ama balkondaki fayans kesin çatlamıştır.. KÜTANK! etti yaa!. Ulan; durup dururken, nerden aklıma gelir?. Hayat bu işte!. Aha; yine aynı şeyi yapıyorum!. Sigerim yazıyı da dergiyi de, evini de balkonunu da diyip, hiçbişeyi umursamadan, canımın derdindeydim o an!. Tehlike geçer geçmez, işte oturduk, yine pek bi suçum yok!. Yazı, karikatür, sinema, şiir felan, hep böyle zaten!. Gerçekle ne ilgisi var onnarın!. Meselâ; çarpmayı annatırken, ÇOTAANK! diye bi efekt kullandım az önce.. Kulaa hoş gelen, komik bi ses diil mi?. Aa, çotank etmiş, ne hoş, ne çılgınca!. Gel gör ki; aslında hiç de bilem komik diil!.. Yazınca, öyle oluyo!.. O anda, balkonda olup da duysaydınız gerçeğini, "annecim! ay! ay! ay!" deyip bi taraflara da siz kaçışırdınız!. Kaza geliyorum demez... Demedi de lavuk!.. İşte acaip olan bu.. Yolda giderken, durup dururken ayaanın kayması, tökezlemen felan tuhaf!. Yani, bizim dışımızda olan bi gerçeklik var.. Hööt! diyo, hatırlatıyo kendini arasıra! Olabilecek en karizmatik halinle, veya işte o an sakin ve olgun tavrınla, yürürken pıt pıt... Lakkadak! diye bi takılıyon bişeye, tökezliyon, ayaan yan dönüyo! Tavşan kadar, sıçan faresi gibi çaresiz kalıyon; eğilip bükülüyon!. Toparlanmaya çalışıyon! Kimse seni itmedi!. Yol, kaygan filan da diil!. Garip, saçmasapan bi ayakkabı da yok ayaanda! Ayrıca, devamlı öyle burkulup sendeleyen, beceriksiz biri de dilsin!. E-ee?. Tesadüf mü, rastlantı mı, şans mı!. Olasılık hesaplarını mı kurcalayalım?. Hiçbirini yapmayalım, boşver!. Yani, istiyosa yapar insan; ama burda yapmayalım şindi!. Çünkü, zor oluyo!.. Burası, mizahi bi köşe yazısı dergisi sütunu!. Çok derin mevzuulara girince elime yüzüme bulaştırabiliyorum bazen!. Sonra, ah! diyorum, neler dedim ben? Ne saçmaladım!. Gerçi; tutarlı bi şekilde saçmalayabilmek de güzeldir.. Önemli olan bütünnük yani!. Bi tarafı saçmaysa, her tarafı öyle olsun bari!. Bakın; kendi becerimden değil, tesadüfen bi bağlantı yakaladım şu an.. İşte o, aniden tökezlemeler, çarpışmalar filan da, bu bütünnükle ilgili bi durum olabilir.. Bir genel akış; sağlam bir bütünlük; herşeyi kontrol edebiliyorum hissi; lak! diye küçücük bi tökezlemeyle bile aniden, bıçak gibi kesiliyo!. Bi kek kadar yumuşak ve edilgen, parçalanabilir, ufalanabilir görüyosun kendini!. Çok sorgularsan; hatta sandın gibi üzümlü filan da diil; basit, sıradan bi kek olduunu da annayabilirsin!.. Neyse; sadece kendi adamı konuşıyım yine de!.. Kek mek dememden hoşlanmıyo olabilirsiniz!. Ben de pek sevmem aslında.. Püsküüt severim!. Pötibör!.. Petitbeurre!. Ne demekse?!. Oraya onu yazan adam; dur bi espri yapıyım diye yazmamış.. Markası, cinsi, türü felan oymuş, o da petit-beurre yazmış üstüne!. Sonra, lavuun teki (ben) o gariban, kendi halindeki kelimeyi burada bi yere sıkıştırınca, cümle içinde kullanınca, komikmiş, ilginçmiş gibi duruyo!. Bi de artist artist! Petit-beurre'nin ardından, "ne demekse!" diyorum.. Ebeninki demek!.. Hem bi cevap bulamıyon; hem de "ne demekse!" sorusuyla herşeyi hallettiini sanıyon!. Ne demekse ne demek, sana ne!. Sigtir git!. Bi de pötibör diyip dalga geçiyon. Pötibör diil; petit-beurre!. Senin adını yannış yazsalar ne biçim sinirlenirsin!.. Nikolas Keyç'de kızar.. "Keyç diil o lavuk; Cage yazıcan!" der.. Hele Arnold; döver bile belki beni!. "Ne lan o? ne biçim yazmışsın öyle: Svorçsinegger!" "Aabi, yazamıyom, çok zor bi soyadın var." derim, izah ederim!. Tom Henks, kolay meselâ!.. Hemen iyi günner diliyorum!

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıp Gülü

Feyhan Güver

AH BE RIFKI!.. KENDİME ACIMIYOM LAKİN DÜNYADA ALLAH VERGİSİ ANCAK YÜZ KADINDAN BİRİNDE BULUNABİLECEK ŞU MEMELER DE BENİMLE BİRLİKTE ZİYAN OLLİYO YA, ONA YANIYOM..!

HÖ..!

HÖ YA! HÖ!..

PÜÜ! VALLA HİÇ AKIL EDEMEDİM ŞİMDİYE KADAR. NE BİLEYİM Kİ... BENİM BİLE YAPAMADIĞIM İŞLERİ YAPIYON..!

FIRK FIRK

TAŞI SIKSAN SUYUNU ÇIKARIYON... KADANA GİBİSİN MAŞALLA... SENİ ÖYLE GÜÇLÜ KUVVETLİ GÖRÜNCE...

FIRK. FIRK!

TAMAM... DİYEUM O SIRIKLA BABANIN ÇİTLERİNİ ASTIN... PEKİ KOCANINKİLERİ NASIL AŞACAKSIN. ÇİTLERİ AŞMAK İSTİYORSAN ÇALIŞ. OKU... KURSA GİT... BİRŞEYLER OL... MESLEK EDİN..!

PARA PULA ACIMADIM GİTTİM OĞLUMA KÖYÜN EN GÜZEL KIZINI ALDIM, FAKAT ŞU TORUNLARIMIN HALİNE BAK SANİYE ABLA..!

EE..! ALA KEÇİ HER ZAMAN PÜSKÜLLÜ OĞLAK DOĞURMAZ KADRİYE..!

YAHU VALLA BİLSEYDİM GÖSTERİRDİM. HİÇ GÖSTERMEM Mİ?..

EN GÜÇLÜ GÖRÜNEN KADININ BİLE ŞEFKATE İHTİYACI VARDIR HÜSAM..! KULAĞINA BÖYLECE KAT BUNU..!

KAAN ERTEM
@leman.com.tr
DENGELİ BESLENME
TRANSPORT

leMan 5211
LEMAN DERGİSİ İSTANBUL

DELİLER:
- Pardon buralarda Çiçek sokak var mı?
- Var. Yukarı doğru sağdan ikinci sokak..!
- Teşekkür ederim...
- Dur! Sağdan birinci sokak!
- Ah evet teşekkür...
- Dur! Üçüncü... Evet üçüncü...
- Ama?
- Amaʼsı yok... Sağdan dördüncü soldan birinci!
- Muzip bir insansınız galiba?
- Evet.

HAYVAN OĞLU HAYVAN
DERİ-GÜDERİ
GİYİM KUŞAM
LEDER FABRİK
LEATHER
Laleli

İFLAS NEDENİYLE KAPATTIK

Dünkü akşam bi kazmonat ziktim!

Beş dolar bile versen zikişir bunlar!

Ne doları lan? Bi paket ziklete bile..!

Keri mühendismiş kendi memleketinde ayda 30 dolar maaş alıyormuş, 50 dolar verdim ziktim!

Ece... İşte böyle devran döner! On sene evvel yurtdışından buraya ekmek parasının derdine gelen insanlarla dalga geçmiştik... Yok 30 dolar maaş alıyormuş yok yüz doları hayatı boyunca göremezmiş..! Al şimdi dükkanı kapatıyorum, cebimde on dolar para yok! O dalga geçtiğimiz Romenlerin, Rusların ahı tuttu galiba.

KONFEKSİYON
NATAŞHA
DERİ

VALLA HÜSEYİN ABİ ARKADAŞLARIN AKLINA UYUP BÜTÜN KAHVE SAKİNLERİ TOP SAKAL BIRAKTIK AMA AYIPTIR SÖYLEMESİ DAMGALI EŞŞEK GİBİ OLDUK ABİ.. YANİ BİR PROTESTO OLAYI FİLAN DA YOK?.. BU TARZ DURUMLARIN BİR AMACI OLMASI GEREKMEZ Mİ?..

MEDENİ CESARETİNE HAYRANIM ABİ!..

NE BİLEYİM OKAN'CIĞIM?.. BİR ZİK TUTTURDUK GİDİYORUZ İŞTE!..

BAK BU TOHUMUN TADI DAHA GÜZEL! HOŞ BİR ETKİ BIRAKIYOR İNSANIN NEFESİNDE GEÇEN GÜNKÜ BÖRÜLCE'DEN DAHA İYİ EN AZINDAN...

AYOL DÜNYA BİRBİRİNE GİRMİŞ, İNSANLAR CANLARININ DERDİNE DÜŞMÜŞLER SEN BIRAKTIN GÜNDEMİ, VERDİN KENDİNİ SEBZEYE, ÇİÇEĞE, BÖCEĞE! OLUR MU AYOL SEN BİR ENTELLEKTÜELSİN!..

TARTIŞMAYALIM YİNE... HIIIM... BUNUN TADI HEPSİNDEN GÜZEL!..

SEN ALTI AYDIR HER GECE KIÇINI DÖNÜP UYURSAN, BEN NE POKYİYİM, VERİYORUM KENDİMİ SEBZEYE BOKA PÜSÜRE. KOCA PROFESÖRÜ MAHKUM ETTİN EL YORDAMINA. BUYÜZDEN GÜNDEME KONSANTRE OLAMIYORUM BE...

YANİ SEN AKADEMİK ÇEVRELERE KENDİNİ KANITLAMIŞ BİR DEĞERSİN.

SİNEMA GÜNÜ

DUYURU: Farklı bir müzik grubu olan SİYABEND'in 25 Kasım pazar saat 20:30'da Beyoğlu Majo BAR'da konseri var. Meraklısına.

nihatg@leman.com.tr

Çavuşlar

NİHAT GENÇ

(Anlatacağım hikayenin Türkiye'yle, bu ülkedeki herhangi bir kurum, kuruluşla, bu ülkede yaşamış herhangi bir kişiyle, isimle hiçbir ilişkisi yoktur. Hikaye tamamen uydurma ve hayalidir.)

Askerden dönmüşüm, belki de bir sene mıh gibi yere bakıyorum, kimseyle konuştuğum yok, nerde otursam, ne iş yapsam mıh gibi yere çakılı gözlerim, kimse ağzımdan laf alamıyor, Allah sizi inandırsın, 64 kilo gitmişim, 51 kilo gelmişim, aslında ölene kadar konuşmayacaktım, bir doktor arkadaşıma anlattım, uyduruyorsun, bunlar bir piskopatın hayal dünyası dedi. Kendi özel yaşantım, kişisel sıkıntılarım beni piskopat yapmıştı, askerliğin bunda ne suçu var. Zaten piskopat olmasaydım yazar da olamazdım, yazarlık için gerekli şey, ancak ruh hastalarına özel derin hayalgücüdür, bu hayalgücü, derin korkular ve derin aşağılık duygularıyla açığa çıkar!

Allah seni inandırsın ağbi, hiçbir şey yediğim yok. Hanım hanımcık yetişmişim, yemekleri midem kaldırmıyor, büfeden bisküvi, yoğurt alayım, ona da para yetişmiyor, beş kuruş para gelmiyor, kimse yapmaz, sigarayı bıraktım, ondan bundan dileniyorsun olmuyor. Sekiz ay yaptım ağbi, uzun dönemi insanın aklı almıyor, bizim iki katı. Uzun dönemle aramızda bir sinir savaşı, küfürleşme, kavga bitmiyor, takmışlar bize. Onlar da haklı, biz şu mevsim geçsin uçacağız diyoruz, onlar gelecek sene de buraya kazıklı. Şimdiki aklım olsaydı otuz yaşını beklemez yirmisinde giderdim. Daha ilk gün, teslim olduk, üniformaları giydik, benim elbiseyi göreceksin, çuval gibi düştüm içine, herkes bakıp gülüyor. koğuşa gidiyoruz, daha bismillah. Uzun dönem çavuşlardan koğuşun kapısında parmağını göğsüme koydu: "La çömez, benim iki ayım kaldı, senin var ya oğlum, senin askerliğin bitmez!". Pis pis sırıtıyor, hiç tanımadıklan adamlara küfürlü şakalar. İçerisi ölgün ışıklı, koğuşun kapısı cehennem kapısı. Bir yere düştük, hapisten beter. Koğuş burdan ta şuraya, iki yüz kişilik yatakhane. Ranzalar altından sesler geliyor, solumalar, baktım, on-onbeş asker akrep gibi sürünüyor, ta burdan en dibe kadar, başlarında çavuş: "Durmayın lan, duranı .ikerim!". Sürünen çocukların paçalarında koğuş sıcaklığına rağmen buzlar çözülmemiş, çocukların yüzündeki acı ifadeyi gördüm. Yanımda yeni tanıştığım İstanbullu Sedat vardı, ona döndüm: "Biz öldük oğlum Sedat!" Anasının kuzusu bir sarı oğlan vardı, bembeyaz yüzü, hanım hanımcık bir oğlan, babasının galerileri varmış. Uzun dönem çavuş, koğuşun kapısında oğlanı tuttu.. "...mmmmm!" diye bağır ulan, bütün koğuş duysun.. Çocuk utançla tebessüm etti, sonra korkuyla yere bakındı.. "....mmmmmmmm diye bağır lan!". Çocuk kurtulamayacağını anladı, kekeledi, dudakları arasında hefifce ".m" lafı çıktı, "oğlum dayılık mı yapıyorsun, bütün koğuş duyacak .....mmm diye bağır!" Bak ben bağınyorum aynen böyle (yırtınarak): ".....mmmmmmmmmm!" çocuk utancından ağlamaya başladı. Diğer çavuş, sonradan öğrendim ismini Azmi çavuş, "ulan askere gidiyoruz diye hepiniz kan .ikmiş öyle gelmişsinizdir, herkes .iktiği karıyı anlatacak, sen anlat la, sen gel anlat!". Elimizde torbalar zamk gibi kaldık koğuşun kapısında, ya .m diye bağıracağız, ya .iktiğimiz kanlan, kurtuluş yok. Azmi çavuş başka bir aceminin yakalarına yapıştı: "Söyle oğlum nerelisin?", Galerici oğlan: "İzmirliyim!", Azmi çavuş diğer çavuşlara kahkahalar atarak bağırdı: "Bulduk oğlum bulduk, .mın bol olduğu memleketten geliyor!", Çavuşlar galericiyi ortasına aldı: "anlat laaa, karıyı nasıl .iktin.. bacaklarını nasıl açtın, kabak gibi miydi lan, kıllı mıydı...". Çavuşların hepsinin yüzü rüzgardan olmalı çingene karası, hepsi şeytan, cellat, kabadayı, piç, fare, kuyruğu kesilmiş köpek karışımı birşey, bütün karakterleri toplamışlar. Biz, taş kadar hareketsiz, taş kadar suskunuz! Sedat'ın kulağına: "Boku yedik oğlum!" dedim, Sedat: "Keşke .ötümüze şişe sokup ibne raporu alsaydık!"..

Sekiz aylıklara dayak yok, bir ben hergün dayak yiyorum. Altı bin kişi dizilmiş insan denizi, koca tugayın içinde gelip beni buluyor, binlerce asker seyrediyor, diz, tekme yere düşüyorum. Kalk lan! Ben de kalkmak, dik durmak istiyorum, çok utanıyorum! Baldırıma yine bir diz, yere düştüm, çiğniyor. "Kalk lan!", kalkamıyorum, midem bulanıyor, altıbin kişi önünde kusuyorum. Kaldırın lan şu pisliği. Leşimi sürükleyerek helaya götürdüler, kusmuğumdan yol haritası yaptım, iki asker toprakla kusmuğumu örtüyor. Ben piskopatım ağbi. Selam verince parmaklarını düzgün durmuyor, çocukken D vitamini eksikliği, kemikler kaynamamış, "bu ne biçim selam", başlıyorlar dövmeye, "Benim parmaklarım sakat, düz durmuyor" diyorum. Sekiz ay aralıksız her sabah her içtimaya çıkışta. Ben piskopatım ya ağbi, çok dövdüler. Bir sabah asteğmen yolda çevirdi, önce sert bir tokat yapıştırdı, sol yanağıma kızgın ütü yapıştırmışlar gibi bir hafta öyle gezdim. Bizim Sedat, "Komutanım o sekiz aylık, seninle aynı okulu bitirdi, onu niye dövdün?" dedi, asteğmenin özrü kabahatinden büyük: "Ne bileyim, köylü, çakal birine benziyordu?".

Hiç unutmam ağbi, tören duruşundayız, silahlar önümüzde, meğer birisi yanlış tutuyormuş, komutan küfrederek tabura girdi, bin kişi içinden beni buldu: "o tüfeği ananın .mına sokarım! Doğru tut!" dedi. Gece koğuşta çocuklara gizlice, kimse size küfredemez, kimse sizi dövemez, yasalarda yok, hakkınızı arayın şikayetçi olun, diyorum. Şimdi herkes duydu, herkesten önce benim hakkımı aramam lazım. Askerliği yakmayı, disiplin cezasını göze aldım, komutana çıktım: "Komutanım bugün bana tüfeği ananın ta .mına sokarım, dediniz, benim anam Karşıyaka Mezarlığı'nda yatıyor, üstelik bu küfrün Atatürkçülükle, askerlikle, insanlıkla hiçbir ilişkisi yok!". Komutan genç bir üsteğmen: "Oğlum biz de insanız sinirleniyoruz. Niye ciddiye alıyorsun. Otur şöyle. Komutan askerden özür dilemez, sen ne dediğimi anlamışsındır, hadi koğuşuna git, çavuşlardan küfreden olursa bana haber ver!" Tam çıkıyorum, "haaa, sen tarihten anlıyormuşsun, yarın dersim var, Atatürk ilke ve inkılaplarını yaz, sabaha teslim et!".. Al başına iş. Bütün koğuşu uyandırıp soruyorum; harf devrimi kaç yılındaydı, şapka inkılabı kaç yılındaydı, kafa kalmamış, devrimlerin her birine yirmili yıllardan uydurup yazdım...

Komutan çavuşları toplayıp, bir daha askere küfrederseniz belanızı .ikerim, diye, fırça attı. Azmi Çavuş'un yüz rengi koyu tütün sarısı, insafsız bir ifadesi vardı, kumlu çakıllı eğitim alanında askeri karşısına aldı, Almanya'dan gelmiş, kolunda dövme olduğu için aşağılanıp hırpalanan bir oğlana: "Söyle lan, Atatürk ne zaman öldü?" "1938'de komutanım!". Oğlanın ön kaval kemiğine gizli bir tekme attı: "Atatürk öldü mü lan, kalbimizde yaşıyor ibne, kalbimizde yaşıyor!. Şimdi söyle Atatürk kaç yılında öldü?!", Asker: "Atatürk ölmedi komutanım, kalbimizde yaşıyor!". Azmi çavuş dilini dişlerinin arasında sıkıştırarak: "Ulan ibne Anıtkabir'de yatan kim?", Askere tekrar: "Şimdi bir daha söyle Atatürk kaç yılında öldü!" Uzunca bir sessizlik, çocuk ağlamaya başladı. Diğer çavuşlara dönüp: "Niye ağlıyor bu oğlan?", bir laz çavuş: "Atatürk öldüğü için ağlıyor komutanım!", İstanbullu Sedat kulağıma: "Atatürk buraya askerliğe gelse bu çavuşlar ona da aynı soruları sorar!". Esas duruşta susmanın acısı! Çavuşların suratları uğursuzluk bataklığı! Nikotinle sararmış parmakları. Çok uzaklardan cırcır böceklerinin sesleri. Yüzüm çok zayıf, tahtakurusu.

Koğuş tıka basa kalabalık, herkes bir kere öksürse, bir kere ossursa, havasız, zehirli kirli duman içinde, battaniye altında için için ağlayan genç çocuklar! Kendimizi çavuşlara göstermeden gölge gibi süzülmek zorundayız. Hangisine gözüm ilişse çavuşların, hantal, azgın bir boğa! Hayvanca bir vücut! O suratlara bir saniye bakınca, yılgın ve bitik düşüyorsun. Ama çavuşlar küfrederken bile coşkulu, ter fışkırıyor alınlarından, asker bulamazlarsa kapı demirlerine kafa değil, toss vurma yarışı yapıyorlar! Çavuş olduın, dünyalar benim oldu.

Hiç revire çıkartmadılar, bir yarım gün çarşı izni o kadar. Hiç tek başıma kalıp bir dakika sigara içemedim. Pırpırları yeni taktım. Arnavut, uzun dönem çavuş: "Gel lan çavuş, denize karşı sigara içelim, ağaçların altında!". Bu nasıl hürriyet, bu nasıl güzellik, nasıl sevinçliyim. Arnavut çavuşla ağaçların altında oturduk, ufukta bir beyaz yelkenli, daha sigarayı yeni ateşliyorum, Arnavut: "Şimdi o yelkenlinin içinde ne güzel fosur fosur osuruyorlardır". Manzara boka döndü. Ömrüm boyunca ne

Devamı 14. Sayfada

SELÇUK ERDEM
selcukerdem@leman.com.tr

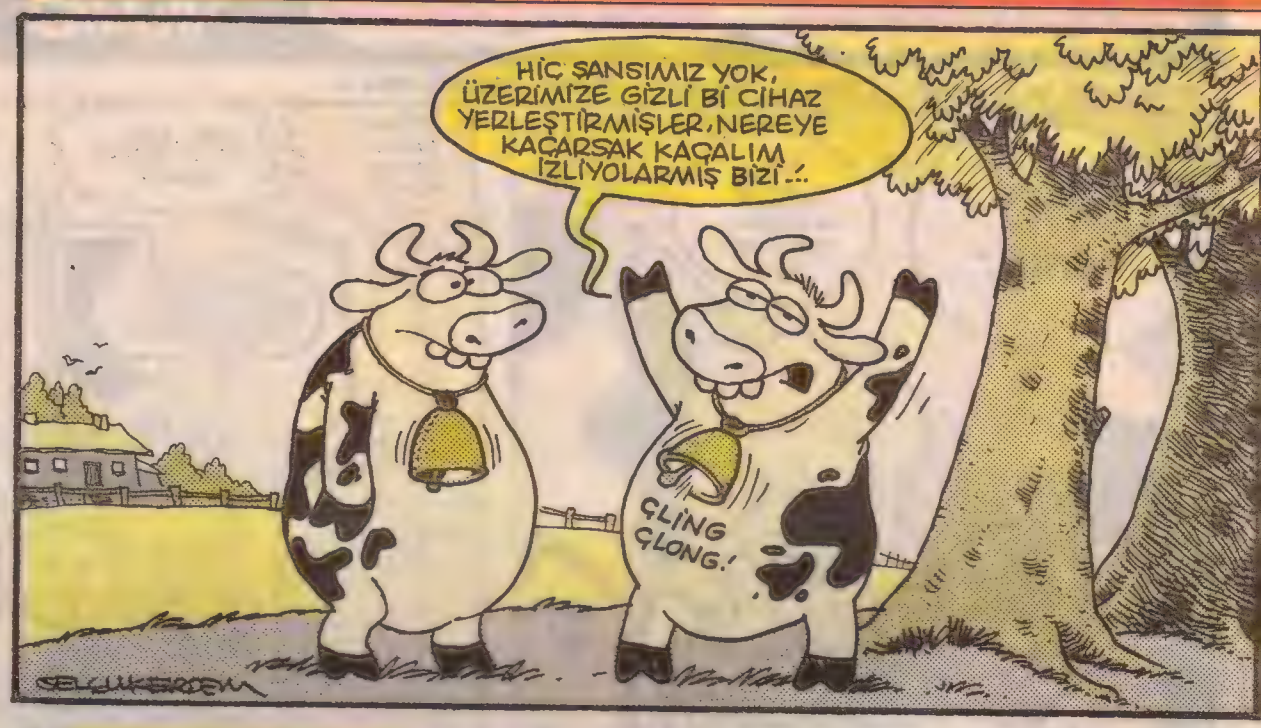

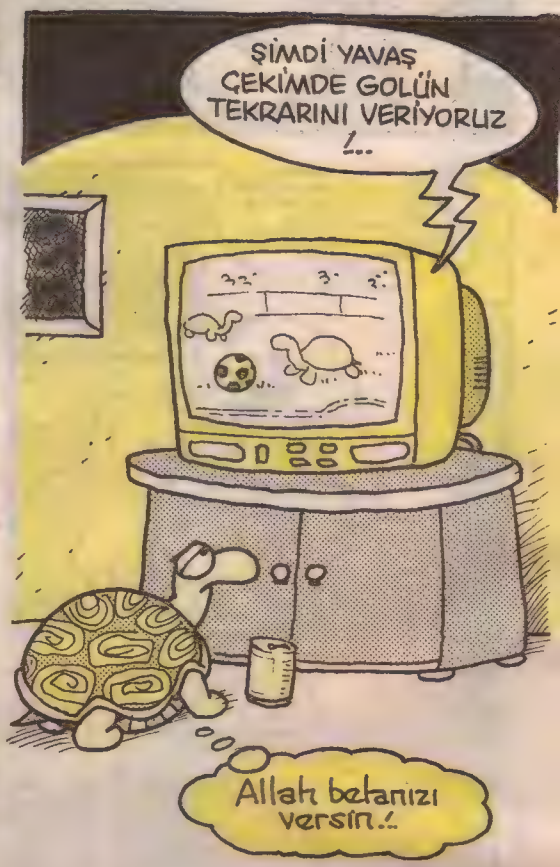

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

BİTMEYEN MUAMMA : CARLOS MANUEL - MARİA MERSEDES ..!.

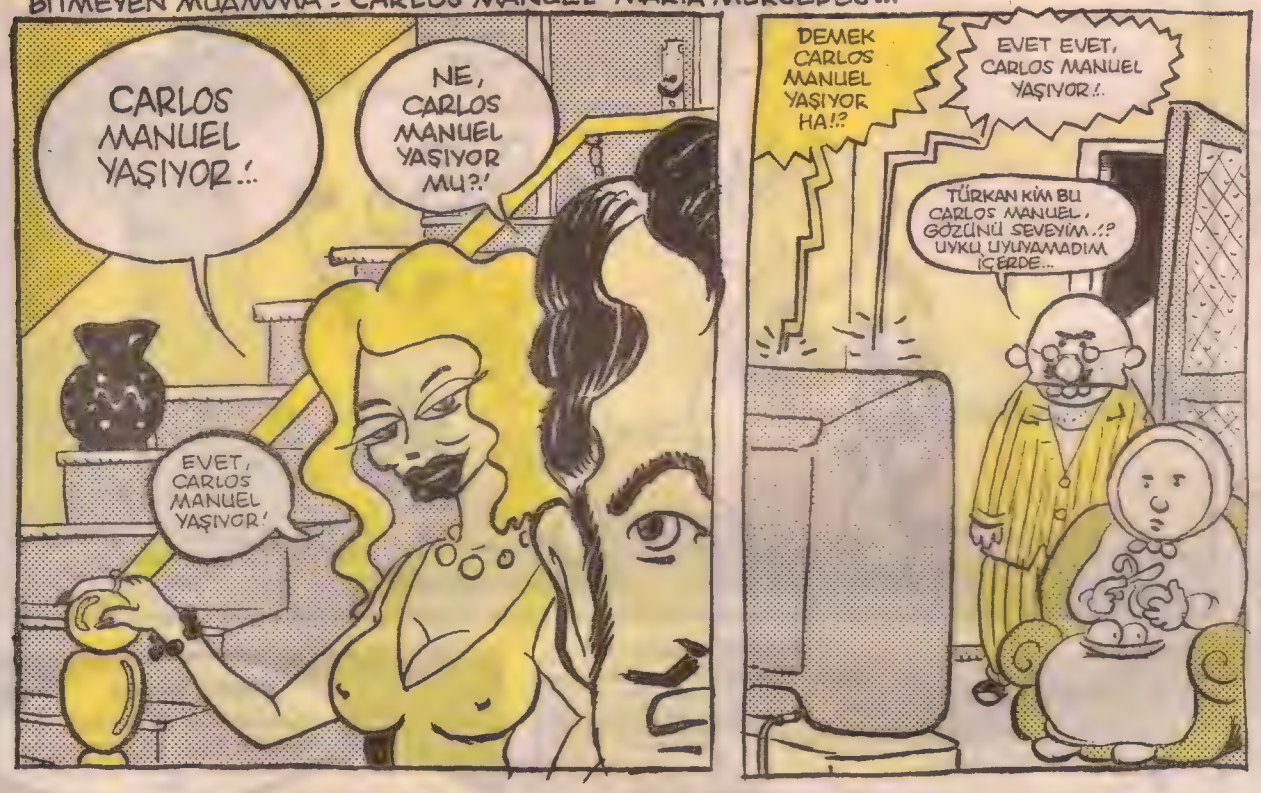

cemaahmet@leman.com.tr

13. Sayfadan Devam

zaman yelkenli, rahat insanlar görsem, Arnavut'un sözleri geçiyor zihnimden. Revire çıktım, uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, iki ayda on kilo verdim: "Git sıç, bokuna bak, kurtlar kaynıyorsa tekrar gel", "kurt yoksa gelme, birşeyin yok!", "Kurtları nasıl anlayacağım?", "Onlar kıvıl kıvıl kaynar görünür!". Kurtları görmem için taşa sıçmam lazım, askerlik boyunca taşa sıçıp bokumu inceledim. Bütün arkadaşlar dağıtıma başka yerlere gitti ben burada eğitim çavuşu kaldım. Ben de Azmi çavuşların takımına geçip acemileri eğiteceğim. Komutanlar sıkı sıkı tenbih etti: "Acemilere küfür yok, dayak yok, çavuşlardan dayak atan olursa da komutana şikayet edeceksin". Çok sevdim komutanı. Yemin ettim. Asla küfür, asla dayak yok. Bir tokat dahi atsam intihar edeceğim, bu duygulara geldim. PKK savaşı daha başlamamıştı, ilk acemiler geldi. Giydirdik. Koğuşa getirdik, dolaplarını hazırladık, eğitim alanında yanaşık düzene aldık. Acemilere konuşma yaptım, burada tek bir Tanrı var: Şafak. Her saniyeyi sayacaksın, dakikaları sayacak, her biten gün fethedilmiş bir ülke, son gün, fethedilmiş koskoca dünya, hürsün...

Daha ilk gün, bismillah, acemileri yemekhaneye soktuk. Aralarında o dakika fısıldaşarak anlaşmışlar, yemek yemeyeceklermiş? Neden? dedim. "Kaşıkların üstünde USA yazıyor, biz aramızda para toplar Türk kaşığından yeriz!" dediler. Tamam toplarsınız, ben de komutana söylerim, hadi yiyin. Diğer çavuşlara benzememek çok zor! Birkaç gün geçmedi, devre kaybı bir oğlan geldi. Aslen Adanalı, Kasımpaşa'da büyümüş. Külhanbeyine benziyor. Çok uzun boylu, sert yüzlü. Erkek güzeli bir oğlan, adı : Cemil! İkiyüz askerin ossuruğu ve ayak kokularıyla koğuş, battaniyelerine sarılmış yatma hazırlığında. Cemil koğuştan girer girmez, başta Azmi çavuş, altı çavuş etrafını sardı.

Palaskaları çıkartıp, buzla kaplı betonun üstüne düşürdüler. Oğlanın yağlı kağıt gibi kaygan ve kara vücuduna kırbaç gibi indirmeye başladılar. Gömleği parçalandı. Sırtüstü çıplak, beton üzerinde sürülmekten, omurga kemiği boyunca sıyrık. Cemil'in acıdan gözleri kısıldı, öyle kaldı. Kabarık göğsü, geniş omuzlu ve pek yakışıklı. Çavuşlar döverken eldiven takdı, yumruklar acımasın. Çeneye nişan alan yumruklar. Oğlanı ayağa kaldırıyorlar, sendeliyor, düşüyor. Böyle dayak görmedim. Susmanın, karışmamanın acısı dayanılır gibi değil. Cemil'in dayaktan yorulmuş kasları fazla direnemiyor, yere yığılıyor. Tekrar kaldırıyorlar. Çavuşlardan biri destekli bir yumruk çıkarınca, sanki lunaparktaki boks topuna vurmuş gibi, gülerek yumruğunu sıvazlıyor. Sonra arkadaşına sırıtarak dönüp: "Nasıl kodum la, nasıl gömdüm laa!". Cemil, önce elleriyle yüzüne gard yapıyordu. Ama onbeş dakikayı geçen tekme ve yumruk şovundan sonra, kolları ermiş gibi düştü. Cemil, ranzanın demirlerine sıkıca sarılıyor. Acı dolu ahlar, kadın gibi çığlıklar çıkartmamak, ağlamamak için dişlerini sıkıyor. Küflü karyola demirine diş geçiriyor. Cemil'in yüzü, vücudu on dakikada kapkara bir muşambaya dönüştü!

Çavuşlar bodoslama tekme-tokatı bırakıp, yumruğun ve tekmenin estetik çeşitlerini denemeye başladı, sanki, karate kursundaki numaraları öğreniyorlar: "Bak la bak, bi de şu nareket" deyip, omurgasının tam üstüne yukardan aşağı dikine bir tekme. Kabadayı görünümlü Cemil güçten düştü, bir fare leşi gibi yığılıp kaldı. Korkudan kimse Cemil'in leşine yanaşamıyor. Cemil'in yanına indim, yüzüne baktım, ağlamaya başladı. Damarları kablo gibi dışarı fırlamış. Yüzü ezilmiş, sanki eski bir boks şampiyonu gibi yüzü fazlaca morarmış. Koğuştan izinsiz çıkmak da suç, çocuğa yardım da yasak. Cemil'in kulağına: "Bunların hepsi geçecek, sen ağlama", alt ranzalardan birine çıkarttım.

Ertesi gün eğitimdeyiz, molalarda marşlar da öğretiyoruz. Akşama doğru yorgunluktan canı çıkan askere "Allah Allah" diye bağırttır, inanılmaz bir güçle koşuyor, canlanıyorlar, "Allah Allah" dediklerinde önlerinde kimse duramıyor. Bin yıllık, ikibin yıllık Türk tarihini düşünüyorsun, bu gücün karşısında kimse duramadı... Ne kadar yılgın, güçsüz, bitkin olursa olsunlar "Allah Allah" dediklerinde hiçbir kural, hiçbir emir, hiçbir karşı güç tanımıyorlar! Allah Allah diye bağırdıklarında, sanki koca tarih tek bir beden oluyor, sanki o küçücük acemi çocukların hepsi birer heybetli ve yıkılmaz dağlardan oluyor! Bu iki kelime bir mucize, yüzmilyar dolar, bin milyar dolar verip silah alsan, bu iki kelimenin bir dünya tarihini galeyana getirmiş inanılmaz kudretine yanaşamaz... Aman çocuklar yine azmasın diye, "Allah Allah" diye bağırttırmıyorum. Öğrendim eğitim çavuşluğunu, bunalımdan ve düşünceden ölür gibi olduklarında, askeri ayağa kaldırt "Allah Allah" diye eğitim alanını dört döndür, sanki o yorgunluğu onlar yaşamamış, sanki hepsinin altında görünmeyen dolu dizgin yeleli atlar varmış gibi!

Ertesi gün Azmi çavuş Cemil'i çağırdı: "Gel lan Adanalı, ayakkabıları boya!". Cemil başı yerde koştu, utana sıkıla çavuşun ayakkabısını boyadı. Çavuş: "Olmadı, Albayımınki gibi olacak, yala!" deyip Cemil'in ağzına dayadı postalı. Cemil başını yana kıvırdı. Çavuş: "La şuna bak, efeleniyor la..." deyip, çavuşları çağırdı, dün geceki dayağın benzeri, Cemil dünkü kadar dirençli değildi, boynuna kıramp girmiş gibi acılar içinde kafasını geri atıp ğa ğaaa ğaaaaaaa diye ağlamaya başladı. Taburun gözleri önünde, öyle çirkin ağladı ki, çavuşlar hiçbir direnci kalmadığına iman etti.

Dayağı durdurmak için üstüne kapaklanıp, gelen tekmeleri engellemek istedim. Çavuşlar çocuğun burnundan gelen kanı görünce biraz da korkudan geri çekildiler. Yerde sürükleyerek helaya götürdüm, yüzünü gözünü yıkadım. Denizden yeni çıkmış köpekler gibi silkelenerek başındaki suyu üstüme sıçrattı. Silkinişinden içinde kırılmamış bir dikkafalılık hala duruyor diye düşündüm. Hela duvarına sert, vahşi yumruklar attı. Yumruklarından kan geldi, dizleri üstüne çöktü, dua eder vaziyette, derin bir suskunluğa daldı.

Darbelerle güzelim yakışıklı yüzü gitmiş, yırtıcı, saldırgan, façalı, sert, dört köşe bir surattı olmuştu. Sıfır numara traşlı. Kafa şişlik dolu. Acayip bozuk bir surat. Karşıdan karşıya kaşları tam bir hayvan suratına dönüşmüş.

Çavuşlar kunt yapılı, çıplak geniş enseli, enselerindeki her bir saç teli duvara çakılmış çivi gibi. Balta gibi kaslı, kütük gözlü. Bakışları iğne şişesi kırığı gibi çizip geçiyor. Akşamları, gündüz hırpaladıkları, ayakkabılarını boyattıkları acemileri alıp ağaçların altında ağlamaklı havalarla türkü söylettiriyorlar. Kibrit yakışları dahi cinayet pozuyla. Eşek şakaları gırla. Türkünün en dokunaklı, en dayanılmaz yerinde birbirlerinin arkasına geçip köpek ,ikişi şakasıyla kuduruyorlar!

Cemil dişlerini zangırdatarak, hıçkırarak kinle içine çekiyor. Firar edeceğini söyledi. Bir şekilde birşeye meydan okumak istiyor. Kendine hakim olmasını, bir küçük hatayla askerliğinin uzayacağını ve disiplini, Hilton diyorlar, nezareti anlattım, iki metre yerde on kişi ayakta cezasını çekiyor. "Baba, ben bu manyaklarla yapamam" dedi. "Seni gizli gizli korurum, ben de çavuşum, sigaranı getiririm, mektubunu atarım, senin yerine tanıdıklarına telefonu ben açarım, dişini sık, birkaç ay sonra sen de onbaşı, çavuşsun.."

Hergün birkaç dakika olsun mutlaka Cemil'in bölüğüne gider, gözucuyla gizlice bakarım, o da beni görünce dünyalar onun olur, göz göze gelmek güven demek, kontrol, arka çıkmak, sahip çıkmak demek, askerde önemli. Çavuşlar Cemil'i çağırmasın, Cemil, değil bölüğü, şehrin duyacağı yüksek sesle yırtınarak: "Emredersin komutanım!" deyip yılan balığı gibi kıvrılıp tavşan gibi koşuyor. Koşarken de bana işler yolunda işmari çekiyor. Ne çabuk adam oldun dedi Azmi Çavuş Cemil'e, "gel lan cins, kepimi atıyorum git getir!", Cemil köpek gibi kepi getiriyor, çavuş daha uzağa atıyor, Cemil yine getiriyor, çavuş bu sefer ağacın tepesine atıyor. Cemil bir kedi gibi tırmanıp ağzıyla kepi tutup, çakı gibi selam verip kepi çavuşa uzatıyor.

Cemil birara bana: "Kendini niye tehlikeye atıp bana sahip çıkıyorsun hoca!" dedi, "Sen de çavuş olacaksın, onlar gibi tekme dayak yok, dayak askerlikte yok, butün komutanlar sıkı sıkı tenbih ediyor onlar yine dinlemiyor, gerçek bir askersen buraya gelmiş ana kuzusu çocuklara Allah ne verdiyse girişmeyeceksin, vatanını seviyorsun, ananı seviyorsan bu senin idealin olacak, tamam mı Cemil, söz ver bana... Cemil; "Baba var ya, ben bir çavuş olayım.. Senin gibi asker babası olacağım. Kimse işten kaçmayacak, kimse araziye yatmayacak, bunun karşılığı, anama, dinime küfür yok, insanlık mı lan bu!"...

Azmi denen çavuş pisliğin Allah'ı... Parlak, güzel acemi oğlanların karşısına geçip "bu var ya ibne oğlum, erkek dediğin bu kadar güzel olur mu, baksana yanakları kan gibi", Çocuk utancından yere bakıyor. Çavuşa dalsa, girişse, askerliği bitmez, şakaya vurmak istese, konuşması, komutana cevap vermesi yasak, sürünecek, çarşı izni, telefon izni kesilecek. Azmi pislikleriyle nam saldı. Aç aç gelmişti, bin tane askerin önünde sahneye çıktı. Kağıt parayı dondurma külahı gibi yapıp ucunu sivrilttı, sivrilttiği ucu yalayıp, kadının ,mına soktu. Acemi oğlanlar yanımıza gelip, "abi var ya sivilde elime düşmesin".. Ya da: "Ağbi onun adresini bulduk. O tamam, o yok artık".. Herkes kendi kafasında Azmi Çavuşa bir ölüm planı hazırlamıştı. Kimsenin şakası yoktu. Gece gündüz Azmi'yi nasıl sivilde bulup organlarını ayırma planlarını gizli gizli konuşuyorlar, gece koğuşta battaniye altında başka da muhabbet yok!

Bu götoğları, içtima alanında, komutanı bekliyoruz, iki tabur askerin önünde.. Ağbi ben kurt köpekleri gibi hızlı hızlı volta atmadan duramam. Bu lavuğun ağzında sakız, önüme çıktı: ".iktir git lan bölüğünün başına" dedi. Benim sigortalar attı. Elimde ağzına kadar dolu G3, doğrulttum. Çavuşlar, "bu piskopat la, valla piskopat" deyip kaçtılar. İki tabur asker çil yavrusu gibi dağıldı. Eğitim alanında elimde tüfek, tek başına kaldım. Silahı elimden kimse alamıyor. Koğuşta arazi olmuş Girgir okuyor, bizim Sedat'ı bulmuşlar, Sedat Girgır delisi, bu kadar olay olur kimse ceza almaz, Sedat'ın Girgır yatak altında yakalanır ceza alır. Deve gibi bir oğlan, mimar, kafayı Girgır'la bozmuş. Yanıma geldi: "Baba sen ne yaptın, askerliğini yaktın!" dedi, "şimdi komutanlarına şikayet ederler!"..

Korkudan etim bokuma karıştı, ben ne bok yedim, firar edeceksen hemen şimdi et, bu işin sonu görünmüyor. Allah korudu. Komutanları yok. Sıkı tembih almışlar bölükteki olayları başka komutana da söylemezler. Sedat bana: "Bunlar acemi oğlanları kandırıp borç diye ellerinden paraları alıyorlar, sonra tel örgülerden atlayıp meskun mahalle orospu kanya gidiyorlar, silah deposunda içki saklıyorlar..." "Tamam" dedim, Azmi'ye haber gönderdim, komutana silah çektiğimi söylersen, ben de bunları söyleyeceğim. Olay kapandı.

Sanat taklitten (mimesis) doğar der eski Yunanlılar, oysa sanat, taklitin taklitidir, ilk elden taklit askerliktir. Süresi çok uzun. Sahne çok büyük. Oyuncular çok kalabalık. Yeryüzünde tüm sistemler, kurumlar gelişse de bu büyük tiyatro hiç değişmez, asker aynı asker! Herkes, hepimiz, tarihin bu en büyük en eski trajedyasında ruhumuzu süngüyle delik deşik etmeden teskere alamayız. Ahlakça en iyi ve en soylu şey: Emir-komuta! Hiyerarşi: Tanrı ve insanlar gibi. Beş milyon yıllık yeryüzü tarihinde sadece askerler rahattır. Onların suçlu bulma gibi teferruattan meseleleri yoktur. Onlar soru sormak gibi lüksleri ihanet kabul eder. Suçlu: düşmandır. Tabiatta tek bir düzgün çizgi yoktur, bir santimlik düz çizgi bulamazsınız. Hiçbir kavram, hiçbir dini inanç, hiçbir fizikçi bu kadar keskin, bu kadar doğru bir düz çizgi inşa edememiştir: Düşman. Tek bir düşman yaratmışsanız artık herşeyi yapmak hakkınızdır.

Ağbi, koskoca eğitim sahasının ortasına biri sıçmış, var mı böyle birşey, sıçan adamı buldular, benim bölükten. Çavuşlar beni rezil ettiler: İşte piskopatın bölüğü, askeri böyle olur. Çarşı izinleri kalktı, gece nöbetleri artırıldı. Sıçan çocuğu şimdi ben bölüğün ortasında tekme-tokat.. Yine de yapmamalıyım, konuşarak iknaya çalıştım. Sıkıca tenbih ettim, olmasın, olmasın.. Ertesi gün bir vukuat daha, kule nöbetinde albay bölükten benim askeri sigara içerken yakalıyor. Üstelik kule, karargahın tam önü. Albay pencereden bakınca görüyor. Çocuk gitti bir ay disiplin yattı, çıktı, etresi gün yine... Askerliği uzadı, uzadı, ben geldiğimde on günü vardı, hala asker. Çocuk, karargaha yüzünü dönüp sigara içmekten kendini kurtaramıyor. Doktora gönderdik, yok birşey. Gizli bir isyan belki. Yine kule nöbeti verdik, yanına çıktım. Şöyle baktım, masmavi deniz. Bulutlar çok eski zaman şehirlerinin hayaletleri gibi. İçinden çok eski zamanların meşaleleri yanıyor ve sanki tarihin tüm güzel kızları bulutlara yüzlerini saklamışlar gibi. Deniz öyle mavi, öyle derin ki, başınız dönüyor. Oğlana: "Oğlum manyak mısın, şurda bir ayın kalmış içme şu sigarayı!", "ağbi bildiğin gibi değil, söz veriyorum kendime, bu manzarayı görünce dalıyor, unutuyorum." Askerle ikimiz aynı anda denize daldık. Deniz çok güzel! Bu oğlan hayatında ilk defa deniz görmüş. Bir tuhaf birşey oldu, farkında değilim, herşeyi unutmuşum, ben de çıkardım yaktım sigara, dalmışız. Çavuşlar bizi de yakaladı, sen de içiyorsun diye üstüme çullandı. Bizim deli oğlan suçu üstüne aldı, ben içtim, dedi. Mardinli bir oğlan. Köyünden hiç çıkmamış, iki sigara alıp Hilton'a gönderdim. Çıkınca çarşı iznine birlikte çıktık. "Ben dedi, hayatımda köyden çıkmadım, asansör, apartman, yüksek bir yere çıkmadım, bu kule köşk gibi, köye dönünce bu kuleden inşa edeceğim, bu kuleden herşey görünüyor, köyüm görünüyor, İstanbul görünüyor!", "Sen hiç İstanbul gördün mü?" "Görmedim, ama kuleden görünüyor!".. Rüzgan insanın yüzünü yakıp bir gecede karartıyor diye kimse kule nöbeti istemez. Kendime kule nöbeti yazıp kuleye çıktım. Kule değil, teleskop. Hayallerin teleskopu. Her yer, dediği gibi aynen görünüyor. İlkokulumun bahçesi göründü. Sevdiğim kız bezirganbaşı oynuyordu, rüzgar birden eteklerini havalandırmıştı, kuleden gördüm. Şimdi anladım ki, kule ağlama kulesi, gizlice ağlama yeri. Herkes uzak. Hayatın böyle kuleleri olmalı!

Bir acemi dönemi daha bitti, sabah içtimayı aldık, öğleye doğru hepsi yollarda, dağıtma çıkacak, nasıl sevinçliler. Herkes birbiriyle kucaklaşıyor, sarılıyor, ağlaşıyor, adres alıyorlar, burdaki arkadaşlarını bir daha göremeyecekler. Bu yeryüzü bataklığının en korkunç odalarından biri artık olmayacak. Bir bayram. Bir şölen. Ağacın dibine oturduk İstanbullu Sedat'la! Uzaktan olup biteni seyrediyoruz. Azmi çavuş benim bölük başta, tüm bölükleri sırayla konuşmaya aldı. Biz buna 'son bağlama' diyoruz. Her bölüğe ayrı ayrı bir son nutuk: "Arkadaşlar, artık çavuş, komutan yok, bitti, bu askerliği dedelerimiz de yaptı, torunlarımız da yapacak, hepimizin evde bekleyen anaları, bacıları, nişanlıları var.. Arkadaşlar, insan gurbette düşünceye dalarsa meyve gibi çürür. Askerlik durmamaktır, bir boş saniye sizi ölüme götürür, kendinizi düşünceyle bıçaklarsınız. Sizi dövdük, size sövdük, herşey burada kaldı. Ama işte hepinizi sağsalim teslim ediyoruz. Ceza almadınız. Bir vukuatınız olmadı. Hepiniz çakı gibi asker oldunuz. Askerliğinizin yanmaması, uzamaması için, size sert, zalim davranmak zorundaydık. Bizleri bağışlayın. Hakkınızı helal edin! Hadi şimdi koşun gidin, vatan sizden hizmet bekliyor! Çünkü siz artık gerçek bir askersiniz!"...

Askerler çıldırmış gibi Azmi çavuşu omuzlarına aldı, bütün çavuşları havaya zıplatıyor, eğitim alanını dört dönüyorlar. "Asker seninle gurur duyuyor! "En büyük çavuş bizim çavuş" yer gök yıkılıyor. Nasıl ciğerden, nasıl yürekten, nasıl delice sarılıyorlar birbirlerine. Sedat'la ağacın altında neye uğradığımızı şaşırdık. O kadar mektuplarını attım, o kadar gece vakti gizlice ağlamalarına koştum, parası olmayanlara yardım ettim, bizim yüzümüze dönüp bakan yok! Sedat, bir mimardan beklemeyeceğim bir laf etti: "Acımızan yetime, döner koyar .ötüne!".. Olup bitenleri anlayamıyorum. Eşşek sudan gelinceye kadar ağızlarını burunlarını kırarak işkenceyle dövdüğü askerler şimdi çavuşlarını omuzlarda taşıyor. Hani alkış da istemeyiz, omuzlara da alsınlar istemeyiz, ama bu nasıl bir şeydir! Ey insanlık, bu nedir? Boğazımda zehirden bir acı düğümlendi, ağladım ağlayacağım, gözlerimden sarmısak gibi, ağu gibi yaşlar süzüldü... İstanbullu Sedat, hiç beklemediğin güzellikte bir şarkı söyledi: "Kızıl bir goncaya benzer dudağın... Şarkı uzaklaştırdı beni. Sedat'a yalvardım, Sedat ne olur, o şarkıyı bir daha söyle: "Kızıl bir goncaya benzer dudağın..."·Bu incecik, bu kadar derin duygulu şarkıları da yazan, aynı bu askerlerin çocukları!

Zayıf, çelimsiz, Erzurumlu bir acemi oğlan vardı. Arnavut çavuş, postalın tabanıyla tam göğsüne tekme indirdi, buz gibi soğuğun içinde, çamurun içine yığdı zavallıyı. Nasıl içim acımıştı. Dağıtım günü şimdi, Erzurumlu koğuşta arkadaşlarına anlatıyor o günü. Ballandırarak, lokma tatlısı gibi. Hayatının en büyük şerefi, gururu gibi, ağzı dolu dolu, içine sığmayan bir coşkuyla: "La Arnavut çavuş var ya, ta burdan kodu tekmeyi, iki seksen uzandım. Senin ta ananın .mına koyayım" dedi, "istersen bölüğe sor, herkes duydu!".. Diğer acemi lafa girip, ne kadar şanslıymışsın der gibi: "Vay be!", "Valla diyorum oğlum, tekmeyi nah buraya geçirdi, nasıl küfürdü o, anlatamam.." derken diliyle ağzından süzülen balı yalıyor gibiydi... O bal, artık bir ömür, köyünde, kahvesinde ülkenin en büyük en değerli nişanı gibi akıp duracak!

Yedi aydır kimseyle konuşmuyorum, birden bu şarkı geldi aklıma: "Kızıl bir goncaya benzer dudağın... Unuttum gibi oldum...

Sivilleri giydim çıkacağım, içim nefretle dolu, kimseye veda edecek zınnık keyif yok, tam Nizamiye'den çıkıyorum, Cemil geldi aklıma. Şunun bölüğüne uğrayalım, Cemil çavuş nerede dedim kapıdaki askere? Asker korkudan ölecek gibi, zamk gibi kaldı, kafasıyla koğuşu işaret etti. Bir onbaşıya sordum: "Hocam bu deliyi nerden tanırsın, kasap, kara kasap diyorlar ona, ranza demirlerine vurup parçalıyor askerin kafasını, onun koğuş cehennemden beter!"

Koğuşa girdim, gördüğüm manzara: "Cemil yan çıplak yatağa uzanmış, iki çocuk ayaklarını ovuşturuyor, masaj yapıyor. Bir lazoğlan yanında esas duruşta türkü söylüyor. Bir asker, demlik çayın başında bekliyor, bittikçe dolduruyor. Bir başka asker esas duruşta başucunda derin bir hayranlıkla Cemil'i seyrediyor.

"Gidiyorum Cemil, şu askerleri gönder söyleyeceğim var!".. "Vay hocam hellaşmeye gelmiş.." Askerler gitti. Nizamiye'nin kapısına doğru yürüdük. Hani Cemil adam dövmeyecektin? "Yaa hocam, sen sikmezsen, o seni .ikecek.." Adımımı nizamiyeden dışarı attım. Cemil: "Ya hocam iti var ibnesi var, puştu var, valla uğraşılmıyor, bir arkanı dönme hemen .ikerler seni...!". Cemil elini uzattı, elimi çektim, askerlik hayatım boyunca ilk küfrümü, işte orda, kapıda Cemil'in yüzüne karşı söyledim: "Seni de .ikiyorlardı, ben aldım altlarından, .iktir git orospu çocuğu, sizden adam olmaz lan, ibne!"... Aynen onlardan biriydim artık.

Şahin Buyruk

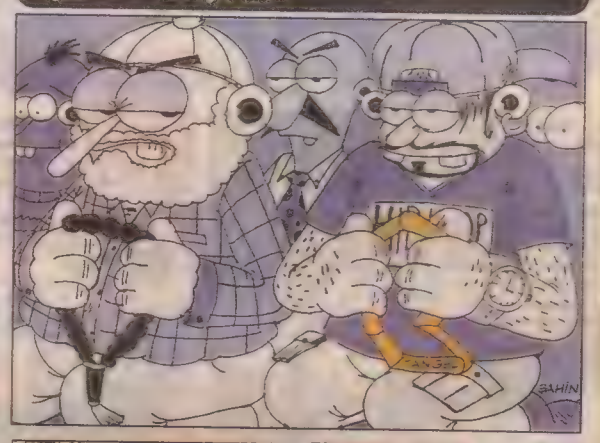

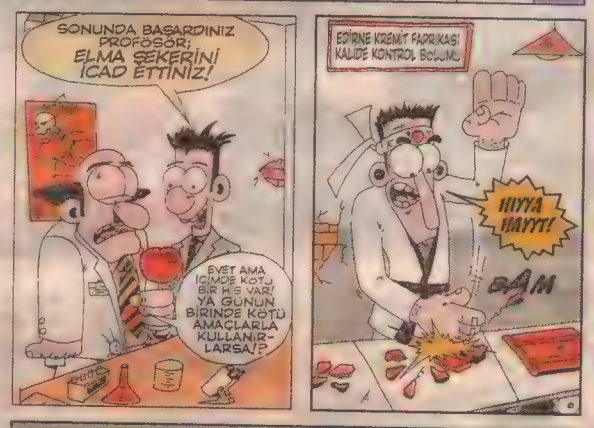

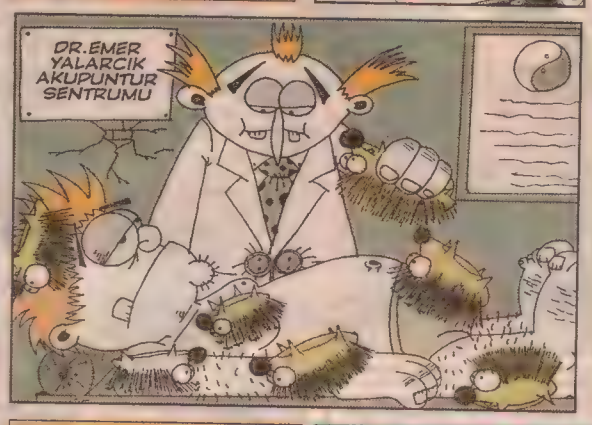

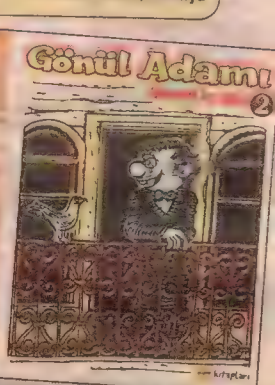

TÜM KİTAPÇILARDA

SAYI: 524
24 KASIM 2001
CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik için Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** Ilıcak ● **Dağıtım:** Bir-Yay **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** açılır.

LeMan MİZAH DERGİNİZ
okurMektupları
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Sevgili Arkadaşlar,

Giriştiğim bir yardım kampanyası için desteğinize çok ama çok ihtiyacım var. Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumu Muğla İl Müdürü tamamen kendi imkan ve çabaları ile Bodrum Akyarlar'da seneler önce yenisi yapıldığı için terk edilmiş metruk 2 derslikli ilkokul binasını devir alarak Türkiye'nin çeşitli illerindeki öksüzler yurtlarında barınmakta olan öksüz çocuklar için bir yaz kampı yaratmış.

Bu kampa Konya, K.Maraş, Çorum, Afyon, Diyarbakır gibi ülkemizin özellikle denize uzak yerlerinden 10'ar günlük devreler halinde yaz aylan boyunca 10 erkek, 10 kız olmak üzere 6 ila 16 yaş gruplarında öksüz çocuklar geliyor. Bir arkadaşım da her devre bir gün bu çocukları teknesi ile gezdiriyor. Beni de Bodrum'da bulunduğum sırada yardımcı olmam için bir tura çağırdı. Amaç bu çocukları gezdirmek, denize sokmak, güzel bir gün geçirmelerini sağlamak.

Ancak tekneye bindiğimde bir şeyler götürmediğim için çok pişman oldum. İnanır mısınız 20 çocuk için tek bir havlu vardı. Mayolar 20 adet ve kampın demirbaşı olduğundan kimileri "Arap Kadri" şeklindeydi. Arkadaşımın bir gün öncesinde "Bunlar yüzme bilmiyorlar ben de onları teknenin can simitlerine iple bağlayıp suya atıyorum suyun üzerinde "Garfield" gibi kalıyorlar" demiş olduğu ve bizimle birlikte gelen bir başka arkadaşım ve eşi sabah tekneye gelirken Migros'a uğrayıp 10 tane kolluk almışlar. O kollukları gördüklerinde ve denize girip yüzdüklerinde o çocukların yüzündeki mutluluğu görmenizi isterdim.

Kamplarında ise durum içler acısı. Tuvaletlere girilemez durumda. Bina harap ve kelimenin tam anlamıyla her şeye ihtiyaç var.

Bina sadece 2 oda olduğundan gönüllü olarak bu çocuklara gözetmenlik yapan kişiler bahçedeki iki çadırda yaz boyu kalıyorlar.

Ben kendimce çevremden ne olursa toplamaya çalışıyorum. Oyuncak, kitap, kalem, defter, havlu, çarşaf, sabun, deterjan, sapka, t-shirt, ayakkabı yani dediğim gibi her şeye ihtiyaçları var. Bu şirketlerin promosyon için yaptığı eşyalar, tekstille uğraşanların defolu ürünleri, çocuklarınızın eski oyuncak ve kitaplar gibi, bir lavabo, bir klozet, 1 kutu fayans, 1 kutu boya, 1 koli tuvalet kağıdı, bir paket peçete, çay, şeker, kuru gıdalar iğneden ipliğe her şey ama her şey olabilir. Ben şirkette boş duran spor salonunu depo gibi kullanıyorum. Toplanan bu malzemeyi burada muhafaza ediyorum ve bir kamyon yükü haline geldiğinde bir kamyonla göndereceğim. Bunu bir kerelik değil devamlı yapmayı planlıyorum. Bu çocukların ülkemizin yarını için insan gibi büyümeleri gerektiğine bütün kalbimle inanıyorum. Eğer böyle bir yardıma katılmayı arzu ederseniz lütfen benimle temas kurun. Ayrıca tatil için Bodrum'a gidenleriniz olursa ne olur Akyarlar'daki bu kampı ziyaret edin ve görün. Özellikle çocuğu olanlar çocuklarını götürsünler ve çocukları hallerine şükretmeyi öğrensinler. Hepinize şimdiden katkılarınız için teşekkür ederim.

Galip Yılmaer
gyilmaer@isiklar.com.tr

Paran Kadar Konuş!

Yaşadığım şehrin alışveriş caddesine çıkan küçük bir sokak var. Sokağın köşesinde de bir trafik lambası. Sokak çok dar ve yayalar için trafik lambası uzun beklemenin sonunda yanıyor. Kurallara uygun davranmayı çok seven elemanları bile bu uzun bekleyiş bıktırıyor. Ve birçok insan yeşil yanmasını beklemeden sokaktan karşıya geçiyor. Bunu keşfeden Alaman devletinin görevlileri trafiğin yoğun olduğu saatlerde burada bir tuzak kurmuşlar. Karşı kaldırımda bekleyen bir sivil polis kırmızıdan geçenin yakasına yapışıp; polis kartını gösterdikten sonra, yirmi mark ceza kesiyor. Uzun süredir bu şehirde yaşayanlar bu tuzağı bildikleri için, efendi efendi yeşil yanmasını bekliyorlar.

İşim gücüm olmadığı kimi zamanlar sivil polisin arkasında dikilip, bu tuzağa düşenlerin tepkilerini izliyorum. Yan tarafta bizden bir vatandaş dikilmiş duruyor. Lacileri çekmiş, boynunda gösterişli bir kravat, pos bıyıklarının ucu gökyüzünü gösteren bir vatandaşımız. Sık sık sümüğünü sesli sesli içine çekiyor. Elbette bu rezil ses çevredekilerin, bu arada sivil polisin de dikkatini çekiyor. Bizimki sümüğünü içine çekmekle burnunu temizliyemiyeceğini anlayınca, parmağını burnunun bir deliğine kapatarak yere okkalı bir sümkürük attırıyor.

O sırada yeşil yanıyor. Ama sivil polis, bizimkinin koluna yapışmış bırakmıyor. Kimliğini gösterip, yeri kirlettiği için ceza kesiyor. Bizimkinin pek umrunda değil; sadece ödemesi gereken para ilgilendiriyor onu. Polis makbuzu yazarken sık sık; Was kostet babo? diye soruyor. Yirmi mark olduğunu öğrenince müthiş rahatlıyor. Elini cebine atıp benim görmediğim bir miktarda para çıkarıyor.

Ve sıkı durun şimdi. Bu kez öteki burnundan aynı azametle sokağa bir sümkürük daha attınp Türkçe; "Al babo sana kırk mark, paran kadar konuş!" diyor. Midem bulanıyor, koşarak, utançların dipsiz kuyusunda kaybolarak, bu rezil sahneyi terkedip kaçıyorum.

Atilla Keskin/Amanya

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

KÜÇÜK ESNAF KAN AĞLIYOR!

Sirkeci'de bir internet kafe...

AHA!.. Yürüdü valla fotoğraf!.. Ay Ay Ay!.. Lan pek güzelmiş bu kız!.. Bi de CHAT, CHUT yiğidi bozar derler... Ne bozucak, yeri ve saatinide vermiş Zerrube... Ah canım, su perisi lan bu...

TANGÖZ KAPI PENCERE SİSTEMLERİ 2001

Porno siteye girmek yasaktır.

Buluşma yeri ve saati..

Okulu manita yapmakta şahane... Ulan okulu olmıycaktıda notlucaktı?

MİMAR SİNAN ÜNİV.

Okulun nihtimi...

Böyle işte.. Bende yurtta kalıyorum... İlk yılım.. Beğendinmi manzaralı okulumuzu?.. Kasıldın kaldın?

Yo, şey.. Tiplere takıldım... değişikler.. daha öncede duymuştum buranın olayını...

OOO... daha bunlar neki? Sen bi de okulun GELENEKSEL KIYAFET BALOSUNU gör... Accaipmiş.. 3 Mart'ta.. İki gün sonra yani... Ya.. şey.. Bende çok merak ediyorum.. Ama partnerim yok.. Gelirmisin benle?.. Annemler duymasın ama... İHİ Hİ!..

Ciddimisin? Bende merak ettim şimdi.. Kostüm olayları, onu napıcaz?.

Ertesi gün... Eminörtü.. dükkanı... (Un satış)

Ulan daha bismillah demeden bu nedir Abicim!? Bütün cinsliklerde beni mi bulur?? Kıza bak ya, Anadolu'dan kopgel, hemen kıyafet balosuna yaz!!..

UN

Zikerim böyle aşkın ızdırabını ben! Kızın günahı yok ki abicim! Ulan elde yok avuç da yok! Haci peder borç batağına girmiş, evden çıkamıyor! Modele bak! Un dükkanında bekçilik! TE-MİNAKOYİM ÇUVALININ YAA!..

Ertesi gün!..

Gün geldi çattı... Yok arkadaş.. Olmıycak.. İşler kesat.. Artı, kızda da para yok, Kostüme verecek.. Hem bu ne ya?. DENYO gibi tulumamı gircem? Nedir? Anlıyayım kızı, yapamıycam diyim... Beni bozar diyim..... Ulan, KONTÜR kalmamışkı! Hay Skim!! Çağrımı bıraksam acaba, orozbu çocuğu misali...

3 Mart! Tophane!

TOPHANE-İ AMİRE.. Balo burda... Ya öyle bi tuttun çektin kolumdan! Yurttan atılırım valla!

Ablacım, sürpriz dedik ya. Tadını çıkar.. Neydi?.. HAH! "AANI YAŞA"..

SÜRPRİZ!, Ay bi de o var.. Ya geldik kapıya, hala ortada kostüm falan yok... Almazlar ki içeri...

Kostümler bagajda!.. Şoför bey, şu otoparkın oraya çekermisin? Amma içmişim bu arada...

Kuytuda...

Ay noluyo ya! Karanlık kuytuya geldik! Korkuyorum! Napıyosun, çek elini!..

Ya bir dur be kızım.. Panik yapma soyun sadece... Hepsi bu...

Tapınağın içi.. balo coşkun!

Yarım saat sonra. bizimkiler içerde.

HICK!. Ya abicim bi sariye, nası bilmezsiniz. Un taşıyan elemanlar vardır kamyondan dükkana, kafalarına bundan takarlar diyorum!

BU NE OOLUMM!

İNANMIYORUM YAA!

OHAA! Aşmış bunlar! ÇÜÜŞ..

MAHVOLDUM BEN MAHVOLDUĞUM! Nasıl bakarım ailemin yüzüne ben!.. öhüğğ.. Kuzenleri anıycaam.. Kuzee...

KAFAM AÇILDI AABİ YAA!

VAY BE! OLAYA NOKTAYI KOYDULAR!

Yarım saat sonra... Kuzenler balodal

Oymağını sktğmın cimcimes! Cemiyette harcarız ulan adamı!

PEZEVENK! Vurunları İpneye!

Ercan'ı öyle kolay harcayamazlar... Anadolu kapıları o... Kimse bilemedi.. Parasızlıktan veya şerefsizlikten dili, balo da 1.lik özlütü almak için yaptı bu çılgın kostümü !ama işte isyanı diye bişey var... boğazına kadar dolup patlamak var! Yıkılma sakın, kalk, asıl mevzu bundan sonra... Kalk ulan! kim tutar!

© 3 Mart balosu, hakkatende bizim MSÜ'nün 100 yıllık gelenekselidir. Balo tarihi garip olaylarla doludur. Bu da onlardan biri...

525

1 Aralık 2001 Cumartesi 152209 Sayı: 2001/48 - 575.000.TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

MANİSA'DA AÇLIKTAN ÇOCUK ÖLDÜ!

5 yıl önce Ağrı'dan Manisa'ya göçeden Mehmet ve Sabuha Efe, 7 çocuklarıyla birlikte bir barakaya yerleşti. Ailesini geçindirmek için inşaatlarda çalışan baba Mehmet Efe krizden sonra işini kaybetti. Zor günler geçiren Efe ailesi 3 gün önce de fenalaşan 2 yaşındaki **Merivan**'ı hastaneye kaldırdı. Ancak ailenin en küçük çocuğu **Merivan** hastanede tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Merivan'ın gıdasızlık ve aşırı su kaybı nedeniyle öldüğü anlaşıldı. Efe ailesinin dramının basında yer bulması üzerine Manisa Valiliği harekete geçti. Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı yetkilileri Efe ailesine gıda, yakacak ve para yardımı yaptı. Yetkililer çocukları nüfusa kayıtlı olmadığı için yeşil kart alamayan ailenin bu sorununun da bir an önce çözüleceğini belirtti.

Basit, soğuk bir gazete haberi. Bir adli vaka gibi.. Ziraat'e ödettiği 140 milyon kahvaltı faturasıyla en son kendini hatırlatan **Derviş** ne demişti. **"Türkiye ciddi bir sosyal bedel ödeyecek. Bunun yapılması çok kolay olmamakla birlikte başka seçenek olduğunu zannetmiyorum"** DJ oğlu Erol'un emeklediği, büyüdüğü yılları aklından geçirsin **Kemal Derviş**.. Onun açlıktan, gıdasızlıktan ölümle yüzyüze olduğunu düşünsün.. Hissedebilir mi bunu.. Çocuklarını, bebeklerini açlıktan kaybetme çizgisini açmış insanların sosyal bedel olarak bu kaderi kabullenmelerini beklemek ne **Derviş'e**, ne paralarının jandarması olduğu **IMF**'ye, **Dünya Bankası'na**, ne memuru olduğu çocuk bombandırmancısı **Amerika**'sına, ne bu aciz, titrek **hükümete**, ne barbarca bu ülkeyi yağmalayan aşşağılık biti kanlı **hortumculara**, ne bunların gazcısı alçak **medya dallamalarına** düşer...

Çocuğumuzu gömdük ama bu kaderi kabullenmeyeceğiz.. **Sosyal bedel** ödenecek, ama bu 140 milyonluk kahvaltı faturasına, 65 milyarlık bakan odası yenileme, sıçmaya giderken bile uçak kiralama faturalarına benzemeyecek.. Kriz var diye onlarca milyon dolarlık malikane satıyoruz feryat figanına da benzemeyecek.. Bu bedeli siz ödeyeceksiniz.. 2 yaşındaki **Merivan**'ların açlıktan ölümü uykuda, uyanıklıkta kabusunuz olacak.. **Bu ah çıkmayacak.. Bu ah çıkmayacak.. Bu ah çık-**

ARTIK HERBİŞEYİN HAPI VAR!

RECEP EFENDİ,İKİ KİLO PATATES..KİLOLUK BİR ZEYTİNYAĞI..BEŞ LİTRELİK SU..SANA ZAHMET.. İFTARA YEMEK YETİŞTİRİCEM!

TAMAM ALIRIM..YALNIZ Bİ ŞARTINAN; SEN DE BENİM ŞU PELİT ODUNUNU Bİ GAVRASAN!... Bİ DEĞ HELE! KESER SAPI KESEER!...

HAAA

RECEP EFENDİİİ! MÜBAREK RAMAZANDA! AAHH IIIH!

HA NE?! PELİN HANIM

PELİN HANIM

AAH AH PELİN HANIM NEETTİM BEN SİZE?!..BENİM HANIM RAHMETLİ OLALI BERİ BEŞ SENEDİR AŞIKIM SİZE!.. VELAKİN DİYEMEDİM AŞKIMI.. UTANGAÇLIK HAPI ALDIM Kİ DEYİM DİYE! LAKİN 3 TENE BİRDEN YUTTUM ARDAMARIMI ÇATLATTI HERHAL! ÖLÜRÜM SİZE YERİM BİNGİL GERDANINI!

AAH NE DİYOM BEN YAA!

SAK SAK SAK

M.ÇAĞLAĞ

Ladin, XXL boxer külot giyiyormuş

■ İngiliz Independent Gazetesi'nin muhabiri Richard Lloyd-Parry, Bin Ladin'in operasyondan önce terk ettiği Celalabad yakınındaki evini gezdi, banyoda kurumaya bırakılan külotlarla karşılaştı ve hatıra olarak sakladı.

■ Ladin, boxer tipi, gri-siyah çizgili külot giyiyor ve Angelo Petrico markasını tercih ediyor. Gazeteci, "Çok zayıf olan Ladin'in 'XXL' boxer giymesi şaşırtıcı. Kulotlar belki de başkasının" dedi. ■ 14

CIA uyandırdı şortla kaçtım.

[illegible]

[illegible] dönünce odama çı- [illegible] Gizli servis ajanı geldi. [illegible] diye bizi uyandırdı. [illegible] taura ve köpekleri- [illegible] dik. Meğer Beyaz [illegible] çuk bizdenmiş. [illegible]

LEMAN ÇOK ÖZEL

DÜNYA MEDYASINA LEMAN ATLATMASI

NE İDÜÜ BELİRSİZ SAVAŞTA DÜN[illegible] MEDYASININ OSSAMA BİN LADİN'[illegible] BOKSER ŞORTUNU ELE GEÇİRDİK YALANLARINA LEMAN HAKİKİ VE GE[illegible] DONLARI BULARAK BÜYÜK ŞAMAR İNDİRDİ

İŞTE OSAAMA'NIN TERK ETTİĞİ MALİKANESİNDE BULDUĞUMUZ GERÇEK BOKSER

İŞTE DE 11 EYLÜLDEKİ SALDIRIDA SIĞINAĞA İNDİRİLEN BUSH'UN DONU (işte habercilik işte gerçek donlar ..kokusu üstünde,kurumadan)

foto:Sinan Gökse

Kandahar-Washington

KUZEY İTTİFAKI
katliamda talibanı aratmıcaklar medeni katiller..
AHMET ÇAKAR
ortaçağ mhp bakanının taneleri
ERBAKAN
iftar şov
OSMAN DURMUŞ
Yardım makbuzu olmadan asla Tayin yok.. geriye dönüş.
AMERİKAN PİYADELERİ
afgan zaferine sonradan ortak oldular. bi çare ordu. canlı şov!!!
KEMAL DERVİŞ
yine bizim vergilerden 140 milyon TL'ye kahvaltı...
NURİ KAYIŞ
kafa tokuş
SAVCI SÜRGÜNLERİ
onurlu kanun adamları sürek avı
İSMET BERKAN
sol gündemin sağ lalesi
MUSTAFA TAŞAR
halk parasının iyisini yer
YÜZDE 50 İNDİRİM
türkiye için seve seve tüketin.. tüketelim gazı
IRAK GAZI
komşuyu komşuya kırdırma uzmanları yine iş üstünde
MAİL KÜÇÜKERMAN
hülya şov ailesi
OSMAN DURMUŞ
FUAT DURMUŞ
numune faleyle tacizci biladeri
MERCEDES 0403
yakarım yolcuyu da yakarım

Her dalda yılın lalesi adaylarınızı bekliyoruz.

Fax: 0212-245 35 06
Internet adresi:
lale@leman.com.tr

GEZ MAHMUTÇUK
MAHMUT TİBET

KARAVANADA NE VAR TERTİP?

GÖRMÜYOR MUSUN?

121

KIRMIZI KURDELAYI HAKKETTİ VALLA.. KOLAY İŞMİ ÜÇTE ÜÇ ATMAK!

HELAL!

BRAVO!

SENTETİK BİŞEY GALİBA!

BENCE PLASTİK!

O HOO.. ETİ DAHA DOĞRAMADINIZ MI LAN!

LeMan

Afganistan'da kelle savaşları! Bush, Ladin'in kellesini getirecek bilgiye 25 milyon dolar verirken Taliban, Bush'un kellesine 50 milyon dolar değer biçti..

Ordu, HADEP'in Güneydoğu'da alternatifsiz oluşundan rahatsız. Güneydoğu'da HADEP hariç hiçbir siyasi partinin yöre halkıyla siyasi bağ kuramamasından rahatsız olan ordu içindeki bazı rütbeliler, konuyu MGK gündemine getiriyor..

Türkiye'yi saatte 120 km hızla sallayan fırtına deprem etkisi yaptı, taş üztünde taş bırakmadı. 10 caminin 11 minaresi kağıt gibi parçalandı...

İnternet arkadaşlığı üzerine yapılan bir araştırma, kadınların, erkeklere oranla daha samimi ve dürüst olduğunu ortaya çıkardı. Sanal ortamda bile erkekler konuşmalarını yalanlarla süslüyor..er on erltısı yaıyor...

MHP'li Mehmet Gül eski bir film yapımcısı çıktı. Gül, 'eğer bu işe tekrar soyunursam eski ülkücülerin filmini çekeceğim' dedi.

Gazi Üniversitesi'nde ülkücüler oruç tutmayan öğrencilere demir çubuklar ve sopalarla saldırdı. Onlarca öğrenci yaralandı.

49 öğrencinin yanarak yaşamını yitirdiği Mercedes 403 otobüsleri mahkeme kararıyla toplatılıyor. Dünya'da ilk kez mahkeme kararıyla, bir motorlu taşıt için toplatma kararı alınıyor..

Yeni mederi kanunla evlenmesinde sakınca yoktur raporu alan akıl hastaları nikah masasına oturabilecek...

Ramazan Eğlencelerinin Vazgeçilmez İkilisi: Bülent'le Hüsamettin!

Alp Tamer

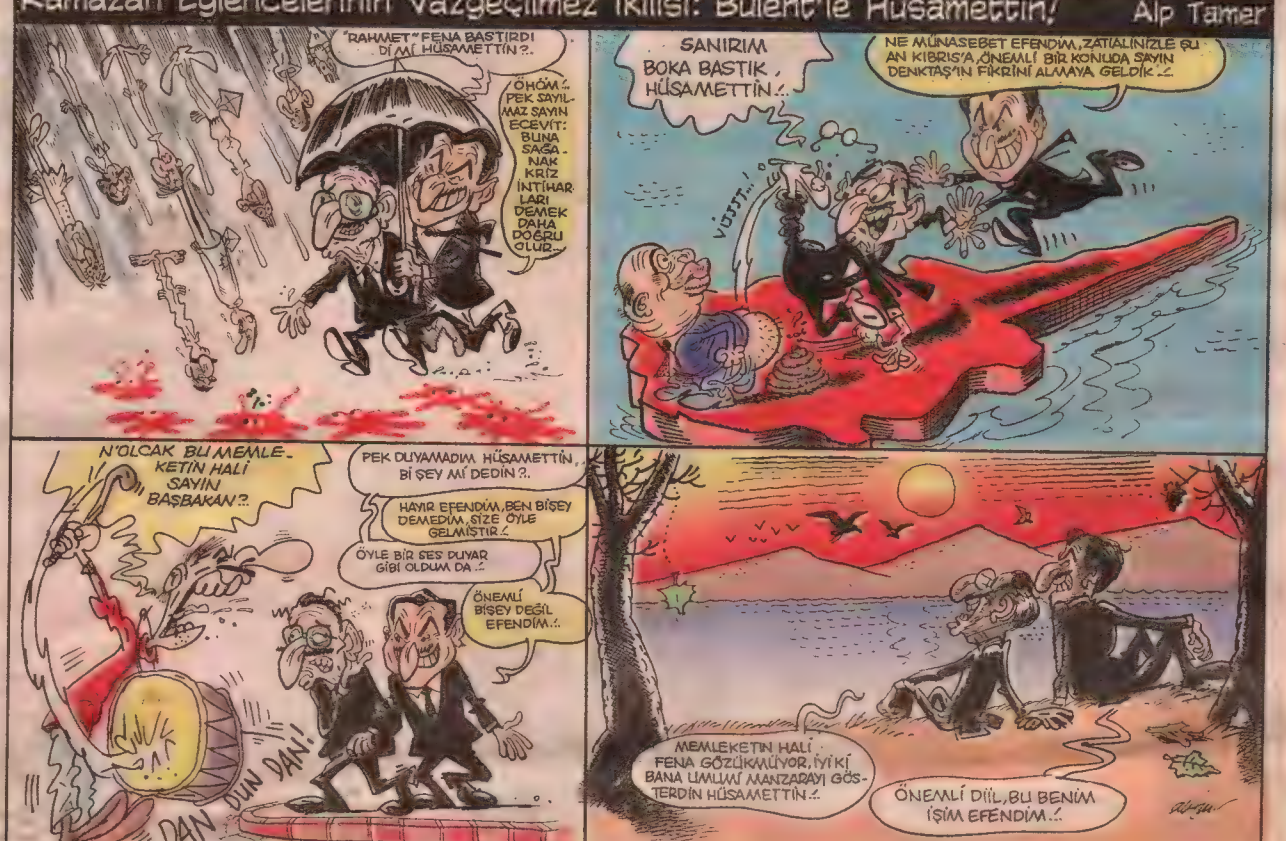

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAKÇAK

GEÇEN HAFTADAN DEVAM

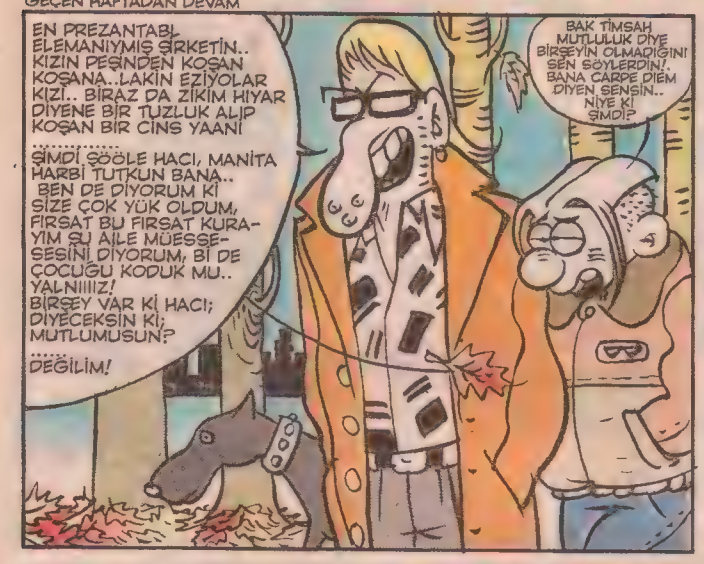

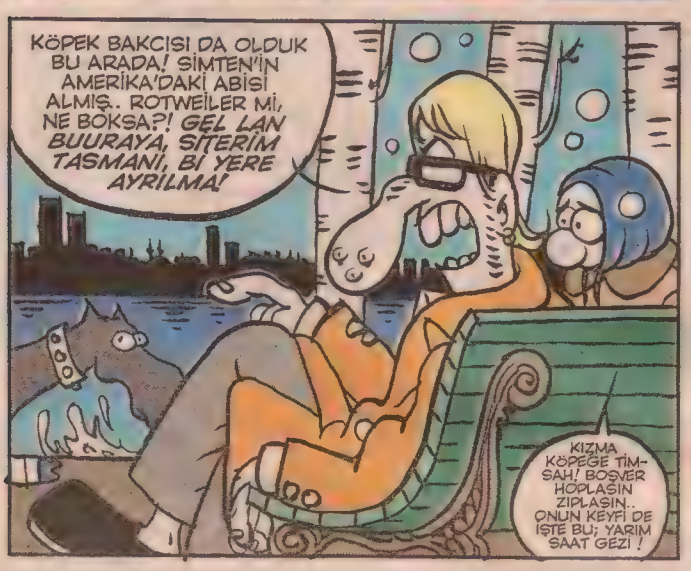

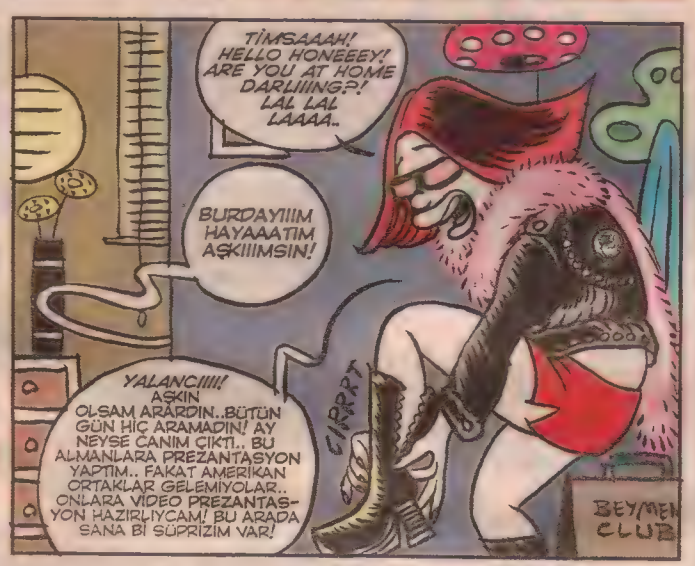

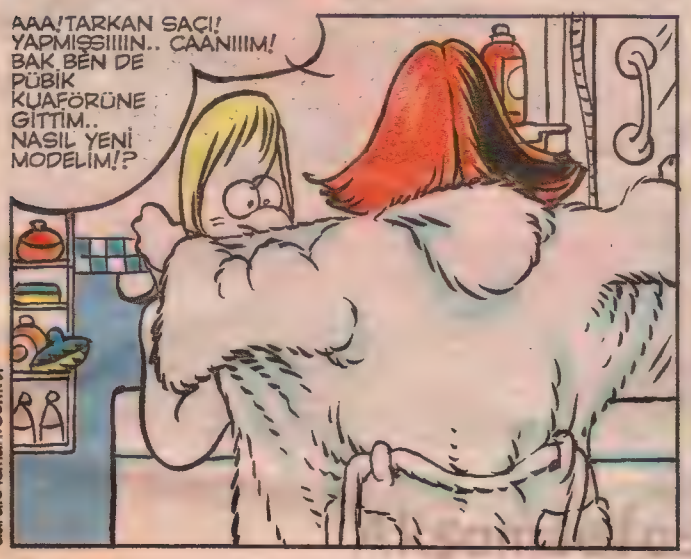

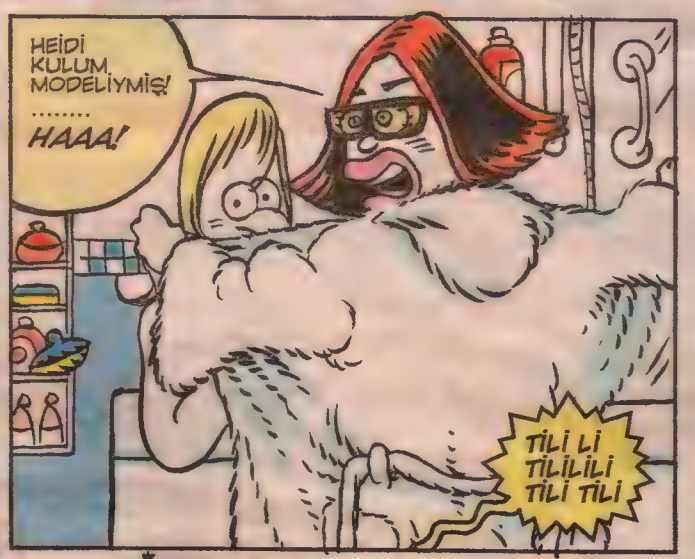

*HAFTAYA OLAN OLACAK..HİKAYEMİZ SADEDE GELİCEK..

daral@leman.com.tr

Açık Büfe met üst

'yaflum vatan' kıbrıs

ben 7 yaşındaydım daha, etraftan hep duyardım, memleketin nurtopu gibi bir **'kıbrıs meselesi'** var.. ben büyüdüm, 35 yaşına geldim, kazık kadar adam oldum, yine hep ve hâlâ duyuyorum etraftan, memleketin hâlâ nurtopu gibi bir **'kıbrıs meselesi'** var

ben portakalda vitamindim, **rauf denktaş,** kıbrıs'ta hep bir şeydi, ben 35 yaşına geldim **rauf denktaş** hâlâ kıbrıs'ta ve hep bir şey

bir kere bir mesele en azından 35 yılda çözümlenemiyorsa, o mesele artık ufak bir mesele olmaktan çıkmış, kocaman 'adam mesele' olmuştur.. 35 yıllık bir mesele artık bizim için 'hısım-akraba' gibidir.. bizimle beraber büyümüş, bizim bir parçamız olmuştur.. biz artık **'kıbrıs meselesi'**ne kısaca **'kayınço', 'dayı'** ya da **'kuzen'** diyebiliriz.. evlenme yaşı bile geçmiş bu uzun meseleye en iyisi biz kısaca **'damat'** diyelim artık

şimdi doğru oturup, eğri konuşalım.. ve hatta çuvaldızı başkasına, kıbrıs'ın sivri ucunu da kendimize batırarak düşünelim: bir mesele en azından 35 yılda nasıl ve niye çözülemedi uleeen.. mesele nedir yani

kimin ya da kimlerin çıkarı vardır bu meselenin sürmesinden.. kim ya da kimler varlığını bu meseleyle sürdürmektedirler

meselelerini mesele etmeyen meselesiz insanlar meselelerini gerçekten çözebilirler mi

bir kere mevzu en baştan tavsıyor.. **biz meselemizi şirinleştirerek çözmeye çalışan bir ırkın ahvadıyız..** bizi habire ve hiç durmadan acıtan hayatın, kalın ve sivri yanlarına, zalim insanlarına, hep şirin isimler takarak tahammül etmeye çalışıyoruz.. demirel: baba, kıbrıs: yavru

ne demek ulen şimdi: **'yavru vatan'** kıbrıs.. kendi kendisine **'yavru'** göbek ismini koyan bir coğrafyayı kim ciddiye alır ki en baştan

memlekette var mı öyle: **yavruantep, yavrumaraş, yavruurfa, yavruçorum,** falan filan

meselesi bunca yıl süren bir coğrafyaya kim, niye hangi maksatla bu ismi takar ki.. yani o coğrafya'ya 'yavru' göbek ismini koyunca, mesele de küçülüyor mu acaba.. en azından 35 yıldır meselesi devam eden, uğruna savaşlar yapılan, insanlar ölen bir coğrafyaya nasıl hâlâ **'yavru'** göbek adıyla hitap edilebiliyor ki.. çocuk oyuncağı mı bu.. çöz meseleyi, yavrunu sevindir

yavru vatan kıbrıs denilince akabinde hemen akla ona paralel şu tip başka isimler de gelebiliyor:

- **kızan vatan kıbrıs**
- göbel vatan kıbrıs
- **bızdık vatan kıbrıs**
- şortlu vatan kıbrıs
- **ağzı süt kokan vatan kıbrıs**
- afacan vatan kıbrıs
- **körpe vatan kıbrıs**
- sübyan vatan kıbrıs
- **aman da aman hanimiş de vatan kıbrıs**
- 3/5 boy prima vatan kıbrıs

oysa şu tip isimler daha zengin ve güçlü göstermez mi kıbrıs'ı:

- **obez vatan kıbrıs**
- duble vatan kıbrıs
- **battal boy vatan kıbrıs**
- toroman vatan kıbrıs
- **baba yarısı vatan kıbrıs**
- delikanlı vatan kıbrıs
- **hop dedik vatan kıbrıs**
- hey genç bakkaldan bir marlboro kapar mısın vatan kıbrıs
- **xl vatan kıbrıs**

bir de kıbrıs'ın varolan ve pek de hoş olmayan bir imajı var ki o mevzuları anlatmak için de şu tip isimleri sıralayabiliriz:

- **kurye vatan kıbrıs**
- mirasyedi vatan kıbrıs
- **garsoniyer vatan kıbrıs**
- ayakbağı vatan kıbrıs
- **yavru derin vatan kıbrıs**
- ülkü ocaklan vatan kıbrıs
- **tramblen vatan kıbrıs**
- denktaş'ın çiftliği vatan kıbrıs
- **kumarhane vatan kıbrıs**
- mehmet ali erbil ile serdar ortaç'ın ikinci adresi vatan kıbrıs
- **onca insan boşuna mı öldü yahu vatan kıbrıs**

meselenin bir an önce ve kıbrıslılar'ın lehine çözülmesi dileğiyle, iyi akşamlar, öpsün hepimizi denktaş'lar

UMPAHA

FATİH SOLMAZ & KEMAL APATAN

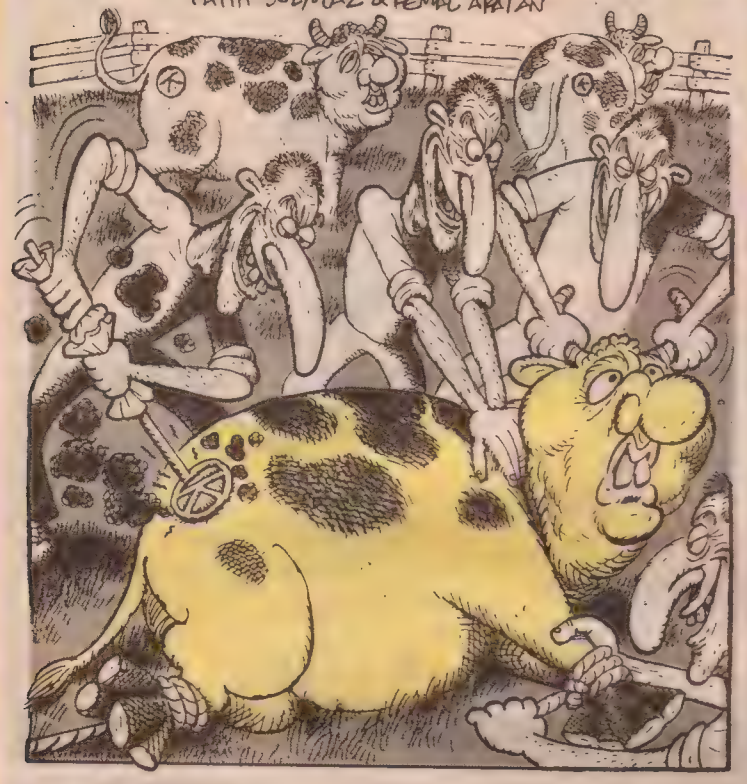

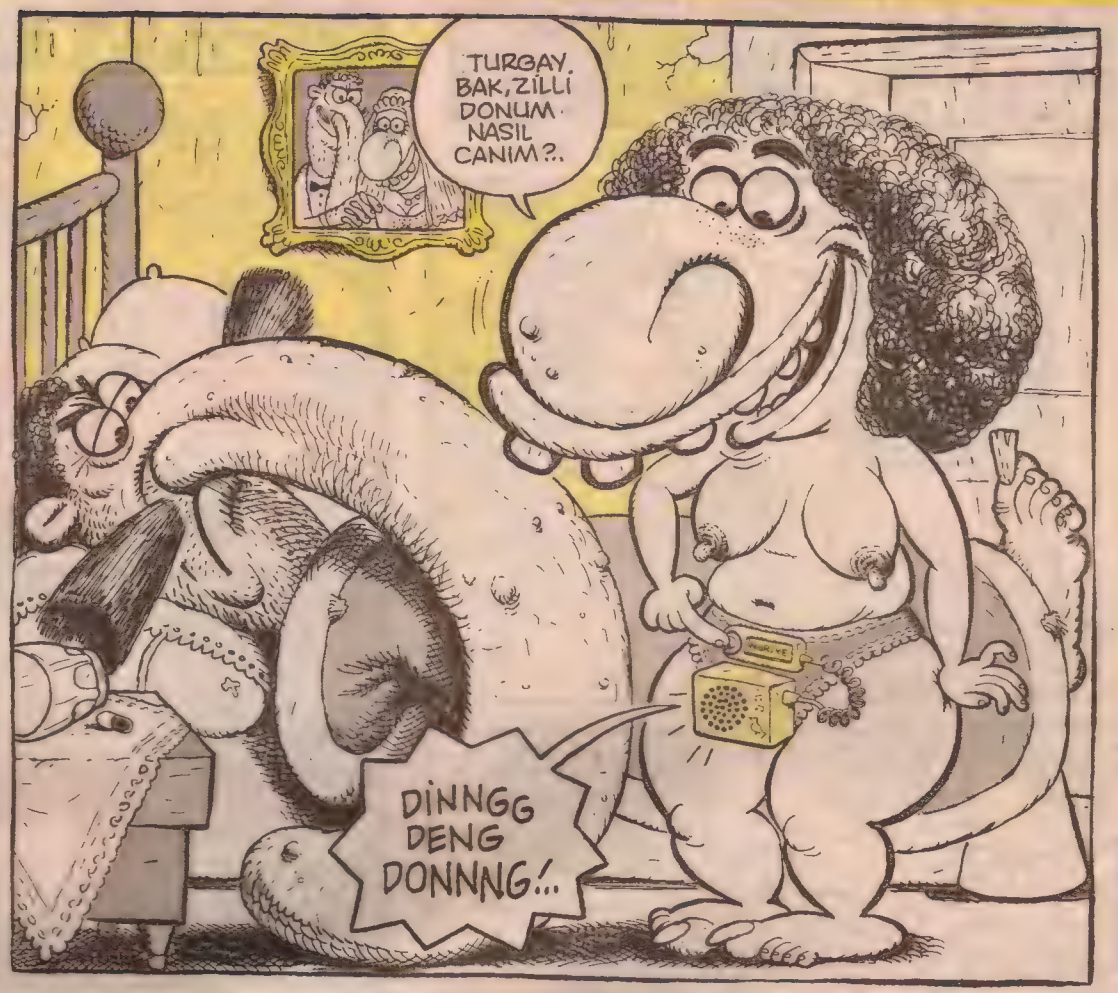

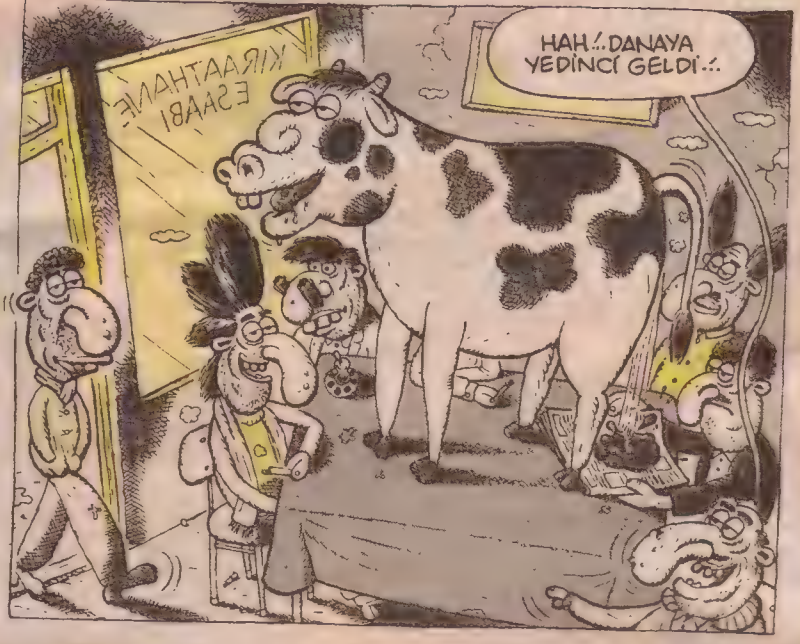

Pantolon

METİN FİDAN

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

KAAN ERTEM

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

DUMUR DETAYI

Guneri İcoglu

Eşimle beraber Safranbolu'da gezinirken gördüğümüz ilginç bir tabelanın fotoğrafı...
Tolga Özdemir

Sarıyer'den Beşiktaş'a dolmuşla giderken dolmuş şöförü indi bindi durumuna geçti ve dolmuş malumunuz balık istifi gibi oldu. Bir teyzemiz dolmuşu durdurdu, şöyle bir içeri baktıktan sonra **"aaa çok dolu ben binmicem"** dedi. Dolmuşcu amcam ne dese beğenirsiniz **"sen gel sana yer bulunur zaten ben ilerde inicem."** Dumur olduk.
Özge Coloğlu/İstanbul

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Vedat Özdemiroğlu

Arkadaşımız Vedat Özdemiroğlu, yıllık depresyonunu geçirdiğinden bu haftaki yazısını yazamamıştır...

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

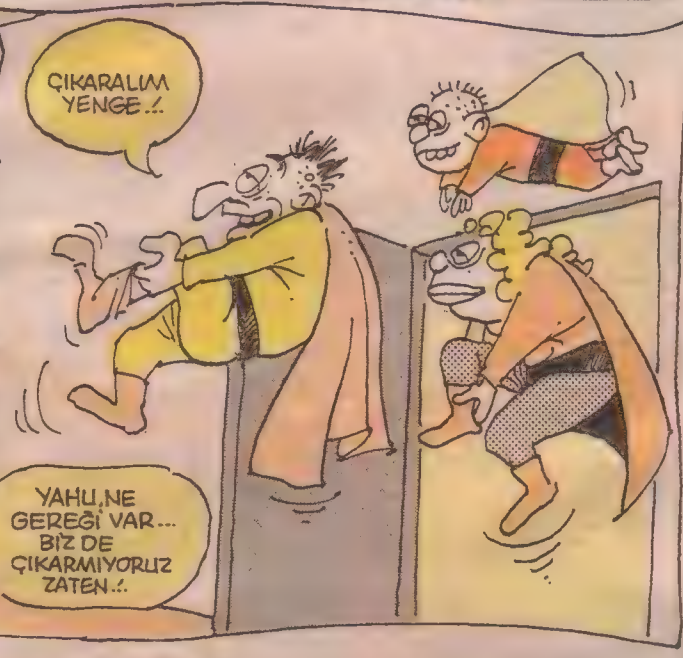

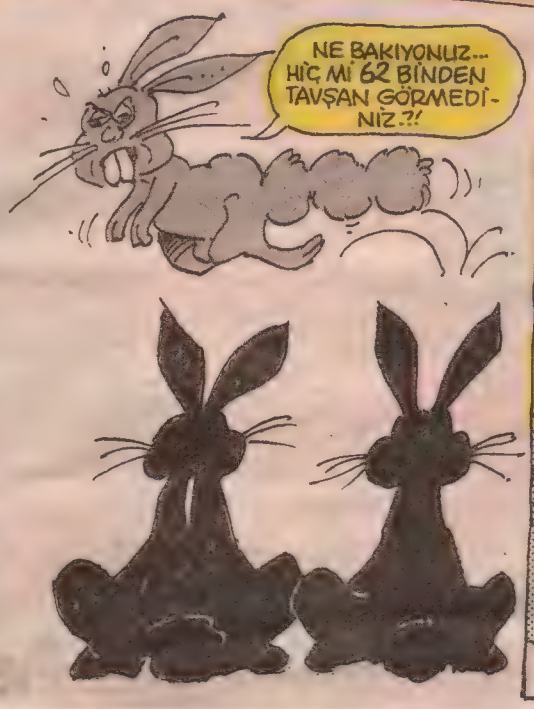

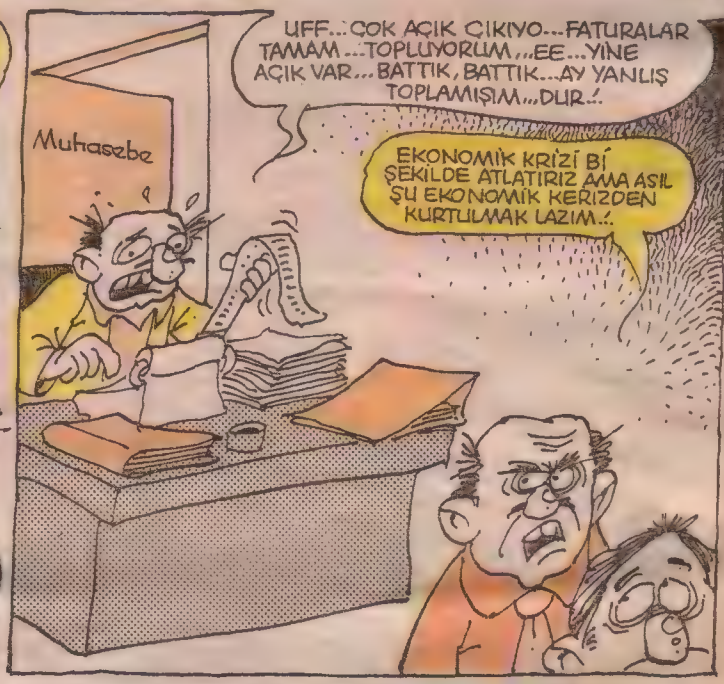

canbarslan@superonline.com

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright © Erdil Yaşaroğlu

Killı Kitap Komikaze 7 çıktı tamamı renkli, 220 sayfa... Güzel kağıda basılmış. Bir-iki yerde hata var. Bi karikatürü boyamayı unutmuşum. Bazı yerlerde de renkler ters basılmış. Ama yine de killı olmuş.

TÜM GAZETE BAYİİLERİNDE

Ey, Sen, Acı... Peki Sonra?

CEZMİ ERSÖZ
cezmier@leman.com.tr

Daha yapacaklarım var. Daha gidilecek yollarım var.Daha acılarını ve sevgilerini paylaşacağım insanlar var...'

Evimde, bir başıma, elimde sigara, pencereden dışarı, bahçede oynayan çocuklara bakarken bunları düşünüyordum: Daha yazacağım şiirler var...Ve içimde tamamlamam gereken eksik yanlarım var, evet onları tamamlamak için çaba göstermeliyim. Eğer göstermezsem, birden bire karşıma çıkan boşluklar yüzünden dibe düşerim...Kendimi öyle iyi tanımalıyım ki, dibe düşsem bile elimdeki imkanlarla, kalbimdeki umutlarla yeniden yukarı çıkmalıyım...

İşte ben bunları düşünürken telefonum çaldı.Karşımda çok seyredilen bir kanalda kültürel programlar yapan bir televizyoncu kadın vardı...**Cezmi Ersöz'ü aramıştım,** diye sordu... **Buyrun, benim,** dedim...

Sizinle sanatçılar ve intihar konulu bir program yapmak istiyoruz.Bize yardımcı olabilir misiniz, diye sordu..

İntihar sözünü duyunca önce biraz irkildim. Sevdiğim, şiirleri ve romanları, resimleriyle bana çok şey katmış, ama sonunda hayatlarına kendi elleriyle son vermiş sanatçıları düşündüm hemen: **Vladimir Mayakovski'yi, Cesar Pavese'yi, Sylvia Plath'ı, Yesenin'i, Walter Benjamin'i, Virginia Woolf'u, Stefan Zweig'ı, Vincent Van Gogh'u, İlhami Çiçek'i,Kaan İnce'yi, Paul Celan'ı, John Berryman'ı, Henrich von Kleist**'i ve daha onlarcasını geçirdim içimden... Ve birden kalbimdeki durgun göl kıpkırmızı oldu...Gölün içinden iki çağla yeşili göz belirdi usulca... 14 yıldır ruhumda durmadan kanayan, geç bulup çabuk kaybettiğim **Nilgün Marmara**'nın gözleriydi bunlar... Bu gözler 14 yıldır evimin her köşesinden anlamını ve derinliğini hala çözemediğim bir ifadeyle bakıyorlar bana... **Nilgün**'ün, bir güz akşamı **Kızıltoprak**'ta oturduğu apartmanın beşinci katından kendini boşluğa bırakmasından beridir içimde bir yer durmadan kanar, durur... Görenler söylemiş, boşluğa düşerken hiç bağırmamış, sessizce kayıp gitmiş aramızdan, dileklerimizi alıp bilinmeyen bir derinliğe doğru kayan isimsiz bir yıldız gibi...

Durakladıkça durakladıkça, zaman zaman benden uzaklaşan sesimi toplaya toplaya bunlardan söz ettim televizyoncu kadına: Ömrümün büyük bölümünü intihar enden sanatçıları düşünerek geçirdiğimi, onların intiharlarından bu hayatın anlamı üzerine birtakım anlamlar çıkarmak için çok çaba harcadığımı, neredeyse onlarla yaşadığımı, çünkü onların da bu dünya, bu hayat için intihar ettiklerini, biz geride kalanlara yaşarken fark etmediğimiz bazı gizleri, bazı gerçekleri anlatabilmek için bu yolu seçtiklerini söylemeye çabaladım.. Ve son olarak şunu ekledim: **"Sanatçılar lanetlenmiş zamanları bizler için sevgi ve özgürlük zamanlarına çevirirken çok büyük acılar çekerler.Bize umut verirken kendileri umutsuzluğa kapılırlar... Çünkü değişmesini istedikleri hayat, değişmesini istedikleri insanlar bir türlü değişmez. Bu yüzden her sanatçı intiharını kalbinde saklar..."** Bu son sözlerim televizyoncu kadını çok heyecanlandırmış olmalı ki: **Lütfen bir yerde bu sözleri kaydedelim. Bu saptamalar bizim için çok önemli.Siz nereye isterseniz biz çekim için oraya geliriz...**

Televizyoncu kadın için yaptığı program önemliydi elbet. Bu onun işiydi.Oysa benim için kendilerine çok şey borçlu olduğum sanatçıların intiharı üzerine, hele kameralara konuşmam hiç kolay değildi... Anılarının incitilmesini hiç istemiyordum.Varlıkları ve hayatlarına kendi elleriyle son vermeleri benim için kutsal anlamlar taşıyordu... Bu dünya,bu hayat onları hep aynı çarmıha germişti.Ve o çarmıhın yaraları şimdi benim içimde duruyor ve durmadan kanıyordu...

İnanın, benim için çok zor, dedim. **Kendimi pek hazır hissetmiyorum...**

Ama televizyoncu kadını ikna etmek kolay değildi: **Bu konuda bilgi sahibi olmayan insanların konuşmasını istemezsiniz herhalde. O sevdiğiniz, saygı duyduğunuz sanatçılara borcunuzu gelin içinizden gelen sözlerle ödeyin...**

Kadın işini biliyordu. Çaresiz kabul ettim. **Taksim**'de tenha bir kafede buluştuk... Ekip hazırlanmış beni bekliyordu. Beni bir sandalyeye oturdular. Makyajım yapıldı. Spot ışıkları yandı. Hazır olup olmadığım soruldu. Hazırım, dedim... Ve sorular ardı ardına gelmeye başladı... Sanatçılar neden intihar eder?.. Siz bir sanatçının intiharını nasıl yorumluyorsunuz?.. Sanatçının intiharı bir seçim midir, bir umutsuzluk mudur?..

Soruları duymuyordum bile.Sorulara ne yanıt verdiğimi bile tam olarak bilmiyordum... Kalbimdeki o kanlı gölde beliren iki çağla yeşili gözle konuşuyordum yalnızca:Beni geceleri birileri yanına çağırıyor biliyor musun... Aydan sesleniyorlar bana:Oradaki işin bitti, gel artık buraya, diyorlar...

Dünyadaki yürüyüşünü ansızın yarıda keserek gökyüzüne, onu çağıranların yanına gitmişti **Nilgün Marmara**... Gittiği her yere aydınlık götürürdü. Çocuğu olmadığı için intihar ettiğini yazdı gazeteler. Oysa neden bu değildi,biliyorum. Çok ışıksızdı bu hayat onun için. Çok sahte, çok yalan, çok karanlık...İçinin aydınlığını kimseyle paylaşamadı. O aydınlık içinde kaldı.İçinin aydınlığı yaktı onu...İçindeki o korkunç, o doyumsuz sevgi duvarlara çarpıp yine ona geri döndü... Bu hayatın kurallarına, bu dünyanın gerçeklerine uymayan sevgisi onu soluksuz bıraktı...Bir insan hayatı çok sevdiği, insanlara sonsuz bir sevgiyle bağlandığı için intihar eder mi?.. **Nilgün Marmara** işte bu yüzden intihar etti... Çünkü çoğu zaman bu hayatta sizi kimseler anlamaz. Onca insanın içinde kendinizi yapayalnız hissedersiniz. Bu anlaşılmazlık, bu yalnızlık yüzünden yine kendi içinize döner, içinizden size benzeyen, sizin gibi düşünen, sizin gibi özleyen insanlar çıkarırsınız...İşte onlar sizin düşlerinizin kılığına girmiş meleklerdir...İçinizden çıkarttığımız melekler bile acır halinize... Sizi karşılıksız ve artık dayanılmaz acılar veren sevgilerinizden ve umutlarınızdan kurtulmak için gökyüzüne uçar, ayın aydınlık yüzüne tutunur ve oralardan sizi yanına, bulunmaz bir aleme çağırırlar... **Bitti, artık bitti,** derler; **gel buraya, dünyadaki yürüyüşün, bitti...**

Televizyoncu kadının sorularına yanıt verirken aynı anda kalbimden bunlar geçiyordu. Ve onca spot ışığının ve insanın önünde ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Güçsüzlüğüm belli olmasın istiyordum.Çünkü şu an ve bazı anlarda neden güçsüzleştiğimi, neden tutunacak bir dal bulamadığımı onlara anlatsam bile beni anlamayacaklarını hissediyordum.İşte bunu hissettiğim anda aklıma bir otel odasında intihar eden İtalyan romancı ve şair **Cesare Pavese** geliyordu... 18 Ağustos 1950 tarihli güncesinde şöyle diyordu **Pavese: "Gizlice en çok korkulan şey hep gerçekleşir sonunda. Yazıyorum: Ey, sen, acı. Peki sonra?**

Bütün gerekli olan; biraz cesaret.

Acı ne kadar ortaya çıkar ve kesinleşirse, yaşama içgüdüsü o kadar ağır basıyor ve intihar düşüncesi zayıflıyor.

Kolay sanmıştım ilk düşündüğümde. Zayıf kadınlar yapmıştı bu işi. Alçakgönüllülük istiyor, kendini beğenmişlik değil.

Tiksiniyorum bütün bunlardan.

Sözler değil. Eylem. Artık yazmayacağım."

Ve günlüğüne bunları yazdıktan sekiz gün sonra intihar eder **Cesare Pavese**... Gidecek yeri kalmamıştı çünkü onun da... Öyle çok sevmişti ki hayatı ve insanları, bu sevgi ona gidecek bir yer bırakmamıştı...

Vera Cruz'dan **New York**'a gitmek için bindiği gemiden atlayarak intihar eden Amerikalı şair **Harold Hart Crane**'de bu hayatın kurallarına, ölçülerine uymayan sevgisi yüzünden intihar etmişti bence... Sevgisi fazla, ölçüsüz, gereksiz bulunmuştu diğer insanlar tarafından. Çünkü dünyayı ve içindeki bütün canlıları sonsuz bir sevgiyle seven biri ancak şöyle bir şiir yazabilirdi:

"çünkü biz, kapının eşiğinde
açlıktan kıvranan bir yavru kedi bulup
onu sokağın şiddetinden koruyacak
ve yırtık dirsekleri ısıtacak kadar dünyayı sevenlerdeniz..."

Dünyayı ve hayatı delice seven şairlerden biri de **Sergey Yesenin** de intihar etmeden önce şu şiiri yazar:

"ve bir gün baba ocağına yine dönerim,
sevinirler, o sevinçle avunur, yaşarım.
yeşil bir akşam dibinde pencerelerin
mintanımın koluyla kendimi asarım.

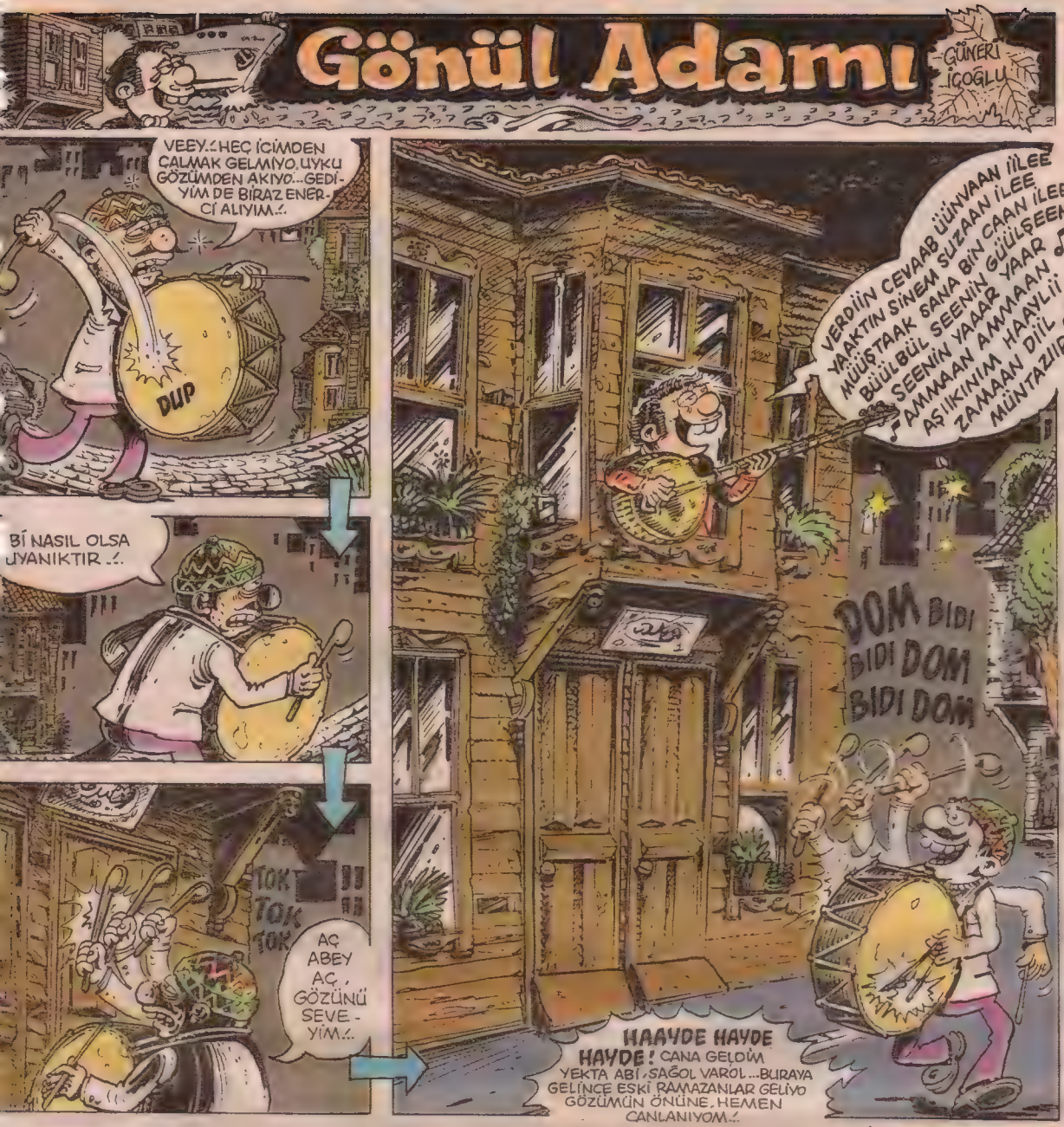

çlı söğütler başucunda ilmiğin
ımlarını daha da sevecen indirirler
ıkanıp arınmamış gövdemi benim
ek havlamaları eşliğinde toprağa verirler."

Hayatı ve insanları delice ve ona sunulan ölçülerin dışında sevdiği için dini bir trenin altına atarak intihar eden bir başka şair de **Attila Jozsef**'tir. bir baba ve çamaşırcı bir annenin oğlu olan Macar şair hayatını sömü- ve haksızlıklara karşı mücadeleye adamıştı... **Şiir Sanatı,** adlı şiirinde ata delice tutkun olduğunu şöyle anlatıyordu:

;bir uzlaşmaya yanaşmadan
Alu olma hakkımı haykırırım
arır yanaklarım tutkudan
ışur ateşler içinde kanım..."

Öyle bir sevgi, öyle bir tutkudur bu, karşılık bulamazsa,anlayış göreme- endi içine döner ve orada yakıp kül eder o uzlaşma nedir bilmeyen ben-

O aşırı sayılan aydınlık kendisiyle kalırsa büyük yara alır. O sevgi ayğı yaşanacak yer bulamazsa çaresiz kendi kendisini söndürür.İşte haya- kendi elleriyle son veren Bulgar şair **Peyü Yavorov** bu trajediyi sonuna yaşamıştı.. Ve bu trajediyi, **Gece İçinde Günler,** adlı şirinde şöyle anlat-

lgun,bir bir geri dönüyorlar
anmamış günlerim benim,
me atıp sevgili ölüleri
ip gidiyorlar:işte ilk aşkım
süden yaralanmış; ve işte
ncım benim, eğik başlı;
şuracıkta aydınlık umudum
müş gözleri,-ve bir yığın düş,
nmedik ölümlerinde
nsüyor yüzleri, gelecek zamanlardan
yorlar, çekip gidiyorlar fırlatıp ölüleri
anmamış günlerim benim..."

Peki, 22 yaşındaki üniversite öğrencisi **Kaan İnce** niye intihar etmişti ar- olağanüstü güzel şiirler bırakarak... Sanki nedenini bilmiyormuşum gi- ünlerce arkadaşlarını arayıp bu soruyu onlara da sormuştum... Görünür neden yoktu... Kimse, en yakınları bile anlamamıştı neden böyle yaptığı- Ankara'dan İstanbul'a gelmiş, **Kadıköy**'de, nhtımda bir otel odasına yer- işti. Ve ne ilginçtir ki otelin adı: **Ümit Oteli**'ydi. **Kaan İnce** sabaha kar- ldığı odanın penceresini açmış ve martı sesleri arasında hayatına son nişti... Ve çevresindeki hiç kimse bugüne dek onun içindeki o gizli, o hassas yerin niye ve ne zaman kırıldığını hissetmemişti:

"(...) düştü saat duvardan. telefon diye çevirdim yelkovanı:imdat.ak- soktu kendini. çan sesleri, ezan sesi, martı sesi, çatılarda kaldı ge- in gizi. unuttum mektubun içinde boğulduğumu. elveda."

Artık devam edemeyecektim. Binlerce anı, binlerce umut ve acı yorup alamıştı beni. Ve o son sözlerimi, **sanatçılar lanetlenmiş zamanları bizim için sevgi ve özgürlük zamanlarına çevirirken çok acı çekerler. Bize umut verirken kendileri umutsuzluğa kapılırlar. Çünkü değişmesini istedikleri hayal, değişmesini istedikleri insanlar bir türlü değişmez... Bu yüzden her sanatçı intiharını kalbinde saklar,** söyledim ve sustum... Sözlerimi bitirir bitirmez televizyoncu kadın telaşla yanıma geldi ve: **Çok güzeldi, ama sizin o son sözünüzü alalım ve öyle bitirelim çekimimizi,** dedi.

Hangisi? diye sordum merakla...

Hani dedi, yüzünde beliren şeytani bir gülümseyişle, **hani telefon konuşmamızda intihar etmeyi düşünüyorum, demiştiniz ya, işte onu söyleyin, bitirelim...**

Çok şaşırmıştım... **Ben öyle bir şey söylemedim size, nereden çıkarttınız şimdi bunu,** dedim...

Söylediniz ama, nasıl unutursunuz, iyi hatırlayın...

Bu öyle unutulacak bir şey değil ki, hayati bir söz bu, çok eminim ki ben size bir şey söylemedim. Çünkü intihar etmeyi ne o an düşündüm, ne de şimdi...

O yine ısrar etmeye devam ediyordu: **Unutmuş olabilirsiniz. Ama şunu söyleyin bitsin artık. Bizi kırmayın...**

O an dehşete düşmüştüm.Televizyoncu kadın için benim intihar etmemin, hayatıma kendi ellerimle son vermemin hiç önemi yoktu. Bir hayatın son bulmasının... Onun için tek önemli olan şey, programının ses getirmesiydi. Benim sanatçılar ve intiharları konusunda anlattığım onca şeyden hiç etkilenmemiş, bu sözlerim onda hiçbir yeni duygu yaratmamıştı...

İntihar edeceğimi söylemeden oturduğum sandalyeden kalktım ve yakamdaki mikrofonu çıkardım... Televizyoncu kadının birden yüzü değişmiş, o sahte nezaketinden eser kalmamıştı.. **Kırmayın bizi,** demişti, ama sadece canı sıkılmıştı, çünkü işi olmamıştı... Kırılmazdı o, çünkü kalbi olan, bir ruh taşıyan insanlar kırılabilirdi ancak. Bu ikiyüzlü hayat değişsin, bu bencil ve çıkarcı insanlar artık sevmeyi ve paylaşmayı öğrensin, diye lanetlenmiş zamanları bizler için sevgi ve özgürlük zamanlarına çevirebilmek adına içlerindeki bütün sevgiyi ve umudu bu yolda harcayan insanlar kırılabilirdi ancak...

Programı bir hafta sonra yayınladılar.Söylediğim bir çok şeyi beğenmeyip çıkarmışlardı. Programda bir film eleştirmeni intihar edebileceğinden söz ediyordu. Demek bu sözü ona söyletmeyi başarmışlardı.Yaklaşık on gün sonra o film eleştirmenin cesedi **Cihangir**'de yalnız yaşadığı evinde bulunmuştu.İntihar etmişti...

Gazetelerde o film eleştirmenin intihar haberini okuduktan sonra sokağa çıkıp saatlerce amaçsızca yürüdüm...yürüdüm...Ve yürürken içimdeki sevgi ve umudun beni daha ne kadar yaşatacağını; bütün bu bencillik ve acımasızlıklara karşı beni daha ne kadar koruyacağını düşündüm...Ve amaçsızca yürürken kulağımda **Cesare Pavese**'nin o son sözleri yankılanıyordu: **Ey, sen acı. Peki sonra?**

* **Antalya.** 1 Aralık Cumartesi günü **Antalya**'da **ANŞAN**'dayım. * **Kadıköy.** 8 Aralık Cumartesi günü saat 14:00-18.00 arası **Kadıköy**'deki **Khalkedon Kitabevi**'ndeyim. (Barış Manço Kültür Merkezi'nin yakını **Tel:** 0216 - 348 87 90) * **Beyoğlu.** 9 Aralık Pazar günü saat 14.00-16:00 arası **Leylek Cafe**'deyim. (Küçükparmakkapı Sok. No:27/3 Beyoğlu Tel:0212 244 25 29) * **Ankara Hacettepe Fakültesi.** 12 Aralık salı günü. * **ODTÜ.** İletişim Topluluğu 13 Aralık çarşamba. * **Burdur.** 21 Aralık cuma günü **Burdur Fakülte Kitabevi.** * **Isparta,** 22 Aralık cumartesi günü **Bilim Kitabevi.** * **Trabzon.** 29 Aralık cumartesi günü 14:00-18:00 arası **Trabzon Üçyol Kültür Merkezi**'ndeyim. * **Oya Özer** resim sergisi. Ziraat Bankası Tunel Sanat Galerisi. 14 Aralık tarihine kadar

TEZ

Bir araştırmaya ve bu konuda yapılmış anketlere göre; ketıl, çamaşır makinası, bulaşık makinası gibi gündelik hayatı kolaylaştırıcı eşyalar evliliğe yararlı gibi görünse de aslında insanı evlilikten soğutucu özellik taşırlar. (Tabii bu anketler genellikle bekar erkekler yönünden ele alınırsa daha anlamlıdır.) Zira evliliğin gerektirdiği gündelik işleri kolaylaştırma sebebi olan bu pratik eşyaları bekar bir şahıs evlenmeden önce alırsa, tüm ev işlerini daha rahat ve gerilimsiz halletdiyor ve evlenesi gelmiyormuş.

Bu eşyaları evlenirken eşiyle beraber alırlarsa evlilik yürüyebilirmiş. Ancak yine de kullanma kılavuzlarını çözerken ve okurken çıkan tartışmalara dikkat etmek gerekiyormuş!.. **Güneri İçoğlu**

ANTİTEZ

Her zaman ki gibi bu albümümüz de yuksek sesle okumaya ayarlanmıştır. Lütfen okurken sesinizin ayarıyla oynamayınız.

Kitapçılarda

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

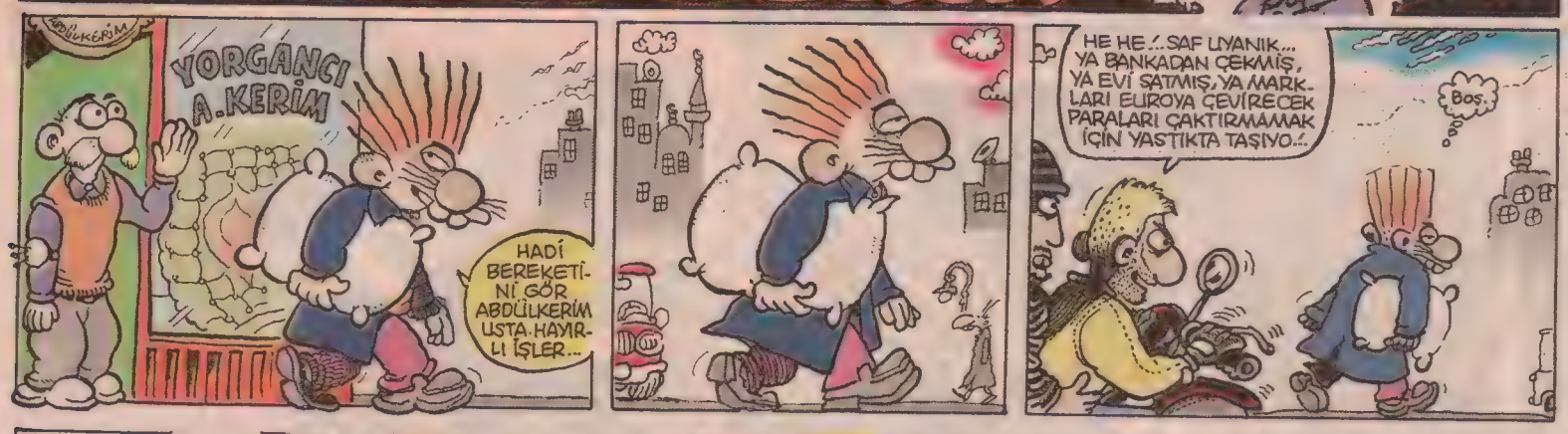

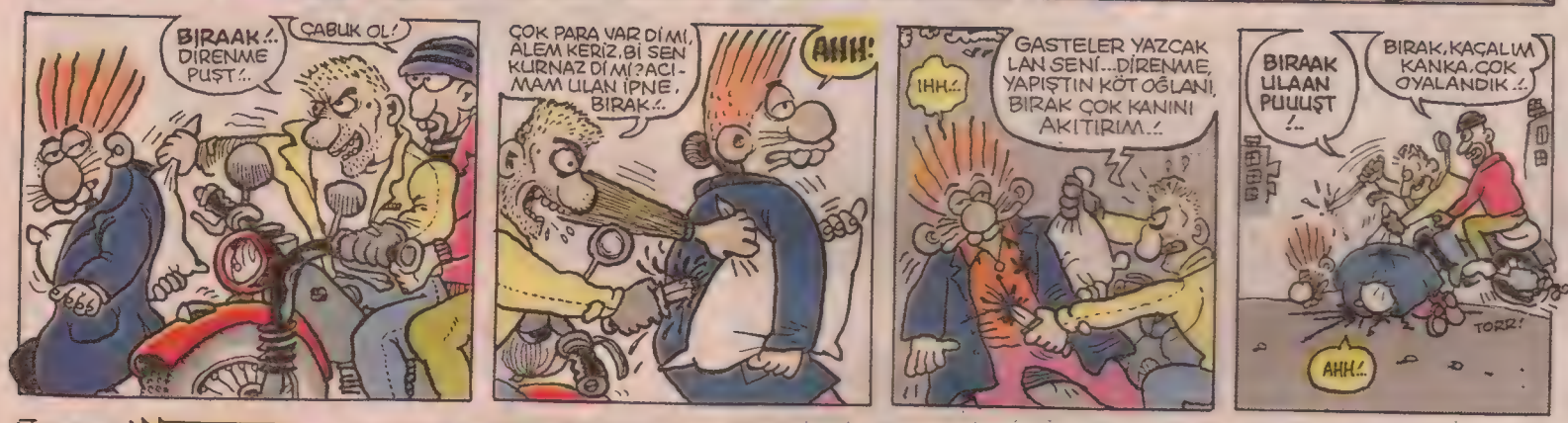

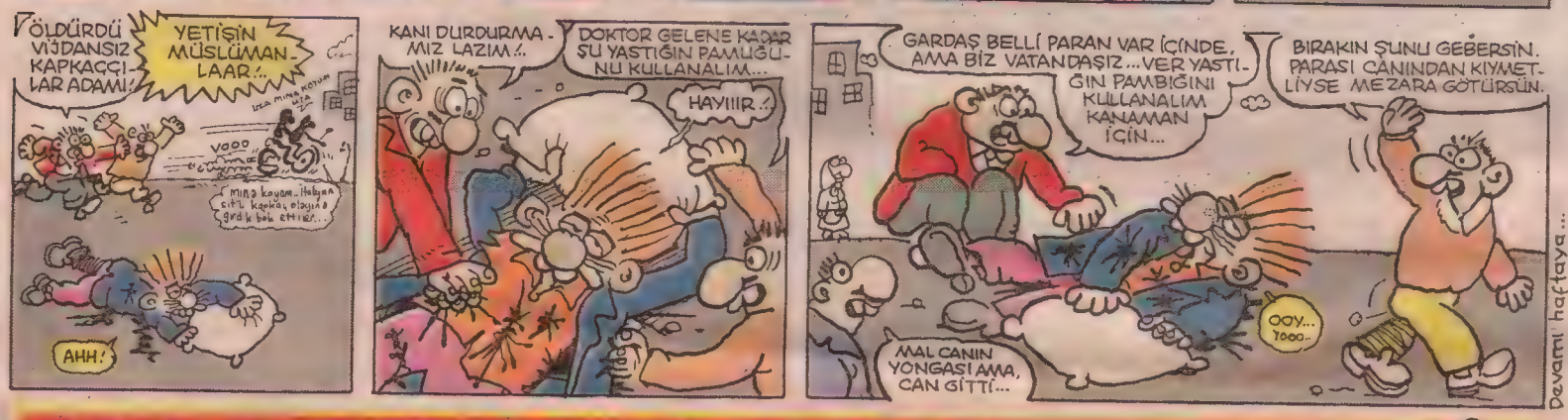

Devamı haftaya...

MİLLİYAN ADAM

AHMET YILMAZ

Pazartesi ekonomisi!

Pazar ekonomisinden değil pazartesi ekonomisinden yanayım!

Zaten pazar ekonomisinden yana olanları hiç anlayamadım.

Bunlar hem "devlet ekonomiden elini çeksin" diyorlar hem de devleti ekonominin içine çekmeye çalışıyorlar.

Çiftçisi, esnafı, sanayicisi, bankacısı "kurtar bizi devlet baba" deyip devletin kapısını aşındırıyorlar.

Ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Kemal Derviş'ten hemen hergün para dileniyorlar.

Ondan sonra da pazar ekonomisinden yana olan bu kesimler "devlet küçülsün" diyorlar.

Devlet zaten küçüleceği kadar küçüldü.

TLvolelik olmuş **TL** kadar küçüldü!

İMF'nin kapısında dilenci durumuna düşürülmüş devlet daha ne kadar küçülecek?

Devlet "kurtar bizi Sam Amca" diyecek, sizler de "kurtar bizi devlet baba" diyeceksiniz.

Pazar ekonomisinde devlet kimseyi kurtarmaz, bunu bilmez misiniz?

Pazar ekonomisi "altta kalanın canı çıksın, ölen ölür kalan sağlar bizimdir" der.

"Gemisini kurtaran kaptan" der.

Buna karşı çıkan, bunun tersini savunanlar ise sosyalistler.

Kitap diyor ki, kapitalizmden sonraki aşama sosyalizm.

Ben de diyorum ki, pazar ekonomisinden sonraki de pazartesi ekonomisi!

Pazartesi ekonomisinde de **pazar** var; ama o sosyal pazar ekonomisi.

Serbest pazar ekonomisi denilen vahşi pazar ekonomisini terbiye edecek olan da sosyal pazar ekonomisi.

Pazar ekonomisi yeni dünya düzeni...

Pazartesi ekonomisi ise en yeni dünya düzeni!

LeMan Oflaz
lo@leman.com.tr

LEMAN & L-MANYAK DERBİSİNİN RÖVANŞI ANKARA'DA

7 Aralık Cuma günü Ankara Leman Kültür'de **LeMan - L-Manyak** yazar çizerlerinin topyekün imza muhabbeti var.

8 Aralık Cumartesi Maç var.. Var da Ankara'da nerde var. Daha sahayı bağlayamadık.. Hava şartlarına uygun, ulaşımı kolay ve seyircilerin keyifle maçımızı izleyebileceği bir saha bilen varsa bize haber etsin.. Telefonla, faksla veya maille..

Önümüzdeki sayı maç saati yeri belli olur bizde burada yazarız..

Oy oy L-Manyak L-Manyak
Yolunmuş kuşum
İstanbul'daki maçta
nasıl koymuşum..

Not: Hazırlık maçına hiç girmiyoruz, bahsetmiyoruz.. Ni Hah Hoo..

bezginbekir@leman.com.tr

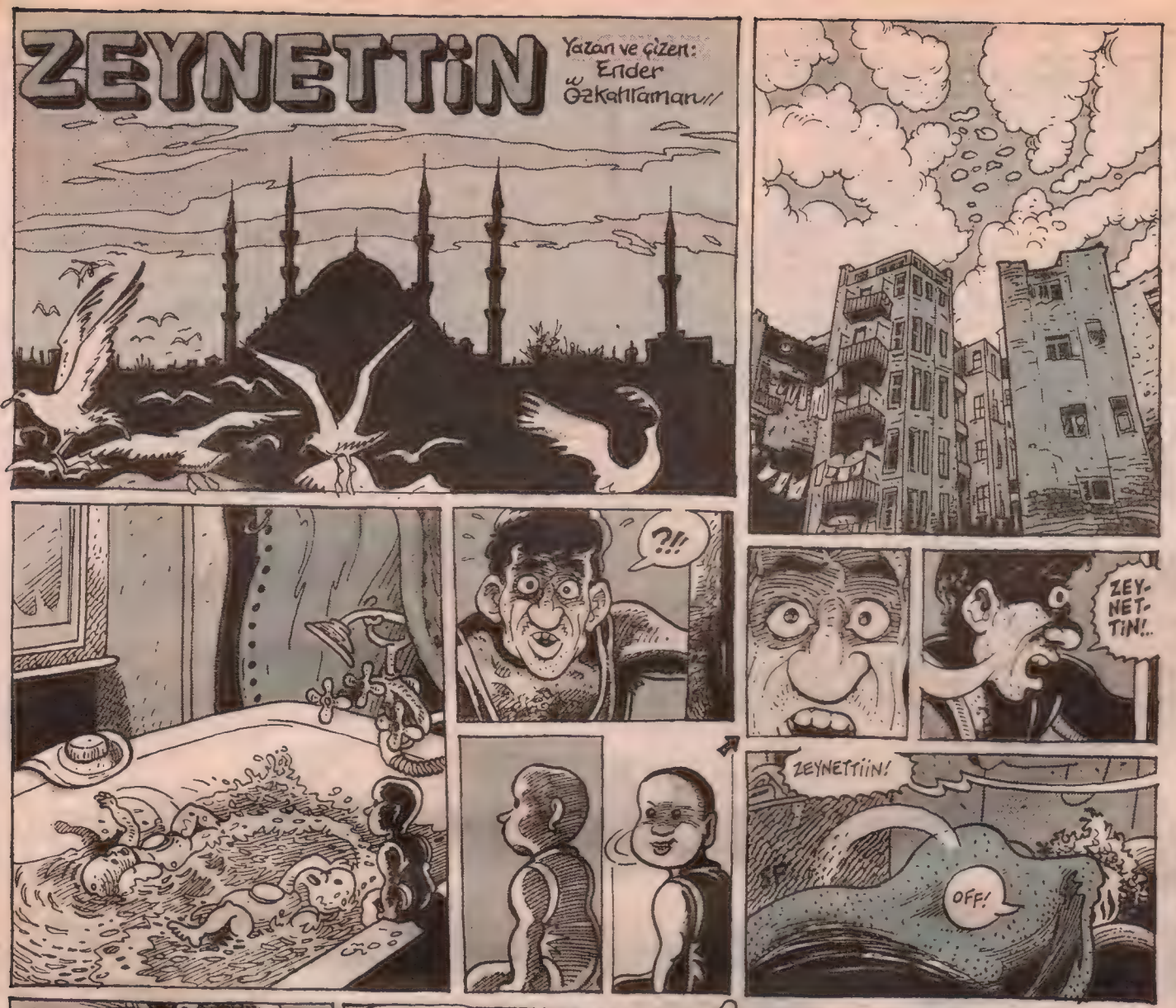

nihatg@leman.com.tr

Cenaze

NİHAT GENÇ

Sistem hastası Türk aydını, liberalizm, devletçilik, demokrasi, sağcılık, solculuk... Yeni doğmuş bir bebeğe yemek vereceksin, 60 milyon toplanmış liberalizmle verelim, demokrasiyle verelim, devletçilikle mi verelim derken yüzelli senedir bebekler ölüyor. Önümüzde çoluğumuzun, çocuğumuzun annemizin emeklimizin cenazesi bekliyor, liberalizmle mi kaldıralım, devletçilikle mi kaldıralım diye yüzelli senedir cesetler çürüyor! Ayranımız yok içmeye, tahtırevanla yüzelli yıldır sistem tartışıyoruz. İnsan büyüdükçe kendisini yetiştiren ahlağı da bir kenara fırlatıp, bırakıyor. Yetiştiğimiz bu ahlaklar, artık deyimler ya da atasözleri kitaplarında can çekişiyor. Ayetlerde ya da eski kitaplarda yazılı vecizeleri güya elmas yüzüklermiş gibi bize kakaladılar, öyle soğuk ve gerçek bir fırtına sürüklüyor ki bizi, geriye ahlak adına, izm adına, toplum adına bir kırıntı dahi kalmıyor! Halk açlıktan bütün ahlak sistemlerini kemirmiş, yokediyor. Akılhastaları gibi gazeteler, TV'ler yüz elli yıllık hastalığımız sistemleri konuşuyorlar hala.

Acil servis göz kliniğinin gece nöbetinde gideni geleni azdır. Demir tornada çalışan genç bir işçi çocuk gözüne batan demir kıymık için geldi. Göze saplanmış demir kıymığı görünce bir tuhaf oldum. Çocuk, "ağbi o kadar korkma, ben her hafta gelirim, büyük kıymıkları elimle, ya da cımbızla kendim çıkartırım, kıymık çok küçük olursa o zaman gelirim".. İskitler Sanayii'nde çalışan basit bir işçi çocuk: Metin. Biri askerde, ikisi ilkokulda küçük kardeşleri var. Hastanenin çöpe attığı pis yataklar, kirli çamaşırların yanıbaşında ayaküstü konuşuyoruz. Gide gele arkadaş olduk, akşamları iş dönüşü kıymık varsa önce kliniğe sonra bana çay içmeye uğruyor. Yapamayacağım işleri yapanları büyülenmiş gibi dinlerim. Bu soğukta, kapısız bacasız demir atölyesinde sabahın yedisinde işbaşı yapmak.: İnsanlara iyi davrandığım için beni arayıp sormazlar, hayatlarına dair ne anlatsalar şaşkınlıkla dilimi yutmuş gibi, vay anasını, yok ya, doğru mu ya, gibi elimle olmayan tepkiler verdiğim için. Etraflarında hergün yaşadıkları bu olaylara şaşıracak kimseleri kalmamış mı? Ya da yaşadıkları olayları ancak benim gibi bir manyağa mı anlattıklarında olağanüstü bir trajedi olduğunu anlıyorlar. Metin'in kızkardeşini 13 yaşında kaçırmışlar. Aramış taramış, deliye dönmüşler. Yıllar geçti bulunamadı. Polisle, radyolarla, TV'lerle, gazetelerle, mafyayla bir dizi hikaye. Sizin de onüç yaşında kardeşinizi kaçırsınlar, polisle, mafyayla, gazetecilerle karşı karşıya gelin o zaman tanırsınız ülkenizi. Şiddetli bir merak duygusu değil benimkisi, bu denli içler acısı bir bela dönüp dolaşıp neden bu garibanları buluyor. Ceplerinde beş kuruş yok. Diyelim Adana'dan bir küçük istihbarat geldi, elde ayakta ne var, satıp yollara düşüyorlar.. İhbarlar boş çıksa da gitmek zorundalar, kardeş bu!

ODTÜ Yolu'nda yine bir kişi karşıdan karşıya geçerken arabaların altında kaldı. Minibüs şoförü: "Ağbi tam iki gündür kimse ölmüyordu" diye dalgasını geçti. Guinness Rekorlar Kitabı'na geçecek bir yol. Varan ve Ulusoy otobüslerinin Söğütözü Mevkii'nde. Karşıya geçmek isteyenler gelen arabanın süratini, uzaklığını tahmin edemiyor, geçerim, deyip gözüne kestirip yola atılıyor. Bugün yine bir kişinin öleceğini Varan önündeki taksiciler o kadar iyi biliyor ki, ölüm olduğunda başlarını dahi çevirip bakmıyorlar. Yolculardan biri "asker ölmüş, yazık, asker!" dedi Kahveye döndüm, bastım Ulusoy'a küfrü, ulan koca tesis yapmışsın, bir üst geçit nedir onu da devlete bırakmışsın. Neresinden bakacaksın, işte Karadeniz Otoyolu, 600 km. betonla kaplanıyor, karadenizliler iş bittikten sonra şimdi ayılıyorlar, ancak seslerini duyuracakları ne gazete var, ne TV. İşte Mercedes davası, Hürriyet Gazetesi davadan bahsetmediği gibi dava sürecinde hergün Mercedes'i öven bir haber mutlaka çıkarıyor. Ulan hayvanlar, 49 tane üniversiteli genç yanarak öldü. Şimdi mahkeme otobüsleri hatalı bulup kaldırttırıyor, eksikliklerini giderek otobüsler yeniden sefere çıkabilir diye karar verdi. Neyse. Üç yıl mı oldu, gazetelerde 28 Şubat gerilimi. Eve döndüğümde Metin'den bir telefon, ağlayarak: "Ağbi çok büyük acım var, çok büyük kara haber...". Metin'e koştum, dünkü asker, Metin'in askerliğini bitirip dönen kardeşi Yusufmuş. Donakaldım. Metin, annesi, kardeşleri, komşuları morgun kapısında ağlaşıyor. Ben dikilitaş gibi duruyorum. Çok soğuk Ankara, bacaklarım tenekeye döndü. Metin'in ustası, patronu geldi. Lazım olur diye, skoda kamyonet bırakt. Araba dükkanınmış, yarısını kendileri yapmış. Birine Metin'in kulağına birşeyler fısıldadı, duydum "Kimseden yardım alma, al şunu.." deyip bir tomar para uzattı. Patronla hoşbeş ettik. Metin'i çok seviyor, "asıl çocuktur" dedi, "asıl at kendini kimseye kırdaçlatmaz diye bir atasözü vardır, aynen öyle bir çocuk." Metin ağlamaklı: "Ağbi buraya gömmem, köye göstereceğiz", dedi. Köy dediği iki yüz kilometre, Kırıkkale'yi geçiyorsun.. Morgun hocası geldi. Kravatlı, yalan dolan bir adama benziyor. Kalın demir bardaklara çay koydu. Bir bana ikram etti. Ordu müslümanlardan ne istiyor diye küfretti. Kapıcı karşısına dikildi: "Karnınız doydu ikiniz kalktı, dün açım diye ağlıyordunuz, bugün holdingleri kurdunuz koca devleti istiyorsunuz...", tartışma uzadı.

Bir bardak çay için çekemem bu hocanın suratını. Yan tarafta acılı aile birkaç ihtiyar büyükçe bir duvarın dibine çömelmiş yere bakıyor. Hava kararırdı, Skoda arabanın içine bir Kur'an kaseti koydular.

Kasetin sesini, arabanın ka-

Devamı 13. Sayfada

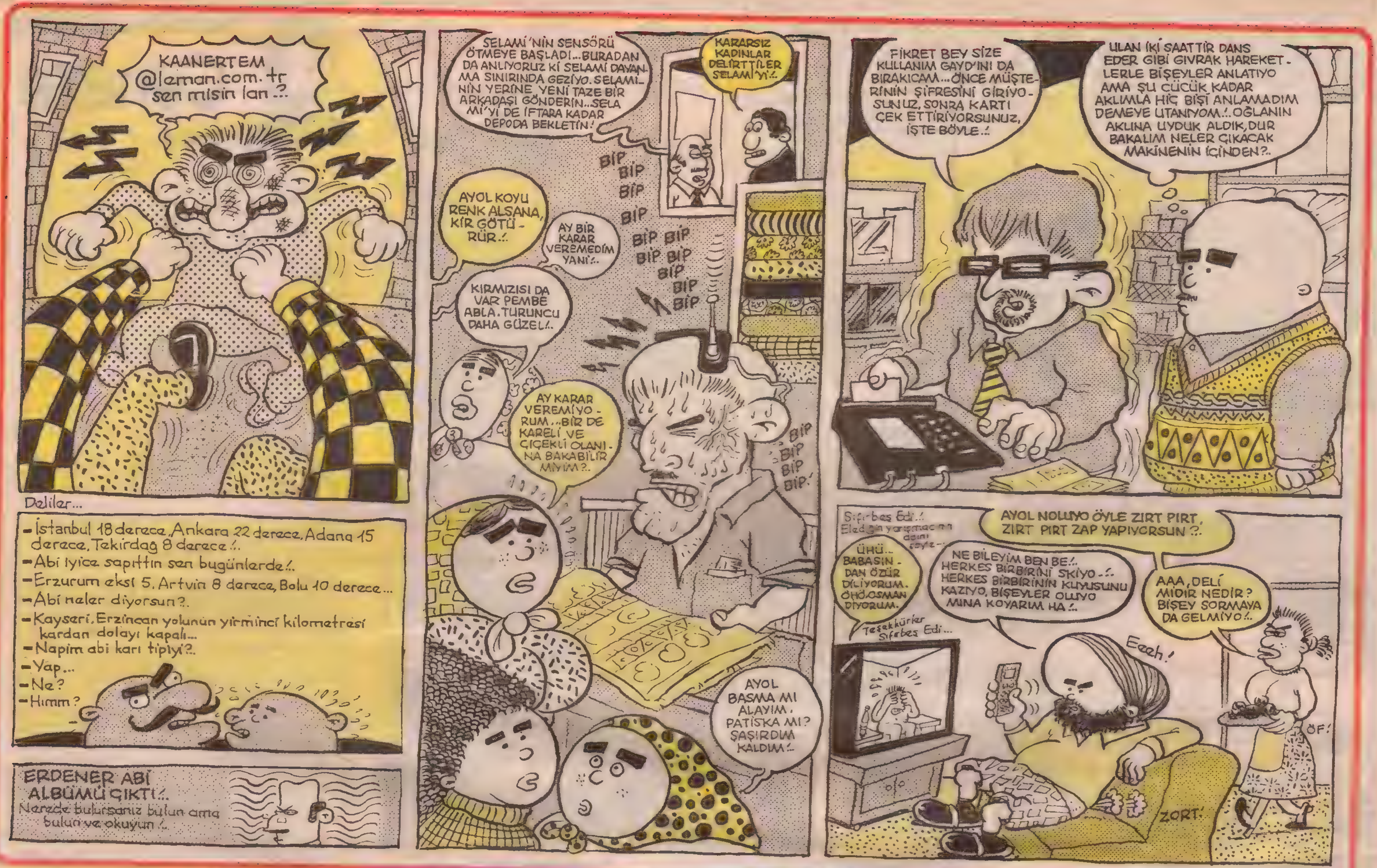

KAANERTEM @leman.com.tr sen misin lan?.
Deliler...
-İstanbul 18 derece, Ankara 22 derece, Adana 15 derece, Tekirdağ 8 derece!.
-Abi iyice sapıttın sen bugünlerde!.
-Erzurum eksi 5, Artvin 8 derece, Bolu 10 derece...
-Abi neler diyorsun?.
-Kayseri, Erzincan yolunun yirminci kilometresi kardan dolayı kapalı...
-Napim abi karı tipiyi?.
-Yap...
-Ne?
-Hımm?
ERDENER ABİ ALBÜMÜ ÇIKTI!.
Nerede bulursanız bulun ama bulun ve okuyun!.
SELAMİ'NİN SENSÖRÜ ÖTMEYE BAŞLADI...BURADAN DA ANLIYORUZ Kİ SELAMİ DAYANMA SINIRINDA GEZİYO. SELAMİ'NİN YERİNE YENİ TAZE BİR ARKADAŞI GÖNDERİN...SELAMİ'Yİ DE İFTARA KADAR DEPODA BEKLETİN!
KARARSIZ KADINLAR DELİRTTİLER SELAMİ'Yİ!.
AYOL KOYU RENK ALSANA, KİR GÖTÜRÜR!.
AY BİR KARAR VEREMEDİM YANİ!.
KIRMIZISI DA VAR PEMBE ABLA. TURUNCU DAHA GÜZEL!.
AY KARAR VEREMİYORUM...BİR DE KARELİ VE ÇİÇEKLİ OLANINA BAKABİLİR MİYİM?.
AYOL BASMA MI ALAYIM, PATİSKA MI? ŞAŞIRDIM KALDIM!.
BİP BİP BİP BİP
FİKRET BEY SİZE KULLANIM GAYD'INI DA BIRAKICAM...ÖNCE MÜŞTERİNİN ŞİFRESİNİ GİRİYOSUNUZ, SONRA KARTI ÇEK ETTİRİYORSUNUZ, İŞTE BÖYLE!.
ULAN İKİ SAATTİR DANS EDER GİBİ GIVRAK HAREKETLERLE BİŞEYLER ANLATIYO AMA ŞU CÜCÜK KADAR AKLIMLA HİÇ BİŞİ ANLAMADIM DEMEYE UTANIYOM!. OĞLANIN AKLINA UYDUK ALDIK, DUR BAKALIM NELER ÇIKACAK MAKİNENİN İÇİNDEN?.
AYOL NOLUYO ÖYLE ZIRT PIRT, ZIRT PIRT ZAP YAPIYORSUN?.
ÜHÜ.. BABASINDAN ÖZÜR DİLİYORUM. OHOOSMAN DİYORUM.
NE BİLEYİM BEN BE!. HERKES BİRBİRİNİ SKİYO!. HERKES BİRBİRİNİN KUYUSUNU KAZIYO, BİŞEYLER OLUYO MİNA KOYARIM HA!.
AAA, DELİ MİDİR NEDİR? BİŞEY SORMAYA DA GELMİYO!.
Teşekkürler Şifrebes Edi...
Eeeh!
ÖF!
ZORT!

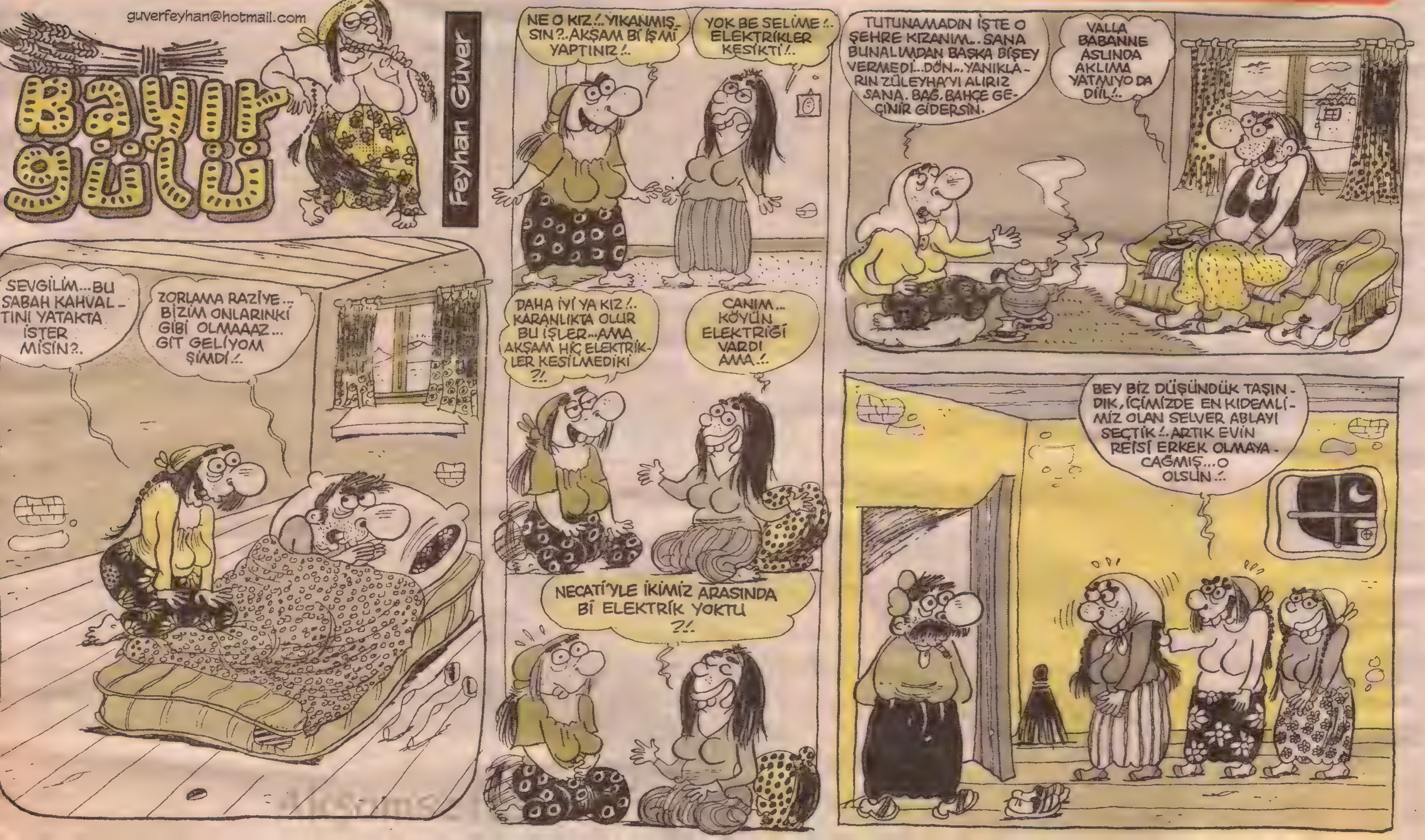

guverfeyhan@hotmail.com
Bayır gülü
Feyhan Güver
SEVGİLİM...BU SABAH KAHVALTINI YATAKTA İSTER MİSİN?.
ZORLAMA RAZİYE...BİZİM ONLARINKİ GİBİ OLMAAAZ...GİT GELİYOM ŞİMDİ!.
NE O KIZ!. YIKANMIŞSIN?. AKŞAM Bİ İŞMİ YAPTINIZ!.
YOK BE SELİME!. ELEKTRİKLER KESİKTİ!.
DAHA İYİ YA KIZ!. KARANLIKTA OLUR BU İŞLER...AMA AKŞAM HİÇ ELEKTRİKLER KESİLMEDİKİ ?!.
CANIM...KÖYÜN ELEKTRİĞİ VARDI AMA!.
NECATİ'YLE İKİMİZ ARASINDA Bİ ELEKTRİK YOKTU ?!.
TUTUNAMADIN İŞTE O ŞEHRE KIZANIM...SANA BUNALIMDAN BAŞKA BİŞEY VERMEDİ...DÖN...YANIKLARIN ZÜLEYHA'YI ALIRIZ SANA. BAĞ BAHÇE GEÇİNİR GİDERSİN.
VALLA BABANNE ASLINDA AKLIMA YATMIYO DA DİİL!.
BEY BİZ DÜŞÜNDÜK TAŞINDIK, İÇİMİZDE EN KIDEMLİMİZ OLAN SELVER ABLAYI SEÇTİK!. ARTIK EVİN REİSİ ERKEK OLMAYA ÇAĞMIŞ...O OLSUN!.

11 Sayfadan Devam

pısını açtılar, sırtımızı verip duvar dibinde bekleştik. Bir ihtiyar çok üşümüş, morgun içine geldi, "çay var mı torunum" dedi. Hoca, ihtiyarın arkasına baktı, güldü, eliyle silkeledi. Ben de baktım, tebeşirle ibne yazıyor. Kapıcılar boş zamanlarında birbirleriyle şakalaşmak için duvar dibine kireçle ENBİ, MA, KIS, yazıyor, arkanı verdiğinde ceketine ibne diye çıkıyor. Zaten kasvetten beynim zehir salgılamaya başlamıştı, bir de absürd eşşek şakaları. Bir doktor geldi, teybin sesini kıstırdı, arabayı sokaktan çıkarın... Metin arabayı çıkarttı. Bir akrabasını başına nöbetçi koydular, hoca ve odacı bir şekilde birinci sınıf hizmet veriyor, bahşiş bekliyor.

Planı yaptık. Sabah erkenden yola çıkacağız. Bir iki saat uyudum, uyumadım. Küçük kardeşlerini komşuya bırakmışlar. Bir amcaları tabut bulmuş, ölüm kağıdını, belediyeden gömme kağıdı çıkartmış, elimize tutuşturdu. Morgun çekmece dolabından Yusuf'u çıkarttık, tabuta... taşıyamadık, öyle kucağımızda tabut odacılardan yardım bekledik, bahşiş almamışlar hiç hevesli, gayretli görünmüyorlar. Skodanın arkasına tabutu sıkıca bağlayıp yola çıktık, kar düştü, bir beyaz incecik örtü gibi tabutu örttü. Annesi ve ben yanyana. Metin şoför. Annesi durmaksızın ağıt yakıp ağlıyor. Sesi çok çirkin, ağlamaları çok feci. Yırtınıyor, saçını başını yoluyor. Metin durmaksızın: "Anne ne olur ağlama, anne ne olur bağırma, anne ne olur yeteeeeeeeerrr!".. Annesi: "Oğlum canım koptu, oğlum siz evlat bilmezsiniz, oğlum Yusufum gün yüzü görmedi..." Metin direksiyonda ağlıyor. İki eliyle direksiyona vuruyor, zıplıyor, arabanın ön camına delirmiş kafalar atıyor. Yeniden başlıyor annesi, inanılmaz çığlıklar, dizlerine, göğsüne vuruyor. Ayaklarını yere vuruyor, tepiniyor. Kafasını torpidoya vuruyor, saçlarını yolup yolup bırakıyor. Bir küçük tabut kadar oda, şoför mahalli. Çok sıkışığız. Burada, yanımda bu acılı kadınla, iki yüz kilometre nasıl dayanacağım. Çığlıklar zehirli oklar gibi beynime giriyor. Sanki ben ölmüşüm çığlıklarla beni dövüyorlar. Bu durumda insan ne yapmalı. Susmalı mı... Ne olur bizim de ölülerimiz batılı filmlerdeki gibi olsa, sessizce uğurlasak, buna can dayanır mı? Kadının cıyıltılı ağıtlarından fenalık geldi, beynim bulandı, bayıldım bayılacağım. Kapıyı açıp kendimi asfalta bırakacağım. Bu kadar ağlama, yorulma yok mu, dinlenmek yok mu, bir insandan bu kadar ses çıkar mı? Hayatta hiçbir şeye bağırmamış, bütün bağırmalarını toplayıp şimdi oğluna, ölüsünüe hepsini birden döküyor! Metin'e nasıl bir acil bir iş yalanı uydursam, yarı yoldan dönsem, ölümden acil ne var.. Zora geldi mi böyle mi oluyor, acıları seyretmek güzel, içine girince canın mı sıkıldı küçük bey, dişini sık, dişini sık, herşey akşama bitecek!

Kırıkkale girişinde araba istop etti. Metin sinirle gaza basıyor, tık yok, biraz çalışır gibi, Metin gaz veriyor, nasıl gaz, araba infilak edecek gibi. Metin arabanın önünü açıyor, yüzü gözü kar içinde. Birkaç adım gidiyor araba.. "Ağbi arkadan itikleyeceğiz", hava buz gibi, dışarı çıkıp itikliyorum, ayaklarım asfaltta kayıyor, yüzümüri tam ortasına tabut çarpacak. Koşuyor çabucak biniyorum arabaya, yeniden istop. Metin arabanın önünden kabloları, hortumları çıkarıyor, gaz memesini ağzına alıyor, emiyor, gazı püskürterek tükürüyor. Kaldık yolun ortasında. Cenazenin yetişmesi lazım. Bir taksi bekledik yok. Bir araba durdurduk, yalvararak, "ağbi Kırıkkale'den bir taksi, bir kamyonet yollayın" dedik. Soğuktan donmamak için araba içinde ayaklarımızı yere vuruyoruz, tam bir saat bekledik, tam bir saat annesi aralaksız yüzünü, gözünü, bağrını parçalayarak ağlıyor. Bir taksi geldi, durdu. Metin taksiciye nerdeyse yalvarıyor: "Ağbi Allah rızası için yardımcı ol, cebimde yüz milyon var.." Taksici "yüz milyona olmaz!" dedi. Metin adamın yakasına yapıştı: "Allah'ın yok mu, insanlık yok mu, utanın be, çoluk çocuğunuzdan utanın..", Taksici kendini kurtarıp arabasına kaçtı. Peşinden arabaya koştum, şoförü yakaladım. Yarın şurda, şu şekilde veririm, adım bu, kimliğim bu, telefonum bu, bana bir adres ver hemen havale çıkartayım, yeminler ettim. Şoför: "Ağbi iki yüz milyona da olmaz!".. "Tamam, Metin ikiyüze pazarlık yaptığımızı bilsin, gerisini öderim, hade.." Pazarlık kavgası da bir saat tuttu. Kaldık ikindiye. Skodayı iterek yolun altına indirdik. Tabutu çözdük, tabutu yeniden kucakladık, ağır mı ağır, yola düşüp kırılacak gibi. Yavaş yavaş çektik, taksinin arkasına yerleştirdik, bin ayrı yerden iple bağladık.

Taksici tam adres aldı, bastık gaza. Metin ve annesi arkada, ben öndeyim, şimdi rahatım, taksi medeniyetin Allahıymış, kaloriferleri yaktı, ısındık, yumuşadık, sessizleştik, sigara üstüne sigara içtik. Metin'in annesi cıyıltı faslına yeniden başladı: "Yollarda kaldık, yollarda kaldık, yollarda kaldık Yusufum", dövünmeye başladı...

Metin başladı Yusuf'u anlatmaya, ağlayarak. Ortaokul okumadan ikisi de çalışmaya başlamış. Babaları bir gecekondu evi yaptırıp: "Oğlum evi ben yaptım içinin eşyasını düzmek de size kaldı" demiş. Bir zaman sonra kanserden ölüyor. Annesi anlattıkça Metin hatırladı. Metin anlattıkça annesi ağladı. "Anne o akşam hatırlıyor musun komşunun kızı çay içmeye gelmişti, Yusuf'ta gözü vardı" deyince, annesi çığlıklarını daha da tizleştirip keskinleştiriyor. Annesi ağıtlar yakıp dövünürken, koynundan çıyanlar, kurtlar, solucanlar fırlıyormuş gibi korkunç çığlıklar. Annesi: "Anne geliyorum un helvasını hazırla" demiş. "Oğlum, Yusufum, helvan neye kısmetti, şimdi yas helvan oldu.." Ağıtlar ağlamalar döndü dolaştı, kirli çamaşırlara, evin özel hayatına girmeye başladı.. Annesi: "Yusufum Yusufum taksitlerini nasıl ödedin, buzdolabın anana kaldı yadigar!".. Metin: "Anne, buzdolabının taksitlerini ben ödedim, televizyon Yusuf'un...", Annesi: "Buzdolabının taksitlerini Yusufum ödedi... Matbaacıya vermiştim, gecenin onikisine kadar çalışıyordu Yusufum..". Metin: "Anne önce kim evlenirse onun değil miydi buzdolabıyla televizyon?".. Annesi: "Metinim, sen de benim yavrumsun, saç kurutma makinesini al, halısını al, büfesini al, buzdolabını veremem, o Yusuf'umun yadigarı..." Metin içli içli ağlamaya başladı!

Metin: "Ah gardaşım benim, bir kere sinemaya gidemeden askere gittin.." Annesi: "Komadın Yusufum evlensin, muradını alsın..." Metin: "Anne nerden çıkıyor bu laflar, askerden dönsün nişanlarız demedik mi, anne böyle konuşmadık mı, kardeşine uygun kız çıktı, kısmet kimeyse demedin mi?".. Annesi Metin'i tekmelemeye başladı. Metin'in saçlarına, suratına ellerinin pençelerini geçirdi.. "Açtırma ağzımı oğul, Yusufumun eline vurup parasını aldın, akşamları kahvelerde okey oynadın, yedin!".. Metin gırtlağı yırtılıncaya kadar bağırıyor: "Anne ben birşey istemiyorum, bir sus, yalvarırım sus, arkadaşıma rezil oldum, gardaşımı bir gömelim, yarın ben yokum, ben de öldüm, beni öldü bil anneeee!".. Annesi: "Yetim sabi yavrular, kardaşlarını bırakıp kaçacağın değil mi, biliyorum yavrum senin aklını o çiyan kız yedi, ananın kaç günlük ömrü kaldı, sizi bugüne ananız getirmedi mi, peygamberin hadisi var anaya el kalkmayacak, ananız dilencilik yapar bakar yavrularına, siz gidin oğlum gidin!".. Kapıyı açıp atmak istiyorum kendimi asfalta, kolum kapıda, bir haa'ya kaldı.. Biraz yorulur gibi oldular. Metin usulca: "Ah gardaşım, akşamları işten çıkıp yanıma gelirdi.. Ağbi şu arabayla bir tur atıp geleyim", annesi tekrar hücüma geçti: "Bırakmadın Yusufum şoförlük öğrensin, çok gördün ona.. Askerliğine beş kuruş havale göndermedin!".. Metin, yine ağlayarak annesine saldırdı: "Yalan söyleme anne, beni arkadaşıma rezil ettin, yalvarırım, anne yalan söyleme, parayı senin eline saymadım mı, Yusuf'a gönder" diye. Annesi: "Yusufum mektuplar yazdı, anne

Devamı 14 Sayfada

SELÇUK ERDEM
selcukerdem@leman.com.tr

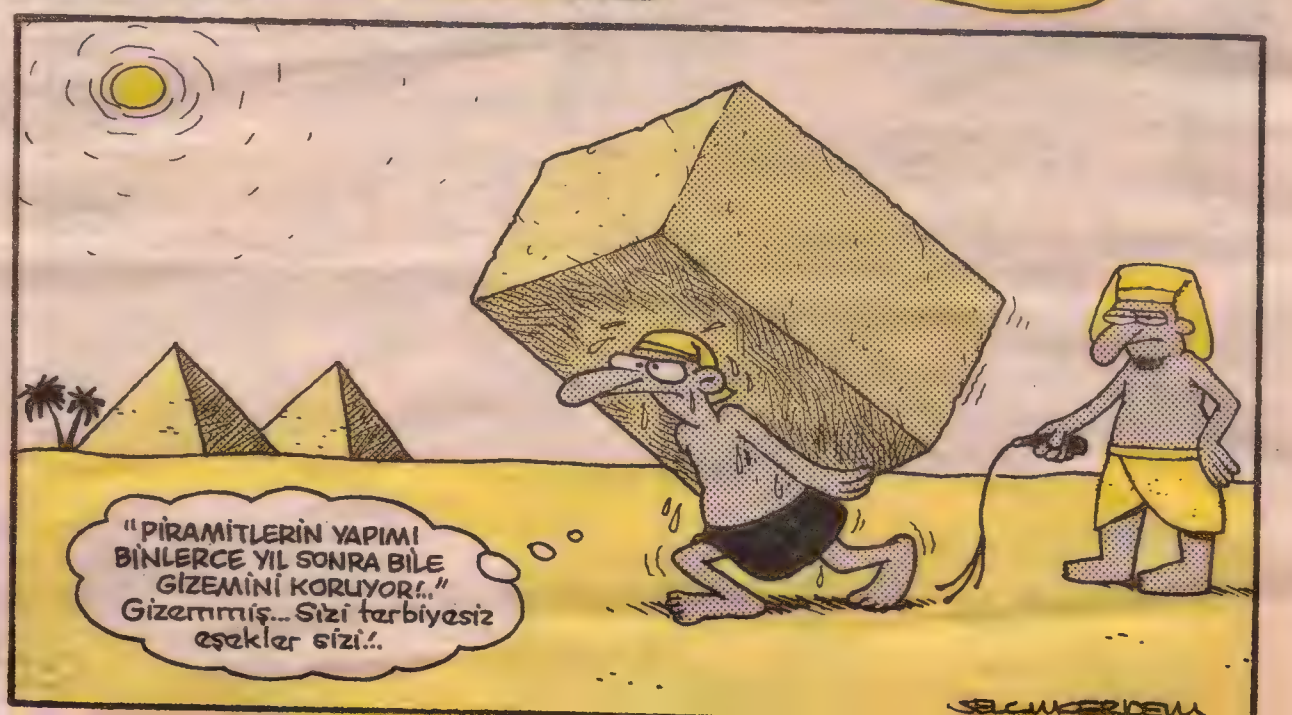

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

13. Sayfadan Devam ben büfeye geçtim artık bana para yollama!".. Dişini sık dedim kendime, akşama herşey bitecek!

Ana yoldan çıktık, çamur içinde patinaj yaparak ıssız bir yola girdik, ağır ağır ilerliyoruz, bayır aşağı araba çamurun içinde kızak gibi kayıyor. Köy dedikleri dört-beş ev, bir mezarlık, kuru bir derenin başında iki üç çürümüş kavak ağacı. Arabanın farları karanlığı yırtıyor, bir evin önünde elleri koynunda bağdaş beş-altı kadın gördük, gözleri kanlı, kupkuru yüzlü pısırık çocuklar, bir kaç ihtiyar adam. Dışarı çıktık, ayaklara yapışan çamur kalın bir kabuk haline geliyor. Çamur memleketin tuzağı, bacağını çekiyorsun gelmiyor. Çamurun içinde çökmüş debelenen bir sığır gördüm. Tüylerim diken diken. Dimdik duran tek bir adam yok. İhtiyarın sakalı sakal değil, paslı bir teneke parçası bağlanmış çenesine. Hızla bir eve girdik, iki büyük odası, birinde soba var kadınlar sobanın etrafında, ikinci oda bomboş erkekler oturuyor, erkek dediğimiz, şimdi üç kişi olduk, tir tir titreyerek bekliyoruz. Hiç konuşmayan adamlar. Camdan dışarıda kazılan mezarı gördüm, yaşlı bir adamın gücü yetmiyor, iş başa düştü. Dışarı fırladım, mezar çukuruna indim. Küreği sapladım, kara toprak kara toprak dediğimiz bu olmalı, bu kadar sert, bu kadar kudretli. Çivi çaksan girmez, kürek nasıl eşelesin. Karanlığın içinden dağların kara silüeti. Sırıtarak gülen, bir dudağı yerde bir dudağı gökte eski zaman masallarının katil zenci devleri gibi. Şurdan kazılacak, şuraya çevrilecek diye sopayla işaret ediyor kurumuş bir ihtiyar, eski zaman hukukçuları. İhtiyar karanlığın arkasında bir hışırtıyı dinledi, korktum, Anadolunun domuzu, kara yabani domuz fundalık arkasına sinmiş cesedi mi bekliyor. Kapkara bir sihirbaz gibi çok uzaktan bir şimşek parıldadı, şimşek ışığının yardımıyla bir adam "hah dedi, buldum kazanı".. Bu sert toprak, bu sert tahtalar arasında büyüyen bir insanda nasıl ince bir ruh arayabilir insan. Dibine gömüleceği ağaç dahi yok. Bir tutam dikenli çalıyı küreğin kenarıyla kopartamadım, ellerimle denedim, koparttığım çalıların kara dikenleri soğuktan çatlamış ellerimi yırttı. Koparttığımız çalılar, sanki acıdan bir çelenkin parçaları gibi birazdan üstüne atılacak mezarın. Bir kat daha deşsem toprağı, geçmiş günlerin pırıl pırıl bir halısı gibi çayırları çıkar mı önüme, eski şehirlerin masmavi güllerini bulur muyum. Soğuğa dayanamadım, eve koştum. Bir yarısı tahta bir yarısı cam, dışarı görülmüyor. Bu pencereden hangi hayale bakacaksın. Bu tahta, eski bir kilim serilmiş sedire uzanınca, dışardan yağmur sesi değil, ağlayarak yırtınan göklerin heyülası biniyor tepenize. Odanın bir kenarında bir çocuktan kalma kırık bir mızıka parçası bulsam dünyalar benim olacak. Heykel kadar soğuk çocuklar, zımparayla silinmiş gibi yanakları. Çocukken ilkokulda ünite kitaplarında çoban kızları vardı, kaval çalan çobanlar, kandırmışlar beni. Ahıra kapatılmış çok yorgun yaşlı bir eşek, başka tanıdık görmedim. Taşın tahtanın çamurun ağaçların içinden geliyor soğuk. Bir kazan koydular kapı önüne, altına ateş yaktılar. Ölüyü yıkayacak su kaynatmak için. Zifiri karanlık. Kapının önü talaş ve ağaç kabuğu dolu.

Yusuf'u bir tahtanın üstüne serdiler. Ağaçlar toprağa demir gibi dikilmiş. Yıkılmış tarlalar. Sökülmüş ağaç gövdeleri. Kara gecenin savaşçıları gibi, ağaçtan çok balta var. Bir güzel biçimli pantol giymiş bir çocuk görsem, fildişi bir sahil bulmuş gibi sevineceğim. Şu tabutun etrafında portakal rengi çiçekler takıp mutluluktan ruhuma valsler öğreteceğim. Tanının yargıtay başkanları gibi çocuk yüzleri. İşte bu tarlanın kenarında infaz! Cesedin üstüne dökülen haşlak suyun çıkarttığı buhar! Su ölüyü değil, Yusuf'un teni suyu yıkadı. Genç bir imam, yeni mezun! Buharın içinden azrail, cebrail, kargalar, yarasalar yükseldi. Buharın şeklinde, ölmüş ve gömülmüş binbir insan fotoğrafı. Yükseldi buhar, karanlık ağacın dalları arasında donakaldı, resim gibi. Öyle korkulu resim ki, ciğerlerim sapsarı kesildi. Korkudan geriye kaçtım, boynumu kesti çamaşır teli, soğuktan çelik bir tele dönmüş! Buhar peşime düştü, kaçamıyorum, karanlıkta yol arıyor, ağacın dallarından inip ayakkabılarımın çamuruna sarıldı, çamurun korkudan şekli değişti, buhar yukarı çıkıp boynuma dolandı ağır bir kütle.

Duvara dayalı bir kürek, iki üç ağaç kütüğü, bir kara kazan, bir teneşir, dört beş erkek, bir de kapının eşiğinde cıvımış sığır pisliklerinin üstünde yırtık pırtık elbiseli, çelimsiz ve küt kafalı çocuklar, sahne bu kadar. Yusuf'u yeniden tabuta koyup bir evin önüne getirdik, birden tabutu okşamak istedim, ölüyü kirletirim diye utandım. Beş-on erkek saf tutup namaza başladık, taksiciden farlarını yakmasını istedik. Granit Ankara taşının nasıl şey olduğunu ellerime bakınca anladım. Yarım çuval arpa yulaf asılmış kapıya. Dizime kadar boyu dev dikenlerin içindeyim. Hoca dua okudu, cemaat bir yaranın kabuğunu söker gibi "amin" dedi. Bitsek de gisek. Kırçıl ve çirkin sakallı genç imam: "Kısa keseceğim cemaat..." diye başladı.. Boynumu büktüm, kurşun gibi yere bakıyorum, vücudum titriyor, kasılıp kaldım. Genç imam, insanoğluna Tanrı'nın ne kadar şantaji ne kadar tehditi var, sıraladı. Sanki cesedin ve bizim boynumuza kara bir bıçak dayar gibi konuşmaya başladı: "Hepimiz bu dünyada misafiriz, sordunuz mu kendinize farzlarını yerine getirdik mi, günlerimizi duayla, namazla geçirdik mi?".. Yusuf'un cesedine çok acıdım. Beynim uğuldadı gözlerim fokurdadı, içimden hocaya küfürü bastım! "Utan ulan, Allah'tan utan hoca, altı yaşında çalışmaya başlamış, askerden dönerken ölmüş çocukcağız. Kime çalışacağına şaşırmış, patrona mı, Allah'a mı, orduya mı, utan..! Daha neyin hesabını soruyorsun...!". Kucaklasam şu cesedi koşarak gidip çukuruna bırakşam. Yusufum, hiç tanımadığım çocuk, bu diyarda hiç şansımız yok Yusufum' desem. Genç imam konuşmaya doymuyor: "Şimdi öbür tarafta Allah soracak, mezarına karaböcekler, çiyanlar, yılanlar girecek!".. Ulan neyi soracak rezil herif, senden berbat çiyan mı olur, işte kara bir yılan gibi cesedin başındasın, daha büyük bela mı olur... Hoca ne derse içimden tersini söylüyorum, bir şeytan gibi hissediyorum kendimi. Ne olurdu sanki Allah verdi, Allah alıyor deyip kısa kesse, benim de dua eden, şükreden bir ruhum olsa.. Toprağımızda değil, sanki yabancı bir esir kampındayız, sadist ruhlu yaratıkların kölesi olmuşuz. Şimdi burada, ilk defa şimdi ağlıyorum. Yanımdaki adamların ayak çamurlarına diktim gözümü. Hiçbir şey düşünmemeliyim. Cesedin yüzünü çiğnemiş gibi ayakkabı çamurları. Binbir genç oğlanın suratını ezmiş gibi ayakkabı çamurları. Başımı hocadan, çamurdan kaçırıp yandaki evin camından içeri bakıyorum. Bir oda dolusu kadın bize bakıyor. Evin camından çeyiz gibi örtüler görülüyor. Yatak çarşafları, karyola örtüleri, yastık yüzleri, masa örtüleri, dantelalar! Kemik rengi dantelalar, yaşmaklar kirli kan renginde.. Bu ne kudret dantela! Bu ne güç ey dantela! Ey kanavice! Bu rüzgarı, bu soğuğu, bu cesed buharından korkunç kadavra yüzleri sizler mi doğurdunuz. Bu vahşi iblis çamuru, bu demirden ağaçları, bu ölüm kampı şefi gibi paslı hocaları siz mi doğurdunuz, ey dantela! Ey tığ örgüleri! Konuşun! Bu zalim zindan yoksulluğu bu acımasız sinsi işkenceci cahilliği hangi ateş temizleyebilir. Söyle dantela! Bu yılın mahsülü kaç çocuk öldü. Çılgın pas, zalim teneke, azrail suratlı ağaç kökleri konuşun! Tek bir atlı geçmedi mi tarih boyu buradan! Bir tek turna uçmadı mı?

Karanlık beni de kirli hesabına katıyor, karanlık ve hocanın sözleri kara bir yılan gibi sarılıyor boynuma. Bu kadar başıboş korku.. Bu kadar kirli dualar. Bu kocaman kara kazan! Nohut gibi hoşlanıyor gözlerim. Dondum, kütük gibi oldum, tabuttan önce ben düşeceğim çukura, hoca yavaş yavaş mıy mıy mıy dualarını okuyor. Yalnız rüzgarın acelesi var. Rüzgar mezarlığın içinden boğuk sesler taşıyor! Allah'ıma bin şükür rüzgarın sesi hocanın çivi gibi dişlerinden sızılan duaları yırtıp yırtıp buruşturup uzaklara atıyor! Cena-

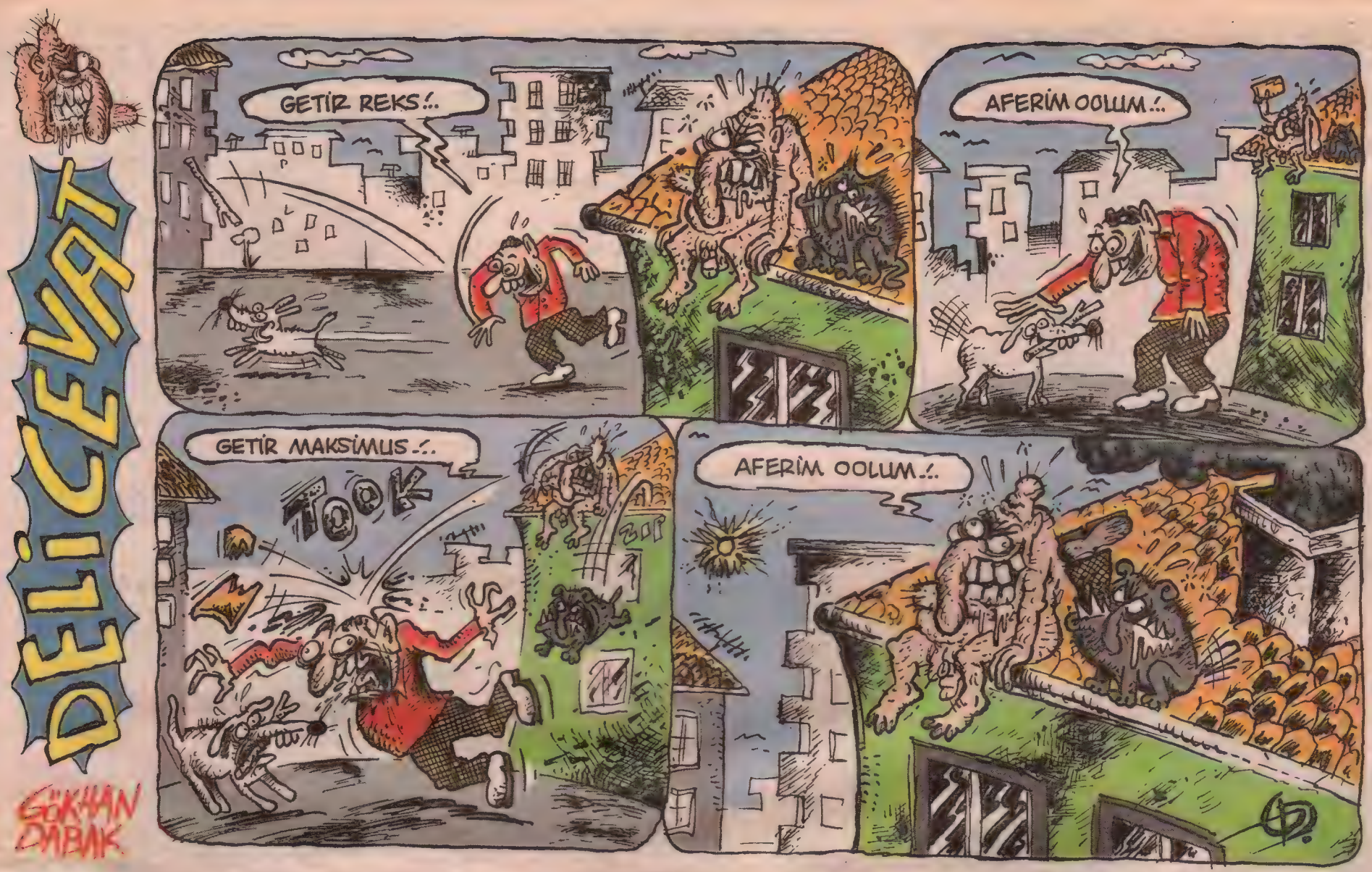

zenin başında bir kaç adam, ellerimiz taş gibi şişmiş, hocanın duası bitsin diye bekleşiyoruz. Kara tabutun önünde çamura gömülmüş kimsesiz lastik kara ayakkabılar. Bu ayakkabılar kimin? Ne işleri var? Bu toprağa en sıkı onlar mı bağlı. Ah kara lastikler, öyle hırpalanmışlar ki, çamuru yiyişlerinden anlıyor insan, başlarını kaşıyacak vakitleri olmamış. Yanımda kalın, kazma yüzlü erkeklere bakıyorum. Kurumuş ağaç kabuğu yüzleri. Tırpanla mı çizmişler yüzündeki kırışıkları. Karanlığa, çamura ve duaya çok alışkın yüzleri! Hoca uzatıyor, tir tir titriyorum.

Sanki hoca, kadavrayı, elinde balta, sakatatlarına ayırıyor: "Yediniz, içtiniz, güldünüz, eğlendiniz, sonunda bu dümensiz arabaya bindiniz!" deyip tabutu gösteriyor. Bu çocuk ne yedi, bu çocuk nereyi gezdi, şu cümleleri biraz dikkatli kullan, Kur'an'ı ezberlemişsin, bu hayat bu ezberin neresine sığıyor. Çok soğuk ve kalın bir sopayla 20 yaşında var yok bu imamın ruhlarımıza eziyet etmeye ne hakkı var. Hoca değil, bir yankesiciyi yakalamış polis gibi kodes dayağı çekiyor. Mezarlık mezarlık değil, kendi pansiyonu, müşteri bedavaya yatmasın diye pazarlık yapıyor. Cüceler, cinler ve hocalar, yüzlerce yıl burada pusu kurmuş. Biri ölse de gelse, kan fışkırıyor küflü sanduka yeşili gözlerinden. Duayla beslenen böcekler gibi hocalar! Cümleler zavallı, cıvık, bozuk, yeraltında saklanmış akıl hastanesi gibi. Her söze başını sallayan zavallı köylüler kuklalar gibi. Karanlık bir gecede vahşi bir köpekle burun buruna gelmişiz gibi. Zavallı Yusuf'un cesedi bu çıldırmış zalimliği hakediyor mu? Tüyler ürpertici bir cellatın infaz sahnesi gibi, hoca bağırıyor: "Hesap vereceksin müslüman, hesap gününü düşün!" Hocanın üstüne atılıp girtlağına yapışacağım, şu Yusufcuk neyin hesabını verecek, çizmeli kırbaçlı yedi köy sahibi bir bey mi gömüyorsun, bir kürek mahkumu gibi yaşamış, birazdan çukura atıp hepiniz sıcacık evlerinize döneceksiniz işte.. Zevk sefahat içinde ağzını ballandırarak şimdi öbür dünyayı anlatmaya başladı. Bu köy neden yıkık, bu karanlık neden lanetli. Çuval gibi elbise giymiş bu canavarlar, koca köyü koca Anadolu'yu ölüm yatağına sıkıştırıp tıkmış. Dua bitti, kurtuldum, az daha katil olacaktım. Taksici yanıma geldi, ağbi, arkanda, A,M, ne demek, delirmişcesine, çarpılmışcasına siyah montumu çıkartıp vurarak sildim, silkeledim, bir tuhaf korkuyla montu ayağımın altına alıp çiğnedim.

Taksici, "ağbi çok geç kaldık, konuştuğumuz paraya olmaz." Mezarın başında "tamam, on-onbeş dakika kaldı, üstünü düşünürüz?".. Taksici biz mezarın başındayken, karanlıkta mezarı dolaştı.. Kulağıma: "Ağbi burda hiç büyük mezarı yok, bütün mezarlar küçük".. Gözlerimle sağdaki soldaki mezarlara baktım, ilk defa böyle bir mezar görüyordum, bütün mezarlar küçük... Bir çocuk mezarlığı..

Metin'i annesiyle bıraktım, taksiye binip döndüm, aklım mezarlıkta kaldı, "sen gördün mü böyle mezarlık hepsi çocuk", "Valla ağbi benim bildiğim mezarlıkta büyük insanlar olur"... "Büyük mezarı da vardı?", "Yok ağbi, büyük mezarı göremedim, belki birkaç tane, karanlıktı görememiş olabiliriz!".. Karşıdan farlarını açmış bir düğün konvoyu.. MHP bayraklarıyla süslü. Yanımızdan geçerken durdular, kocakarı köylüler, bebeler, elleriyle kurt işareti yapıp cama dayadılar... Bir şeytan masalı mı? Nedir bu, demeden, düğün konvoyundan bir araba daha, tıka basa çocuk dolu, hepsi kurt işareti yapmış, ellerinde üç hilalli bayraklar! Issız, çok ıssız köy yolu, çamurdan kayıyoruz, asfalta çıkmaya otuz-kırk kilometre var!

Yavaş yavaş buzlarım kırıldı, ellerim karıncalanarak açıldı, sigara tutacak yumuşaklığa geldiler, ön koltukta sigara içtim. Gözlerimi karanlığın ta içine gömdüm. Bu kök salmış delilik. Bir fırt sigara içtim, ruhumun en dip noktasına kadar ulaştı duman. Bu ruh bozukluğu, bu deliliği bu topraktan kazımak bir yüzyıl sürer. Bir daha baktım karanlığa, rüzgar cephane taşıyordu, bu il-

Üniversitelerin Gerçek Sahipleri: Öğretim Üyelerine, Öğrencilere ve Çalışanlara Açık Mektup
BU YASA GEÇMEYECEK!

YÖK, 31 Mayıs 2001 tarihinde, 53 Devlet üniversitesi rektörünün katılımıyla bir toplantı yaptı. Toplantı sonucunda "Yükseköğrenim Sistemi sorunları, Hedefleri ve Çözüm önerileri" başlıklı bir rapor hazırladı ve Milli Eğitim bakanlığına sundu. Bu rapor üzerinden Üniversiteler üzerine bir yasa tasarısı hazırlandı ve Meclise sunuldu. Kimsenin haberi olmadan "oldu bitti"ye getirilerek bu yasa meclisten geçirilmeye çalışılıyor!..

YÖK, sen kimsin!.. 12 Eylül anayasasının çocuğusun. Senin adın diktatörlük ve şiddet!.. Cumhurbaşkanının atadığı yedi, Bakanlar kurulunun atadığı yedi, Genelkurmayın atadığı bir, Milli Eğitim Bakanlığının atadığı iki, atanmışlarla oluşturulmuş "Üniversitelerarası Kurul" tarafından atanan yedi, toplam atanmış 24 kişiyle sen ne adına Üniversiteleri temsil edebilirsin! Sen ne adına üniversitelerin gerçek sahipleri bilim insanları, öğrenciler ve çalışanlar adına kararlar alıp hayatımıza, Üniversitelerimize el koyabiliyorsun!..

YÖK, meşru değilsin! İnadına seni tanımadık, tanımıyoruz ve inadına tanımayacağız! Her zaman korktuğunuz öğrenci Gençlik, Üniversitesine, Ülkesine inadına sahiplenecek ve bu yasa GEÇMEYECEK!

Yasanın gerekçesi kriz ve kaynak sıkıntısı gösteriliyor ve meşrulaştırılıyor, YALAN! Üniversiteler, siyasi bir tercihin sonucu bu hale getirildi. Bugün üniversitelere bütçeden ayrılan oran %2.2'dir. Sizin siyasi tercihleriniz her yıl bu oranı düşüre düşüre üniversiteleri bu hale getirdi. Sizin siyasi tercihlerinizi kim ve kimler belirliyor? DTÖ (Dünya Ticaret Örgütü=WTÖ) üyesi olduğunuzu, DTÖ altında imzaladığınız GATS (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) anlaşmasını ve yükümlülüklerinizi, bu yükümlülüklere uymadığınız takdirde karşılaşacağınız yaptırımları kamuoyuna AÇIKLAYIN! Neden gizliyorsunuz, neden "kaynak sıkıntısı" diyerek yalan söylüyorsunuz?!

BİZ AÇIKLIYORUZ!

DTÖ bünyesinde GATS anlaşması 1994'de oluşturuldu. GATS, kendi içinde son derece kapsamlı ve uzun erimli anlaşmalar bütünüdür. Bütün hizmet sektörlerinin ticarileştirilerek piyasaya açılmasını ve bunun için altyapının hazırlanmasına yönelik bütün engellerin kaldırılmasını hedeflemektedir. Bir başka deyişle Küresel sermayenin üst kurulu olan DTÖ, GATS anlaşmasıyla bütün ülkelerin hizmet sektörlerini uluslararası sermayeye açarak teslim almayı hedeflemektedir. Artık korunacak bir ülke pazarı, bir sınır yoktur: Kurulmuş olan Dünya pazarı ve korunacak olan kapitalist sistem vardır. Siyasi tercihler, ekonomik ve siyasi politikalar kapitalizmin merkezi kaleleri (WTO, IMF, WB, vb.) tarafından belirlenmektedir ve bu politikaların dışına çıkıldığında uluslararası tahkime gidilmekte, Dünya pazarından dışlanmaktadır.

GATS anlaşmasının en önemli maddelerinden biri EĞİTİMDİR. Eğitimin merkezine üniversiteler oturmaktadır. GATS anlaşmasına göre devlet üniversiteleri, serbest piyasaya açılmalı ve serbest rekabete uygun olarak yapılandırılmalıdır. YÖK'ün meclise verdiği yasa tasarısı GATS anlaşmasının altına atılan imzanın bir sonucudur. Gerçek budur. Bu yasalar yalnızca bizim ülkemizde çıkmamakta WTO'ya üye bütün ülkelerde çıkmaktadır. Avrupa ülkelerinde üniversitelerin piyasaya açılması doğrultusunda atılan adımlara karşı bütün Avrupa ülkelerinin öğrencileri süreç başladığından beri karşıt gösteriler düzenlemekte ve bundan sonra da düzenleyeceklerdir. Hollanda Öğrenci Birlikleri'nin 8 Kasım'da yaptıkları eylem ve İspanya Öğrenci Birliği'nin 14 Aralık'ta eğitimin piyasalaştırılmasına karşı yaptığı kitlesel eylem çağrısı bir örnektir. Sloganları ise "Üniversitelerimiz Satılık Değil"dir.

Bu yasayla birlikte Üniversite eğitimi kamusal alandan çıkacaktır. Üniversiteler şirketleşecek, Öğrenci müşteri, Öğretim Eleman satıcı olacak ve Bilgi metalaşacaktır. Öğrencilerin cebine göz dikilecek, bir öğrencinin üniversiteye maliyetinin yarısı kadar har(a)ç alınacaktır. Örneğin bir tıp öğrencisi 3 milyar civarında har(a)ç ödeyecektir. Daha da önemlisi eğitimin kendisi doğrudan bir kar alanı olacaktır.

HOCALARIMIZA;

Ortadan kaldırılacak olan "bilim insanı" olma onurunuzdur. 12 Eylül'e ses çıkarmadınız, YÖK kuruldu ses çıkarmadınız, yüzlerce meslektaşınız üniversitelerden atıldı ses çıkarmadınız. Ücretleriniz yoksulluk sınırının altına düşünce ses çıkardınız. Her şey "para" mı?.. Ne sanıyorsunuz, bu yasayla maaşınızın artacağını mı sanıyorsunuz? Yanılıyorsunuz. Düne kadar selam verdiğiniz arkadaşlarınızla rekabete girecek, üç kuruş daha fazla alayım diye arkadaşlarınızı tasfiye etmeye çalışacaksınız. Öğrencileriniz karşısında satıcı pozisyonuna girerek saygınlığınızı yitireceksiniz. Artık emekçi çocuklarının üniversite eğitim hakkının elinden alınmasının altına imza atacaksınız. Kibirli kişiliğinizin arkasına gizlenerek artık cinayete tanıklık etmeyin! Cübbenizi giyin ve sokağa çıkın! Üniversitenize sahip çıkın! Öğrencilerinizi cop altında yalnız bırakmayın. Bugün yapmayacaksanız ne zaman!?.

ÖĞRENCİ ARKADAŞLARIMIZA,

Kapitalizmin küresel saldırısına karşı, küresel direnişi üniversitelerimizde başlatalım. Bu yasa ÇIKMAYACAK, çıkartmayalım. Üniversitemize, ülkemize ve dünyaya sahip çıkalım. Bağımsız bir öğrenci hareketi yaratabiliriz. Öz örgütlenmemizi mücadele içerisinde kurabiliriz! "BAŞKA BİR DÜNYA MÜMKÜN!". Her şey dar grupçu anlayışlardan kurtulmamıza bağlı. Hiçbir şeyin merkezi, öncüsü değiliz. Yalnızca üniversitesine, öğrenci kimliğine sahip çıkan eylemimizin öznesiyiz. Adımız ve senden başka bir yüzümüz yok... İrade olabilir ve bu yasaya geçit vermeyebiliriz!..

Ne yapabiliriz?. Bilmiyoruz. Tek bildiğimiz üniversitenin gerçek sahipleri hocalarımız, öğrenciler ve çalışanlarla birlikte hayatın içinden, kampüsten gelen eylemselliklerle karar verebileceğimiz...

Boğaziçi'nden, Haydarpaşa'dan, Avcılar'dan, Bilgi'den, Yıldız'dan ve Göztepe'den öğrenciler, Orman Fakültesi Öğrencileri.

Konuyu tartışmak ve irtibat için: **irtibat@leman.com.tr** ardesine mail atabilirsiniz.

SAYI: 525
1 ARALIK 2001
CUMARTESİ

● **Yayıncı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ
● **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN

Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik için Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** Ilıcak ● **Dağıtım:** Bir-Yay ● **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok.

pazar sevişgenleri

met üst

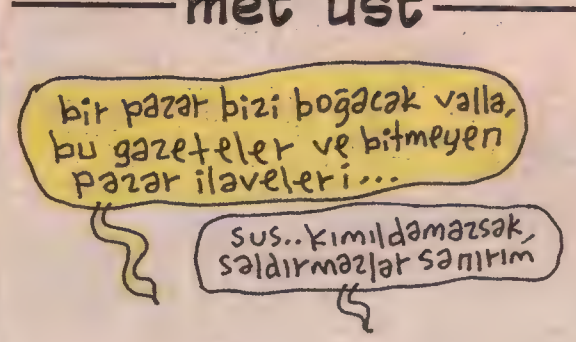

8 Aralık 2001 Cumartesi 152209 Sayı: 2001/49 - 600.000.TL. (KDV Dahil)
9 770130 048678

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

LeMan

İlkokulda 100 evli kız çocuğu!

Aydın'ın Acarlar Beldesi'nde ilkokul çağındaki 100 kız çocuğunun evli olduğu ortaya çıktı!! Okula gelmeyen öğrencilerin sayısında artış meydana gelince, kız çocuklarının 2 milyar başlık parası karşılığında evlendirildiği anlaşıldı!! Üstelik de öğrencilerden 100 kızın evlendirildiği, kiminin hamile, kiminin de anne olduğu görüldü!!!

Gazetelerimizde, televizyon kanallarımızda, Afganistan görüntüleri ve yorumlarından bu lanetlenmiş (!), azgelişmiş ülkede çocukların, kız çocuklarının içinde bulunduğu insanlık dışı koşulları öğrenmiştik. Boy boy, sayfa sayfa, köşe boyu, makale boyu... Oysa burnumuzun dibinde işte Aydın'da 100 evli ilkokul öğrencisi kız çocuğu...

3 yaşında, 5 yaşında 100 binlerce sokaklarda bize mendil satmaya çalışan minikler, ana kucağına doymamış milyonlarca ağır işçi çocuk, geçen haftaki kapağımızın konusu açlıktan ölen bebekler, yine bu hafta bebeği için süt çalmaya çalışırken yakalanan anne, sık sık gazetelere geçen çocuklara işkence, yersiz tutuklama vakaları... Afganistan'a tepeden bakıp aşşağılayan yorumcularımız, gazetecilerimiz, anchormanlarımız birazda sağlarına sollarına bakıp kendi aşşağılık günahlarımızı görseler, sonrada aynı aynada kendi suretlerini...

pazar sevişgenleri

met üst

ŞARON barışından kan damlıyor
G.TU.BUSH afganistan, 11 eylül bahane savaş şahane!!!
HALİS TOPRAK rekor boşanma tazminatı ödedi bankası battı.
EKONOMİK PAKETLER her kesimin paketi açıldı, emekçiye tık yok.
ZORUNLU TASARRUF KARANLIĞI 5 milyon kişi parasını ödemediği için karanlıkta
MHP'li USULÜ AKLAMA vatan için seve seve hortum aklanır, paklanır bağlanır...
İLAÇ FİRMALARI nataşalı promosyon..
sadece oha...
KUZEY İTTİFAKI amerikanın müttefikinden de bu beklenir. soygun, talan, katliam..
TÜRK ERKEK FANTAZİSİ hamam, jakuzi, plaj kamusutra olsa şaşınrdık zaten
KEMAL DERVİŞ tu..tu tu maşalla köşenin müdavimi
İMF ÇIKARTMASI sülükler,tam kadro geldiler,sıkı sıkı denetlediler
DEPREM TEMELİ ÜZERİNE İNŞAAT gingerden sonra asrın türk müteahhit buluşu olarak tarihe geçecek

Amerikan devletine karşı sert muhalefetiyle tanınan Noam Chomsky'nin, 'Amerikan Müdaheleciliği' adlı kitabına bölücülük yaptığı gerekçesiyle dava açıldı.

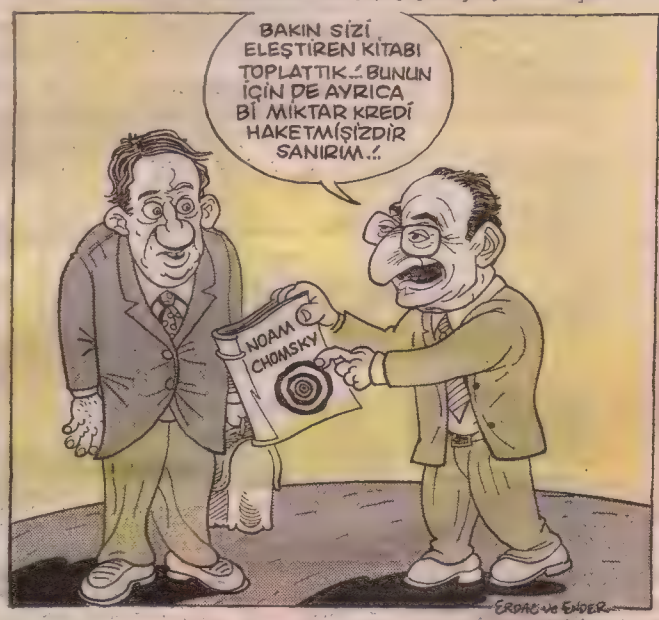

Doktorlara kendi ilaçlarını yazmaları için elektronik cihazlar hediye eden İlaç müessilerinin son promosyonu Nataşalı haftasonu paketi! Bazı firmalar dağıtımını yaptıkları ilacı belli miktarın üzerinde yazan doktorları, nataşalı hafta sonu tatiline gönderiyormuş.

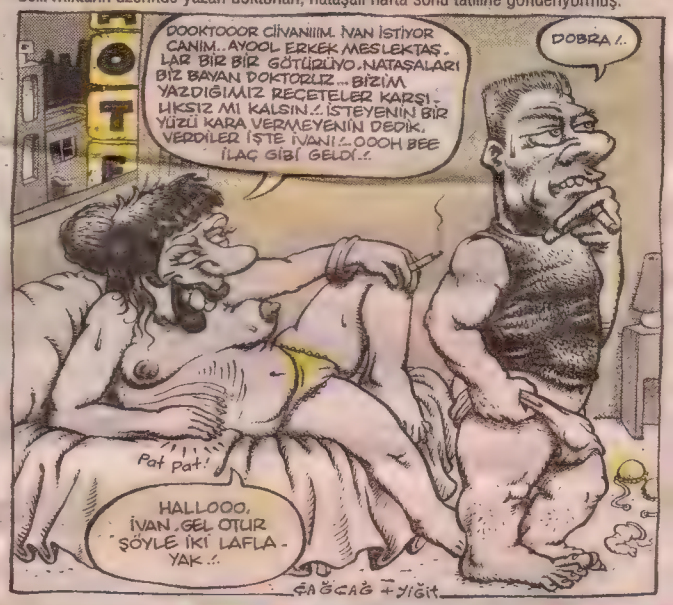

LeMan L-Manyak YAZAR ÇİZERLERİ ANKARA'DA

LeMan-L-Manyak yazar, çizerleri topyekün Ankara'ya çıkarma yapıyor. Bir otobüs dolusu Lemancı-L-Manyakçı Ankara'ya geliyoruz.

LeMan, L-Manyak
Yazar-Çizerleri
Toplu İmza - Söyleşi
7-8 Aralık Cuma-Cumartesi
Yer: Ankara Leman Kültür
Adres: Konur Sok. Kızılay

LeMan, L-Manyak Ankara Derbisi

Saha: Ankara Paraşüt kulesi Halı Saha tesisleri Ankara Tren Garı karşısı **Tarih:** 8 Aralık Cumartesi **Saat:** 16:00 - 18:00

Orası Ankara Ordan çıkış Yok!
İstanbul'daki şaibeli maçın rövanşını almak için tüm L-Manyak ekibi and içtik ve alacağız! Neye mi güveniyoruz?.. Tabi ki muhteşem Ankara'lı L-Manyak taraftarlarımıza!.. Davullar, zurnalar, konfetilerle Paraşüt kulesi sahasını cehenneme çevirecekler, hazır olun! Dünyaya geldik bir kere... Yenmek isteriz LeMan'ı Ankaralılaaar önünde... Golleri takınca Tüm Türkiye... İnleyecek en büyüüük L-Maaanyak diye... lay lay lay lay la lay

LeMan Dergisi, sen çok yaşaa, canım feda olsun sanaa... Hiçbir şeye değişilmez senin esprin bu dünyadaa...

Ankara'daki tüm LeMan etkinlikleri Radyo ODTÜ 103.1 tarafından duyurulacaktır.

Haydi Türkiye

Alp Tamer

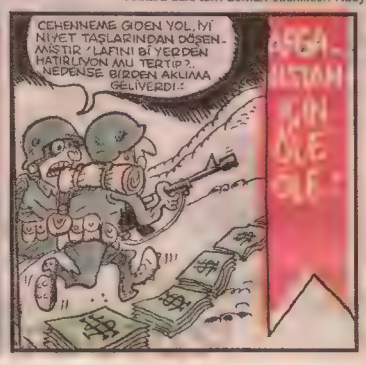

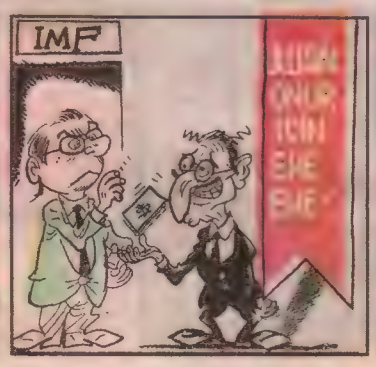

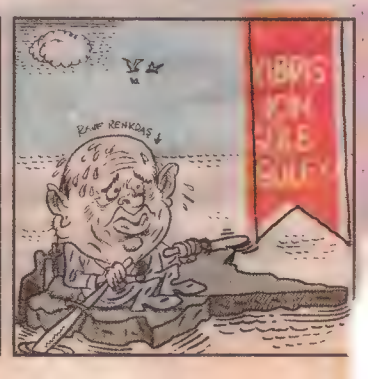

LeMan

Küçükarmutlu'da 9 yıl önce panzerler tarafından ezilerek ölen 7 yaşındaki Sevcan için yapılan 'Sevcan Çocuk Parkı' 9 yıl sonra polisler tarafından yıkıldı ve bu yere yine panzerler yerleştirildi.

BEKLENEN AN GELDİ! BEKLEYENLER HUSKANA UĞRADI.. ZENCEFİL(GINGER) ARABA SEVER YURDUM İNSANINA TIRT GELDİ..TAHTAKALE STAND-UP' ÇILARINA EĞLENCELİK OLDU..

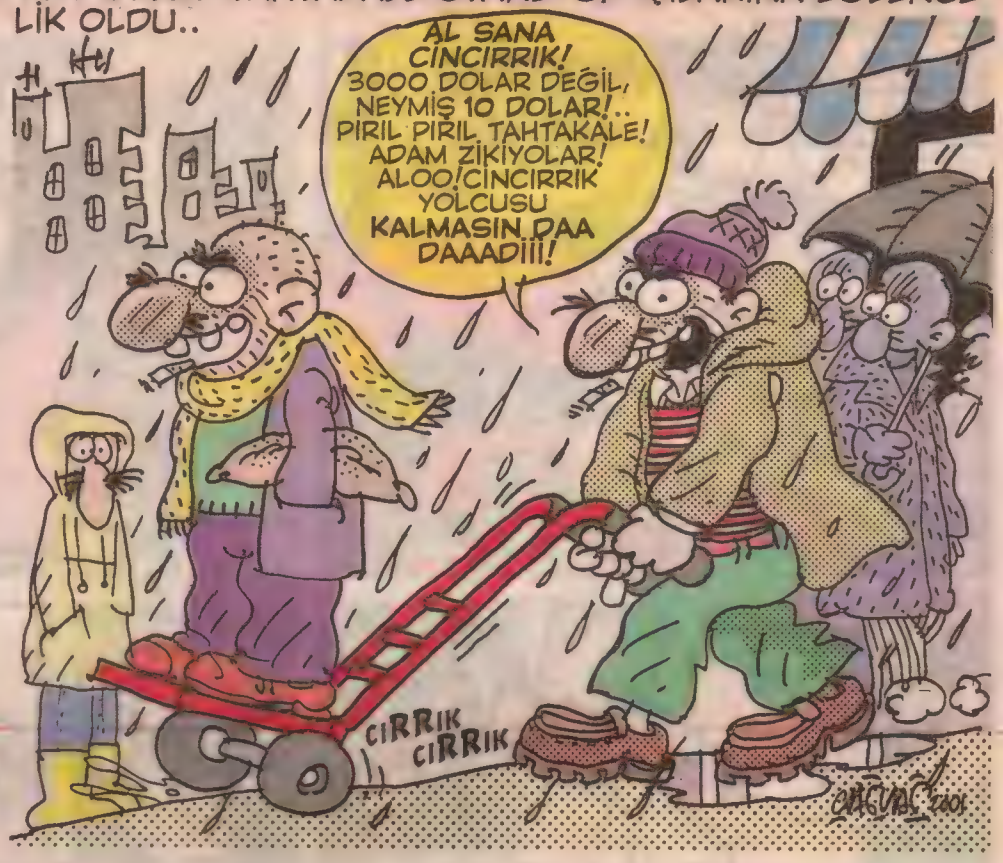

Musul, Kerkük petrolleri gazıyla Amerika, Irak meselesini Türkiye'nin üzerine yıkmaya çalışıyor. ABD Dışişleri Bakanı Powell Türkiye'ye geliyor...

Afganistan'ın güneyinde konuşlanan Amerikan deniz piyadeleri cephede bile sabah temizliğini ihmal etmiyormuş..Dişlerini fırçalıyor, traş oluyor, saçlarını kontrol edip öyle savaşa hazırlanıyormuş..

Kim Gitsin?!

- Karşıma geçmişsiniz dürrük gibi bakıyosunuz... Heyecan var di mi?.. Beter olacaksınız... Burası ana kucağı değil, reyting ocağı!.. Canım cicim bitti..: Sen, Fuat, gülme!.. En zor soruları sana sormazsam, bana da ahbap ortamında Safinaz demesinler!.. Evet, Fuat sürrealizmin ablası olarak bilinen Meksikalı kadın teknik ressam kim?..

- Eee... Dilimin ucun ama!..

- ¡Yanlış... Kandırmaya çalıştın bizi, böyle bi kadın yoktu... Buse... "Polis Haydar" şarkısı hangi grubun bestesi?..

- Ersen... Eeea... Ersen Martin ve Crazy Dadaşlar. Banka!.

- Neye banka?.. Yanlış... Tuğçe, Uzakdoğu argosunda penise ne ad verilir?..

- Ay!..

- Alamadım...

- Bilemedim...

- Ninja battası!.. Gülçin, Jules Verne "Balonla Beş Hafta"yı kaç haftada yazmıştır?..

- Bilmiyorum, kimse de bilemez...

- Ukalalık yapmak için mi geldiniz buraya Gülçin?.. Kendi stüdyomda soysuzluk yaptırtmam ben... Bir kere ağıma düştünüz, bundan sonra bensiz bi hayat yok size... Evlerinize gelicem, onurlarınızı kıncam!.. Adresleriniz elimde... Bora, Sivas'ın Kangal ilçesi nesiyle ünlüdür?..

- Üü... Şş.. Sucuk!..

- Yanlış... Köpek!..

- Sizin bize hakaret etme hakkınız yok.. Yok böyle bişi..

- Köpek, sorunun cevabıydı Fuat... Nefret ettim senden... Çağatay, hırsızlık suçundan cezaevinde de yatan ünlü Fransız yazar kimdir?..

- Eee... Fransız dediniz di mi?.. Altıncı Lui desem...

- Yanlış... Doğru yanıt Jan Jöne olacaktı...

- Jan Jöne seviyor Allah!..

- Fuat, inşallah sen gidersin!.. Evet ekip, kim gitsin?.. Fuat, bi kereliğine kuralı bozuyorum, kendini yazabilirsin... Kim gitsin Fuat?..

- Bora!..

- Buse?..

- Gülçin!..

- Tuğçe?..

- Fuat!..

- Gülçin?..

- Buse!..

- Bora?..

- Çağatay!..

- Çağatay!..

- Yeşim!..

- Ben birbirinden bu kadar tiksinmiş bir ekip görmedim. Ben bile bu kadar acaip diilim. Herkes birbirini yollamak istiyo. Ama üzgünüm Çağatay, yarışmada Yeşim diye biri yok. Aklın karışmış senin, senin gibi adamın ta. Neyse. Çağatay gidiyor.

(Elenen Çağatay'ın görüşü: Önemli olan buraya katılmaktı... Ya da dur, ilk turda hır gibi efendim, önem mi kaldı?.. Reyting uğruna insanların birbirini yemesi doğru mu?.. Hani biz ekiptik, insan ekip arkadaşını eler mi?.. Kedi yavrusunu yer gibi... Ya da boşver.)

- Evet ekip, elimdesiniz daha... Fuat... Haydar Paşa'nın bir dönem ülkemizde de ünlü olan gelini kimdir?..

- Jenifır Haydar... Yok, dur... Kristın Tayyar...

- Yanlış, Kristin Haydar. Buse. Yılmaz Morgül hakkaten gecekondu da mı yaşıyor yoksa kolpa mı?..

- Ben ne biliim?..

- Diyosun... Tuğçe... Solculuk hastalık mıdır?..

- Olabilir, benim küçük dayım Troçkist, artı sinüziti var..

- Yanlış... Troçkistse farenjit olması lazım!.. Gülçin... Salkım Hanım'ın taneleri kaç tanedir?..

- Nasıl?..

- Erenköy!.. Bora... Cüneyt Arkın, Kara Murat dışında hangi tarihi kahramanın hastası olmuştur?..

- Battal... Eee... Battal Boy!..

- O daha çok Türk-Amerikan ortak yapımı diziye benzedi... Ben aslında sağlıklı bir insandım, TRT'nin New York'ta çektirdiği garabeti izleyince toparlanamaz hale geldim... Doğru cevap Battal Gazi... Evet, süre bitti... Kim gitsin?..

- Efendim?..

- Aa, sen kimsin?..

- Benim adım Kim Git Sin... Koreliyim... Beni çağırmadınız mı?..

- Yoo...

- Çağırdınız, duydum. Yakıcam şimdi burayı ben!

- Ekip, saldırın!..

- İlhan Mansız saçı yapın bana...

- Allahım, mübarek günde sana yemin, bi daa kimseye kötü davranmıcam... Çık burdan, kimsin sen?..

- Cinim ben!.. Yan stüdyoda Reha Muhtar'ın programı var... Bi medyumun nişanlısıyım, dayanamayıp Reha Bey'e saldırdım, beni programdan attı!.. Sonra da seyircilere Meksika yaptırdı!..

- Ekip, kaçmayın!.. Beni de alın... Gitmeyin... Kimse gitmesin!..

- Mansız saçı yapın bana!..

Vedat Özdemiroğlu

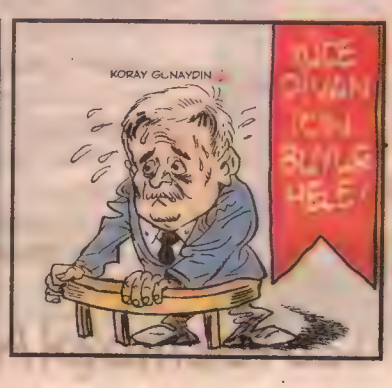

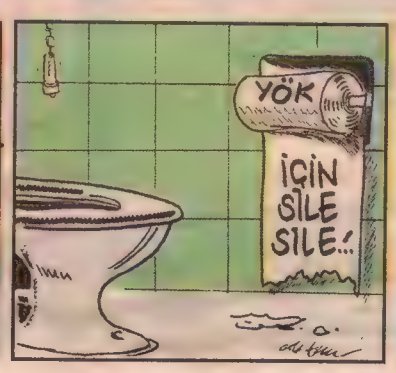

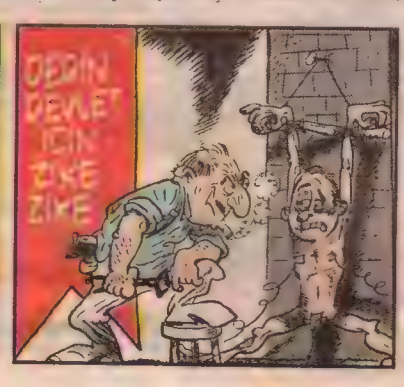

dardedimsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇIKIÇIK

GEÇEN HAFTADAN DEVAM...

ÖYKÜMÜZ BURADA BİTER .. BU ARADA CİNCİR YOKUŞ ÇIKAMADIĞI İÇİN ŞİMDİLİK Bİ BOKA YARAMAZ,NE ZAMAN Kİ DOLMABAHÇEYİ ÇIKAR O ZAMAN DÜŞÜNÜRÜZ..

daral@lemart.com.tr

Açık Büfe met üst

düş kaynakları

gazetelerin, **'pazar ilavesi kızları'**dır onlar.. her pazar, bir çuval gazeteyle beraber evimize davetsiz misafir olurlar.. mankendirler, şarkıcıdırlar, sosyetiktirler, sanatçıdırlar, işletmecidirler.. meramlarını ille de soyunarak, erotik pozlar vererek dile getirirler.. ben, şahsen, bizzat, kendim, bayılırım onların demeçlerine.. bir iki harfini yahut kelimesini değiştirince mesela, aşağıdaki cümle-manşetler çıkar ortaya:

- **ben toplumun en küçük birimine ait bir kızım!**
- artık evimin kolonu olmak istiyorum!
- **çok zeki olduğum için beyin dekoltesi'ne bayılıyorum!**
- bu sene dudaklara enjeksiyonla tatlı ve manalı söz yaptırmak moda!
- **annem ingiliz, babam fransız, ruhum sivaslı!**
- tam üç buçuk dakikadır yalnızım!
- **sevdim mi, hem boyu'na, hem işlevi'ne severim!**
- literatüre girdim ben!
- **bir gecelik aşklardan bıktım, artık sezonluk sevmek istiyorum!**
- kendi iç çamaşırlarımı kendim giyerim!
- **2090 yılında çocuk doğurmak istiyorum!**
- vücudumun her yöresi ayrı bir güzeldir!
- **galaksimiz kalleş dolu!**
- iki heceli bir kadın değilim!
- **sağlıklı bir insan bu dünyaya gelmez!**
- avrupai bir kalbim var!
- **şöhret benimle şöhret oldu bi kere!**
- sanat için gerekirse giyinirim!
- **aşkım kariyerimdir, suçum natürel olmak, terkedince ağırısız, sızısız, kansız terkederim!**
- kıçımı göstersem, erotik oluyor, ne yapayım!
- **güzel bir döviz, içten bir hisse senedi, yüklü bir mevduat hesabı beni dünyanın en mutlu kadını yapar!**
- dik ve yuvarlak bir beynim var!
- **kültür beni çok transparan gösteriyor!**
- ben sende tutukluk yaptım!
- **kendimi işime verdim, işimi de herkese!**
- yürümeyen ilişkiye cinci hoca ne yapsın!
- **gerçek aşkı arıyorum, sponsorum hazır!**
- imaj nikahı kıydırdık!
- **hayatımın ilk kendisiyim!**
- deneme-yanılma yöntemiyle hayatımın erkeğini arıyorum!
- **geyşa ruhlu, hassas bir haspayım ben!**
- hiçbir şey değiliz, sadece zikişiyoruz!
- **skolastik felsefeye susadım!**
- toplum beni ezberledi!
- **bu saatten sonra sekse papuç bırakmam!**
- bana ruh teşhircisi diyorlar!
- **sponton bir şıpsevdi'yim!**
- içime döndüm, kimse yoktu!
- **şahsen meslek odası gibi kadınım, her meslekten bir sevgilim olmuştur!**
- bu âlemde istenmeyen tüy gibiyim!
- **ruhum her an yatak odası ambiansındadır!**
- evlenene kadar motor kalmak, pardon, bekar kalmak istiyorum!
- **hayatımı boydan boya, zıplaya zıplaya yaşıyorum!**
- manşet olmak istiyorum!

UMPAHA

FATİH SOLMAZ & KEMAL ARATAN

YAA BABA YAA BEN ELLEYİCİ USULÜYLE EVLENMEK İSTEMİYORUM!

KES SESİNİ EŞŞEK SIPASI..! GÖRÜCÜ USULÜYLE EVLENDİ- REMEDİĞİME GÖRE!..

HIMMM, HİSSEDİ - YORUUUM..! FİLMİN SONUNDA KIZ ÖLE - CEEEK... ADAM DA İNTİHAR EDECEE- EEK!..

HAY ANUNA KOY - YİM KEŞKE ÖNÜME BASKETÇİ GELEYDİ, MEDYUM GELECE - ĞİNE..!

– İşte beyle...
– Neye?..

SÜLEYMAN, İZAH EDEBİLİRİZ HER ŞEYİ!..

MISR

HOOPPAAA..! SENİ DENEMEK İÇİN ÖLDÜM TAKLİDİ YAPMIŞTIM..! AFERİN LAN BOBİ, SADIK KÖPEKMİŞSİN..!

SPACE

SPACE

ANAAA..! GEMİDEKİ ALİEN YUMURTASI, KÖY ALİEN YUMURTASI ÇIKTI!..

LEY GAYDIRI GLIPPAKLAR HEPÜCÜĞÜNÜZÜ YİYİVERÜCEM. HE!.. HELE BİR YOL ÇIKI VEREYİM ŞUR - DAN GAYRI!..

solmaz@leman.com.tr / karatan@leman.com.tr

Sensiz Bahçem Gizli Bahçem Olmasın...

Sana geliyorum... Sana... Ne aydınlık bir tükeniş bu... Sana geliyorum, yıllardır bastırdığım iç seslerimle... Utandığım güçsüzlüklerimle... Gizlediğim dalgınlıklarımla... Hep üzerini örttüğüm hatalarımla geliyorum sana... Bunca yıl ne kadar çok konuşmuşum... Kimsesiz bir yara gibi kanayan suskunluğumla geliyorum sana...

Hedeflerine ulaştıklarını sanan, aradıkları her şeyi bu dünyada bulduklarını ilan etmiş ve karşılarına çıkan her şeyle uzlaşmış insanların yanından geliyorum sana... Düşün ne çok yalnızmışım...

Kendimden ve o büyülü doğadan çaldığım zamanlarda hep bu insanların arasına giderdim... Beni aralarına alsınlar, beni adam yerine koysunlar, hayatla ve önlerine çıkan engellerle nasıl uzlaştıklarını bana da anlatsınlar isterdim...

Madem içimdeki arka odayı kimseye açamıyor, madem o doğuştan lanetlenmişliği paylaşacak kimseyi bulamıyordum... Madem o damgalanmış ruhumla kimseye aşık olamıyordum... Öyleyse içimdeki o gizli bahçeyi sonsuza dek mühürleyip insanların içine karışmalıydım...

Kendimi, o gizli bahçemi, gizli bahçemin içindeki o kimseye benzemeyen karmaşayı, yaralanmışlığı durmadan ve bir başıma tartışmaktan usanmıştım artık...

Üstelik hayat hemen her gün değişiyordu... İnsanlar arasındaki eski bağlar kopuyor... Eşyalarla anlamlar arasındaki süreklilik bitiyor... Mekanlarla duygular arasındaki hatıralar solup gidiyordu...

Bu kopuş, bu süreksizlik ve bu durmadan solup gitme beni de içine alıyordu... Kim olduğumu bile bile ve avuçlarımda gizli bahçemin mührü koşuyordum arzuların peşinden... Arzuladığım her şeyi bir an önce elde etmek isteyerek koşuyordum... Elde ediyordum etmesine, ama sanki o elde eden ben olmuyordum... Bir yarışın içine girmiştim, ama sanki yarışan ben değildim... Ben değildim, çünkü koştukça bildiğim bütün boşluklardan daha büyük bir boşluğun içine düşüyordum... Koştukça o gizli bahçemi biraz daha geride bırakıyordum... Koştukça arzuladığım her şeye kavuşuyordum, ama neye kavuşsam orada ben olmuyordum...

Ve ben bu halde, bu denli eksik ve yalancı neye kavuşsam, orada eski yaralarım bugüne taşırdı kendini... Ve geldiğim yerde kıskanırdım kolu, bacağı, gözü olmayan engelli insanları bile..!. Çünkü anlardım her kavuştuğum yerde düştüğüm o boşlukta, anlardım ve, keşke, derdim, keşke eksik olsaydı kolum, bacağım, gözüm de, kavuştuğum ve boşluğa düştüğüm her yerde o gizli bahçem olsaydı... Herkes çekip gittiğinde ve ben o dünya boşluğuyla kaldığımda, dertleşebildiğim biri olsaydı yanımda: O gizli bahçem...

Hatırlarsın, bir kış gecesi yemek yediğimiz bir restorana yağmurda ıslanmış, üşümüş bir köpek girmişti... Masaları tek tek dolaşıp sonra bizim masamızın önüne geldi ve bize büyük bir dikkatle bakmaya başladı... Ve sen elindeki çatalı bırakıp sonsuz bir merhametle o köpeğe bakmaya başladın... Bense gözlerimi o kimsesiz köpekten kaçırmaya çalışıyordum... Köpeğin bir ayağı yaralıydı ve kanıyordu... Bense köpeğin kimsesizliğini ve o yaralı ayağını senin gözlerinde seyrediyordum... Öylesine derin bir dikkatle bakıyordun ki o köpeğe, bir an o köpeğin yerinde olmak istedim... Onun gibi çıplak, onun gibi bütün yaraları açıkta, onun gibi neyse o... Onun gibi yaban yalnızlıkta... Tıpkı senden onca zamandır gizlediğim o gizli bahçem gibi... Sonra garsonlar gelip köpeği dışarı çıkartmak istediler. Ne yapacağını merak ediyordum... Birden ayağa kalkıp, **o köpek bizimle kalacak**, dedin, ve eğilip sarıldın ona... **Canım benim**, dedin, **canım, çok üşümüşsün, sarıl bana, seni çok hırpalanmışlar, kimselere bırakmam seni... Seni ne çok yalnız bırakmışlar, artık benimle kal olur mu...**

O gece o yaralı ve kimsesiz köpeği evimize getirdik... Ve o gece durmadan birbirimizin yaralarından öptük... Sevişirken ve seni sonsuz bir susuzlukla yaralarından öperken birden göğsüne kapanıp ağlamaya başladım... Ve ben ağlarken tıpkı o yaralı köpeğe dediğin gibi, bana da, **canım benim**, dedin, **canım sen çok yalnızsın, çok üşümüşsün, seni çok hırpalamışlar, kimselere bırakmam seni...** Ve beni bütün gece o yaralı, o kimsesiz köpek gibi sevdin...

İşte o zaman bitti kelimelerden ibaret olan yaşamım... İşte o zaman anladım, ben bu dünyada tek başına biriyim. Ve işte o zaman anladım, beni üşümüş, yaralı ve durmaksızın hırpalanmış bir köpek gibi seven sen de tek başınasın...

İşte o zaman anladım, onca sevgiliden sonra sen de benim gibi o gizli bahçeni korkusuzca anlatabilecek birini bulamamışsın... Ve bana sarılırken, yaralarımdan öperken, **sen çok üşümüşsün, seni çok hırpalamışlar**, derken, aslında sen de kendine aynı şeyleri söylüyordun...

Beni koşulsuzca sevmen sana da tek başınalığını hatırlatmıştı... Beni koşulsuzca sevmen sana da onca yıldır, yanlış anlarlar, diye herkesten sakladığın, herkesten utandığın o gizli bahçeni hatırlatmıştı...

Şimdi artık ikimiz için de hayat ve sevgi yeniden başlıyor... Çünkü biz birbirimizi ertelediğimiz ve gizlediğimiz onca yıl sonra sevdik...

Birbirimize sarılıp sevişmeye başladığımızda durmaksızın ağlamamız bu yüzden... Ağlayan biz değiliz, ağlayan onca yıl kendine gecikmiş hayatlarımız. Ağlayan başkalarında onca yıl geciktirdiğimiz kendimiz... Unuturuz sanıp, başkalarının ömründe kimsesiz bıraktırdığımız o gizli bahçelerimiz...

Biz değiliz durmaksızın kanayan... Durmaksızın kanayan, yanlış anlarlar, tuhaf karşılarlar, yadırgarlar, diye yok saydığımız o asıl kalbimiz... O yaralı çocukluğumuz... Ağlayan, bu hayatla, bu hayatın insanlarıyla uzlaşabilmek için kendimizden, o asıl kalbimizden çaldığımız zamanlar aslında...

Artık tükendiğimi ve artık böyle yaşamayacağımı seni koşulsuz sevince anladım... İşte o sahte hayatım seninle son veriyor kendine... Mutlu bir ölüm bu... Bir bakışınla inandım ne kadar yalan bir hayat yaşadığıma... O yaralı köpeğe bakarken kaderimi senin ellerinde hissettim... O bakışını gören tek bir sahici yanım kalmıştı... Tek bir berrak yanım... Yoksa tümüyle karanlıkta geçecekti ömrüm... Şimdi seni gören o tek ışığımla kendi yeraltıma iniyorum... O gizli bahçeme... Ve oraya inerken seni de yanıma alıyorum... O derin utancıma, o herkeslerden gizlediğim

ilk sen gör... Bütün utançlarımla ilk sen karşılaş... Ve orada severken öldürdüğüm kim varsa tut ellerinden onların... Anahtarı bende kalmış kalplere o yaralı köpeğe sarıldığın gibi sarıl... Yıllardır arayıp sormadığım o yaşlı, o yoksul insanlara unuttuğun kalbin gibi sarıl... Bak, onca kuş içimdeki karanlıkta dönüp duruyor; bak o kendisine çarpan kuşlara, onlara o eksik ömrün gibi sarıl, uçur onları kalbimden aşkına açılan gökyüzünde...

Bak, o karanlıkta beni istediği gibi sevmediği için boşuna pişmanlıklar yaşayan, kendi sevgisiyle yaralı bir kadın var; o kadın benim annem... Yıllardır aradığı sevgiyi bulamayan annene sarılır gibi sarıl o kadına... Bunu en çok sen bilirsin. Sevdiğin adamı sevmek, sevdiğin kadını sevmek, önce onu doğuran kadını sevmektir...

Sarıl o yoksul ve kimsesiz geçen çocukluğa... Çünkü aşk en çok sevgilinin yoksul ve kimsesiz geçen çocukluğunu sevmektir...

Sarıl bana o kimsesiz ve yoksul geçen çocukluğunla... Beni bu denli koşulsuz sevdiysen senin severek öldürdüklerin de benimkilere benziyordur... Senin yoksulluğun, senin kimsesizliğin de bana benziyordur...

İnandığın için seni o koyu yalnızlığına mahkum eden umutlar neyse gel benim umutsuzluğumla karşılaştır... Gel benim umutlarımla kendi umutsuzluğunu kanat... Çünkü sevmek en çok sevdiğinin umutsuzluğunu sevmektir...

Sarıl bana, gel sen bul onca ihanetin sonunda kaybolmuş kalbimi; sen bul, çünkü bir başıma bulamıyorum... Çünkü sevmek, sevgili tanındığı andan itibaren ona yapılmış ihanetleri kendinden bilmektir...

Sevmek, sevgiliye yapılan bütün haksızlıkları devralmak, sevmek anılmak için çıkılan yolda sevgiliye yapılan bütün suçları seve seve üstlenmektir... Sevmek bir daha suç işlememek için sevgiliyle birlikte tepeden tırnağa suça batmaktır...

Sevmek, bu lanetlenmiş hayatta, sonundaki o lekesiz ışığı görebilmek için lanetlenmişliğe bütünüyle batmaktır...

Gel artık, içimdeki o gizli bahçe yüzünden yüzeyselliklerimi kanatmaktan bıktım...

Gel, tükendim artık, kendi varlığına, o basit tükenişine bir kez olsun eğilip bakmamış insanların arasında olmaktan. Onlarla kendimi unutma oyunu oynamaktan... Onlarla o boşuna uzlaşmalara girmekten...

Oysa onlar bir kez olsun eğilip baksalar o karanlık uçurumlarına, orada gördüklerinden sonra bu hayatta kimsenin kazanamayacağına, istediği hedefe ulaşamayacağına, uzlaştıkları neyse, aslında hepsinin boşuna bir kaybediş olduğuna inanacaklar... Ama... Getir sen de bana o gizli bahçeni... Getir herkeslerden gizlediğin güçsüzlükleri... Unutmaya çalıştığın unutkanlıklarını... Bana getir herkes gibi olmak için durmadan üzerini örttüğün zaaflarını... Çünkü o kimselere benzemeyen sevgini sevgi yapan o güçsüzlüklerin... Sevgini o yaralı köpek yapan hep unutmaya çalıştığın unutkanlıkların... Sevgini uzlaşmaya çalıştığın o başkaları için hastalıklı ve sıradışı kılan, üzerini durmadan örttüğün zaafların aslında...

Korkma, al senin olsun, istediğin gibi bak gizli bahçeme... Bak orada, çok sevdikleri için tek başlarına, aşkının durmadan solduğu odalarında hayata küskün yaşayan anneler... Orada, ne istediklerini bilmedikleri için başkalarının arzularının peşinden koşan eksik babalar... Bak orada, yanlış hayatların, yanlış sevgilerin biraraya getirdiği insanlar...

Ne kadar çok benziyor birbirine annelerimiz. Ne kadar çok benziyor birbirine babalarımız. Kavgasız, itişip kakışmadan geçmeyen pazar günü sofralarımız birbirine ne kadar benziyor...

Bilmiyor musun, bizi sevdiklerimiz öldürdü en çok... Bizi öyle çok öldürdüler ki, biz onlardan öğrendik severken öldürmeyi... Çünkü bizi tanımadan, bir kez olsun bile anlamadan sevdiler... Öyle bir sevgiydi ki onlarınki, bizi sevdiklerini sanırken, ne deseler biraz erkendi, ne yapsalar biraz geçti... Bu yüzden hep eksikti sevgileri, sevgilerinin eksik olduğuna bakmadan sevdiler biz ; bizi o eksik sevgileriyle boğdular... Ve biz onlardan öğrendik kimi seversek onun tarafından öldürüleceğimizi... Kim bizi severse, hiç anlamadan, bir kez olsun bile tanımaya çalışmadan bizi severek boğacağını...

Bu yüzden öylesine korktuk ki sevmekten sevilmekten, elimizde gizli bahçemizin mührü kanarken hep terk etmek ve terk edilmek üzere sevdik... Kendimizi unutmak için girdiğimiz her ilişkide ne söylesek biraz geçti, ne yapsak biraz erkendi...

Al gizli bahçemin anahtarını... Senin olsun onca yıl başkalarından sakladığım sefaletlerim... Senin olsun gizlediğim güçsüzlüklerim... Unutmaya çalıştığım unutkanlıklarım... Başkaları, o hiç tanımayacaklarım bilmesin diye üzerine örttüğüm zaaflarım senin olsun...

Severken öldürdüklerimin gözlerine bak orada. Onların ayakları altında gezinen o karanlıkta kalmış kalbimi bulmak istersen kendi kalbini göster bana... Bana boğulmuş aşklarını göster. Bana onca yıl oynadığın oyunlarını anlat... Severken düştüğün tuzaklara götür beni... Terk etmek ve terk edilmek korkusu yüzünden eksik yaşanmış aşklarına götür beni... Götür beni bütün umutsuzluğuna, orada beni bulacaksın... Götür beni onca yıl yaşadığın ihanetlerle kaybolmuş kalbine... O dipsiz karanlıkta benim kalbimi bulacaksın...

Gizli bahçemin anahtarını al... Her şeyim sende kalsın... Vazgeçilmezim ol... Gör bütün sefaletlerimi... Dokun unutmak için unuttuğum dalgınlıklarıma... Ne varsa onca aşktan eksik kalan, sen dokun onlara... Zaaflarımı, o yaralı köpeği sevdiğin gibi sev... Beni öyle koşulsuz sev ki, kimi sevsen, kime dokunsan eksik yaşanmış ömrün aydınlansın...

Sarıl bana, öylesine aydınlık bir tükeniş ki bu...

Ve öylesine sev ki beni, senden başka gizli bahçem olmasın...

cezmier@leman.com.tr

* **Grup Yorum**'un son albümü **Feda** yasaklanmıştır. Bu yasağı protesto ediyorum. **Grup Yorum** halkın sesidir
* **Kadıköy.** 8 Aralık Cumartesi günü saat 14:00-18:00 arası **Kadıköy**'deki **Khalkedon Kitabevi**'ndeyim. (Barış Manço Kültür Merkezi'nin yakını **Tel:** 0216 - 348 87 90)
* **Beyoğlu.** 9 Aralık Pazar günü saat 14:00-16:00 arası **Leylek Cafe**'deyim. (Küçükparmakkapı Sok. No:27/3 Beyoğlu Tel:0212 244 25 29)
* **Ankara Hacettepe Fakültesi.** 12 Aralık salı günü
* **ODTÜ.** İletişim Topluluğu 13 Aralık çarşamba.
* **Burdur.** 21 Aralık cuma günü **Burdur Fakülte Kitabevi.**
* **Isparta.** 22 Aralık cumartesi günü **Bilim Kitabevi.**
* **Trabzon.** 29 Aralık cumartesi günü 14:00-18:00 arası **Trabzon Üçyol Kültür Merkezi**'ndeyim.
* **Samsun.** 5 Ocak cumartesi günü **Samsun Gazi Kitabevi**'ndeyim.
* **İzmir.** 12 Ocak cumartesi günü **İzmir Karşıyaka**'da **ÇİĞİL Kafe**'deyim.

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

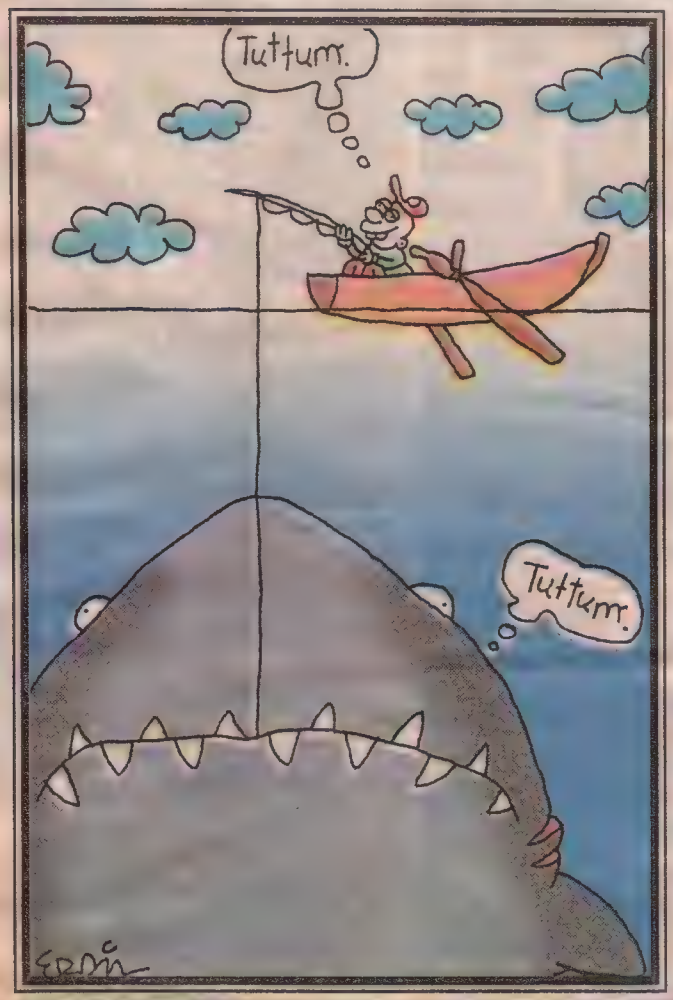

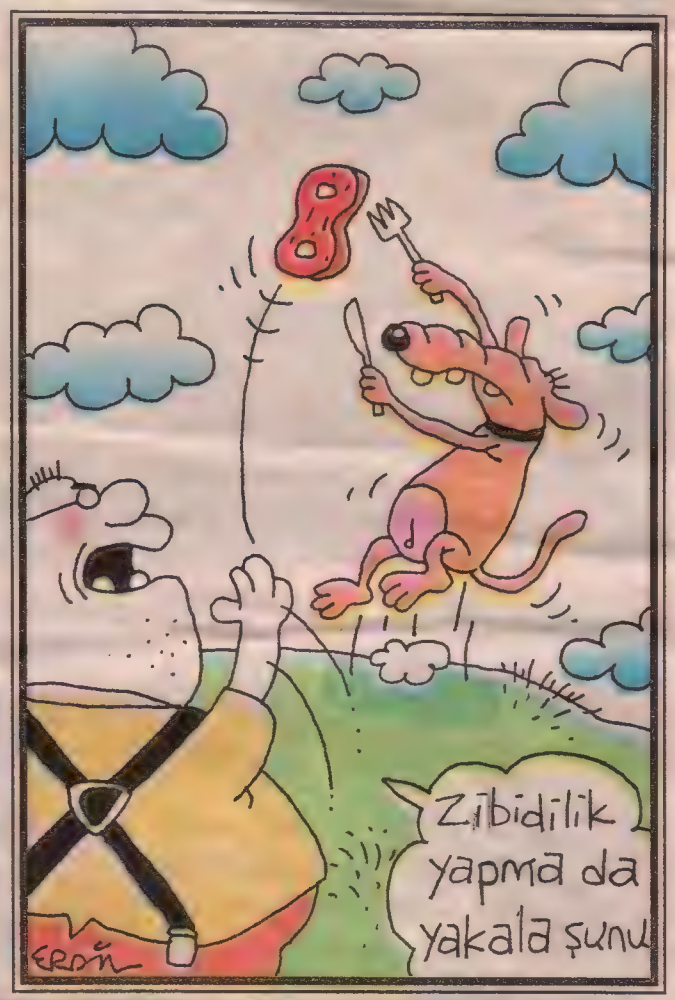

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

TERE

İNANILMAZ BAŞARDIK (2)

Teredelli Pictures zaman zaman karikatür tekniğine getirdiği yeniliklerle de önde ve güvenilir... İşte son yenilikler...

canbarslan@superonline.com

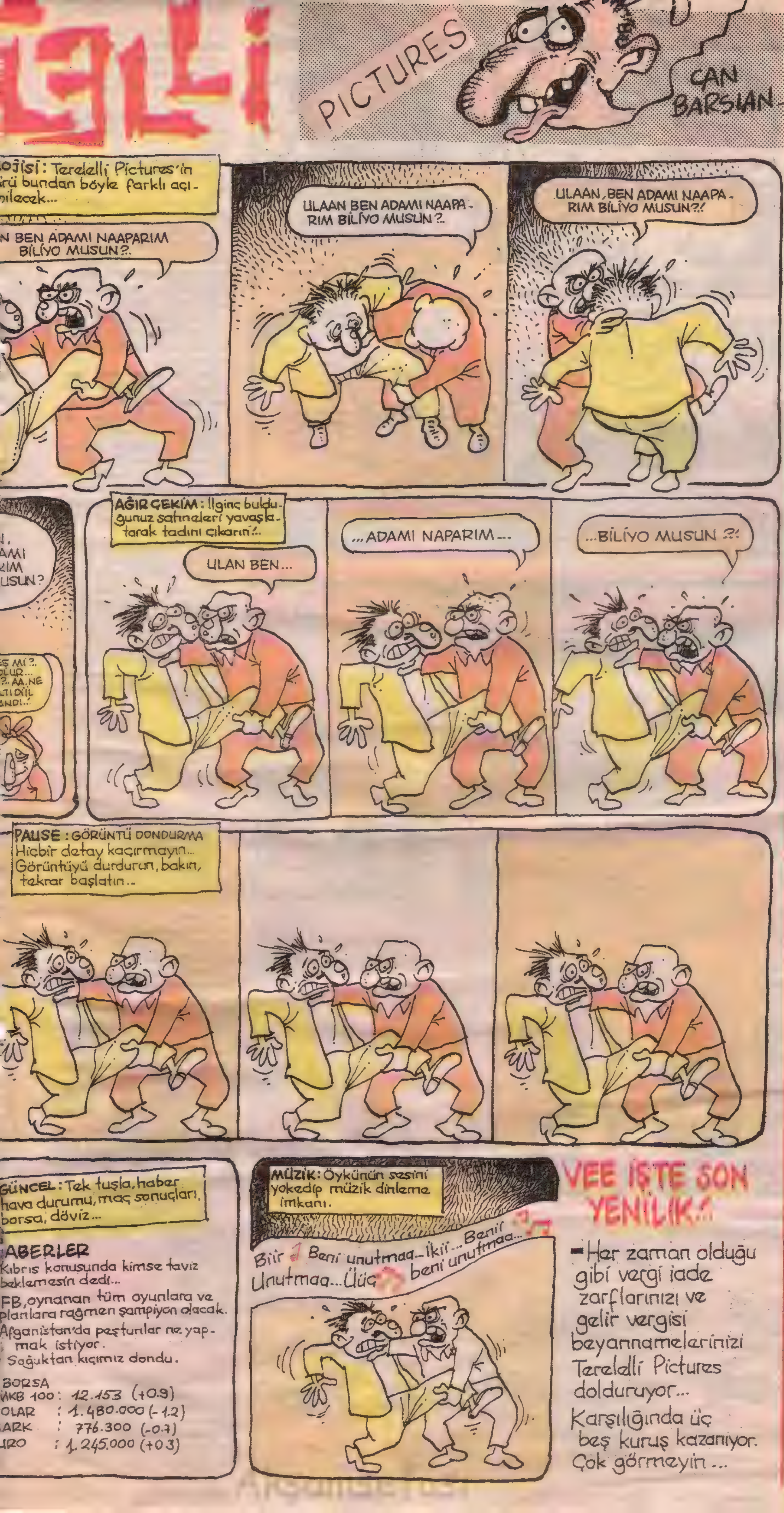
PICTURES
CAN BARSLAN
...OJİSİ: Terelelli Pictures'in ...ürü bundan böyle farklı açı... ...bilecek...
...N BEN ADAMI NAAPARIM BİLİYO MUSUN?.
ULAAN BEN ADAMI NAAPA-RIM BİLİYO MUSUN?.
ULAAN, BEN ADAMI NAAPA-RIM BİLİYO MUSUN?!
AĞIR ÇEKİM: İlginç bulduğunuz sahneleri yavaşlatarak tadını çıkarın!..
ULAN BEN...
...ADAMI NAPARIM...
...BİLİYO MUSUN ?!
PAUSE: GÖRÜNTÜ DONDURMA Hiçbir detay kaçırmayın.. Görüntüyü durdurun, bakın, tekrar başlatın..
GÜNCEL: Tek tuşla, haber hava durumu, maç sonuçları, borsa, döviz...
...ABERLER
Kıbrıs konusunda kimse taviz beklemesin dedi...
FB, oynanan tüm oyunlara ve planlara rağmen şampiyon olacak.
Afganistan'da peştunlar ne yapmak istiyor.
Soğuktan kıçımız dondu.
BORSA
...MKB 100: 12.153 (+0.9)
...OLAR: 1.480.000 (-1.2)
...ARK: 776.300 (-0.1)
...URO: 1.245.000 (+0.3)
MÜZİK: Öykünün sesini yokedip müzik dinleme imkanı.
Biir Beni unutmaa...İkii... Benii unutmaa...
Unutmaa...Üüç beni unutmaa...
VEE İŞTE SON YENİLİK!
-Her zaman olduğu gibi vergi iade zarflarınızı ve gelir vergisi beyannamelerinizi Terelelli Pictures dolduruyor...
Karşılığında üç beş kuruş kazanıyor. Çok görmeyin...

KIRIK LEBLEBİ
SUAT ÖZKAN
BU SEFERKİ HAREKET, NE ÖĞRENCİ YÜRÜYÜŞÜNE, NE DE SENDİKA MİTİNGİNE BENZİYO AMİRİM, TAKVİYE ÇAĞIRALIM MI ?!
PIHHH PIHIHH... MERKEZ ... TAMAM!
ÜÇ AYLIKLAR KUŞA DÖNDÜ
DERVİŞ ŞAŞIRMA EMEKLİNİN SABRINI TAŞIRMA
TORUNLARA GOFRET ALAMIYORUZ
BAKIRKÖYLÜ EMEKLİLER
ŞAK ŞAK ŞAK ŞAK LAK ŞAK ŞAK ŞAK ŞAK LAK ŞAK ŞAK ŞAK
kirikleblebi@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

bezginbekir@leman.com.tr

BİR ZAMANLAR ADAM

AHMET YILMAZ

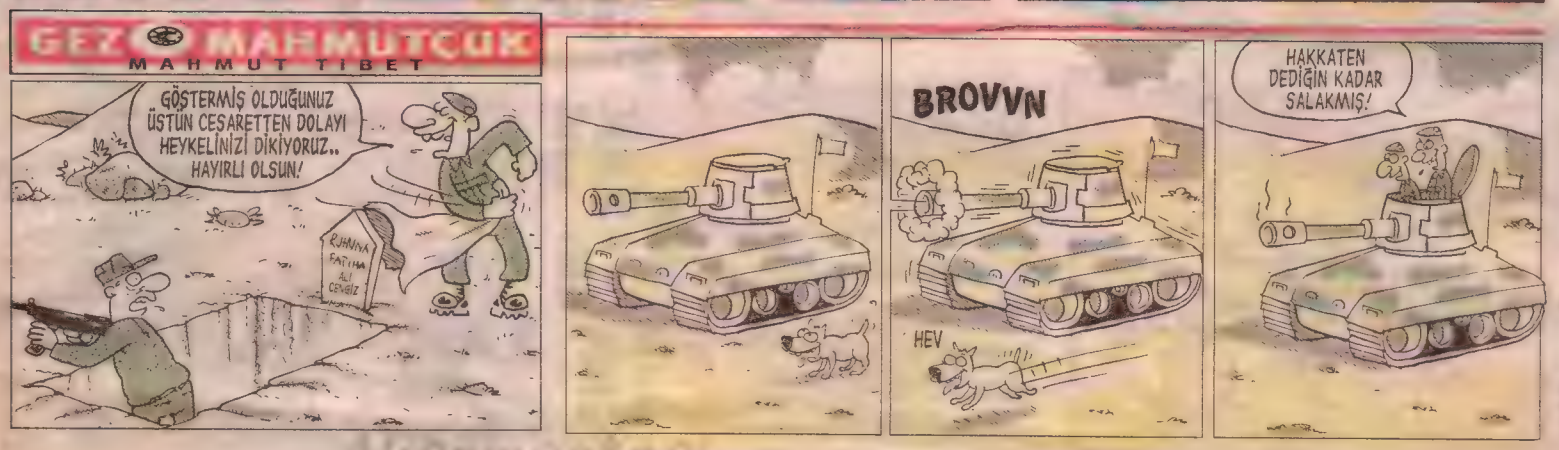

Koltuk fetişisti!

Bu ülkede kimileri **"beni koltukla gömün"** der gibiler!

Bunlar yönetenler.

Yönetenler koltuğa bir oturdular mı kalkmak nedir bilmezler.

Bunlar sadece devleti yönetenler, partileri yönetenler mi?

Sendikaları, dernekleri yönetenler de aynı durumda değil mi?

Kırk yıllık parti başkanları gibi kırk yıllık sendika, dernek başkanları da var.

İşin komiği kırk yıllık sendika, dernek başkanları "parti başkanları artık koltuklarını bıraksın, yerlerine yenileri otursun" diyorlar.

Parti başkanlarından koltuklarını bırakmalarını istiyorlar ama kendileri koltuklarını bırakmıyorlar.

Tam bir **"canımdan vazgeçerim, koltuktan vazgeçmem"** vaziyeti.

Belli ki koltuk onların hayatlarındaki asıl sevgili.

İnsanın sevdiğinin resmini yanında taşıması gibi herhalde onlar da koltuklarının resmini yanlarında taşıyorlar!

Belki de koltuklarına gizliden gizliye aşk şiirleri yazıyorlar!

Belki de sevgiliyi öper gibi koltuklarını öpüyorlar!

Koltuk fetişisti onlar!

Mümkün olsa Nasrettin Hoca'nın tencereyi doğurttuğu gibi koltuklarını doğurtacaklar!

Kazara koltukları başka birine baksa **"bana yâr olmayan koltuğu başkasına yâr etmem"** deyip koltuk katili olacaklar!

Aslında onların gerçek doğum günü koltuğa oturdukları gün!

Gerçek ölüm günleri de koltuktan indikleri gün olurdu!

Onların mezar taşlarına yakışan doğum ve ölüm tarihleri bu.

Ancak onlar yaşarken koltuklarından iniyor mu?

Bırakın yaşarken, öldükten sonra bile koltuklarına başka birinin oturmasını istemiyorlar.

Utanmasalar şu vasiyette bulunacaklar:

"Beni koltuğumla birlikte gömün"!

Kendinden kaçan gençlerin buluşma noktası...

Ali the Mad turk - Canavar Diskotekte! / B.Boysal'dan dev gibi dijital atraksiyon: **Alkışlar "Seni Seviyorum"a benzemez!** / Verengül / Ürperi / Bayalırım Belaya / **V.Ö.** - Ecnebi...

Akşam Gazetesi

Bayır Gülü

FEYHAN GÜVER

ZEYNETTİN

Erdem Özkahraman

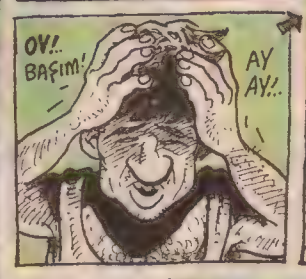

guverfeyhan@hotmail.com

Üçüncü kitabım hiç yayımlanmamış ve renkli hikâyelerle çıktı!..

Sürecek...

Yağmur yağdı, memleketimi seller aldı...

FARUK ABİ SEL SUYUNDA SÖRF YAPIYON HA! HELAL OLSUN ABİ!.. ARTIK IRMAĞIN AŞŞASINA KADAR GİDERSİN!

YENGENLE, ÇOCUKLAR DA ARKADAN GELİYOR!..

AFGANİSTAN'DAN ANGOLA'YA BİR ÇOK SAVAŞ MEYDANINI GEZDİM NİCE ZOR KOŞULLARLA KARŞILAŞTIM... ANCAK BU İNSANLARIN ZOR İKLİM KOŞULLARI KARŞISINDAKİ UMARSIZ VE ALAYCI TUTUMLARI BENİ DEHŞETE DÜŞÜRDÜ. BU ÜLKEDE KİMBİLİR DAHA NELER GÖRECEĞİM ALLAHIM, BU NASIL ÜLKE BÖYLE?

PRESS
JEAN KLOD VAN DAMME - ASSOCIATED PRESS INTER...

KAAN ERTEM KİM?. DENGELİ BESLENME NEDİR?. kaanertem@leman.com.tr. N'OLUYO?..

Deliler..

- Tavuğu kes!..
- Nedir abi?..
- Bakkala git!..
- Ne diyosun abi? Rica ederim!.. Lütfen!..
- Minibüse bin!..
- Abi olmuyo ama!..
- Patates ye! Ayran iç!..
- Yani abi ne diyeyim?
- Ne diycen... Sus... Börek.
- Abi?
- Şişşt!..

ÖAAH ÖAAH ÖAAH ÖAAH ÖARHH Kusuyorum uğğğrrk VAAURR GGRK KOARR UĞRKĞĞ

BÖÖÖÖÖAARRRKKKK!!

AAH HANIMAĞĞULIRK! ÖHH ÖH!

PATLA EMİ!.. AYOL İKİ GÜN ORUÇ TUTUNCA AÇLIKTAN GEBERİCEN SANKİ! AZ YE DİYE DİLİMDE TÜY BİTTİ!.. ŞİMDİ ORUCUN GİTTİĞİNE Mİ YANARSIN, ORTALIĞIN BATTIĞINA MI? GEÇE VAKTİ, ÖF BE!

AYOL DELİ MİSİN, MANYAK MISIN NESİN ANLAMADIM BE! DOLAR DÜŞTÜYSE DÜŞTÜ NAPALIM YAA! YARIN YİNE DEĞERLENİR! ŞU DOLARI, MARKI SEVDİĞİN KADAR BENİ DE SEVSEY, DİN KUL KÖLE OLURDUM SANA!..

ÖYLE DEME SACİDE! BAKSANA NE GÜZEL... YEŞİL YEŞİL... CANLARIM BENİM... GEÇEN HAFTA DEĞER KAYBETTİLER, ÇOK ÜZÜLDÜLER Bİ DE SEN KIZMA!

GINGER GINGER DEDİKLERİ...

Gönül Adamı
GÜNERİ İÇOĞLU

AMCA GINGER ÇIKTI İŞTE BAK. İNTERNETTEN HEMEN GETİRTTİM... 20 KM. HIZ YAPIYO... AAA BUNA NOOLDU YA?.. DURDU YAA!.. AAAA AŞAĞI GİDİYO!..

BATUHANCIĞIM İYİ GÜZEL DE O LONDRA, AMSTERDAM GİBİ DÜZ AYAK KENTLER İÇİNDİR. YOKUŞLARA GELMEZ, HELE İSTANBUL'A HİÇ GELMEZ. İSTANBUL'DA ÖYLE YOKUŞLAR VARDIR Kİ, YÜRÜRKEN BİLE TERSİNE DÖNERSİN. GALATA'DA, ÇENGELKÖY'DE, HİSAR'DA KALAKALIR, GİNGER ELDE TAKSİYLE EVE ZOR DÖNERSİN... ARABA ZOR ÇIKIYOR BU YOKUŞLARI YAHU...

ERDENER ABİ

- Bir an geliyor duruluyorum Erdener!.. Hoş bir haliyeti ruhiyenin esiri oluyorum...
- Beni kazımaz!..
- Erdener abi ♪ depresyondayım unutulduum...
- Dur be yavrum!.. Işıklı mışıklı pavyon gibi!..

civuuv vıuuuv

K. ERTEM

Aksam.com.tr

DELİ CEVAT

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.com.tr

AHMET YILMAZ.

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·E·i·D·A·N

Selâm... Yıkanmış çamaşırlarımı almak için, bizimkilere uğradım.. Keşke deterjan da götürseydim!. Hem beleşe yıkatıyoz, insan bari yarım kilo beyaz toz alıp götürür. Nası olsa makinede yıkanıyo diye, deterjan gerekmiyo mu sanıyorum, ne!. Bütün cihazlar, biraz böyle ama. Ek bi masraf, yeni bi ihtiyaç daha yaratıyolar!. Bi tanıdık, fritöz hediye etmişti. Fekat ona, en az üç kilo yağ koymak gerekiyo! YUH! Boşver; tava ne güne duruyo!. Hepsi böyle!. Televizyon da aynı şekil! Anten gerekiyo; çanak satılıyo; kablo alıyosun; yok bilmem ne dijital! Satın aldıınız da o haaliyle işe yarayan tek bi makine yok sanki!. Küçük bi çalar saat aldıında pazardan; içindeki kalem pilleri bile vermiyo herif!. Onnar bi milyon ikisi, diyo!.

Kapının önüne geldiimde; içerden dışardan konuşulabilen zilleri gördüm!. Apartman yönetimi, bu sistemi kurmuş!. Kimsenin birbirini tanımadıı o binalarda, böyle bişey gerekli belki! Annem ilk başta, alışamamış. Daa önce geldiimde, hemen kapıyı. Kim o diye sormadı! Utandı herhalde!. Sonra, kızkardeşim annattı; bi kez de, bütün gücüyle bağırmış kim o! diye; aşaada caddede, herkes duymuş!. Sordu bu sefer! "Benim!" dedim, "Metin!" Sadece Metin diyemiyo insan!. "Benim" diyosun önce!. Kendinden üçüncü şahıs olarak bahsedemiyosun!. Bunnarı annatsaydım orda! Aşaada, hoparlörün başında dertleşseydim onunla!. "Oğlum yukarı gel; yukarda konuşuruz!" derdi! İttim kapıyı, girdim içeri..

Biraz oturdum; poşetimi alıp, çıktım. Ütülenmiş, temiz göynekler, pırıl pırıl havlu; ne güzel!. Yarın dışarı temiz ve; botun kenarındaki açılan küçük kısmı da japonla yapıştırırsam; şık çıkarım!. Her ay bi japon harcıyorum o kısma!. Botların tek sorunu bu! İki senedir giyiyorum! Pençe felan yaptıracaktım; ayakkabı kadar fiyat çekti adam!. Japon, daa kârlı geliyo!. Yarın hem onu; hem de, şu ucu püsküllü paspas sopalarından almam gerekiyo!. Annem rica etti. Bi bak dedi; hesaplıysa al, ben sonra veririm dedi.. Yaa, tamam alırım da; hadi ucundaki püskül neyse; o sopayı taşımak istemiyorum ama!. Belki biriylen felan karşılaşırım yolda; hayalimdeki sevgiliye rastlarım. Öyle bi anda, elimde püsküllü bi sopa olması; ne bileyim, acayip!.

Gerçi, bu ilgi çekici, hoş bi durum da yaratabilir.. Bi muhabbet konusu olur!. Yok yok; boş olsun elim.. Ama olmuyo işte!. Zaten; öyle birisine, sokakta felan rastlıycaksam, hiç şansım yok!. Çünkü elimde hep abuk sabuk şeyler oluyo!.. Acayip bi poşet; garip bi kutu; tahta parçası; demir! Bi gün, karpuzla yürümüştüm!.. Balkondaki ampul yeri için, karpuz denen, o yuvarlak camlardan almıştım pazardan!. Küçücük bi poşet verdi herif. Şeffaf üstelik!. Yanımda, elimde sarkan o acayip şeyle gezindim etrafta!. Büyük bi cam taşımayı severim ama!. Herkes saygı gösterir size, kenara çekilir!. Cam bu! Temizdir, kibardır, etkileyicidir!. Bi de, merdiven taşımaya imrenirim hep! İki kişi olcaz. Bi tarafından, öbür kişi tutcak!. Sıkılcaz, ara sıra yer değiştircez!.

...Tam, yolun ortasında yakaladı yağmur!. İnat edip, devam ettim!. Bütün tezgâhlar kapanmıştır şimdi pazarda!. Gelmişken bi bakarım, sonra dönerim!. Gittikçe hızını arttırdı!.. Harbiden; birisi yukardan bardakla, kovayla su döküyo sanki! Beş dakka sonra, balık gibi oldum!. Göyaa yağmurluk da giymiştim ama, bi sige yaramadı! Kısa bişiy çünkü; kıçımı felan örtmüyo!. Kapşonu da büyük; önümü göremiyom sonra karşıdan karşıya geçerken!. Elimle tuttum ipinden; rüzgâr da geri atıyo.. Pantolon, bacaklarıma yapıştı!. Her adımda, etimi, baldırlarımı hissediyom!. İlk başta dikkatliydim; kaldırımlardan özenle yürüdüm, ceylan gibi sektim, su birikintilerine basmadım!. Fekat sonra, baktım bi annamı yok; nası olsa ıslanmadık yer kalmadı; eeh! dedim, bıraktım, saldım kendimi! Şappada şuppada!.. Pazar da tamaamen boşalmıştı zaten!. Döndüm geri, yürüdüm eve!. Ulan, ne iğrenç yaamurlukmuşsun!. Kapşonu çok berbat!. Otobüsü görmüyodum az kalsın; önümden gelen insannarı da, ancak bi metre yakınıma geldiklerinde farkedebiliyom!.

Eve dönünce, soyundum dökündüm hemen! OHA! Kazak bile ıslanmış!. Katalitii yaktım, astım önüne; Oturdum, t.v'yi açtım!. Cazır cuzur sesler geliyo, görüntü bozuluyo!. Alt kattaki komşunun, bi telsiz anteni var çatıda. O etkiliyo yayını yine.. Gidip söylemeliyim; bi çaresini bulalım!. Eşofmanla indim aaşaya! En sinir olduum şey! Öyle, terlikle, abuk sabuk ev haliyle bi yere gitmek!. Çocukken umrumda olmazdı, hoşuma giderdi ama; o zaman daa başkaydı herşey! Üstelik, adidas madidas, şık bi eşofman yok ki üzerimde! İndirimden aldıım, diz kısımları buruşuk, iğrenç bişey!. Ayaamda da, kedinin pençeleyip yırtık pırtık yaptıı terlikler!. Çaldım zili; açtı komşu.. Davet ettiler, girdim içeri bi anda. Oturmıyım dedim ama; oturdum.. Bi kadeh şarap ikram etmek istediler, sağolun dedim!.. Pençelenmiş, soyulmuş terlikler; berbat bi eşofman, bi de elime kadeh alıp iyice tuhaflaşmıyım diye, kibarca reddettim!. Mum bile vardı masada!. Az bişiy muhabbet etik, bi fransızla yapılan telsiz görüşmesine biraz dinneyicilik ettim; sonra müsaade isteyip kalktım!. Bana frekans karışmaması için, bütün önlemleri alacağını söyledi komşu. Buna sevindim, çap, çup! çıktım yukarı!. Annemi aradım sonra; püsküllü sopa bulamadım dedim!.. !

PANTOLON

METİN FİDAN

Aksumsetas

KAAN ERTEM

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAMUT TİBET

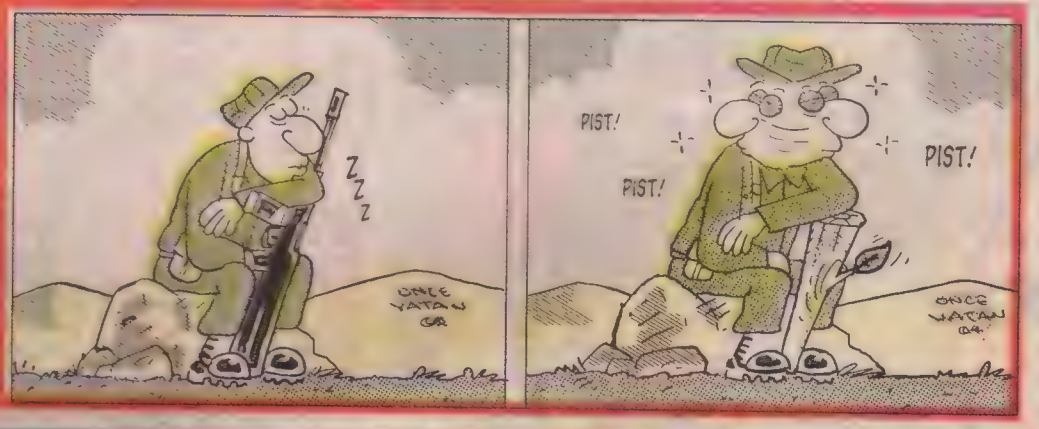

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Don Kişot & Sanşo Panza

1. Don Kişot ölçüsüz atılganlığı ve iflah olmaz idealizm hissiyle hem kendini, hem de yanındakileri yakar, fena baş ağrıtır...
   Oysa Sanşo Panza zarar görmek ve zarar vermek istemeyen net bir figürdür!.. Nedir, figürdür!..
2. Don Kişot, huzursuzluktur: "(Don Kişot) O gece gözünü bile kırpmadı, hep Dülsinea'sını düşündü. Çünkü okuduğu kitaplarda böyle oluyordu, şövalyeler, geceler boyu gözlerini hiç kapamadan, hep sevdiklerini düşünüyor, onun anılarıyla yaşıyorlardı." (sf. 32)
   Sanşo Panza, huzurdur: "Ancak, Sanşo için aynı şeyleri söyleyemeyeceğiz. Midesini tıkabasa doldurmuş, kafayı da epeyce çekmiş olduğu için, evinde ve rahat döşeğindeymiş gibi mışıl mışıl uyudu." (Aynı sayfa)
3. Don Kişot anormaldir...
   Ama O'nu anormal yapan Sanşo Panza'nın normalliğidir!..
4. Don Kişot, serüven arar...
   Sanşo Panza ise sürekli serüven arayan bir divaneye yoldaşlık yaparak serüven yaşar!..
5. Yeldeğirmenini düşman gibi görmek kolay değildir...
   Ama yeldeğirmenini dost gibi görmek de kolay değildir!..
6. Don Kişot racon insanıdır: "Don Kişot seyisini uyardı: 'Sanşo Panza kardeş, işte burada, ta dirseklerimize kadar serüvenlere gömülebiliriz. (...) Ama eğer karşımdakiler şövalye ise, sen de şövalye olarak kılıç kuşanmadığına göre, aramıza girmen şövalyelik yasalarına tümüyle aykırıdır, büyük suçtur, unutma!'" (sf.33)
   Sanşo Panza sade gerçekçidir: "Sanşo karşılık verdi: 'Siz hiç tasalanmayın efendimiz, dediklerinize harfine harfin uyacağım. Üstelik yaradılışım gereği kavgadan, dövüşten hiç hoşlanmam, kendimi olur olmaz tehlikelere atmaya da hiç niyetli değilim!'" (Aynı sayfa)
7. Don Kişot, hayalci bir hayaldir...
   Sanşo Panza, gerçekçi bir haya!..

(Alıntılar ve resimler: Don Kişot, Cervantes. Türkçesi: Nihal Önol, Altın Çocuk Kitapları, 1980. Kapak resmi: ASLAN)

Haftaya Mister Blöf & Gamlı Baykuş

vo@leman.com.tr

HAİN EVLAT ÖKKEŞ!

Can Barslan

Soner Günday'dan Zikaçu / Kaan Ertem'den Zıçan Adam / Gürcan Yurt'dan Robinson Crusoe & Cuma / Fatih Solmaz'ın Konu Salağı / Mem Coş-Hatıralar Geçidi / Kadir Yılmaz-Boing Burhan / Can Barslan'dan Dedektif Sanlı / Galip Tekin'den Bir Aralık Gecesi / Atilla Atalay-Eray / Gürcan Yurt&Cengiz Akın-Cabbar Baba / Behiç Pek-Zalak Mahmut / Bahadır Boysal-Islak Köpek / Aslan Özdemir-Teknocan / Soner Günday&Levend Çanga-Tırt Star / Kemal Aratan-İhtiyatsız Adam / Fatih Solmaz&Yiğit Özgür-Reenkarnettin / Veee Gökhan Dabak'dan Deli Cevaaaat...

İlk kar yağdı, L-Manyak Aralık sayısıyla Fırtına gibi esiyor

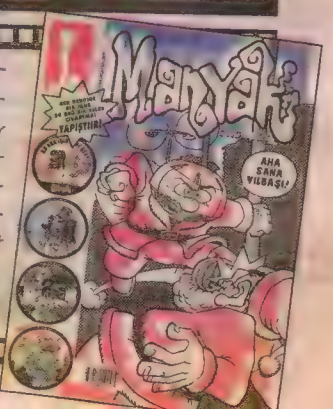

Dikkatli içinde 20 çeşit çıkartma var...

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

FLASH BACK! FLASH BACK!.. es deli rüzgar.. anılar.. anılar..

Aman yarabbi.. inlemesi ayıp, üç dört yıl evvel ben de feci bir aşk girdabına girmiştim.. Karasevdanın tam göbeği işte.. Hiç aklına gelmez, intihar duygusu gelip saplanmış! Günden güne eriyorum... Sıtkı sıyrıl.. Dergideri güneri İçoğlu beye açmıştım mevzuyu.. "babacan durum bu, intihar edesim geldi" bu, bastı kahkahayı.. "sen zaten ölmüşsün" dedi... "Aylardır kendine ettiğin eziyet yüzünden zaten intiharın acısını yaşıyorsun, ölmüş kadar oldun sen!" diye kükredi... Aaa!! Lan o kadar doğru ki... Salağım ben... Lan nasıl üçkaattı bu?.. Kendi kendime, kahpece...?

DİNG DANG DONG!..

Adını vermek istemediğimiz bir LeMan dostu, garip bir şey aktarmıştı.. Nicedir hatırlayıp güleriz.. Artık dayanamycam, dillendiriyorum.. Eski bir Ramazan, camideymiş bu.. Hoca vaaz veriyor.. Durmuş, durmuş şey demiş bi ara: "Ey ümmeti müslüman, şu yahudi icadı bir kapı zili var... **ding-dang dong!.. ding-dang-dong!** diye... Kulanmayın sakın onu..." Cemaat: "Niye?".. "Çünkü **ding-dang-dong** bilinçaltına **dinden dön** telkini yapıyor"muş!. Haydaa!.. Ey cenabül rabbülalemiin!. Bu nasıl bir kolpadır! Böyle şey olur mu?? Cemaatte az diil, bizim eleman alkışı duymuş, ihaneti görmüş.. tamamıyla yaşanmış..

hızma

Sene 95-96... Rock dönemleri... Favorilerimi, saçlarımı bir kadın gibi uzatıp, tanyor, Esra'ların dükkanından aldığım yakalan gümüş desenli siyah ceketimi giyip, gayet şık bir Don Juan gibi, Kemancı Rock Bar'a gidiyor, Metallica'ya kafa sallayanların arasında dolaşıyodum elimde birayla.. Bi ara, Amsterdam'dan dayımınoğlu "mıknatıslı hızma" getirdiydi hediye... Hızma iki parça halinde bi tanesi burnun içine, diğeri dışına... Mıknatıslı.. Ama burnumun içini acaip kaşındırıyordu.. Bu arap-erkek hızmasını, takmak çok hoşuma gidiyor ve kaşımamak için de deliriyordum.. Hızmalı burnumun içini kaşıdığımın farkında dilim.. Çevreden bakıp tiksirmişler.. Sonra kaşırken hızma düştü.. Kalabalık barın zemininde sürtünüp, sarhoş kafayla kaybolan hızmayı arayışımı, o sefil maymunluğumu anlatırlar ki...

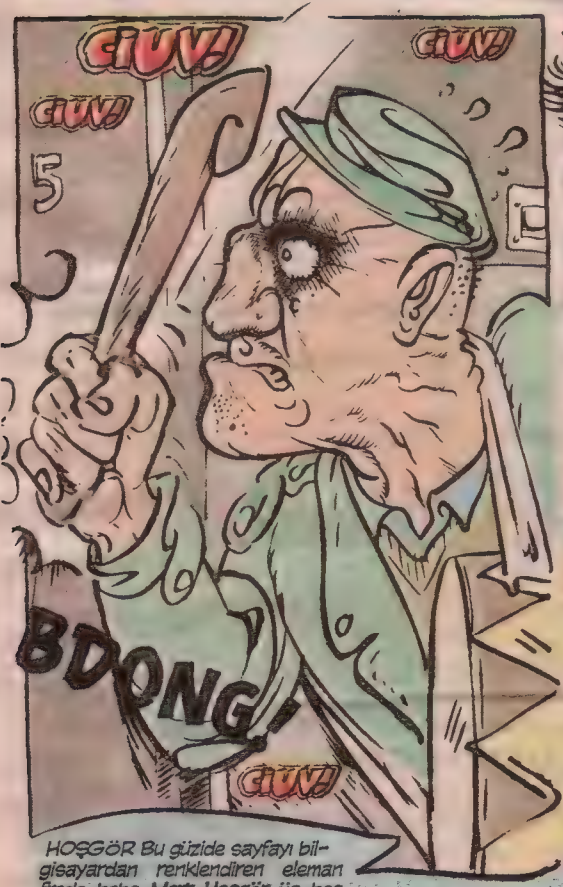

HOŞGÖR Bu güzide sayfayı bilgisayardan renklendiren eleman fredo bebe **Mert Hoşgör** üç-beş günlük taze bir Ramazan anısıyla bende varım diyor ensedeyim: Gece.. Sahur vakti.. Evde kimse yok.. Tek başına atari oynuyor bu.. Davulcu gelmiş kapıyı çalıyor.. Açmıyor bu.. cepte de beş kuruş yok.. Aç.. Aç... Açmıyor.. Davulcu içerden gelen Ciuvv.. Ciuvv! atari seslerini duyuyor ama!.. En sonunda davulcu ne diye kükrese beğenirsin: "Açın! İçerde olduğunuzu biliyorum!!" He walla.. İnanmayan Mert Hoşgör'ü görün.. yemin etti..

İncikli boncuklu bambaşka bir dünya, minibüslerdeki, kamyonlardaki o efsunlu, bezemeci, içli ve nevresimi dünyayı bilen bilir.. B.B. denen bu beberuhi de bir ikindi vakti denk geldi delicesinden birine... Minibüs.. İç gövde, ana panelin böğrü! Dev gibi bir **Sosyete Rezillik!** yazısı.. Kısa ve tok tek cümle! Belli ki şoför civarın bu konuda hakkaten bir yarası var.. (Sevdiceğini Laila'da mı indirmiş?) Asıl mevzu: madem **sosayti rezillik**.. Niye muhteşem yaldızlı, ışıltılı neonlarla kapladın lafın kenarlarını?.. Belli ki sen de hastasın sosyeteye!! O ne hayranlıktı be.. Yıllar evvel de "Alkışlar 'seni seviyorum'a benzemez!" lafını okuduydum bi kamyon ardında.. Geçen hafta Şamdan dergisinde kılıksız bi yazının manşeti olup çıkmış...

KOP BENDEN

Gizli Endülüs Tarihi diye bir kitap elimize geçti.. Çok eski basım.. Namık Ensar imzalı.. İşte kitaptan o vakitler Endülüs'deki kimi aşiretlerin göya şerefsizlere uyguladığı bir işkence.. mağdurun iki kolu ve iki bacağı, artı penisinden iplerle kıçına kızgın mil batırılıp çeşitli istikametlere doğru koşturulan atlara bağlanıyor.. Olay şu: önce hangi uzuv? Sağ kol veya sağ bacak ilk koparsa işkence hemen bitiyor.. Sol kol veya sol bacak koparsa bir müddet sürüyor.. Penis ilk koparsa bütün bağlı uzuvlar koparna kadar sürüyor işkence... Kop! Lop diye düş gövde...

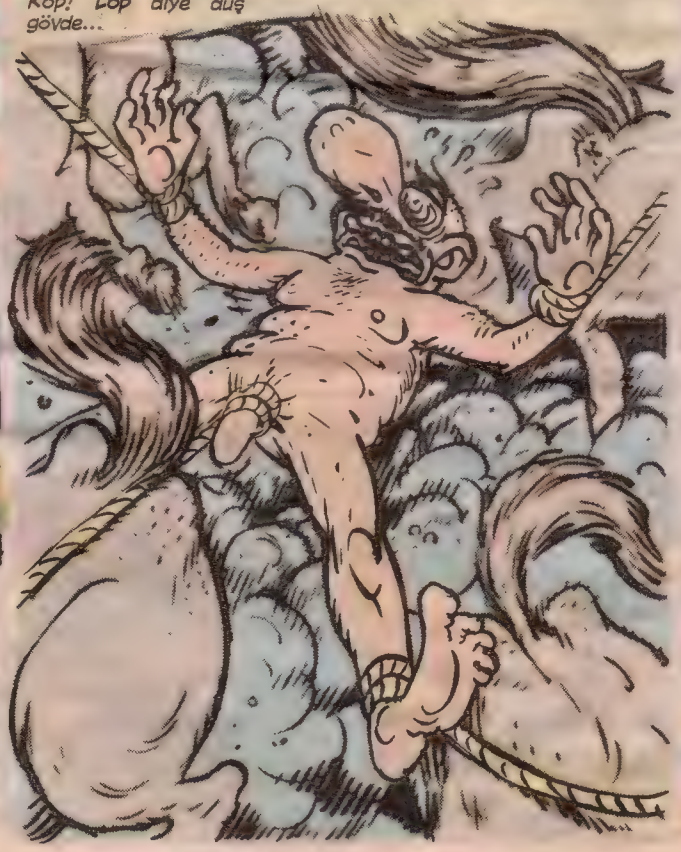

A'TOM

15 Aralık 2001 Cumartesi 152209 Sayı: 2001/50 - 600.000.TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

LeMaN

Bu Halk Bu Yoksulluğa Nasıl Dayanıyor?

Başlıktaki sorunun yanıtını aklı başında hiç kimse bulamıyor. Bu olguyu izleyen ülkemize yabancı kaynaklar dumura uğruyor. Alman bir araştırmacı Türk halkının yoksuluğa dayanma sınırlarının limitsizliğini araştırdı ve neden sosyal patlama olmuyor sorusuna yanıt aradı. Kendince sonuçlar çıkaran araştırmacıya biz de bir istatistik veriyle yardımcı olalım:

4 yıl önce aşevlerinden yararlanan insan sayısı 4250 iken bu yıl bu sayı 43 bin 169'a çıktı.

ve karşınızda met üst

Ankara ve Mutbak Notları:

Başkente, Ankara Leman Kültür açılışı, burada yapılacak toplu imza günü ve Leman-Lemanyak maçı için giden Leman ekibi kolay kolay unutamayacakları 3 gün geçirdi... Yolculuk için 2 katlı bir otobüs tutuldu.. Alt kattaki geyiğin hanını Güneri verirken şöförün bir gözü yolda bir gözü faltaşı gibi açılmış aynadaydı.. Güneş'un her esprisinde otobüs yoldan çıkıyordu. Mola noktası Bolu'daki İsmail'in yerinde şöför Leman ekibi kaynaştı ve yolculuğun bundan sonrası her açıdan daha sakin geçti. Ankara'ya varıldığında doğruca Leman Kültürün açılışına dahil olundu... Açılışa katılanların İstanbul'a göre daha resmi görünmeleri dikkatlerden kaçmadı. Güneş'un bu havayı kırmak için söylediği 3 şarkı Boysal tarafından 'Kına gecesinde 1 numaraydın baba' kinayesiyle karşılandı. Ertesi günü ve onun ertesi günü yapılan imza günleri ise ufak çaplı bir izdiham tadında yaşandı. Bunların dışında Ankara'da yaşadıklarımız bize kalsın. Gelelim Lemanyak'ın zaferiyle sonuçlanan maçın özetine.. 2 derece Ankara soğuğunda ve hafif kar altında başlandığında maça, Leman takımının Lemanyak'tan bir kişi fazla 9'a 8 durumunda olduğu farkedildi Ancak geçen maçların yıldızı Arif Erdemvari sitiliyle dikkat çeken Selçuk Erdem 3. dakikada el parmağından sakatlandı ve yerini kimseye bırakmadı. Ondan 2 dakika sonra da bu kez Çağçağ ayak parmağından sakatlanıp çıktı. Bu arada Hakkari panteri Ender Özkahraman Fevzivari bir planjonla topla beraber içeri girdi ve Lemanyak 1-0 öne geçti. Bu gole Leman Tuncay Akgünün bacak arası golüyle cevap vermekte gecikmedi. Toplu hücum stilinde oynayan Leman oyuncularından hiçbir oyuncu geri gelmemekte ısrar edince Lemanyak atakları sıklaştı. Bu durum karşısında Türkiye liglerinin en ağır santraforu Suat Özkan'la yine liglerimizin en yaşlı oyuncusu Nihat Genç saha içinde birbirlerini suçladılar ve meydan Lemanyak'a kaldı. Akabinde yenilen gol neticesinde Suat Özkan takıma küsüp elleri cebinde saha içinde anlamsız bir şekilde dolaşmaya başladı. Lemanyak 8 kişi acımasızca can hıraş saldırıyor Leman 4 kişiyle savaşmaya çalışıyordu. Ahmet Yılmaz'ın bu dakikalarda harcadığı efor ve gösterdiği performans parmak ısırtıcıydı. Maç bittiğinde skor Lemanyak adına zaferi gösteriyordu ama Leman kendi hırsına yenilmişti. Soyunma odasındaki sert tartışmalardan sonra hemen saha kenarında bekleyen otobüsle İstanbul'a doğru harekete geçildi. Otobüsümüzün Gerede civarında bir tilkiye çarpması ve şöförün aracı geri alıp tilkinin kürkü için cesedini almakta ısrar edişi hepimiz tarafından direnişle karşılandı. Leman yolcularının genelde duygusal karşı çıkışının yanı sıra Nuri Abinin (Kurtcebe) gerekçesi, otobüs kokar şeklindeydi. Sapanca'ya yaklaşılırken Tuncay Akgün ayakkabılarını çıkarınca Güneri keşke tilkiyi alsaydık diyince son kıyamet koptu...

ABD'de 11 eylül saldırısının ardından yabancılara duyulan öfke eyleme dönüşüyor.. New York'ta taksicilik yapan Asır Altınöz isimli bir Türk vatandası tartıştığı polis tarafından nezarete atıldı. bir hafta işkence gördü... Türkiye'den gelen bir yakını tarafından kurtarıldı.

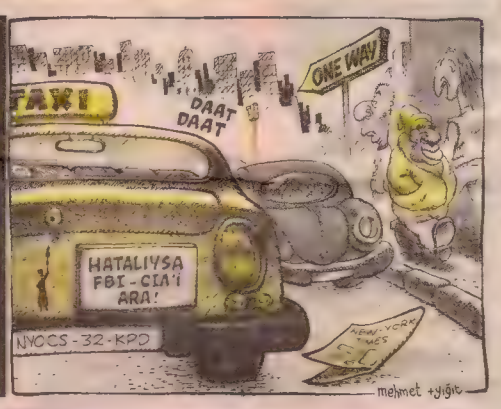

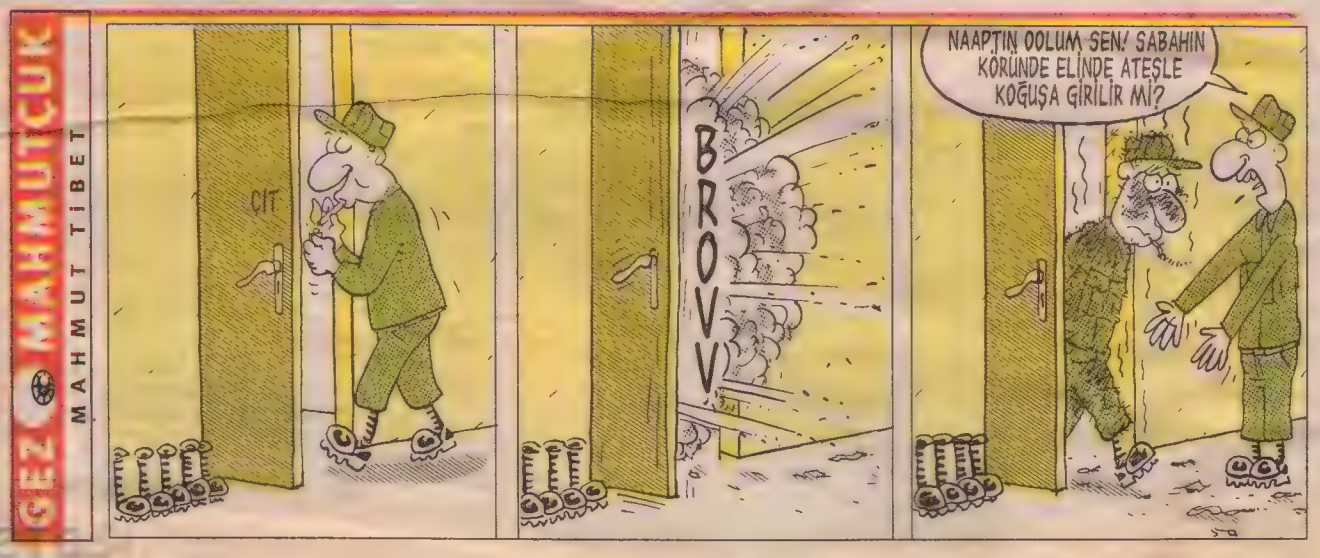

LeMan

Türkiye kara, yağmura ve fırtınaya teslim oldu...

HABAŞ FABRİKASI
bir yılda 100'den fazla iş kazası pişkin fabrika yönetimi

TÜRK MUCİZESİ
tepkisizlik, suskunluk, kadercilik, vurdumduymazlık vs. vs.

DEVLET BAHÇELİ
yolsuzluk prenslerinin değişmeyen kıralı

ŞEKER ZAMMI
bayram kıyağı boğazınızda kalır işalla

ERBAKAN
hep bildiğimiz gibi din simsarı vecibeleri

Ya Türksev, Ya Terket!..

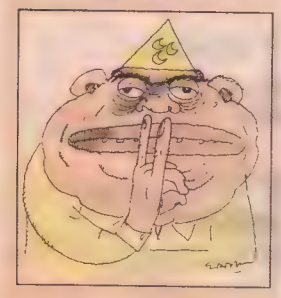

- Türksev nedir?.
- Sağlık Bakanı Osman Durmuş tarafından kurdurulmuş bir vakıftır... "Türkiye Sağlık ve Eğitim Vakfı" anlamına geldiği söylense de, asıl açılımı "Türk Lirası Sevenler" şeklindedir!...

***

- Bakanlık hesaplarından bu vakfa para indirildiği doğru mu?..
- Kısmen!.. Bakanlığın "kulak-burun-boğaz" bütçesinin 'boğaz' bölümü bu vakfa aktarıldı... Bakanın partisinin simgesi olan kurt da "en sağlıklı sindirimi" uluma pozisyonunda yapar zaten, bu da bilimsel bir gerçek!..

***

- Yalova Termal Tesisleri de bu vakfa devredilmiş, bunun sebebi ne?..
- Durmuş "Kim gider Yalova terminaline" diye düşünürek bu işlemi yaptı... Önümüzdeki temmuzda burada "Türki Alemin Ululan" kurultayı yapılacak... Kurultay boyunca ulular kaplıcaya girecek, çamur banyosu yapacak, son gün de Fransız Ululan'yla sutopu maçı yapılacak!..

***

- Durmuş'un "Bakanlıktan sarı zarf içinde para aldılar" dediği gazeteciler kimler?..
- Kayseri Çek-Senet adlı yerel ekonomi gazetesinden Orhan Durmuş, Yozgat Yayla Times adlı yerel gazeteden İsmail Durmuş ve Bünyamin Durmuş, Kırıkkale Şen Tetik adlı yerel gazeteden Tungacan Durmuş ve Ankara Turkish Wolfmen adlı yerel gazeteden Borsahan Durmuş!.. Bunlar henüz iddia tabii!..

***

- Bakanlıkta 40 bin yeni atama yapılarak ülkücü kadrolaşmaya gidildiği doğru mu?..

Kurucusu ve başkanı olduğu TÜRKSEV vakfına para aktarmakla suçlanan Sağlık bakanı Osman Durmuş, kendinden önceki bakanların sarı zarf içinde gazetecilere para gönderdiğini iddia etti.

MHP'li Devlet bakanı Abdülhaluk Çay, 57 .Hükümetin 29 aylık ömründe 214 kez yurdışına çıkmış. İlk hesaplamalara göre Çay, hükümet kuruluşundan bu yana 21 ayını yurtdışında geçirmiş.

Ülkemizde mozaik tartışması yeniden alevlendi. Daha önceki tartışmaya Türkeş "Bugün bazıları Türkiye pırıl pırıl mozaiktir diyor. Ne mozaiği ulan, Türkiye'de sadece Türkler yaşıyor" diyerek noktayı koymuştu.

KESK öncülüğünde kamuda çalışan kadın personelin işyerlerinde pantolon giyme hakkı elde etmek için başlattıkları eylemin ilki gerçekleştirildi. Kadınlar bir günlüğüne işyerlerine pantolonla gitti,.

- O kadrolaşma değil, partileri birarada tutma... Koalisyon sonrası MHP'ye oy vereceklerin sayısı ülke genelinde 40 bine düştü... Durmuş, son seçmeleri de kaybetmemek için bu kadroyu açtı... Sağlık Bakanlığı'nın ülkenin en sağlıksız kurumu haline gelmesinin sebebi bu!...

***

- Durmuş'un "Kabinenin en fukara bakanı benim" demesinin sebebi ne?..
- Doğru söylüyor!.. Durmuş'tan daha fukara bi Koray Aydın vardı, o istifa edince, en fukara Durmuş oldu!.. Hatta Durmuş o kadar fakir ki, öğle yemeklerini sadece öksürük şurubu içerek ve akineton yiyerek geçiştiriyor!..

***

- Peki su şirketlerine hologram satmak için şirket kurması?..
- Bu durumun bakanlığıyla ilgisi yok... Durmuşlar, 7 kuşaktır "hologram ticaretiyle" geçiniyorlar... Memleketlerinde 'Hologramgil' olarak tanınıyorlar... Parlak elişi kâğıtlarında yaptıkları el yapımı hologramlar, Kırıkkale ve yöresinde çok ünlüdür!..

***

- Durmuş, beşinci kitabı "Bir Nefes Sağlık"ta en önemli hedefinin Sağlıkbank'ı kurmak olduğunu söylüyor... Mümkün müdür?..
- E, hepsi olmuş, bu da olur... Fakat isim banka için uzun, 'Sağbank' yeter... Hem sağlığın kısaltılmışı, hem sağ siyaseti hatırlatıyor, hem de sağ sağabildiğin işte kardeşim!.. Son hortumlama tarihi yaklaşıyor zaten... Biliyorsunuz hortum da tıbbi bir malzemedir!..

***

- Durmuş'un diğer dört kitabının isimleri nedir?..
- "Eğil Salkım Hanım Eğil", "Pala Bıyığı Efendisi" ve "Hayri Potur-Bir vatan gencinin masal ortamındaki kahramanlığı!.."

***

- Olay patlayınca Durmuş niye Kırgızistan'a gitti?..
- Bahçeli sinirlenip "Ortadan kaybol!" diye haber göndermiş... Hemen resmi görev çıktı; Durmuş, Kırgızistan'daki obezite realitesini incelemek için gitti... Şu an beş şişman Kırgız'la toplantı halinde... Bülent Yahnici'ye mesaj çekmiş, "Kırgızistan'dayım, azarlandım, postalandım, davamdan ayrılamam, çok alıştım" şeklinde!...

Açık Büfe
met üst

LeMan testus met üst'us-1
cemal süreya

1- şair cemal süreya'nın gerçek adı nedir?
a) nusret hızır **b)** bombeli hamdi
c) cemalettin seber **d)** cebrail okçu

2- şair cemal süreya, hangi şiir akımı'na ait sayılır?
a) birinci yeni **b)** üçüncü eski
c) beş yeniciler **d)** ikinci yeni

3- şair cemal süreya hangi şiirinde adının bir harfini atmıştır?
a) elma **b)** mezartaşı çiçekleri
c) dilekçe **d)** açılmamış kapılar

4- aşağıdakilerden hangisi şair cemal süreya'nın bir düzyazı kitabı değildir?
a) 99 yüz **b)** yaz dedi gözlerin
c) folklör şiire düşman
d) şapkam dolu çiçekle

5- şair cemal süreya şu anda hangi mezarlıkta ikamet ediyor?
a) karacaahmet **b)** karacaoğlan
c) kulaksız **d)** balıklı rum

6- şair cemal süreya'nın kaç şiir kitabı vardır?
a) on beş **b)** iki buçuk
c) altı **d)** yedi

7- şair cemal süreya vaktiyle hangi dergiyi çıkarmıştır?
a) papirüs **b)** selülöz
c) üçüncü hamur **d)** pazar postası

8- şair cemal süreya'nın 'bütün şiirleri' hangi adla yayınlanmıştır?
a) toplu oldu güzel oldu
b) hepsi bu kadar mı
c) sevda sözleri
d) bir kitapta resim şart

9- şair cemal süreya'nın ilk şiir kitabı 'üvercinka'nın açılımı nedir?
a) güvercinkanatı **b)** güvercinkaburgası
c) güvercinkadın **d)** güvercinkalem

10- şair cemal süreya'nın son şiiri varsayılan şiirin adı nedir?
a) hesap lütfen **b)** üstü kalsın
c) fiş istemez **d)** benden bu kadar

not: cevaplarınızı on beş gün içinde ille de mektupla **'testus met üst'us, istiklal cad. imam adnan sok. no:20 80080 Beyoğlu-İstanbul'** adresine gönderirseniz sürpriz hediyeler kazanacaksınız.. hadi bakalım, kolay gelsin.. iyi **byron'**lar

UMPAHA

FATİH SOLMAZ & KEMAL ABATAN

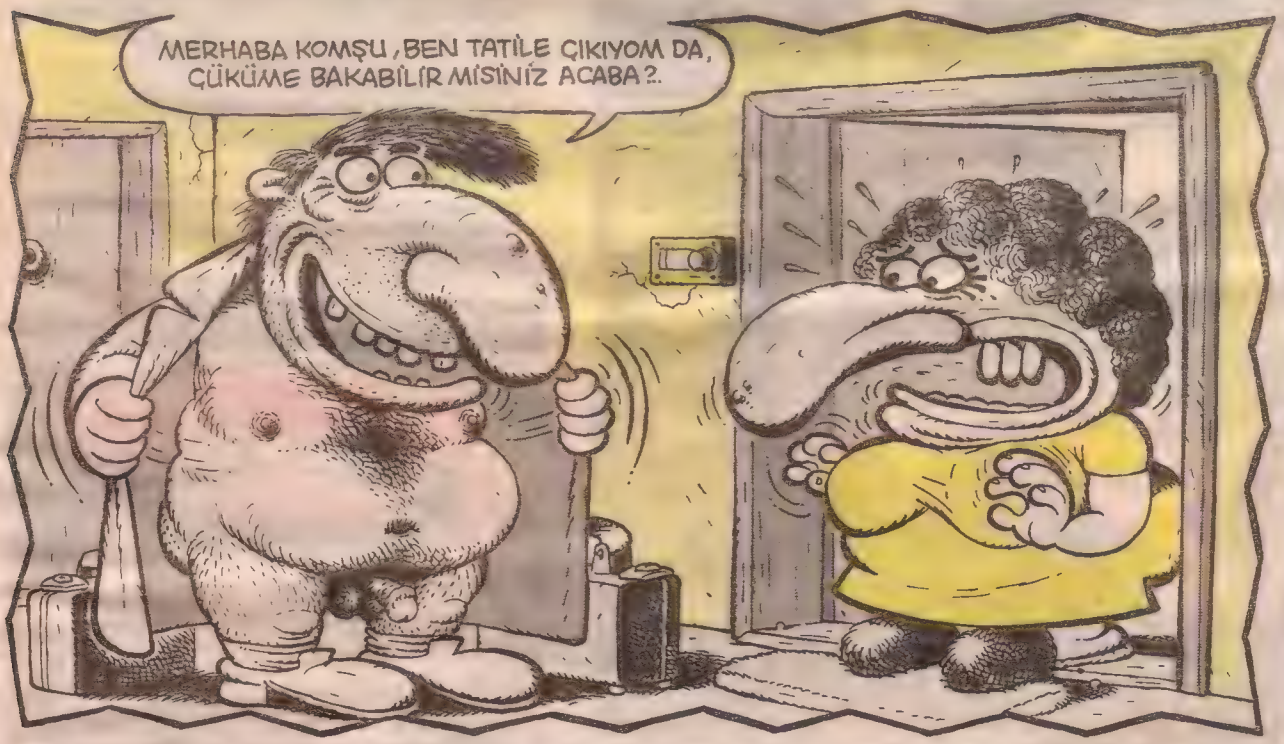

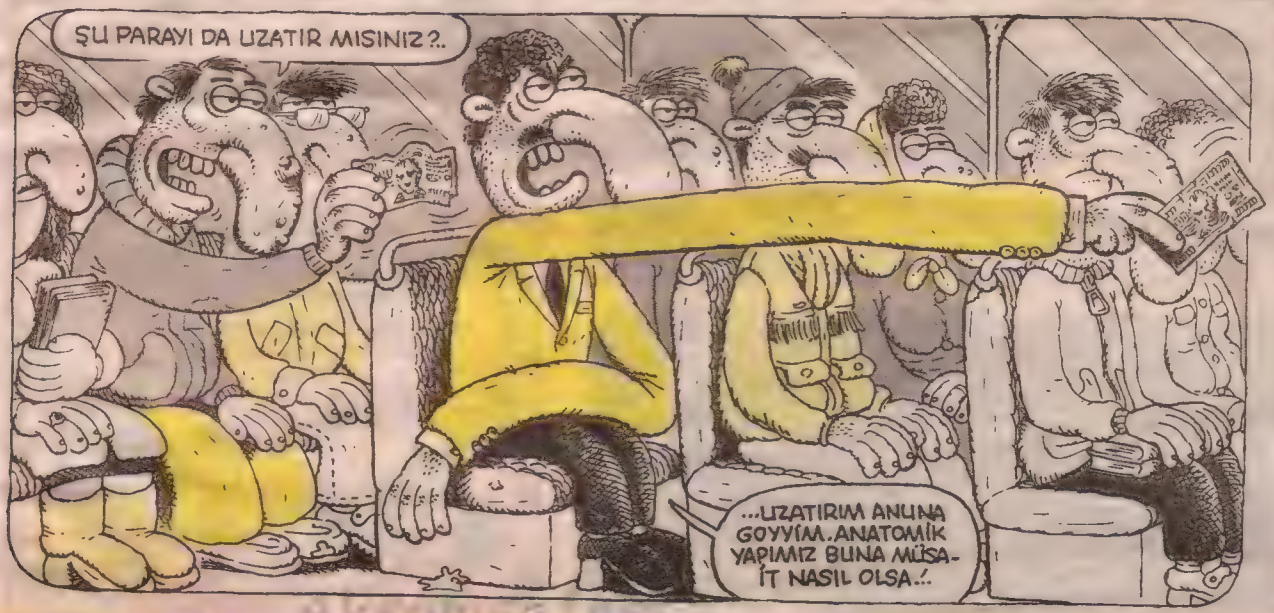

solmaz@leman.com.tr / karatan@leman.com.tr

İki yıl sonra adana Ceyhan'da üç kişi uçan daire yaparken gözaltına alındı... Şu anda kimliği bilinmeyen bişey imal etmekten D.G.M.'de yargılanıyorlar...

İki Resim Arasındaki 7 Fark

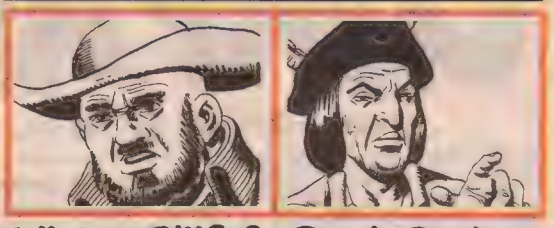

Mister Blöf & Gamlı Baykuş

1. Mister Blöf, zaten doğal haliyle kahraman (ve de ölümsüz) olan Kaptan Swing'in yanında kapılanarak, arada bir de "Ontorio'nun tüm sakalları adına" türünden kolpa açarak kontenjandan takılan bir kurnazdır...
Oysa Gamlı Baykuş, ideali uğruna Büyük Şef olduğu kızılderili kabilesini bırakıp, Swing'e yoldaşlık eden bir cesur yürektir!..
2. Mister Blöf, Swing'i sevmesine seven ama ölçüsü kaçmış ilgi gösterilerinde bulunan taklacı bir yalaka-light'tır...
Gamlı Baykuş ise Swing'e olan hakiki sevgisini dışavurmak için fırsat aramayan bir soğukkanlıdır!..
3. Mister Blöf, adı üstünde hayatı 'blöf' üzerine kurulu, zararlı alışkanlıklar sahibi bir kişidir...
Gamlı Baykuş da aynı şekilde adı üstünde; içli, onurlu, 'gamlı' ve gerek fiziki, gerek ruhi bünyesini temiz tutan bir candır!..
4. Mister Blöf, görünüşte hayvansever olmasına karşın, Puik yıllarca bir deri bir kemik yaşamış, asla palazlanmamıştır...
Gamlı Baykuş, özünde Puik'ten ve hayvanlardan nefret etmez; Puik'le enerjili bir oyunu sürdürür, yeri geldiğinde de korur: "UGH, BU İT BAZEN TEKMELENMEYİ HAKEDİYOR, AMA KAFASINA VURULMAYI DEĞİL!" ('Swing'e Tuzak' adlı maceradan)
5. Mister Blöf şapka, sakal, fular üçgeninde stil komasına girmiş eski tüfek bir çapkındır...
Gamlı Baykuş ise etnik görselliğinden vazgeçmemiş, asimile olmayı reddetmiş ve kadınlara mesafeli yaklaşmak gerekliliğini sürekli vurgulamış bir aklıbaşında insandır!..
6. Mister Blöf 'yılların emektarı' pozuyla, her macerada rol kapagelmiş bir drav üstadıdır...
Gamlı Baykuş ise mütevazidir, sadedir; 'uğursuzluk' imajıyla dışlanmış baykuş hayvanını kendine isim olarak seçen bir mazlum dostudur!..
7. Mister Blöf'ün atalarını andığına tanık olunmamıştır...
Oysa Gamlı Baykuş, her fırsatta 'ulu büyük dedelerinden' bahseder, atalarının sözlerini unutmaz, büyücü büyüklerini saygıyla anar!..

(Haftaya Madam Küri & Mösyö Küri veya başka bişeyler!..)

VEDAT ÖZDEMİROĞLU vo@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

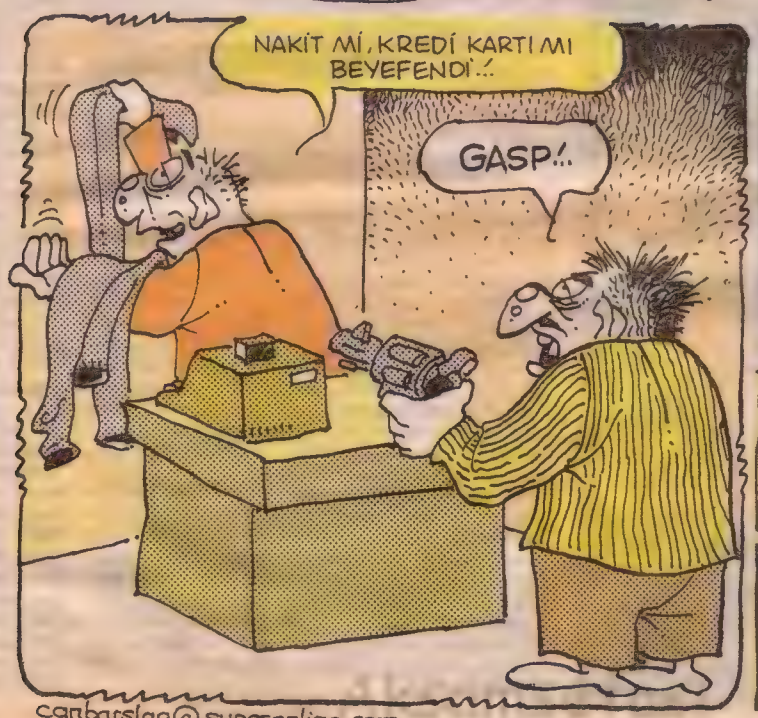

canbarslan@superonline.com

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Beni Üşüten, Kalplerdeki Bu Soğuma

CEZMİ ERSÖZ

Her yer soğuk... Soğudu dünya... Soğuyor hayatımız...

Bugünlerde geceleri titreyerek uyanıyorum... Pencerelerin kenarından soğuk giriyor. Birtürlü kapatamıyorum oraları. Üst üste iki kazak giyip gecenin bir yarısı pencerenin kenarındaki koltuğumda oturup soğuktan kendisini koruyabilmek için kendi üzerine kapanan geceyi seyrediyorum... Pencereden gördüğüm her şey küçülmüş gibi geliyor bana... Ağaçlar, sokaklar, evler, arabalar, gökyüzü, yoldan başlan önde koşarak geçen insanlar...

Kış sanki o bütün acımasızlığıyla hayatlarımızı sınıyor... Sanki o zorba soğuk dayanma gücümüzü ölçüyor... Kış, geleceğe dair bütün umutlarımızı askıya alıyor. Yarınlar sanki giderek daha soluklaşıyor. Artık sadece kendimi korumayı, sokaklarda, yollarda mahsur kalmadan, artık sadece çok üşüyüp hastalanmadan yaşamayı düşünüyorum... Bu beni öylesine üzüyor ki...

Artık yaz mevsimlerini, o çıplak, cömert ve o masmavi kollarıyla içimdeki umutlan kucaklayan gökyüzlerini düşünemiyorum bile..

Üşüyorum ve üşümekten nefret ediyorum... Aslında sadece bedenim üşümüyor... Asıl üşüyen içimdeki yoksulluk... Bedenimin üşümesine katlanabilirim... Ama içimdeki yoksulluğun titremesine katlanamıyorum...

Çünkü içimdeki yoksulluk bana çocukluğumdaki çaresizliklerimi, yamalı paltoları, sokakların o soğuk ıslaklığını ta kalbime kadar taşıyan delik ayakkabıları, odunsuz, kömürsüz geçen o eski kışları hatırlatıyor... Ve içimdeki yoksulluk daha hiçbir şey yaşamadan gelecek olan ölümümü hatırlatıyor bana... Çünkü yoksulluk kadar ölüme yakın başka bir şey yoktur... Ve ne zaman iliklerime kadar üşüsem bilirim ki beni asıl üşüten içimdeki yoksulluktur; beni asıl üşüten yoksulluğumun hemen arkasında bekleyen ölüm korkusudur...

Kış bütün acımasızlıkları harekete geçirir. Öyle ki, o amansız soğuk hayatın üzerindeki bütün aldanışları, bütün o metafizik umutları, her şeyi unutarak yarattığımız ve bizi bir şekilde hayata bağlayan gündelik işaretleri anlamsızlaştırır ve bütün aldanışları, metafizik umutları, bize her şeye rağmen zorluklara katlanma gücü veren o gündelik işaretleri tersine çevirir... Hayatın bütün o karanlık kurallarını ortaya çıkar... Ve en zayıftan, en çaresiz, en kimsesizden yukarı doğru doğal ayıklanma yasası işlemeye başlar... Kış, zincirin en zayıf halkalarını yok etmeye başlar...

Kış yoksulun avcısıdır... Ve avlanmaya ilk önce sokaklarda yaşayan evsiz, barksız, kimsesiz insanlardan başlar. Apartman boşluklarına, terkedilmiş viranelere, inşaatların kuytuluklarına, hanların en izbe yerlerine, merdiven altlarına sığınan ve kartondan sığınaklarında yaşama savaşı veren kimsesiz yoksulları teslim alır önce...

Gündüz nispeten daha kolaydır. Dışarıdaki insanların varlığı bile yeter onlara... Kahveler, çay ocakları, pastaneler, lokantalar açıktır. Oralara girip oturamasalar bile kapıların önündeki sıcaklık hiç yoktan iyidir. İçerdeki sıcaklığın pencerelerde yarattığı buğu bile onlara umut verir. Pastanelerin, lokantaların önündeki mazgallardan dışarı yayılan o kirli buhar bile onlara dayanma gücü verir... Otobüslerin kaportalarındaki sıcaklık bir an bile olsa bir anne şefkati gibi gelir onlara..

Sonra akşam olur... Sonra insanlar evlerine dönerler. Pastaneler, lokantalar, kahveler kapanır... Otobüsler son seferlerini yapıp, garajlarına sığınır... Sabahçı kahveleri cebinde çay içecek parası olmayanları asla içeri almaz ve parası biteni hemen dışarı çıkarırlar... Çok kaldım, bilirim, sabahçı kahvelerinde uyumak bile yasaktır... Ve sonra gece gelir... O amansız gece... Yoksulluk en çok geceleri hatırlanır. Umutsuzluk en çok geceleri ortaya çıkar... İnsan eğer evsizse, kimsesizse, gideceği bir yeri yoksa işte o zaman hatırlar ne denli yoksul ve ne denli çaresiz olduğunu... Kimsesizler, evsizler, yoksullar ölümü en çok o amansız soğuk kış gecelerinde düşünürler...

Ve ölüm bir kez akla düştü mü işte o zaman o gece bitmez. İşte o zaman o korkunç soğuk daha bir tahammül edilmez olur... Evsizler ve kimsesizler için soğuk kış geceleri çok uzundur, çok... Ve bir türlü bitmek bilmez.

Bazıları geceyi, soğuğu ve ölümü unutabilmek için içki içerler... İçki böyle gecelerin tek dostu, tek tesellisidir. Bir an için içlerini ısıtırlar içkiyle. Bir an için düşlere dalarlar... Hayatlarındaki bölük pörçük mutluluk anıları canlanır içkiyle. Çünkü bellek iyi kalpidir. Kötü anıları siler, iyi anıları saklar sadece... İçki belleğe yardımcı olur, kötü anılar saklanır, iyi anılar aydınlanır... Ama dışarıdaki hayat bunların hiçbirine bakmaz. Çünkü kış avcıdır ve onun yoksul umutlarıyla kaybedeceği vakti yoktur... Öyle ki ölüme ve soğuğa karşı tek teselli olan içki, o yoksul ve kimsesiz insanları ölüme daha hızlı götürür... Kış içkiden sızmış yoksulu daha kolay avlar. Yoksulun umudu ölüme açar kapılarını...

Sabahın erken saatlerinde gelen çöpçüler toplar onların cesetlerini... Belediyeye haber verilir. Belediye yarım yamalak bir araştırma yapar. Sokakta ölenlerin kimsesiz olduğu hemen anlaşılır... Eski bir belediye arabası gelir ve onların cesetlerini Kimsesizler Mezarlığı'na götürür... Yoksulluk giderek arttığından, kimsesiz insanlar giderek çoğaldığından dolayı Kimsesizler Mezarlığı'nda artık yer kalmamıştır... Dikine gömülür oraya götürülen yoksulların cesedi... Bu hayatta bir evi olmayan yoksulun mezarlıkta da bir yeri yoktur...

Hatırlıyorum, eskiden yoksul insanlara tuhaf bir saygı duyulurdu. İnsanlar onları gördüğünde sanki kutsal birini görmüş gibi utançla örülü bir çekingenlik duyarlardı. Çünkü soğuk kış gecelerini en çok onlar bilirdi. Açlığı ve sefaleti en çok onlar göğüslerdi. Ölümün gözleriyle en çok onlar karşılaşmıştı. Çünkü onların çok büyük bir haksızlığa uğradığı düşünülürdü. Sanki herkes onların karşılaştığı derin haksızlıktan kendi payına düşeni anlamaya çalışırdı. Çünkü bilinirdi ki her yoksullukta, her haksız ölümde diğer insanların şu veya bu şekilde bir payı vardır...

Ama artık kimse yoksullara saygı duymuyor... Artık onları görünce insanlar utançla örülü bir çekingenlik duymuyor. Kimse onların soğuk kış gecelerinde ölümle nasıl göz göze geldiğini aklına getirmek istemiyor. Artık yoksulların haksızlığa uğradığı düşünülmüyor. Beceriksiz ve akılsız oldukları için bu hale geldikleri kabul ediliyor. Öyle bir dünya ki bu, kimse yoksulların düştüğü durumdan dolayı kendini suçlamıyor. Ve tam aksine yoksuluktan tiksiniliyor... Tiksinilmekle kalınmıyor, onlarla alay ediliyor... Ve insanlar onların düşleriyle dalga geçtikçe kendilerini daha akıllı, becerikli ve daha korunaklı hissediyorlar...

Böyle bir
zetenin röpor
olduğu biliniy
sesiz bir ada
haberi nasıl
böylesi bir ha
sene önce bir
lu'nda kimses
der. **Amca**, d
gece yeni yı
hiç giymediğ
di, çıkar şu ü
zi giy. Senin
Ben de senin
Yoksul ada
beklemediği b
kimseden bir
bi bir kavram
ğuktan korun
açar.Elbiseleri
palto. Pierre
ayakkabı...
Fotoğrafçı
biselerini bir t
Yoksul ada
söylemeye ça
niz. Ben hiç
pahalı şeyler
di sizi bana...
Yoksul ada
meyveler soy
gelir. İthal ma
şampanya pa
yoksul adamı
bilemez, gözle
nındaki iki fot
kadehini kald
görüntüsü sa
Gecenin bi
adamla veda
üzerinde belki
leriyle oturur
duğunu, umu
anda çıkıp ge
Gece biter
bir önceki ge
insanlar var b
sında görür.
miştir... Yoks
gözleri aydınl
arasındaki kü
buyur eder, o
ne mutlu etti
hep rast gitsi
Ancak gaz
den çok farkl

DELİCEVAT

GÖKHAN DİMBAK

ci kadın tanıdım ben. Çok okunan bir ga-ran bu kadın. Eskiden, gençliğinde solcu kaç sene önce sokaklarda yaşayan kim-bir haber yapmıştı. O gün bu gündür bu ıl düşünürüm. Nasıl bir kötülüğün onu pmaya ittiğini anlamaya çalışırım. Birkaç akşamı iki fotoğrafçısıyla birlikte, Beyoğ-siz, barksız yaşayan bir adamın yanına gi-**gün talih kuşu senin başına kondu. Bu e gireceksin. Sana belki bugüne kadar ede ve güzellikte elbiseler getirdik. Ha-ki eski elbiselerini, sana getirdiklerimi-luğunu arkadaşlarımız görüntüleyecek. uygularını haber yapacağım...**

skına döner. Ne yapacağını bilemez. Bu hiç ydır. Önce ne diyeceğini bilemez. Yıllardır e almamıştır... Öyle ki onun için yılbaşı gi-oktur. Onun yıllardır tek derdi açlık ve so-lmuştur. Gazeteci kadın getirdiği paketleri si markalıdır. Vakko takım elbise. Beymen gömlek. Son derece pahalı bir kravat ve

rdımıyla kimsesiz adamı soyarlar. Eski el-a koyup, getirdiklerini giydirmeye çalışırlar. erin bir minnet duygusu içinde bir şeyler **"Kızım... çocuklar, beni çok mahcup etti-değilim böyle şeylere... ama bunlar çok diyeceğimi bilemiyorum... Allah göndersın, size ne kadar teşekkür etsem az..."** ydirilir. Sokağın kenarında ateşler yakılır, servis yapılır... Ve sonra sıra şampanyaya şampanyadır bu. Saat on ikiyi vururken ve kaliteli bardaklara konur. Ve kadehler iuluğuna kaldırır. Adamcağız ne diyeceğini u dolu kadehini o da gazeteci kadın ve yaçının mutluluğu için kaldırır... Yoksul adam an flaşlar patlar ve bu bir gecelik mutluluk

...

inde gazeteci kadın ve iki fotoğrafçı yoksul ayrılırlar... Yoksul adam ateşin karşısında güne dek hiç giymediği kalitedeki elbise-dünyanın aslında yaşanabilecek bir yer ol-ve güzel tesadüflerin hiç beklenmeyen bir ceğini düşünüp avunur...

ih olur. Yoksul adamın yıpranmış yüzünde mutluluğu ışımaktadır hala. İçinden, ne iyi nyada, diye geçirirken birden onları karşı-eci kadın fotoğrafçılarıyla birlikte yine gel-am onları karşısında görünce sevinçten Bir apartman boşluğuyla bir çöp kutusu ir kaldırım parçasından ibaret olan evine **Hoş geldiniz**, der, **beni dün gece öylesi-Allah da sizi böyle mutlu etsin, İşleriniz**

kadının yüzündeki ifade bir gece öncekin-**Amca, üzgünüm ama oyun bitti, her şey buraya kadardı. Şu üzerindeki elbiselerini çıkar. Sana eski elbiselerini getirdim. Düş bitti..."**

Yoksul adam gazeteci kadının ne söylemek istediğini bir türlü anlayamaz... Kekeler, bocalar, utanır: **"Ama kızım, dün gece siz bunları bana hediye etmediniz mi? Şimdi neden geri istiyorsunuz ki? Bana bu elbiselerin ne kadar yakıştığını siz söylemediniz mi?"**

Gazeteci kadın bu sözlerden hiç etkilenmez. O amacının ne olduğunu biliyordur. **Amca,** der, **sana söyledim, bir günlük bir oyundu bu. Yeni yıla mutlu girdin. Biz de bunun haberini yaptık. Yarın gazetemizde yayınlanacak. Haberin başlığını bile istersen söyleyim sana: Bir garibanın yirmi dört saatlik zenginlik düşü... Hadi bizi bekletme, çıkar şu üstündekileri, al şu eskilerini giy...**

Yoksul adam utanç ve düş kırıklığı içinde yeni elbiselerini çıkartıp eski elbiselerini giymeye başlar... Fotoğrafçılar bu görüntüleri de saptarlar. Mutluluğun başlangıcı ve bitişi an be an saptanır. Yoksul adam bir senaryoya kurban gitmiştir. Düşleri alay konusu edilmiş ve yoksulluğu belki de hiç olmadığı kadar acımasız bir şekilde hatırlatılmıştır ona...

Bu haberi okuyunca çok şaşırmıştım. Ve çok öfkelenmiştim... Neredeyse tam sayfa vermişlerdi. Haberde olayın bütün gelişimi, adamın heyecanlanması, daha sonra düş kırıklığına uğraması bütün ayrıntılarıyla yazılmıştı. Fotoğraflar bu bir günlük oyunu an an saptamıştı: Yoksul adam Vakko ceketini giyerken... Yoksul adam şampanya kadehini kaldırırken... Yoksul adam bir gün sonra yeni elbiselerini çıkartıp eskilerini giyerken... Yoksul adamın sevinci ve hayallerinin bir anda parçalanması... Ve yine yoksulluğuna geri dönüşü...

Haberi okurken gazeteci kadının yoksulluğu çok iyi bilmediğini ya da yoksulluk hakkında derinlemesine düşünmediğini hissettim... Çünkü yoksulluk Vakko **ceket giymekle, pahalı şampanya içmekle yok olmaz. Eğer uzun süre yoksul yaşamışsa insan yoksulluk o insanın tenine işler. Yoksulluk öyle bir şeydir ki bir süre sonra insanın ruhuna işler... Yoksulluk insanın yüzünde derin bir iz bırakır. Yoksulluk önce bakışlardan belli olur...**

Ben o günlerde yerel bir radyoda program yapıyordum... Ve bir programımda konuyu yoksulluğa ve ardından bu gazete haberine getirdim. Acımasız bir haberdi bu... Kimsenin yoksul insanlarla alay etmeye ve onların düşleriyle oynamaya hakkı yoktu. Aradan birkaç gün geçti. Gecenin bir yarısı telefonum çaldı. Açtım, karşımda o haberi yapan gazeteci kadın vardı. Kibar bir şekilde, neden radyo programımda onu eleştirdiğimi soruyordu. Ona göre yaptığım o eleştiri haksız bir eleştiriydi. Ben onu eleştirme hakkını nereden buluyordum...

Sabırla dinledim kendisini... Ve konuşması bittiğinde ona önce şunu sordum: **"Peki siz yoksul, kimsesiz, dahası sokaklarda yaşayan bir insanın yoksulluğuyla ve düşleriyle alay etme hakkını nereden alıyorsunuz."**

Ben gazeteciyim, o insan benim için bir haberdi. Nitekim insanların çok ilgisini çekti, dedi...

Peki, diye sordum, **o yoksul insanın yaşadığı düş kırıklığı vicdanınızı hiç sızlatmadı mı; hiç üzülmediniz mi o insanı kullandığınız için...**

Hayır, dedi, **buz gibi bir sesle, o insan da öğrensin gerçekleri... Zengin olmak için kavga versin. Hayatın ne olduğunu öğrensin.** İşte bunları duyduğum an tıpkı o yoksul adam gibi önce ne diyeceğimi bilemedim. Allak bullak olmuştum çünkü. Acımasız bir bilinçle karşı karşıyaydım: O yoksul adam da hayatın gerçeklerini öğrensindi, öyle mi? Hayatın gerçekleri öyle mi?

Sokaklarda yaşayan bir insana hayatın gerçeklerini siz mi öğreteceksiniz, diye sordum. **Peki, o zaman size bir önerim var. Soğuk bir kış gecesi benimle Beyoğlu'nun, Dolapdere'nin, Taksim'in o arka, o izbe, o karanlık sokaklarını dolaşmaya var mısınız... Gelin, o arka sokaklardaki metruk evlerde yaşayan kimsesizlerle tanıştırayım sizi, tinerci çocuklara götüreyim, görün onları, onların hayatlarına girin... Haber yapmak için değil ama, onları anlamak için... Ayrıca merak ettiğim bir şey var, siz hayatınızda hiç evsiz kaldınız mı? Siz evsiz ve kimsesiz kalmanın ne demek olduğunu biliyor musunuz?**

Yine o buz gibi ses tonuyla yanıtladı beni: **Hayır ben hiç evsiz kalmadım... Evsiz kalmaktansa fahişelik yapmayı tercih ederim...**

Acımasızlık insanın gözlerini doldurur mu... Benim doldurdu... Kelimeler boğazımda düğümlendi... Ona duyduğum öfke kendi içimde patladı... Tartışmayı uzatacak gücü kendimde bulamadım. **Böyle düşünüyorsanız, artık size söyleyecek bir şeyim yok**, dedim... **İnanın yok... Telefonu kapatmak istiyorum. Sizinle konuşacak hiçbir şeyim yok...**

Her yer soğuk... Soğuyor dünya... Soğuyor hayatımız...

Bugünlerde geceleri titreyerek uyanıyorum. Biliyorum, bedenimin üşümesi değil asıl mesele... Sadece bedenim üşüse katlanırım. En çok üşüyen içimdeki yoksulluk... Ne yaparsam yapayım onu yok edemiyorum. Çünkü içimdeki yoksulluk çaresiz geçen çocukluğumu hatırlatıyor bana. Yamalı paltoları, sokağın buz gibi ıslaklığını ta kalbime kadar taşıyan delik ayakkabıları, odunsuz ve kömürsüz geçen kışlarımı hatırlatıyor.

İçimdeki yoksulluk keşke sadece bunlar için üşüseydi. Ama onu asıl üşüten, evsiz kalmaktansa fahişelik yapabileceğini söyleyen ve evsiz insanların düşleriyle alay eden insanların acımasızlığı en çok...

İnsanlar birbirlerinin kalplerine, kalplerindeki yaralarına dokunabilseler, başkaların yoksulluğunda kendi suçlarını arasalar, insanlar birbirlerini sevgiyle ısıtabilseler, doğanın soğuğu beni bu denli çok üşütmezdi, biliyorum...

Biliyorum, beni asıl üşüten kış değil, beni üşüten bu hayat..

Bu acımasızlık...

Beni asıl üşüten kalplerdeki bu soğuma...

cezmier@leman.com.tr

* **Canan ve Zehra, Tavır Yayınları.** Ölüm oruçlarında hayatlarını kaybeden iki kardeşi anlatan bu kitabı babaları **Ahmet Kutaksız** hazırladı. Bu kitapta **Canan** ve **Zehra**'nın babalarına ve yakınlarına yazdıkları mektuplar yeralıyor. Kitapta **Canan** ve **Zehra** için yazdığım yazılar da bulunuyor. Öyle dokunaklı öyle hüzünlü yerler var ki, bu kitabı okumak için yürek gerek... * **Burdur.** 21 Aralık cuma günü **Burdur Fakülte Kitabevi.** * **Isparta.** 22 Aralık cumartesi günü **Bilim Kitabevi.** * **Trabzon.** 29 Aralık cumartesi günü 14:00-18:00 arası **Trabzon Üçyol Kültür Merkezi**'ndeyim. * **Samsun.** 5 Ocak cumartesi günü **Samsun Gazi Kitabevi**'ndeyim. * **İzmir.** 12 Ocak cumartesi günü **İzmir Karşıyaka**'da **DİGİL Kafe**'deyim. * **Elazığ.** 26 Ocak Cumartesi günü **Elazığ Batı Kitabevi**'ndeyim.

Kırık İskeleler

SUAT ÖZKAN

900'LÜ HATLARDA FİTRE VE ZEKAT UYGULAMASI BAŞLADI...

ESPRİ: ERDAL

kirikleibi@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

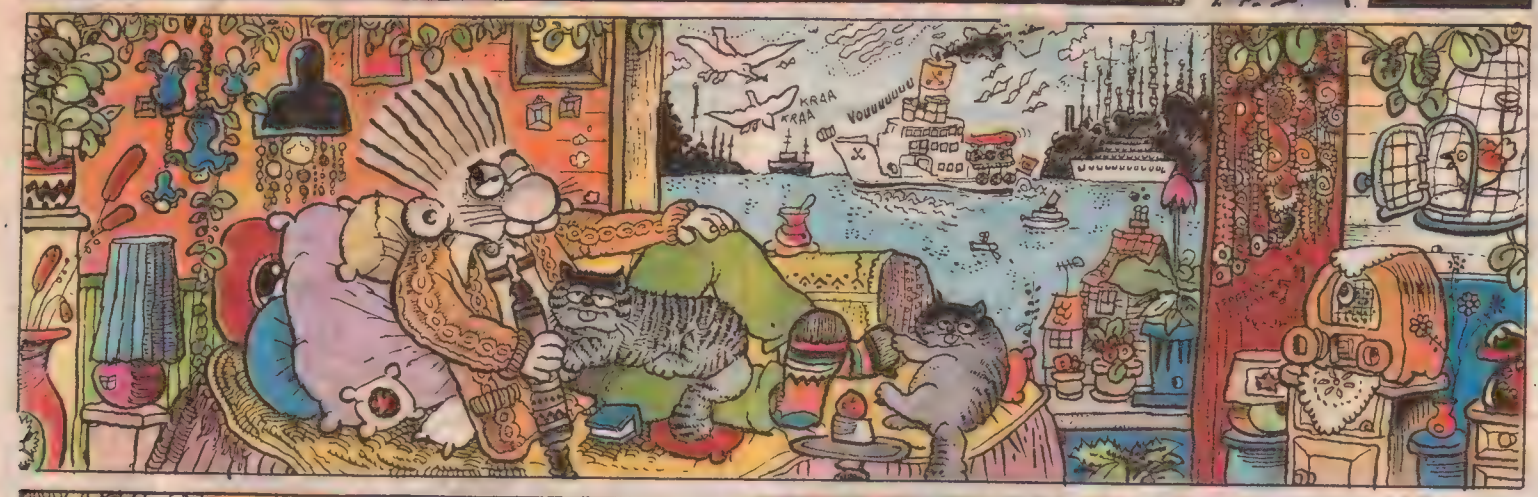

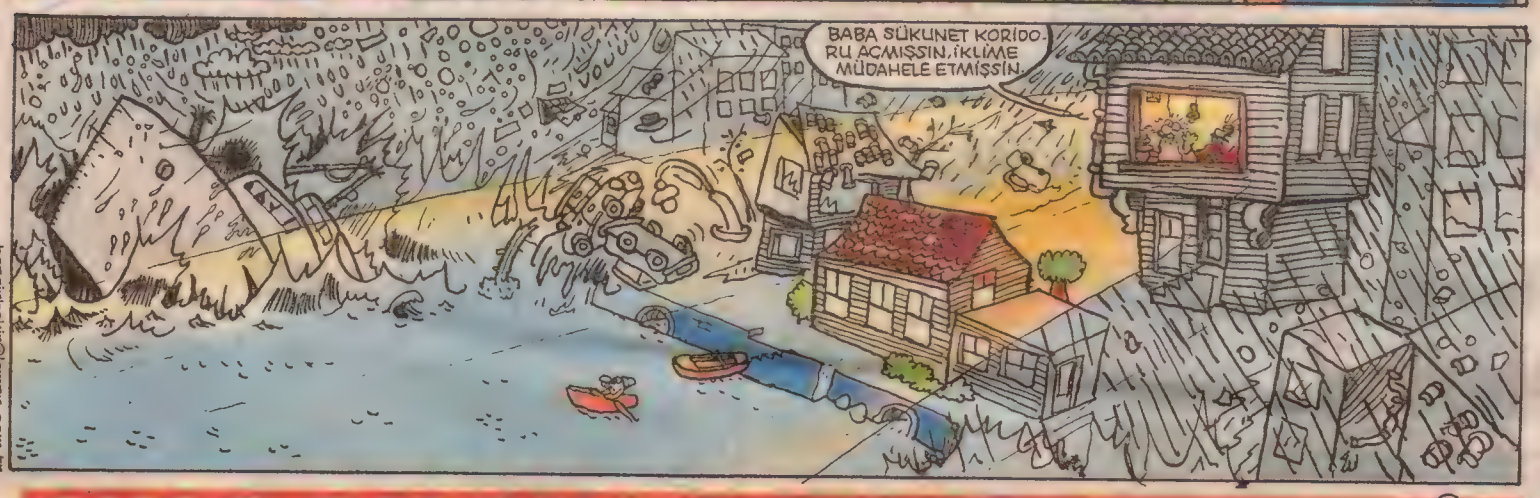

AİLEMİN ADAMI

AHMET YILMAZ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

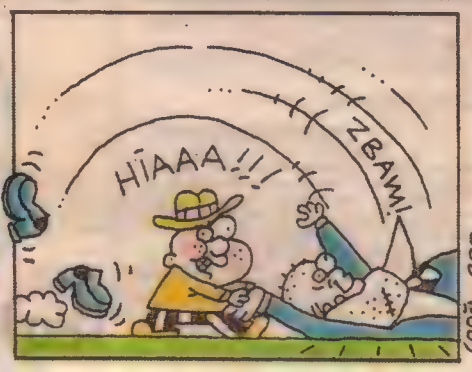

Son gelişinde demiştin ki; "ruhsuz beden gibiyim; yaşayan ölü gibiyim!"

Keyifsizdin, bezgindin.

Oysa seni tanıdığım çocukluk yıllarımda ne kadar keyifli, ne kadar neşeliydin.

Bir Şeker Bayramı'nda evimizin büyükleri "arkadaşın Bayram" diye tanıtmışlardı seni bana.

Ne şeker, ne tatlı, ne cömert arkadaştın sen ama.

Her gelişinde şekerler, tatlılar getirirdin.

Her gelişinde biz çocukları lunaparklara götürürdün.

Senin sayende harçlıkla, parayla dolardı cepler.

Senin sayende bayram ederdi şekere, ete hasret mideler.

Senin sayende görüşürdü birbirini görmeyenler.

Ve senin sayende barışırdı küsler.

Ne yazık ki son yıllarda bu özelliklerini kaybettin.

Çevrene, insanlara karşı eski duyarlılığında değilsin.

Artık insanları kaynaştıramıyorsun.

Unutulanları hatırlatamıyorsun.

"Bayram" dendi mi insanlar konu komşudan, hısım akrabadan kaçıyor.

Kendi başlarına kalmak için uzaklara, tatil yörelerine gazlıyor.

Arkadaşım Bayram; adın yine var ama ruhun yok.

Ruhun olmadığı için anlamın yok.

Ön adın şeker olsa da tadın yok.

Ah keşke adın gibi tadın da olsa.

Ah keşke "barıştıran, kaynaştıran" ruhun da olsa.

Çünkü **ruhsuz bayram şekersiz tatlı gibi!**

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

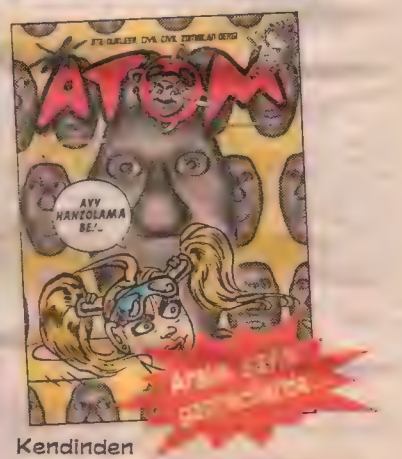

Kendinden kaçan gençlerin buluşma noktası...

AYA GÖNDERİRİZ ONLARI!

Ali the Mad turk - Canavar Diskotekte! / B.Boysal'dan dev gibi dijital atraksiyon: **Alkışlar "Seni Seviyorum"a benzemez!** / Verengül / Ürperi / Bayılırım Belaya / **V.Ö.** - Ecnebi...

Kadıköy Halk eğitim Merkezi'nde 20-21-22 Aralık'ta

SİGARA BÖREĞİ

Adlı oyun sergileniyor

Yazan: Murat Kürüz

Not: LeMan ve L-Manyak'la gelene 1 Milyon indirim var

bezginbekir@leman.com.tr

nihatg@leman.com.tr

Komşu Savaşları

—NİHAT GENÇ—

Türk magazini yirmi yıldır sanatçı ve mankenleri anlatırken orospu, orospuluk kelimesinin yerine "cesur" kelimesini kullanıyor. Doğrusu zengin bir koca, ya da şöhret için toplumun tüm değerlerine karşı hücuma geçenleri alkışlamak, dizginlenemeyen bu vahşiliği övmek için cesur kelimesi dahice bir buluş. Milyonlarca budala genç kız hiçbir şey olamıyorsa, pekala cesur olabilirler. Sevim Teyze'nin kızları Şükran ve Türkan gibi. Giyim konusunda pek cesurdular, dedikoduların sebebi de buydu. Eski bir hikaye vardır, evin üç kızından birine küpe, birine terlik, birine de yüzük alınmış, komşu, biraz kahveniz var mı diye gelmiş... Küpe alan kız, başını sallayıp "bilmem nerde, bilmem nerde?" demiş, yüzük alınan kız, yüzüklü parmağıyla işaret ederek: "aha şurda, aha şurda!" demiş, terlik alınan da terlikleri göstermek için ayağını kaldırıp: "Kalkın verin, kalkın verin!" diyerek, cicilerini göstermiş... Şükran ve Türkan yeni giysilerini göstermek için apartman içinde giyinip çıkartıp iki tur atarlar! Zekası ağır işleyen, şişmanca, kısa boylu bu iki kızın pabuç gibi dilleri vardı. Makineli tüfek gibi konuşan anne ve iki kızına komşular, kara örümcekler derdi. Ben de sizin gibi gün boyu ve ömür boyu bıkmaksızın evlilikten ve kocadan konuşan kadınlar içinde büyüdüm. Babalarının emekli maaşı ve iki-üç daireleri olan bu aile küçük bir krallık gibiydi. Kim evlenmiş, kiminle evlenmiş, evlilik dışında dış dünyaya dair hiçbir haberle ilgilenmezler. Akşamları oturur TRT-1'in haber spikerlerinin kazak ve bluzlarını konuşurlar, yarın çarşıdan aynıları aranır. Düğün ve şamatadan hiç geri kalmazlar, ama çok güzel oynadıkları, ya da güzel bir şarkı söylediklerini hiç duymadım. Hayata ağırlık veren ölümcül bir zeka tıkanıklığı içinde yaşadılar. Diyelim deprem oldu, başlarını birkaç kez çevirip "vah vah" deyip, kaldıkları yerden devam ederler didişmeye. Anne, iki kızı, korkunç üçlü. Bir zindan içinde birbirini kırbaçlayan üç gardiyan. Asırların hastalığı: aile. Eve hergün Hürriyet gazetesi girer ve gazetenin söylediği herşey doğrudur, mesela TV'de bir işçi eylemi izlendiğinde Şükran: "Anne şunlara bak, şu suratsızlara, şunların çirkinliğine bak, bu kılıksız insanlardan hayır mı gelir" diye aşağılar! Sen kimsin, ne biliyorsun da konuşuyorsun, hadi bir cümle bil de söyle, yok, bu cehalet, bir hiç... Et kafa beyinlerce düzenlendi!

Sevim teyzenin kızları güzel değildi, ama hergün formda ve neşeliydiler. Bıkmadan, köpürüp taşan bir alışveriş hırsı. Hayattan hayıflanmak, ya da keder duymak için beş dakikalık sigara molası dahi verilmez. İnanılmaz bir konuşma bolluğu, kalabalığı içinde. Konuşma, bedenin salgılarını, safralarını boşaltıp rahatlatıyor. Cengiz Han'ın kızları gibi, hem yırtıcı, hem küstah ve cahil hem de şeytansı bir dövüş güçleri vardı. Öfke ve kızgınlıkla oluşturdukları yalan dolan uydurma dedikoduların öldürmeyeceği, çatlatmayacağı komşu, akraba yoktu. Bilinçsiz kadınların koca hırsı, az gelişmiş ülkelerin kalkınmasına benzer, bu hırs, sadece çimentodan çalan müteahhitlere, keresteden çalan mobilyacılara yarar!

Hergün birini azarlar, birini çekiştirirler, bağrış çağrışa gün yetmez. Para biriktirmeyi hiç sevmezler, büyük bir alışveriş partisinin yanında kutu kutu siyah çikolatalar, renkli badem ezmeleri kutu kutu alınır, kapı kapı dolaşılıp ikram edilir. Evde her an bir cinayet yaşanıyormuş gibi bitmeyen yaka-paça küfürler, terlik atmalar, kapı çarpmalar, her birinin koro halinde zırlamaları. Hayatlarında bir kez şekerleme yaptıkları, kısacık bir dinlenme yaptıkları görülmedi. Bir kiraz ağacının altına on dakika uzansalar bütün panik bitecek biliyorum. Hep hareket, hep heyecan. Akşam yemeği hazırlığı ikindiden başlar, bu kural hiç değişmez ve tüm apartmanın duyacağı bağırışlarla: "Sen daha eti dolaptan çıkartmadın mı, kız sana diyorum büyük bıçağı nereye koydun". Biraz sonra büyük bıçak bulunamadığı için kavga edilir, bize kaçılır. Bir daha girmem o eve deyip, geceyarısına kadar bizde kalınır!

Kızların geniş kalçaları hep oturmaktan minderleşmiş iri kocakarı kalçaları gibi. Göğüsleri çocukların hamur kalıbından çıkardıkları beceriksiz pasta kalıpları gibi biçimsiz ve çok küçük. Asıl dehşet verici tarafı, alt bacağın arkasından asılan o iri kıyım parça. Baldır değil, kocaman et parçası. Merdivenden çıkarken sanki bir sürüngen çıkıyormuş gibi, komşulara bir aylık alaylı dedikodu malzemesi çıkar. Nasıl oluyor bilinmez, kendileri gibi hazır yiyici kazma boylu bir damat adayı buluverirler. Görkemli paltosuyla, altın kolyeli, altın künyeli genç adamı yanlarına takıp, sokağı delip geçerler. Nasıl oluyor bilinmez nişan hazırlıkları başlar. Şaşılacak kadar mükemmel bir hız içinde dükkandan dükkana koşup dururlar. Erkeğin cüzdanı kuyumcuya gönderilir. İsmi altınla yazılır, harflerin büyüklüğü, şekli günlerce tezgah önünde tartışılır. Cüzdanın köşe süsleri birkaç gün tartışılır, pençe gibi cüzdana çakılır. Erkeğin traş takımı için alışveriş merkezlerinin her birine ayrı hücumlar düzenlenip en iyisi bulunur. Bulunamazsa en uzak şehirlerdeki akrabalara sipariş verilir. Erkeğin normal ayakkabıları dışında, ayrıca yine uzak semtte tanıdık bir ayakkabıcıya çizme siparişi verilir. Çizmenin provasına gidileceği günler de bir törenle düzenlenir. Nişanlar atıldığında "sana Avrupa'dan parfümler getirdim, yazıklar olsun" diye bağrışmalar başlar. Kuaförden hiç çıkılmaz. O saçlar sarıya döner, kestaneye döner, kısa kesilir, kızıla döner, tüm komşuların fikirleri alınır, tekrar boyanır, kuaförle kavgaya girişilir, tekrar sarıya döner. Damatların bir işleri olmasını hiç umursamazlar, damadın arkasındaki ailenin büyüklüğü, ya da soyadının ihtişamı ağızlarının balını akıtır ve başları dönercesine herkese anlatılır. Genç damat zaten ailesinden harçlıkla yaşar. Çocuğu pahalı hediyelere boğarlar, çocuk hızla hediyeye alıştırılır. Bir zaman sonra parasız genç sevgili nasıl oluyorsa kayınva-

Devamı 13. Sayfada

Akşamsefası

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

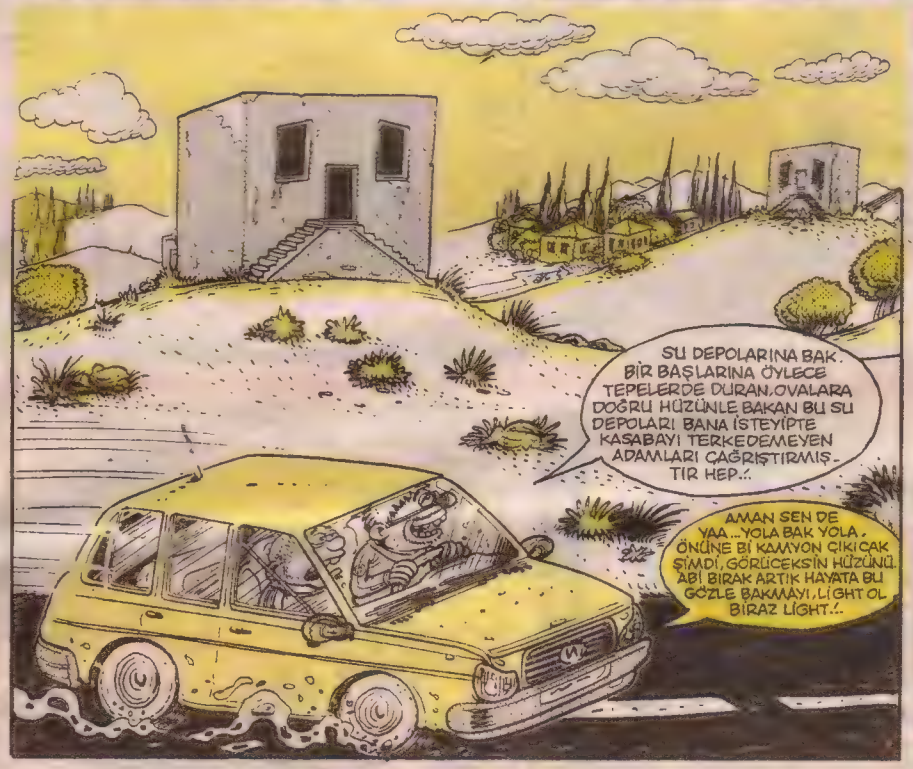

TEZ

Günlük hayat içinde bir yerden bir yere alel alecele koşarak giden adamların bir yere ulaştıkları görülmemiştir. Bunlar panik adamlardır. Her yere telaşla koşarak giderler. Öyle ki bakkala, manava bile nedensizce koşarak gidip, koşarak gelirler. Bir sigara almaya depar atarak giderler. Rehavet adamlarının tam tersi bir grafik çizerler. Gelgelelim bunca koşturmaya ve efora rağmen, mutlaka birşeyleri unuturlar ve yapacakları işleri eksik yaparlar. Çünkü koşturma paniğiyle sağlıklı düşünemezler ve bir işi git gellerle iki üç seferde nihayete erdirirler. Bu karakterlerin sürekli kanter içinde oraya buraya koşuşturmalarının en güzel tarafı akşam deliksiz bir uyku çekmeleridir. Velakin sabah uyanır uyanmaz fırına ekmek almaya koşarak gider ve günlerine başlarlar... Kırk yaşından sonra yüksek tansiyon, kalp, vesaire gibi rahatsızlıkların bunları bulma ihtimali yüksektir...

ANTİTEZ

kaanertem@leman.com.tr

BİR KROKANLI BİR FINDIKLI LOKUMU GÖNDERİYORUM..! UYUMA..!. EVET ABİ SENİN NEYİN VARDI..?. HÜOOOP BİR MADLEN GÖNDER BURAYA..!

ULAN BÜTÜN SENE BOŞ BOŞ MÜŞTERİ BEKLEYİP, BAYRAM ZAMANI FAZLA MÜŞTERİDEN DÖTÜN KALKMASI DA AYRI BİR İNCELEME KONUSUDUR...EEEH BE..! ONU İNCELE, BUNU İNCELE BEN DE SIKILDIM BU İŞTEN YAA..!

EVE GÖTÜRECEM GÜZEL AMBALAJ YAPMA. POŞETE KOYSAN YETER..!

ABİ SU MADLEN ÇİKOLATA AMBALAJ MI OLACAK?. EVE Mİ GİDECEK?

KARDEŞİM SANA AMBALAJ YAPMA DİYORUM..!

ULAN BANA BAKIN, İYİ ÖPMEYENE BAYRAM HARÇLIĞI VERMEM ONA GÖRE!..

BEN BEŞ KERE ÖPERİM ABİ..!

İCAP EDERSE YALARIM BİLE ABİ!..

ŞLUP ŞLUP ŞOP ŞLUP ŞUP!

Bir tv. reklamı...

BU MAKAS KESMEYE Mİ YARIYO, YOKSA DÖVMEYE Mİ, AZ SONRA GÖRÜCEZ EŞŞEK SIPASI SENİ! OCAĞIMA İNCİR AĞACI DİKTİN BE..! KURUTTUN MAL VARLIĞIMI!..

BİR DE MESTİR KART VAR BABA... BARİ O DURSUN..!

SABAHTAN BERİ NERDESİN LAN SEN? DÜNYA KADAR MAL GELDİ, YALNIZ BAŞIMA BIRAKTIN BENİ..!

BEN KLABBIR OLDUM ABİ...AKŞAMLARI KLABBIR OLARAK YAŞIYORUM...

NEYMİŞ LAN BU KLİBBER?..

KLABBIR. GÜNDÜZ ÇALIŞIP, GECE KLÜPLERİ DOLAŞAN ADAM HESABI!

KLÜP MULÜP İVİCE KAFAMI KARIŞTIRDIN BE..! BAK ŞU ÇUVALLARI BİR SAY, HESABINI TUT..!

DUR ŞU AFYONU PATLATAYIM DA! KLABBIR OLMAK KOLAY DEĞİL TABİİ..!

NE EDER BU KİLİBİYOR?..

SEN ANLAYA MAZSIN, KÖYLÜ OSMAN..!

KART!

SENİN ORTAKLIĞINA ZIÇARIM BEN EŞŞOĞLUEŞŞEK! ULAN BİR HAFTADIR CANIM ÇIKTI BURDA BE! KULUBBER OLMUŞMUŞ! SENİN BEN CANINA OKURUM TERBİYESİZ..!

MERCİMEK BİR ÇUVAL

FASULYE 20 Kg

Bayıp Oğlu

Feyhan Güver

guverfeyhan@hotmail.com

YAPMA REFİK...TEHLİKELİ GÜNÜMDEYİM...BÖYLE BİR DÜNYAYA ÇOCUK GETİRMEK İSTEMİYORUM...

NE VAR MIŞ LAN BU DÜNYADA..!

SEN..!

İRAHMETLİ PELVAN DEDEN ÇOOK EYİ GÜREŞİRDİ. SENİN RECEP'TE DE İŞ VAR... AMA DİKKAT ET ELENSE ÇEKTİRME. HEP TUŞTA KALMA ARADA BİR SEN DE KÜNDEYE GETİR.

GİDİN LAAN!..GÖRMÜYOR MUSUNUZ DEPRESYONDAYIM...TAM KIRKİKİ YILIMI VERDİM BU HAYATA AMA BU HAYATTAKİ YERİM BİR TOZ BEZİ OLMAKTAN ÖTEYE GİDEMEDİ...ALDATILDIM... ALDATILDIIIM.! DEPRESYONDAYIIM..!

ANNE YAPMA!

TONK

ANNE.

ARKADAN DOLANMASINA İZİN VERME... KURTULAMAZSIN... ÇOK SIKIŞTIRIRSA MİNDER DIŞINA

AMAN ANNEE...KIZI GÜREŞE Mİ HAZIRLIYON? NE BİÇİM İLK GECE TAKDİKLERİ BUNLAR..!

Depresyondaym, unutuldum...Aldatıldım..!

DAYIMIN OĞLUSUN HÜSO!..SENİ SEVERİM AMA SENİNLE EVLENEMEM...YEDİ KUŞAKTIR AYNI GENLER ARAMIZDA DÖNÜP DOLAŞIYOR...BU SÜLALEYE ARTIK YENİ GENLER GİRMELİ!..

HA GÜREŞ HA GERDEK... İKİSİ DE MİNDER ÜSTÜNDE OLMUYO MU?..

11. Sayfadan Devam

lidenin evini şaşaalı bir şekilde dekore etmeye başlamıştır. Duvarlar birgün şampanya, mevsim bitmeden meleklerin yanağı kadar saf pembeden boyanmış, yine ne eksikler vardır, kahrolup dururlar. Küçük eşyalar canlarını alır, süslü porselen çaydanlıklar, meyve kaselerinin binbir türü, bıçak takımları, şarap bardakları, çeşit çeşit süzgeçlerin en ilginci, çeşit çeşit tuzluklar, tuhaf şekilde renkli ve hiç kullanılmayan kavanozlar sıralanır, çerçeveli gümüş resimlikler, kadife koltuklar, renkli deriden damat için özel tek koltuk. Korkusuzca ve fütursuzca borç, harç, taksit, bilezik bozdurmalar. Ne kadar savurgan iseler o kadar mutlu olurlar!

Doğanın en hırslı parçası: Kadın. Göz kamaştırıcı, gösterişli eşyaları gördükçe insan, işte bu aile ömrünce hiç acı çekmeyecek hissine kapılıyor. Sevim teyze mutfağın duvarına resim asacak, hangisini beğeniyorsun diye zorlar beni, ben, aman kadının dili tutulsun, çenesi kapansın, sussun artık bu kadın diye, resimlere bakıp, bir tabakta ölü balık resmini seçerim, aman sen hiç anlamıyorsun deyip, pencereden bakan iki domuz yavrusunun resmini seçip asıverir!

Sevim teyzenin kalın ve dolgun kol içlerinden fırlamış mosmor damarlar E-5 otoyolu gibi vızır vızır, bir kez olsun "vah" dememiş. Sevim teyzenin hayatında ikinci bir mevzu olmadı, hep kocalar, hep kızların düğünleri. Eğer spor, siyaset, kültür gibi yanlışlıkla bir yerden muhabbet açılırsa, önce sessizleşir, sonra bir sıkıntıyla kalkıp mutfağa kaçar. Azmış bir iştahla yerler. Eski kocasını hiçbir zaman severek anmaz, bu huyu kızlarına aynen geçti, "bak gene gelmedi, bak gene ne yaptı, boynu devrilsin, bak yine telefona çıkmadı.." hep şikayet içinde koca eskitirler. Ama bir imparatorluk yönetiyormuş ciddiliği ve meşguliyetiyle. Damadın ailesine verilecek yemeğin ayrıntıları aylar alır. TV'de Gazeteci Mehmet Barlas'ı, konuşurken görünce içi bayılır, bir kenara geçip hayranlıkla izler, "başbakan gibi adam, bir parti kursa bari" deyip, siyaset üzerine cahil cahil konuşup, çatlatır beni.

Bir akşam eve döndüğümde apartman birbirine girmiş. Kapıyı açtım, bir büyük buzdolabı. "Bu ne?", "Sevim hanımlara haciz gelmiş, eşyaları komşulara dağıtıp, kaçırmışlar...!". Hacizci avukatı komşular nerdeyse parçalayacak. Şükran'la Türkan'ın dilleri pabuç gibi, küfrün bini bir para. Komşular: "Yetim yavrulardan ne istiyorsunuz?" diye avukata çullanmış. Hacizciler gidip herkes evine çekilince dedikodular heyecanlı bir film gibi dönmeye başlar: "Bu kadar müsrif olunur mu canım, bunlar delirmiş!". "İnsan yorganına göre ayağını uzatır, hiç akıl yok bunlarda canım!"..

Sevim teyze ne eder, eder, kendini acındırmasını bilir. Kapıcının karısına, gelecek sene veririm, bahara veririm diye bilezikleri toplar. Her daireden bir iki bilezik borç onlar almamış gibi, yine kuaförler, yine kürk mantolar alınıp oflaya puflaya eve dönülür. Evlerin biri satıldı, uçtu. Bir zaman sonra ikinci satılacak. Yine kızlar saç saça kavga, apartman altına üstüne gelir. Türkan ve Şükran kavgadan evde yatamaz yine bize gelirler. Satılacak ikinci evin parası estetik için. Şükran da Türkan da burunlarını yaptıracak, ama Sevim teyze, bu suratı sizi büyütmek için kırıştırdım, kırışıklıkları toplatacağım deyip, kim önce estetiğe yatacak, sıra kavgası yapıyorlar. Komşular yine kapı içlerinde gizlice toplanıp: "Anam bunlar delirmiş, ayranım yok içmeye, biri bunları durdursun, bunların sonu yok" diye onlar adına üzüntüyle kahroluyorlar. Komşulardan biri anneme: "Senin zırnık aklın yok, bunlara borç bilezik verilir mi?", annem: "Sen vermedin mi?". Sonra birlikte üzülerek, ağlaşarak: "Yetim kızlar, erkeksiz ev, evde kalacaklar, insanlık öldü mü, kolumda bilezik duracağına bir işleri görülsün..!"

Dedikodular çok gizli olmak zorunda çünkü Sevim hanımın ağır sözleri gürz gibi düşman beynini patlatır. Eskiden birilerinin itiraz etmesine eleştiri yapmasına mani olmak için muska yaptırılırdı: İhsan muskası. Eskiler "ihsan, dili keser!" der. Sevim hanım müthiş ve heyecan verici bir kadındı, komşulara birkaç gün yağlı, börekli, etli bir davet verip bütün dedikoduları kestirir. Komşular: "Allah için eli bol kadın, o da kızları için didiniyor ne yapsın!" deyip tüm apartmanın takdirini alırdı. Sevim teyzenin başka üstün yetenekleri de vardı. Diliyle yılanı deliğinden çıkarması yanında, içtenlikle konuşup, kendini acındırıp, merhamet dilenir, etrafındakileri buyruğu altına alırdı. Beş duyusunun beşinde de etrafındakileri köleleştirme becerisi vardı. Zavallı, paçavralar içinde yaşayan kapıcının karısı Satı'nın bileziklerini almış, ki Satı'nın öyle çirkin suratı vardı ki, sarmısak gibi bir koku çıkartıyor sanırsınız, veririm dediği ay, bir bileziğini daha almış. İnsan düşündükçe deliriyor. Onları güzelleştiren ve derinleştiren tek şey evlilik hazırlığı. İşte yine Satı'ya börek açtırıyor. Üstüne damad ailesi geldiğinde kızlarıyla kendisi yemek masasından hiç kalkmayıp, hanımefendi rolü oynayıp, servisleri Satı'ya yaptırıyor. Satı, Sevim hanımın birgün önceki acıklı ağlamalarına dayanamayıp "yardımcı oluyorum, iyilik yapıyorum" derken, Sevim hanım dünürlerine Satı'yı evde ücretle çalıştırdığı kadın gibi takdim ediyor. Hamala para vermemek için Satı'yı yanına alıp pazardan doldurduğu torbaları Satı'ya taşıttırmasının yanında, para çıkışmadı, eve dönünce veririm diye alışverişin yarı parasını Satı'dan çıkartır. İşte gün boyu komşular Satı'nın aptallıklarını konuşur. Satı kuşsütü eksik olmayan bu evde, ev sahibi gibi günboyu oturup tığ örgüsü örer, dedikodulara küfürlü cevaplar verip, Tanrısını nihayet bulmuş mutlu bir yüzle misafirlerin ayakkabılarını onlar yemek yerken gizlice temizlerdi.

Bir zamanlar nerelere kadar uçmuşuz. Özallı yıllar, muhtar kapı kapı dolaşıp imza topluyor. Ne için? Nasa Uzay Merkezi'ne mektup gönderiliyor. Özal'ın ismini uzayda yeni keşfedilen bir yıldıza verilmesini talep ediyorlar, Sevim teyze, Semra Özal ve Mehmet Barlas ismi de eklenirse kızlarıyla birlikte imza kampanyasına katılacağını söyledi! İnsan hikayesini yazarken dahi utanıyor, ne acıklı bir zeka, ne acıklı günler. İnsanın bir kepazeliğin konusu olması

Devamı 13. Sayfada

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

●İDDALI YARIŞMACI BURCU

●MESAJ GÜVERCİNİ MEMDUH ve SARAYLAR PRENSLİKLER.

TERZİ ŞEREF ve MANKEN TURAN...

cemaahmet@leman.com.tr

ESPRİ: Furkan ÖZCOBAN.

AHMET YILMAZ

13 Sayfadan Devam

çok feci. Ancak uzun yıllar geçtikçe bu sahneler, eski kiliselerde oynanan dinsel tiyatrolar gibi... Korkuyla doldurulmuş öğüt kuyusu gibi. Zamanı geldikçe içimizde beklemekten ve susmaktan acılamış bu kuyu suyundan bir kova çekip çocuklarımıza temkinle anlatırız. Ama bunun için bir hayatımız olacak kadar gücümüz olmalı. Bu utanmazlığı asmaya kaçımızın hayatı yetecek. Duvarların gücü kiliseden büyüktür. Kilisenin bugün ruhu yok vaazleri öldü, rahibe teresalar görülmüyor, ama kilise duvarları, dökük hala yaşıyor. Hiçkimse taş üstüne taş koymadı, ama etraftaki kadar siyasi duvar, siyasi hatıra, siyasi geçmiş, siyasi kafa karışıklığı varki... Mağdur ve mazlumların çürümüş ölüleriyle dolu.

Yine bir akşam eve döndüğümde apartmanda cenaze sessizliği. Herkesin ağzı sıkı sıkıya kapalı. Sevim teyze kızlarıyla hıçkırarak ağlıyor. Komşular ayaklanmış, etraflarında kolları bağdaşta bekleşiyor. Hacizciler bu defa sıkı bastırdı. Ne var ne yok alıp götürdüler. Annem kulağıma: "Böyle rezillik görülmedi, gözlerimle gördüm, götlerindeki dona kadar, zavallı kadının kirli çamaşırlarını, sütyenlerini, geceliklerini, çarşaflara sarıp götürdüler" deyip üzüntüden kahroluyor, tekrar sıralıyor annem: "Böyle rezillik olur mu, yıkanmamış sütyenleri götürdüler!"...

Sevim teyzeler kirayı veremez duruma geldi. Kim onlara nazikçe ve usulca "ucuz bir eve taşınsanız" dese, "kıskanıyorsunuz değil mi, kızlarımı çekemiyorsunuz, orospu!" diye hücuma geçiyor. Sevim teyze dokunulacak gibi değil. Ev sahibiyle mahkemelik, hergün kira kavgası. Sevim hanım sonunda başına gelen felaketlerin sorumlusunu buldu: "Evimin kapısına düşmanlarım domuz yağı sürüp büyü yaptırttı!". "Silmekle, kırklamakla, büyü bozmakla olmaz" deyip, kapıyı değiştirdiler. Bütün komşular domuzyağı büyüsünden öyle korktu ki, herkes paspasın altında, kapının menteşelerinde hergün, gizlice sürülmüş domuz yağı aradı!

Komşulardan bazıları Sevim hanıma hiç acımadı: "Oh olsun, sonlan böyle olacağı belliydi. Anam elde yok ayakta yok, neyine güvenip kürk mantolar alıp, estetikler yaptırırsın!".. Dedikodular bedduaya dönüştü: "Allah daha da beter yapsın, kimlerin günahını almadılar ki.." Daha da sertleşti: "Ben dedim, bunların sonu kepazelik, bu dünyada ah almayacaksın, üzülürsem canım çıksın..."

Ancak birkaç ay geçince öfkenin yerini yumuşak dostluklar almaya başladı, çünkü, Sevim hanım kapı kapı bir dilenci gibi dolaşıyor, ondan bundan, değil bilezik, üçyüz-beşyüz lira gibi küçük yardımları büyük borç ilişkisi gibi istiyordu. Komşu kadınlar kocalarından gizlice Sevim hanıma yeniden yardıma başladı, acıdıkları için değil, bu rezalet kapansın.. Çünkü rezalet öyle derinlere indi ki, bakkal, apartmanın içinde, aldığınız ekmeğin, aldığınız pirincin değil, aldığınız pamuğun parasını ödeyin diye bağırmaya başladı! (Pamuk, o yılların orkidi...)

Sessizliğiyle kendi içine gömülmüş komşu evde bir genç kız daha vardı, öğretmen Müjgan abla. Sanki yüzyıldır hiç bir erkeğin adım atmadığı bu evde sıcacık yüzlü annesiyle otururdu. Usulca büyümüş bir çiçek gibi. Yüzü aşk hikayesinin kahramanı Ali McGraw'a benzer. Sular üstünde gölgeler gibi, karaltılı bir yüzü vardı! Eski romanlar okur, bu kadar kitap nasıl okunur. Bahçedeki, saksıdaki birkaç çiçekle vakit geçirmek ona yetiyor. Bir parça çikolatayı gizlice emiyor gibi, yüzünde hep tatlı bir neşe vardı. Saygılı insanlardı. Kapıdan çıkar çıkmaz Müjgan abla bağırır: "Sen gel bakiyim, gel, gel, sokağa böyle çıkılmaz!" deyip, pantolon paçamdaki çamurları silkeler, ayakkabımı siler. İnce bir nezaket, ah Tanrım ne güzel insanlardı. Temiz insanlar gün geçtikçe görünmez adam gibi toplumun artık hiç dikkatini çekmiyor. Yaşam, toplumlara en çok da böyle zamanlarda acı veriyor. Yılbaşlarında ortak hindi alır, aynı masanın etrafında toplanırdık. Sessiz ve güzel insanlarla yanyana oturunca, sevinçten içim içime sığmaz. Gece oniki olduğunda delirmişcesine birbirimize sarılmazdık, Müjgan abla yüzümün içine bakıp saygıyla gözlerini yumuşacık kapatır. "Sen artık genç bir erkek oldun" deyip, annemden gizli şarap getirir. Onun şarap sunuşunda, kayığın hışırtısı, rüzgarın, suyun çırpınışı. Ayna gibi yüzümü gösteren bu güzel sessiz ırmakları artık arasam da bulamıyorum. Müjgan ablanın derin, hüzünlü gözleri vardı, omuzları dar, saçları düz uzun, kurumuş göğüslüydü. Hiç dağılsın istemezdi yalnızlığı. Nerede tembel tembel çürüyen kayıklar görsem Müjgan ablayı hatırlarım. Nerede küçük bir kulube görsem, nerede suskun ve üzgün insanlar, nerede tahta göğüslü bir genç kadın, nerede incecik uzun parmaklarıyla camları silen bir kadın görsem Müjgan ablayı hatırlarım. Pencerenin ardından uzaklara bakışı, kana bulanmış batan güneşin rengiyle akşamlara nasıl bir serinlik getirirdi.. Bazen sahilde dev ağaçlar görürdüm, rüzgar dallarıyla denizi kırbaçlardı. Su üzerinde kırılmış kurumuş dallar görürüm, Müjgan ablanın yüzü o suların parıltılarında sallanır, görürüm.

Merdivenin başında Sevim hanım iki kızıyla, Müjgan ablayı, saçlarından yakalayıp yere yatırdı. Üç kadın: "Sapık kadıın, sapıık" diye bağırarak Müjgan ablayı paramparça etti. Hiç ağza alınmayacak küfürler, mahalleye doğru bağırıyor, aman Allahım ne kepazelik, koşan geliyor.. "Evine öğrenci getiriyor, on beş yaşında çocukları dudağından öpüyor, anahtar deliğinden gördüm, çocuğun fermuarını açıyor..." Lafları duymamak için kulaklarımıza yastıklar dayadık. Polisler geldi, mahkemeler açıldı. Sapık kadın lafına Müjgan abla bileklerini kesti, okuldan istifa etti. İşin aslı Müjgan abla komşuya kızlar için: "Eşek kadar kız oldular, orospuluk yapacağına çalışsınlar!" demiş. Sevim hanımın dillerini susturmak, dindirmek mümkün olmadı. Şükran ve Türkan, buldozer gibi götleriyle zavallının üstünde dört döndüler. Zaten son paslı çivisini zorlayan kayığında yalnız yaşayan Müjgan ablaya, cümbür cemaat, bir karnaval şenliğinde meydan dayağı çekip rahatladılar. Müjgan ablanın morluklarını gördükçe kapı aralığından kıs kıs güldüler. Müjgan ablayı lime lime ettiler. Çürümüş bir balık gibi, her tarafı mosmor, dağılmış, kırılmış bir dal gibi uzanıverdi yere. Müjgan ablayı ayağa kaldırırken komşular kaburgalarından çıtırdılar duyuldu. Sevim hanım gerdanına takılacak elmas

SAYI: 527
15 ARALIK 2001
CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Ş
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazişleri Müdürü: Zafer Aknar

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti sa

bir nişan gibi bu dayağı, yedi mahalle gezip şakalarla, şaklabanlıklarla süsleyerek her yerde anlattı.

Daha geçen sene. Bir gazeteci arkadaşım, insanlar et alamıyor Ulus Pazarı'ndan tavuk ciğeri, taşlığı alıyor et yerine, üç yüz bin liraya. Peşinden gittim, o fotoğraf çekecek. Uzun bir kuyruk. Aradan kaç sene geçti. Müjgan ablayı gördüm kuyrukta. Gözleri bir kibrit çöpünün kömürü gibi küçülmüş. Üzüntüsüne derin bir utanç sinmiş. Teflon tava kaşığı gibi küçük tahtadan kurumuş bir kadın. Evlerinden duyduğum şarkılar geldi kulağıma. O şarkı sesleri Müjgan ablanın nerde? Nasıl gidiyim yanına. Solmuş, kurumuş erikten bir yüz. Soğuğu hissetmemek için ayaklarını yere vuruyor. İncecik dudakları, karanlık, ölmüş bir farenin ağzı gibi kurtçuk dolu gibi. Uçurum böyle bir yer olmalı. Bu ağır öldürücü sessizliğe can dayanmaz. Ayaklarımın altında koca bir yer küre, paslı bir teneke kutusu gibi ezildi, ezildim, ezdim, bakışlarımı kaçırıp, hızla kayboldum.

Dinsizin hakkından imansız gelir misali, Şükran, mafya bozuntusu bir adamla evlendi. Sevim hanım çürük dala basmazdı ama, nasıl olduysa köydeki yerlerini damadın üstüne verdi, ipotek için. Hasta ruhlu bir adam. Evin önünde bir aşağı gidiyor, bir yukarı. Sabaha kadar evden hayvan boğazlıyorlarmış gibi kadınların çığlıkları. Kadınların bağırtıları, vahşi hayvan cıyıltıları. Komşular gizlice "oh olsun, oh olsun" diyor. Dayaklar dayanılır gibi değil. Gizlemeye, saklamaya çalışmaları da nafile, imkansız, adama karşı koymak mümkün değil. Gece yarıları adamın elinden kurtulan Şükran yalınayak karakollara koşuyor. Polisler geliyor: "Hanım, kocanız olur, birşey yapamayız" deyip gidiyorlar. Kaba mı kaba, öküz gibi bir adam. Üç kadını ayağının altına alıp çiğniyor, kafalarını duvarlara çarpıyor. Kadınların şişmanlığıyla, çok yemeleriyle dalga geçiyor, evin önünde dahi hadi çabucak gidin diye götlerine tekme vuruyor. İçler acısı. Sevim hanımın korkudan, rezillikten ağzı açılmıyor. Bir bela ki sorma. Komşulara sorarsan, adam çok haklı. Karısına kredi kartı vermiş, kadın hergün mağazaları eve taşıyor. Adam başedemeyeceğini anlayıp o gün ne alırlarsa akşam makasla hepsini kesiyor, yırtıyor, parçalıyor. Adamın sert, ablak yüzünü görünce, ben de komşular gibi: "Allah düşman başına vermesin" dedim.

Bazen bayramlaşmalarda karşılaşırız. Bayramlarda beni adam yerine koyan olmaz. İşadamları, müteahhitler salonda ağırlanır, sarılınır, ağızları şapırdatarak lokumlar, baklavalar yutulur, ben kapı dibinde şöyle üç-beş dakika kural gereği dikilir, kaybolurum. Sorduklarında "yazık memur çocuk, yazıyormuymuş neeee... Rahmetli Saliha hanımın oğlu, bir baltaya sap olamadı..." Hiçbir bayramda adam yerine konulmadığımı bildiğim için kapılarına uğramam. Ama bazen, tesadüfler.

Ankara'ya metro yapılmış. Pek güzel. İnsan metronun her yerini seviyor. Özürlü asansörü, yalnız özürlüler kullansın diye. Bir kaç ay önce. Özürlü asansöründen üç kürklü kadın çıktı. İçimden: "Allah belanızı versin, özürlüler için o asansör" diye bağırmak geldi. Kadınlardan biri tanıdı beni. "Aaaa karaoğlan bu, Saliha hanımın oğlu..." Ayaküstü dertleştik. Aynı yalanlar, aynı yalandan süslenmeler, Sevim hanım sürekli: "Bak farketmedi, valla farketmedi" diyor. Neyi farketmedim anlayamadım. O sürekli Türkan'ı dürtükleyip: "Valla farketmedi, hiç anlamadı, gözüm çıksın anlamadı..." diyor, genç bir kız gibi kırıtarak. Geçen ay Moskova'dan dönmüşler. Bu yılbaşı Paris'e, ordan Alp Dağları'na geçeceklermiş. Duyduklarıma inanamıyorum. Doğru. Sonunda toparlamışlar. İşte Paris'e noele gidiyorlar. Sevim teyzeye döndüm: "Neyi farketmedim".. Şükran devreye girdi: "Annemin estetiklerini anlamadın mı?", "doğru söyle hiç mi anlamadın?", "Valla anlamadım".. Annesine dönüp: "Gördün mü anne, doktor doğru söyledi, bu doktor çok meşhur demiştim sana..." Karşı kaldırımda bir mersedes araba durdu. Genç mi genç bir oğlan, elinde birkaç dergi, şu Aydın Doğan'ın dergilerinden.. "Aşkım, cicim, hangi dergiyi istemiştin, bir tanem.." Şükran genç kocasına: "Gel seni tanıştırayım eski komşumuz". Genç adam karşı kaldırımdan bağırıyor: "Anlamadım aşkım, anlamadım cicim, bir tanem söyle, duymadım.." Sonra kayınvalidesine: "Anneciğim, dikkat et araba geliyor, anneciğim kenara çekil!"..

Anneciğimler, aşkımlar, cicimler.. İyi ki dedim içimden, eski komşularımız Behice hanım ölmüş. İyi ki Meliha teyzeler ölmüş. İyi ki annem ölmüş. Bu aşkım, cicim laflarını duysalardı, kahrederlerdi.. Sanki yüreklerinin derin bir köşesinde hep onların kazanacağını hissetmişler gibi kanser manser bahane usulca ölüp gittiler. 50, 55 yaşlarında...

Eskilerden Sadi, Bostan'ın yazarı, der ki: "mutsuz insanlar, başkasının ıstırabıyla rahat eden kimselerdir. Keyfini halkın ıstırabından alan insanların nimeti topu topu üç-beş günlüktür!

Bunları okuyarak, dinleyerek büyüdük.. Ama, bu nimet üç-beş günlük değilmiş.. Sefahat bitmiyor.. Biliyorum, adım gibi, beni o doğurdu kesinlikle biliyorum, şimdi annem mezarında dönüp duruyordur!

Sefahatleri sürüyor ve benim karşı koymam imkansız. Ama bu hikayeyi ben yazdım, sonunu annemin de çok hoşuna gidecek şekilde bitirmek benim elimde. "Alp dağlarında çığ düştü, üç kadın çığın altında kaldı!"...

Nihat Genç

ZEYNETTİN

Ender Özkarraman

...ORASI ÖYKÜLERİ III. Kitapçılarda!..

Süreçek...

Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik için Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** Ilıcak ● **Dağıtım:** Bir-Yay **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İstanbul

İzin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet

PANTOLON

METİN FİDAN

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barlan

Maniak

Tam 20 çeşit! şansına ne çıkarsa!

DİKKAT ÇIKARTMA VAR!

72 SAYFA

22 Aralık 2001 Cumartesi 152209 Sayı: 2001/51 - 600.000.TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

Kriz, yoksulluk, açlık yurdum kadınını ne hale getirdi!

Erzurum Valiliği'nin 'Fuhuşu bırak 100 milyon maaşı al' kampanyasından yararlanmak isteyen ev kadınları 'Hayat kadınıyım' diyerek valiliğe başvurdu!

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıp Gülü

Feyhan Güver

BULGARİSTAN'A KADAR GELMİŞ YAKINDA BİZDE DE OLUR!

Gerçekleri izlediniz..

SOFYA - Bulgar kablolu televizyon kanalı M-SAT, striptizle haber bültenlerini birleştirmeyi başardı! Kanalın 'Çıplak Gerçek' adlı 10 dakikalık 'haber şovu'nda 18-23 yaş arası dört kadın, haber okurken striptiz yapıyor. M-SAT yetkilileri hazırladıkları 'haber şov'un, Avrupa'da bir ilk olduğunu iddia ediyor. Programa, tipik bir spiker kostümüyle gelip soyunan 20 yaşındaki Velka Georieva'nın 'gerçekleri' o kadar beğenilmiş ki, kanal istek üzerine aynı 'bülten'i bugün ikinci kez yayımlayacağını açıkladı. (Reuters)

ABD'nin üstün savaş teknolojisi ile donatılmış makinaları Tora Bora dağlarında Ladin'i bulamıyor. Ladin eşeklerle aranacak...

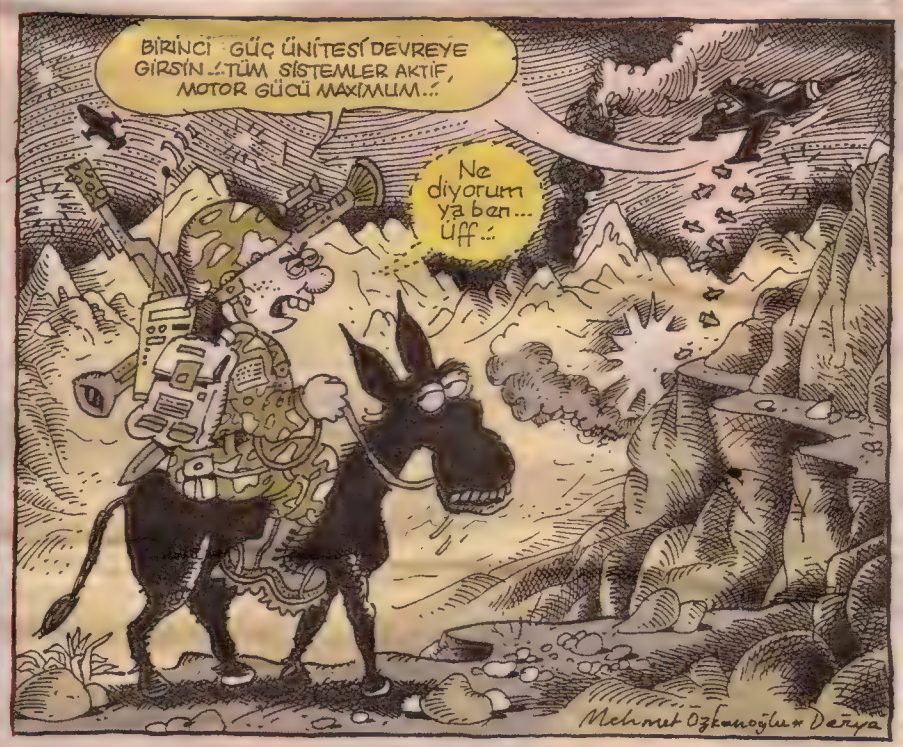

BEREKETLİ TOPRAKLAR ÜZERİNDE

Alp Tamer

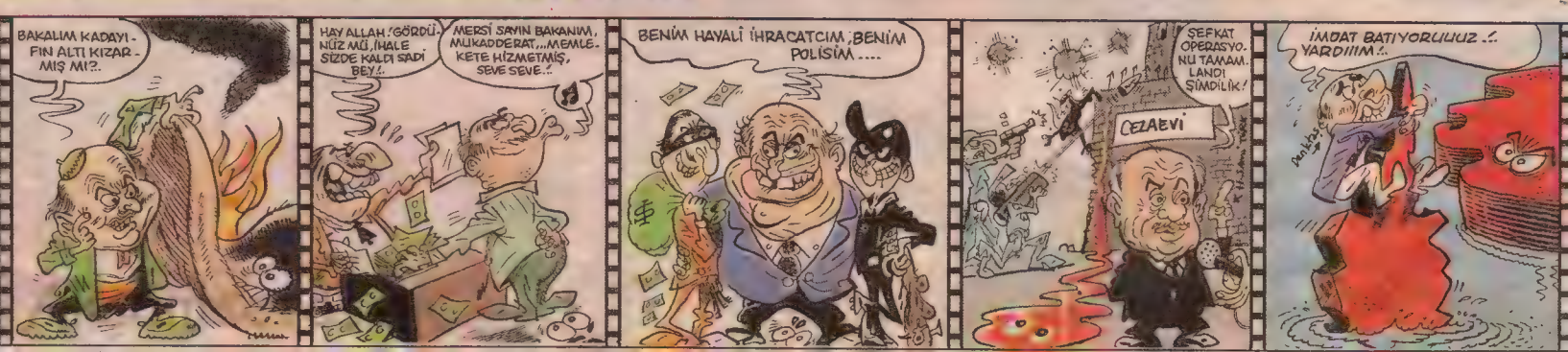

LeMan

Manisa'da 16 gence işkence yapmaktan yargılanan ve altı aydır bulunamadığı için ifadesi alınamayan on polisten biri olan Mehmet Emin Dal'ın Hatay'da görev yaptığı belirlendi...

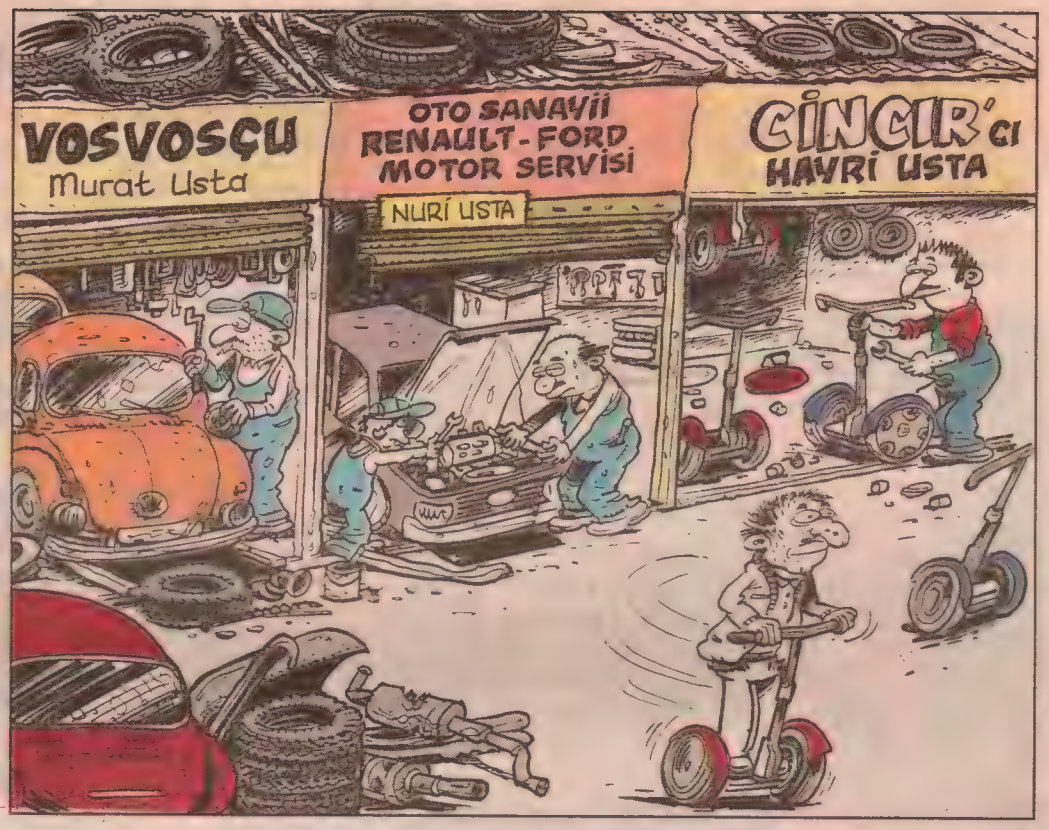

Demirel yeniden siyasete girmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Emanetçi Cindoruk, 'Demirelsiz siyaset olmaz' dedi...

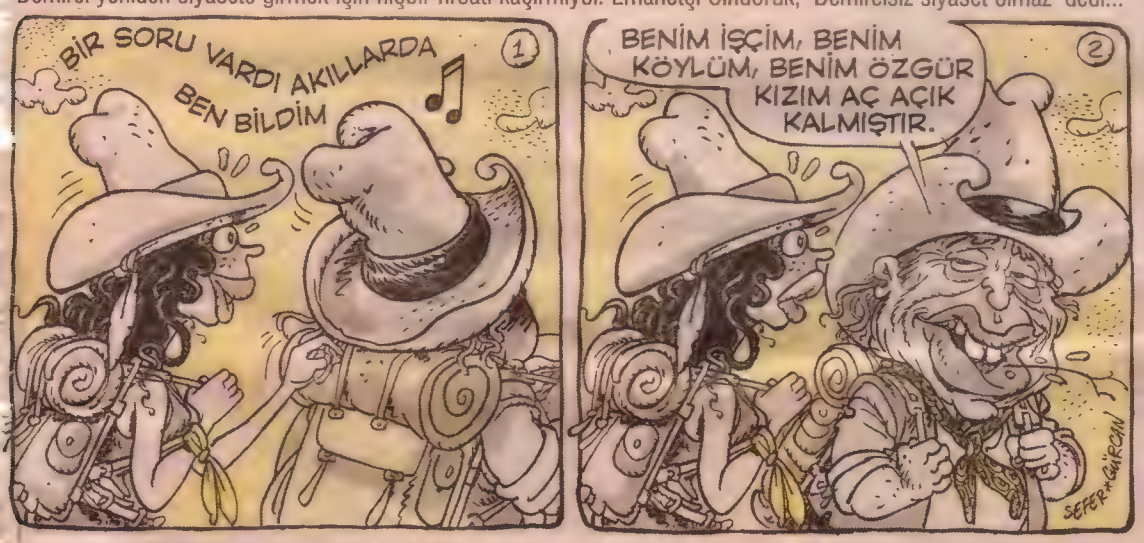

Cop ve kelepçe marketlerde de satılacak...

Artık hayvanlara da kimlik verilecek...

GELİYOR
BİRŞEY GELİYOR AMA NE
BİZ DE BİLMİYORUZ

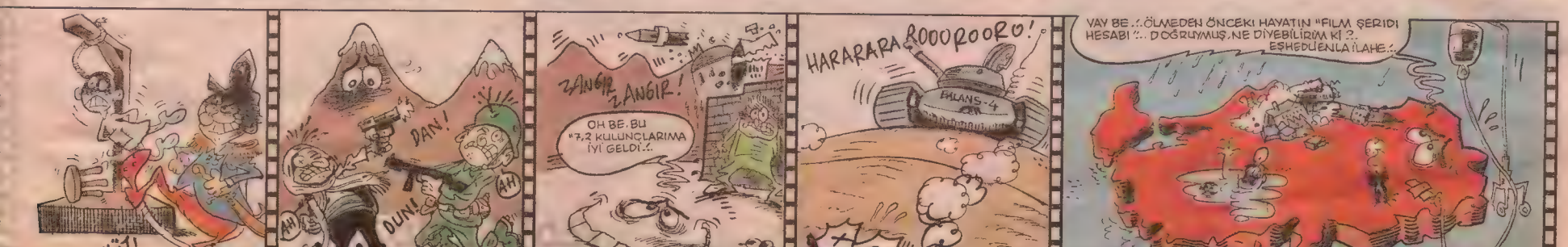

pazar sevişgenleri

met üst

Açık Büfe

met üst

dedikodu-margarin ve deterjan

bizim öykümüze de
haramiler dadandı

herkesin gittiği yere
yöneldi ömrümüz

dedikodu-margarin ve deterjan
cumhuriyet kurmuştu

insanlar
her gün yaşadıkları şeyi
bir de gazeteler'de
bir de televizyonlar'da
okumaya-görmeye
bayılıyorlardı artık

erkekler
gündüzeri altın tozu arayıp
geceleri kasaba'ya inerek
içip sıçıp dağıtan
vahşi kovboylara dönmüşlerdi

kadınlar
günaşırı camii avlularına
karakol önlerine
meydanlara
faiz bırakıyorlardı

çocuklar
ihmal sonucu balkondan düşen
paşabahçe cam sürahiler
gibiydi

herkes söz vermişti sanki
herkes sırasıyla kötülükler yaşayacak
ve herkes en azından bir kere
o selülöz ve o beyazcam'da
görünecekti

her gece aynı film oynuyordu
'haberler'de
sanıklar ve maktüller
değişiyordu yalnız

fazla kediler gibi
aparlanıp toparlanıp hayatımızdan
tarih dışına bırakılıyorduk

yalnız burnu olanlar ve
burnu iyi koku alanlar
dönebiliyordu geri
ancak

bizim ömrümüze de
haramiler dadandı

herkesin öldüğü yere
yöneldi ömrümüz

dedikodu-margarin ve deterjan
cumhuriyet kurmustu

UMPAHA

FATİH SOLMAZ & FEMİL ARATAN

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

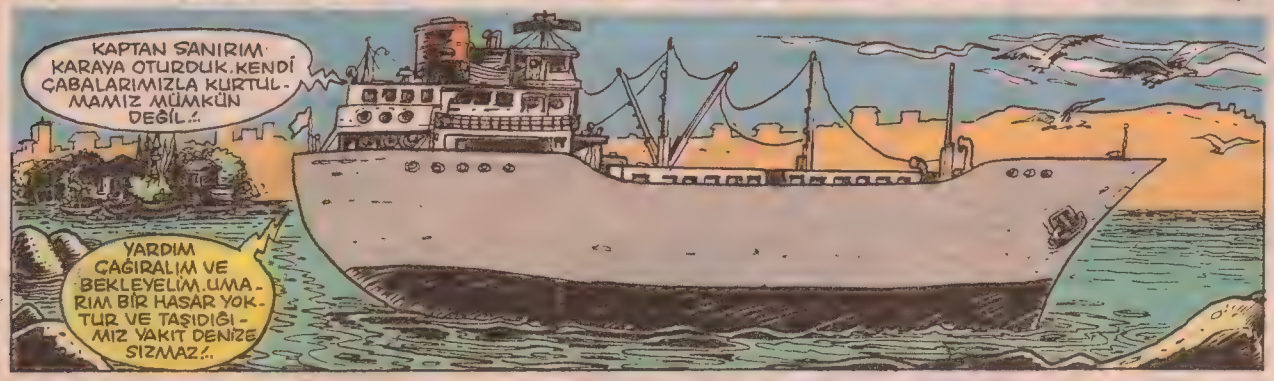

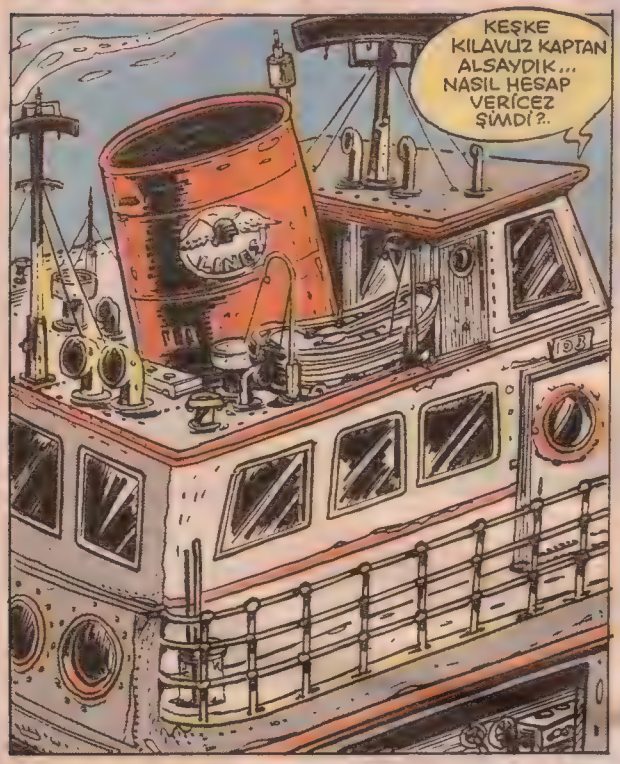

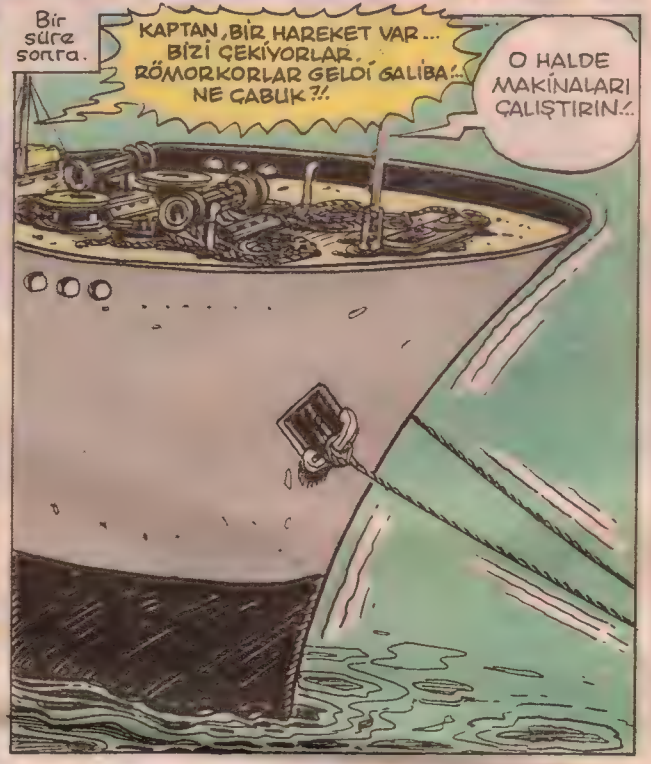

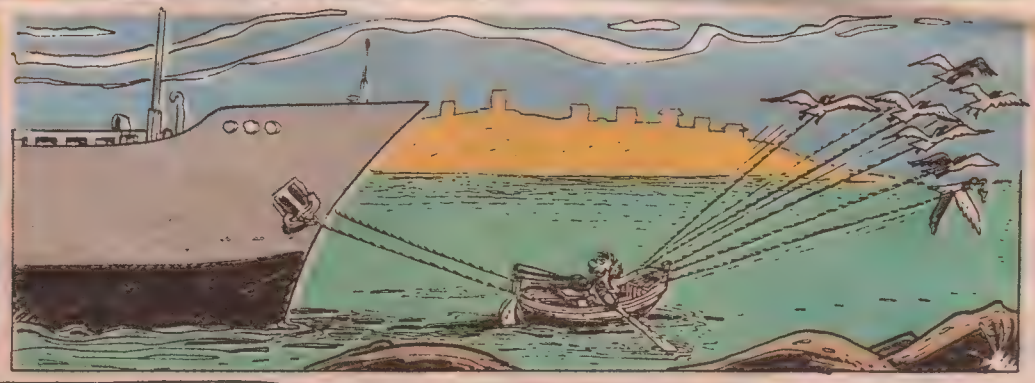

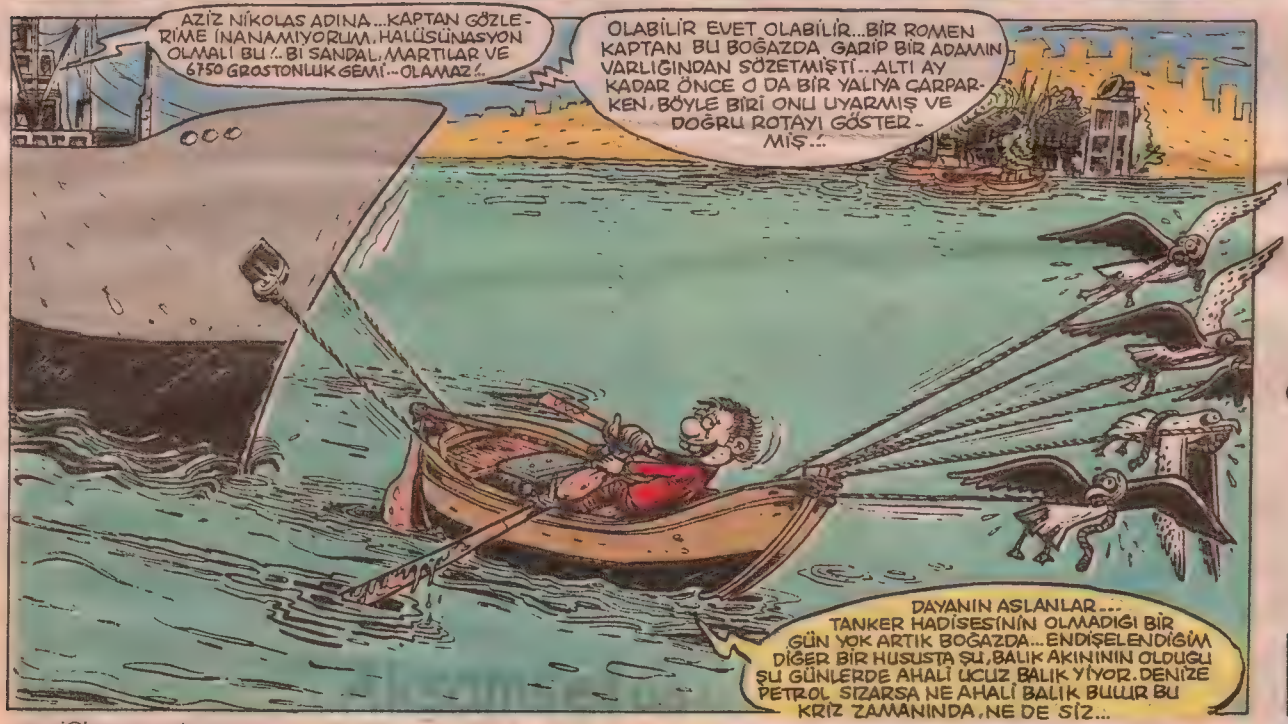

güneri@leman.com.tr

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Mösyö Curie & Madam Curie

E.T.'ye

1. Piyer Küri, daha onaltı yaşındayken (1875), Sorbonne Üniversitesi'ne girmiş ve iki yıl içinde lisans diplomasını almıştır...
   Mari Küri (evlenmeden önce Maria Sklodowska) de Sorbonne Üniversitesi'nin ilk kadın öğretim görevlisidir. (1906)
   Ama evlilikleri boyunca yemekleri daha çok Madam Küri yapmıştır!..

2. Piyer Küri, birlikte polonyum ve radyumu buldukları eşiyle ortak çalışmalarını sürdürmek için Cenevre Üniversitesi'nden gelen fizik profesörlüğü davetini reddeden bir incelikli adamdır...
   Mari Küri de eşiyle birlikte buldukları elemente, anayurduna (Polonya) ithafen 'polonyum' adını veren bir incelikli kadındır.
   Ama evlilikleri boyunca çamaşırları daha çok Madam Küri yıkamıştır!..

3. Piyer Küri, element buluşlarından sonra, temel olarak yeni ışınım türlerinin fiziksel özelliklerini araştırmıştır...
   Mari Küri de, aynı süreçte metal halde katıksız radyum elde etme çalışmalarına girişmiştir...
   Ama evlilikleri boyunca ütüyü daha çok Madam Küri yapmıştır!..

4. Piyer Küri adamdır ve 'bilimadamı' olarak anılır... Mari Küri ise kadındır ama o da 'bilimadamı' olarak anılır...
   Ve evlilikleri boyunca kızları Iréne ve Éve'ye daha çok Madam Küri bakmıştır!..

5. Piyer Küri, kimya asistanı olan abisi Jak Küri'yle de kristaller üzerine çalışmış, kristal yapısının bakışım (simetri) özellikleri üzerinde yoğunlaşmış bir saygın bilim emekçisidir...
   Mari Küri de, 1921'de Amerika ziyaretinde Başkan Harding tarafından kendisine, Amerikalı kadınların aralarında topladıkları parayla satın aldıkları 1 gr. radyum armağan edilen başka bir saygın bilim emekçisidir...
   Ama evlilikleri boyunca alışverişi daha çok Madam Küri yapmıştır!..

6. Piyer Küri, 1906'da Paris'te, bir yük arabasının çarpması sonucu hazin şekilde vefat etmiştir...
   Mari Küri de yine hazin şekilde yıllar yılı araştırdığı radyoaktif ışınların neden olduğu kan kanserinden vefat etmiştir... (Sallanches, 1934)
   Ama evlilikleri boyunca bulaşığı daha çok Madam Küri yıkamıştır!..

7. Piyer Küri, **1903** Nobel Fizik Ödülü'nü eşi ve Henri Bekerel ile paylaşmıştır...
   Madam Küri, yukarıda bahsedilen ödül dışında, 1911 Nobel Kimya Ödülü'nü de tek başına kazanmıştır...
   Ama evlilikleri boyunca temizliği daha çok Madam Küri yapmış, örneğin 1903'te kazandıkları ödülün tozunu daha çok o almıştır!..

(Haftaya Sezar & Brütüs!..)

vo@leman.com.tr

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

TEREBELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

Giderek daha çok dert etmeye başlayacaksın evlat... Sorular üşüşecek kafana... Hayatın anlamı ne? Nereden geldik, nereye gitmekteyiz?..

Sonra bir gün değişiklikler başlayacak... Kafandan uzanan beyaz lifler mesela...

Anlayamadığın, tanımlayamadığın şeyler olacak... Garip!..

SOĞAN MI YEDİN? SOĞAN MI DOĞRADIN SEN YA?..

Garip gelecek önce... Kontrol edemediğin bu deformasyon panik yaratacak sende... Ama korkma.

BU NE?. NEE?

Deformasyon sandığın şey aslında metamorfoz dişini sıkmalısın

YUH!.. HERİFE BAK ETEK GİYMİŞ... ALOO..!. TOOP..

Aradığın şeye giderek yaklaşıyorsun demek bunlar... Kollarının kısalması...

Hatta giderek yok olması... Hatlarındaki düzleşme... Bu ne biliyor musun?.

Taze soğan oldun evlat... Taze soğana dönüştün.

Başlangıçta herşey zor olacak... İnsanlar, farklı olan her şeye tepki duyarlar. Umursama...

KAHVE

YÜRRÜÜ.. BU KAVEYE TAZE SOĞANLAR GİREMEZ..!

Yalnız kalacaksın... Ama kafasında bu sorularla dolaşan kim yalnız kalmaz ki?..

Dünyaya son bir bakış... Dünya mı, pöh..! diyeceksin ve...

DUPF!

Sonra ayakların... Pardon yaprakların seni bir uçurumun kenarına getirecek...

YAŞAMIN ANLAMI.. BU İŞTE EVLAT... NEREDEN GELDİK NEREYE GİDİYORUZ.. SORUSUNUN CEVABINI BİREBİR YAŞADIN. TOPRAKTAN GELDİK, TOPRAĞA GİTTİK..!

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

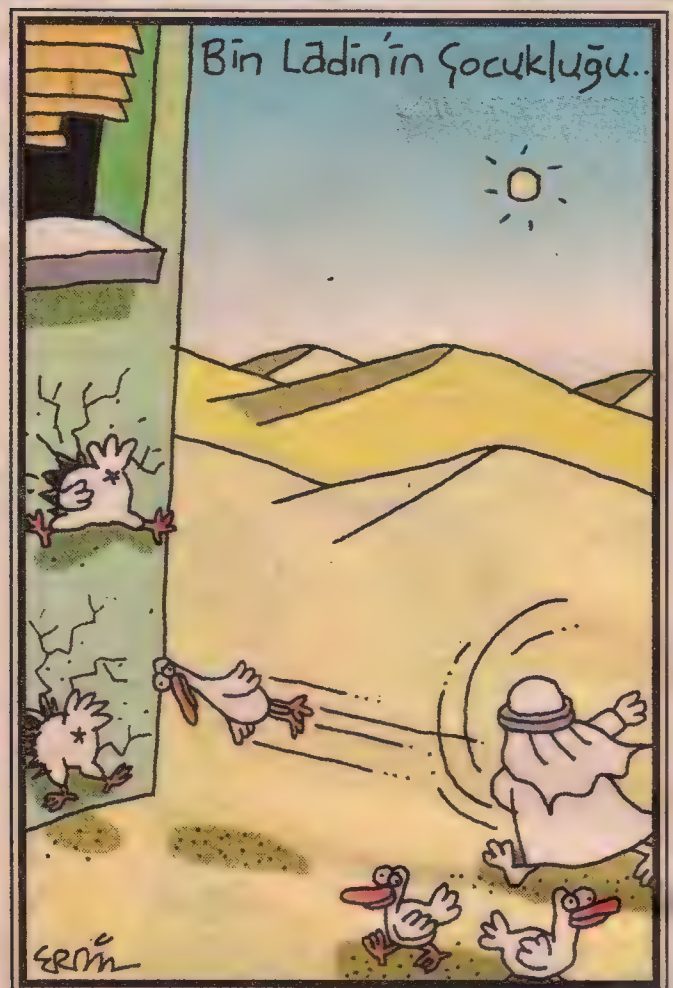

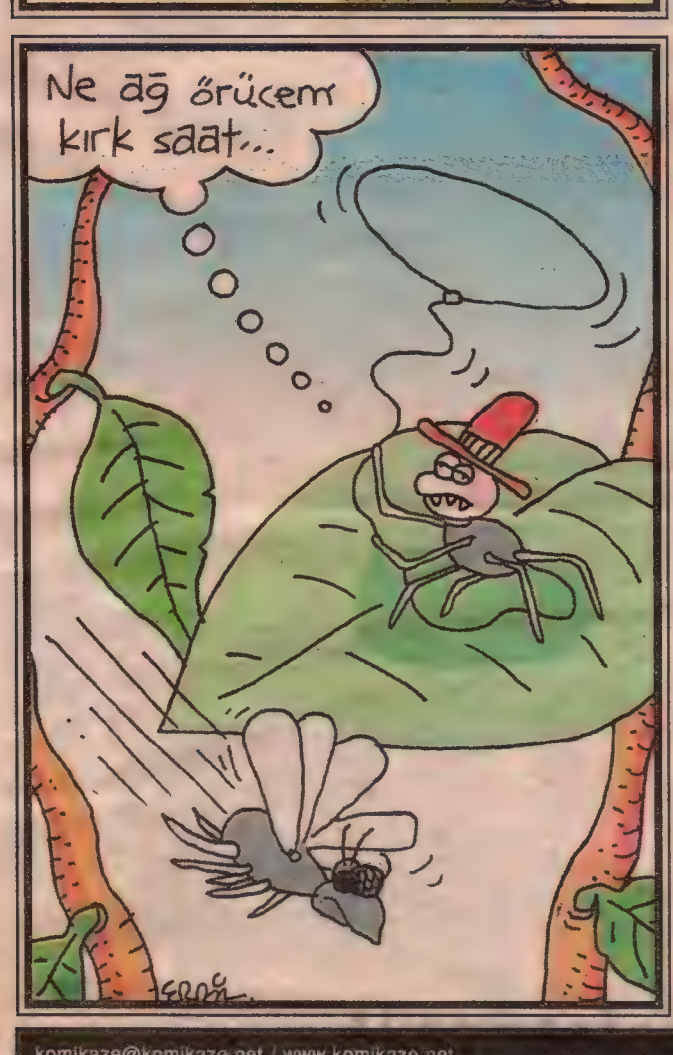

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Tüm LeMan çizerlerinin elinden çıkma pırıl pırıl, envai çeşit LeMan takvimleri LeMan'la birlikte haftaya, olmadı yetişmedi bir sonraki haftaya... Kaçırmayın son pişmanlık neye yarar.

Gece Radyoları

O akşam ne çok şey konuşmuştuk onunla... Filmlerden, Polonyalı yönetmen Kieslowski'den. Yakınlarda kaybetmiştik onu. Peki Kieslowski o özellikle Mavi filminde aradığı iyiliği bulmuş muydu? Neredeydi iyilik? Arınmak? Görünmeyen, saklı bir yerde miydi? En dipte miydi iyilik, düşkünlükte miydi? Yoksa iyilik, arınma diye bir şey yok muydu, biz dünya sürgünlerinin çektiğimiz aşk özlemi gibi bir şey miydi, iyiliğe, arınmaya duyduğumuz bu dinmez özlem...

Sahi, Metin Erksan'ın Sevmek Zamanı filmini de konuşmuştuk... İnsan bir fotoğrafa âşık olabilir miydi? Belki de bugüne dek yapılmış en umutsuz aşk filmiydi Sevmek Zamanı. Gerçekliğin acımasızlığından korkup suretlere sığınan kalplerimizin trajik bir özetiydi sanki...

Sonra Behçet Necatigil'i anmıştık, onun Kaçmalar şiirini: Sızlar ince içerlerde yara / Vurur yüzeylerde şeylere üzüntüsü, acısı / Elden kayar bir çatal / Ya da düşüncelerde erir boy'na sigara.../

Sonra ansızın başını örten şehirli kadınları konuşmuştuk, bir gece rüya görüp, sabah ansızın örtünen subay ve hakim eşlerini... Şehirlerin insanı yapayalnız bıraktığını, buralarda kimsenin kazanamayacağını, sürekli bir yenilgi duygusuyla yaşanacağını anlatmıştık birbirimize...

Anlamıştım. Ayrılığımız, geceye birbirimizi emanet edişimiz bu konuştuklarımızla bağdaşmayacak ölçüde yorgun ve ürkekti... Sanki bunca önemli duyguyu, sözü hakkımız olmadan konuşmuşuz gibi suçlu bir şekilde vedalaşmıştık...

Acemice kaçar gibi... Bütün bu zamansız vedalaşmaları bir gün konuşmayı düşünerek yatıştıracaktık sanki bu acemiliğin, bu birbirimizden ansızın kopmaların suçlu tedirginliğini... Eve gelince biraz kitap okudum. Bir iki satır bir şey yazdım. Eski yazılarımı gözden geçirdim. Bir türlü bitiremediğim şiirime birkaç dize ekledim... Ama ne yapsam onunla vedalaşırken yaşadığım o suçlu tedirginliğimi

içimden at
lik yoruyor
Biraz mı
şündüm. F
geçtim. Yo
nızları gibi
nu aramay
rı arasında
gelen sesle
lay. Sizin
sanları birb
Bu şehirde
ne gariptir
ama sevgi
korktukları
Evet, bu
tuktan son
ğım insanc
haf radyoc
bu sırada
bizim rady
bet FM tir
yakınıyorsu
var, kaçan
caksın; bir
kandıracak
dahası ala
ken, Tülay
çalışıyordu
mek istedi
arkadaş va
ce çok öne
da kaynad
Bu sırad
aynı alaycı
Tülay isten
şarkı çalalı
nuşacak bi
re hava ho
men yanıb
na basma
Tekrar tu
Tülay'a ha
taraftan. Tü
dı'nı istedi

DELİCEVAT

GÖKHAN DABAK

Kırık Lebleble

SUAT ÖZKAN

da Bir Dostu Aramak

dığımı hissettim... Bu tedirginleni, uyumaya çalışmalıydım... dinlersem rahatlarım diye düomu yanıma alıp yatak odama na uzandım, bütün gece yaldime uygun bir radyo istasyoaşladım... Radyonun frekanslatgele dolaşırken bir frekanstan sızın irkildim: "Benim adım Tüyonuzu ilk kez dinliyorum. İnriyle buluşturmanız ilgimi çekti. sanlar çok yalnızlar... İnsanlar cevgiye çok ihtiyaç duyuyorlar, çok korkuyorlar, özgürlükten ..."

un sesiydi. Birçok şeyi konuşsuçlu bir tedirginlikle vedalaştı. Peki, onun ne işi vardı bu tu. Bir anlam verememiştim. Tam ya programcı girdi: "Tülay, sen bir alış, bırakamazsın. Muhabik yapar... Sen de yalnızlıktan değil mi? Benim bildiğim bir şey valanır, yani kendini ağıra satae çok önemli bir kural var, kıs." Programcı o bildik, o yapay, ses tonuyla hızlı hızlı konuşurmahcup sesiyle araya girmeye Yo, tam böyle değil asıl söyleı benim... Biraz önce arayan bir ; yalnızlıktan bahseden... Beni şeyler söylüyordu, sözleri araıtı."

programcı sıkılmış olmalıydı ki küçümseyen ses tonuyla: "Bak sana şöyle dertlerine uyan bir ne dersin? Yoksa karşılıklı koi mi istersin, karar ver, bize gö. Bunu duyunca can havliyle hemda duran telefonumun tuşlarıbaşladım. Meşgul çalıyordu. bastım. Bu sırada programcı şarkıyı istediğini soruyordu bir y, Mahler'den Ölü Çocuklar Ağı-Haydaaa, o da ne yahu?" dedi programcı... "Gel sana Selami Şahin'den Özledim'i çalalım, ne dersin? Bak bu şarkı sana çok uyar, dinle beni..." İşte tam bu sırada radyonun telefonunu düşürmeyi başarmıştım. Telefonda karşıma çıkan kıza programa dahil olmak istediğimi söyleyince beni de hemen konuk ettiler. "Tülay, benim" dedim, "ne işin var senin bu radyoda, çok şaşırdım. Bu adam düpedüz seninle alay ediyor, buna nasıl izin verirsin?" Önce bir sessizlik oldu. Tülay'ın sesi adeta titriyordu: "Ben... Öylesine frekansları dolaşırken rastlantı olarak yani. Şimdi sen karşıma çıkınca... Çok tuhaf oldum..." Programcı fırsatı kaçırmamıştı tabii: "Ooo, Tülay, yoksa enistemiz mi, evet, şimdi de sizi tanıyalım. Muhabbet FM. İşte böyle buluşturur. Hadi bana dua edin yine... Siz konuşurken fona Devran Çağlar'dan Hep Seveceğim'i koyuyorum. Hadi iyisiniz, böyle hizmet hiçbir yerde yok..."

Öfkeden deliye dönmüştüm: "Ne bu rezalet? Bu adamla konuşacak ne buluyorsun" diye sordum...

Bir an bir sessizlik oldu. Sonra Tülay konuşmaya çalıştı, sesi güçlükle çıkıyordu ağzından: "İnsanları buluşturuyor o. Bence çok kötü biri değil... Sen de değilsin..." Tülay kesik sesle konuşuyordu. Sanki unutmuştu bir radyoda herkesin önünde olduğunu... Sanki kendisiyle konuşur gibiydi. Devam etti: "Sadece sen daha çok şey biliyorsun ondan... Ama o da olduğu gibi, farklı görünmeye çabalamıyor... Sen ve senin gibiler çok önemli, çok farklıymış gibi görünüyorsunuz, o görünenin altı bomboş, yüzeyin altında pek bir şey yok aslında..."

Bu sözler karşısında insan ne diyebilirdi ki susmaktan başka. Hayır görünenin altında yoğun derinlikler, büyük serüvenler, anlamlar mı var demeliydim?..

Sadece şunu söyledim: "Bugüne dek konuştuğumuz hiçbir şeyin pek bir önemi yoktu sence öyle mi?.." Yine bir sessizlik oldu, Tülay bugüne dek benimle hiç konuşmadığı düşünceleri anlatıyordu şimdi bana: "Bir anlamda yoktu evet, ne konuşursak konuşalım, ben yine evime aynı iç sızısı, aynı eksiklik duygularıyla dönüyordum. Aynı boşluk duygularıyla... Yetmeyen bir şeyler vardı hep. Her şey sadece sözlerdeydi sanki. Sanki: 'Hadi hemen bir şeyler yapalım' desem hiçbiriniz yanımda olmayacakmışsınız gibiydiniz... Hareketsizdiniz sanki hep. Bedenleriniz, elleriniz, ayaklarınız yok gibiydi... İçinizde kimse birbirine bir şey vermeye hazır değilken, herkes birbirinden bir şey alıyor, alamayınca da düşman oluyordu..."

Programcı yine araya girmişti: "Hadi yahu, bitmedi mi tartışmanız, bekleyenler var sırada, çabuk tutun elinizi..."

"Tülay," dedim, "deminden beri ne yaptığımızın farkında mısın? Herkes bizi dinliyor". "Farkındayım" dedi, acı bir ses tonuyla... "Biliyor musun, benim için hiç önemi yok, ha seninle başbaşa konuşmuşum, ha bu radyoda, herkesin önünde. Biliyor musun ben geceleri belki beni anlayan bir insan, bir dost bulurum umuduyla bu radyo frekanslarını dolaşıp duruyorum... Ama pek bulduğum da söylenemez... Aslını söylemek gerekirse, herkes kendisini o kadar çok zaman gizlemiş ki, sonunda kaybolmuşlar galiba... Şimdi çok istese dahi kimse kimseyi bulamıyor... Kaybolduk!"

Sonra sustu. Kısa bir sessizlikten sonra telefonunu kapattı. Ardından ben de...

Yarın yeniden konuşmayı denemeliydim onunla. İlk ve belki de son kez. Hem de bugüne dek bütün konuştuklarımızı unutarak... Buralardan çok uzakta, karanlık bir ormanda karşılaşan ve birbirini o ana dek hiç tanımayan kaybolmuş iki insan birbiriyle nasıl konuşmaya başlarsa öyle... Kurtulmaları, bütün deneyimlerini hiç saklamadan anlatmalarına bağlı olan iki kayıp gibi...

* Annelik Oyunu Bitti adlı kitabımdan.

CEZMİ ERSÖZ

cezmier@leman.com.tr

* **Burdur.** 21 Aralık cuma günü **Burdur Fakülte Kitabevi.** * **Isparta.** 22 Aralık cumartesi günü **Bilim Kitabevi.** * **Trabzon.** 29 Aralık cumartesi günü 14:00-18:00 arası **Trabzon Üçyol Kültür Merkezi**'ndeyim. * **Samsun.** 5 Ocak cumartesi günü **Samsun Gazi Kitabevi**'ndeyim. * **İzmir.** 12 Ocak cumartesi günü **İzmir Karşıyaka**'da **DİGİL Kafe**'deyim. * **Elazığ.** 26 Ocak Cumartesi günü **Elazığ Batı Kitabevi**'ndeyim.

kirikleblebi@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

KILLANAN ADAM

AHMET YILMAZ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

Avantayasa!

Avanta kokusunun lavanta kokusu gibi insanlara çekici geldiği bu ülkede geçerli olan avantayasa!

Onun içindir ki bu ülkede ne yasa yapmaya gerek var ne de anayasa.

Nitekim balığın başı gibi kuyruğu da kokuyor.

Zaten rakamlar da bunu doğruluyor.

6 milyon aile devlete ait arazilerde kaçak yapı dikmiş oturuyor.

İstanbul'da kaçak yapı oranı yüzde 65'i buluyor.

150 bin aile kaçak elektrik kullanıyor.

400 bin kişi sahte emekli olmuş devleti sömürüyor.

İşe gitmeden maaş alan memur sayısı 200 bini aşıyor.

400 bine yakın memur devlete ait lojmanlarda oturuyor.

Meclis'teki 550 milletvekiline 130 çaycı düşüyor.

Esnafların sadece dörtte biri vergi veriyor.

Doktoru da, avukatı da, eczacısı da, mimarı da, iş adamı da vergi kaçırıyor.

Halkın yüzde 85'i rüşvet alıp veriyor.

Kısacası balığın başı kuyruğunu da kendine benzetmiş bulunuyor!

Halkın yüzde 65'i adı yolsuzluğa bulaşmış sağcı liderlere, sağcı partilere her seçimde oy veriyor; acaba neden?

Çünkü halk diyor ki; "onlar da bizden"!

Nitekim oturduğu evin kaçak çıkması üzerine Tayyip Erdoğan İstanbullular'ın oyunu alıp belediye başkanı olmamış mıydı?

Yeğenleri, kardeşleri, eşleri yolsuzluğa, hortumculuğa bulaşan sağcı partilerin liderleri başbakan da, cumhurbaşkanı da olmadılar mı?

Adı rüşvetçiye, komisyoncuya çıkmış haber sunucuları, köşeyazarları itibar sahibi, servet sahibi olmuyorlar mı?

Onun içindir ki bu ülkede **avantacılıkta patlama olur, ama sosyal patlama olmaz!**

Lütfü Oflaz
lo@leman.com.tr

bezginbekir@leman.com.tr

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

KADİFE YÜREK KIZ PEŞİNDE (ALİ EKBER BOK İÇİNDE)

BİSMİLLAH! 10 Haziran 1985 İstanbul Zeytinburnu..

ULAN YAVŞAK! EVE RIZIK GETİRECEK YAŞA GELDİN HALA KIZLARLA OYUNDASIN! BU EVİN BİR PENCERESİNE EL! YETİŞİP DE PENCEREYİ AÇMAYAN BİZDEN DEĞİLDİR!

ŞRACK!

AYŞENLER ÇAĞIRDI DA GİTTİYDİM!.. ÖEEGGH!

8 Nisan 1991 Kadiköy.. Yoğurtçu parkı civarı.. park oto.. Mafya -otopark!..

ULA DÜRRÜK!.. BEN SERPİL HANIMDAN FIRÇA YİYECEK ADAMMIYIM.. NE ARA KIZIN ARABAŞIYLA GEZMEYE ÇIKTIN İPNE! ÇIK ULAN!

ERCAN'IN BACISI RAHATSIZLANMIŞ, YETİŞELİM DEDİYDİK!. AH BE USTA!..

Hayat bu.. Falan filan.. ve 8 Aralık 2001, Taksim..

YILAN DİSKO

DAMSIZ ALMIYORUZ ARKADAŞIM..

HOCAM Bİ SANİYE, NEYİN FELSEFESİ BU? BİR NEVİ, DAM EDİNMEK İÇİN GELDİM ZATEN! ALLAŞKINA Bİ YOL VER YA!..

Ve ansızın..

VAY ŞABALAK! NERDE DİLLENDİN ULAN SEN!

GORMF! YAHU..

Hoppa! 16 Aralık Pazar! Şeker Bayramı 1. gün! Sanayi "mahalles" OMEGA stüdyolarında "oy-Tekno mutlu parti s!"

HASTASIYIM ORTAMLARIN! ULAN NASI GİRDİM ARADAN..

Yaklaşık bi saat falan sonra... Adamımız..

HICK!... PARDOON... GALİBA SİZ DE BENİM GİBİ MEÇHULE GİDENLERDENSİNİZ.. E-MAİL ADRESİNİZİ ALABİLİRİM YANİ HICK!..

OHHAAA!! ÖKÜZ!! AABİ YARIM SAATTİR TUĞÇE'NİN KENARINDA FILDIR FILDIR DÖNDÜ LAVUK YAA!! YETER ARTIK! HANZOLARA SESİMİZ ÇIKMIYCAK MI! BU DANS HEPİMİZİN! LAN ZATEN 5 TANE EXTASİ ÇAKMIŞIM! KAFAM BİNBEŞYÜZ!

Az Sonra.. Bodigard'lar

SKTRGİT! ŞEHİR EŞKİYASI!

TOPSUN..

Ertesi sabah.. Cihangir..

GİMA

GİMA KART SÜRPRİZİ.. 50 MİLYONLUK ALIŞ VERİŞE 10 MİLYONLUK İNDİRİMİ.

NEYDİ O YA?. MUNA KOYİM NE BİÇİM GİRDİK LAN BAYRAMA... E TABİ... ŞEREFSİZLİKTEN OLDU BU! SEN GİDİP ANANIN ELİNİ ÖPMEZSEN! NEYSE ŞURDAN, AKİDEYDİ ŞEKERDİ Bİ KİLO ALIP UZANİİM BARİ ZEYTİNBURNU'NA!..

ŞUU. 000.TL

ÇIKIŞ

OOO.. İKİ HAFTADIR KESTİĞİMİZ MANİTAYI TAMAMEN UNUTTUK TABİ..

TEZGAHTAR PERİSİ... NABER KIZ?.. E AMA KEZBAN İŞTE BU DA YA...

Aniden!..

AL... AL ULAN!. BAKSANA... EVLEN! EVLEN BENİMLE!..

5.000.000 TL

AYH! NOLUYO YA?.

Kadife yüreğin ani nazarı işe yaradı.. bağladı kızı.. sonra da aldı atının terkisine... Meçhule mi gittiler... Yoo.. Anasına gittiler, beğendi kızı.. Nişanlandılar...

11. sayfadan devam

Aksaray'da minik bi ev... 1.gün!

3.gün..

5. gün!..

AAA... HAYATIM PARDON AMA NEDİR BU? İŞİ BIRAK DEDİN BIRAKTIM.. BU CANIM CİCİM DÖNEMLERİ PEK GÜZEL AMA SENDE İŞE GİT-MİYOSUN HİÇ... BÖYLE MAYIŞARAK ÖMÜR GEÇMEZ Kİ...

SUS! BENİ TERKEDERSEN ANANI AVRADINI ZİKERİM SENİN!. KARNINDAKİ BAĞIRSAK HAREKETLERİNDEN GELEN O GİZEMLİ SESLERİN ESİRİ OLDUM.. ROMANTİK ADAMIM BEN KARDEŞİM.. ÇİLELERİMİN NEDENİ BUDUR.. AMCAOĞULLARI GİBİ KÖYDE EŞŞEK ZİKMEDİM BEN!..

GUZZZZ... PLUPCK!... GURRRR... GUZZZZZ... KLOPK! KLOPK! GURRR.

SON

Geçmiş Şeker Bayramınızı kutlar, büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden öperim... Şimdi de babaannemin elini öpmeye Adana'ya gidiyorum, hadi eyvallah..

BAHADIR BOYSAL

Kaan ERTEM @ leman.com.fr

DENGELİ BESLENME

BORT! BORT! BORT! BORT!

BU İŞTEN ÇIKARTTIĞIN İNSANLAR İÇİN!.

EVLADIM N'APIYOSUN?.

BU SSK PRİMLERİNİ YATIR-MADIĞIN ÇALIŞANLAR İÇİN.

OSURUK.. ÖF.. YANİ BU BİR SUİKAST!

BU DA BENİM İÇİN!

HAYRİ ABİ, ÇORBAYI KARIŞ-TIRACAM DİYE KENDİNİ ZORLA-MA ABİ!.. İÇİNDE BİŞEY VAR, YARATIK HAYVAN FİLAN GİRMİŞ-TİR ÜRKÜTMEYELİM, BAŞIMIZA BELA OLUR ABİ!. BAK MUSTA-FA DA ÇOK KORKTU, KEN-DİSİ YANIMDA.!

YAV HAKKATEN BİŞEY VAR ÇORBANIN İÇİNDE YAA! BA BA BA YUMUŞAK YUMUŞAK BAK NASIL DA ÇEKİYO!.

GEL ABİ SEN DE YUKA-RIYA BEN İTFAİYE ÇAĞIRICAM ŞİMDİ.!

ULAN?.. HAFİF HAFİF SES DE GELİYO GALİBA?.

ABİ GEL BIRAK KURCALAMA ORAYI.!

E SİPARİŞLER N'OLCAK ANUNA GODUĞUM.

ÖKÜZOĞLU HAZIR YEMEK FABRİKA

ÇIYK ÇIYK ÇÖRK ÇÖRK ÇÖRK!

BAKIN, BERTUĞ BEY, EKONOMİK KRİZ FİLAN KAL-MADI.. BAKIN GAZETELER YAZIYO. ARTIK BEN DE ONBİN DOLAR MAAŞ İSTİYORUM. EKONOMİK KRİZ FİLAN BİLMEM.. BAK YOK DİYE YAZMIŞ ADAM...

ZABAH Her şey çok iyi

OKSFORD MEZUNU ADAMIN HALİNE BAK.!. SAPITTILAR ARTIK İYİCE.! DUR BAKAYIM BU İŞ BÖYLE OLMAYACAK. ŞU ŞİRKETİ FİLAN KAPATIP, Bİ' BAKKAL DÜKKANI AÇIP OTURMA-LI BÜTÜN GÜN.!.

BERTOL, SENİNLE YAKLAŞIK OLARAK DÖRT SAATTİR ARKADAŞIZ AMA, BEN BU İLİŞKİDEN SIKILDIM, YENİ HEYE-CANLAR ARIYORUM.!

ALOO! BAAY DİYORUM BAAY!..

ULAN MÜZİK Bİ TARAFTAN, SEN Bİ TARAFTAN KAFAM AT GİBİ OLDU BE.. HİÇ Bİ' POK ANLA-MIYORUM DEDİĞİN-DEN.!

CİVİ CUVA CİVİ CUVA!..

ERDENER ABİ

- Erdener abi Losencılısa gidiim mi abi?!
- Arzun bilir..!

- Abi dörtden üç çıkar, bir ekle ne kaldı?!
Bir..! On ekle, onbir! üç çıkar.....
- Oğlum dur bakiim söyle sen!..

- Erdener Abi..!
♪ Oy pembelim pembeelim pembeeliim ♪ lay lay lay
- Ulan dövücem sizi ha?!

- Sen Nurten'in kocası Faruk değil misin?..
- Bilmiyorum..!

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@ileman.com.tr

BİR OYUN İCAD ETTİK, GEL BERABER OYNAYALIM...

OLMAZ, BEN YORUM YAPICAM...

KADINI BIRAK, BU MESELE İKİMİZİN ARASINDA!..

SEN NE BİÇİM HAYVANSIN?! BÖYLE AYI OLUR MU?..

HAYVANLARA BOK ATMAYINIZ

MERHABA DÜNYALI, BEN DOSTUM YA DA DİİLİM, KESİN OLAN BİR ŞEY VARSA O DA İLGİNÇ OLDUĞUMDUR...

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

● AZ DELİRMİŞ ÜLKELER ve BEBE :..

CÜMBÜR CEMAAT VİAYPİ VIP GELİYOR!..

● SEKSEN GÜNDE DEVRİ ALEM...

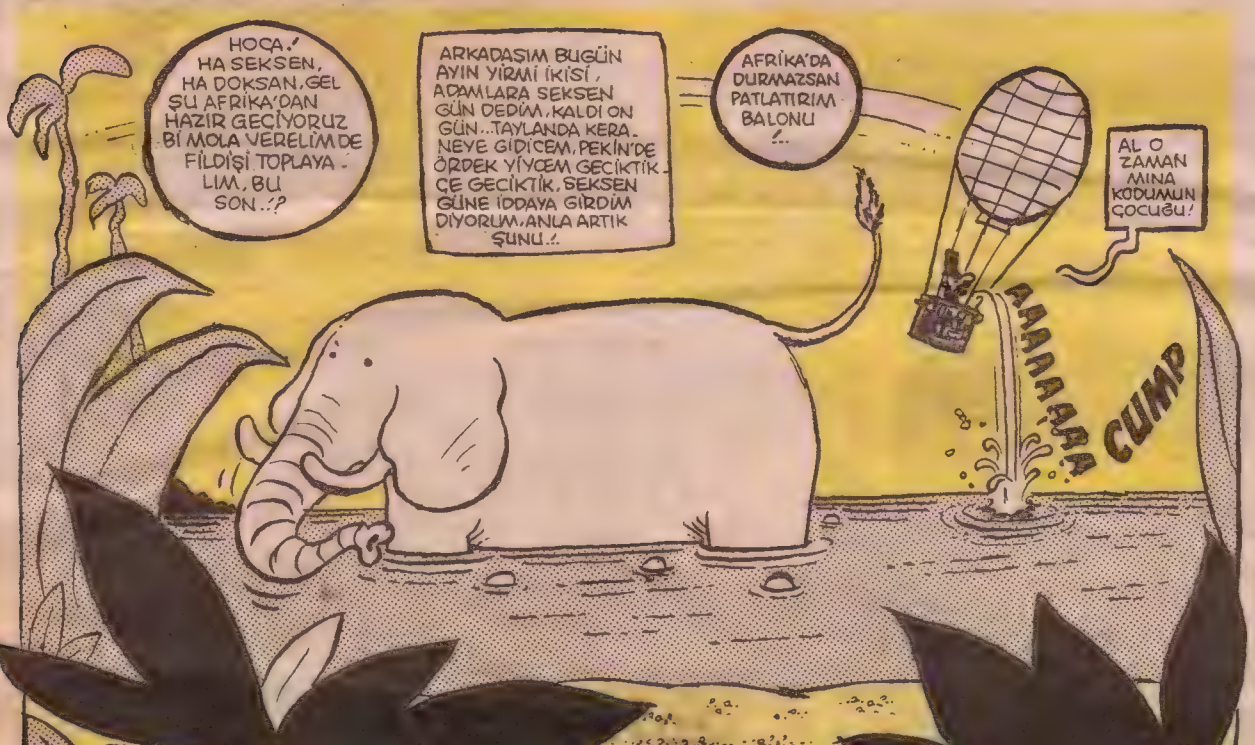

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·F·İ·D·A·N

Selâm... Salona girmeden; önce dışarda bi sigara içerdim sama, bu sefer bekleyemedim, hava çok soğuktu, g.tüm dondu; attım jetonu hemen, girdim içeri!. Jetonu atarken, etrafı kesmiştim, oturcak iyi bi yer var mı diye.. Tam karşıda, kola makinesinin kenarında, yanyana beş boş koltuk gördüm. İskelenin, öbür bekleme koltukları doluydu, veya aralarda tek tük boşluklar vardı. Araya bi yere girip oturmayı, ben de sevmiyorum. Sağında biri oluyo, solunda birisi! Kolunu, kenara koyamıyosun; başka birinin kolu, bi poşet, çanta filan bulunuyo!. Kıyı, köşe, böyle yerleri seçiyo insan! Hatta, insan da seçiyo insan! Şu herifin yanına oturmam; hmm, şurası pek güzel! Bu adam, deli ya da sarhoş, ordan da uzak duruyım! Şu genç çocuk, sakin birine benziyo!. Gibi, böyle seçimler yapma özgürlüü var insanın!. Benim de karşımda, yanyana beş, boş koltuk vardı. Hayır, biri dolu. Kapı tarafında en başta, genç bi kadın oturuyodu. Vücudu ve giyimi düzgündü, güzeldi.. Bunu daha önce çok yaptım için, hemen yerime oturdum! Ama, beraberce gözlemleyebilmek için, hareketi ve düşünceleri, şöyle bi aar çekimde izleyelim!. Önce, koltukları görüyosun. Biri dolu, dördü boş.. Yani, kadının kucaanı saymayınca, oturabileceğin dört boş yer var, demek oluyo bu.. Koltukların hepsi birbirinin aynı ve, temiz. Yani, birisinin ortasına böargh! diye kimse kusmamış, öbürü çökük felan diil; hepsi aynı! Dolayısıyla, hangisinde en rahat edicek-sen, ona yönelirsin.. Bu da geniş bi kavram tabi. Sakin, dip, köşe koltukta, yannız başına mı raat edersin; güzel bi gadının yanında mı?. Dikkat edilirse, gadın diyerek, kadın güzelliini aşaalamış, alaya almış oluyom!. Çünkü, seçeneklerden biri budur. O güzellii reddederek, umursamayarak, veya öyleymiş gibi yaparak, ona en uzak koltuk seçilebilir bilinçlice!.. Tabi bu seçeneği, (dip koltuğu) evli olup, başka kadınnardan uzak durmak isteyenler, nefsiyle mücadele edip, risk almak istemeyenner, veya sadece en uzak koltuu, köşeyi sevenner de seçebilir!. Geriye, üç boş koltuk kalır!..

Hemen birincisine, dolunun hemen yanına, ne bi erkek ne de bi kadın, çocuk oturur! Orası, namahrem bölge oluyo! Dört boş varken, gidip de o kadının tam yanına, kimse oturmaz!.. Gerçi, yasal ve teknik açıdan bu mümkündür; yapılabilir... Yapılabilmesi için ikinci sebep de, o kadınla bi ilişki kurmak ihtiyacı olabilir. Ama bu da saçmadır; çünkü bi anda olmaz bu! Önce bi boş bırakılır, sonra gereken kur mur, yakınnaşma davranışları sergilenip, tam yanındaki koltuğa geçilebilir yavaşça, zamanı geldiinde. Bu istisnaların dışında, gidip de hemen yanına oturabilmemiz için, tek seçenek; orada: İsmayil Abinin veya Nurten'in oturuyo olmasıdır!.. Aa, meraba! der, gider oturruz yanına!.

Dördüncü koltuk, biraz üçkâğıtçı, içten pazarlıklı, iki arada bi derede kalan, en uygun yeri son anda seçennerin koltuu oluyo!. Kadının yanında iki boş bırakıyo; ama en dibe de oturmayıp, mesafeyi her ihtimâle karşı sıcak tutuyo!. Tabi bu, cinsel bir yaklaşım açısından uygulanan bi yöntem olabilir!. Bu amaçla değil de, daha farklı düşüncelerle dördüncü koltuğu seçenner de mevcuttur.. Kadın veya erkek, yaşlı veya genç farketmez; o insanı raatsız etmemek için, araya iki boş koyarlar; ama, büyük bi insancıllıkla, o sanki çok zararlı ve kötü biriymiş gibi, kabalık etmemek için, fazla da uzaklaşmayıp, en dibe diil, dördüncüye otururlar!. Lîlâ bi seçim yapılacaksa, herşeye en uygun olanı bu gibidir. Biraz fazla hesaplıdır ama; bizde bi seçimden bahsediyoz zaten!.. Hiçbirini uygulamama durumları da mevcuttur elbet.

Hemen çöküp oturabilirsin bi yere! Elinde bi gaste vardır; ordan geçiyosundur; bi anda farkedip, oturmak istersin, en yakındaki koltuğa koyarsın kıçını.. Gerçi, bu da bi seçim anıdır; kısa sürer ama, mutlaka bi şey plânlanır! En pratik zekâya sahip, refleks davranan, atik ve hızlılar, bu kararı hemen verir!. Kadının yanını, yine kimse seçmez ama. Dedik ya, orası boşluk bölgesi.. Rahat ve umursamaz davrananlara, geriye dört seçenek kalır. Hiçbiri onnar için farketmez.. Bi de, öyle sananlar vardır!. Rahat davrancam derken, şaşırıp paniklemeleri mümkündür!.. Tuhaf hareketler yapıp, koltukların başında, bi ona bi buna bakar, seçimlerini, son anda tedirgince uygularlar!.. Ve bu riskin sonucu, abuk sabuk bişey yapıp; hiç iddiası olmadıı halde tam kadının yanına otururlar; ya da sıkılıp vazgeçer, hiçbirine oturmayıp uzaklaşırlar ordan bi anda!.

Koltukların ve kişilerin sayısı artınca, hesaplar daha da karmaşık ve lezzetli oluyo tabi!.. Sonradan, bi adam geldi, elinde bi poşet vardı. Kadınla bi boş bıraktı, yanıma oturdu.. Çözmeye çalıştım ama, vapur gelmişti. Herneyse!.. Toparlandık.. Kadın kalktı, adam kalktı. Biraz daa oturup; on dakka boyunca, etrafa, üstüme sıçratmıyım diye özenne yediim çatalın, dergi arasındaki kırıntılarını, bi köşeye serptim, ben de kalktım.. Hemen iyi günner diliyorum!..

SAYI: 528
22 ARALIK 2001
CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● **Yayıncı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti
● **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ
● **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN
● **Yazişleri Müdürü:** Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.251 42 44 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (112)
Baskı: İlicak - 0.212 880 40 75 • **Dağıtım:** DDP - 0 212.622 22 22

LEMAN
MİZAH DERGİNİZ
OKUR MEKTUPLARI
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Gerçeğin Çölüne Hoşgeldiniz!..

Duvara bak, dikkatli bak! Tül perde olsa bile arkasını göremeyenlerin bütün acısı ile uzat gözlerini, ellerini rahat bırak kafatasını sıkıştırmasınlar hiçbir mikroçip yok beyninde, binlerce senedir kapatılmaya çalışılan, aralığında kim bilir kaç ceset bıraktığımız bir dünyanın kapısındasın, kulakların o çok bildiğin iyimser nağmelerle çınlamayacak artık, burada ses sadece sestir, hiçbir mikro işlemci girmemiştir söz ve kulak arasına, duyduğun bazen kesik bir inilti, kısa hıçkırıklar ve sıfır desibelde nesnesiz bir korkunun çığlığıdır. Bedenin bir kadının tahrik edici dokunuşlarına bırakılamaz artık, çünkü bedenin gözlerinle organik bir bütündür, titremelerin hazdan değil kahredici bir bakışın lanetindendir, bütün organlarının zincirlerinden boşaldığı bir orgazm anıdır geçip gitmekte olan ve zaman maalesef durduramadığın bir akıştır.

Yaşadığın her dakika aşağılık bir dramdır artık, görüntü gerçeğin altında ezildiğinden ancak şimdi anlarsın neden "zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmayanlara" yapılır çağrılar. Burada yoksulluk beceriksizlikten değil zorunluluğun mecburiyetindendir ama yoksunluk bilinçli bir tercihtir artık ve çağrı "kendi gözleri" ile görmeyenedir. Kahraman akıp giden zamanda uyandığında yanıp yıkılmış harabelerle dolu ıssız bir manzara görür, bütünü ile bir anlam dünyası açılmıştır ve şimdi içine girip, arkasına geçilip tekrar doldurulacak ve yaşanılacaktır. Duvarın arkasında savaş, televizyonda uçan helikopter görüntüleri değil, ufacık bir bedenin bombayla parçalanan beyninin ağzımıza giren parçalarıdır. Kapınızın altından gün ışığı değil kan girer. Kapı açıldığında cinsiyetsiz, çıplak bir beden karşılar sizi ve içeri buyur eder, gerçeğin çölüne hoş geldiniz!

Gerçeğin çölünde serap görmeyi ret edenler Ankara üniversitesi fen fakültesinde cuma günü saldırıya uğradılar. Tanıdık aletlerdi,bıçaklar,satırlar,naçaklar,soğuk demirler vs. vs... 5'i ağır 10'un üzerinde yaralı. HALA MI MÜNFERİT? Haklılar, yıkıcılığımız soğuk demirlerde değil işleyen bir beynin sinir uçlarında saklıdır. Beynimizi parçalayın. Ve siz izleyenler devam edin parçalatmaya; çocuklarınızın soğuk demirden gelecekleri için.

Mehmet.Z / Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi

"Seve Seve"

Savrulup giden yılların tek düzeliğinde yitirdim çocuk yüreğimi nerden bilebilirdim. Hayatın ağır yükünü yaşadığım süre zarfı içinde omuzlarımda olacak. Ve bu denli yaşamaktan bezdirecek.

Evet sevgili arkadaşlar; bu sabah uyandığımda başım ve omuzlarımın ağrısından, ziyade yüreğimdeki sızlama daha baskın çıktı.

Uyanmamla, sokağa çıkmam bir oldu. Durakta otobüs beklerken. Benim ve oturduğum yerin durumunu tamamlayan, kırık dökük, bozuldu, bozulacak olan otobüs geldi. Hergün, bıkmadan usanmadan, gördüğüm manzara karşısında kötü olan durumum daha da kötüleşti.

Her zaman duvar, tabela ve camdaki yazıları okuma gibi alışkanlığım olduğundan, oturduğum yerin karşıki camında kırmızı kağıdın üzerine beyaz harflerle yazılan "Bu ülke için seve seve" diye bir yazı.

Evet beyler ülke için, aile için, toplum için, seve seve kendimizden, ödün vermeye hazırız. Zaten seve seve o kadar çok şeylere maruz kaldık ki, zayıf olan toplum belleğimiz, erken unutuyor.

Ben de sevgili arkadaşlar dün akşam seve seve abinin attığı tokata seve seve maruz kaldım. Bu toplumda şiddet deyince ilk akla evli olan kadın geliyor. Evli değilim, ama eminim, evli olan bir kadından daha fazla ezildim , hırpalandım.

Ama ne garip tezattırki, şiddeti uygulayanlar, savaşları yaratanlar, yakıp, yıkan, kişileri, doğurganlık özelliği olan biz kadınlar, böyle insanları maalesef ki biz dünyaya getiriyoruz. Ve acı çeken gene bizleriz.

Elleriyle bahçeleri süsleyen, dünyayı barışla kucaklayan duygunun en güzelini yüreğinin köşesinde saklayan kadınlar kuşatılmış bir dünyada kadın olmak nasıl bir duygu? Bunları sizinle paylaşmak güzel, sevgilerimle..

Gülcan - İstanbul

ZEYNETTİN

Ender Özkarraman

PANTOLON

metin fidan

HÜSEYİN ŞOV

USTA!.. MAVİSİ YOK MUYDU BU KANAPENİN YA?.. ULAN, HER ŞOVDA DA HEP AYNI KANAPE, AYNI İYRENÇ DEKOR!..

KIRMIZI KUMAŞ KALMAMIŞTI, BUNU YAPTIM SANA!.. EROL! İT BİRAZ DAA KENARA!..

NE BİLİYİM?HİÇ İÇİMDEN GELMİYO ŞU ŞOVU YAPMAK ASLINDA!.TEKLİF ETTİLER,TAMAM DEDİK!.. ŞOV NE YA!.HER BOKU, HER SAÇMALIĞI İÇERİYO SANKİ!..

Bİ DENE BAKALIM BİRAZ!..OLMASSA YAPAMIYOM DERSİN, BIRAKIR GİDERSİN!..

KAAN ERTEM

ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

AL BAK KARTOPUN İÇİNE DAŞ GOYDUM!..

KITOK!

BAK EVLADIM,BÖYLE DOZAJ AYARLAYAMAYAN ADAMLARA HEMEN HER YERDE RASTLAYABİLİR, KENDİNE ZARAR VERDİREBİLİRSİN!.. BUNLARIN ÖZELLİKLE AĞIR VASITA KULLANANLARI ÇOK TEHLİKELİDİR. AKILLI OL DERİM!..

ULAN ŞURDA Bİ KIZAKLA KAYDIRTMADIN BE!.. Bİ ÇOCUKLUĞUMUZU YAŞIYAMADIK BE!..

EOV EOOV!.. LA N'ETTİN GAFAMA?UYUY! ACUTTUN OY! GAFAM GIRILDI!..

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

KIRTIK!GEL LAN BURAYA!.. Bİ BEŞ MİLYON VERSEM,ŞURDAKİ HERİFE GİZLİCE YANAŞIP ENSESİNE Bİ TOKAT PATLATIR MISIN?..

YAPARIM AABÜ!.. EMRİN OLUR!..İKİ MİLYON DAA VERİRSEN BIÇAKLARIM..!.DİZİNE TEKME DE ATARIM!..

İ.E.T.T

ALTYOL

HASİGTİR!NE BİÇİM ÇOCUK BU YAA? BÖYLE BAKİYİM..! BÜYÜYÜNCE NE OLUCAN SEN?!

TETİKÇİ OLCAM! BAŞKALARININ KÖPEE OLMAYI,ONLARIN HER DEDİĞİNİ YAPMAYI ÇOK SEVİYOM!..

SİZİ RAHATSIZ ETMEMİN NEDENİ MEHMET BEY ÇAMARŞIRLARINIZ KURUMUŞ!

PLAYBOY

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

İŞTE SONUNDA AÇILDI YA..!.TABİ YA BÖYLE BİŞEY ÇOKTAN LAZIMDI ABİ..!.

HAİN EVLAT PAZARI

OĞLUNDAN AZ KULLANILMIŞ HASARSIZ ANNE

ÇOK TEMİZ İKİNCİ EL ANNANE

BAĞKUR MAAŞLI ANNE..! Devren Kiralık ...

ELİ AYAĞI TUTAR ÇALIŞIR DURUMDA BABA..!

İhtiyaçtan satılık Dayağa dayanıklı yemek bilen babaanne

HERKES Bİ GÜN GÖÇÜP GİDİYO...ÖLÜM NE ACAYİP BİŞİY SEDAT ABİ YA?! CORÇ HERİSİN DA ÖLÜP GİTTİ İŞTE..!

O KİM?!

BİDİLS MÜZİK GURUBUNUN Bİ ÜYESİ!..

DAA ÖNCE ÖLMEMİŞ MİYDİ O?ÖYLE BİŞİY DUYMUŞTUM?!

YOK,O BAŞKA!..DAA ÖNCE ÖLEN CON LENONDU!..

BURGU MAKARNA KALMAMIŞ!..FİYONK VERİYİM Mİ?!

RASİM! ANNAT BAKALIM..! KARI KIZ İŞLERİ NE DURUMDA?!

İLGİLENMİYOM ARTIK PEK!.. LEYLÂ'DAN VAZGEÇİP,MEVLÂ'YI BULMA GAYRETİNDEYİM..!.

ULAN ÖNCE LEYLÂ'YI Bİ BUL DA,TADINA BAK HELE;SONRA DA MEVLÂ'YA GEÇERSİN..!

LEYLÂ HAKKINDA BÖYLE KONUŞAMAZSIN ANCUK AAZLI!..HAYALİMDEKİ SEVGİLİ O, BENİM!..

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

DEMESEM OLMAZ MI?

OLUR MU KOMTANIM!

MELABA ASKEL!

GÜLDÜLER İŞTE! GÜLDÜLER!

HA HA..

HE HE

HA HA..

HE HE

529

29 Aralık 2001 Cumartesi 152209 Sayı: 2001/52 - 600.000.TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

Bitsin Bu Felaketler, Dağılsın Karabulutlar Yeni Yılda

Ülkemizin yüzü gülmedi yıllardır... Siyasi, ekonomik karabasanların üzerine bir de doğal felaketler çöktü üzerimize... Plansız yerleşim, rantiye, şehircilik, ahmaklık, hırs, talan, tarım alanları, göletler üzerine şehir inşaası.. Doğal felaketler toplu ölümlere, büyük yıkımlara, ağır kayıplara yol açıyor. Deprem olduğunda, yağmur yağdığında, kar bastırdığında bir 3. dünya ülkesi yurttaşı olduğumuz gerçeğini tokat gibi çarpıyor yüzümüze... Sel baskınları Mersin'de, Antalya'da, İzmir'de bir faciaya dönüştü. İnsanlar boğularak öldü... Hayatlar söndü, yuvalar dağıldı... Bu bölgelerin yaşamla tüm bağlarını haftalarca kopardı. Bir kar yağdı... Koca bir Trakya bölgesi ulaşıma kapandı. Hayat dondu.. Onlarca kişi donarak öldü. 2 yıl önceki depremde 50.000'den fazla insanımıza mezar olan çürük yapıların imarından sorumlu hükümetin bakanının bile burada rant peşinde koşmaktan dolayı azledildiği bir ülkede yaşıyoruz.. DSP'lisi, ANAP'lısı, RP'li, AKP'lisi, bağımsızı, HADEP'lisine kadar bütün belediyeler şaibe altında... Banka hortumculuğunda dünya rekorları alt üst edildi.. Bütün bunların üstüne Cumhuriyet tarihinin en ağır ekonomik krizi... Açlıktan ölenler, işsizlikten, yoksulluktan hayatlarına kıyanlar, sokaklara düşenler, fahişeliğe başlayan anneler.. Büyük bir moral vicdani çöküş, günde 50-100 birçoğu ölümlü kapkaç gasp vakaası... İnsan hakları konusunda ebedi sicil bozukluğuna hiç girmiyoruz.. Girersek çıkamayız çünkü... Yorulduk, yorulduk yorulduk artık.. Yeni yılda yeni umutlarla...

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

HESAP DEFTERİ (Veya Yaban Ellerinde Veysel Karani)

Yolluk!..

* "Yüzüklerin Efendisi" de rahmetli Barış Manço'ymuş ha!.. (Ç, mavi 'harfin üç katı'na gelirse fena puan getirmez Mando, dur bakiim, 18 puan mı, Manço, hem de güzel kelime.. Bi aralar kızlar stajyer vampir gibi pançolarla dolaşıyodu, azaldı galiba onlar bak!..)

* Müşerref Akay delirmiş!. Mevzuatı bilen birilerinin bişiyler yapması lazım.. Milliyet'teki Ahmet Tulgar söyleşisinde "Ben dokuz kralla barışık enteresan biriyim" demiş... Ona enteresan denmez, "y" ile başlayan bir adı vardır, kırmızı 'kelimenin üç katı'na gelirse 24 puan galiba!.. İnsan tüm parti ve liderlerle nasıl dost olur?.. Gazeteci olsa gene anlarım... Niye Evren, niçin Özallar, MHP'nin sahip çıkmasına ne ihtiyacı var, MHP ona beste mi vermiş, güfte mi vermiş, klip mi çekmiş!.. (Güfte, F üçkatı, 31 puan!) Kilitleyeceksin milli bayramda o kıyafetle balkona 'Vay be, bayrak asmada dizayn yapmış herif' desinler uzaktan!..

* Yıllar yılı, ne artistik patinaj seyrettik bi yandan da kek gibi!.. Tamam, hoş, estetik ama bi yere kadar, üçlü salto, hadi dörtlü olsun, yapıyolar işte!.. Son gün gösteri bölümü olurdu, onlar iyiydi bak, Rus İgor Bobrin diye bi sporcu vardı, onun gösterileri komik oluyodu...

* "Topuk Burun Takviyeli Merserize" diye minik bir çokap çıkartması gördüm... Havada kaos yok, bu ne detaydır?.. "Nükleer Biyoloji Araştırma Laboratuarı"yla aynı ciddiyeti takınmasan ya... Topuk burun ne bi de?.. Topukla burun ayrı ayrı mı takviyeli?.. (Merserize de 50 puan da kafadan!)

* Neyşınıl Ciografik, arşiv hadisesini kesinlikle ciddiye alıyordur, kaplan ortamı öyle kolay değişecek bişey diil ki, ya da yarasaların çiftleşmesi veya pandaların böğürtlen sevgisi... Öyle "Ağbi, maymunların iki bölüm kasetini alıyorum, sonra getiririm" falan yok... Öğle yemeklerinde karides, somon filan çıksa ya orda!..

* Türkiye ile Arjantin, Dünya Kupası'nda final oynarlar, krizler tokuşur... O moral bizi bi Yaşar Okuyan daha götürür, ama Arjantin o tadı alalı çok oluyo... Kesmez... İki kangal sucuğun yağması mı olurmuş, entegre sucuk tesisinin açılışına bakan da gelsin ki, ben ona yağma diyeyim... Argentina 78'de on yaşındaydım, Hollanda'da çok uzaktan goller atan Haan vardı... Bi de Rene van der Kerkof-Vili van der Kerkof kardeşler... Peki Rene, Güher'le; Vili de Süher'le nişanlansalar durduk yerde, bi şaşkınlık da yaşanıverir!..

* Ekonomide General Electric's, siyasette general elektriği, nükleer kovboy realitesi... Ama "Evli ve Çocuklu"da Amerikan, çok komik... Bizim ikinci el imitasyon-uyarlama dizilere ise 'gülünç' demek durumundayım... Hint filmi tipleri gibi oyuncular, evin içinde dürrük gibi bir uşak!.. Amerika, film işini şahane yapıyor, fakat bu demek değil ki Macarlar iyi film yapamaz... Rus filmleri bir dönem Ortaköy Kültür Merkezi'nde izlenmiştir... Karamazof'ları kaldır aradan!.. Çin yapımı karate filmleri de saatlerimizi yedi haybeden... Döğüş dur, bi dur, dinlen be torik!.. Çin de ne muamma ülke be kardeşim...

Vedat özdemiroğlu

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

LeMan

İMF'nin arka bahçesinde latin amerikanın ateşli halkı patladı..İMF politikalarına hayır diyen Arjantililer, İMF valisini iktidardan devirdi.Yeni hükümet borç ödemesini askıya aldı. Amaaa...

Burda sosyal patlama olmaz. Türkiye Arjantin olmaz... Çünkü...!!!

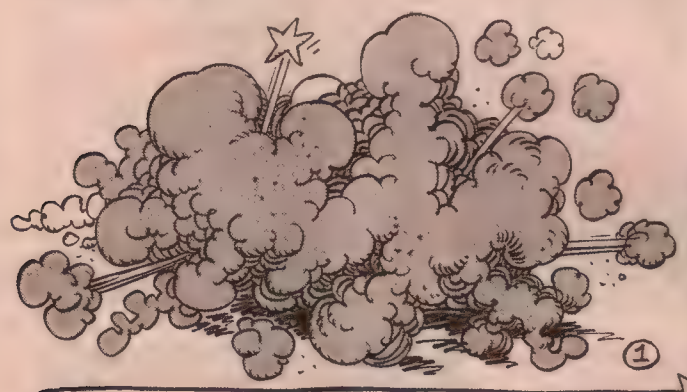

Bir Reklam: İş Bankası sokak çocuklarına sahip çıkacakmış...

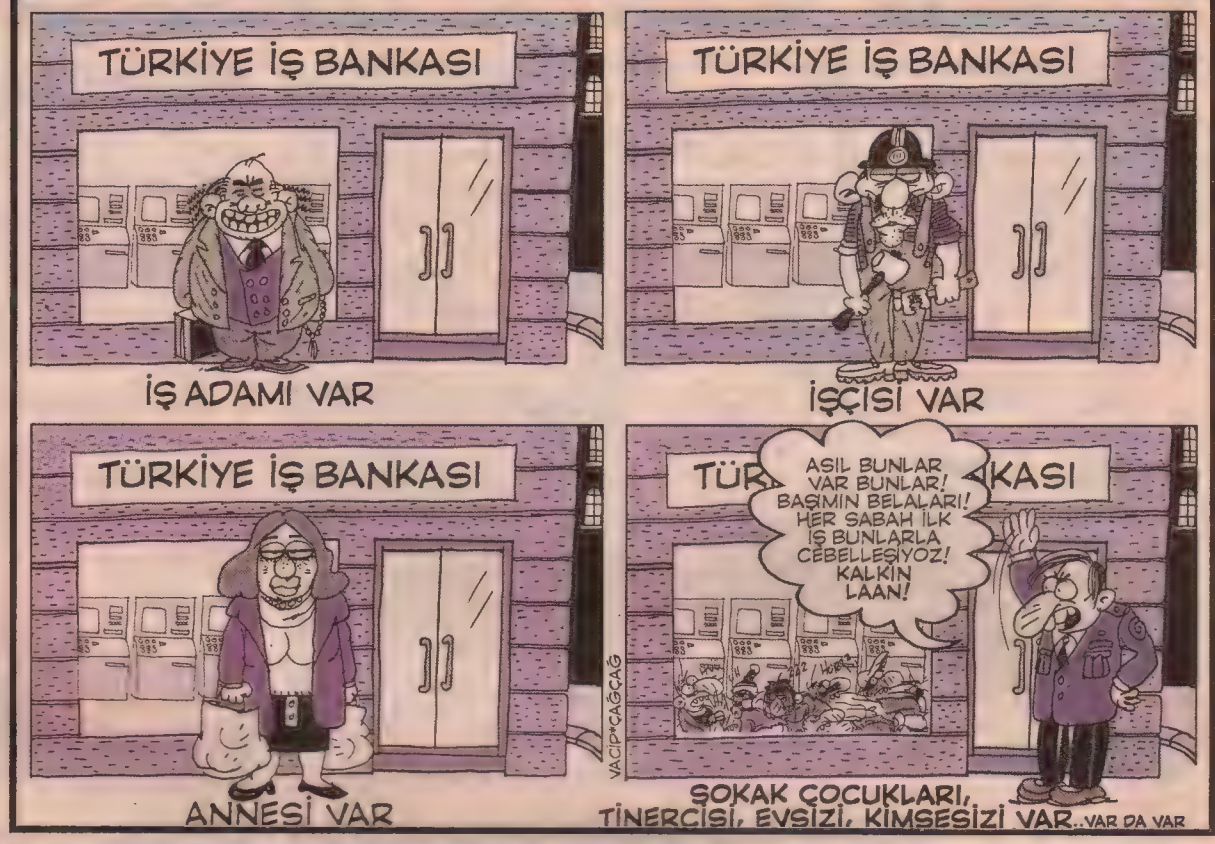

Genç nüfusuyla böbürlenen ülkemizde, gençlerin yüzde 97 gibi ezici çoğunluğu geleceğe umutla bakmıyor..

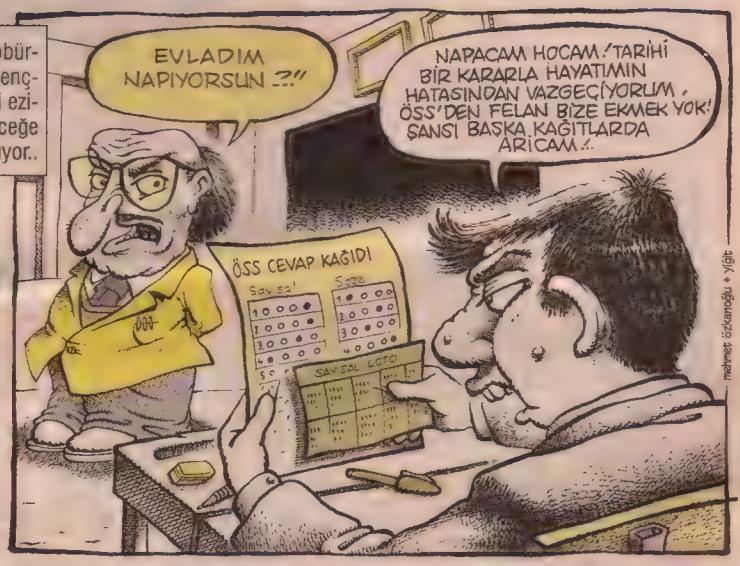

AMERİKA küresel kurdeşen
VAKIFLAR foseptik çukurları
MÜŞERREF BOKAY evren-sel atık
KAR, KIŞ, SEL bir siz eksiktiniz
2002 tilkinin siti
EY TÜRK GENÇLİĞİ % 3 umut ile umutsuz vaka
YURDUM MEDYASI büyük kandırmaca.. yalayıp yutmaca.. manken pazarlama.. dibe vurmaca
İGDAŞ halk düşmanı doğalgaz zamcıları
YENİ VERGİ ZAMLARI öldürmeyeee öldürmeyeee öldürmeye geldiiik
KUNİ VE DAMAT ADAYLARI traj-ı komik
KARAYOLLARI çukurları düşesiceler, ön takımları parçalanasıcalar
DÖVLET BAHÇELİ akraba rejimi kabile reisi
OSMAN KURTDURMUŞ klasikleşmiş ötüken lalesi
TÜRK SOLU kispet berkan'a teslim olasıcalar
İNGİLİZCE YALAKALARI aşağılık kompleksleriyle yanılan sefil solucanlar, kültürel

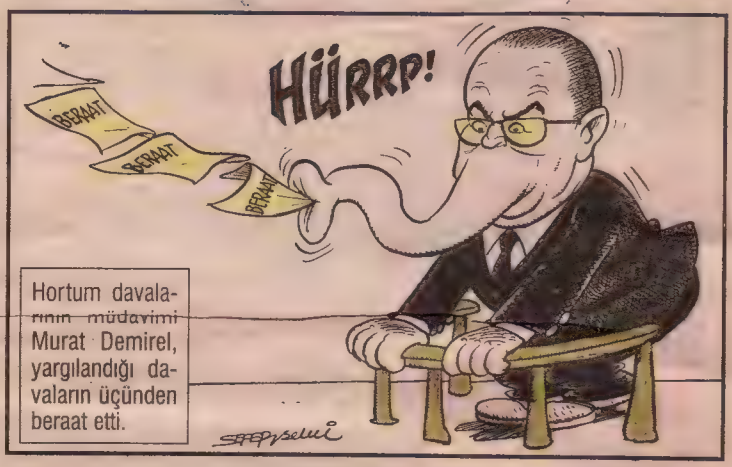

Hortum davalarının müdavimi Murat Demirel, yargılandığı davaların üçünden beraat etti.

Japon kızı Kuni, yurdum erkeğini çalımladı ve gitti. Evlenmek için Türkiye'ye gelen ve iki yüzden fazla yağız oğlanı İstanbul sokaklarında dolaştıran Kuni'ye ecdat evlatlarını beğendiremedik.

YA USUL USUL BİŞEY GELİYOR AMA **NE?** ÇOK KULLANDIRIYO

HAFTAYA LEMAN'DA DUVAR TAKVİMİNİZ VAR UNUTMAYIN...

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞAÇAĞ

ŞU JAPON KIZI KUNİ'YE BAŞ VURSAYDIN, NEYSE.. VALLA TİMSAH BANA KALIRSA BAŞKA BİR ÜLKEYE YERLEŞMEKLE İYİ YAPIYORSUN.. YILLARCA ZİKİNİ SALLAYA SALLAYA GEZDİN, YEDİN, İÇTİN, ZIÇTIN.. BU ÜLKE SENİN GİBİLERLE DOLU.. BELKİ YABAN ELLERDE BİZİM GİBİ MERHAMETLİ KAPILAR BULAMAYACAĞIN İÇİN AKLINI BAŞINA DEVŞİRİR, BELKİ BİR BALTAYA SAP OLURSUN..

İNŞALLAH ÜNAL DAYI.. NE DİYİM, YERDEN GÖĞE KADAR HAKLISIN, YEDİM, İÇTİM YALAN DEĞİL.. GERÇİ KRİZ SEBEBİYLE BİR YILDIR PEK BİŞEYİNİ DE YEMEDİK YA..

BİR DE VİZE ALMAK İÇİN BANKADA BİRAZ İSVİÇRE FRANGI LAZIM.. HESAP AÇTIRIP, VİZEYİ ALIR, İADE EDERİM..

VAY BE TİMSAH NE ÇABUK OLDU HERŞEY.. VİZEYİ DE ALDIN GİDİYOSUN.. OĞLUM ŞAKA FİLAN YAPMIYOSUN, Dİ Mİ?. ABİ EKONOMİK KRİZ YÜZÜNDEN BABAM BANA DA KURUŞ KOKLATMIYO.. İNAN Kİ GÜNLERDİR GİZLİ GİZLİ EŞYA SATARAK HARÇLIK YAPIYORUM.. NEYSE YARIN HAVAALANINA SENİ BEN BIRAKICAM.. UYU HADİ..

DENİZ BİTTİ, GEMİ KARAYA OTURDU.. PİYASALAR İKİ SENEDEN ÖNCE AÇILMAZ.. SOKAĞA PARASIZ ÇIKILMIYO HAFIZ.. HAY ZİKEYİM Kİ, ZENGİNLİĞE ALIŞTIM.. *AKBİL* ALIP OTOBÜSE BİNEMİYOM, EVDE HAPİS KALIYOM.. ÖZGÜVENİMİ YİTİRDİM KADINLARA YAKLAŞAMIYOM.. ABONMANLA FİTİR FİTİR GEZEN HALKA ÖZENİYOM.. NERDEYSE BİR AYDIR YÜZÜNÜ GÖRMEDİĞİM GÜNEŞSİZLİK, BİR BUÇUK AYDIR YAĞAN YAĞMUR DA İYİCE DEPRESYONA SOKTU ZATEN.. *OFF GEÇTİ ARTIK GİDİYOZ İŞTE!*

SABAHA KADAR UYUYAMADIM TİMSAH ASLINDA GİTMESİ GEREKEN BENİM.. RUH HALİM O KADAR FENA Kİ ANLATAMAM.. ARTIK *YOGA MOGA* DA KESMİYO.. AMA BU DURUM BENCE *KOZMİK*.. KOZMOZDA *NEGATİF* BİRİKTİ.. DÜNYA *SATÜRN* ETKİSİNDEN KURTULUYO.. SATÜRN GERÇEKTEN FELAKET GETİRİYO... *NEYSE 19 ŞUBATTA DÜNYAYA KOZMOZDAN POZİTİF ENERJİ YÜKLENİYO MUŞ..*

BİR KIZLA TANIŞMIŞTIM.. O BANA BUNLARIN KOZMOZLA MOZMOZLA İLGİSİ YOK DEMİŞTİ.. SEBEP *KÜRESELLEŞMEYMİŞ* HACI.. KÜRESEL KRALLIK SOVALYELERİ TV, SİNEMA, GAZETE VE DERGİLER İLE BEYİNLERİMİZİ YENİDEN *FORMATLIYORLARMIŞ*. BİZİ DE *KÖLELEŞTİRİYORLARMIŞ*.. GERÇİ BEN ÇÖZEMEDİM AMA..

HAVALANI EDİRNE

DUR BAKALIM İLGİNÇMİŞ.. KİMDİ BU KİZ?. AMAAN HERNEYSE SEN GİDİYOSUN BİZ NELER KONUŞUYOZ.. EE TİMSAH GİDİNCE NERDE KALACAKSIN? İŞ MİŞ VARMI ?

YAPACAAZ BİŞİLER, BAKALIM.. İŞ VAR GİBİ.. ANKARA'DAN BİR ÇOCUKLUK ARKADAŞIM VARDI.. PAPAZIN BAĞI'NDA TANIŞMIŞTIK.. O ARADA MEKTUP YAZIP, MAİL ATMIŞTI..

6 AY SONRA...

Sevgili Ünal Dayı.. Dayıların dayısı merhametlilerin babası, son Hulusi Kentmen, Canım Ünal Dayı'm...

Biliyorum seni çok üzdüm.. Ekonomik krizin belini nasıl büktüğünü biliyorum.. Akşamları nasıl gizli gizli sigara içtiğini, masa altında ayaklarını sinirden nasıl silkelediğini görmedim sanma.. Ünal Dayı Arjantin'de olanları televizyondan izledim.. İnşallah oraya dönmeden yırtarız.. Seni rahatlatmak için 30 bin dolar gönderiyom.. Çok sıkı çalışıyom, iyi kazanıyom.. İşi kaptım yakında kendim iş kurucam.. Memlekette tonla mesleksiz, vasıfsız, işsiz genç var.. Yanımda onlara imkan yaratırsam ne mutlu bana.. Senin hakkın ödenmez, ellerinden öperim

Seni seven evladın (!?) Timsah

DARAAL, TİMSAH BUGÜN BANA 30 BİN DOLAR GÖNDERDİ, NASIL ŞAŞIRTTI BENİ KERATA.. MUHTASARLARIMI ÖDEDİM.. ŞİRKETTE BİR EVLENEN KIZ VARDI ÇEYİZ YARDIMI YAPTIM.. SEN DE EVLAT OLACAKSIN, YOGA, MEDİTASYON KURSLARINDA, PSİKİATRİSTLERDE SEANS PARALARIYLA İLİGİMİ GİDİN İNSANLIĞIN KİMDE OLACAĞINI BİLİYORUM DİYEN YALAN SÖYLER.. ÇOK UTANDIRDI BEN BU TİMSAH.. *HELAL SÜT EMMİŞ, ÇOK TEMİZ KALPLİ GÖNÜL ADAMIYMIŞ BU OĞLAN!*.

NE SANDIYDIN BABA.. TİMSAH GERÇEKTEN İYİDİR.. İNSANI KÖTÜ ZAMANINDA TANI DERLER!

daral@leman.com.tr

UMPAHA

FATİH SOLMAZ ● KEMAL ARATAN

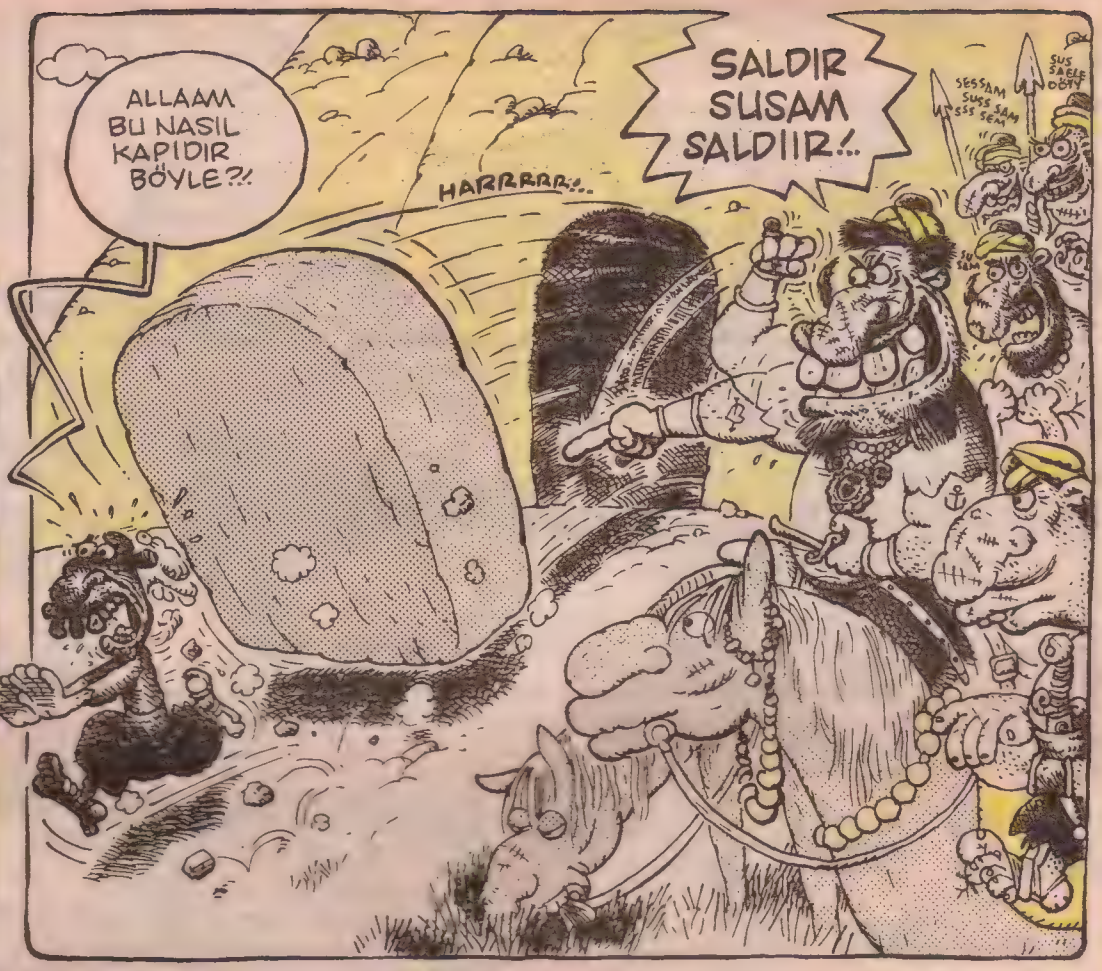

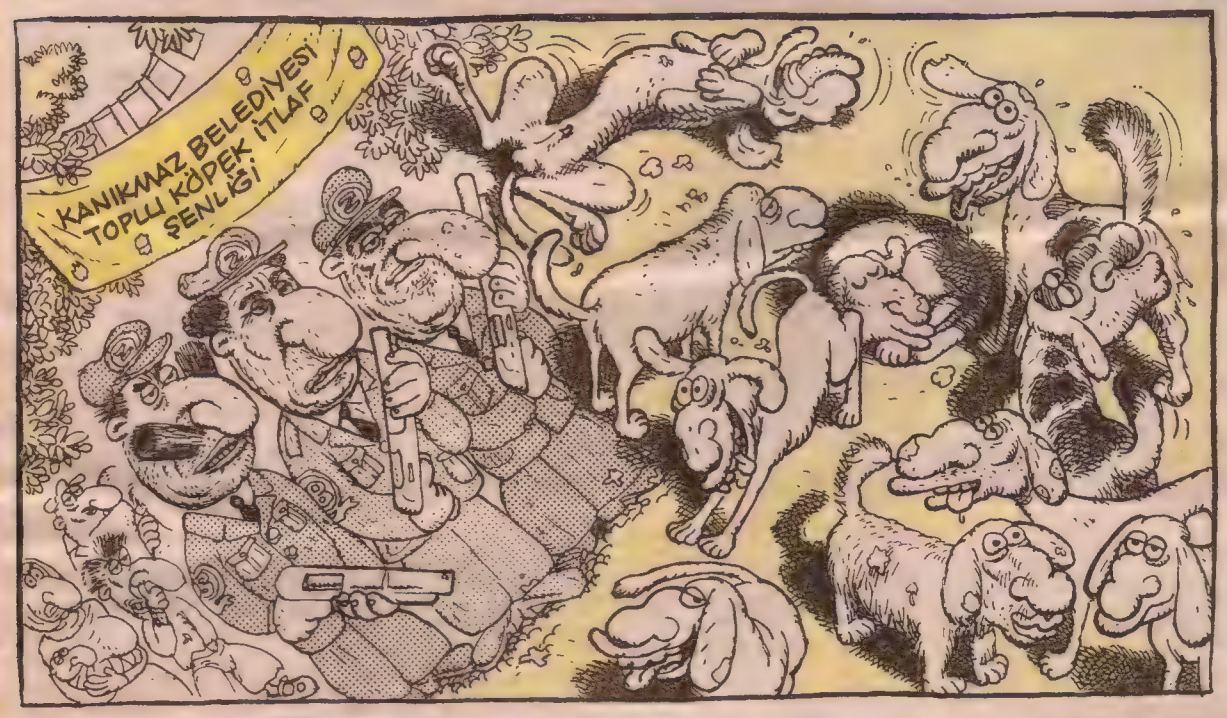

solmaz@leman.com.tr / karatan@leman.com.tr

4. Sayfadan devam

daral&timsah

BRT HABER MERKEZİ HABER TURUMUZ ŞİMDİ DE DÜNYADAN HABERLERLE SÜRÜYOR..AVRUPANIN SADECE *KADINLARA HİZMET VEREN GENELEVİ İSVİÇRE'DE* HİZMETE GİRDİ..ESKİ BİR STRİPTİZCİ OLAN CALVİN SCHENEİDER'İN AÇTIĞI GENELEVDE EROTİK MASAJ, STRİPTİZ GÖSTERİLERİVE SEKS HİZMETLERİ VERİLECEK.. *YARIM SAATLİK MASAJ 135 DOLAR, SEKS İSE 180 DOLAR OLACAK!.*

DARAAL! UZAK GÖZLÜĞÜMÜ GETİR HELE.. ŞURDAKİ OĞLANI BİZİM TİMSAH'A BENZETTİM!

HAAA! YOK BABA, ALAKASI YOK!.. BENZETİYOSUN!.. DUR Bİ DAKKA, SEN ÖNCE ŞU *TANSİYON İLACINI* İÇ HELE!..

VESTEL

DVD

ESPRİ: ERDAL SAĞ

Sevgili CİHAN CEYLAN; esprilerini aldım, fakat espriler malesef pekparlak dili, espri bulma bu işin olmazsa olmazlarındandır.. Sembolik konular; Nuh'un Gemisi, gözü bantlı hırsızlar, Adem [illegible] ve uzayıklar.. [illegible] bulamayan karikatürsterin zor durumda sığındığı esprilerdir.. Senin bulduğun gozu bantlı, anahtarlı hırsızlar malesef kalmadı, nesli tükendi.. Kapkaççı çizmiş olsaydın daha gerçekci olurdu.. Bu şarkı bizim şarkımız olsun esprisi daha iyi, bunun gibi daha orjinal şeyler bulmalısın.. KAAN KÜÇÜKŞAHİN; Çizgin [illegible] umut vencı ama gönderdiğiniz üç espriden başka birşey gelmedi, yeni şeyler bekliyorum.. CİHAN ARKAN; Esprileri Le-Man'dan İlhami'ye ulaştır bakalım.. SADİ OLCAY; Çizgiler de, espriler de daha çok uğraşılması gerekiyor, yolun başındasın.. YAVUZ MAMAÇ; Senin çizgiler 3-5 sene sıkı bir uğraş ile bişeye [illegible] ama [illegible] bilir.. Sana bağlı.. Tüm bunlar bir tarafa bu yeni çizer bombardımanı beni şaşırtmaya başladı tıpkı 80 li yıllar gibi.. Ülke ne zaman dibe vursa herkes tarama ucunu kuşanıyor.. Ama dergide yer yok malesef.. Söz, 46 dergisi uygun koşulları bulur, çıkarsa Amatörlere en az haftada 10 karikatürlük yer ayıracağım.. Sizin [illegible] yeni yılın da geçmişteklerler gibi olacaksa canı cehenneme der, sizlere bişii olmamasını dilerim...

pazar sevişgenleri

met üst

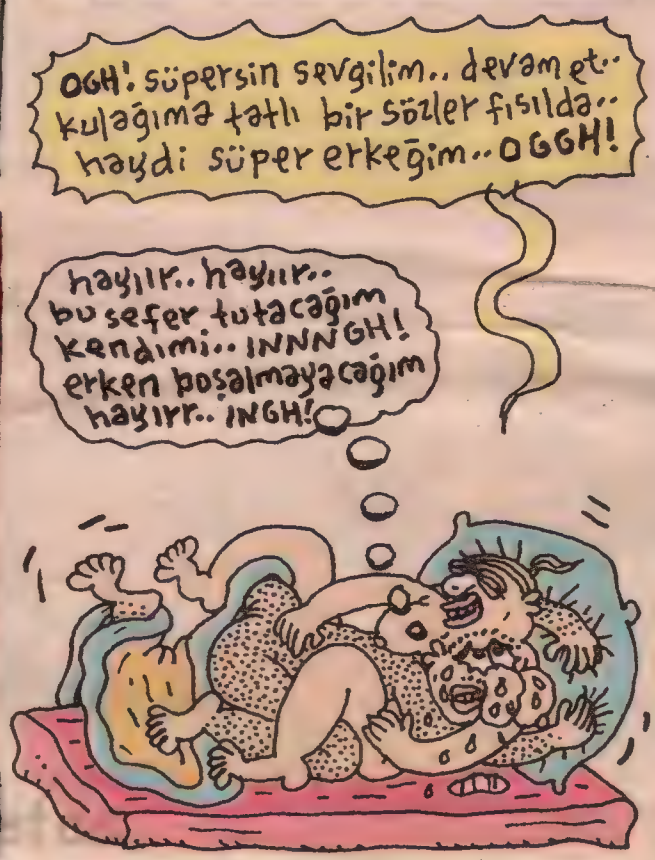

Açık Büfe

met üst

yılsonu düşünceleri

- **'üç beyaz'**dan ve bir **'sarı-lacivert'**ten kaçının.. kanser yapıyor
- hip-hop tarzı yaşıyoruz
- **sineğin yağını çıkarırken bile duyarlı olanlar seviliyor**
- laf var matkap gibi
- **yeni bir piramit'e taş taşıyoruz**
- başkalarının etinden habersiz aşk yapıyorlar
- **dört mevsimi bir arada yaşıyoruz.. hatta dört mevsimi bir arada ölüyoruz**
- çoktan çıktık biz kadraj'dan
- **herkes kendi kendisini rezil etme özgürlüğü'nü sonuna kadar kullanıyor**
- doruk da, bir duraktır
- **yükseklere, ine ine çıkılır**
- tanrı, insanlara bunca zaman harcıyorsa elbet bir bildiği var
- **yalnızlık bir ilçe'dir**
- içim içime sığıyor, bir şekil oldum galiba sana
- **tanrı niçin bu kadar çok insan yaratıp az insana güzel rol vermiş ki acaba**
- arazi olmaya arazi yok, boşluğa düşmeye de boşluk
- **olan:** 2002 **olması gereken:** bilmiyoruz **(maç devam ediyor)**
- zaman belki, zaman zaman boş geçiyor ama fakat ancak asla **'es'** geçmiyor

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

KUŞ BAKIŞI İSTANBUL

AKIL FİKİR FOTOĞRAFI

Bu köşeyi tanıyanlar akıl fikir karikatürlerini bilirler... Yanda, bana İnternetten gelen bir resim... Akıl fikir fotoğrafı dimi?..

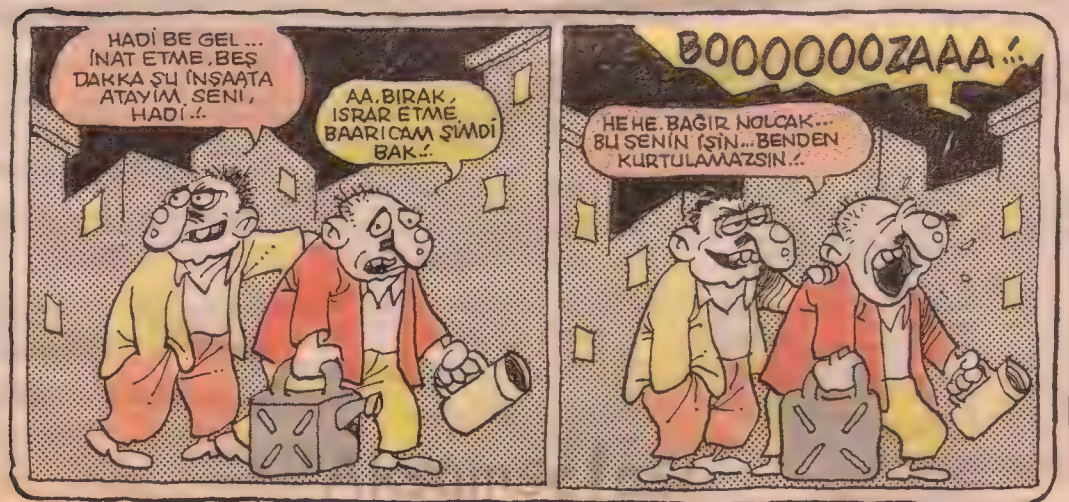

canbarslan@superonline.com

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

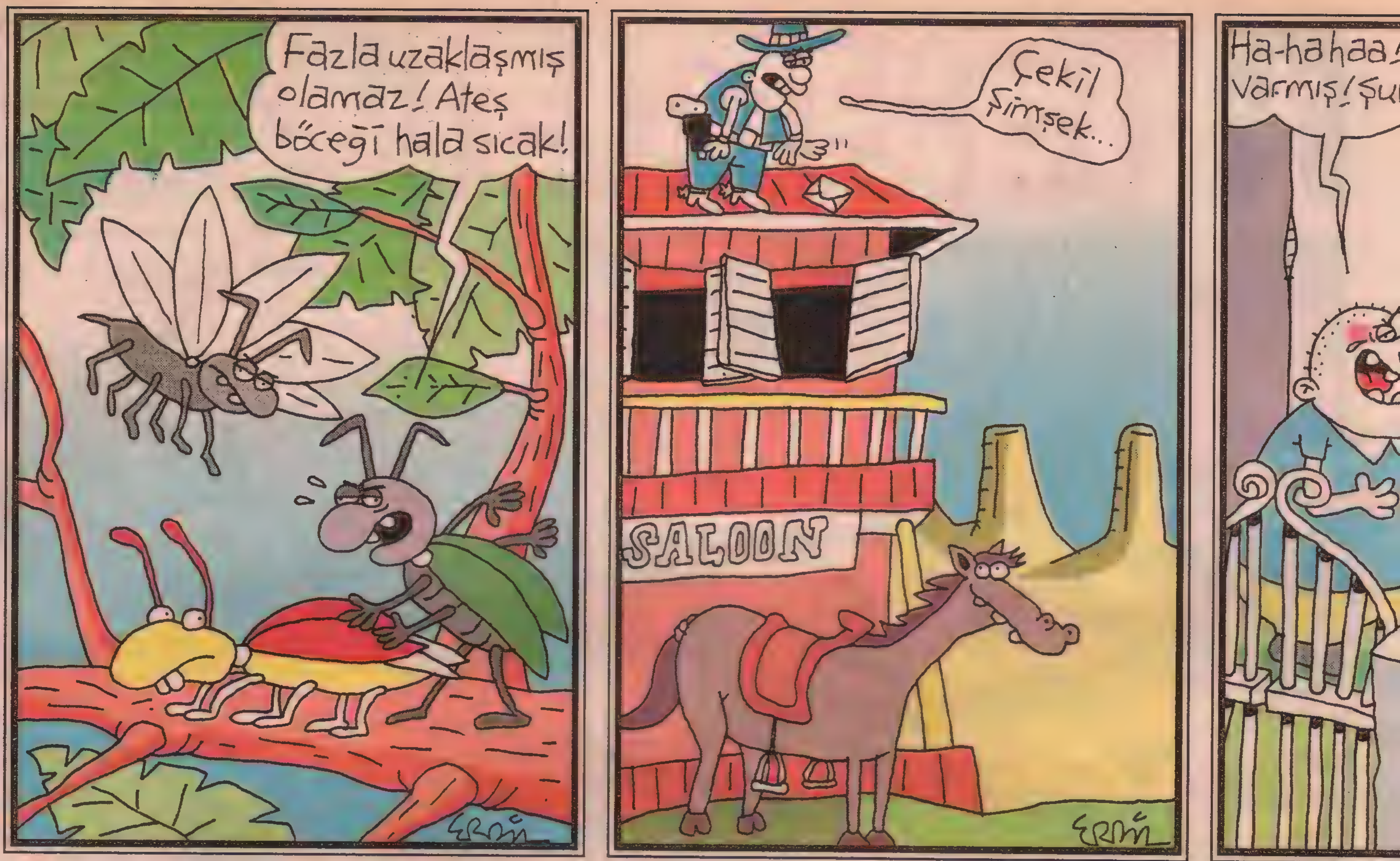

Soruyorlar, bir hafta yazmıyor, boş geçiyorsun, neden? Güzel daktilom, okuyuculara söyle, bilsinler ki, bayram-tatil nedeniyle iki haftanın dergisi aynı gün hazırlanıyor. Bir saat içinde diğer haftanın yazısını yetiştirmem mümkün değil. İşte yine yılbaşı nedeniyle iki hafta aynı gün hazırlanıyor, yapabileceğim birşey yok.. Boş geçen haftaların acısını ilerde fena çıkartırız. Hadi güzel daktilom, birkaç fıkra anlat, gönlünü alıver okuyucuların. Şu kar, tipi, soğuk günlerde onların sayesinde kaloriferli, sıcacık evlerde oturuyoruz.

Karadenizli sanatçı Fuat Saka'yla aynı mahalledeniz. Yani, Sotka mahallesinden ağbim olur. Bu satırlarda yazdığım birçok kahramanı tanır. Ankara'ya geldiğinde buluşmaya çalışıyoruz. Güzel bir fıkra anlattı. Özkan Sümer genç bir antrenör, KTÜ takımını çalıştırıyor. İTÜ'yle maçı var. KTÜ'nün müdafaasında Mazdak lakaplı bir futbolcu. Maç başladı. Mazdak bir geri pas, gol oldu! On dakika geçmedi, Mazdak bir geri pas daha yaptı, yine gol. Birinci devre bitmeden Mazdak bir geri pas daha yaptı, takım üç sıfır mağlup. Kenarda Özkan Sümer saçını başını yolup küfürler savuruyor ve takıma taktik veriyor: "Oğlum karşı takımı bırakın, Mazdak'ı tutun, Mazdak'ı marke edin!.." Otuz yıl sonra bu hatıra Özkan Sümer'in olduğu bir masada anlatılınca hikayeye yalnız Özkan Sümer gülmez, soğukkanlı ve sakin üslubu ve güzel Türkçesiyle olayı aydınlatan bir açıklama yapar: "Mazdak iyi futbolcumdu, futbolculuğu bana benzer, üstün becerileri vardı, ancak çocuk kaleyi görmesin beyni bulanıyordu!".

Bunu da Karadenizli sanatçı Volkan Konak anlattı. Bir halası varmış, evlenmemiş, onu bunu beğenmez, geçimsiz bir kadın. Eve şehirden yeni bir gelin gelmiş. Gelin her sabah kazanda su kaynatıp yıkanıyor. Halası da uzaktan uzağa gelini izliyor, laf geçirmeye çalışıyor. Şehirli gelin yine kazanı kaynatmış, banyosunu yapmış ve halasına kibar dille: "Halacığım, suyu ısıttım hazırladım, siz de yıkanmak istemez misiniz?", Halası cevap verir: "Yok kızum sen yıkan, beni bu gece kimse .ikmedi?"..

Karadenizli sanatçı İbrahim Can'ın ise Karadeniz hakkında bilmediği şey yok. O kadar köy gezmiş, tarihine arkeolojisine dair o kadar bilgi sıralıyor ki, ağzım açık dinliyorum. Bir de güzel fıkra anlattı: "Hükümetten bir bakan köyleri geziyor. Bir eksiğiniz var mı, devletten bir talebiniz var mı, diye köylülere soruyor. Köylüler hiçbir şey istemiyor, bir tek ricada bulunmuyor. Bakan ısrar ediyor: "Yani devletten hiçbir şey istemiyor musunuz", köylüler: "Hayır, istemiyoruz!".. Bakan: "Allah Allah" diye şaşırırken, arkadan bir ihtiyar: "Bizim şikayetimiz Ruslar'a, Ruslar'dan çok davacıyız!" der. Bakan: "Ruslarla ne gibi ilişkiniz olabilir?" der. Köylü: "Ruslar seksen yıl önce geldiler, yaptılar buraya yol. Seksen yıldır gelip baktıkları yok, bu yol çalışıyor mu, çöktü mü, bir kontrol ettikleri yok!"..

Bu da taze taze yeni çıkmış bir fıkra! Akşam vakti Karadeniz'de çay bahçesinde adamın biri "açık bir çay" istemiş, garson normal bir çay getirmiş. Müşteri: "açık istedim, sen ne getirdin?". Garson sinirle: "Ya gardaşım habu karanlıkta kim bilecek senin açık çay içtiğini.." Arjantin'de yağma olunca, bazı bilmişler, bizde de olur mu, olmaz mı, konuşmaya başladı. Arjantin daha yeni başladı yağmaya, bir elli yıl sonra bizim seviyemize ancak gelirler. Yağmanın alası bizde oldu. Ancak, halk değil, işadamları yağmaladı. Halk yağmalayınca tüm dünya televizyonları ayağa kalkıyor, ekonomi battı, ölüyoruz diye feryat ediliyor. Yıllardır işadamları yağmalayınca kimse endişe duymuyor, paniğe kapılan da olmuyor. Siyasi tarihçilere, iktisat tarihçilerine burdan soruyorum. Cevaplasınlar alınlarını karışlayayım, dünya tarihinde, gelmiş geçmiş zamanlar dahil, kırk milyar doları aşkın bir soygun oldu mu? Hind'de, Çin'de, istedikleri tarihi arasınlar!

Yunan'ın ünlü Akropolis'i, Mısır'ın ünlü piramidleri varsa, Türklerin'de bu son on yılda gerçekleştirdikleri eşsiz benzersiz banka soygunlarına büyük bir abide dikmek gerekiyor. Dünyanın uzaydan görünen tek yapısı Çin Seddi de ikibinbeşyüz yıl evvel aynı sebepten yapılmıştı: Yağma! Ancak biz yağmayı "milli kültür" senteziyle çözdük, yani, rüşvet, hırsızlık halk-devlet elele, birlikte yürütüyoruz. Yağmayı çoktan millileştirdik. İşte askeriye, devlet daireleri, belediyelerin bir günde toplam kaç tabldot yemek çıkarttıklarını hesaplayın. Beş milyonluk Ankara'da günde bir milyon tabldot yemek devlet kesesinden çıkıyor, bedava! Sadece bir günlüğüne şu tabldot'u kaldırın, görelim neler oluyormuş!

Dünya tarihinin bu en büyük soygununun kontrol merkezi de medya, çeteler! Herbiri gazeteci değil, bakın köşelerine artık birer "konsolos", Türk konsolosu gibi çalışıyorlar. Karadeniz otoyolu, Kastamonu ormanları, Boğaz'ın villalarını yağmaladılar bitmedi, şimdi de ders kitaplarına girecek yazarları tesbite başladılar. Gözü dönmüş soyguncu patronlarının kucağına oturmuş bu konsolos köpekleri tutturmuşlar, ders kitaplarına ben gireceğim diye yarışıyorlar. Bence mahsuru yok! Bu korkunç adamları gencecik öğrenciler de pek erken yaşta tanımış olur. Girme sebeplerini de şöyle açıklıyorlar: Çünkü biz çağdaşız! Girin, girin alın bunları ders kitaplarına! Ben de kendime diyordum ki, bu medya dallamaları niye durup dururken roman yazmaya başladı. Hatta Radikal gazetesi yazarları için ayrı bir ders kitabı yazılsın! Solcu köleler! Ya da örtbas etme uzmanları! Hürriyet gazetesi yazarlarına bir kitap yetmez, cumartesi-pazar iptal edilip çocukları okula getirelim, hayır bu zahmetli olur, direk Hürriyet Gazetesi Milli Eğitim emriyle kitap-ders yerine müfredata girsin, hemen hergün derslerde okutulsun! Felsefe kitaplarına da önce Ertuğrul Özkök sonra İsmet Berkan'la başlayalım. Yeni bir felsefi akım başlatalım: Dallamaizm. Felsefe halk arasında ne anlama gelir: Beyin .mcıklaması. Kime felsefeci der halkımız: Beyni .ikilmişe! Felsefe ne yapar, kavram üretir, işte kavram: Amkafalar! Sabancı Üniversitesi, Süleyman Demirel Üniversitesi, Aydın Doğan Lisesi'nde başka hangi derslerin okutulduğunu sanıyorsunuz. Bakın İsmet Berkan'a, tartışıyor bile adam. Geçenlerde Kanal 7'de İsmail Türüt de tartışıyordu. Saz şairlerini almış atışıyorlardı. Atışmanın bir mısrası aynen şöyle: "Tartışmak ayıp değil gardaşlar / Gelin tartışak gardaşlar... Tam İsmet Birkan'a göre. Hafta içi büyük Türk siyasetinin nabzını tuttuğu için, çok yoğun. Bu yüzden hafta sonları ancak Türk solunun sorunlarına eğilebiliyor. Zaten Türk solunu gazetesine toplamış ve hevesli yazılar yazıyor, birçok solcu yazar da bu dallamanın metnini inceliyor, irdeliyor. Kel başa şimşir tarak dedikleri bu. Şu suratına bakın. Götüne kısbet geçirilip, yağlanıp Kırkpınar'a sürülen bir köylü çocuğuna benziyor. Ama o yerini, sınıfını yadırgıyor, illak ki solu tartışacak. Tabii solu tartışmak için önce bir yere oturmalı, sonra başköşeler almalı. Sonra gelsin tartışmalar! "Tartışalım gardaşlar / Tartışmak ayıp değildir arkadaşlar!"

.ötümün kenarları, siz kimsiniz ulan, hangi eseri verdiniz, hangi sözü söylediniz. Siz gidin, vita yağı suratlı Seda Sayan'la tartışın! Bu sütunlarda on yıldır "Türk sağı bir hastalıktır" cümlesini yüzlerce kez dile getirdim. Amkafalık böyle birşey, nerden duydu, nasıl aklında kaldı, şimdi; Türk solu bir hastalıktır, cümlesini kullanıyor! Hasta deyince aklıma bir fıkra geldi.. İbne bir laz, sevgilisiyle lobide konuşuyor. Laz ibne, çok kibar konuşmaya çalışıyor, ancak sinirlenince dili şivesine dönüyor, sevgilisi Arif'e dönüp: "Aşkolsun. Amaaan Arif ne fenasın.. hem hastayım tersun, hem .ikersun!"..

İsmet Berkan'ın anlaması için fıkranın analizine çalışayım. Arif hem hastaymış, hem de .ikiyormuş... Mesela ben burda hasta hasta on tane kitap çıkardım, hepsi gazetesinin tüm yazarlarının kitaplarından çok sattı!

Türkiye'de eleştirmen yok, bir tanecik yok. Bir küçük eleştiri yapsalar, sütunlarından, ekmeklerinden olacaklar korkusuyla sus-pus oturmuşlar. Gelene ağam, gidene paşam. Doğan Hızlan güya devlete akıl veriyor. Edebiyat kitaplarına kimler girecek bir bir kağıda döküyor, bugünlerde pek yoğun! Doğan Hızlan'ın fiyonkunu da edebiyat kitabına kapak yapalım. Önsözüne de şunları yazalım: "Yüzelli yıldır edebiyat, şiir nedir hiç bilmeyen, batıyı taklit bile edemeyen bir tuhaf, bozuk, soytarı, hokkabaz takımı yetiştirdik. Ne olduklarını, ne işe yaradıklarını biz de bilmiyorduk. Ancak tarihin en büyük soygunu yaşanırken, her Allah'ın günü "sanattan ve edebiyattan" bahsetmeyi başardılar!."

Bunlarla eğlenmek bile istemiyor canım! İskender ölürken, "yerine kim geçsin" diye sorarlar. İskender: "En onurlunuz" diye cevap verir. İskender'in ölümünden sonra imparatorluk dağılır. Ama; ona bu onurunu öğreten Aristo, ikibinyıl insanlığın öğretmenliğini yapar!

Peki bu çağdaş edebiyatı kim öğretecek, hangi hocalar! Bugün, Kırıkkale Üniversitesi'nde (isimlerini verebilirim) edebiyat hocaları koridorda öğrencileri dövüyor! Nazi kampı gibi. Kimse korkusundan şikayetçi olamıyor. Dünyada öğrencilerini öğretmenlerin dövdüğü bir üniversite var mı? Diyelim Niğde Üniversitesi. Nüfusu yirmibin. Ne araştırma, ne sosyal faaliyet, ne bilim. Hocaların iftihar ettiği tek şey: Okulumuzda tek bir uzun saçlı, tek bir küpeli öğrenci yok! Bu milli şeref onlara yeter.

Üstelik, akıllara durgunluk verecek bir ortaçağ trajedisi yaşanıyor bu okulda: Gülmek yasak! Hangi vesileyle olursa olsun gülen bir öğrenci ülkücüler tarafından dövülüyor. Zaten her derste ülkücü reisler, gülmenin yasak olduğunu, sınıf kürsüsünden bağırarak söylüyor. Bir Ortaçağ filmi olan: Gülün adı! Umberto Eco yazmıştı, gülmenin yasak olduğu kilisenin tarihini! Şimdi Anadolu'nun göbeğinde gülmek yasak! Fakir öğrenciler, yoksul anne-babaların çocukları, puanları ancak bu üniversiteye yetmiş, burasıda nazi kampı gibi, kilise gibi, gülmek yasak! Bomboş beton kafeslere kapatılmış yüzbinlerce öğrenci! Okulda binin üstünde reis var! Gazi Üniversitesi nüfusu otuzbin, okulda üçbin reis var! Sınıf reisi. Koridor reisi. Oda reisi. Yurt reisi. Reisler öğretmenleri bile tokatlıyor! Hepsinin sosyal faaliyet olarak tek bir işi var: "ölürem Türkiyem" şarkısını söyleyen adama her ay konser verdirttirmek! Her hafta bu konserin biletleri satılıyor, almayanlar kürt, komünist ilan edilip dövülüyor. Ankara'nın göbeğinde yüzlerce reis sınıf basıp, kantin basıp yüzlerce çocuğu hastanelik yapıyor! Bunları gazetelerden okuyor musunuz? Bu karanlığı koruyup, saklayanlar kim? Av hayvanı gibi gencecik çocukların üstüne binlerce kişi çullanıyor! Niğde, Kırıkkale, Gazi ve onlarcası. Cesaret ve zekadan yoksul basit köylü çocukları. İşte hocalar bunları eğitmeli. Tam tersi, aynı zekayla o okulda budları, pençeleri gelişip dekan oluyorlar! Bu çakal kafaları bu gazeteler, bu televizyonlar, bu YÖK besliyor!

Hangi dersin hocası olursa olsun, hemen hergün istisnasız her derse Türkler'in Orta-Asya'dan çıkışıyla başlıyorlar. Hergün ama hergün her sınıfta milli düşmanlara savaş yürüttüklerini sanıyorlar ve her derste milli düşman paneli yapılıyor, ders matematik de olsa. Korkusundan birkaç yıl bunları muhasebe dersinde dahi dinlemek zorunda kalan bir öğrenci, artık son sınıfta, utana sıkıla, usulca, nihayet: "Hocam artık derse geçsek" diyor, öğrenci kürtçü, komünist ilan edilip dövülüyor! Sınıftan atılıyor, hakkında soruşturma açılıyor! Burası Türkiye, bu mağaralar, bu hapishaneler, bu nazi kampları bu ülkede yaşıyor.

Fıkra gibileri olanlar da var. Bir hoca sınıfta Karadeniz'de çalıştığı günleri anlatıp, tabiattan iğrendiğini söylüyor. Çünkü, bu tiksinti veren tabiat içinde, ağaçlardan hiçbir yer görünmüyormuş. Türk insanı bozkıra alışıkmış. Her yer görünmeliymiş. Karadeniz'de kendini bir kafeste, zindanda hissetmiş. Ne zamanki Orta Anadolu'nun bozkırlarına gelmiş, içi rahatlamış, bozkırda hür olduğunu anlamış! Bu öğretmenlerin gazeteyle kültürle de ilişkileri var, gazetelerin "satılık toyota" ilanlarını okuyarak!

Devletin din gibi değişmez yasalarla, kardinal gibi değişmez adamlarla hiç değişmeden, hiçbir başka fikri dinlemeden yönetilmesini dahi gün gelir takdir etmeye başlarız. Bakın: Kapitalist ülkelerde siyasi partiler ve hükümetler sembolik bir gösteriye dönüştü. Çünkü arkada ağır bir kilise devleti var. Kilise devleti modelinin en başarılısı Türkiye! Kilise devletinde hükümetler devleti yönetmez. Devlet hükümetleri yönetir. Türkiye'nin uzun zamandır güçlü bir kilise devleti var ve bir yirmi yıl daha hükümetimiz, siyasi partilerimiz gerçek anlamıyla olamayacak.

Büyuk savaşlar, büyük olaylar karşısında alınan tavırlar, insanların siyasi kanaatlerini değiştirir.

İnsan bazen, iyi ki hükümet değil, kilise devlet yönetiyor ülkeyi diyor. Hatırlayın. Medyanın gaz vermesi, hükümetimizin Amerika'ya bağlanmasıyla, Türk ordusu az daha Afganistan'a savaşmaya asker gönderiyordu. Medyanın manşetleri unutmayın, Tv'deki uzman çığlıklarını unutmayın. Atlara binmiş, uçmuş gidiyorduk.

Devlet durumu gizlice toparladı. Gaza gelip Afganistan'a fedai asker göndermedi. Gönderdiği askerlere ısrarla "uzman" dedi ve herhangi bir Avrupa ülkesinin sembolik asker sayısını aşmadı. Bunlar güzel, akıllı şeyler. Ve savaş sonrası İsmail Cem, Kabil'e indi. İnsani yardım, eğitim desteği sözü verdi. Doğrusu da bu. Manyak medyanın ve manyak yazarların naralarını kimse ciddiye almadı. Savaş manyaklığına inanan çıkmadı, medya manşetlerini kimsecikler inanmadı. Med-

Havadan, Sudan

NİHAT GENÇ

ya kendince eğlenmiş oldu. Bu ülkenin bir çocuğu olarak, savaştan gizli ve usta bir politikayla uzak durmaya çalışan ve Amerika ve savaş köpekliğine hemen atlamayan devletimizi takdir ediyorum. Savaştan bizi uzak tutmaya çalışan hükümet ya da siyasi partilerimiz olsaydı, bu halk da bu insanlar da siyasileri sevmiş olurdu. Gördüğünüz gibi, hükümetleri aşağılayıp devleti övdükçe, hepimiz yavaş yavaş siyaseti, meclisi dışlayıp gizli bir diktatörlüğü takdir etmeye başlıyoruz. Beyinlerimiz böyle sağcılaşıyor!

Türkler'in ataları Hunlar'dan, Kenan Evren'e, bugüne kadar Türk devletine aşık olduğum anlardan biri de, 1940'lı yıllarda Rüştü Saraçoğlu'nun meclis kürsüsünde yaptığı bir konuşmadır. Tarihimizde ilk defa Türk devleti bu konuşmayla, burjuvaya, zenginlere veryansın etmekte, hatta küfürler savurmaktadır. Size para verdik, kredi verdik, halk açlıktan patates kabuğu yerken, ölürken, siz paralarla yatırım yapmadınız, sefahat içinde yüzdünüz, diye Türkiye'yi altına üstüne getiren bir konuşma! Bir daha devletimizin işadamlarına öfkesini ararsanız bulamazsınız, hepsi oydu, o kadarcıktı. Bu tarihi andır, hatırlayın ve sevinin. Türk tarihinde arasanız bir daha burjuvaya meclis kürsüsünden, en tepeden bir küfür, hiddet bulamazsınız. Ancak Saraçoğlu'nun bu öfkesinin ardından bir takım zenginler Erzurum'a taş kırmaya yollanmış, hazin bir trajedi yaşanmıştır.

Yılmaz Karakoyunlu, Türk sanat müziği sözleriyle konuşmaya çalışmayı "Türkçe konuştum" sanan, Türk edebiyatında zurnanın son deliği bir adam. Salkım Hanımın Taneleri'ni çeken Tomris Giritlioğlu, devletin parasıyla yönetmenlik yapan, hepsini rezil eden, hayatında doğru dürüst tek bir film çekememiş zavallı bir kadın. Devletin paralarını çar çur eden basit, sıradan bir yönetmen.

Gelin görün ki tartışmalar bitmiyor, hepsi insanlık aşığıymış. Bugün şimdi, Türk hapishanelerinde bir slogan attı diye 18 yıl ceza yemiş onlarca genç çocuk yatıyor. Bugün, ikiyüzyıl önce yasaklanmış olmasına rağmen İstanbul'da köle pazarları kuruluyor, kadınlar satılıyor. Onbinlerce genç kız masaj salonlarında çalışıyor. Bunlar dram değil mi? Ama nedense halkın çektikleri görülmüyor. Burjuvanın bundan kırk sene önce burnu kanamış, bütün aydınlar, liberaller seferber olmuş bağırıyor. Üstelik Avrupa 'da yirmi milyon insan öldürülürken oluyor bunlar. Liberal aydınlar yeri göğü ayağa kaldırıyor, neymiş efendim Erzurum'a yollanmışlar. Terbiyesiz insanlar bunlar. Toplumu tanımayan, tarihten habersiz, insanlıktan nasibini almamış kuru gürültü, şöhret manyağı, cahil insanlar. Ne film filme benzer, ne roman romana benzer, ne senaryo senaryoya benzer. Gelin görün ki kızıl kıyamet kopuyor. Tek parti ırkçılığını "ırkçılığın" hiç olmadığı bir yerde eşeleyip bulmaya çalışıyorlar. Yalan! Bu halk, bu topraklarda yüzyıllardır kafirin dudaklarından şarkılar söylüyor! Birkaç zorba liberal, kafasız adam, ırkçılığı yanlış yerlerde arıyor. İşte nazi kampına dönmüş yüzlerce üniversite! Buralarda arayın. Ama siz, ila da burjuvanın burnunun kanadığı nadir tarihi anlardan birini bulup filmi çekersiniz. Bari güzel çekin, bari güzel roman yazın.. Bir de "hürriyet" aşığı çıkmıyorlar mı, insan deliriyor.

Bundan on-onbeş sene sonra, Cavit Çağlar'ın, Dinç Bilgin'in zindan anıları da büyük trajedilerle bu adamlar ya da çocukları tarafından "yaralı kapler" başlığı altında filme alınacaktır, şüpheniz olmasın! Bugün bir genç çocuğun bir slogan attı diye aldığı 18 sene ceza hiç kimsenin umrunda olmayacak, yarın Cavit Çağlar'ın zindanda depresyon geçirmesi bir insanlık faciası olarak takdim edilecek! Bari, Sabancı'nın babası Ömer Sabacı'nın Varlık dergisinden nasıl kurtulduğunu da anlatsanız. Bankadan kredi alarak ödedi, yani, cebinden beş kuruş vermeden!

Soylu ve zengin insanların halkı ya da Tanrı için acı çekmesi toplumlar için büyük değerler oluşturmuştur. Bundan ikibin beşyüz yıl

eli balda, yazlık-kışlık saraylarında gül gibi yaı lamını aramak için bir ormana kapanır. Yedi yıl eneyimleri ikibin beşyüz yıllık "öğreti" olur: İsüş, kirlenmiş hissederdi kendini. Derin kastların hayatın tüm nimetlerinden vazgeçmesi halkın ğunu, bilgeliğini inandırıcı kılıyor.

esi de bir parça Buda'ya benzer. Mecnun aşkı ağını çekip bir çöle kapanır. Rahat bir insanken ya, dünyanın ona verdiği tüm nimetlerden uzakun da bir halk kahramanıydı. Sakin, sessiz, durız bir hayat yaşayan sıradan insanlar neden bu dı? Diyelim Pink Floyd, milyonlarca insanın giünüş tarzını, stilini değiştirdi. Bugün arkalarınuk servet bırakırken, adı hiç anılmayan söz yarucudan kafası taşlaşıp kayboldu.

değişmesi için kahramanlarına yürekten inandinler içinden de kahramanlar çıktı, aslında bir ayrı bir mezhep kurduğu halde, yüzyıllarca pear buldular. Ülkesini savaşa sokup yokolmasıven sefalet, izdırap çekmelerine rağmen, bu fekramanları da, Napolyon gibi, Enver Paşa gibi

iyaset, bilim, kahramanlarla yürür, tarihi ve topmanlardır. Günümüz gösteri toplumundan kahansız. Bugünün yarışçı toplumlarında insanlar , şöhret, para kazanmak için sürekli yalan söydalavera, kahramanı bozar! Korkunç bir bulatoplumları işgal etti. İçimizde sonsuza dek yaşlığa, köpekliğe yemin etmiş yüzlerce yazar,

le yeni bir kuşak gözlerini açıyor topluma. Ha, yeri, göğü, evreni öğrenmek istiyor. Eskinin içinde yokolocaklar mı, yoksa, tertemiz sayıklar içinde coşkuyla çoğalacaklar mı? Nesilöğretmenler, sahtekar, şaklaban insanları piyaleha" diye takdim ederse, gençler de bu şaklaörnek alıp sefillik ve zavallılık içinde çırpınarak geçer, toplum bir arpa yolu ilerleyemez.

seri üretmiş insanların hayatına baktığımızda laşlar, büyük heyecanlar, büyük eziyetler görüından okuruz. Ahım şahım isimleri bırakın, diner vermiş bir tiyatro yazarı, bugün Haldun Tabulamayız. Onların acı dolu hayat defterlerinin ve anlatmakta zorlanırız. Haldun Taner, Orhan Türk tiyatrosunu otuz sene sırtında taşıdı.

karlıkla, sorumlulukla, acıyla tarihin ve çağın saplaşmak, zordur. Sanat eseri, uyduruk kaydıe yapıştırma, çalma üfürme şeylerden oluşmuerin hayat kavgalarının sabrını istiyor!

m günden bugüne, tanıdığım binlerce sanatçı dsa yolu seçti. Hepsi ondan bundan kayırma, ret, isim para istedi. Acıyarak, kahrolarak, üzünesil çarçur oldu. Bugün de yüzbinlerce genç roman yazmak istiyor, bunun için kısa yoldan mak, bir yere kapağı atmak istiyorlar. Ve örnek bunun kucağına oturmuş, onun bunu çocuğu, tçılar. Bu mümkün değil, hepsi heba olacak. İç980 başında bir ordu kadar çok gençtik, edeasıydık, bugün birkaç isim kalmadı kavgadan! uzun maratona güçleri yetmedi, ideolojik bezirşine takıldılar. Hepsinin evi oldu, arabası oldu, ma ülkelerine, kendilerine hayata bir eser katafına geçtiler!

ari.. Osmanlı minyatürünün büyük isimleri. Sarın bu sanatta, ilk defa bu isimlerin eserlerinde iz. Perspektif onlarla sızdı resme! Ruhumuzun ği bu değişimi, ancak böyle büyük sanatçıların eserinden güzellik ve coşkuyla kabullendik. Diyelim, Hacı Arif Bey! Galata ve Yenikapı mevlevihanesinden aforoz edildi. O, ısrarla şarkı formunu moda etti. Ona, buna, saraya, yalıya, konağa şarkı söyledi, ki, ayıplanacak birşeydi. Ama, o Hacı Arif'ti, yüzelli yıldır Hacı Arif'in yolundan gidilip bugünkü şarkı formunda şarkılar söylüyoruz. Diyelim Zeki Müren, o da yaşantısıyla Ankara ve İstanbul radyosunun ağır isimlerince aforoz edildi. Ama Zeki Müren, bir erkeğin mini etek giymesini bile, bu kasvetli muhafazakar topluma kabul ettirmeyi başardı.

Elli yıldır, zihnimizi, bedenimizi, fikirlerimizi, hayallerimizi dönüştürecek gerçek kahramanlardan yoksunuz. Diyelim, Deniz Gezmiş, Yılmaz Güney, büyük işler yapmış olmaları değil, içten, samimi, dürüst olmaları yüzbinleri takmıştır peşlerine. Bizlere o yıllarda dayatılan sahne, tiyatro edebiyat sanatçılarına bakın, hiçbiri yok, ama onlar var! İşte bir örnek, 12 Eylül öncesi ve sonrasında akşama kadar beynimize sıktıkları, aralıksız radyolardan 24 saat çalınan, Esmeraylar, Kartal Kaanlar, İskender Doğanlar, Hülyalar, Türkanlar hepsi sanatçı çöplüğü, medya çöplüğü oldular. Oysa o yıllarda tüm günümüzü akşama kadar gazetede, TV'de manyakçasına onlar işgal ediyordu. Şimdi, bu zavallıların yirmisini toplamışlar "eski dostlar" başlığı altında bir tek adam etmiyor. Hiçbiri bir boka yaramıyor. Bugün ekrandaki sayfalardaki edebiyatçıları, sanatçıları da toplayacaklar bir tek adam etmeyecek! Selim İleri Doğan Yayınları'ndan otuza yakın eski edebiyatçının eserini yanyana getirmiş, birkaç isim dışında hepsi çöp, okunsalar, okunmasalar hiçbir şey değişmez. O yıllarda beynimizi şişlere geçirir gibi bu bozuk eserlere geçirdiler.. Çöplerden binlerce şöhret! Hiçbiri bize "gerçek" duygusu vermedi. Hepsi para için her türlü yalanı söyledi, her türlü ayak oyunlarına girdi. Kısa vadede kazançlı çıktılar, pohpohlandılar, ama uzun vadede hazin bir insanlık dramı gibi, kokmuş bayat balıklara dönüverdiler!

Başta edebiyat tüm sanat eserleri duygu oluşturma sanatıdır. Duygular, sevinç, acı, gözyaşı, öfke, kin, kıskançlık, hırs, insan bedeninde dolaşan sahici sinirlerden oluşur. Gerçek hayattan süzülür. Sanat eseri, tahta çıktığı günden bugüne doğruluk, dürüstlük ister, onur buradan sızar. Kalbini eşeleyenlerle, bokunu deşenler birbirine karıştı. Eğer insanlar sakin, sessiz bir deniz gibi bir hayatı, parayla bulabiliyorsa, kaygısız bir rahatlığı şöhretle yakalayabiliyorlarsa, verin paralarını, şöhretlerini, rahatlatın onları! İnsanlığın akışında büyük bir kopuş yaşanıyor, tüm büyük eserler büyük bir yalan mağarasına, girdabına gömülüyor! Karanlık ağızlar, asırların coşkusundan fışkırmış güzel ve yumuşak şeyleri emip tüm sanatı, edebiyatı muazzam bir curufa döndürüyor! Kapitalizm çılgın bir oyun oynuyor, edebiyatın, insanlığın mumunu söndürüyorlar. Sönüyoruz. Duygular soluyor, değerli şeylerin üstünü kurtçuklar kaplıyor! Hiçbirimizin gözleri hiçliğin ve yokluğun uçurumuna dayanıklı değil artık! Korkuyoruz! Çağlar dört nala çığneyerek gelen büyük eserleri, böcek gibi, fare gözlü, yılışık, ukala insanlar kargacık burgacık eleştirileriyle imha ediyorlar! Acıdan denizler, zehirden okyanuslarla oluşmuş bu muhteşem birikim basit insanların ürkütücü, tiz kahkahaları ve şöhret hevesleriyle darmaduman oluyor! Korkunç bir bıkkınlık kasırgası teslim alıyor hepimizi! Edebiyat zararsız ev hayvanlarının oyununa dönüyor!

Suya yakın oturanlar, bu sudan biz de doldururuz, sanıyorlar. Onlar mutsuz kuşlar! Gagalanıyla oynayamazlar. Doyar ve sofradan hemen kalkarlar. Biz burdayız, eski minyatürlerdeki güvercinler gibi gagalarında bir küçük dal, bir buğday tanesi, gagamızda evire çevire, tıklaya, dişleye, oynayan kuşlar gibi, bu resmin içindeyiz. Siz gagalarında bir küçük dal parçasıyla oynayan kuşlar gördünüz mü? Hemen lup diye yutuyorlar. Gagalanıyla oynayamayan aç kuşlar, ağızdan ağıza yayılan hikayeler, şarkılar yazamaz. Savaş, sanat, mideden değil, yürekten yönetilir. Ve sadece güzel duygular insanı cesur yapar. Ve sadece güzel duygular insanı mutlu eder! Ölümden değil, bu aç, şöhret manyağı hokkabazlardan korkuyor, ilerdeki günlere geri çekiliyoruz!

Bu uzun ve sıkıcı vaazı vermemin sebebi edebiyat dergileri. İşim gereği aylık tüm dergileri okur, bakar, karıştırırım. Bu mesleğin en zor yanı da edebiyat dergileri karıştırmak. Midem bulanır o şiirlerden. Beynim bozulur. Kendimi toparlamam saatler alır, bir umutsuzluk kuyusunda boğulur gibi olurum. Mesela, hem büyük İzmit depreminden, hem de Afganistan'la, hem de Körfez savaşıyla ilgili tek bir şiir, hikaye okuyamadım. kimse oralı olmadı. Bu kadar mı yabancılaşır insanlar dünyaya. Ülkelerinden bu kadar mı bihaber olunur! Şimdi laf ve kelime oyunlarıyla diyecekler ki, şiirin anlamı kapalıdır, düz anlamla yazılmamıştır. Yalan! İnsandan bahsedecek, duygu oluşturacak ifade güçleri yok. Hadi anlamı kapalı olsun, bir tane şiir gösterin! Bakın kapalı anlamın en kapalısı Haşim'den örnek verelim, şu mısralarda o devrin tüm kasveti, derin karanlığı okunmuyor mu? "Akşam, yine akşam, yine akşam/ Bir sırma kemerdir suya baksam / Üstünde sema kavs-i mutalsam / Akşam, yine akşam, yine akşam / Göllerde bu dem bir kamış olsam...

Ya da: "Gurub-u hun ile perverde ruh olan kuşlar / Kızıl kamışlara, yakut aba konmuşlar / Ufukta bir ser-i maktuu andıran güneşi /Sükut-u gamla yemişler ve şimdi doymuşlar...

Arapça, Osmanlıca bilmek gerekmez, "sükut", "gam", yemişler ve doymuşlar'ı kim anlamayabilir?

Ve: "Annemle karanlık geceler bazı çıkardık / Boşlukta denizler gibi yokluk ve karanlık /Sessiz uzatır ta edebiyetlere kollar...

Daha da derinleşir mısraları: "Göklerde ararken kadın çehreni ey mah / Bilsen o çocuk, bilsen o mahluk-ı ziya-bah / Zulmette neler hissederek korku duyardı / Güya ki hafi bir nefesin nefha-yı serdi / Ruhunda bu ferda-yı siyah rengi fısıldar...

Ruhumuzdaki bu siyah rengin fısıltısı yüzyıldır sürüyor, kahramanlık, yüzlerce yıl okunan böyle sarsılmaz mısralar yazmak! Korkum odur ki, çağdaş hokkabazlar edebiyat kitaplarına girerken, Osmanlıcası ağır diye Ahmet Haşimleri bir kirli el tutup çıkartacak. Irkçılıksa, Haşim'e karşı yapıldı. Yahya Kemal, çirkin, arap deyip, dalga geçti onunla. Haşim, hep sustu. Ruhumuzun en derin katlarına kuvvet veren bu muhteşem insanların mısraları dudaklarımızdan dökülmeden, dudaklarımızın acısı dinmez, şiir dediğimiz şeydir, dudaklarımızı kamçılaştıran!

Edebiyat dergileri, küçük, bilmiş, laf ebesi şeytanlar! Medyanın arka bahçesi. İlhan Berk, Hilmi Yavuz, Ece Ayhan, vs. gibi tüm hayatları bomboş lakırdılarla geçen içi boş sahte kahramanların arkasından yürüyen bir nesil, işte hepimizin gözleri önünde rezil oldu, heba oldu! Birkaç bozuk şair karşısında diz çökmüş insan kalabalığı!

Şimdi de tüm dergiler fantastik edebiyata, ya da dedektifliğe sarmışlar. Fantastik edebiyat da birşeydir, ama uydurmadır, kurgudur, gerçek dünyayı hiç bilmeden, uydurulmuş dünyalar öğrenmek saçmalığının saçması. İskender'i, Sezar'ı, Fatih'i tanımadan Harry Potter'i tanıtmaya çalışıyorlar. Bakın ülkemizde Sanat'ın Öyküsü kitabıyla tanınmış Gombriç'in tanınmamış bir kitabı çıktı, adı: "Genç Okurlar İçin Kısa bir Dünya Tarihi" İnkılap yay. Kitabı tavsiye eden ve çeviren inanılır gibi değil ünlü tarihçimiz Ahmet Mumcu, nefis bi kitap. Ecük, bücük, bok püsürük arasında uğraşmayın, önce İskender'i, sonra Napolyon'u, sonra Sezar'ı tanıyın, hepsinin kitapları artık vitrinlerde. Gerçek dünya çok daha şaşırtıcı. Kartacalılar, Persler, Mısırlılar, Çinliler, tarihin ilk günlerinden beri takip etmek taşıdığımız bu bedenin her iklimde, her coğrafyadaki parçalarından benzerler bulmak... Aslı astarı olmayan bomboş öykülerle vakit geçiriyoruz. Siz, biz gerçeğiz. Oyuncak olmayın. Batılılar ve hokkabaz, hacivat taklitçileri oyuncak olmamızı istiyorlar. Siz, biz, etten ve kandanız. Açız, savaştayız ve yoksuluz ve üzerimize tonlarca bomba yağıyor. Siz de paralarınızı gidip bir eli yağda bir eli balda şöhret manyağı batılı yönetmenlerin uçuk, bozuk hayallerine oderseniz, o çocukluk korkularınızı kimler okuyacak! Batılılar Orhan Pamuk'u neden seviyor, uydurma olduğu için, "insandan bahsetmediği" için, duygu oluşturmayı bilmediği için. Duygu oluşturmayı bilmeyen yazarlar lego parçaları gibi montaj adamlardan hikayeler yapıp, satarlar. İşte ülkemizde ençok satan Orhan Pamuk, nasıl oluyor da toplam okunma sayısı bini geçmiyor, ya da herhangi bir kitabını sonuna kadar okuyanların sayısı ikibine varmıyor!

Kahramanlarınız böylesine kişiliksiz, böylesine bayağı! Bir küçük koku şişesi. Şırıngayla yaşlı bir dede çekerek esansı, fışkırtıyor, serpiyor, bayram namazından çıkanların üstüne.. Bir küçücük şişe ağzından, koca bir medeniyetin kokusu yayılıyor, betona, taşlara... Bu kokunun unsuru "ruhtur", bir zamanlar onurlu ve dürüst insanlar, koskoca bir medeniyeti, işte böyle sığdırdılar gözyaşı şişesinden daha minicik bir kaba! O artık koku değil, kadehimizdir bizim, Haşim'in "sükutu gamla yemişler ve doymuşlar" mısrasındaki kuşların kadehi, akşamların kadehi...

nihatg@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

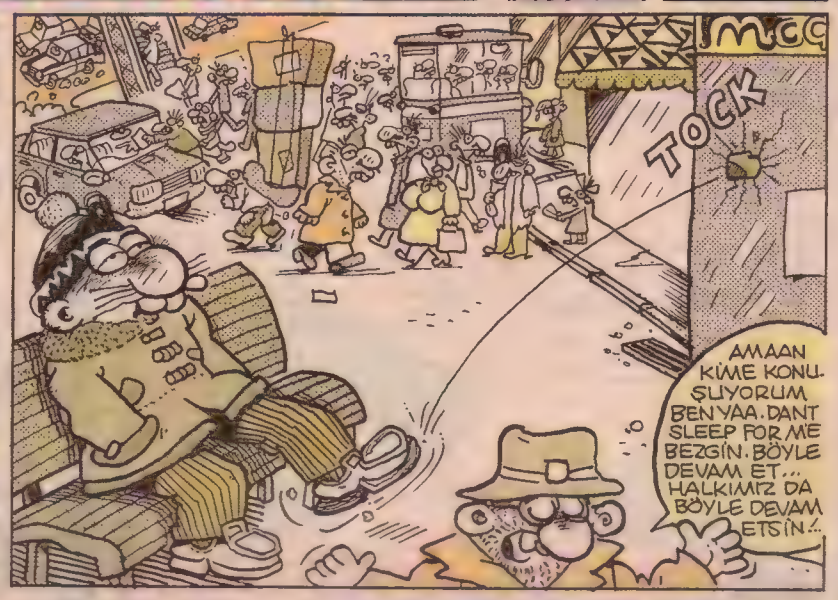

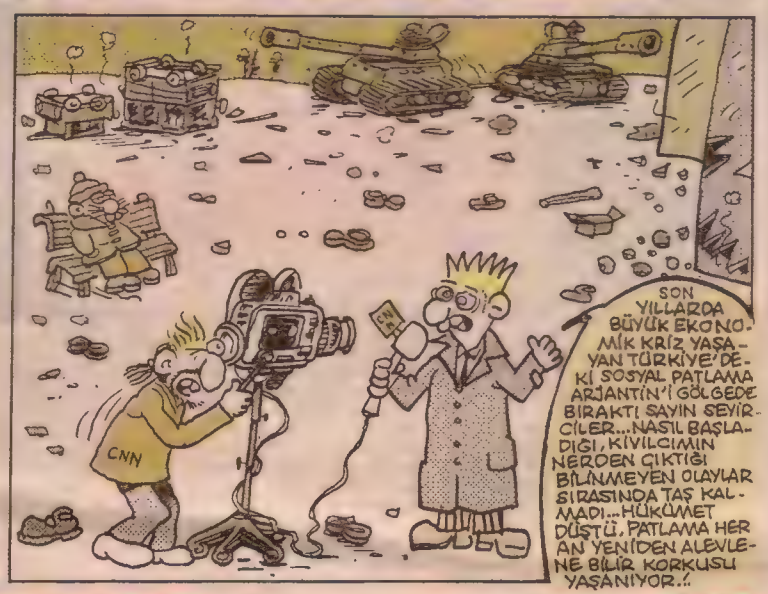

HELANAN ADAM

AHMET YILMAZ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

Tıkınma biterse biter tıkanma!

"Türkiye 11 Eylül 2001'de büyük kurtarıcı Usame Bin Ladin tarafından kurtarıldı"!

Yenilendiğinde tarih kitaplarında bu tarihi gerçek de yer almalı.

Çünkü 11 Eylül 2001'den itibaren USA, Usame gibilere karşı bir haçlı seferi başlatmasaydı ve Türkiye bu sefere en başta katılmasaydı İMF 10 milyar dolar verip Türk ekonomisini kurtarır mıydı?

İMF 10 milyar dolar vermese Türk ekonomisi Arjantin ekonomisinden de beter tıkanmamış mıydı?

Öyleyse Usame Bin yaşa!

Vatan sana minnettardır Usame Bin Yaşatürk!

Gerçi ekonomide tıkanma şimdilik giderilse de devletin parasını tıkınma henüz bitmedi.

Tıkınma bitmeden de tıkanma bitmez!

Ama Türk insanının kuzuların sessizliğini bile aratan sessizliği, koyunların tepkisizliğini bile aratan tepkisizliği de bitmez.

Onun için Türkiye Arjantin'e benzemez.

Aslında Arjantin ekonomisi Türk ekonomisinden kat kat iyi.

Bizde enflasyon yüzde 70, onlarda yüzde 2.

Onların kalkınma oranı az da olsa artı, bizimki ise eksi.

Bizde kişi başına düşen milli gelir 2 bin dolar, onlarda 8 bin dolar.

Bizim devletin borcu onların devletinin borcunu sollar.

Onların ihracatı ithalatının iki katı; bizim ithalatımız ise ihracatımızın iki katı.

Arjantin ekonomisi bu durumdayken Türk ekonomisi için pembe tablo çizenler renk körü olmalı!

"Tünelin ucunda ışık göründü" diyenlerin gördüğü hızla üzerimize gelen kara tren olmalı!

"Türk insanı Arjantinliler'e benzemez; işsiz, aşsız kalsa da tepki göstermez" diyenler haklı olmalı.

Ve insanın Adem'den mi, maymundan mı geldiği tartışılsa da, **Türk insanı tartışmasız koyundan gelmiş olmalı!**

Lütfü Oflaz
lo@leman.com.tr

bezginbekir@leman.com.tr

ERDENER ABİ

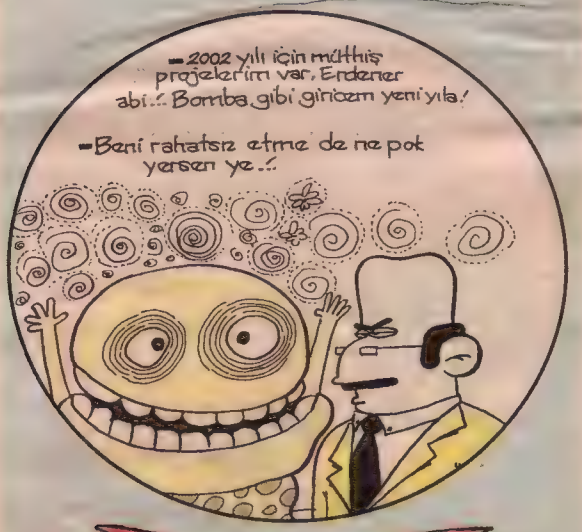

K. ERTEM

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

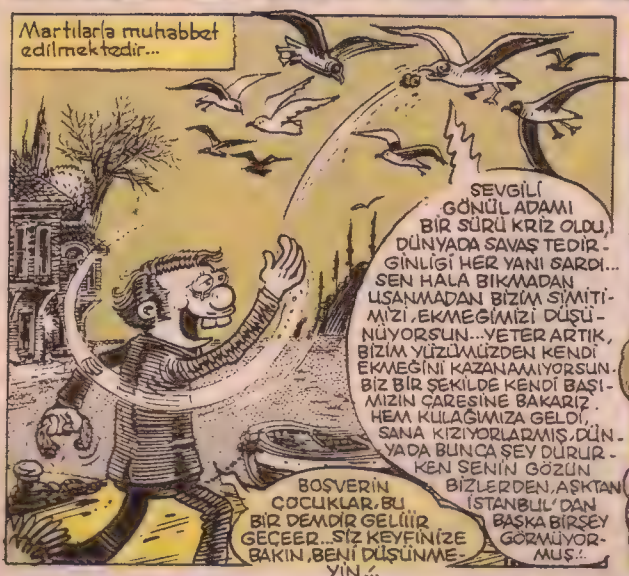

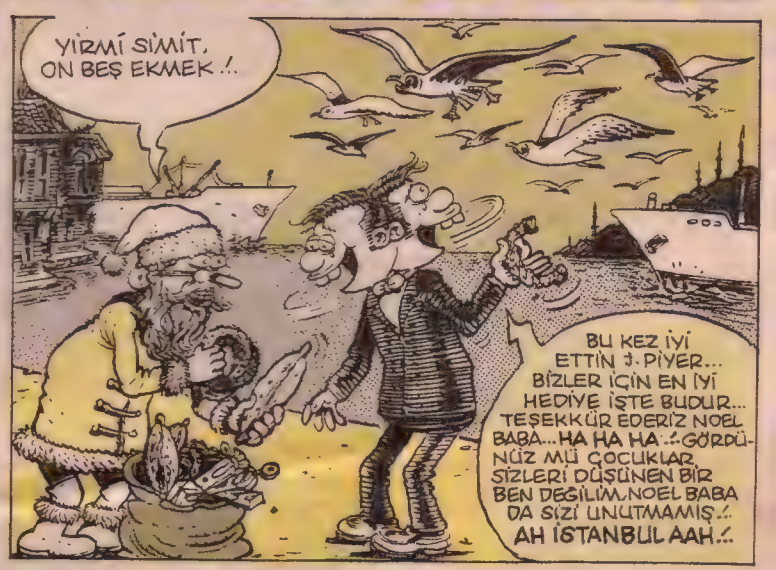

DELİCEVAP

GÖKHAN ÇAMLIK

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Güvü

Feyhan Güver

Çocuk yaşta evlilikler halâ yaygın.

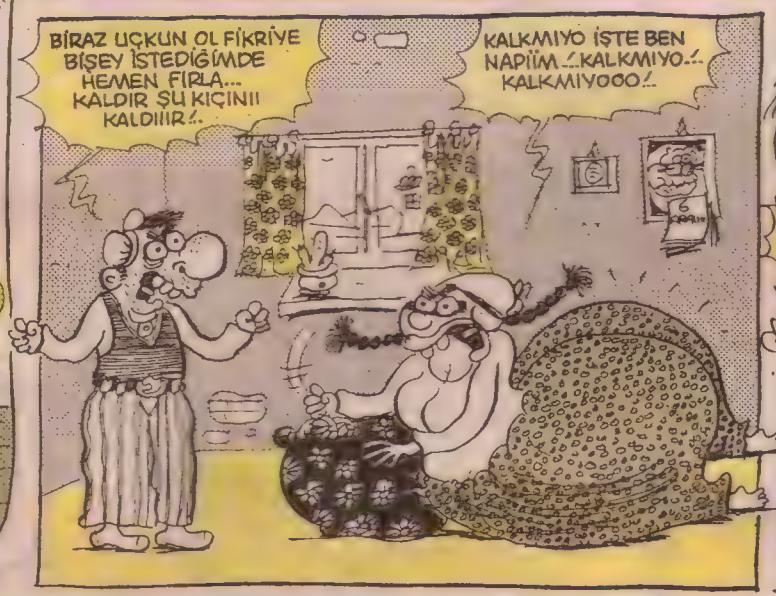

Bir not düşemeyen muzip yazar ve haksız rekabet!

"İki resim arasındaki 7 fark"ı beş aydır yazıyorum Leman'da... Birkaç hafta önce de Hıncal Uluç'la Haşmet Babaoğlu'nu karşılaştırmıştım.. Muazzam bir raslantı sonucu geçtiğimiz pazar Sabah yazarı Selahattin Duman, köşesinde Hıncal Uluç'la Haşmet Babaoğlu arasındaki yedi farkı yazmış... (Zaten bu 'raslantılar' yıllardır sürüyor, sayısız esprim Sabah'ın üçüncü sayfasındaki minik duvarı süsledi!..) Pes mi demeli, bilmiyorum ki.. Eğer gerçekten tesadüfse, Bay Duman'a günaydın, iki ay sonra da aşağıdaki Sezar-Brütüs karşılaştırmasını akıl eder belki!.. Tesadüf değilse, haber vereyim, "İki resim arasındaki 7 fark"ın ilk bölümünü (yani kitabın yarısını, tabii benden önce bu kitabı çıkaran bir tip olmazsa!) bitiriyorum, ama endişeye gerek yok, 'yeni bişeyler' yazarız, 'esinsiz' kalmazsanız, merak etmeyin!.. Yazılarım, hortumunuza armağan olsun...

İki resim arasındaki yedi fark..

SELAHATTİN DUMAN

Hıncal Uluç ve Haşmet Babaoğlu.. Medyamızın iki usta kalemi, iki sevgi insanı, iki duygusal yazarı.. İlk bakışta birbirlerine çok benziyorlar.. Hatta Haşmet, Hıncal'ın Hıncal olduğuna dair söylentiler var.. Ama... Aynıkları derken.. Yeter ki bakmasını

SABAH / 23.12.2001

Fikri çok sevip kullanmak istediyseniz, minik bir not düşeceksiniz oraya... Papyon takmaktan daha az vakit alır!..

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Sezar & Brütüs

Romalı Perihan'a, bi de Tito'ya

1. Sezar, birkaç konsül çıkarmış soylu bir aileden geliyordu.. **Brütüs ise dayısının yanında evlatlık büyüyen bir kadersiz olarak, kimbilir kaç yaşında bir konsülü yakından görmüştür!**
2. Sezar, Cumhuriyetçi eğilimleri hafife aldığı için başarısız bir otokratik teorisyendir... **Oysa Brütüs, ihanetle siyaset arasındaki ince yolda gerekeni yapan başarılı bir pratisyendir; elbetteki Sezar suikastı güle oynaya değil, tarih aksın diye yapılmış, Brütüs kişisel ıstırabını içine atmıştır!..**
3. Sezar, ünlü bilgin (ve yazar ve avukat ve devlet adamı) Cicero çapında bir konuşmacı olarak tanınmıştır... **Brütüs ise Cicero ile kıyaslanmanın ötesinde, onunla yazışmalarını kapsayan dokuz kitap yazmıştır!.. (Bugüne kadar ikisi geldi)**
4. Sezar imparatorluk ortamının kaypak zeminde tehlikeyi zamanında sezemeyerek, gafil avlanmış ve tarihe verdiği son fotoğraf bu olmuştur... **Oysa Brütüs, mücadeleyi yitirdiğini anladığında herhangi bir kahpeliğe meydan vermeden intihar etmiş bir inisiyatif adamıdır!..**
5. Slav dillerindeki 'çar', İslam dünyasındaki 'kayzer', Almancadaki 'Kaiser' gibi hükümdarlık sanılan Sezar (Caesar) adından gelir; Sezar, otoritenin isim babasıdır desek başımız ağrımaz... **'Brutus' ise başkaldırı çağrışımlı bir addır!..**
6. Sezar 'diktatör' unvanı almış bir insandır.. **Oysa Brütüs'ün unvanı 'diktatör unvanı alan kişinin suikastına katılan kişi'dir!..**
7. Roma'nın simgesi Sezar:
   - Sen de mi Brütüs?!
   Roma'lının simgesi Brütüs:
   - Ben de!.. Sezar'ın hakkı Sezar'a, o ayrı!..

(Haftaya Selahattin Duman & Selahattin Alpay... Yok yok, olur mu öyle şey, haftaya son kez, Joker & Rıfkı!..)

vo@leman.com.tr

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

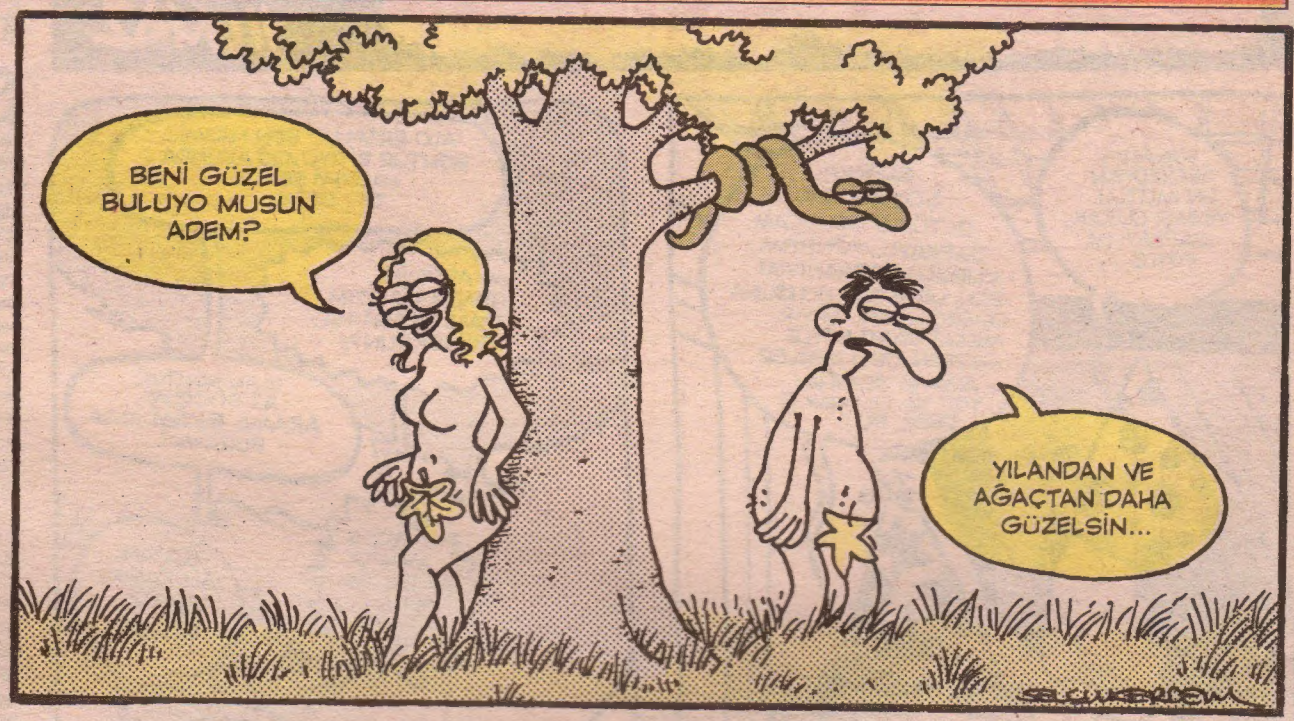

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

AYRINTILAR

METİN EİDAN

Selâm!... İnsan, bi çakmağı nasıl bozar; anlamıyorum ki!. Gerçi, kötü bi niyetim de yoktu. Tutukluk yapınca, bi açıyım, içine bakayım dedim.. Şu, tabanca gibi olan, uzun, ocak çakmaklarından!. Kirpitle, zor oluyodu hep; parmaam felan yanıyodu; o yüzden bunu almıştım.. Hayatta, herşeyin içi açılabilir; o bütünlüün mutlaka bi birleşme noktası, ek yeri filan vardır; orayı buldun mu, bişey sokar, kanırtırsın ve.. ÇTORANK! eder, dağılır masanın üstüne!. Hiç bi sig annamadıım, bi sürü irili ufaklı parça, önüme saçıldı bi anda!. Artık imkânı yok geri toplayamam!. Daa zorlarını da yapmıştım ama, havamda diilim, uğraşamam!. Zaten ilk başta hatalıydım; minik yıldız tornavidayı gidip çekmeceden almaya üşendim, elimlen zorlayarak kanırttım. Herneyse! Bi zamanlar bi bütün halinde duran ve adına ocak çakmağı denen şey; avucumdaki, tek başına bi boka benzemeyen abuk sabuk onlarca parçasıyla, çöpün dibini boyladı!. Bi şeyi bozmak her zaman midemi bulandırır! Gereksiz çağrışımlar bile yapar hatta; kendi içimdeki düzeltemedilm baazı bozuklukları hatırlarım. İnsanın, bilinç kavramı, süper egosunun ve, alt benliin ortasındaki, koşulsal gereksinim, Oidipus!. Sigtir git lan! İki milyon kayme para vermiştin ona! Çort! diye kırdın! Bok alırım ben sana bi daa ocak çakmaa!. Parmaanı yak, götünü yak umrumda diil; kirpit kullancan işte!.. Ceketi giyip, dışarı çıktım. Biraz hava alıyım, yürüyim şöyle. Yağmur da öğlenleyin başlamıştı, az önce dindi.

Yukarıya, havuz tarafına giden sokağa dönerken, klozetlere göz attım. Köşedeki dükkân, banyo malzemeleri, lavabolar filan satıyo. İki üç tane klozet de durur vitrinde devamlı.. Şu yeşil olana, insanın oturası bile gelmiyo! Kaldırsınlar onu, kimse sıçmaz ona. Bir ayakkabı satıcısının söyledii gibi: Tuvalet dediin, beyaz olcak.. Diğerleri de, çok karmaşık görünüyo; sifon şeyi hangisi, nereye yapacaksın, anlaşılmıyo nerdeyse; bilmece gibi tasarlamışlar! Orda durup, uzun uzun bakmadım böyle tabii. Devamlı önünden geçtiği yerleri, orda duran şeyleri, ezberliyo işte insan!. İlerde de meselâ; sokağa girince, sol tarafta, hep o internet kafenin önünde duran bi Buldog vardır!. Kendisi, bi lavabo kadar hareketsiz duran bi köpektir aslında. Fekat ona ilk rastladım günnerde böyle düşünmüyordum elbette! İşi garantiye alıp, öteki kaldırıma seğirtmiştim hemen. Baktım sonra, muhlis, sevecen bi hayvan; burnunun dikine dikine yürümeye başladım! İnsanoolu böyledir işte, kadir kıymet bilmez. Isırmadı diye, g.tümüz kalktı. Bazen umursamıyorum bile; tam burnunun dibinden, ceketimin ucunu kulaana sürterek geçiyorum neredeyse. Aslında bu, benim bi yavşaklıima işarettir! E çünkü; yıllardır ordan geçersin be adam; insan bi şöyle elini uzatıp, hafifçe kafasını okşamaz mı hayvanın! Bak, herkes yapıyo bunu.. İyi de, kendisi bi Buldog'tur diye ona hürmet göstermek zorunda da diilim ki!. Pitbul bile olsa tanımam!. Diğer sokaktan geçerim hemen.. Ulan biz de kendi kendimize gelin güvey oluyoz; hayvanın umrunda bile değiilim belki. Gün boyunca önünden bi sürü insan geçiyo! Ben de o lavuklardan biriyim işte.. Havuzun oraya geldiğimde, bi kadın, 'bakar mısınız?' deyip yolumu kestikten sonra, "Pelin Hastaanesi, nerede acaba" diye sordu.

Mahallenin ortasında ne hastahanesi yahu!. Etrafıma bakınacaktım ama, yıllardır buralardayım, hiç rastlamadım öyle bi yere. Sadece az ileride, bi iki özel dispanser var.. "Hastaane mi?!" diye sorup, tekrarladım. "Hayır, pastaane!" dedi, kadın.. Aslında, özel isimden çağrışım yapmalıydı.. Ulan, Pelin Hastahanesi diye bi hastaane olur mu be!. Olur belki zorlasalar ama, bi pastaane için çok daha uygun bi isim!. Hem, hastaya da benzemiyodu kadın. Ne yani, pasta almak isteyen birine mi benziyo? Canım, hasta değilse bile, bi yakınını görmeye gidiyo olabilirdi. Üstelik, pasta filan değil, sadece kurabiye alacaktı ya da. Ayrıca, pastahanenin sahibi, aynı isimle, bir de Pelin hastahanesi açmış olabilir... Ve böylece, kırk yılda bi sokakta başımıza gelen kelime yannışlıı esprisini de, dibine kadar sorgulayarak, sıçıp batırmış olmaktayız!. Hayret bişey, naapıyım?! O gün yaşadım, en keyifli andı; ve sizinle paylaşayım dedim! Tabi bi süre sonra paylaşmayı unutup sadece kendisiyle ilgilenince insan, bööle abuk sabuk konuşuyo işte!. Pastaaneyi, kolayca tarif edebildim kadına. Zaten bi tane pastaane vardı etrafta, Pelin midir, Nuri Pastanesi midir bilemiyorum ama, elimi uzatıp gösterdim, Şurda bakın bi tane var dedim, orası olabilir.. Ayrıca, niye illâ oradan bişey almak istiyodu ki? Başka pastaneler de vardır.. Belki de kendisi, Pelin Hanımdı! Pastaneci adamın, eşi oluyo. Adam, onun adına açmış dükkânı. İyi de, insan eşinin çalıştı yeri bilmez mi ki, yolda birine sorar?. Öyleyse, Pelin Hanım diil o!. OHH! Bu meseleyi de açıklığa kavuşturdum!. Bankanın köşesinden döndükten sonra, yağmurdan ıslanmış parıldayan kaldırımda, vitrinnere bakarak, aşağıya dooru yürüdüm. Böyle bi anda, bazen, kendimi çok gizemli hissediyorum. Sanki herşey benim etrafımda dönüyo; bütün iyi şeyleri, en nefis güzellikleri hak ediyom!. Niye böyle oluyosa; bilemiycem.. Birazdan yaamur yine başlarsa, görürsün ebeninkini! Sıçan gibi kaçarsın eve!. Şu saçlarımı kestirmeliyim. Uzun haliyle ıslanınca, şapşala benziyorum.. Aşağıda, beyaz eşya mağazalarının arka sokaanda, berberler mahallesi var! Bi sürü berber, kuaför, aynı yere dükkan açmış! Hâl böyle olunca, habire indirim yapıp, aralarında rekabete girişiyolar! Sağ şu kadar yıkama-kesme şöyle, sakal şu fiyat diye, dev gibi, kocaman bez afişler var etrafta!.

Sinemaların önünden geçerken, yan tarafta, 'üç milyon! üç milyoon!! diye bağıran bi adamın sesini duydum.. Yere bi naylon sermiş, üzerinde kadın çantası satıyolar. İrili ufaklı, bi sürü çanta!. İri ufak, yaşlı genç, bi sürü kadın da, doluşmuş tezgahın etrafına, 'vidi vidi vidi!' çanta seçiyolar! Yanındakine, arkadaşına gösteriyolar! Birini bırakıp öbürünü alıyo, onu bırakıp şöyle bi bakıyolar!. Adam da bu karmaşayı görünce daa keyifli 'üç milyoon!' diyo!. Köşedeki mağazanın yanından dönüp, yokuşa girdim.. Güzel bi yol aslında da, şu otoparkın önünden geçerken sıkılıyorum! Aşağıdan, garajdan çıkan arabalar, yolun ağzında kaldırımı keserek durup, bi saat saa sola bakınıyo, ne tarafa gideceklerine bi türlü karar veremiyolar!. Eh, pek bi farkım da yok hani!. Ama en azından, hareket halindeyim ve kimsenin yolunu kesmiyorum. Böylece, arabalara da bi üstünnük sağladıktan sonra; biraz daa gezinmek için nasıl bi amaç edinebileceğimi düşünmeye başladım. Hmm!? Az önceki pastaaneden, bi çağrışım yaptı aslında.. Aşağıya inince sol tarafa sapar, ordaki dükkandan bi ayçöree alıp istasyona dooru yürür, uygun bi yerden U dönüşü yapıp geri dönerim!. Evet, basit bi plân; bunu uygulayım.. Çörek kalmamış! Aslında vardı da, bayat gibiydi, dünkülere benziyodu.. Planı iptal edip, başka bi yola saptım.. Spor malzemeleri satan dükkanın köşesinden dönerken, halılar çıktı yine karşıma! Bi halı dükkanı var. Halıları açıp, kesmek için filan; dükkanın içine sığmadığından, kaldırıma çıkarıyolar hep!. Basmadan, kenarından geçtim; stadyum tarafına doğru yürüdüm. Uzun bi yürüyüş maratonu sayılmazdı ama, birazdan, ana kapıdan alkışlar eşliğinde içeriye giricem, bi tur da orda atıcam! Görevli kızlar havlu vercek bana, terimi silicem. Havlu dedim de aklıma geldi; ulan havlum daa yeni yıkanmıştı, pırıl pırıldı; yine kirlenmiş! Misafir havlusunu mu kullansam acaba? Hayır, ona dokanma, beynini sigerim!. -Ben kendimle biraz tartışcam!- size hemen iyi günner diliyorum!..

YİNE SENİNLE GELDİ HAYAT

Kimsesizim benim,
yine seninle geldi hayat...
O terkedilmiş hayat,
o çok susamış haliyle geldi...
Öksüz gözleriyle,
o hastalıklı müjdesiyle geldi...
Ölürken hayata tapan
bir hayat sevinciyle geldi...

ACEMİSİN, EN ESKİ OLSAN DA

Sen dünyanın en acemi sevgilisi,
ilksin ve iç denizimsin...
Bütün kirli nehirlerim sana akıyor,
benden ilk neyi duysan kötülüğe aittir,
acemisin çünkü, en eski olsan da...
Hep şaşırmaya hazır, sonsuz bir yenilmişliksin.
Batık bir gemi gibi mağrur ve hep merak
edilensin...
Güneş hep seninle dibe batıyor bak,
o yakıcı özlemler seninle batıyor,
hiç yaşanmamış bir sevginin özüne...

IŞIĞIN BANA SENDEN DAHA YAKIN

Ben senin gibi itirafçı değilim,
o kimsesiz güzelliğin kadar dokunulmaz,
o yalnız kalbin gibi müstehcen değilim...

Bütün günahların içindeyken
yol arkadaşlarını sensiz bırakacak kadar sensiz
değilim ben...

Işığın bana senden daha yakın...
Işığın...
Işığını sana sensiz bırakacak kadar esirin
değilim ben...

YAKLAŞAN ÖLÜMDÜR GÜZELLİĞİN

Akşam mucizesiyle gelir,
güzellik iyi bir kalbe yazılır ancak...
Nisan yakın, ardından mayıs gelir,
deli hüznün eylülde olgunlaşır...

Yaklaşan ölümdür güzelliğin,
isyancı denizler dalgınlaşıp içine döner...

Akşam mucizesiyle gelir...
Yüzün ki kutsaldır,
er geç döner kalbine...

* **"Hayata Dönüş Operasyonu"** adıyla cezaevlerine saldırıp, 32 kişiyi katledenlerden hiçbiri sorgulanmadı. Onca cinayet karşılıksız kaldı. Burası Türkiye. Burası adaletsizlikler ülkesi.
* **Burdur** ve **Isparta**'ya hava muhalefeti ve sağlık sorunlarım yüzünden gelemediğim için özür diliyorum. Uygun bir zamanda mutlaka telafi edeceğim.
* **Giresun. 28 Aralık Cuma** günü **Giresun**'da **Çınar Cafe**'deyim.
* **Trabzon. 29 Aralık Cumartesi** günü **Trabzon Üçyol Kültür Merkezi**'ndeyim.
* **İstanbul. 3 Ocak Perşembe** günü **Marmara Üniversitesi Bahçelievler Kampüsü**'nde, **Maliye Kulübü**'nün düzenlediği etkinlikteyim.
* **Samsun. 5 Ocak Cumartesi** günü **Samsun**'daki **Gazi Kitabevi**'ndeyim.
* **Balıkesir. 11 Ocak Cuma** günü, **Balıkesir**'deki **Cafe Sihirli Biyer**'deyim. (Hacılbey Mah., Uluğ Sok. Balıkesir.)
* **İzmir. 12 Ocak Cumartesi** günü, **İzmir Karşıyaka**'daki **Dıgıl Cafe**'deyim.
* **Malatya. 19 Ocak Cumartesi** günü **Malatya Eğitim-Sen**'deyim.
* **Elazığ. 26 Ocak Cumartesi** günü **Elazığ**'da, **Batı Kitabevi**'ndeyim.
* Bütün etkinlikler **14:00-18:00** saatleri arasında olacaktır.
* **Sinan Özbek**, İsyankar Ruh, Bulut Yayınları.
* **Zafer Yalçınpınar**, Korkak Düşler, Lotus Yayınları.

SAYI: 529
29 ARALIK 2001
CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar
Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.251 42 44 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (112) **Baskı:** Ilıcak - 0.212.880 40 75 • **Dağıtım:** DDP - 0.212.622 22 22 **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

ZEYNETTİN

Erdem Özkan Karaman

Özet: Zeynettin, Rahmi ile aynı evde kalan ve aynı yerde seyyar satıcılık yapan bir gençtir... Ancak; Rahmi'nin sürekli bir takım hayaller görmesi artık Zeynettin'in katlanamayacağı bir hal alınca, her iki arkadaş bu soruna bir çözüm yolu arar...

PANTOLON

METİN FİDAN

KAAN ERTEM
ÖĞRETEN ADAM VE OĞLU

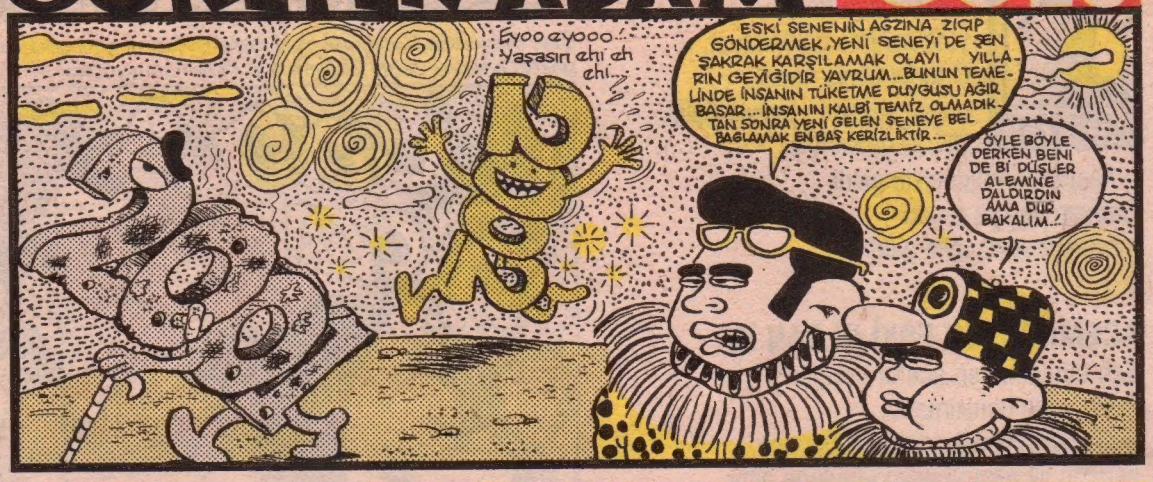

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

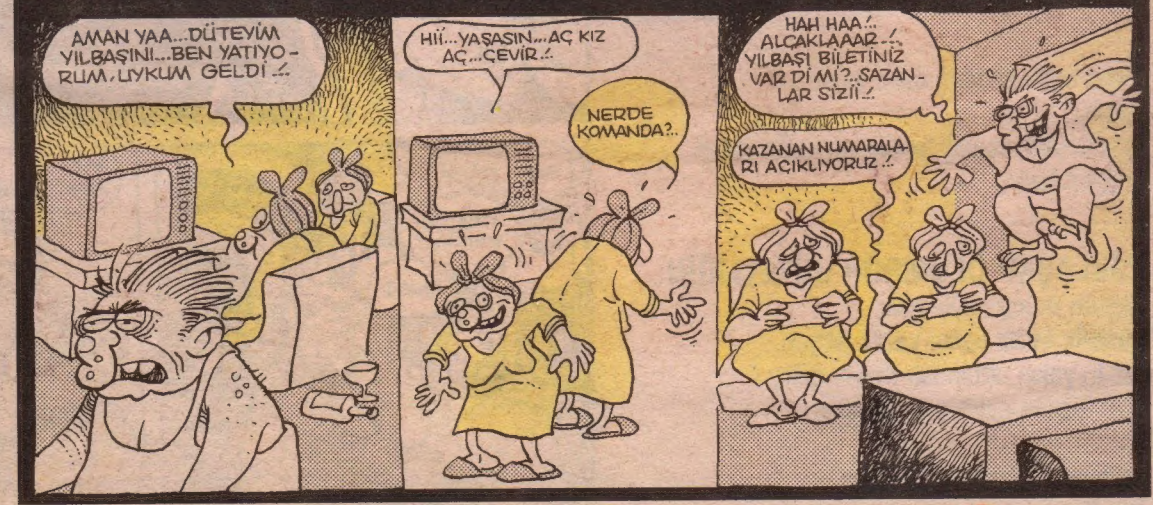

L-MANYAK OCAK SAYISI TAKVİM YAPRAKLARIYLA GELİYOR!!!

Herkese Deli Cevat'lı, Zikaçu'lu, Robinson & Cuma'lı, Cabbar Baba'lı, Mem-Coş'lu, Boysal'lı, Zıçan Adam'lı ve daha bir sürü çeşit, tiplerle yeni yıl takvimleri...

ŞANSINA NE ÇIKARSA YENİ YILIN ÖYLE GEÇSİN!..

HAFTAYA LEMAN'DA TAKVİM VAR!!!

Yıla iyi başlamak haliyle de hergüne pozitif bir girizgah yapmak için takvimlerimiz birebirdir. Pırıl kartona envayi çeşit...

SIHHATLİ LEMAN TAKVİMİ